

Long Đồ Án

Contents

Long Đồ Án	2
1. Q.1 - Chương 1: [Đoạn Đầu Dao]	2
2. Q.1 - Chương 2: Trấn Dao Phủ - Gặp Mặt	8
3. Q.1 - Chương 3: Giảng Co	14
4. Q.1 - Chương 4: Trắng Cùng Đỏ	20
5. Q.1 - Chương 5: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn	27
6. Q.1 - Chương 6: Thâm Trầm Một Chút, Hoạt Bát Một Ít	34
7. Q.1 - Chương 7: Cao Thủ Vân Tập	41
8. Q.1 - Chương 8: Không Khí Bất Thường	48
9. Q.1 - Chương 9: Dao Ma	55
10. Q.1 - Chương 10: Cự Oán	62
11. Q.1 - Chương 11: Các Loại Hiểu Lâm	69
12. Q.1 - Chương 12: Đàm Kim	77
13. Q.1 - Chương 13: Sinh Tử Thành Mê	82
14. Q.1 - Chương 14: Bé Tròn Cơ Trí	88
15. Q.1 - Chương 15: Không Coi Ai Ra Gì	93
16. Q.1 - Chương 16: Biến Hóa Vi Diệu	100
17. Q.1 - Chương 17: Không Phải Chữ “vạn”	106
18. Q.1 - Chương 18: Sấm Ngộ Cái Gì Lâu	112
19. Q.1 - Chương 19: Chết Đi, Sống Lại	119
20. Q.1 - Chương 20: Đoạn Nhận Huyền Cơ	125
21. Q.1 - Chương 21: Vây Bắt	128
22. Q.1 - Chương 22: Rảnh Rỗi Chi Bằng Cùng Nhau Đi	132
23. Q.2 - Chương 23: Máu Nhuộm Đầm Bích Thủy	138
24. Q.2 - Chương 24: Sư Tử Lâm	144
25. Q.2 - Chương 25: Kỳ Lân Thú	151
26. Q.2 - Chương 26: Nội Bộ Đấu Đá	156
27. Q.2 - Chương 27: Lân Dao	163
28. Q.2 - Chương 28: Anh Hùng Hào Kiệt Xem Không Đủ	171
29. Q.2 - Chương 29: Tâm Tĩnh Thượng Khả	177
30. Q.2 - Chương 30: Lam Hồ Ly	183
31. Q.2 - Chương 31: Ma Đầu Đại Giá Quang Lâm	190
32. Q.2 - Chương 32: Hoành Thánh Hay Là Mỵ	197
33. Q.2 - Chương 33: Anh Họ Này Không Đơn Giản	202
34. Q.2 - Chương 34: Thiên Tôn Địa Tôn, Duy Ngã Độc Tôn	208
35. Q.2 - Chương 35: Danh Sư Cao Đồ	213
36. Q.2 - Chương 36: Tinh Túy Của Thiên Sơn	218
37. Q.2 - Chương 37: Sắp Đặt	223
38. Q.2 - Chương 38: Chí Tôn Vô Địch	228
39. Q.2 - Chương 39: Ma Đầu Hí Miêu	233
40. Q.2 - Chương 40: Ma Đầu Hí Thử	239
41. Q.2 - Chương 41: Trong Nước	245

42. Q.2 - Chương 42: Dụ Rắn Khỏi Hang	251
43. Q.2 - Chương 43: Quỷ Bà Độc Ác	257
44. Q.2 - Chương 44: Cùng Về Khai Phong	261
45. Q.3 - Chương 45: Đào Hoa Trại, Đào Hoa Trái	266
46. Q.3 - Chương 46: Lời Chú Của Đào Hạnh	273
47. Q.3 - Chương 47: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó	281
48. Q.3 - Chương 48: Trong Án Có Án	287
49. Q.3 - Chương 49: Tiệc	294
50. Q.3 - Chương 50: Giao Phong	301
51. Q.3 - Chương 51: Túy Tâm Hoa	310
52. Q.3 - Chương 52: Cống Phẩm	318
53. Q.3 - Chương 53: Lạc Đường	324
54. Q.3 - Chương 54: Thích Khách	330
55. Q.3 - Chương 55: Thanh	341
56. Q.3 - Chương 56: Đào Hoa Viên	348
57. Q.3 - Chương 57: Lại Gặp Đào Hoa Trại	356
58. Q.3 - Chương 58: Âm Sát	362
59. Q.3 - Chương 59: Bí Mật Không Thể Quên	370
60. Q.3 - Chương 60: Tuyệt Mật	377
61. Q.3 - Chương 61: Di Họa	383
62. Q.3 - Chương 62: Đoạt Mệnh Hoa	391
63. Q.3 - Chương 63: Tam Thập Lục Túc Thủ	397
64. Q.3 - Chương 64: Độc Kế	403
65. Q.3 - Chương 65: Mưu Đồ Diệt Thành	409
66. Q.3 - Chương 66: Giải Độc Cùng Độc Được	415
67. Q.3 - Chương 67: Túy Tâm Hoa Đoạt Mệnh	422
68. Q.3 - Chương 68: Chuyện Xưa Của Chuyện Xưa	430
69. Q.3 - Chương 69: Đêm Trước Đại Chiến	436
70. Q.3 - Chương 70: Bắc Hành	443

Long Đồ Án

Giới thiệu

Long Đồ Các Đại học sĩ, Đường kim Thừa tướng đương triều, Bao Đại nhân - Bao Chứng gần đây có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-do-an>

1. Q.1 - Chương 1: [Đoạn Đầu Đào]

Tháng tư, hoa đào nở rộ khắp thành.

Một kỳ thi nhỏ đã được tổ chức tại Khai Phong Phủ, Kinh đô Bắc Tống, vào mùa xuân, bài thi được giao cho Long Đồ Các. Lần này tổ chức thi không phải để tuyển lương tài mà là tuyển những người tinh thông văn tự cổ kim, lại có tính kiên nhẫn cẩn thận để sửa sang lại hồ sơ sổ sách.

Người chấm thi tuyển chọn nhân tài chính là hai vị lão thần. Hai vị này cũng là những người bạn rạn nhất gần đây.

Lại nói đến, ở thành Khai Phong này, trên từ Hoàng thất, dưới đến bách tính bình dân, đều biết trong triều có hai vị đại thần thuỷ hoả bất dung, một là tham quan đỉnh đỉnh đại danh, Thái sư Bàng Cát, người còn lại là thanh quan vang danh thiên hạ, Bao Đại nhân Bao Chứng.

Bao Chứng cùng Bàng Cát làm quan cùng triều đến hai mươi năm, hai người tuổi tác sần sần, quan giai ngang ngửa, nhưng tính cách khác biệt nhau, bất tự cũng không hợp.

Hơn nữa, trời xui đất khiến thế nào, một người là nhạc phụ của Hoàng Thượng, một người lại là Thừa tướng trọng thần đương triều, ai cũng không chịu nhường ai.

Lại nói tiếp, hai người bọn họ trở mặt với nhau đến mức này, cũng có chút liên quan đến Nhân Tông.

Triệu Trinh, vị Hoàng Đế trẻ tuổi đôn hậu nhân từ này thật ra cũng có một vài thú vui ác liệt. Chẳng hạn như, mỗi khi trong triều bình yên vô sự, hẳn cứ rảnh rỗi là lại lấy hai vị lão thần ra trêu chọc một chút. Chuyện này vẫn chưa thấm vào đâu, gần đây, biên quan vô sự, trong triều bình yên, dân chúng cũng không có oan tình gì, vì vậy Nhân Tông đột nhiên lại phát ra kỳ tưởng, nói phải sửa sang lại hồ sơ án treo trong vòng ba năm gần đây của Long Đồ Các, còn phải nghiên cứu lại một chút.

Vì thế, thân là Đại học sĩ Long Đồ Các mà Bao Đại nhân cũng phải chảy ròng ròng mồ hôi trên cái trán đen nhanh nhảnh, bước từng bước lên khởi tấu: “Hoàng Thượng, hồ sơ trong Long Đồ Các rất nhiều, hay là chọn một số học trò của Thái Học viện đi sửa sang lại?”

“Ai!” Bàng Thái sư cũng đứng ra khởi tấu: “Học trò của Thái Học viện làm sao có thể phân biệt đâu là án treo đâu là án không treo chứ, vẫn còn cần Bao Tướng ra tự thân xuất mã a!”

Bao Chứng hí hóp mắt lại nhìn Bàng Thái sư, tâm nói, tên mập mập nhà ngươi muốn nhân cơ hội làm càn à!

Bàng Thái sư thấy hai mắt hấn nhú lại khiến cho cả khuôn mặt chẳng khác gì cái nghiên mực, có chút hoảng hốt, nhưng mà, nếu Bao Chứng đã thất thế mà lại không ném thêm tảng đá nữa xuống thì hẳn đầu còn là Bàng Cát nữa chứ.

Triệu Trinh từ tốn sờ cằm, mở miệng nói: “Thái sư nói cũng có lý, thôi thì Bao khanh tự mình sửa sang lại đi a!”

Bàng Thái sư nhếch miệng đắc ý, hé môi muốn cười, chỉ là còn chưa kịp cười ra đã nghe thấy Bao Chứng tới một câu: “Hoàng Thượng, một mình vi thần chỉ sợ không kham nổi, muốn mời Thái sư trợ lực một nửa.”

Khoẻ miệng Thái sư chưa kịp cứng đờ đã nghe được một tiếng “Chuẩn tấu” của Triệu Trinh, hẳn triệt để sụp đổ a.

Tiểu thái giám hô một tiếng “Bãi Triều.”

Chúng thần đi ngay sát Bao Chứng cùng Bàng Cát đều nhìn thấy hai vị Đại nhân vừa đi vừa cẩu nhéo nhau.

“Hắc Tử, sao ngươi lại dám kéo ta xuống nước?”

“Nhờ phúc của ngươi, ta lại không tìm ngươi làm đệm thịt sao?”

Mất ba ngày ba đêm mệt nhọc ở Long Đồ Các, bị côn trùng cắn cho nổi mụn chi chít đầy người, hai vị Đại nhân quyết định đình chiến cùng tìm kế thoát thân, vì thế mới có cuộc thi đầu mùa xuân năm nay.

Kết quả là, người được chọn đều là học sinh của Thái Học Viện, mười học trò dùng gần nửa tháng mới có thể lọc ra được những vụ án treo của ba năm gần nhất, những thứ khác còn phải từ từ sửa sang lại.

Hôm nay, Triệu Trinh chấp tay sau lưng mà đứng đả đủng đỉnh đi dạo một vòng Long Đồ Các, tiện tay rút ra một cuốn, vừa nhìn vừa hỏi Bao Chứng: “Bao khanh, Triển hộ vệ có rảnh không?”

Bao Chứng ngẩng mặt nghĩ nghĩ.....

Ở Thái Bạch Cư, Triển Chiêu đang ăn hoành thánh bỗng nhiên hắt xì một cái.

“Nhàn rồi lắm.” Bàng Thái sư lại chen vào nói: “Ta nói a Lão Bao, người thật có bản lĩnh a, từ đâu mà tìm tới được một Triển Chiêu giỏi giang như vậy, hẳn vào mới vào Khai Phong, những bản án cũ, án treo trước đây đều phá xong hết, đặc biệt là mấy án kiện liên quan đến giang hồ a, ngày trước mới dính vào một cái bang phái nhỏ thôi, người đã buồn đến thối ruột, nay cứ gọi là phá vào vèo....”

Bàng Thái sư rất vô tư mà nói, không hề để ý đến Bao Đại nhân đang nháy mắt ra hiệu ình, đáng tiếc là khuôn mặt của Bao Đại nhân dù có biểu lộ thế nào thì cũng vẫn chỉ nguyên vẹn một màu đen nhánh, lão Bàng tuổi đã cao, mắt lại hoa cho nên không nhìn rõ lắm.

“Bao khanh cùng Thái sư gần đây đều rất nhàn sao?” Triệu Trinh tới một câu, Bàng Thái sư lập tức giật mình, lại lãnh trọn ánh mắt trợn trừng đầy khinh thường của Bao Đại nhân —— Cái này thật quá trắng a.....

“Cả một ngăn này đều là án treo sao” Triệu Trinh chỉ một ngón tay về phía ngăn sách cuối cùng, vỗ vỗ vai Bao Chứng xong còn vỗ vỗ cả vai Bàng Cát: “Hai vị, đi tuần một chuyến, thế nào a?”

Bao Chứng cùng Bàng Cát há to miệng.

Bao Đại nhân vội vàng nói: “Hoàng Thượng, Khai Phong Phủ của Thần công sự bận rộn”

“Không phải gần đây rất nhàn sao, có chuyện gì Trẫm sẽ sai người báo cho người.” Triệu Trinh nói một câu khiến cho Bao Đại nhân á khẩu, lại tiếp tục trắng mắt mắt lườm Bàng Thái sư một cái.

Thái sư cũng chỉ có thể nuốt nước bọt —— Hắn càng không thể lấy cớ gì được, bởi vì một ngón tay của hắn cũng rất nhàn.

“Trước hết bắt đầu từ cuốn này đi.” Triệu Trinh đưa cuốn trục vừa mới rút ra ban nãy đặt vào tay Bao Chứng, xoay người, hớn hỏ khởi giá hồi cung.

Bao Đại nhân cùng Bàng Thái sư bị bỏ lại lúc này, mắt to trừng mắt nhỏ, mặt đen trùng mắt trắng, cuối cùng lại đồng loạt thở dài.

.....

Triển hộ vệ vừa trở về phủ nhìn thấy đám nha dịch đang dọn hành lý rất náo nhiệt, ngoài cửa thì có đội ngũ đi tuần nối đuôi nhau thật dài, giờ lên tẩm bài Công Chính Liêm Minh vô cùng khí phái.

Đối diện, lại nhìn thấy Bao Chứng cùng Bàng Cát song song đi ra.

Bàng Thái sư liếc mắt một cái đã nhìn thấy thân ảnh màu đỏ phía trước.

Triển Chiêu mới đến Khai Phong Phủ gần đây, không biết Bao Chứng dùng chiêu gì lừa gạt được vị Thiếu hiệp nổi danh khắp giang hồ này đến đây trợ giúp tra án.

Bàng Cát đối với vị thiếu niên tuấn mỹ vô song này có ấn tượng vô cùng tốt lại vô cùng xấu.

Cực tốt là bởi vì hắn nhìn qua đã mang lại cảm giác tốt rồi, rất khó có người nào lại không thích người như y, hai chữ “Thảo hỉ” là ấn tượng đầu tiên mà bất kỳ ai lần đầu nhìn thấy y cũng đều cảm nhận được.

Còn cực không tốt, là bởi vì Bàng Thái sư sống lâu như vậy, đã gặp qua nhiều chuyện như vậy, đương nhiên rất hiểu cái loại người bề ngoài nhìn ôn hoà như vật trong ao này, rất khó đối phó.

Thông thường, người càng khiêm tốn thì bên trong lại càng cao ngạo; người càng thích cười thì một khi trở mặt đi rồi sẽ không thềm quay lại.

Triển Chiêu còn trẻ như vậy đã có thể vang danh khắp giang hồ, nhất định cũng không phải là người ngây thơ thành thật gì Lại nói, thiếu niên trẻ tuổi này bên trong còn ẩn chứa cả hai luồng khí chất chính tà tùy ý, nhìn qua thì không thể nào biết rõ y là bồ hoa trong nhà kính hay là dây leo nơi vách đá. Đương nhiên, điều đáng ghét nhất chính là —— Y lại về phe Bao Chứng.

“Triển hộ vệ.” Bàng Cát vô cùng khách khí với Triển Chiêu.

Khóe miệng Triển Chiêu hơi khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp cũng loan thành hình trăng non, tặng cho Thái sư một nụ cười mà y hay dùng để đối nhân nhất.

Thái sư ôm ngực, lâu lắm rồi không có ai cười chân thành như vậy với hắn a, ít nhất thì trong mắt hắn thoạt nhìn cũng rất chân thành.

“Đại nhân, phải ra ngoài sao?” Triển Chiêu hỏi Bao Chứng, hai mắt thì lại nhìn tập hồ sơ trên tay hắn.

“Đúng vậy, Triển hộ vệ, người cũng đi chuẩn bị một chút, buổi tối chúng ta sẽ xuất phát đi tuần, điều tra án treo.”

Hình như Triển Chiêu vừa mới nghe thấy hai tiếng ‘án treo’ liền cảm thấy rất hứng thú, đưa tay nhận hồ sơ, nhẹ nhàng giở lên ...

“Soạt” một tiếng, hồ sơ mở ra, đầu cuốn trục khác rơi xuống tay kia, hai tay hắn rung lên một cái, mở sách xem!

Chỉ một động tác này của Triển Chiêu, Bao Chứng liền nghe thấy một loạt xôn xao từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn lại, các nha hoàn lớn bé trong Khai Phong Phủ đều tập trung một chỗ, nhìn qua khẩu hình chắc chắn cũng đoán ra được chỉ có một chữ “suất” mà thôi.

Bao Chứng ho khan một tiếng, quay đầu lại vừa nhìn, thấy Bàng Thái sư cũng đang há miệng mà nhìn.

Bao Chứng đẩy hắn một cái —— Già mà không biết xấu hổ a! Đừng có nhìn chằm chằm vào thiếu niên thuần lương nhà ta!

Bàng Thái sư một mực xua tay, hắn cũng đâu phải là tiểu cô nương mà có thể bị cái dáng mở sách đẹp trai ngồi ngồi kia của Triển Chiêu mê hoặc đến không biết trời trăng là gì, hắn kinh ngạc là bởi nhìn thấy biểu tình thay đổi của Triển Chiêu khi đang đọc qua án kiện kia.

Triển Chiêu thực rất nghiêm túc, yên lặng xem hết hồ sơ, sau đó ngẩng đầu nói: “Án chặt đầu sao? Đoạn Dao Môn toàn bộ bị diệt, giống như là ân oán giang hồ”

“Triển hộ vệ có manh mối sao?” Bàng Cát đi đến lôi kéo làm quen: “Án tử này tinh phong huyết vũ a!”

“Một đao chém nhiều người, đây chính là cách làm của người giang hồ khi sử dụng binh khí, người chết đều là người của Đoạn Dao Môn, ngay cả chương môn cũng bị chém, hung thủ chắc chắn là một cao thủ tuyệt đỉnh.” Triển Chiêu thu hồi cuốn trục tiếp tục đưa lên gõ gõ cằm: “Trên giang hồ, người dùng đao rất nhiều, nhưng người có thể đạt đến trình độ này thật không nhiều, có thể đếm hết trên một bàn tay, hơn nữa đều là những người vang danh hiệp khách, hẳn là sẽ không làm loại chuyện này đâu.”

“Là người nào?” Bao Chứng đối với những chuyện trên giang hồ cũng không hiểu nhiều lắm.

“Nếu nói đến dùng đao, lợi hại nhất chắc chắn là Thiên Tôn, có điều hẳn là võ lâm thánh giả, thoái ẩn giang hồ đã nhiều năm, không phải là hắn. Mặt khác, còn có một người hiểm nghi nhưng cũng có thể loại trừ.”

“Ai vậy?” Bao Chứng cùng Bàng Cát đồng thanh hỏi.

“Cửu Vương gia Triệu Phổ.” Triển Chiêu làm một động tác chặt đầu người: “Việc này hẳn là hắn đã làm rất nhiều lần trên chiến trường, thế nhưng đao pháp của Triệu Phổ cũng có đặc điểm nhất định, đao hắn sử dụng là Yêu đao Tân Đình Hầu rất lớn, không thể di chuyển linh hoạt đến độ có thể chém đầu một loạt trong phạm vi gần như vậy được” Vừa nói, Triển Chiêu vừa vung Cự Khuyết một cái, Thái sư còn chưa hiểu ra sao, chỉ thấy trước mắt kiếm tuệ nhoáng lên một cái ghé đá để ngồi ở phía sau đã rút mất một viên che.

Bàng Thái sư cũng co quắp khóe miệng.

Triển Chiêu gật gật đầu làm bầm mấy tiếng: “Hắn là thanh đao nhỏ gần bằng kiếm.”

“Nhỏ như vậy sao?” Bàng Thái sư kinh ngạc, đao mà hắn biết đều rất lớn a, thanh Long Yển Nguyệt đao, còn có cả thanh Tân Đình Hầu có thể chém chết cả gấu của Triệu Phổ kia nữa.

“Có hai loại đao nhỏ nhưng uy lực kinh người.” Triển Chiêu tiếp tục xoa xoa cái mũi: “Một loại là đao của Phù Tang.”

“Như vậy, người phạm án có khả năng là người Phù Tang?” Thái sư nhớ ra trước kia hắn có xem một sổ võ sĩ Phù Tang có sử dụng loại đao này, vô cùng hung ác.

“Không quá giống.” Triển Chiêu lại lắc đầu, nâng tay, Cự Khuyết lại nhoáng lên

Bàng Thái sư lại chưa kịp thấy rõ cái gì, chỉ thấy trước mắt lại loáng lên một cái, cái ghế đá đáng thương phía sau lại bị chém thành hai nửa, mặt che bên trên liền rơi xuống đất.

Bên kia, Triển Chiêu vẫn như cũ mà cầm cuốn trục gỗ gõ cầm, nói: “Thông thường đao Phù Tang đều là chém từ trên xuống dưới, đao pháp chỉ cần nhanh và hung ác là được, hung thủ này chặt đầu người sử dụng đao pháp tinh xảo cùng thành thực, lại chém ngang cổ Phải biết rằng, trong đao pháp khó nhất chính là hoành đao, tức là vung đao không thể dựa vào việc mượn lực từ cao hay thấp, không được phép do dự, tốc độ đao phải nhanh, nội lực cũng phải rất thâm hậu.”

“Triển hộ vệ.” Bao Chứng thấy Triển Chiêu đem vị hung thủ này hình dung thành một cao thủ tuyệt đỉnh, liền hỏi: “Người cảm thấy có ai hiểm nghi không?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu: “Không thể là hắn được.”

“Vậy cứ coi như hắn không phải là người khả nghi đi, nhưng hắn là hắn phải có đao pháp tuyệt luân, nói không chừng có thể biết được hung thủ là ai?” Bàng Thái sư thử thăm dò hỏi.

“Cũng có khả năng a, ta cũng không có quen nhiều người dùng đao.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó lại chậm rì rì nói: “Loại đao vừa nhỏ vừa dài lại có uy lực phi thường thứ hai, cũng là khắc tinh của đao Phù Tang, chính là Miêu đao.”

“Miêu đao?” Bao Chứng sửng sốt: “Chẳng lẽ người phạm tội lại chính là người Miêu?”

“Chắc chắc.” Triển Chiêu vươn một ngón tay thon dài ra lắc qua lắc lại một cái, thuận tiện còn tiêu sái quay người lại, Bao Chứng lại nghe thấy phía sau một trận xôn xao truyền đến, bắt đặc dĩ dĩ trấn. Từ sau khi Triển Chiêu đến Khai Phong Phủ, đám cô nương này cứ như ăn được tiên đan hoá được, hăng hái bừng bừng chưa nói lại càng ngày càng như lang như hổ, sôi nổi không ngừng.

Bàng Thái sư đột nhiên nghĩ đến lúc trước, Triển Chiêu lần đầu tiên cung, sau khi vô cùng anh dũng mà hạ gục một đám đại nội thị vệ, đã làm được một hành động vô cùng vĩ đại, thành công thu phục được toàn bộ phương tâm của của Thái Hậu cùng toàn bộ a hoàn trong cung Chẳng lẽ —— Đây mới là nguyên nhân chính Triệu Trinh muốn đuổi bọn họ ra khỏi cung phá án sao?

Nghĩ đến đây, Bàng Cát cùng Bao Chứng yên lặng nhìn nhau một cái —— Lần này thực sự là quá oan uổng cho họ a!

“Miêu đao chính là vật vô cùng tàn nhẫn trong các loại đao, đao dài ba thước tám tấc, chuôi đao một thước hai tấc, toàn bộ cây đao dài hơn năm thước, chém sắt như chém bùn, đao pháp lại thay đổi rất bất thường.” Triển Chiêu nhìn tình huống thì thể được miêu tả trên hồ sơ, gật đầu với Bao Chứng: “Rất giống do Miêu đao gây lên.”

“Nói mãi” Bàng Cát nhin không được hỏi: “Người mà Triển hộ vệ nghi ngờ là ai?”

“Ai, không phải là kẻ khả nghi, người này không thể đắc tội được đâu.” Triển Chiêu liên tục xua tay, đầu lắc chẳng khác nào trống bỏi: “Người này trên giang hồ có tiếng là quỷ kiến sầu, kẻ ác thấy chân run cập cật, yêu quái nhìn thấy sẽ xoay người chạy đi, không đến mức vạn bất khả kháng thì ngàn vạn lần đừng trêu chọc hắn!”

Bao Chứng hoài nghi mà nhìn Triển Chiêu, từ trước đến nay trong giang hồ, địa vị Triển Chiêu cao ngất, chưa bao giờ thấy hắn sợ ai, sao giờ đây lại nói vị này thành người khó đối phó đến vậy?

“Triển hộ vệ, nói nghe một chút cũng đâu có sao, có lẽ cũng không phải là hắn mà.” Bàng Thái sư càng nghe càng tò mò.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nói: “Miêu đao bởi vì quá khó khống chế, người dùng đao rất dễ làm tổn thương chính mình, cho nên người dùng Miêu đao càng ngày càng ít. Mà Miêu đao bởi vì quá dài nên rất khó đúc, mấy vị bậc thầy rèn đao nổi tiếng đều đã qua đời hết rồi, cơ bản không còn có Miêu đao nữa Trên đời

này, thanh Miêu đao còn sót lại duy nhất, cũng là thanh mạnh nhất, tốt nhất, chính là thanh đao trên tay người nọ —— Vân Trung Đao.”

“Vân Trung Đao?” Bàn Thái sư vuốt cằm, hân thích thu thập đồ cổ, sao lại không hề nghe qua a.

“Địa vị của Vân Trung Đao cực lớn.” Triển Chiêu nói: “Tương truyền là do Quỷ Tài sư phó Dã Trì dùng hơn ngàn thanh Quỷ Đầu Đao cùng huyền thiết ngàn năm trộn với máu rồng mà rèn thành, vô cùng cứng cáp, tà tính dị thường. Nó là vật bất lành, sát khí không thua gì Tân Đình Hẫu của Triệu Phổ, lai lịch so với Tân Đình Hẫu còn tà dị hơn.”

“Quỷ Đầu Đao là cái gì?” Bao Chửng cùng Bàn Cát đồng thanh hỏi.

Triển Chiêu nhìn hai người một chút, lắc đầu: “Chính là thanh đại đao mà đao phủ dùng để chém đầu a, chém đến độ trên đao nứt ra, gãy xuống thành Quỷ Đầu Đao.”

Bàn Thái sư không tự giác mà cảm thấy cổ mình đầy gió lạnh, ngay cả Bao Đại nhân cũng phải đưa tay sờ cổ.

Nói đến đây, Triển Chiêu lại mở hồ sơ ra lần nữa: “Chuyện này xảy ra vào một tháng trước, toàn bộ Đoàn Đao Môn đều bị diệt sạch. Đoàn Đao Môn là phân đà của Đao Minh, cứ như vậy mà diệt môn, minh chủ Đao Hành Phong nhất định sẽ không bỏ qua, xem ra rất nhanh sẽ đại náo một trận.” Nói xong, Triển Chiêu chạy ngay vào phòng gói ghém hành lý, nhanh chóng đi xem náo nhiệt.

Bàn Cát cùng Bao Chửng hai mặt nhìn nhau, nói cả buổi, Triển Chiêu vẫn chưa thềm nói vị chủ nhân của Vân Trung Đao kia là ai.

Chờ đến buổi tối mới khởi hành, Triển Chiêu trên lưng đeo tay nải, tay cầm Cự Khuyết, cười thất mã xinh đẹp màu đỏ của hân nghênh diện dạ phong. Gió thảng tư mát dịu, hơn nửa phía chân trời còn có nguyệt quang, chiếu lên thân ảnh một thiếu niên hồng y cười một một thân hồng mã, mái tóc đen nhánh, ánh mắt sáng ngời, đẹp đến độ khiến người ta diên đảo

Bao Chửng vừa mới lên mã xa, quay đầu nhìn lại, nhin không được mà chua xót cho các cô nương trong phủ đang cắn khăn, vậy tay cáo biệt Triển Chiêu.

Đội ngũ đi tuần thật dài với năm trăm tinh binh khởi hành lên đường. Lúc này, đường lớn Khai Phong rộng thênh thang, vì không muốn quấy nhiễu dân chúng cho nên Bao Đại nhân đặc biệt hạ lệnh, đại đội nhân mã ban đêm lặng lẽ rời thành.

Trong đêm đen, Triển Chiêu cười ngựa đi ở cuối đội ngũ, cũng yên lặng theo sát, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, đại mã xa của bọn Bàn Thái sư cũng đi chậm lại, cho đến khi cách Triển Chiêu rất gần, màn xe cũng được vén lên, Bàn Thái sư thăm dò ngo đầu ra.

Triển Chiêu nhìn hân một cái, mỉm cười.

Dưới ánh trăng, Bàn Thái sư vô tình phát hiện, dáng tươi cười này của Triển Chiêu giống hệt nụ cười ban sáng, không phải do hân lớn tuổi mất hoa, nụ cười này của y tràn đầy nghiêm túc cùng chân thành, vì thế tò mò hỏi: “Triển hộ vệ thường ngày cười với ai, không cười với ai, có tiêu chuẩn gì không?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái, cũng không cần nghĩ, nói: “Không hại ta, không hại người là được.”

Bàn Thái sư nở nụ cười, gật gật đầu, đây chính là tiêu chuẩn của Triển Chiêu sao? Thấy y ngáp một cái, hình như chuẩn bị ôm lưng ngựa mà ngủ một lát, Thái sư liền nhanh chóng tận dụng cơ hội mà hỏi một câu cuối cùng: “Người vừa mới nói đến vị cao thủ sử dụng Vân Trung Đao kia, rốt cuộc có tên là gì?”

Khóe miệng Triển Chiêu liền nhếch ậy phần: “Tên nghe rất êm tai.”

Thái sư chờ đợi lắng nghe.

“Vân Trung Đao Khách, Vân Trung Đao,

Tuyệt thế vô song Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu nhướng mày cùng Thái sư một cái: “Nhớ rõ, nghe thấy ba tiếng Bạch Ngọc Đường là nhất định phải đi đường vòng, hẩn chuyên chém những tên đại thần tham quan đại phối dẫn hay nịnh hót ...”

Thái sư co rụt cổ lại, túm lấy Bao Chứng đang dựa đầu vào một hướng khác trong mã xa ngủ gật mà lay lay: “Hắc Tử, người nhất định phải kêu Triển hộ về chiếu cố cho ta nga!”

Bao Đại nhân ngáp một cái, giữa lúc tranh tối tranh sáng, làn da đen nhánh sánh tựa màn đêm của hẩn quả thật minh hoạ rất rõ cho câu nói thấy rằng không thấy mắt, vừa thuận tiện đuổi Bàng Cát đang tiến đến gần như đuổi ruồi: “Hai ngày trước người dạy ta đuổi muỗi thế nào?”

Bàng Cát ngẩn người, vò đầu nói: “Đừng mặc y phục nữa, nhắm mắt lại, buổi tối muỗi không nhìn thấy người.”

Bao Chứng có chút oán hận mà quay đầu lại liếc hẩn một cái: “Cho nên a, người đừng có làm tham quan nữa, cải tà quy chính thì tự yếu sẽ thiên địa bình an a, cách tốt nhất là lấy mực bôi lên giả làm ta đi Làm đi a!”

Nói xong cũng mặc kệ hẩn.

.....

Triển Chiêu ở bên ngoài, chợt nghe bên trong mã xa nháo loạn lên, bắt lực mà sờ sờ cái mũi, từ nhỏ đến lớn y có một tật xấu như vậy, mỗi lần phát sinh đại sự gì, y đều cảm thấy ngứa mũi.

Lắc đầu, phóng ngựa lên trước, Triển Chiêu có chút gấp gáp, một người thì là Đạo Minh minh chủ, đạo khách khá nổi danh gần đây, một người là tuổi trẻ thành danh gây nhiều tranh luận nhất, được Thiên Tôn đích thân khen là Thiên hạ đệ nhất đạo Bạch Ngọc Đường, lần này Thật sự có chuyện hay để xem rồi.

2. Q.1 - Chương 2: Trấn Đạo Phủ - Gặp Mặt

Trấn Đạo Phủ ở phía Tây Nam Khảm Thành, trấn này bốn phía được núi vây quanh, cả thôn trấn nằm sâu bên trong một sơn cốc, muốn vào thành phải đi qua một sơn đạo hẹp dài, xung quanh thiên tạo thành hình một đạo khảm, cho nên mới được gọi là Trấn Đạo Phủ.

Trấn tuy không lớn nhưng lại rất nổi danh, bởi vì phong cảnh xinh đẹp tú lệ cho nên có không ít người đến đây du ngoạn. Vào thành chỉ có một con đường nhỏ, ra khỏi thành cũng chỉ có con đường nhỏ ấy, Đại Tổng có không ít các thành trấn trên núi, nhưng nơi đây lại chính là trấn có cổng thành ít nhất.

Sáng sớm một ngày nọ, trên sơn đạo nhỏ hẹp, truyền đến một thanh âm đinh đang thanh thúy dễ nghe.

Dưới chân núi, một thư sinh dắt một con lừa lông ngắn đang đi lên núi.

Thư sinh khoảng hơn hai mươi tuổi, giống như từ trong tranh bước ra, thân hình có chút gầy yếu, nhưng tinh thần rất tốt, mặt mày thanh tú, sáng sủa, một thân thanh xám, tóc dài được buộc tùy ý sau lưng, rất từ tốn và nắm lấy dây cương lừa lông ngắn.

Chú lừa nhỏ thấp lè tè, trông bụ bẫm lại rất đáng yêu, hai cái lỗ tai thật to, hai đôi mắt cũng thật lớn, lông mao xám trắng rất sạch sẽ.

Mà trên lưng lừa, lại có một oa oa càng đáng yêu hơn nữa đang ngồi. Oa oa này khoảng chừng bốn năm tuổi, vóc người nhỏ nhắn, nhìn xa chẳng khác gì trái đậu phộng, mắt to mũi nhỏ, miệng chúm chím, hai mắt long lanh, có thể thấy được nuôi dưỡng rất cẩn thận.

Trên tay tiểu oa nhi còn ôm một hòm thuốc, ngồi trên lưng lừa, gọi thư sinh kia bằng một chất giọng non mềm ngọt lịm: “Phụ thân!”

Thư sinh kia nhìn thế nào cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi chút xíu, làm sao lại có nhi tử lớn như vậy được, nhưng lúc này, hẩn lại quay đầu lại nhìn về phía tiểu oa nhi kia, đầy sủng nịnh cùng yêu thương: “Ừ.”

“Phụ thân.” Tiểu oa nhi rướn người lên một chút: “Chúng ta đi chậm như vậy, có thể cản trở mọi người phía sau không a?”

Thư sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua Chỉ thấy dưới chân núi có người đang đi lên đây.

Lối đi này vừa dài lại vừa hẹp, còn dốc nữa, một người một ngựa có thể thông qua, nhưng người béo một chút cũng khó có thể qua được. Nếu như thực sự có người đi lên, có thể sẽ bị bọn họ chặn lối mất.

Hai cha con cùng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đang lên đây là một con ngựa gầy teo, kéo một cái xe đầy, trên xe còn chất đầy cỏ, có một lão nông không nhanh không chậm đang đi tới.

Tiểu oa nhi cùng thư sinh nhìn nhau cười —— Xem ra không có việc gì rồi.

“Tiên sinh, sớm như vậy a?” Lão nông kia ngẩng đầu lên nhìn thấy là một thư sinh cùng một oa nhi, liền hỏi: “Người là lang trung phải không?”

Thư sinh gật đầu: “Đúng vậy!”

“Ta biết rồi, tiên sinh đến nha môn giúp đỡ a?”

Thư sinh hơi ngần người, lắc đầu: “Không, ta tới Trấn Đào Phủ để mua thảo dược, huyện nha xảy ra chuyện gì sao mà phải cần lang trung?”

Lão nông cảm thấy bất ngờ: “Tiên sinh là người nơi khác a? Chuyện lớn như vậy cũng không biết?”

Thư sinh lắc đầu.

“Đoạn Đào Môn nổi danh của Trấn Đào Phủ này mấy ngày trước bị diệt môn a, chết thật nhiều người.” Lão nông nói xong, trong lòng còn cảm thấy sợ hãi: “Trong nha môn thì thể còn nhiều lắm, nghe nói còn có ôn dịch truyền cho nha dịch, mấy ngày nay đều phải tìm lang trung đến giúp.”

Thư sinh khẽ cau mày: “Thi thể vì sao không cho đi hỏa táng, mấy ngày này tuy không nóng, nhưng mà để lâu vẫn còn có thể truyền ra dịch bệnh!”

“Ai dám hỏa táng a!” Lão nông lên tục lắc đầu, nói: “Đoạn Đào Môn là người của Đào Minh, nghe nói Đào Minh mình chủ đã chính miệng nói phải trả thù cho các huynh đệ của mình xong mới hỏa táng truy phong.”

Thư sinh cười lạnh: “Giang hồ hỗn chiến mà chết, cũng không phải là chinh chiến sa trường hy sinh vì nước, vậy mà cũng dám nói đến truy phong đại táng này sao?”

“Xuyt” Lão nông nhanh chóng xua tay: “Tiên sinh a, không nên nói lung tung, cẩn thận người của Đào Minh đến tìm người gây phiền toái.”

Thư sinh lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, lại thấy tiểu oa nhi trên lưng con lừa đang hí mắt nhìn về phía chân núi xa xa, hai tay còn liên tục dụi dụi mắt.

“Tiểu Tứ Tử” Thư sinh xoa xoa mặt oa nhi: “Nhìn đi đâu đó?”

Oa nhi mũi mũi được gọi là Tiểu Tứ Tử liền đưa tay chỉ về phía chân núi, nói: “Mây!”

Thư sinh không hiểu: “Mây?”

“Phiêu một cái” Tiểu Tứ Tử vừa nói vừa giơ tay.

Theo động tác của bé, thư sinh kia cùng lão nông liền nhìn thấy một cái gì đó màu trắng loé qua, tựa hồ như men theo vách núi mà “vèo” một cái liền lướt qua bọn họ Sau đó mất dạng.

“Là mây sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi thư sinh.

Thư sinh nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Không thấy rõ.”

.....

Lúc này, dưới núi truyền đến vào tiếng chiêng vang lại.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái, nhanh chóng quay đầu lại túm lấy tay áo phụ thân bé: “Phụ thân mau nhìn, thật nhiều người nha!”

Thư sinh quay đầu lại, nhìn thoáng qua, kinh ngạc.

Hắn cũng không phải kinh ngạc vì có nhiều người, mà là vì thấy được mấy tấm biển “Công Chính Liêm Minh” kia.

“Quả nhiên là đến a!” Lão nông cũng quay lại xem.

“Ai tới vậy?” Thư sinh tò mò.

“Tiên sinh, người đúng là cái gì cũng không biết a, Trấn Đào Phủ xảy ra đại án như vậy, đương nhiên cũng kéo luôn cả phủ doãn Khai Phong Phủ đến rồi, không phải là đã đi tuần đến để tra án sao!”

.....

Dưới chân núi.

Bàng Thái sư ngẩng mặt nghiêm túc nhìn lối đi vừa nhỏ vừa dốc kia, cảm thấy không biết mình có thể chen được cái bụng qua không nữa.

Bao Đại nhân lại có chút sầu, nhiều người như vậy, nếu cứ xếp thành một hàng mà đi lên trên thì không biết là phải đi bao lâu, có nên lưu lại một số người phía dưới chân núi không.

Triển Chiêu đứng trước lối vào sơn đạo, hướng lên phía trên mà nhìn xung quanh Xa xa, trên sơn đạo hình như có người, đi cũng rất chậm. Thị lực của hắn rất tốt, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một oa nhi béo ngồi trên lưng một con lừa, vô cùng đáng yêu, liền vẫy tay với nó.

Tiểu Tứ Tử từ xa cũng nhìn thấy dưới chân núi có một hồng y nhân vẫy vẫy tay với mình, cũng liền vẫy lại.

Thư sinh niết mặt bé: “Vẫy tay với ai vậy?”

“Có một ca ca.” Tiểu Tứ Tử chỉ về phía Triển Chiêu dưới chân núi.

Triển Chiêu cách nửa ngọn núi vẫn còn trêu chọc tiểu hài tử, Bao Chứng cũng không có cách nào, bình sinh Triển Chiêu có hai sở thích lớn —— Thường thực mỹ thực và trêu chọc các loại tiểu động vật, bao gồm cả tiểu hài nhi.

“Đại nhân, chúng ta nghỉ một lát rồi đi tiếp thôi, trên đó có lão nhân gia, có tiểu hài nhi, có lẽ sẽ đi rất chậm.” Triển Chiêu quay đầu nói với Bao Chứng.

Bao Đại nhân gật đầu, tỏ vẻ cứ như vậy đi, còn không quên quay lại phía sau chỉ Bàng Cát: “Lát nữa cho hắn đi phía sau, vạn nhất mã xa đi không vững còn có thể lấy hắn làm đệm thịt, sẽ không bị phá hỏng. Nếu như để cho hắn đi trước rồi, ngộ nhỡ hắn rơi xuống, thật chẳng khác nào chúng ta trúng phải cơ quan mai phục.”

Triển Chiêu che miệng nhẩn cười, Bàng Cát ở phía sau dài cái cổ đến mà rống: “Bao Chứng, người đang nói bậy gì về ta có phải không?!”

Một tiếng rống này của Bàng Cát đủ mười phần trung khí, truyền đi thật xa, ngay cả thư sinh đang đứng giữa sườn núi cũng nghe thấy, kinh ngạc mà liếc mắt nhìn xuống một cái, chỉ thấy bên cạnh hồng y nhân đứng một người trông khí chất phi phàm nhưng đen đến lợi hại, trong lòng khẽ động một cái —— Đây chính là vị Bao Thanh Thiên trong truyền thuyết kia a? Quả nhiên là Quá đen!

Đang nghĩ, đột nhiên trên núi một trận nháo loạn, có một đội nhân mã đang vội vàng chạy xuống.

Thư sinh nhìn thoáng qua, nhúu mày, chỉ thấy là mấy nha dịch, phía sau còn theo một vị quan viên, nhìn xem quan phục, hẳn chính là vị huyện thái gia kia.

“Ai nha!” Huyện thái gia sốt ruột chạy xuống nghênh đón nhóm người Bao Chứng, nhưng không nghĩ tới đến giữa đường lại bị ngăn chặn lại.

“Tránh ra! Tránh ra!” Mấy nha dịch liền đuổi mấy người đám thư sinh.

Lừa lông ngắn kia kêu một tiếng, cả kinh chạy sang bên cạnh.

Thư sinh nhanh tay cản lại nó, thấy Tiểu Tứ Tử không bị đụng trúng, nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhúu mày nhìn vị huyện quan kia: “Đại nhân, sao lại đẩy tiểu hài nhi?”

Huyện thái gia kia cau mày: “Thư sinh ở đâu tới, mau tránh đường, bản quan phải xuống núi”

Thư sinh cười lạnh một tiếng: “Đại nhân, phía dưới kia là vị quan nào hử ngài còn rõ hơn ta, nếu ngư oa này khóc toáng lên, người nghĩ vị ấy giúp người hay giúp nó a?”

Huyện quan hơi sững sốt, liền cao thấp đánh giá thư sinh này một lần, thấy hần bộ dạng xuất chúng, tựa hồ cũng không phải người thường.

“Vì sao Bao Đại nhân lại không lên núi, chờ ở dưới chân núi, đạo lý này người có thể hiểu sao?” Thư sinh hơi mỉm cười, mang theo vài phần thông tuệ cùng giảo hoạt, nói: “Người có thể nghĩ a, người sợ hãi người giang hồ, thì thể để quá lâu không chịu xử lý khiến ôn dịch truyền ra cả thành, án lâu như vậy vẫn không thể phá là hành sự bất lực, người cần cẩn thận a....” Vừa nói vừa nhẹ nhàng sờ cổ: “Người nhìn xem ba thanh đại đao kia có chói mắt không a? Vạn nhất trong thành có người chết vì ôn thi, Đại nhân, không phải là ta đây hù dọa người, người lúc nào cũng có thể phải đền mạng đó.”

Mới nói mấy câu đã thành công khiến cho huyện quan kia đỏ mặt thâm hồng lạnh.

Dù sao thì hần lẫn lộn trên quan trường đã lâu, huyện thái gia này ít nhiều cũng có chút nhãn lực, trông mắt vừa chuyển một cái, liền chấp tay với thư sinh: “Tiên sinh, xưng hô thế nào?”

“Họ kép Công Tôn, tên gọi là Sách.” Thư sinh cũng chấp tay.

“Công Tôn tiên sinh, có thể cho ta cái hảo kiến nghị?”

Công Tôn hơi mỉm cười: “Đại nhân, người nếu muốn hoá giải điều này cũng không có khó.”

“Thỉnh tiên sinh chỉ giáo! Bản quan nhất định sẽ hậu tạ”

“Cái đó ta không cần.” Công Tôn chỉ phía sau hần: “Bao Đại nhân hử là không thích kiêu người ta xu nịnh hần, người cũng không cần phải đi tiếp đón hần, nhanh chóng trở lại huyện nha, mua nhiều lương thực cùng dược liệu một chút, đem đi cứu tế dân chúng. Chờ cho Bao Đại nhân hỏi người vì sao không xử lý thi thể, người nói sợ người giang hồ không biết nói đạo lý, nháo loạn lên sẽ làm bị thương dân chúng trong thành là được.”

Huyện quan nghĩ qua, liền cảm thấy có lý, nhanh chóng nói lời cảm tạ với Công Tôn xong liền dẫn người lại lên núi.

Dưới chân núi, Triển Chiêu nghiêng tai, hình như đang nghe gì đó, khoé miệng hơi nhếch lên, tâm tình có vẻ không tệ.

“Triển hộ vệ, nghe cái gì đấy?” Bàng Thái sư cũng bắt chước nghiêng tai, hỏi: “Gió núi dễ nghe sao?”

“Êm tai a!” Triển Chiêu gật đầu: “Còn lộ ra một chút khôn khéo!”

Thái sư không hiểu ra sao, cái này cũng có thể nghe ra khôn khéo sao?

Sau khi đuổi đi huyện thái gia, Công Tôn tiếp tục dắt lừa lông ngắn lên núi, vừa đi còn vừa ngoái lại liếc mắt nhìn dưới núi một cái. Hần vốn muốn nhìn xem vị thanh quan vang danh thiên hạ này phá án như thế nào.

Chỉ là, Công Tôn vừa mới liếc mắt, lại nhìn thấy hồng y nhân trẻ tuổi kia dựng thẳng một ngón tay cái với mình.

Công Tôn hơi sững sốt, nhẹ nhàng sờ cằm, bên cạnh Bao Đại nhân quả nhiên có người tài ba a.

.....

Chờ cho bọn Công Tôn vào thành xong, Triển Chiêu vẫy tay với một loạt nhân mã đã xếp thành một hàng phía sau, nói: “Lên núi!”

Vì thế, đội ngũ đi tuần nối đuôi nhau lên núi.

Đi đến nửa đường, Bàng Thái sư đi không nổi nữa, các nha dịch cùng quan binh vẻ mặt đầy khổ sở mà nhìn Triển Chiêu, ý kia —— Không thể công hần đâu, nhìn cũng phải đến hai trăm cân đó.

Cuối cùng, Triển Chiêu đành bắt lực hởi Bàng Cát: “Thái sư, người có sợ chóng mặt không?”

“Chóng cái gì nha!” Bàng Cát thở dốc một cái: “Đã chóng đến độ chịu không nổi rồi.”

“Tốt lắm!” Triển Chiêu đưa tay túm lấy đai lưng Bàng Thái sư, nhảy một cái

Mọi người thấy y chẳng khác nào một con chim én, vèo một cái đã nhảy lên giữa không trung, sau đó hạ xuống, vũng vàng đứng trước cổng thành trên núi.

Bàng Thái sư đặt mông ngồi xuống đất, liền cảm thấy trời đất quay cuồng.

Chờ cho Thái sư tỉnh táo lại, bọn người Bao Chứng cũng đã tới nơi, mọi người cùng nhau vào thành.

Bao Đại nhân tiến vào cửa thành, phát hiện không thấy có quan viên đến đón, thế nhưng đường phố sạch sẽ, giao thương náo nhiệt, còn có cả chúc phôi, được đường, hiệu thuốc được mở ra để cứu tế người nghèo khổ, khoé miệng cũng nhếch lên vài phần, đương nhiên cái này cũng cần phải có nhân lực tốt mới thấy được.

Bàng Cát không vui, cầu nhàu: “Huyện quan này sao lại không biết làm người như vậy a, lại không cả cho người đến đón nữa.”

Bao Chứng trừng hấn một cái, mang theo mọi người hướng đến huyện thị huyện náo mà đi.

Triển Chiêu nhìn ngó khắp nơi, liếc mắt một cái đã thấy ở cửa khách điểm không xa, tiểu nhị đã nắm lấy dây cương một con lừa lông ngắn mà kéo vào bên cạnh.

“Đại nhân.” Triển Chiêu nói với Bao Chứng: “Ta muốn đi dạo một chút.”

Bao Chứng gật đầu, hấn vô cùng thương thức Triển Chiêu, đừng nhìn đứa nhỏ này còn trẻ tuổi như vậy, bề ngoài đều cười đến đáng yêu với cả người lẫn vật, thế nhưng lại đầy mình chủ ý a, chưa bao giờ làm gì có hại ỉnh, từ khi Triển Chiêu đến đây, Bao Chứng chỉ gật đầu với y chứ chưa bao giờ lắc đầu một cái.

Rời khỏi đội ngũ nhân mã dài lê thê, Triển Chiêu liền rẽ vào một khách điểm.

Bàng Cát tiến qua hỏi Bao Chứng: “Có phải Triển hộ vệ đói bụng không a?”

Bao Chứng sờ sờ chòm râu: “Hắn tự có đạo lý của mình.”

Bàng Cát trầm mặc một lúc lâu, nhỏ giọng hỏi: “Này, Lão Bao, người thành thật chút đi.”

Bao Chứng khó hiểu nhìn hấn: “Thành thật cái gì?”

“Người đối với Triển Chiêu đặc biệt tốt a!” Bàng Cát hắc hắc cười: “Hỏi người, hấn có phải là nhi tử của người không?”

Bao Chứng nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên há miệng, phun cho hấn một ngụm nước bọt: “Ta phi!”

Thái sư buồn bực lau nước bọt trên mặt, tâm nghĩ, không biết đen có thể lấy không a

Triển Chiêu lác la lác lư vào trong khách điểm, lượn một vòng ở lầu dưới không thấy có, liền lên lầu hai, quả nhiên, liếc mắt một cái nhìn thấy Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử đang ngồi bên một bàn gọi đồ ăn.

Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái nhìn thấy y, Triển Chiêu cùng bé nhìn nhau một lát, mỉm cười với bé.

Tiểu hài nhi phần lớn đều rất nhạy cảm, có thể cảm giác được thiện ý cùng ác ý của người khác đối với chúng, dáng tươi cười của Triển Chiêu khiến cho bé cũng phải nở nụ cười đáp lại.

Công Tôn sau khi gọi xong đồ ăn, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang nhìn ra ngoài lối vào mà cười, liền cũng ngừng đầu nhìn lên

Công Tôn vừa mới nhìn thấy Triển Chiêu liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, một thanh niên trẻ tuổi thật lạnh lợi, cảm giác ôn nhuận thật đặc biệt, vừa giống như mỹ ngọc lại không hề giảm bớt phong mang.

Triển Chiêu cũng cảm thấy vui vẻ. Thư sinh này thật đặc biệt, trong cái tư văn nhã nhặn tựa hồ còn mang cả một cỗ tuý ý của người giang hồ, đứng chung một chỗ với tiểu oa nhi kia nhìn rất thuận mắt!

Triển Chiêu tự nhiên quen thuộc, đi đến cạnh bàn: “Tại hạ Triển Chiêu, cùng nhau ngồi?”

Công Tôn cười, thì ra đây chính là vị đỉnh đỉnh đại danh Nam Hiệp khách a.

Tự giới thiệu một chút, Công Tôn liền gọi tiểu nhị mang thêm một phần chén đĩa, Triển Chiêu lại gọi thêm một vài phần đồ ăn, rất hào phóng mà mời khách.

Nói mấy câu mọi người liền trở thành thân thuộc, vừa ăn vừa uống vừa hàn huyên nói chuyện, mọi người lúc này chỉ hận là gặp nhau quá trễ mà thôi.

Trong tửu lâu náo nhiệt, bên ngoài tửu lâu cũng không yên ắng chút nào.

Bao Chứng cùng Bàng Cát bên này mang theo đội ngũ nhà dịch kéo đến huyện nha, bên kia cũng có một đội nhân mã hùng tráng không kém cũng kéo đến huyện nha.

Nhìn thấy nhiều người giang hồ đeo băng trắng trên nền y phục đen như vậy, còn mang cả đại đao vào thành, người dân xung quanh đường cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, khẩn trương lên.

Trên lầu có không ít người vây xem, Triển Chiêu cũng thăm dò nhìn ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy người đi trước đội ngũ, chính là Đao Hành Phong lúc này đang mang một khuôn mặt âm trầm.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày —— Đao Hành Phong thành danh có đến ba mươi năm, người này từ một tên vô danh tiểu tốt mà có thể tiến lên vị trí Đao Minh minh chủ ngày nay, tuyệt đối không thể xem thường. Dưới tay Đao Hành Phong trừ bỏ Đoạn Đao Môn vừa bị diệt vong, còn có mười ba môn phái lớn nhỏ tương tự, kết hợp lại thành Đao Minh thế lực khổng lồ, tuy rằng Triển Chiêu không cùng hấn giao thủ lần nào, nhưng nghe nói, người này thiện dùng khoai đao, người cũng như tên, đao hành như gió.

Đao Hành Phong đi rất nhanh, tư thế kia như là muốn tới nha môn.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, nói với Công Tôn: “Tiên sinh”

Công Tôn hơi mỉm cười: “Triển huynh nhanh chóng trở về nha môn hỗ trợ đi, chúng ta trợ tại khách điểm này, hữu duyên sẽ có ngày tái ngộ.”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu: “Nhất định, nhất định.” Nói xong, cũng không xuống lầu, lập tức nhảy lên nóc nhà, chạy đến nha môn.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ăn xong rồi, cũng xuống lầu.

Công Tôn để Tiểu Tứ Tử đứng ngoài cửa chờ mình, hấn đến phía sau dắt lừa lại đây.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa chờ, liền nhìn thấy ở cách đó không xa, có một cô nương đang ngồi khóc.

Tiểu Tứ Tử thấy cô nương này nhìn có chút quen mắt, nghĩ nghĩ Thì ra là cô nương mới ngồi hát rong trong tửu lâu, Triển Chiêu cho nàng một thỏi bạc, cô nương này lúc ấy còn rất vui vẻ a, sao tự dưng lại khóc nha?

“Tỷ tỷ.” Tiểu Tứ Tử đi qua hỏi thăm nàng: “Vì sao người lại khóc nha?”

Tiểu cô nương kia ngẩng đầu lên nhìn thấy là Tiểu Tứ Tử, lau nước mắt, bị bùn đất trên tay làm dơ mắt khuôn mặt, có chút kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử lấy khăn lau lau cho nàng, hỏi: “Sao lại khóc nha? Đánh nhau sao?”

Tiểu cô nương cứ thế mà khóc thút thít: “Vừa rồi, vị công tử kia cho ta bạc, ta chuẩn bị đi mua thuốc cho gia gia, thế nhưng lại bị hai tên côn đồ cướp đi mất rồi.”

“Hư như vậy nha!” Tiểu Tứ Tử hình như rất bất mãn, có điều, bé sờ trên người cũng không có tiền, chờ lát nữa phụ thân đến đây, xin phụ thân tiền cho cô nương này.

Còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một bàn tay chìa ra, Tiểu Tứ Tử nhìn thấy một ống tay áo trắng, chất vải rất quý, còn cả một bàn tay trắng muốt, rất đẹp.

Bàn tay nam nhân, không thô không xấu, các đốt tay rất rõ ràng, sạch sẽ mà cân xứng, Tiểu Tứ Tử còn đang tán thưởng bàn tay tuyệt đẹp này, đã thấy một thỏi bạc được đặt vào tay cô nương kia.

Tiểu cô nương ngẩng đầu, trước mắt đã không có ai.

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng quay đầu lại, dụi dụi mắt —— Là ảo giác sao? Trong nháy mắt người kia xoay người, bé hình như lại nhìn thấy đám mây mới vừa rồi phiêu trên sơn đạo a!

Chờ đến lúc Công Tôn trở lại, thấy được Tiểu Tứ Tử cùng một cô nương đang trợn mắt trừng nhau, có chút khó hiểu.

Lúc này, cách đó không xa, đột nhiên có hai tên du côn chạy tới, phủ phục trước mặt cô nương kia mà lạy.

Tiểu cô nương giật mình, nhanh chóng giữ chặt bạc sợi bị đoạt mất, nhưng nhìn kỹ lại, hai tên du côn mới vừa không gặp một lúc sao đã biến dạng rồi.

“Cô Cô nãi nãi, trả bạc cho ngài.” Tên du côn ngoan ngoãn mang bạc vừa cướp được trả lại cho cô nương kia.

Tiểu cô nương phát ngốc tại chỗ.

Hai tên du côn lại cầu xin nài: “Cô nãi nãi, cho phép chúng ta làm trâu làm ngựa chiếu cố gia gia ngài một tháng đi! Làm ơn đi!”

Công Tôn khó hiểu mãi, sau đó nghiêng đầu —— Ai nha! Dân chúng Trấn Đào Phủ này quả nhiên chất phác nha! Ngay cả du côn mà cũng nhiệt tình như vậy nữa.

Cách đó không xa, trên lầu hai một toà tử lâu.

Một quý công tử trường sam tử y đang ngồi bên cửa sổ, lắc đầu: “Việc gì phải vì một nha đầu mà phí công như vậy?”

Cách đó không xa ở phía sau, có mộ Bạch y nhân vừa đẩy cửa vào, cũng không biết hẳn có nghe được hay không, chỉ lẳng lặng đến cạnh bàn cầm một món đồ lên rồi xoay người đi luôn.

Tử y nhân kia bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu: “Thực lạnh lùng a, không thèm để ý đến người khác, khi nào người chủ động cười một cái, không biết là trời có đổ mưa đổ nữa không?”

3. Q.1 - Chương 3: Giảng Co

Rõ ràng là Đào Hành Phong vô cùng tức giận mà đến, Triển Chiêu ở trên nóc nhà quan sát một chút, không chỉ có một mình Đào Hành Phong, Tam đại cao thủ cả Đào Minh đều tề tựu đủ cả.

Ngoài cửa nha môn, nha dịch vừa mới sắp xếp ổn thoả, Trương Long Triệu Hổ nhìn thấy một đám người giang hồ hùng hổ kéo đến, liền chạy lên bẩm báo.

“A?” Bàng Thái sư vừa mới ngồi xuống chuẩn bị uống miếng trà lấy lại sức, chợt nghe thấy có người tiến vào bẩm báo: “Đại nhân, người của Đào Minh đến.”

Thật ra thì Bao Chứng cũng rất bình tĩnh: “Đến bao nhiêu người?”

“Rất đông, đều đeo băng tang, mang theo vũ khí.” Người bẩm báo chính là người Khai Phong Phủ, thật ra thì cũng đã quen với chuyện này rồi, cho nên cũng không có hoảng loạn.

“Ách, nhị vị Đại nhân, hay là trước tiên cứ tránh đi một chút?” Huyện thái gia tiến lên.

Bàng Thái sư thật sự cũng đang nghĩ đến chuyện này, mấy người giang hồ kia không biết lại sẽ gây ra chuyện gì nữa đây? Gì mà mình chủ Đào Minh, nghe có cảm giác rất lợi hại, bọn họ thì lại chỉ có một nhóm người như vậy ...

“Hỗn trưởng!” Bao Chứng nhíu mày, trừng mắt nhìn Huyện thái gia kia một cái.

Huyện thái gia này dù sao cũng mới gặp Bao Chứng lần đầu, khuôn mặt đen nhánh, hai mắt trợn trừng nhìn mình, khiến cho hắn giật nảy mà lui từng bước —— Đây chính là hắc bạch phân minh a!

“Đây là phủ nha, mọi việc đều phải hành sự theo luật lệ của Đại Tổng, người thân là mệnh quan triều đình, sao lại sợ mấy người giang hồ?”

“Dạ phải Bao Đại nhân dạy phải.” Huyện thái gia tâm nói, các người đều là những nhân vật lớn, ta chẳng qua chỉ là một huyện quan nhỏ nhoi, sao có thể chơi giống các người được: “Hạ quan sai người tăng cường phòng thủ.” Nói xong, gần như chạy đi.

Bao Chứng đứng lên, chuẩn bị ra ngoài nhìn xem một chút, vừa đi tới cửa, quay đầu nhìn lại Bàng Cát đang bưng trà nhìn ngắm khắp nơi, làm như không biết.

“Này” Bao Chứng nhìn hần: “Người không đi?”

“Ách” Thái sư ho khan một tiếng, nói: “Ta đối với ân oán giang hồ, từ trước đến nay đều không có hứng thú, người đi đi.”

Bao Chứng nhìn hần một lát, cười gượng: “Ta nói này Lão Bàng, người dài nắng dần mưa cũng nào phải ngày một ngày hai, chuyện gì mà chưa từng gặp qua a? Mấy người giang hồ kia vừa mới tới đã dọa được người rồi?”

“Ai nói?” Bàng Cát nhin không được nói: “Ai nói ta sợ, ta đường đường là Nhất phẩm Thái sư đương triều, sao có thể sợ mấy tên giang hồ chứ?”

Bao Chứng thấy thế buông tay một cái, ý tứ —— Không sợ thì cùng ra!

Thái sư không muốn mất mặt, đành phải đi ra ngoài, tránh cho sau này trở thành trò cười cho cái tên Hắc tử này. Nhưng mà, vừa đi ra ngoài, Thái sư liền nhìn ngó xung quanh hỏi: “Triển hộ vệ chưa ăn cơm về à?”

Bao Chứng thấy hần có vẻ sợ hãi trong lòng, cố ý hù dọa hần: “Có lẽ đến tối mới về.”

Bàng Thái sư mập mạp nháy mắt một cái, trên mặt đã tăng thêm mấy cái nếp nhăn, có chút hối hận.

Hai người vừa mới tới đại môn, năm trăm tinh binh đã để lại một nửa ngoài thành, theo vào chủ yếu chỉ có nha dịch và một số binh mã nhỏ, mà đám người giang hồ đang để tang kia lại kéo đến trùng trùng điệp điệp.

Nhìn thoáng qua một cái, ít nhất cũng phải có đến hai ba trăm người.

Bàng Thái sư biết, một người giang hồ có khi cũng mạnh hơn mấy quan binh thượng đỉnh, nơi này trừ bỏ Triển Chiêu, những người khác đều chỉ là tay mơ, mà Triển Chiêu lại không có ở đây Mà cho dù hần có ở đi chăng nữa, cũng có thể một mình đấu với mấy trăm người sao?

“Này, Hắc tử!” Bàng Thái sư thấy Bao Chứng vẫn cứ như trước chững ra một cái mặt thật đen, nhanh túm lại hần: “Người kiểm chế chút a, đừng có kích thích bọn họ.”

Bao Chứng vung tay, khinh bỉ mà trừng hần một cái.

Bàng Cát lui lại từng bước, tâm nói —— Người thích chính khí liễm nhiên thì tự người ứng phó đi, ta đây mặc kệ.

Đạo Hành Phong mang người tới trước cửa nha môn, hần vốn cũng không có ý định đại náo quan phủ làm gì, chỉ muốn đòi thi thể của các huynh đệ hần về mà thôi.

Chỉ là vừa mới tới cửa nha môn, hần liếc mắt cái đã thấy mấy tấm biển Công Chính Liêm Minh, lại còn có cờ hiệu cùng nha dịch đi tuần.

Mà ở đại môn nha môn, có một người đứng đó.

Đạo Hành Phong vừa mới nhìn thấy đã hoảng sợ Tâm nói, đây là ai a?

Nói riêng về Bao Đại nhân, hần đương nhiên là đen, lại còn mặc một thân đen nhánh, nhìn xa thật chẳng khác nào pho tượng đất.

Trên thực tế, Bao Đại nhân đã từng thử qua không biết bao nhiêu loại màu sắc y phục, đến cuối cùng vẫn chỉ có màu đen là hợp nhất, mặc loại màu khác, sẽ khiến cho người ta có cảm giác thấy một cái đầu bay lơ lửng rất đáng sợ.

“Đứng lại!”

Lúc này, chợt nghe Triệu Hồ hô lên một tiếng, nói: “Phủ nha là nơi trọng địa, không được tụ tập làm càn!”

Bàng Cát nhướng mày, hần vốn vẫn nghĩ, tứ đại hộ vệ kia chỉ là đồ trang trí mà thôi, thì ra tại thời điểm mấu chốt cũng hữu dụng như vậy a

Đạo Hành Phong thấy khí thế hộ vệ này cũng không nhỏ, vị quan đen thui kia khí phách thật lớn, nghĩ nghĩ một chút, sau đó chấp tay thi lễ, nói: “Chẳng lẽ là Bao Đại nhân?”

Bao Đại nhân cũng đánh giá Đạo Hành Phong một lượt —— Đạo Hành Phong này đích thực là có chút khí độ của nhất đại tông sư một phái, tuổi tác khoảng độ hơn bốn mươi đi? Có điều, dựa theo những lời nhận xét của Triển Chiêu, hẳn là năm nay hẳn khoảng hơn bốn mươi rồi, võ công quả nhiên tinh diệu, so với người thường thì trẻ hơn một ít. Hơn nữa ngoại hình Đạo Hành Phong cũng không tồi, thân hình khôi ngô, cân đối, giang hồ chính phái.

Bao Chứng gật đầu: “Không sai, các hạ hẳn chính là Minh chủ Đạo Minh, Đạo Hành Phong?”

“Đúng vậy.” Đạo Hành Phong vừa chấp tay vừa nói: “Bao Đại nhân lượng thứ, ta tới đây chỉ là muốn đem thi thể mấy huynh đệ tử nạn về mà thôi.”

Bao Chứng xua tay chặn lại: “Minh chủ Đạo Minh, tâm tình của người Bốn phủ có thể hiểu được, chỉ là án kiện này liên lụy đến nhiều mạng người, cần phải giao cho quan phủ xử lý, Bốn phủ nhất định sẽ bắt hung thủ quy án, về phần thi thể, chờ cho ngô tác nghiệm thi xong, Bốn phủ sẽ trả lại cho người nhà nạn nhân.”

“Bao Đại nhân công chính liêm minh, tại hạ đương nhiên tin tưởng ngài có thể làm việc công bằng, chẳng qua là án tử này cũng không cần quan phủ phải nhúng tay vào.” Đạo Hành Phong chấp tay một cái, có vẻ như không dễ dàng bị đuổi đi như vậy, nói: “Ta đã biết được hung thủ là ai, cái gọi là chuyện giang hồ có cách giải quyết của giang hồ, không cần quan phủ phải can thiệp.”

Bao Chứng khề cau mày: “Người giang hồ có quy củ giang hồ, nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, dùng binh khí tụ tập đánh nhau lạm dụng tư hình chính là trọng tội.”

“Đại nhân.” Đạo Hành Phong xem ra cũng không có thiện chí gì, hần cười lạnh một tiếng cắt lời Bao Chứng: “Thi thể cần trả lại cho Đạo Minh để ta trao lại cho người nhà, việc này ta còn có thể hỏi qua ngài, dù sao thì cũng là do Đạo Minh ta hạ táng. Nhưng mà hung thủ này, ta phải chính tay giết chết, dùng máu hần tế các huynh đệ ta. Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho dù có đến nơi chân trời góc bể nào cũng là cái đạo lý này mà thôi.”

Nếu không phải là khuôn mặt Bao Chứng đen, thì lúc này mọi người đã nhìn thấy khuôn mặt hần đang sầm xuống, giọng nói cũng trầm đi mấy phần: “Theo như lời minh chủ, giết người đền mạng, người nếu như tự ý giết hung thủ kia, vậy người cũng trở thành hung thủ. Dám cản trở Bốn phủ phá án, mặc kệ người là cái gì minh, chỉ cần còn ở trên đất Đại Tống này, phạm pháp đều phải tuân theo luật lệ Đại Tống mà nghiêm phạt.”

Bàng Cát ở phía sau nhẹ nhàng túm túm y phục Bao Chứng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lão Bao a, người cũng đã già rồi, còn ngoạn nháo cùng đám giang hồ mãng phu làm cái gì a, người ta có đao, người đương nhiên cũng có đao, nhưng dù sao cũng chỉ là dao thái, không nhanh được như người ta a”

Bao Chứng cho hần một cái liếc mắt xem thường, ý tứ —— Người ít xen miệng vào, để yên cho ta làm việc!

Bàng Cát nhìn trời, đành bất đắc dĩ không can thiệp vào nữa.

Đạo Hành Phong trong lòng thâm tán thưởng, đừng nhìn Bao Chứng chỉ là một văn quan, quả nhiên cũng có can đảm, không hổ cho cái danh hiệu Thanh Thiên, chẳng qua là

“Bao Đại nhân, thứ cho tại hạ không thể tông mệnh.” Đạo Hành Phong nói: “Ta biết trong phủ nha có một người tận mắt chứng kiến, ta cần hỏi hần chút chuyện, thỉnh ngài giao hần ra đây.”

Bao Chứng nhìn nhìn Bàng Cát, Bàng Cát lắc đầu —— Vừa mới đến, huyện thái gia kia còn chưa kịp nói.

Bao Chứng nghiêm mặt: “Điều tra phá án là chuyện của Bốn phủ, đương nhiên sẽ không mang nhân chứng giao cho người.”

“Ta nói này Bao Đại nhân.”

Một nam tử cao gầy phía sau Đạo Hành Phong lên tiếng. Trông còn không bằng cả Đạo Hành Phong, hẳn chỉ là một tên cà lơ phất phơ, trông chẳng có một chút lễ độ nào.

Người này họ Vệ, tên chỉ có một chữ Hoàn, là một trong Tam đại cao thủ của Đạo Minh. Vệ Hoàn năm nay hơn ba mươi tuổi, người giang hồ gọi hẳn là Mộc Hoàn Đạo, bởi vì hẳn thiên về sử dụng mộc đao. Đứng nhìn đao của hắn làm từ gỗ mà coi thường, uy lực rất kinh người.

Người giang hồ phần lớn đều chưa gặp qua quan phủ, Vệ Hoàn nghe Đạo Hành Phong khách khí mà mặc cả với Bao Chứng, hẳn có chút không kiên nhẫn, liền nói leo vào: “Người không thấy các huynh đệ ta đều mặc đồ tang mà tới sao? Sao có thể tay không mà trở về chứ? Hôm nay người không muốn giao cũng phải giao ra.”

Vệ Hoàn vừa mới thốt ra những lời này, Đạo Hành Phong liền quay đầu lại trừng hắn một cái, hàm ý trách cứ.

Vệ Hoàn tâm nói, sợ gì hắn chứ? Không phải chỉ có mấy cái nha dịch thôi sao, cùng lắm thì cướp người.

Bao Chứng đương nhiên trong lòng không vui, mấy người giang hồ này thật quá coi thường vương pháp, ngay cả Bàng Cát ở phía sau cũng cảm thấy khó nghe, cảm thấy đám này chẳng khác gì lũ giặc cỏ.

Chỉ là hai người còn chưa kịp lên tiếng, chợt thấy có một thanh âm vô cùng dễ nghe truyền đến, ngữ khí có chút nhẹ nhàng lại tựa hồ còn mang theo ý cười: “Khẩu khí thật lớn!”

Vệ Hoàn sửng sốt, lý do không phải lời này có bao nhiêu trọng lượng, vấn đề là người này nói chuyện, nội lực lại vô cùng thâm hậu

Đã là người giang hồ, thân lại là cao thủ đương nhiên phải hiểu rõ, thanh âm này nghe như từ hư vô dùng nội lực mà đẩy ra bên ngoài, người nói ra nhất định là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Đạo Hành Phong nhíu mày, quả nhiên, người hắn lo lắng đã đến.

Đạo Hành Phong đã sớm nghe người ta nói, Triển Chiêu đã vào Khai Phong Phủ, đi theo Bao Đại nhân phá án.

Đối với quyết định này của Triển Chiêu, người giang hồ thật ra cũng không có mấy ý kiến, vốn dĩ, giang hồ cùng triều đình cũng không hề thoát ly hoàn toàn quan hệ. Chỉ phương thức hợp tác có chút bất đồng mà thôi. Có một số người giang hồ bán sức cho bọn tham quan vô lại, có người lại giúp đỡ thanh quan cứu tế dân nghèo, còn có người tham gia quân ngũ bảo vệ quốc gia. Bao Đại nhân có tiếng là thanh quan, Triển Chiêu lại có danh là Đại hiệp thích quản nhân sự, cho nên, khi mọi người vừa nghe được chuyện này, chỉ cảm thấy được hai người thật hợp ý, hợp tác cùng nhau lại chỉ khiến ý đẹp lòng vui mà thôi.

Tuy rằng Triển Chiêu còn trẻ, nhưng danh hào lại vang dội. Trong đám hậu sinh giang hồ đương thời, nổi danh nhất chỉ có hai người, một là Triển Chiêu, một là Bạch Ngọc Đường. Hai người họ đều gia nhập giang hồ từ rất sớm, cũng rất sớm đã danh vang thiên hạ, hơn nữa cả hai đều được võ lâm chí tôn khen ngợi, có thể nói là thực chỉ danh quy.

Vệ Hoàn vẫn còn đang cố xác định xem thanh âm truyền từ đâu đến. Đạo Hành Phong đã ngẩng đầu nhìn lên phía trên cửa nha môn.

Theo ánh mắt hắn, mọi người cùng nhau nhìn qua.

Chỉ thấy phía bên trên hiên cửa nơi Bàng Cát cùng Bao Chứng đang đứng, trên nóc nhà, có một người trẻ tuổi đang ngồi khoanh chân. Y khoảng độ gần hai mươi tuổi, làn da trắng nõn vô cùng thanh tú, ngũ quan tinh xảo, khỏe miệng mỉm cười, hai mắt trong sáng mà hữu thần, tư văn nhã nhặn nhưng cũng rất tinh ranh, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Tuy rằng Đạo Hành Phong chưa gặp Triển Chiêu, thế nhưng đã nghe rất nhiều người miêu tả về y, chính là —— Người gặp người thích, rất có nhân duyên. Hôm nay gặp được, quả nhiên không giả.

Vệ Hoàn liếc mắt một cái nhìn thấy, nghĩ nghĩ liền biết là ai đến, bất mãn nói: “Thì ra là Triển Đại nhân.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Đại nhân’ thật lớn.

Triển Chiêu cười đến thoải mái đến híp cả hai mắt, gật đầu nói: “Ngoan, rất lễ phép!” Vừa nói xong, lại quay qua bảo Triệu Hổ: “Hổ tử, thưởng cho hần viên kẹo đường.”

.....

Vệ Hoành xấu hổ, một ngón tay chỉ thẳng Triển Chiêu, nói: “Triển Chiêu, ngươi có ý gì?”

Triển Chiêu vẻ mặt rất kinh ngạc, nhìn Đào Hành Phong: “Minh chủ Đào Minh, trí tuệ thủ hạ của ngươi có thể không cao, nhưng cho dù không biết nói tiếng người thì cũng nên hiểu được tiếng người chứ?”

Bao Chứng gật đầu, Bàng Cát ở phía sau tâm nói, Triển Chiêu thật sự đứng về phía Bao Chứng a, xem ra đây là vì bất mãn với việc ban này Vệ Hoành nói năng lỗ mắng với Bao Chứng mà trả lại đi.

Đào Hành Phong đương nhiên hiểu được ý tứ của Triển Chiêu, nhưng hần cũng muốn kiến thức một chút xem Triển Chiêu đến tột cùng là lợi hại bao nhiêu, tuy rằng thanh danh cực vang, nhưng nhiều lắm cũng chỉ hai mươi tuổi mà thôi, có thể lợi hại đến đâu?

Thấy chương môn không lên tiếng, Vệ Hoành biết là hần cố ý dung túng, hơn nữa bản thân hần cũng cảm thấy Triển Chiêu còn trẻ, danh tiếng vang dội cũng chưa đến lượt y, có thực lực hay không ai biết được, hay chẳng qua là có tiếng mà không có miếng.

“Nếu như ta nhất định muốn đòi người thì sao?” Vệ Hoành nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhướng mi một cái: “Ngươi tới cướp đi.”

Sắc mặt Vệ Hoành hơi biến đổi, tâm nói —— Triển Chiêu, ngươi thực sự khinh thường ta không dám tới?

Người giang hồ ấy mà, nói động thủ liền động thủ, hần vừa muốn rút đao tiến lên, đã nghe Triển Chiêu vượt cảm, có vẻ rất khó hiểu mà hỏi Đào Hành Phong: “Lại nói, các ngươi nói tra được hung thủ rồi sao? Là ai a?”

Vệ Hoành lần này thực tức giận. Triển Chiêu không thèm để hần vào mắt.

Đào Hành Phong trầm mặc một lát, nói ra ba chữ: “Bạch Ngọc Đường”

Triển Chiêu một tay chống má, cũng trầm mặc một lát rồi cũng nói ra ba chữ: “Không thể nào!”

Đào Hành Phong nhíu mày: “Sao ngươi biết là không thể nào?”

“Ừm.....” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, nói: “Theo ta biết, Bạch Ngọc Đường hần là sẽ không tính toán với tiểu lâu la.”

Mọi người đều sững sốt.

“Triển Chiêu, ngươi nói ai là tiểu lâu la?” Vệ Hoành trở mặt, tâm nói, người giang hồ không phải đều nói Triển Chiêu là người thấu tình đạt lý, lại am hiểu thi thư lễ nghĩa, nho nhã lễ độ rất dễ gần sao? Tại sao hôm nay vừa gặp đã mồm mép sắc bén còn chưa nói, lại còn vô lễ ngạo mạn như thế nữa.

Triển Chiêu xua tay với Vệ Hoành một cái, nói: “Ta chỉ nói sự thật mà thôi, lấy cách hành sự của Bạch Ngọc Đường mà nói, ta cảm thấy, nếu như thật sự có người của Đoạn Đào Môn đắc tội hần, khả năng hần sẽ đi san bằng cả Đào Minh hơn là một cái Đoạn Đào Môn nhiều.”

Triển Chiêu vừa mới nói ra, biểu tình của mọi người trong Đào Minh liền rất thống nhất, đều là vô cùng tức giận mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Bàng Thái sư hỏi Bao Chứng: “Hắc Tử, tính cách Triển Chiêu thực sự tốt lắm sao? Hay là vừa rồi hần ăn phải cơm sống cho nên mới vậy?”

Bao Đại nhân không biểu lộ gì, vẫn cứ bình tĩnh như vậy. Thế nhân thường cảm thấy người có tính cách tốt là người không biết giận, nhưng lại hoàn toàn ngược lại, người tính cách tốt là bởi vì rộng lượng, có đạo lý và hơn nữa là có nguyên tắc. Lại nói tiếp, đứng trên lập trường của Đào minh, có thể cảm thấy Triển Chiêu không tôn trọng bọn họ, thế nhưng đối với Triển Chiêu mà nói, tất cả những lời y nói đều là nói thật. Mà lời thật thì thường khó nghe.

“Triển Chiêu.” Dao Hành Phong rút cuộc cũng nhịn không nổi, mở miệng nói: “Ta kính người là Nam Hiệp Khách, người lại buông lời lăng nhục Dao Minh ta, vậy thì đừng trách ta không nói đến đạo nghĩa giang hồ.”

Triển Chiêu thấy Dao Hành Phong giận, lắc đầu một cái, Y vốn vẫn nghĩ mình chủ của Dao Minh là người có khí độ, có trí tuệ cùng phong phạm của một đại phái, không nghĩ tới, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Có điều lúc này cũng không cần Triển Chiêu phải lên tiếng, Bao Chứng đã quát một câu: “Làm càn, Bồn phủ đi tuần đến đây mới biết Dao minh của người ngang tàng kiêu ngạo như vậy, nơi này là quan phủ không phải chợ vỡ, lại càng không phải là lôi đài luận võ của đám giang hồ các người, ai còn dám cản trở việc pháp án, đều phải nghiêm trị.”

Mọi người trong Dao Minh đều nhìn Dao Hành Phong.

Cơn giận của Dao Hành Phong đã dâng lên đến đỉnh đầu, nhưng mà người trước mắt dù sao cũng vẫn là quan khâm sai nhất phẩm đương triều đang phụng mệnh đi tuần, vạn nhất làm căng, người có hại chắc chắn là bọn họ. Nhưng lúc này nếu như cứ thế bỏ qua, sau này làm sao có thể tiếp tục làm Minh chủ Dao minh nữa, hơn nữa hắn cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đang lúc giằng co gay gắt, bỗng nhiên từ xa truyền đến một giọng đồng âm mềm mại mà ngọt lịm: “Phụ thân xem nha, là Triển Triển nha! Ở trên nóc nhà nha!”

Tình huống xấu hổ lại gay gắt lúc này liền bị đồng âm dễ nghe thanh thoát đánh vỡ.

Triển Chiêu vừa nhìn, thấy Tiểu Tứ Tử không biết đã đến đây khi nào, lại còn vẫy vẫy tay với Y.

Cách đó không xa phía sau, Công Tôn dắt con lừa lông ngắn, trên lưng con lừa cũng chất thật nhiều thảo dược, xem ra là thu hoạch cũng không tệ.

Tiểu Tứ Tử ban này vừa gặp cũng rất thích Triển Chiêu, liền vừa chạy vừa vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của mình với Triển Chiêu đang ngồi trên nóc nhà.

Triển Chiêu nhìn thấy bé lại càng vui vẻ, cười tươi rói mà vẫy tay với bé: “Tiểu Tứ Tử a, đừng có chạy nhanh như vậy, nhìn đường a!”

Công Tôn dắt con lừa phía sau, nhận ra được tình huống bên này có chút không ổn, lại nhìn thấy có nhiều người giang hồ, có chút lo lắng gọi: “Tiểu Tứ Tử, trở lại!”

Dù sao cũng là tiểu hài nhi, trẻ con bốn năm tuổi thì biết cái gì, cứ nhìn thấy người mình thích là muốn chạy đến, bé cũng muốn chơi vui a.

Tiểu Tứ Tử chạy rất nhanh, ngẩng đầu một cái đã đứng bên cạnh Vệ Hoàn.

Vệ Hoàn bị chạm một cái cũng không đau không ngứa, cúi đầu vừa nhìn một cái. Tiểu Tứ Tử lúc này cũng đã phục hồi tinh thần lại một chút, ngẩng mặt nhìn người mà mình vừa đụng trúng.

Vệ Hoàn vốn chỉ là muốn nhìn thoáng qua mà thôi, cảm thấy được tiểu oa nhi này thật xinh đẹp, dù sao thì hắn lại là giang hồ chính phái, không phải tà ma ngoại đạo, bị một tiểu hài nhi đụng phải thì đã làm sao.

Nhưng mà lúc này hắn đang vô cùng tức giận Triển Chiêu, cục tức trong lòng không có nơi phát tiết, thấy tiểu hài nhi này có vẻ thân thiết với Triển Chiêu, vì thế liền trừng mắt nhìn Tiểu Tứ Tử một cái, mở miệng nói: “Nhóc con từ đâu tới, người lớn đang nói chuyện, mau tránh qua một bên đi.” Vừa nói vừa vung tay chặn lại.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng, chẳng qua chỉ là một tiểu hài nhi mà thôi, bị đuổi ắt là sẽ bỏ chạy, chỉ là không nghĩ đến, Tiểu Tứ Tử cũng không có giống như những tiểu nam hài khác, bé thực khá ngốc, bị dọa một cái liền cứ thế mà phát ngốc tại chỗ, không động đậy mà đứng nhìn hắn.

Vệ Hoàn vung tay lên, hắn thật sự cũng không muốn xuất thủ với oa nhi xinh đẹp này, bàn tay to này của hắn nếu như đánh tới oa nhi kia ...

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn kêu to một tiếng.

Triển Chiêu nhảy từ nóc nhà xuống đã không còn kịp nữa rồi, ngay cả Đào Hành Phong muốn ngăn Vệ Hoành lại cũng đã muộn một bước.

Nhưng ngay khi Vệ Hoành cảm thấy bàn tay của mình sắp đánh đến đầu Tiểu Tứ Tử rồi, đột nhiên, một bàn tay bắt lại cánh tay hắn.

Vệ Hoành sửng sốt, Đào Hành Phong cũng sửng sốt, Triển Chiêu thì chớp mắt một cái.

“Bang” một tiếng vang lên ... Vệ Hoành liền cảm thấy mặt đất trước mắt rung chuyển, chờ cho đến khi hắn hiểu được thì đã ngã trên mặt đất, hắn lại bị người trước mắt xoay tròn rồi quăng một cái, ngã chổng vó lên trời.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngóc lẳng một chỗ bỗng nhiên ngẩng mặt kêu lên một tiếng: “Mây nha!”

4. Q.1 - Chương 4: Trăng Cùng Đỏ

Lần rơi này của Vệ Hoành khiến hắn trở tay không kịp, rơi xuống cũng thực quá mất mặt.

Hắn đường đường là Môn chủ của Mộc Dao Môn, một trong Tam đại cao thủ của Dao Minh, lại cứ thế bị quăng chổng vó lên trời, vậy mà cũng không thể nào có thể thấy được người ta làm sao xuất thủ.

Hắn vừa ngẩng mặt, chỉ kịp nhìn thấy trên đỉnh đầu một vật áo màu trắng, phản ứng đầu tiên chính là —— Chất vải này không tồi a!

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, thấy được bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một người vô cùng cao, còn cao hơn cả phụ thân bé a.

Tuy rằng trước đây chưa từng gặp qua mặt người này, thế nhưng ông tay áo và bàn tay này thì bé nhận ra, là bàn tay ban nãy vừa mới cho người ta bạc nga, bàn tay thật đẹp nha!

Tiểu Tứ Tử nhìn chằm chằm cánh tay kia mà phát ngốc, bàn tay này bây giờ còn cầm một vật, là một cây gậy thật dài, được bọc kín bằng lụa trắng, không biết có phải là cây gậy hay không, bên trên lụa trắng còn được thêu hình một con rắn thật dài bằng sợi tơ màu bạc, ngoài ra còn có một vật gì đó hình vuông, được cắt trong tay nải.

Tiểu Tứ Tử nhìn chằm chằm đến phát ngốc.

Vệ Hoành nằm trên mặt đất lúc này cũng đã tỉnh táo lại, mà vật áo phiêu dang giữa không trung ban nãy cũng đã hạ xuống, lúc này hắn có thể thấy rõ một bạch y nam tử đang đứng đó, vô cùng tiêu sái.

“Này!” Cũng không biết là Vệ Hoành đang tức giận hay ảo não mà kêu lên một tiếng.

Một tiếng kêu này đã dọa Tiểu Tứ Tử đang phát ngốc, bé theo bản năng mà đi lên trước từng bước, túm lấy vật áo mà trắng, còn trốn ra phía sau.

Triển Chiêu cùng đã nhảy từ trên nóc nhà xuống, cũng không có đến gần, hình ảnh hiện tại thật có chút thú vị.

Trước mắt là một màu trắng, trắng đến chói cả mắt, trước mắt cũng có đến mấy trăm người mặc trang phục màu trắng, màu sắc này trên người bọn họ hắn còn cảm nhận được chút bi thương, đồng thời kết hợp với chút lệ khí của người giang hồ mà còn mang đến chút phẫn nộ.

Thế nhưng, mọi thứ đều có đối lập, khác với cái cảm giác tang thương phẫn nộ bên này, cái màu trắng từ trên trời rơi xuống kia lại khiến cho người ta thấy cảnh đẹp ý vui.

Đầu tiên, một thân trắng tinh khiến người ta cảm nhận được cái gì gọi là quý khí, cũng rất có phẩm vị, mà người mặc một thân bạch y này trông rất đẹp mắt.

Triển Chiêu vượt cảm quan sát Bạch y nhân này, tuy Y chưa từng gặp qua, thế nhưng mà Y cảm thấy được khuôn mặt này kết hợp với cái tên kia, quả nhiên là quá hợp.

Lúc trước Y cũng đã nghe qua vô số miêu tả khoa trương. Thế nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy quá kinh diễm.

Hơi lắc đầu một chút, Triển Chiêu cũng phải thầm than thở: Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Bàng Thái sư cùng Bao Đại nhân hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ nhìn thấy hành động lỗ mãng của Vệ Hoành kia thiếu chút đã làm bị thương tiểu oa nhi. Ngay tại khoảnh khắc hấn suýt nữa thì đẩy ngã bé con mũm mĩm kia, đột nhiên có một Bạch y nhân rơi xuống bên cạnh hấn, nâng tay bắt lấy cánh tay hấn mà xoay tròn một cái, đánh cho Vệ Hoành ngã chổng vó lên trời.

Bàng Cát liền thấp giọng hỏi Bao Chứng: “Ai, Hắc Tử, này là ai a?”

Bao Chứng sờ chòm râu, nhìn thoáng qua Bạch y nhân này, tuổi tác cũng sần sần Triển Chiêu, dáng người cũng tương tự, tướng mạo thật đúng là khiến người ta kinh ngạc. Mỹ nam tử bậc này đúng là thế gian hiếm thấy. Lúc hấn nhìn thấy Triển Chiêu lần đầu, liền cảm thấy Triển Chiêu có tướng mạo xuất chúng, có điều, Triển Chiêu mang đến cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái khi mới nhìn vào, ôn nhuận nho nhã, khiến cho người ta dù thế nào cũng cảm thấy yêu thích, dù thế nào cũng cảm thấy Y thật lạnh lợi. Mà vị Bạch y nhân trước mắt này sao Đẹp đến có chút chói mắt.

Là một nam nhân, Bạch y nhân trước mắt này tuy có dung mạo xuất chúng, nhưng cũng không hề có chút son phấn chi khí mà hoàn toàn ngược lại, thân hình thon gầy, ngũ quan cực mỹ nhưng cũng vô cùng sắc bén, so với vẻ đẹp ôn hoà nhã nhặn của Triển Chiêu, người này đẹp đến có chút kiêu ngạo. Hơn nữa, biểu tình có chút cứng ngắc, cũng không phải là hung dữ mà là lãnh đạm, chẳng khác gì một khối băng.

Bạch y nhân này tạo cho người ta có cảm giác không dám lại gần, thế nhưng hiện tại, oa nhi bị bắt vô cùng đáng yêu kia lại đang ôm chân Hấn trốn ở phía sau, hai hình ảnh này đứng cùng một chỗ, nhìn thế nào cũng thấy thú vị

“Phốc.”

Triển Chiêu nhìn thấy, nhin không được mà cười một tiếng.

Bạch y nhân ngẩng đầu nhìn Y một cái, hình như là cũng đang đánh giá Y.

Triển Chiêu cùng Hấn nhìn nhau một lát, khoé miệng hơi nhếch lên, tặng cho Hấn một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Bạch y nhân có vẻ ngẩn người, chắc là Hấn không nghĩ đến Triển Chiêu lại cười với mình, hoặc có thể là, dáng tươi cười của Triển Chiêu vô cùng đặc biệt, Hấn chưa từng gặp qua nụ cười nào như vậy, vừa sáng sủa lại vừa ấm áp, thật chẳng khác gì ánh dương chiếu rọi giữa trưa mùa đông lạnh giá vậy.

Lúc này Vệ Hoành cũng đứng lên.

Những đánh giá này của mọi người, thật ra cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, lúc này lửa giận của Vệ Hoành hấn nhiên là vẫn chưa hề tiêu tan, hấn cũng không có thấy rõ được Bạch y nhân kia là ai, chỉ biết là mình bị ám toán.

Vì thế diện, hấn liền bay lên đá về phía Bạch y nhân kia một cước.

Bạch y nhân cũng không có bé tránh, không hề động đậy.

“Từ từ, từ từ đã ...”

Ngay tại lúc mọi người không biết phản ứng thế nào, đã thấy Triển Chiêu vươn ra hai tay, một bên chặn lại Vệ Hoành đang nổi giận đùng đùng, một bên chặn lại một tay cầm vật thon dài được bọc vải đã nâng lên ba tấc của Bạch y nhân kia.

Đương nhiên không có một ai có thể nhìn ra Triển Chiêu làm sao mà tới được, cũng giống như không ai có thể biết được Bạch y nhân kia xuất hiện thế nào.

Bàng Thái sư dụi dụi mắt, hỏi Bàng Cát: “Hắc Tử, dạo này hình như người giang hồ nào cũng biết bay a.....”

Tuy rằng Bao Chứng không có võ công, thế nhưng hấn là người hiểu rõ chuyện đời, hấn cũng biết được Triển Chiêu đến tột cùng là cao thủ cỡ nào.

Lúc hần mới thu Triển Chiêu lại bên người, hần chỉ biết người này võ công cực cao, nhưng rốt cuộc là cao đến trình độ nào thì hần cũng không rõ. Cho đến khi có một lần, thị vệ thân cận bên người của Triệu Trinh, người được xưng là Đệ nhất cao thủ đại nội Nam Cung Kỷ nói cho hần biết: Trên giang hồ, nói đến người trẻ tuổi, có thể độ sức cùng Triển Chiêu cũng chỉ có một Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng tò mò mà hỏi Nam Cung Kỷ một câu: “Người đánh thắng được Triển Chiêu không?”

Nam Cung lắc đầu: “Đương nhiên đánh không lại.”

Bao Chứng vuốt râu, cái này mới thực sự gọi là chân nhân bất lộ tướng sao, như vậy Bạch y nhân trước mắt này liệu có phải là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường trong truyền thuyết kia không a? Lúc trước đã từng nghe qua, đặc điểm lớn nhất của Bạch Ngọc Đường chính là vô cùng đẹp, mà vẻ đẹp đến độ chói mắt này cũng rất phù hợp đi.

Bạch y nhân rút tay lại, hình như Hần không thích đụng chạm với người khác, nhìn nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng thu tay lại, cười mị mị mà nói với Hần: “Không nên quá nghiêm túc như vậy, dọa tiểu bằng hữu sợ rồi kìa.”

Bạch y nhân theo bản năng mà nhìn thoáng qua Tiểu Tứ Tử vẫn còn đang trốn sau mình.

Triển Chiêu quan sát thần sắc Hần, những biến hoá dù rất nhỏ cũng khiến cho ý cười trên mặt Triển Chiêu tăng thêm mấy phần, quả nhiên đồn đại trên giang hồ là không thể nào tin được a, cái gì mà quỷ diện diêm la, la sát vô tình a, bên trong quả nhiên vẫn là người tốt.

“Tiểu Tứ Tử.”

Lúc này, Công Tôn vừa mới chạy tới, ngay cả con lừa hần cũng không thèm quản nữa, ném dây cương chạy đến ôm chặt Tiểu Tứ Tử.

Vệ Hoành nổi giận đùng đùng, hần không nghĩ đến lại bị Triển Chiêu ngăn cản, luôn cảm thấy tức giận mà lại không trút ra được, liền mở miệng: “Triển Chiêu, ngươi rút ra”

“Vệ Hoành!”

Đạo Hành Phong vẫn không nói một lời kia rốt cuộc cũng đã mở miệng: “Phải biết ơn Triển Đại nhân đã cứu ngươi một mạng.”

Vệ Hoành cau mày.

Triển Chiêu mỉm cười mà nhìn Đạo Hành Phong.

Xem ra vẫn còn may mắn, khi độ của Đạo Hành Phong tuy rằng chẳng ra sao, cũng chẳng phải là người hiểu lý lẽ gì, thế nhưng vẫn còn biết trời cao đất rộng, công phu xem ra cũng không tệ, ít nhất thì hần cũng biết là công phu của Bạch Ngọc Đường tốt hơn Vệ Hoành không chỉ chút ít, cũng biết được rằng vừa rồi chỉ cần Bạch Ngọc Đường xuất đao thì tính mạng Vệ Hoành cũng khó mà giữ được.

Cái gọi là cao thủ chính là như vậy, giống như khi người ta chơi cờ, nếu như biết được mình sẽ thua, vậy là chứng tỏ người đó cũng không quá yếu, sợ nhất chính là người ta rõ ràng sẽ phải thua nhưng lại hồ đồ không biết được đối phương mạnh thế nào, cái đó thực đáng thương, có khi mình chết thế nào cũng không biết.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đang bị dọa đến ngây người, vừa an ủi bé.

Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Công Tôn, đem đầu mình giấu vào bả vai hần, lúc đó bé mới thở ra, nhưng bé cũng không có khóc, xem ra cũng không có bị dọa phát khóc đi.

Công Tôn định quay mặt sang nhìn Bạch y nhân nói tiếng cảm ơn, sau khi thấy rõ ràng diện mạo hần cũng gần người, mở miệng nói: “A, người không phải chính là Bạch Ngọc Đường sao?”

Lúc này từ hiện lên đầu tiên trong đầu Triển Chiêu chính là —— Quả nhiên! Sau đó thì kinh hãi, thư sinh này biết Bạch Ngọc Đường sao?

Mà cái tên Bạch Ngọc Đường cũng khiến cho đám người Đạo Minh trở nên căng thẳng.

Vệ Hoành liếc mắt nhìn Đào Hành Phong một cái, lúc này, Đào Hành Phong cũng híp mắt đánh giá Bạch y nhân này.

Bạch Ngọc Đường được người tặng ngoại hiệu Cẩm Mao Thử là bởi vì hắn là người nhỏ tuổi nhất trong Ngũ thử.

Ngũ Thử Hãm Không Đảo danh chấn một phương, ngoại trừ võ nghệ cao cường, ai cũng mang tuyệt kỹ ra thì còn phải kể đến gia tài cực lớn, vừa là quân nhân lại vừa là thương nhân.

Ngũ Thử này tính tình kỳ quái, thế lực Hãm Không Đảo khổng lồ, hùng bá toàn bộ thủy vực Tùng Giang Phủ, phú giáp một phương.

Lão Đại Lô Phương là kỳ tài buôn bán.

Lão Nhị Hàn Chương thông thiên địa triệt lại còn tinh thông đóng thuyền.

Lão Tam Từ Khánh trời sinh thần lực.

Lão Tứ Tương Bình thông minh tuyệt đỉnh, bơi giỏi kinh người.

Bốn người này còn nổi tiếng là thương yêu đệ đệ, đem Ngũ đệ nhỏ hơn bọn họ rất nhiều tuổi Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường sủng đến lên trời xuống đất, cho nên mới hình thành cho hắn cái tính cách quái đản đến vậy.

Đào Hành Phong nhìn Bạch Ngọc Đường một thân bạch y đắt tiền, lại giơ tay nhắc chân đều là một thân quý khí, đã biết tin đồn quả nhiên không giả. Mà thử thon dài được dùng bạch trù thượng đẳng bọc lại trong tay hắn lúc này, hắn là thanh đao nổi tiếng Vân Trung Đao kia.

Đào Hành Phong không khỏi cảm khái một chút, cùng danh chấn giang hồ, thế nhưng so với cậu ấm công tử này, Triển Chiêu nhìn thuận mắt hơn nhiều, ít nhất thì hắn cũng biết cười với người khác.

Bạch Ngọc Đường quay mặt sang, vừa nhìn thấy Công Tôn, hình như cũng nhớ ra hắn là ai.

Hai tay Bạch Ngọc Đường chấp lại, hơi khom người một chút, nói: “Công Tôn tiên sinh.”

Triển Chiêu há miệng —— Thật lễ phép!

Mọi người liền hai mặt nhìn nhau.

Bao Chứng sờ sờ chòm râu trên cằm: “Nho nhã lễ độ, có gia giáo!”

Khoẻ miệng Bằng Cát nhả lên, tâm nói —— Lời vô nghĩa, nhìn một thân trang phục cùng những thử người ta mang theo bên mình cũng đủ biết là con nhà phú quý.

Trong nhà hắn có nhiều phu nhân, y phục cùng thứ gì quý giá hắn rõ ràng nhất. Vị Bạch Ngọc Đường cũng không phải chỉ là phú quý bình thường, còn rất có phẩm vị nữa, thực sự không giống người giang hồ, nếu như để cho hắn gặp phải ở Khai Phong Phủ, có khi hắn còn nghĩ Bạch Ngọc Đường là Tiểu vương gia nhà nào đó.

Công Tôn vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử mà cười với Bạch Ngọc Đường, gật đầu nói: “Đã lâu không gặp, Đại ca và Đại tẩu người vẫn khỏe cả chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thanh âm không nóng cũng không lạnh, đều đều nói: “Rất khỏe, đa tạ quan tâm.”

“Tiểu Tứ Tử a, đừng sợ, ca ca này khi còn nhỏ con đã gặp qua rồi a.” Công Tôn vỗ vỗ mông Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại ôm cổ Công Tôn giấu nửa mặt đi, trong lòng lại nghĩ —— Oa, ca ca này thật đẹp a, đẹp giống y như Triển Triển ban này mới gặp vậy!

Công Tôn vỗ vỗ mông bé: “Không nhớ sao? Ba năm trước đã gặp đó.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái —— Ba năm trước bé mới mấy tuổi chứ?

Thì ra là ba năm trước đây, đảo chủ Lô Phương của Hãm Không Đảo đột nhiên nhiễm quái bệnh, bách dược cũng không trị nổi.

Đại tẩu của Bạch Ngọc Đường Mẫn Tú Tú là nữ nhi của Dược vương, đã dốc hết lòng cứu chữa nhưng vẫn vô phương xoay chuyển càn khôn, mắt thấy thân thể Lô Phương càng ngày càng yếu, hơi thở mong manh, mọi người lo lắng đến độ đứng ngồi không yên.

Đúng lúc ấy, có một lang trung nói cho Mẫn Tú Tú là có thể mang Lô Phương đến Thiệu Hưng Tĩnh Viên, tìm một vị Công Tôn tiên sinh, vị tiên sinh này tuy tuổi đời không lớn nhưng y thuật kinh người, người ta gọi là Diêm Vương Địch, nếu như ngay cả hắn cũng nói không thể cứu khỏi, vậy thì thực sự phải chuẩn bị hậu sự thôi.

Lúc ấy, Lô Phương cũng không còn chống đỡ được nữa, Bạch Ngọc Đường liền công Lô Phương ngày chạy ngàn dặm đến Tĩnh Viên cầu y.

Công Tôn tuy là danh y nhưng cũng không hỏi chuyện giang hồ, không quan tâm chuyện triều đình, chỉ chuyên tâm hành y, có bệnh thì chữa, cũng không kiêu ngạo, cho nên thấy Lô Phương vậy liền không nói một lời, lập tức cứu chữa.

Năm ấy, Tiểu Tứ Tử mới chỉ khoảng hơn một tuổi, đến đi còn chưa vững, trông chẳng khác gì một cái nấm.

Lô Phương bị bệnh rất nặng, Công Tôn phải dùng gần nửa tháng mới có thể chữa khỏi cho hắn. Mà trong gần nửa tháng này, Bạch Ngọc Đường đều chờ tại Tĩnh Viên. Bởi vì Công Tôn rất bận cho nên Bạch Ngọc Đường còn phụ trách luôn cả việc chăm sóc Tiểu Tứ Tử, cho đến khi Lô Phương như một kỳ tích mà hoàn toàn bình phục mới thôi.

Mãi tận sau này, Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú vẫn thường xuyên đến thăm Công Tôn, thế nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không đi. Có điều ấn tượng của hắn với vị thần y trẻ tuổi này vẫn rất sâu sắc, cũng vô cùng kính trọng. Lại không nghĩ đến, búp bê trước mắt này chính là cái cục bông không bao giờ khóc chỉ biết cười ngây ngô khi xưa ...

“Thì ra người chính là Bạch Ngọc Đường.” Vệ Hoành phá ngang bên này hai người đang ôn chuyện: “Người giết toàn gia Đoạn Dao Môn của ta, vậy cứ tính theo quy củ giang hồ đi, thế nào? Mau hẹn một ngày chúng ta quyết đấu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái.

“Nghe nói, lúc trước có người của Đoạn Dao Môn có động chạm đến Bạch Thiếu hiệp?” Dao Hành Phong mở miệng, xem ra, hắn đã có một chút manh mối: “Hình như Bạch Thiếu hiệp có một thói quen, thấy người không vừa mắt là đuổi tận giết tuyệt, không biết giang hồ đồn đại là thật hay giả?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, mở miệng nói, hình như hắn cũng cảm thấy thật nhàm chán: “Ta thấy rất nhiều người không vừa mắt, mỗi người đều phải đuổi tận giết tuyệt, như vậy không phải sẽ quá bận rộn hay sao?”

Triển Chiêu phồng miệng, dùng sức cố gắng nhẫn nại để không cười ra.

“Canh phu gõ mõ vào nửa đêm thấy có một Bạch y nhân rời khỏi Đoạn Dao Môn.” Vệ Hoành hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người lại xuất hiện ở Trấn Dao Phủ lúc này, cũng quá trùng hợp đi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, có chút không kiên nhẫn: “Các người cũng mặc bạch y, cũng rất trùng hợp xuất hiện ở Trấn Dao Phủ nữa.”

Triển Chiêu cảm thấy quái hàm mình có chút mỗi rồi.

“Bạch Ngọc Đường, người đừng giả bộ, ai chẳng biết người dùng Miêu đao trên giang hồ chỉ có người ...”

Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường đều nhăn hết lại, khó chịu nói: “Sao người lại dong dài như vậy, giọng nói cũng khó nghe.”

Triển Chiêu cố sức dùng tay đè lại miệng mình.

“Bạch Ngọc Đường, người ...” Vệ Hoành cảm thấy hôm nay quả nhiên là một ngày xui xẻo, Bạch Ngọc Đường xuất hiện khiến mình mất hết cả mặt mũi, tại sao tính cách người này lại đáng ghét như vậy.

Đao Hành Phong giơ tay ngăn lại Vệ Hoành, mở miệng nói: “Bạch Thiếu hiệp, có chứng cứ gì chứng minh mình trong sạch không?”

Bạch Ngọc Đường hình như vô cùng không thích nói chuyện, lại thấy đám người Đao Minh này vô cùng không thuận mắt, liền nói với Triển Chiêu đang cố gắng ấn má không ỉnh cười: “Ta chỉ đi ngang qua, các người cứ tiếp tục đi!” Nói xong, lại xoay sang Công Tôn lễ phép gật đầu nói: “Cáo từ, lần sau sẽ đăng môn bái phỏng.”

Triển Chiêu phải dùng sức nhấn cười, người này thật quá thú vị, thái độ với Công Tôn cùng với người của Đao Minh hoàn toàn khác nhau trời vực.

Công Tôn gật đầu: “Được.” Sau lại nói cùng Tiểu Tứ Tử: “Nói tạm biệt với Bạch ca ca đi.”

Tiểu Tứ Tử vẫy vẫy tay với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn bé trong chốc lát, đích thật là cục bông năm đó rồi! Sau đó liền vội vàng xoay người đi.

Triển Chiêu nhìn ra được Hình như Bạch Ngọc Đường có chuyện gấp gì đó cần phải làm, tại sao Hắc lại tới Trấn Đao Phủ này, không phải bởi vì gần đây trên giang hồ vẫn đồn đại rằng nghi ngờ Hắc có liên quan đến án diệt môn của Đoạn Đao Môn đó chứ?

“Chậm đã!”

Vệ Hoành tiến lên ngăn cản Bạch Ngọc Đường, nói: “Người là kẻ tình nghi lớn nhất, người không thể đi! Đem mọi chuyện nói cho rõ ràng đã.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lạnh lẽo nhìn hắc.

Triển Chiêu liền xua tay: “Hạ hoả hạ hoả, không cần phải xúc động.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hình như cũng có chút bất ngờ, tính cách hoạt bát của vị Nam Hiệp Triển Chiêu này thật quá ngoài dự liệu.....

Nhấn nài một chút, Bạch Ngọc Đường quay lại nhìn Đao Hành Phong, nói: “Nếu như thật sự trong Đoạn Đao Môn có người chọc ta khiến ta muốn giết người cho hả giận, ta sẽ trực tiếp giết người chứ không thèm tính toán với tiểu lâu la.”

Mọi người nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, không hiểu sao đều có cảm giác thật quen tai, lập tức soạt một cái mà quay lại nhìn Triển Chiêu, ý là —— Hai người thông đồng với nhau sao?

Triển Chiêu nhìn trời —— Quả nhiên!

“Bạch Ngọc Đường, hôm nay nếu người không nói cho rõ ràng thì đừng hòng rời đi!” Vệ Hoành ngăn lại Bạch Ngọc Đường, những người khác của Đao Minh cũng rút đao.

Bạch Ngọc Đường không vui, Triển Chiêu cũng cảm giác được sát khí trên người hắc.

“Ai.”

Tại chính lúc này, Đao Hành Phong đột nhiên giơ tay chặn lại, ngăn lại những người khác, nhìn Bao Đại nhân: “Bao Đại nhân, không phải người nói sẽ điều tra án kiện để trả cho Đao Minh một cái công đạo sao? Hiện giờ người có hiềm nghi đang ở ngay tại đây, người sẽ không trơ mắt mà nhìn hắc chạy mất đó chứ?”

Bao Chứng hơi sửng sốt.

Bàng Cát ở phía sau nhếch miệng —— Ai nha, Đao Hành Phong này là một kẻ đầy thủ đoạn a!

Đao Hành Phong nở nụ cười một tiếng: “Còn phải thỉnh Triển Đại nhân ngăn lại vị có hiềm nghi này.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, cùng với Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Bao Chứng ho khan một tiếng, cũng biết đây chính là Quý khách của Đao Hành Phong, nếu như Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đánh nhau, nói không chừng sẽ lưỡng bại câu thương.

Chỉ là trước nay Bao Chứng đều công chính liêm minh công bằng chấp pháp, Bạch Ngọc Đường xác thực là có hiềm nghi, hẳn là cần phải lưu lại phối hợp điều tra một chút, ít nhất cũng cần phải tự chứng minh mình trong sạch ...

“Triển Đại nhân.”

Vệ Hoành cười lạnh một tiếng thúc giục Triển Chiêu: “Sao còn không bắt người?”

Triển Chiêu vuốt cằm, cảm thấy cũng thật khó xử.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhúc nhích, có điều nhìn dáng vẻ kia của Hắc, tiếp theo hẳn là sẽ tiếp tục bỏ đi.

Mọi người ở đây đều không biết tiếp theo sẽ thế nào, chỉ thấy Triển Chiêu đột nhiên đưa tay, ôm lấy Tiểu Tứ Tử.

Mọi người đều sửng sốt.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đến đứng trước mặt mình, cầm lấy bàn tay bụ bẫm của Tiểu Tứ Tử mà vầy vầy Hắc, nói: “Tiểu Tứ Tử, kêu Bạch ca ca ở lại ăn cơm đi.”

.....

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Nói nha, không nói là ta phải đánh nhau với hắc đó.”

“A?” Tiểu Tứ Tử cả kinh: “Muốn đánh nhau sao?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, đánh cho đầu rơi máu chảy, người ngựa bỏ nhào.”

Tiểu Tứ Tử liền đưa tay túm lấy ống tay áo Bạch Ngọc Đường: “Vậy thì Bạch Bạch lưu lại ăn cơm đi?”

Bạch Ngọc Đường xấu hổ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lắc lắc ống tay áo của hắc: “Không nên đánh nhau, ăn một bữa cơm đi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong ánh mắt cũng có một tia xấu hổ.

Triển Chiêu cười gật đầu, ý tứ là —— Hai ta đánh một trận cũng không sao, thế nhưng nếu cứ đánh như vậy sẽ bị người ta chế giễu có phải không a?

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Có thể!”

Triển Chiêu quay đầu lại, nháy mắt với Bao Chứng —— Thu phục rồi!

Bàng Cát nhin không được cũng phải tán thưởng —— Nhân tài a!

“Có điều”

Triển Chiêu nghe thấy Bạch Ngọc Đường còn có điều muốn nói, liền quay lại nhìn Hắc.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cũng vươn tay đem Tiểu Tứ Tử qua đưa cho Công Tôn, nhướn mi với Triển Chiêu, nói: “Đánh trước, thua phải mời khách.”

Triển Chiêu hơi sửng sốt một chút, sau đó ngẫm hiểu mà gật đầu một cái: “Được ...”

Tiếng “được” vừa mới ra khỏi miệng, Y đã vung tay một cái, Vệ Hoành phía sau không kịp né tránh, rất vừa vặn mà bị Triển Chiêu đánh trúng, liền ôm chặt cái mũi, máu mũi đều chảy cả xuống.

“Ai nha, không cẩn thận a.....” Triển Chiêu nhanh chóng quay lại xin lỗi.

“Đến đây.” Bạch Ngọc Đường vừa nói một tiếng, Triển Chiêu đã nghe thấy tiếng gió ở phía sau, liền chột loé thân tránh đi, nhảy sang bên một cái rơi xuống ngay giữa đám người của Đạo minh.

Khoé miệng Bạch Ngọc Đường hơi nhếch lên một độ cung rất khê, liền đuổi theo vào

Bàng Cát khoanh tay xem náo nhiệt, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đánh trận này, tại sao người bị đánh đều là người của Dao minh a?

Mặt Dao Hành Phong trắng bệch, đám bang nhân dưới tay hắn đã loạn thành một đoàn, mỗi người đều bị Triển Chiêu vô tình đánh trúng, mà mỗi lần đều đánh chính xác vào mũi, chuẩn đến không thể chuẩn hơn được nữa.

Bao Chứng cười lạnh một tiếng, ai nói Triển Chiêu không biết giận chứ.

Bàng Cát đột nhiên kéo kéo cánh tay Bao Chứng, chỉ chỉ hai thân ảnh trắng đỏ tung bay gần như đến không phân rõ ai với ai trong đám người kia, hỏi: “Hai người bọn họ hình như đánh rất vui vẻ a.”

Bao Chứng nhú mày: “Cái này người cũng có thể nhìn ra sao?”

.....

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, nhìn thấy một đoàn đều loạn cào cào, nhanh chóng túm lấy dây cương lừa lông ngắn mà trốn dưới ban công một lầu cùng mọi người ở đó xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử thì xem đến ngây người: “Hai đám mây nha!”

Mà ở lầu cao phía trên bọn họ, trên ban công lầu hai có một Tử y nhân đứng đó, một tay cầm chén rượu mà chống cằm, nhìn xem rất chuyên chú.

Thật lâu sau, hắn mới sâu kín mà mở miệng nói: “Thì ra người thật sự cũng biết cười.”

Chén rượu trong tay đột nhiên xuất hiện một vết nứt tinh tế, rượu từ trong chén cũng theo ngón tay từng giọt chảy xuống, rơi trên mặt đất vỡ vụn ra.

5. Q.1 - Chương 5: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn

Trước cửa nha môn Trấn Dao Phủ đã vô cùng loạn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trên danh nghĩa là đánh nhau, lại liên thủ gần như thu thập hết một lần toàn bộ người của Dao minh, đồng thời, hai người cũng nhân cơ hội này mà thử võ công của đối phương.

Triển Chiêu tuy lần đầu tiên gặp Bạch Ngọc Đường, cũng chưa nói được mấy câu, thế nhưng hắn rất thưởng thức người này.

Đầu tiên, Y cảm thấy được Bạch Ngọc Đường thực sự hợp nhãn duyên, nói cách khác, lấy tiêu chuẩn của Triển Đại nhân Y mà nói, Y cảm thấy được Bạch Ngọc Đường rất đẹp, nhìn thực thuận mắt.

Tiếp đó, người này tuy rằng có vẻ lạnh như băng rất khó gần, thế nhưng nhìn cách đối đãi rất lễ phép của hắn với Công Tôn và việc hắn bảo hộ Tiểu Tứ Tử mà nói, hắn là người tốt.

Triển Chiêu vẫn luôn cảm thấy, để biết được nhân phẩm của võ nhân, cần phải chú ý hai điểm. Thứ nhất, nhìn cách hắn đối xử với người không có võ công, xem có tôn trọng hay không. Thứ hai, nhìn xem hắn có thực tâm muốn bảo hộ những người yếu đuối hay không, nếu hai điều này đều làm tốt, thì như vậy đã có thể xưng là hiệp khách rồi.

Còn việc nói về tính cách, trước nay Triển Chiêu đều không hề so đo chuyện này, mỗi người đều có những tính cách và sở thích riêng.

Hơn nữa, đứng ở cương vị một người trong nghề mà nói, lần giao thủ này cũng khiến cho Triển Chiêu kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường võ nghệ cao cường, nội lực thâm hậu, quả nhiên là đồ đệ mà Thiên Tôn sủng ái nhất, danh sư xuất cao đồ a Tuy rằng Phái Thiên Sơn cũng thực loạn, thế nhưng hình như Bạch Ngọc Đường lại không có tham gia vào mấy chuyện tranh đấu trong phái.

Mà Bạch Ngọc Đường lần đầu nhìn thấy Triển Chiêu, ấn tượng cũng không tồi chút nào.

Đầu tiên, hắn cảm thấy được Triển Chiêu không hề đáng ghét.

Tiêu chuẩn nhìn người của Bạch Ngọc Đường rất kỳ quái, hắn sẽ không quan tâm đến dáng vẻ bên ngoài, thân phận hoặc tài năng có xuất chúng hay không, hắn chỉ xem có thuận mắt hay không thuận mắt mà

thời. Những người trên đời này đều là như vậy, có người trông quái dị chút nhưng lại rất thuận mắt, có người cái gì cũng tốt nhưng lại vô cùng chướng mắt.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường thường không có khái niệm đẹp xấu gì khi nhìn vào dáng vẻ của người khác, về phương diện này Hắc cũng tương đối tri độn, vậy mà lần đầu tiên khi Hắc nhìn thấy Triển Chiêu, lại cảm thấy được người này rất đẹp, đặc biệt là khi Y tươi cười.

Ấn tượng đầu tiên mà Triển Chiêu mang đến cho Bạch Ngọc Đường rất khác với đại đa số người khác.

Rất nhiều người lần đầu nhìn thấy Triển Chiêu đều cảm thấy Y là một con mèo trắng dịu ngoan, rất đẹp, rất hiền hoà, cũng rất ngoan ngoãn thành thật. Thế nhưng khi Bạch Ngọc Đường nhìn thấy lại cảm giác được, Y chính là một con mèo đen狡 hoạt, tuy rằng lông rất mềm nhưng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, móng vuốt của Y rất sắc, tính cách cũng rất mạnh mẽ.

Kỳ thật, Bạch Ngọc Đường không hề thích những người quá an phận thủ thường, nếu như một người đến một chút cá tính cũng không có, Hắc liền cảm thấy không hề thú vị. Ngược lại Triển Chiêu lại ẩn giấu không ít bí mật, tính cách thật của Y cũng không có biểu hiện ra ngoài, ngay cả thân thể Y cũng vô cùng phức tạp.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường tự nhận mình là một người cư xử rất thất bại, thế nhưng Triển Chiêu rõ ràng lại rất tinh tường hiểu được suy nghĩ của mình, am hiểu câu thông với người khác, là một loại người rất thành công trong việc đối nhân, Bạch Ngọc Đường rất ngưỡng mộ năng lực này của Triển Chiêu.

Cuối cùng, công phu của Triển Chiêu quả thực rất cao, vừa mới giao thủ, Bạch Ngọc Đường cũng đã tin tưởng lời sư phụ Hắc từng nói — Đụng phải Triển Chiêu phải cẩn thận ứng phó, nếu không nhất định sẽ có hại. Tuy rằng Hắc cũng không hiểu được sư phụ Hắc tại sao lại biết Triển Chiêu không yếu Hay là trước đây đã từng giao thủ?

Hai người đánh đến chẳng thể phân biệt được cao thấp, lại còn đánh thật vui vẻ, sắc mặt Đào Hành Phong lúc này còn thật khó coi.

Tam đại cao thủ của Đào Minh cũng cau mày — Đây là chuyện gì, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang trêu chọc bọn họ sao, nhưng mà tối kỵ chính là hai người này đều là cao thủ trong cao thủ, chỉ sợ ngay cả Đào Hành Phong đều đánh không lại.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ngồi một bên nhìn, cẩn thận bảo vệ bé. Người đến xem càng lúc càng đông, đám người cũng dần xô đẩy tiến lên, Công Tôn vẫn một mực lui về phía sau, cuối cùng cũng lùi về phía bậc thang, không ngờ phía sau bậc thang cũng không bằng phẳng, chân hắn bị hệt một cái, loạng choạng ngã người về phía sau.

Công Tôn nhanh chóng lùi về mấy bước, giữ lại thăng bằng, lúc này lại có người từ phía sau đi lướt qua hắn.

Công Tôn lập tức được đẩy lên, vội quay đầu lại xin lỗi, không biết đã đụng phải ai rồi.

Chỉ là Công Tôn vừa mới quay đầu lại nhìn, liền kinh ngạc nhảy dựng lên —— chỉ thấy phía sau một thân ảnh tối đen như mực, người này cả một thân đen tuyền, thân hình cao lớn, mấu chốt chính là, lúc này giữa ban ngày ban mặt, hắn lại dùng một miếng vải đen che đỉnh đầu, y phục kéo cao che nửa khuôn mặt, giống như không muốn cho người nhận ra, bộ dạng rất lén lút.

Bị Công Tôn đụng phải một chút, người nọ cũng không có để ý, vừa nhìn về phía nha môn, vừa chạy ra xa, chen vào đám người như sợ người ta bắt gặp.

Công Tôn quay người lại nhìn theo hướng hắn nhìn ban nãy, chỉ thấy hắn nhìn chính là cửa nha môn, mà nơi đó là nơi Bao Chửng cùng Bằng Cát đang đứng.

Công Tôn nheo mắt lại, người kia là ai a? Thần thần bí bí lại lén lén lút lút, hình như còn sợ Bao Đại nhân Chẳng lẽ hắn là đạo tặc hay kẻ cắp?

“Tiểu Tứ Tử.” Công Tôn không có cao bằng người nọ, động tác của người nọ lại rất nhanh, hắn không thấy rõ diện mạo cho lắm, liền hỏi Tiểu Tứ Tử đang được ôm: “Con có nhìn thấy Hắc y nhân ban nãy không?”

Tiểu Tứ Tử chỉ vào Hắc y nhân đã sớm chạy sấp không thấy được nhân ảnh, hình như bé cũng chú ý đến dáng vẻ khả nghi của hắn nói: “Có phải là người đó không phụ thân?”

“Đúng vậy!” Công Tôn gật đầu.

“Ân, không thấy được mặt, thế nhưng có nghe được hắn nói.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Hắn nói cái gì?” Công Tôn vội vàng hỏi.

“Giống như” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ: “Hắn nói cái gì mà chết người, bánh bao sao lại ở đây, phải nhanh chóng chạy, bị tóm sẽ phiền toái.”

Trong lòng Công Tôn vừa động —— Chẳng lẽ đây mới là hung thủ chân chính sao?

Nhưng mà khi hắn kiễng chân nhìn, nhân ảnh kia đã không thấy rồi.

“Sách!” Công Tôn có chút ảo não.

“Khụ khụ.”

Chính lúc này lại nghe thấy tiếng Bao Chứng ho khan.

Triển Chiêu cũng đúng lúc nhảy ra khỏi trận chiến, Bạch Ngọc Đường cũng tới bên cạnh, nhìn lại Hơn phân nửa đệ tử Đạo minh đều quỳ rạp trên mặt đất mà ôm mũi, cảnh tượng có chút buồn cười.

Bao Chứng còn chưa có mở miệng nói chuyện đã nghe Bàng Cát tới một câu: “Không được tư đầu trước cửa nha môn.”

Đạo Hành Phong nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, sắc mặt âm trầm.

Bao Chứng nâng tay với Bạch Ngọc Đường, hướng về phía nha môn làm tư thế mời, nói: “Mời vào nha môn nói chuyện.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi vào nha môn.

Đạo Hành Phong nhìn Bao Chứng, nói: “Bao Đại nhân được xưng công chính liêm minh, nhưng xem ra hình như có ý thiên vị”

Bao Chứng nâng tay chặn lại: “Bổn phủ không cần người dạy phải làm sao để phá án, hôm nay người nói năng lỗ mãng lại dùng binh khí nháo sự đánh nhau, Bổn phủ niệm tình người lần đầu vi phạm cũng không so đo với người, lần sau cũng không được phép vi phạm lý do kiểu này nữa!” Nói xong liền vung tay, trở vào nha môn.

Bàng Cát bĩu môi, tâm nói, nhìn xem Hắc tử này làm bộ làm tịch, sau đó cũng xoay người theo tiến vào nha môn, hắn cũng có chút tò mò về Bạch Ngọc Đường.

Đạo Hành Phong ở ngoài cửa nghĩ nghĩ, thấy được tình huống có chút biến đổi ngoài dự kiến, không nghĩ đến Bao Chứng lại đột nhiên đi tuần đến đây, hắn ọi người trở về khách điểm trước, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn.

Rất nhanh sau đó, ngay cả những người đi đường xem náo nhiệt cũng đều rời đi hết, Công Tôn liền ôm Tiểu Tứ Tử vẫn đứng ở gần khách điểm.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử nắm lấy dây cương của lừa lông ngắn, hỏi Công Tôn: “Chúng ta trở về nha?”

“Ừm...” Công Tôn cảm thấy cũng nên nói chuyện vừa rồi với Bao Chứng, dù sao thì hắn cũng có chút giao tình với Bạch Ngọc Đường, cũng không có lý do để cho hắn bị oan như vậy mà mình có manh mối lại không nói ra được.

Nghĩ xong, Công Tôn liền ôm Tiểu Tứ Tử chạy đến trước cửa nha môn.

Ngoài cửa Trương Long cùng Triệu Hổ đang đứng đó.

Trương Long thấy Công Tôn bước đến cửa, liền lịch sự hỏi: “Vị tiên sinh này, có việc sao?”

“Ách...” Công Tôn còn chưa có mở miệng, chợt đã nghe có người nói: “Không sao, để cho họ vào đi.”

Vừa nói chuyện Triển Chiêu vừa chạy ra, tay vươn ra đón lấy Tiểu Tứ Tử trong ngực Công Tôn nói: “Xém chút nữa thì quên mất cháu rồi, vào ngồi một chút đi, Bao Đại nhân nói mời cháu ăn kẹo đường đó.”

Tiểu Tứ Tử há miệng, ôm lấy cổ Triển Chiêu nói muốn Y bế vào nha môn. Công Tôn bất lực —— Tiểu Tứ Tử thật đúng là không có khách khí với Triển Chiêu a, mới gặp có hai lần đã bị lừa đi rồi.

Vào trong khách phòng nha môn, Bao Chứng và Bàn Cát ngồi ở chính giữa, Bạch Ngọc Đường đang ngồi ở ghế dành cho khách, nha hoàn trong nha môn lúc dâng trà đều nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, quay đầu ra cửa lại nhìn thấy Triển Chiêu cười mị mị ôm Tiểu Tứ Tử tiến vào, liền quay đầu nhìn chăm chăm một lớn một nhỏ này, sau đó vừa quay đầu một cái, lại nhìn thấy một thư sinh thật xinh đẹp đang tiến vào ... Tiểu nha hoàn liền cảm thấy choáng váng a, xem quá đã mắt a!

Công Tôn thấy mọi người hình như đang bàn chính sự, đã nghĩ mình cứ mang Tiểu Tứ Tử tránh đi một chút, thế nhưng Bao Chứng lại mời hẳn ngồi xuống, nói: “Công Tôn tiên sinh mời ngồi.”

Công Tôn có chút khó xử, thế nhưng vẫn ngồi xuống.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử chạy tới chạy lui trong sân, Tiểu Tứ Tử được hẳn đùa cười khanh khách không ngừng. Công Tôn thoáng nhìn qua bên ngoài một cái, lại nhìn Bao Chứng, chỉ thấy hẳn thần tình rất tự nhiên mà quan sát Bạch Ngọc Đường, có vẻ cũng rất hiền hoà nữa.

Công Tôn lại càng thưởng thức vị Bao Đại nhân này thêm mấy phần, hẳn cũng không phải là người không hiểu nhân tình.

“Bạch Thiếu hiệp, đêm xảy ra án mạng đó, người đang ở đâu?” Bao Chứng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường buông chén trà, cũng rất trực tiếp hỏi: “Đêm xảy ra án mạng đó là đêm nào?”

“Đại khái vào khoảng một tháng trước.”

“Hôm nay ta mới đến đây.” Bạch Ngọc Đường rất bình tĩnh nói: “Trước đó ta chưa từng tới Trấn Đào Phủ này, hai tháng nay ta đều ở Hãm Không Đảo, có đến Thiên Sơn tìm sư phụ ta hai lần mà thôi.”

Bao Chứng gật đầu, đưa hồ sơ vụ án kia cho Bạch Ngọc Đường xem: “Bạch Thiếu hiệp, có hứng thú xem một chút không?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhận lấy, nâng tay mở ra cuốn trục.

Tiểu nha hoàn tiến vào dâng trà cho Công Tôn đúng lúc nhìn thấy hành động này, ngực liền đập nhanh một cái, hai mắt cũng loé sáng.

Bao Chứng nhìn thấy trong mắt, chỉ biết lắc đầu May mà Khai Phong Phủ chỉ có một mình Triển Chiêu, nếu lại thêm một cái Bạch Ngọc Đường, vậy thì xem chừng đám nha hoàn trong phủ cũng chẳng còn tâm trí làm việc gì nữa.

“Cho nên người hoài nghi hung thủ chính là ta?” Bạch Ngọc Đường xem xong cuốn trục liền buông xuống, hình như có suy nghĩ gì đó.

Hoạ quyền được đặt nằm trên bàn, Công Tôn lúc uống trà có liếc qua một cái, liền bước lại, cúi đầu nhìn chăm chăm, mở miệng nói: “Những người này không phải bị đao chém chết.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Công Tôn: “Vì sao lại nói vậy?”

“Àn, ta không biết võ công, có điều.” Công Tôn chỉ vào thi thể trong bức hoạ nói: “Nếu như người ta bị cắt đứt ở cổ, máu sẽ chảy ra rất nhiều, nói cách khác, nếu như hẳn đứng ở đây bị cắt cổ chết, như vậy máu sẽ phải phun ra rất xa mới đứng, hơn nữa ngay dưới chân sẽ là nơi tích máu, ở bên cạnh miệng vết thương cũng phải có máu đọng lại.”

“Đúng là như vậy.”

Không biết từ khi nào Triển Chiêu đã chạy về, đang đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường nhìn bức hoạ, hai tay lại che lại hai tai của Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử thấp bé, nhìn không được bức hoạ, cũng không nghe được người lớn nói gì, chỉ biết ngây ngốc mà đứng đó mở to hai mắt nhìn, thế nhưng cũng không có lên tiếng ồn ào.

“Những thi thể này, chung quanh cũng không có máu phun tung toé, thế nhưng phía dưới thi thể lại có rất nhiều giọt máu giọt xuống.” Công Tôn nói: “Ta không được thấy qua thi thể nên không dám suy đoán, nhưng mà ta cảm thấy được thi thể nhất định có vấn đề.”

Bao Chứng hỏi: “Công Tôn tiên sinh là ngỗ tác sao?”

Công Tôn há miệng, còn chưa có mở lời thì Bạch Ngọc Đường đã nói: “Công Tôn tiên sinh là Thiên hạ đệ nhất thần y.”

Công Tôn nhanh chóng xua tay.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn: “Không cần khiêm tốn, là Được vương nói.”

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau một cái, cảm thấy lời của Bạch Ngọc Đường nói ra luôn rất có sức thuyết phục.

Triển Chiêu buông hai lỗ tai Tiểu Tứ Tử ra, cúi đầu hỏi bé: “Phụ thân cháu có phải là thần y không a?”

“Đúng vậy!” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nghiêm túc trả lời rất tự tin: “Phụ thân có thể cứu sống được cả người sắp chết!”

Công Tôn véo má bé: “Không cho nói bậy.”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa má, nói: “Tất cả mọi người đều nói vậy.”

Bao Chứng đứng lên: “Có thể thỉnh Công Tôn tiên sinh đi xem qua thi thể không?”

Công Tôn kinh ngạc: “Có thể sao?”

“Đương nhiên.” Bao Chứng đứng dậy mời hẩn ra khỏi phòng: “Còn phải mời Công Tôn tiên sinh hỗ trợ nữa.”

Công Tôn tự nhiên rất vui vẻ hỗ trợ, Bao Đại nhân cũng rất khách khí.

Bạch Ngọc Đường thấy bên này bận rộn, Hẩn cũng cầm cái hòm đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Triển Chiêu đưa tay ngăn lại Hẩn, nói: “Không phải nói ăn cơm xong mới đi sao?”

“Đúng a!” Tiểu Tứ Tử cũng ngẩng mặt, cười mị mị mà bắt lấy tay áo Bạch Ngọc Đường: “Bạch Bạch, ăn cơm xong hãy đi nhé.”

.....

Lúc này, Trương Long đi đến, thấp giọng nói bên tai Triển Chiêu hai câu.

Triển Chiêu hơi ngẩn người, cúi đầu tiến đến bên tai Bạch Ngọc Đường nói: “Ngoài cửa có người tìm người.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Trương Long: “Ai vậy?”

“Là một Tử y nhân, còn cầm theo một thanh Kim đao.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong mày lại càng nhăn lại vài phần, đứng lên nói với Triển Chiêu: “Ta có việc phải làm, cáo từ.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn nhìn, Bao Chứng không có ở đây, Công Tôn cũng đến ngỗ tác phòng, mà Bàng Cát lại đang uống trà mà buông tay, ý kia —— Ta đây mặc kệ.

Bạch Ngọc Đường đã sắp đi ra đến ngoài cửa rồi.

Tiểu Tứ Tử quệt miệng, ngẩng mặt lên nhìn Triển Chiêu, ý tứ kia hình như là muốn lưu Bạch Ngọc Đường lại ăn cơm.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, quay đầu đặt bé lên tay Bàng Cát.

Thái sư chớp chớp mắt.

Triển Chiêu sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, nói với Bàng Thái sư: “Thái sư a, người giúp đỡ chiếu cố cho đến khi Công Tôn tiên sinh trở lại a.” Nói xong liền nhanh như chớp đã biến mất.

Bàng Cát cúi đầu, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, hai người cứ thế mà nhìn nhau.

Thật lâu sau, Bàng Thái sư cười hì hì mà vỗ vỗ bụng Tiểu Tứ Tử — Mềm ghê a, oa nhi béo này thật đáng yêu.

Tiểu Tứ Tử lại ngắm cái bụng tròn vo của Bàng Thái sư mấy cái, lại đưa tay qua vỗ hai cái.

Chờ cho đến khi Bao Chứng cùng Công Tôn trở về Liền nhìn thấy Tiểu Tứ Tử đã bò lên đùi Bàng Cát ngồi rồi, một lớn một nhỏ không biết nói cái gì, Bàng Cát vui mừng đến cười nghiêng ngả.

Công Tôn chạy nhanh đến đem Tiểu Tứ Tử ôm về, không lớn không nhỏ như vậy thật không tốt.

Bao Chứng đi qua vỗ vỗ bụng Bàng Cát, lại thỉnh linh mà đến một câu: “Thực sự có tình thương của người mẹ a”

“Phốc....” Một ngụm nước trà của Thái sư cũng văng hết lên trên nền đất.

Triển Chiêu chạy ra cửa nha môn nhìn ngó xung quanh, bóng dáng Bạch Ngọc Đường đã mất dạng, liền hỏi nha dịch: “Bạch Ngọc Đường đi hướng nào?”

Nha dịch đưa tay chỉ một hướng, Triển Chiêu muốn đuổi theo.

Lúc này, Trương Long đã đuổi theo ra ngoài, nói: “Triển Đại nhân, Bao Đại nhân nói có kẻ tình nghi”

“Nhanh như vậy?” Triển Chiêu giật mình.

“Công Tôn tiên sinh nói vừa nhìn thấy một người, là một Hắc y nhân, đại khái cao khoảng từng này...” Trương Long khua chân múa tay một chút: “Che mặt lén lút, nói cái gì mà chết người, Bao Đại nhân đang ở đây thì phải chạy.”

“Phải không?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Hắn còn có đặc điểm gì không?”

Trương Long lắc lắc đầu: “Bao Đại nhân nói khi người đuổi theo Bạch Thiếu hiệp thì lưu ý một chút.”

“Nga!” Triển Chiêu gật đầu chạy ra ngoài, chạy đi một lát rồi cảm thấy buồn bực — Làm sao mà Bao Đại nhân biết mình đuổi theo Bạch Ngọc Đường?

Kinh công của Triển Chiêu rất tốt, đuổi theo trên nóc nhà một lát, liền nhìn thấy hai bóng người phía trước.

Rất kỳ quái chính là hai người này không có đi song song cùng nhau, Bạch Ngọc Đường đi ở phía trước, một Tử y nhân đi ở phía sau.

Tử y nhân này một thân trang phục quý giá đẹp đẽ, nhìn dáng điệu thấy được phong độ nhẹ nhàng, trên tay cầm một thanh Kim đao rất đẹp mắt.

Triển Chiêu âm thầm nướng mi một cái —— Kim đao sao Người này hẳn là Đại đệ tử của Phái Thiên Sơn, Nghiêu Tử Lăng.

Nghiêu Tử Lăng thân phận tôn quý, nghe nói là hậu duệ hoàng tộc Hung nô, sinh ra ở tái ngoại, bởi vì rất ngưỡng mộ võ lâm Trung Nguyên cho nên từ nhỏ đã đến Thánh địa võ lâm Trung Nguyên, Thiên Sơn học nghệ.

Nghiêu Tử Lăng rất ít khi hành tẩu giang hồ, Phái Thiên Sơn tuy rằng hỗn loạn nhưng lại là nơi nhân tài hội tụ, Nghiêu Tử Lăng là Đại đệ tử của một nhánh thấp nhất Thiên Sơn, có điều võ công rất tốt, sâu không lường được.

Triển Chiêu đuổi theo vài bước, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang rất vội vã, có chút tò mò, hai người này vì sao lại chạy đến Trần Đào Phủ a?

Nghĩ nghĩ, Triển Chiêu liền thả người nhảy xuống, giống như một chú diều hâu mà sà xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt sang nhìn Triển Chiêu vừa đến, có chút kinh ngạc.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, tự mình thân thiết nói: “Tiện đường, cùng đi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Y một lát, hỏi: “Người biết ta đi đâu sao?”

Triển Chiêu hơi hơi mỉm cười, nói: “Đi thẳng chứ sao, phải không?”

Bạch Ngọc Đường có chút á khẩu —— Trước mắt chỉ có một con đường thẳng, đương nhiên là đi thẳng.

Có điều vẫn là câu nói cũ, hình như Bạch Ngọc Đường không thể chán ghét Triển Chiêu nổi, cũng không nói gì nữa, cùng Y đi về phía trước.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn nhìn Nghiêu Tử Lăng, Nghiêu Tử Lăng cúi đầu, cầm lấy Kim đao như đang nghĩ ngợi cái gì, tay kia lại tùy ý mà đặt bên cạnh sườn.

Khuỷu tay Triển Chiêu nhẹ nhàng mà đụng đụng Bạch Ngọc Đường: “Sư huynh người?”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày: “Sư diệt.”

Triển Chiêu liền thấy Nghiêu Tử Lăng đang bắt đắc dĩ mà ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Triển Chiêu tò mò, hai người này là đồng môn sao lại cư xử kỳ lạ như vậy, hỏi: “Cãi nhau sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Người bận việc không?” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời một chút: “Cũng đã đến giờ ăn cơm, muốn ăn cùng không?”

“Ta có việc gấp.”

Triển Chiêu lại chú ý đến cái hộp trong tay hắn kia, mở miệng nói giỡn một chút: “Vừa vặn cất vào được một cái đầu lâu.”

Bạch Ngọc Đường đứng lại.

Triển Chiêu thấy Hắc dừng cùng dừng lại.

Bạch Ngọc Đường đưa chiếc hộp đến trước mắt Triển Chiêu: “Quả thật là đầu người.”

Triển Chiêu trầm mặc một lát, đưa ra hai tay véo nhẹ hai bên má Bạch Ngọc Đường, kéo căng ra hai bên, nói: “Không cần nghiêm túc như vậy!”

.....

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu.

Nghiêu Tử Lăng phía sau cũng phát giác một lát, lại có người dám véo má Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu quả nhiên không phải loại tầm thường a ...

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, Triển Chiêu lại đưa tay vỗ vỗ vai Hắc, nói: “Đi uống rượu đi.”

Vừa đi Y còn vừa hỏi: “Ban nãy người có véo má Tiểu Tứ Tử không a? Cảm xúc thật tốt, giống y như cục bông vậy!”

Bạch Ngọc Đường cũng thực đồng ý từ “cục bông” Triển Chiêu dùng để hình dung Tiểu Tứ Tử, cho nên cứ vậy mà hồ hồ đồ đồ theo Triển Chiêu vào khách điểm, đi uống rượu.

Nghiêu Tử Lăng nhũu mày đứng ở phía sau nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đã đi đến lầu hai vẫy vẫy tay với hắn, ý tứ là, cùng đi lên ăn cơm?

Nghiêu Tử Lăng nghĩ nghĩ, xoay người rời đi, Triển Chiêu lại nhìn thấy từ trong ngõ nhỏ có không ít người chạy ra, theo sát bên hắn, hình như là tùy tùng bên người.

“Tính cách còn quái gở hơn người.” Triển Chiêu ngồi xuống, rót rượu cho Bạch Ngọc Đường, gọi thêm chút đồ ăn, sau đó đưa tay ra vỗ vỗ cái hộp kia, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Thật sự là đầu người?”

Bạch Ngọc Đường buông đũa, nhìn Triển Chiêu: “Tính cách người cũng thật sáng sủa.”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, rất nhiều người đều nói vậy cả.”

“Người có thói quen vừa gặp đã sờ mặt người khác sao?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Lại chẳng làm sao ...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường đột nhiên đã đưa tay đến.

Triển Chiêu liền cảm giác bên má mình có một ngón tay lạnh lạnh lướt qua, còn thuận tiện chọc chọc một chút.

Y phát giác một lúc lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới thu tay lại, bưng chén rượu lên, nhìn thấy thần sắc Triển Chiêu có chút lúng túng lại xen chút xấu hổ, một tia bồn chồn xẹt qua đáy mắt: “Đẹp!”

6. Q.1 - Chương 6: Thâm Trầm Một Chút, Hoạt Bát Một Ít

Triển Chiêu dứt một đũa đồ ăn vào miệng, cảm thấy có bị sờ soạng một chút cũng không sao, mình cũng đã sờ soạng Hắc rồi, huê nhau, cũng không có thiệt.

Vì thế, Triển Đại hiệp trước nay không hề câu nệ tiểu tiết đã sớm quên luôn chuyện này, cầm đôi đũa mi mĩ mà thưởng thức hương vị đồ ăn. Trần Đào Phủ là một địa phương nhỏ, nhưng mà, dù là địa phương nhỏ đi chăng nữa thì vẫn có mỹ thực và một số món ăn đặc biệt của địa phương.

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, vị Triển Đại hiệp tính cách rất sáng sủa này xem ra vẫn là một tên ăn hàng, ở những nơi hẻo lánh như Trần Đào Phủ này mà Y cũng biết được những món ăn đặc sắc còn chưa nói, ngay cả việc Y gọi đồ ăn cũng có vẻ vô cùng thuận miệng nữa.

Thật ra, trước khi xuất môn Triển Chiêu đã từng hỏi qua mấy lão nhân gia trong nha môn rồi, hỏi xem bọn họ có biết món nào ăn ngon không.

Triển Chiêu vừa ăn vừa nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Hắc uống rượu chứ không ăn, liền nhíu mày: “Không hợp khẩu vị người a? Người có muốn ăn cái gì không để ta gọi thêm.”

Tâm tình Bạch Ngọc Đường có vẻ cũng không có tệ lắm, liền đưa tay cầm đũa lên gấp chút đồ ăn, hương vị đồ ăn thật ra cũng không tồi, Triển Chiêu cũng thật biết chọn món ăn ngon.

Triển Chiêu thì lại buồn bực, sao Bạch Ngọc Đường này gấp đồ ăn mà cũng tiêu sái như vậy chứ, Y nhịn không được mà đưa cái thìa qua, tâm nói, ta không tin người uống canh còn tiếp tục mang phong độ công tử gia như thế.

Có điều, Bạch Ngọc Đường cũng đem cái thìa đặt sang một bên không có động vào, buông đũa tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu thu lại tâm tư muốn đùa giỡn, nhìn cái hòm trên bàn kia, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người từ thật xa chạy tới Trần Đào Phủ này, thực sự không phải là vì muốn điều tra án tử diệt môn?”

“Chuyện của Đoàn Đào Môn ta cũng vừa mới biết mà thôi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu có vẻ rất hiếu kỳ với cái hộp kia, liền đưa tay tháo chiếc khăn lụa bọc cái hộp ra.

Triển Chiêu thấy được bên trong khăn buộc là một chiếc hộp gỗ màu đen, liền nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhướng mi: “Mở ra nhìn xem.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Chắc không phải là đầu người thật chứ?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu mở hộp ra, nhìn vào bên trong một cái liên sứng sốt, chỉ thấy bên trong hộp gỗ, là một chiếc đầu lâu trắng hếu.

Triển Chiêu không hiểu, đóng lại nắp hộp, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở miệng: “Người nhìn kỹ lại lần nữa.”

Triển Chiêu mở hộp ra, nhìn kỹ lại, ở đây có nhiều người, Y cũng không lấy đầu lâu khô ra, cho nên hơi nghiêng hộp về phía mình một chút, liếc mắt nhìn một cái Triển Chiêu liền thấy được trên đầu lâu khô này có một nơi chỗ đặc biệt —— Chính là, trên xương gò má của đầu lâu có đóng một dấu tích màu đen, hình như là một chữ nào đó.

Đó là chữ “Tội”, đây chính là chữ được đóng lên trọng phạm bị sung quân, bởi vì bị khắc vào rất sâu mà thịt ở gò má rất ít cho nên mới in cả vào trong xương.

Triển Chiêu nhìn cái hòm mà phát ngốc

Đồ tử đồ tôn của Phái Thiên Sơn rất đông, nhưng người giang hồ đều biết nội bộ Phái Thiên Sơn rất loạn, chương môn Lục Phong vốn cũng không quản nổi mấy đồ đệ trẻ tính khí nóng nảy lại có võ công cao cường, cục diện rối loạn này, có thể nói là có liên quan một chút đến tính cách của Thiên Tôn.

Thiên Tôn là Võ lâm chí tôn, cùng Cung chủ Thiên Ma Cung Ân Hậu được đồng danh xưng Thiên hạ đệ nhất. Nhưng tính cách của hắn lại chẳng khác nào tiểu hài tử, vì hắn là người có thiên phú kinh người, cho nên khi thu đồ đệ, hắn cũng muốn chọn người có thiên phú dị bẩm.

Đời này Thiên Tôn đã chọn không biết bao nhiêu đồ đệ, thế nhưng chủ yếu là hắn mới dạy người ta được một chiêu nửa thức liền nói người ta không có thiên phú, sau đó liền giao lại cho chương môn Phái Thiên Sơn dạy rồi chạy mất. Trong số nhiều đồ đệ như vậy, chỉ có Bạch Ngọc Đường là được Thiên Tôn nghiêm túc dạy dỗ cẩn thận, cũng là đồ đệ duy nhất được hắn công nhận là chân truyền của mình.

Trừ Bạch Ngọc Đường ra, Thiên Tôn cũng có đến ít người 12 người được danh đồ đệ. Những đồ đệ này tuy không có được thiên phú như Bạch Ngọc Đường, thế nhưng đều có chỗ hơn người. Mà Phái Thiên Sơn lại là thánh địa võ học, trong Tàng thư các có một số lượng vô cùng lớn những thư tịch võ học, những đồ đệ này sau khi học xong đều có thể thành lập môn phái, võ công cũng cao cường. Lục Phong tuy rằng là Chương môn Phái Thiên Sơn, thế nhưng bởi vì trong phái bối phận hỗn loạn, hắn cũng quản không nổi mấy cái “đệ tử” này, cho nên trong phái chia thành rất nhiều phe.

Một số đồ đệ giữ trách nhiệm nhất định, quản lý công chuyện hàng ngày của Phái Thiên Sơn thì đi theo Lục Phong. Những đồ đệ khác đều tự chọn cho mình một cái “sư huynh” để mà theo. Có người lại tự mình thành lập môn phái, có người lại mơ ước vị trí Chương môn Phái Thiên Sơn, nói chung là đầu cho ta sống người chết.

Mà trong số nhiều đồ đệ như vậy, có một người còn rất đặc biệt, gọi là Dương Thái Sinh.

Dương Thái Sinh là một trong những đồ đệ đầu tiên được Thiên Tôn thu nhận, cũng không thể nói là đồ đệ, dù sao thì Thiên Tôn cũng chưa từng thừa nhận cho nên chỉ có thể nói là môn hạ mà thôi.

Tính cách người này rất thoải mái, lại phong lưu phóng khoáng, không thích tranh quyền đoạt vị, chỉ thích du sơn ngoạn thủy gì đó.

Sau khi Dương Thái Sinh luyện thành võ nghệ, liền một mình hành tẩu giang hồ, rất tiêu diêu tự tại. Nhưng mà trong quá trình ấy của hắn, không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn lại đột nhiên yêu mến một nữ nhân ngoại tộc, chuyện tình ái của hai người thật sự rất oanh liệt. Có điều lại không ngờ nữ nhân này là một thích khách, trong lúc ám sát mệnh quan triều đình nên đã bị bắt, Dương Thái Sinh không rõ ẩn tình bên trong mà đi cứu nàng, vì phạm quốc pháp không nói, lại còn bị nữ nhân kia phản bội đâm trọng thương.

Cuối cùng Dương Thái Sinh bị vu oan, bị đẩy đi biên quan sung quân, từ đó hắn liền mai danh ẩn tích, nghe nói đã chết rồi.

Chuyện này dù sao cũng đã xảy ra hơn mười năm trước, được lưu truyền rất rộng rãi trên giang hồ. Cũng chính bởi vậy mà nhiều võ sinh Trung Nguyên đều kiêng kỵ nữ nhân ngoại tộc, rất sợ sẽ trở thành Dương Thái Sinh thứ hai.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm chiếc đầu lâu khô trong hộp mà sửng sốt, sau đó hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đây chính là Dương Thái Sinh sao?”

Bạch Ngọc Đường buông chén rượu xuống: “Mấy ngày trước, sư phụ ta phái người bảo ta đến Thiên Sơn một chuyến, trên bàn lại đặt cái hộp này.”

Triển Chiêu bưng chén rượu chăm chú lắng nghe.

“Vài ngày trước, có một nữ tử ngoại tộc đem chiếc hộp này đến Thiên Sơn, nói muốn gặp sư phụ ta.” Bạch Ngọc Đường từ tốn nói: “Sau khi đưa hộp cho sư phụ, nàng ta nói bên trong hộp chính là đầu của Dương Thái Sinh, sự việc năm đó thực sự là có ẩn tình khác. Dương Thái sinh vì cứu nàng ta mà chết, mà nàng ta cũng không phải là thích khách càng không có phản bội, hai người họ bị hãm hại.”

“Vậy sao?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Trong đó có ẩn tình sao? Vậy vì sao không nói sớm một chút?”

“Bệnh tình của nàng thực sự rất nghiêm trọng, còn chưa nói xong đã chết rồi.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Trước khi chết, nàng ta nói Dương Thái Sinh thực sự chết ở Trấn Đào Phủ, lúc lâm chung hẳn có để lại một phong thư, bảo nàng cầm đến giao cho sư phụ ta, xem như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường rút từ bên hông ra một phong thư, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận thư nhưng cũng có chút kinh ngạc: “Người chắc chắn ta có thể xem?”

Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ không sao cả, hỏi: “Người giết Dương Thái Sinh sao?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt: “Đương nhiên là không phải.”

“Vậy thì sao lại không thể xem?” Bạch Ngọc Đường đưa tay rót rượu.

Triển Chiêu cầm thư, cảm thấy cái tính cách này của Bạch Ngọc Đường quả nhiên khiến người ta rất thích a! Quân tử đối nhau chính là như vậy!

Mở thư ra, chữ viết của Dương Thái sinh tuy xiêu xiêu vẹo vẹo.... Nhưng mà Triển Chiêu vẫn nhìn ra được, chữ viết của hắn vốn rất đẹp, có điều có thể là do thân thể quá yếu nên không thể cầm bút chắc được, cho nên chữ viết mới có chút nghịch ngoạc như vậy. Đọc thư của hắn mà tâm tình Triển Chiêu cũng đầy thương cảm, dường là một Đại hiệp một thời, vì sao lại phải rơi vào thảm cục như vậy?

Nội dung trên thư là, đầu tiên là hắn ân cần thăm hỏi thân thể Thiên Tôn, hơn nữa còn nói mình làm nhục sư môn, không còn mặt mũi nào gặp sư phụ, phong thư này là tuyệt tín, chờ cho đến khi Thiên Tôn có thể đọc được, hẳn là mình đã không còn trên đời này nữa rồi. Xem ra Dương Thái Sinh rất hiếu thuận và tôn trọng Thiên Tôn, thư viết hết sức thành kính, khiến người ta phải cảm động.

Phần sau của thư Dương Thái Sinh kể lại chuyện năm đó.

Thì ra, nữ nhân ngoại tộc mà hắn yêu mến kia cũng không phải là gian tế. Nàng thực sự là hậu duệ của một bộ tộc bên ngoài tái ngoại, tới Trung Nguyên là để tìm bảo vật thất truyền của tộc — Đoạn Đầu Dao.

Trên thư Dương Thái Sinh nói, hắn cùng nữ nhân ngoại tộc kia cũng không biết thanh đoản đao vốn trông rất bình thường này có gì đặc biệt, chẳng qua cũng chỉ là bảo vật kỷ niệm của một bộ tộc mà thôi. Thế nhưng, trong lúc đi tìm đoản đao, lại gặp phải một nhóm người giang hồ thần bí đuổi giết, sau đó lại bị truy nã. Mà vị đại quan triều đình bị bọn họ “ám sát” kia lại là một vị quan trọng yếu của bộ binh, tên gọi là Đàm Kim, năm đó bọn Dương Thái Sinh tra ra được Đoạn Đầu Dao ở trong tay Đàm Kim, bọn họ chỉ đến đòi đao của hắn, thế nhưng lại không ngờ trúng phải mai phục, cho nên gặp phải tai bay vạ gió. Sau đó Dương Thái Sinh tiếp tục truy tìm tung tích của Đàm Kim, nhưng mà hắn vô cùng giảo hoạt, sau khi từ quan còn mai danh ẩn tích, lần cuối cùng có người nhìn thấy hắn chính là ở Trấn Đào Phủ này.

“Đoạn Đầu Dao ...” Triển Chiêu xem thư xong, lại có chút khó hiểu mà hỏi Bạch Ngọc Đường: “Là cái loại đao gì a? Rất nổi danh sao?”

“Ta có hỏi thăm qua một số bằng hữu ở tái ngoại, không một ai nghe nói qua về Đoạn Đầu Dao.” Bạch Ngọc Đường nhận lại thư, nói: “Sư phụ ta cũng không có bảo ta tìm đao, chỉ bảo ta đi tìm thi thể của Dương Thái Sinh, đưa về mai táng cùng vị cô nương kia ở Thiên Sơn.”

Triển Chiêu gật đầu, Thiên Tôn thật rất giàu tình cảm nha, người đời cứ luôn đồn đại Thiên Tôn như một vị thần tiên không tình cảm, xem ra hoàn toàn không phải vậy a.

Sau khi Triển Chiêu ăn no rồi, cảm thấy mình cũng nên đi làm chuyện đứng đắn đi, hay là mình cứ đi tìm cái tên Hắc y nhân không rõ kia đi, vì vậy liền trả tiền cơm, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người đi tìm thi thể

của Dương Thái Sinh a? Ta cũng đi điều tra án, mấy ngày này ta đều ở huyện nha, nếu như người muốn uống rượu thì tới tìm ta.”

Triển Chiêu vừa mới đứng dậy định đi, Bạch Ngọc Đường đã đưa tay chỉ chỗ ngồi của Y, ý bảo Y tiếp tục ngồi xuống, rồi nói: “Không phải người sẽ giúp ta tìm thì thế sao?”

Triển Chiêu sững sốt, khó hiểu: “A?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày: “Người xem thư rồi.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Người bảo ta xem a.”

“Xem cũng không thể xem không a.” Bạch Ngọc Đường lười biếng nâng tay chống má, nhìn Triển Chiêu, đôi mắt đẹp hình như rất mệt mỏi, cũng không có hăng hái gì: “Nếu như người không thành tâm hỗ trợ, vậy xem thư làm gì?”

Triển Chiêu há to miệng, bị lừa rồi.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Trong nha môn hẳn là có sổ sách ghi chép lại hộ dân, tìm một Đàm Kim hẳn là không khó.”

Lúc này Triển Chiêu mới hiểu được, Y đã nói mà, tại sao Bạch Ngọc Đường lại sẵn khoải cho Y xem thư như vậy chứ, lại còn cho xem cả đầu người nữa, thì ra là muốn đem Y làm chân chạy vặt a.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn trời: “Như vậy làm phiền Triển huynh, ta ở tại khách điểm đối diện nha môn, có manh mối gì nhớ tìm ta a.” Nói xong, đứng lên muốn đi.

Triển Chiêu tay nhanh mắt tinh, đưa tay bắt lấy ống tay áo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Y.

“Như vậy đi Bạch huynh, ta giúp người tìm Đàm Kim, người giúp ta tìm một Hắc y nhân.” Triển Chiêu mỉm cười, nụ cười này sáng lạn a: “Đại khái người đó cao hơn người chút xíu, mặc một thân hắc y, che mặt bằng một miếng vải đen, lén lút.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu: “Bắt người là việc của nha môn người”

Triển Chiêu gõ gõ chén đĩa trên bàn, nói: “Thế nhưng vừa rồi người đã ăn của ta rồi a, ăn cũng không thể ăn không a!”

.....

Bạch Ngọc Đường đối diện với Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa tay cầm lên một củ đậu phộng, nhét vào trong tay Bạch Ngọc Đường: “Ta về nha môn tra sổ sách cho người, thuận tiện ngủ một chút, khi nào người bắt được Hắc y nhân kia thì nhớ đến tìm ta a.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười đến thấy răng không thấy mắt, quả nhiên là một con mèo mười phần giảo hoạt.

Lúc sau, Triển Chiêu đã nhanh như chớp mà biến mất, lại giúp Hắc mang luôn cả cái đầu người kia về nữa, nói là để cho Công Tôn tiên sinh nghiệm thi một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn củ đậu phộng trong tay, lần đầu tiên có được cảm giác đã không trộm được gà còn mất một nắm gạo ... Triển Chiêu này, thật quá cơ linh.

Nghĩ lại một chút —— Tìm người nào a? Hắc y nhân sao?

Triển Chiêu đứng đĩnh mà trở lại nha môn, Công Tôn cùng Bao Chửng và Bàng Cát đang nói chuyện vụ án ở thư phòng, xem ra cũng rất hợp nhau, thỉnh thoảng lại còn nghe được tiếng cười của Bao Chửng và Bàng Cát nữa, Triển Chiêu liền vòng ra hậu viện, muốn đi tìm Tàng Thư Các hoặc là trưởng sự phòng của nha môn.

Mới vừa đến hậu viện đã nghe được tiếng kêu của con lừa lông ngắn rất thanh thúy.

Triển Chiêu thăm dò mà nhìn thoáng qua vào trong viện, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cầm một cái chậu gỗ dùng để rửa mặt mà úp xuống đất, mình thì ngồi lên chậu, trong tay cầm hai củ cà rốt, một củ cho lừa lông ngắn ăn, một củ mình ăn.

Triển Chiêu thấy được một màn như vậy, trên mặt cười tươi như hoa, bước nhanh đến, ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, sao cháu lại ăn vụng củ cái của lừa lông ngắn a?”

Tiểu Tứ Tử đang nhai cà rốt rột rột, nhìn thấy Triển Chiêu cũng mặt mày hớn hớn: “Triển Triển, sao thúc lại trở lại nhanh thế a?”

“Ừm.” Triển Chiêu ôm cái hộp gỗ giơ lên: “Đổi sang làm chuyện thoải mái hơn mà thôi.” Vừa nói lại vừa nhìn xung quanh khắp nơi: “À, người của huyện nha ở đâu nhỉ?”

“Ở bên kia, vừa nãy cháu có đến xem rồi.” Tiểu Tứ Tử liền đem cả hai củ cái còn lại đều đưa cho lừa lông ngắn, đứng lên vỗ vỗ mông, kéo tay Triển Chiêu, dẫn Y đi tìm huyện thái gia.

Triển Chiêu đi theo Tiểu Tứ Tử đến biệt viện, huyện thái gia kia còn đang bưng chén trà, đứng dưới gốc cây Hòe mà thở ngán than dài.

“Vương Đại nhân.” Triển Chiêu đi lên phía trước.

“Nga, thì ra là Triển Đại nhân.” Huyện thái gia buông chén trà, nhanh chóng đứng dậy hành lễ với Triển Chiêu.

Triển Chiêu liền hỏi hần vị trí của Trưởng phòng.

Huyện thái gia lo lắng đến độ mồ hôi rơi đầy trán: “Cuốn ... Hồ sơ ...”

Triển Chiêu có chút buồn bực: “Làm sao vậy?”

“Triển Đại nhân ... là muốn đến đó để tra án kiện sao?” Huyện thái gia đổ một thân mồ hôi lạnh, quả nhiên là Bao Đại nhân muốn tra hần sao? Trước kia có nhiều huyện án chưa phá được không nói đến, thế nhưng biết đâu lại có án mình phán sai cũng nên, xong rồi, xong rồi, biết đâu mình lại phải ăn trác đầu đao cũng nên.

Triển Chiêu thấy hần lo lắng cũng cảm thấy khá buồn cười: “Ta muốn tìm sổ sách dân cư ở đây, ta muốn tìm một người.”

“Nga ...” Huyện thái gia nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng sai người mang sổ sách đến, để cho Triển Đại nhân xem.”

Vì vậy, Triển Chiêu mang theo Tiểu Tứ Tử ngồi chờ ở thiên viện, sổ nhân khẩu cũng có đến ba cuốn thật dày, Triển Chiêu cầm một cuốn lật xem, Tiểu Tứ Tử cũng giúp hần tìm kiếm.

Điều kỳ quái chính là, Triển Chiêu tìm đại khái mất khoảng một canh giờ, cẩn thận tỉ mỉ mà tra cả ba bản danh sách nhân khẩu cũng không hề tìm thấy một cái tên Đàm Kim nào.

Triển Chiêu gọi sư gia tới, hỏi hần: “Trong huyện có người nào trước đây từng nhậm chức Binh bộ thị lang tên là Đàm Kim không?”

Sư gia lắc đầu: “Không có.”

“Khẳng định?”

Sư gia cười một tiếng: “Triển Đại nhân, Bộ binh là chức quan rất lớn, làm sao có nơi thâm sơn cùng cốc Trấn Đào Phủ này mà dương lão được. Còn nữa, đừng nói Trấn Đào Phủ chúng ta chưa từng có một đại quan nào đến định cư, chứ nếu như thực sự có một đại quan như Binh Bộ thị lang đến, nhất định toàn thành đều biết, dù sao ta cũng sinh ra và lớn lên ở Trấn Đào Phủ cũng chưa từng nghe qua cái tên Đàm Kim nào a.”

Triển Chiêu cảm thấy thật kỳ quái —— Không có người nào tên Đàm Kim? Liệu có phải là đã đổi tên rồi không?

Nếu như đã đổi tên thì cái này cũng thật phiền toái rồi, biến người mệnh mông như vậy, biết đi đâu mà tìm?

“Triển Đại nhân, người có biết người kia có đặc điểm gì không?” Sư gia hỏi: “Trần Đào Phủ cũng không có nhiều người lắm, nếu như có thể biết được đặc điểm tướng mạo hẳn là có thể tìm được.”

“Ân, cái này sao ...” Triển Chiêu nghĩ, hay là lát nữa Bạch Ngọc Đường đến đây thì hỏi hẳn một chút đi?

Hắn vừa nghĩ đến Bạch Ngọc Đường thì Trương Long đã vội vàng chạy đến: “Triển Đại nhân, Bạch Ngọc Đường đến đây.”

“Nga?” Triển Chiêu vừa nghe vậy cũng cảm thấy thật đúng lúc, tiện thể hỏi Bạch Ngọc Đường luôn xem đặc điểm của người này là gì, vì thế liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử vừa nghe thấy Bạch Ngọc Đường đến đây, cũng chạy theo ra ngoài.

Thật ra thì Triển Chiêu cũng không có quên chuyện mình cầm giúp Bạch Ngọc Đường cái hộp chứa đầu của Dương Thái Sinh kia, thế nhưng vừa mới chạy ra đến ngoài Triển Chiêu liền có chút hối hận, có phải mình nên trốn đi đâu đó tị nạn chút không?

Chỉ thấy lúc này ngoài cửa nha môn, đứng ít nhất cũng phải bốn năm trăm người, mà nhìn từ xa xa đổ lại, tất cả đều mặc hắc y cùng dáng người cao lớn.

Bên ngoài ồn ào như vậy đương nhiên cũng kinh động đến bọn người Bao Chứng bên trong cho nên mọi người đều ra ngoài xem.

Bao Chứng thấy đầy cửa đều là Hắc y nhân, có chút há hốc miệng không nói nổi.

Triển Chiêu vừa thấy tình huống không ổn đã xoay người nghĩ muốn trốn đi trước đã, thế nhưng lại có một Bạch Ảnh rơi xuống bên cạnh Y, vỗ bả Y một cái: “Toàn bộ hắc y nhân vóc dáng cao to của Trần Đào Phủ ở chỗ này rồi, người chọn một người đi.”

Mà ở ngoài cửa lúc này, tiếng than dậy đất trời, Bao Chứng híp mắt, cả gương mặt đen thui lúc này chỉ còn nhận ra được một đôi mắt trắng tinh đang nhìn nhìn Triển Chiêu, ý như muốn hỏi —— Sao lại thế này?

Triển Chiêu đưa tay túm ống tay áo Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi: “Làm gì mà người lại bắt nhiều hắc y nhân như vậy? Ta chỉ cần một người, chỉ một người thôi.”

“Cho nên mới nói người nhanh chóng chọn một, những người khác sẽ thả đi.” Bạch Ngọc Đường lại rất nghiêm túc nói, lại hỏi: “Người ta đã chọn tới rồi, người đã tra ra chỗ Đàm Kim cho ta chưa?”

“Ách.....”

Triển Chiêu còn chưa có mở miệng, Bàng Thái sư đang xem náo nhiệt bên cạnh đã nghe tiếng, đột nhiên hỏi: “Đàm Kim sao?”

Triển Chiêu nhìn Bàng Thái sư một cái, trong đầu lóe sáng, liền nói: “Đúng vậy, Thái sư hẳn là nhất định biết đi, trọng thần bộ binh thị lang Đàm Kim đó!”

Bàng Thái sư gật đầu một cái: “Quả nhiên là hắn, ta đương nhiên có biết, ta quản Bộ Binh mà.”

Bao Chứng cùng đến gần đây, hỏi Bàng Cát: “Người nói đến Đàm Kim kia sao?”

Thái sư gật đầu, trên vẻ mặt hai người lúc này đều xuất hiện một tia nghi ngờ, hình như cái tên này đã chạm đến một chút chuyện mà bọn họ không hề nghĩ mình sẽ có ngày phải nhắc đến.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử ra cửa nhìn một vòng, đều tỏ vẻ không thấy người kia, Tiểu Tứ Tử thấy cả một mảnh đen nhìn đến hôn mê, cũng không thể nhận ra là ai hết.

Đuổi đám hắc y nhân ở ngoài cửa đi rồi, Bao Chứng cũng không truy cứu chuyện hồ nháo của Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, chỉ nhìn Bàng Cát một cái: “Nếu như nói muốn tìm Đàm Kim, vẫn là để người nói đi.”

Bàng Cát sờ sờ chòm râu, vẫy tay với hai người: “Đàm Kim này a”

“A!” Bàng Thái sư còn chưa nói được câu nào, chợt nghe thấy Tiểu Tứ Tử đứng đứng ngoài cửa nhìn đám hắc y nhân kia rồi đi đột nhiên lại kêu một tiếng.

Mọi người cũng cùng nhau nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đưa tay chỉ một bóng đen đang chạy ra xa, nói: “Là hắc a!”

Triển Chiêu tung người một cái đuổi theo.

Bạch Ngọc Đường đứng phía sau nhìn, khe nhú mày: “Khinh công không tệ a”

“Đúng vậy, nghe nói khinh công của Triển hộ vệ là Thiên hạ đệ nhất mà.” Bàng Cát cố gắng làm quen.

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu một cái: “Cái này ta đương nhiên biết, thế nhưng Triển Chiêu chạy xa như vậy cũng chưa đuổi kịp, Hắc y nhân kia khinh công rất tốt.”

Bao Chứng cùng Bàng Cát cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn lần nữa, Triển Chiêu và Hắc y nhân kia đã biến mất dạng.

Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử hỏi: “Tiểu Tứ Tử, con có nhìn lầm không?”

“Không có nha, chắc chắn là người đó a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Bao Chứng muốn dẫn người đuổi theo.

“Khụ khụ.” Bàng Cát ho khan một tiếng, xua tay với Bao Chứng: “Lão Bao a, người đi lo chuyện của người đi, chuyện để ta lo là được.”

Bao Chứng cố cười một tiếng: “Cái tên mập mập nhà người, người thấy có người bị tình nghi lại có được Triển hộ vệ cùng Bạch Thiếu hiệp giúp người đuổi người rồi cho nên mới muốn được ngồi mát ăn bát vàng đúng không?”

“Ta phi!” Bàng Cát bĩu môi: “Người nghĩ ta là người thế nào a? Ta dù sao cũng chỉ muốn vì nước vì dân cúc cung tận tụy mà”

“Được rồi.” Bao Chứng vung tay chặn lại những lời hắc nói, cũng lười không muốn nghe hắc nói tiếp mấy lời vô nghĩa nữa, nói: “Người mau đem theo tinh binh đuổi theo đi, người này thân phận không rõ, điều tra rõ rồi hãy nói, đừng có để đến lúc đó lại gây ra loạn sự gì.”

“Người không cần quan tâm.” Bàng Cát cười đến mặt mày hớn hở mà lên mã xa, phân phó người: “Đuổi theo cho ta!”

Ngồi trên mã xa, Bàng Thái sư còn rất đắc ý, cái tên Hắc Tử nhà người ngày thường cứ giễu võ giương oai, hôm nay để Thái sư ta xuất mã, làm một chuyện thật lợi hại cho người xem!

Mọi người đi rồi, Bao Chứng cũng vào phòng thẩm vấn tiếp tục điều tra án.

Mà ở trên lầu lầu đối diện nha môn, dựa trên cửa sổ lầu hai có một người trẻ tuổi mặc y phục màu vàng, chống cằm mà nhìn ra xa, nói: “Ai nha, cái tên lộ si kia chắc không phải lại lạc đường nữa chứ? Sao lại chạy vào trong ngõ cụt a”

Một người trẻ tuổi khác mặc y phục đỏ ở bên cạnh lại đấm hắc một cái nhẹ: “Người còn ở đó mà mĩa mai nữa.”

“Sợ cái gì?” Nam tử hoàng y kia nhếch mép: “Bắt được rồi thì sao? Chẳng lẽ còn sợ Bàng Cát đánh hắc sao?”

“Triển Chiêu lại có cả Bạch Ngọc Đường a! Vương gia có thể ứng phó nổi không?” Một thanh niên tử y nhảy lên nóc nhà dò la hỏi: “Lại nói, hình như Vương gia không có biết Triển Chiêu a?”

“Vậy chẳng phải càng tốt sao.” Hoàng y nam tử kia càng vui vẻ: “Quản hắc là Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, hay là cả Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ra tay cũng được, đời này gia đây chỉ cần có thể nhìn thấy Triệu Phổ hắc bị đánh là ta chết cũng nhắm mắt rồi.”

Ba người lại cùng ngẩng mặt lên mà tưởng tượng một chút hình ảnh đó — Thật sự là, quá thống khoái!

Có điều cho dù có tưởng tượng gì đi nữa, ba người vẫn nhảy lên nóc nhà cấp tốc đuổi theo, đảm bảo lát nữa có trò hay để xem rồi.

7. Q.1 - Chương 7: Cao Thủ Vân Tập

Triển Chiêu đuổi theo hắc y nhân kia, càng đuổi lại càng cảm thấy buồn bực.

Triển Đại nhân võ nghệ cao cường, đặc biệt là khinh công trác tuyệt, thể nhưng, vị đang chạy phía trước kia khinh công cũng không có kém

Triển Chiêu càng đuổi, vị chạy phía trước kia trốn cũng nhanh, có điều hình như hắn không biết đường cho nên vừa mới quẹo vào ngõ cụt là lại chạy quay ra, lại còn vừa chạy vừa chửi bậy nữa chứ.

Bạch Ngọc Đường cũng đuổi theo cùng Triển Chiêu, hai người đều là người trong nghề, cũng biết được vị này không đơn giản chút nào, nội lực cùng với thân thủ này, mà điều quan trọng nhất chính là vóc dáng hắn cao lớn uy mãnh, hành động cũng sắc khoải, thật sự không giống người xấu chút nào, luôn khiến cho người ta có cảm giác hồ đồ, đã chạy trốn lại còn rất hiên ngang ngạo nữa.

Cuối cùng ... vị đại gia này rốt cuộc cũng đã dừng lại, đập bức tường chắn trước mặt mà chửi: “Nương nó chứ, đây là cái nơi quý quái gì vậy, mê cung à? Sao đi mãi cũng không thấy được cái đường nào chứ.”

Triển Chiêu ngồi xổm trên đầu tường mà nhắc nhở hắn: “Cảm nhận phương hướng của ngươi có vấn đề à? Sao cứ chạy đi chạy lại ở chỗ này mãi vậy.”

Hắc y nhân sờ sờ cằm nói: “Thật không?”

Bạch Ngọc Đường đứng đầu ngõ mà đánh giá hắn, lại khẽ nhíu mày — Người này, có phải là ngoại tộc không?

Nhìn theo thân hình hắn, đây là một nam tử thập phần cao lớn, thể nhưng cũng không có mập mạp, mặc một thân hắc y rất tùy ý, tóc đen không ngắn không dài, làn da hơi có màu tiểu mạch, có vẻ như thường xuyên phơi nắng. Khuôn mặt nhìn không rõ lắm vì hắn có dùng một mảnh vải đen che mặt, có điều nhìn qua tấm vải đen cũng thấy được, hắn ngũ quan góc cạnh rõ ràng, mũi cao thẳng, dáng vẻ đường nét sắc như đao, người Trung Nguyên lại có loại diện mạo thể này sao?

Cũng không biết hắn vô tình hay cố ý không cho người khác nhìn vào mắt mình, thể nhưng nhìn từ trên cao xuống cũng có thấy được một đôi mắt chim ưng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại theo bản năng mà nhìn nhau một cái — Người này có vẻ rất uy vũ khí khái, có thể là hỗn huyết hay không? Vừa giống với người Trung Nguyên, lại vừa giống ngoại tộc.

Hắc y nhân kia sau khi bị tường chặn không chạy được, liền lùi về sau hai bước, sau đó quay đầu lại nhìn Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

Lúc này hắn vừa nhìn thấy cũng liền sững sờ: “Hai người là ai a?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại liếc mắt nhìn nhau một cái, vị này cũng được quá a, bị người ta đuổi theo cả đường mà cũng không biết rõ ai đuổi mình.

Triển Chiêu chỉ chỉ hắn: “Đuổi theo người a.”

Hắc y nhân kia còn tỏ vẻ rất khó hiểu: “Hai người đuổi theo ta làm gì? Ta không thích nam nhân đâu!”

Khóe miệng Triển Chiêu cũng co rút, Bạch Ngọc Đường thì lại nhìn một bên, người này còn hâm hơn cả Triển Chiêu, công phu đều cực cao thể nhưng tính cách càng khủng.

“Bao Đại nhân muốn gặp người, cũng không mất nhiều thời gian, chỉ hỏi người mấy câu mà thôi.” Triển Chiêu cảm thấy người này khí độ bất phàm, tuy có chút lén lút thể nhưng lén lút cũng rất hiên ngang, tóm lại, hắn đã bắt vô số tội phạm, cũng gặp vô số hạng người xấu xa phôi đản, cũng không cảm thấy người này là kẻ xấu cho nên rất khách khí với hắn.

Hắc y nhân kia vừa nghe xong liền nhanh chóng lắc đầu: “Không được, không được, ta không gặp Bao Chửng.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, tại sao lại gọi thẳng tên của Bao Đại nhân?

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, dù sao người này cũng là do Tiểu Tứ Tử chỉ ra, Tiểu Tứ Tử còn nhỏ nên đôi khi cũng không phân biệt được rõ lắm, biết đâu lại nhận sai người, cho nên hỏi: “Nghe nói người từng giết người?”

Người nọ nghĩ nghĩ: “Vây cũng giết qua không ít.”

Triển Chiêu cả kinh: “Người là người giang hồ?”

Người nọ vuốt cằm, lại nghĩ, nói: “Cũng không tính.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Một tháng trước người có giết người không?”

Hắc y nhân kia “ừm” một tiếng, sau đó ngẩng mặt lên lại nghĩ nữa: “Một tháng trước ... Không rõ.”

Triển Chiêu quan sát hắn — Người này công phu nội lực đều không tệ, tuyệt đối là cao thủ nội gia, thế nhưng trên giang hồ những người có công phu như vậy cũng không có ai có ngoại hình thế này. Nghe hắn nói chuyện giết người lại nói đến nhẹ nhàng như vậy, chẳng lẽ là một hung đồ ngoại tộc gì đó chạy đến hay sao?

“Các hạ xưng hô thế nào?” Triển Chiêu còn thật nhẩn nại.

Hắc y nhân kia há to cái miệng, lộ ra hàm răng thật trắng, nói: “Cái này sao Không được, cần khiêm tốn!”

Triển Chiêu thật sự chẳng còn cách nào có thể giúp hắn giải vây được nữa, người này không chịu gặp Bao Đại nhân, không chịu báo tên họ, lại giết qua nhiều người, trên đời làm gì có người tốt nào như vậy chứ.

Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu ngõ, vốn dĩ đây cũng chẳng phải là chuyện của hắn, có điều hắn quan sát hành động của Hắc y nhân kia, có chút cảm thấy không giống với người giang hồ, cảm giác như là Quân nhân.

Nếu thực sự là quân nhân chinh chiến sa trường, như vậy từng giết người cũng không có gì ngạc nhiên, có điều quân quy của Đại Tống vô cùng nghiêm ngặt, đặc biệt là sau khi Cửu Vương gia Triệu Phổ thống lĩnh tam quân. Như vậy hắn cần phải ở tái ngoại mà bảo vệ quốc gia mới đúng, sao lại chạy về Trung Nguyên, lại còn đi có một mình?

Lúc này, ở phía sau có một đội nhân mã chạy đến.

Trên mã xa, Bàng Thái sư nhìn thấy Hắc y nhân đã bị bọn Triển Chiêu vây ở trong ngõ nhỏ, liền chạy nhanh tới nói: “Triển hộ vệ, mau, mau ngăn hắn lại!”

Hắc y nhân kia vừa mới nhìn thấy Bàng Thái sư liền xoay người muốn nhảy tường.

Triển Chiêu “phốc” một tiếng lùi qua, ngăn hắn lại.

Hắc y nhân quay lại, sách một tiếng.

Triển Chiêu ngồi xổm ở đầu tường, trong nháy mắt vừa rồi, hình như Y có nhìn thấy mặt của Hắc y nhân, có lẽ thực sự là hỗn huyết, hơn nữa có phải mắt hắn bị bệnh gì không? Hai đồng tử khác màu nhau? Hay là mình nhìn lầm rồi?

Bàng Thái sư thấy hắc y nhân bị ngăn lại quá sức vui mừng, nói: “Triển hộ vệ, mau bắt hung đồ này lại!”

Triển Chiêu muốn xác định lại lần cuối, liền hỏi hắc y nhân: “Là người giết toàn gia Đoạn Dao Môn?”

Hắc y nhân kia sững sốt: “Đoạn Dao Môn cái gì?”

Triển Chiêu nhíu mày — Phản ứng này rất giống Bạch Ngọc Đường, người này cũng không phải là giả vờ, thế nhưng tại sao lại cố ý giấu giếm thân phận?

Bàng Cát ngồi trên mã xa, nhìn thấy bên này cứ giằng co nhưng lại không động thủ, càng suốt ruột hơn, giục: “Triển hộ vệ, đừng nói lời vô nghĩa với hắn nữa, cứ bắt lấy hắn, nhốt vào cũi tù, mang về nghiêm hình tra khảo là được.”

Hắc y nhân kia quay đầu lại, một tay che nửa mặt mà nhìn Bàng Cát.

Bàng Cát trợn mắt: “Nhìn cái gì? Bản Thái sư đến tróc tội phạm giết người, ngươi dám làm càn liền làm thịt người.”

Hắc y nhân chỉ mũi mình: “Làm thịt ta?”

“Đúng vậy, không phục sao?” Bàng Thái sư còn rất hiên ngang lắm liệt, bày ra bộ dáng Thái sư uy nghiêm: “Bản Thái sư ở đây, ngươi tên hung đồ sao còn chưa bó tay chịu trời?”

Triển Chiêu chỉ thấy hắc y nhân kia hít sâu một hơi, lầm bầm mấy tiếng: “Ta nhẫn người, người là cái đồ béo ú, lúc rảnh nhất định đánh ngươi một trận.”

Triển Chiêu kinh ngạc — Hắc biết Bàng Thái sư sao?

“Triển hộ vệ.” Bàng Thái sư rất suốt ruột, cái đầu bắt đầu đau đau vì phơi nắng quá lâu, nói: “Không cần nói mấy lời vô nghĩa với hắc nữa, cứ bắt hắc trở về thẩm vấn, phá án xong chúng ta còn về Khai Phong.”

Triển Chiêu không nói gì, xem ra là Thái sư muốn hỏi Khai Phong lắm rồi đây.

“Triển hộ vệ ...” Hắc y nhân kia vô cùng kinh ngạc: “Người chính là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, người gọi là gì?”

Hắc y nhân liền nhú mày, nói: “Ta có việc không thể chậm trễ, thả ta đi được không?”

Triển Chiêu mỉm cười: “Cho ta cái lý do hợp lý để thả ngươi đi!”

Hắc y nhân nghĩ nghĩ: “Ngươi nên giữ bí mật đó.”

Triển Chiêu vừa định mở miệng, đã thấy tay người nọ nhẹ nhàng lướt qua mặt mình Tuy rằng động tác của hắc rất nhanh, thế nhưng Triển Chiêu cũng nhìn được rõ ràng vật nằm trong tay người nọ.

Đó là một khối lệnh bài màu vàng, trên lệnh bài có hình rồng uốn lượn lồng vào nhau, chính giữa có một chữ “Triệu.”

Triển Chiêu sững sốt, trong đầu hiện ra đôi tròng mắt bất đồng nhan sắc vừa thấy ban nãy — Xem ra không phải mình hoa mắt! Người này có một đôi uyên ương mắt, một đồng tử có màu xám, một đồng tử có màu đen. Người này không phải là ai khác, là một người tiếng tăm lừng lẫy, có thể nói là truyền kỳ, năm đó hắc sinh ra có thể nói là khiến cung đình đại loạn, mười sáu tuổi dẫn quân tiêu diệt ngoại tộc, công thành đoạt đất đánh cho Liêu binh tim đập chân run tội cùng sợ hãi, hắc cứ thế rong ruổi sa trường mười mấy năm cho đến bây giờ chưa từng thất bại, chưa đến ba mươi tuổi đã là Đại soái thống lĩnh trăm vạn nhân mã Đại Tổng, được người đời gọi là Hôi Mắt Tu La Cửu Vương gia Triệu Phổ.

Triển Chiêu âm thầm kinh hãi, khó trách sao công phu hắc lại tốt như vậy, thế nhưng, sao hắc lại chạy đến Trấn Đào Phủ này làm cái gì?

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy người nọ nói gì đó với Triển Chiêu mấy câu, sau đó còn cho Triển Chiêu xem vật gì đó, thế là Triển Chiêu liền ngây ngẩn cả người.

Đồng thời, hắc y nhân kia lại nhún người nhảy lên tường, đi qua bên người Triển Chiêu mà Triển Chiêu cũng không có ngăn hắc lại.

“Ai!” Bàng Cát chỉ muốn dậm chân: “Đứng lại! Đừng cho hắc chạy!”

Hắc y nhân lúc này cũng đã nhảy lên đầu tường, vừa mới đứng vững xong đã nghe Bạch Ngọc Đường nói một tiếng: “Cẩn thận!”

Vừa nói xong, đột nhiên có một đạo hàn quang xẹt qua, mang theo nồng đậm sát ý.

Hắc y nhân lóe thân tránh đi, Bạch Ngọc Đường đưa tay bắn ra ba viên Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch, bắn rơi ba đạo ngân quang xuống đất.

Triển Chiêu cúi đầu vừa nhìn, thấy dưới chân có ba chiếc phi tiêu màu bạc, trên thân còn có ám sắc quang, trên phi tiêu này có độc.

Lúc này, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử cũng đã chạy tới rồi.

Công Tôn liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắc y nhân phía sau Triển Chiêu, nhận ra được nói: “Chính là người này.”

Hắc y nhân giương mắt nhìn, thấy được một thư sinh gầy tong teo đang ôm một tiểu oa nhi thật béo, chạy đến thở dốc.

“Thái sư, người của người phóng ám khí sao?” Triển Chiêu hỏi Bàng Cát.

Bàng Cát cũng không hiểu: “Ám khí gì?”

Hắc y nhân vẫn còn muốn đi, Triển Chiêu lại đột nhiên cản hắc y nhân lại: “Có người muốn ám toán người, không được đi!”

Hắc y nhân nhíu mày: “Nhiều chuyện!”

Triển Chiêu đột nhiên thiêu mi: “Ta đi nói cho Bao Đại nhân biết!”

Hắc y nhân vừa mới trèo lên đầu tường lại trượt xuống: “Người không phải là Đại hiệp sao? Nói rồi lại nuốt lời a?”

Lúc này Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được rồi, có lẽ Triển Chiêu biết hắc y nhân kia?

Bàng Thái sư càng sốt ruột, thấy Triển Chiêu vẫn không động đậy, liền nói với gia tướng bên cạnh: “Đến, bắt ác tặc kia lại cho ta.”

Hắc y nhân lại khoanh tay quay đầu nhìn Bàng Cát: “Gia đây giống ác tặc chỗ nào?”

“Được a, người lại còn dám cứng miệng, có tin ta vả miệng người hay không!” Thái sư tâm nói việc của Bao Chứng cũng không có dễ dàng lắm a, sao tặc nhân lại can rở như vậy chứ.

Kỳ thật hắc y nhân này chính là Triệu Phổ.

Lại nói tới, lần này Triệu Phổ lén đến Trấn Đào Phủ là vì có chút việc riêng cần làm. Hắc y vốn tận lực khiêm tốn thu mình, thế nhưng lại không nghĩ đến vừa mới đến Trấn Đào Phủ đã đụng ngay Bao Chứng đi tuần, cho nên mới che mặt chạy trốn. Có điều Triệu Phổ ở Mạc Bắc đại mạc rộng rãi thoáng đãng quen rồi, đến vùng Giang Nam chỉ toàn ngõ nhỏ tiểu kiều khiến hắc y chợt hôn mê, phân không ra phương hướng nào. Bởi vì hắc y bị lạc đường mà vẫn còn muốn xem náo nhiệt cho nên lần trước mới đụng phải Công Tôn.

Câu nói mà Tiểu Tứ Tử nghe được kia chính là Triệu Phổ nói với mấy ảnh vệ của mình: “Chết mất, đây không phải là Bao Chứng đó sao, không thể để hắc y nhìn thấy được, chạy mau.”

Tiểu Tứ Tử nghe không hiểu cho nên mới nói nhằm cho Công Tôn, khiến Công Tôn hoài nghi Triệu Phổ giết người.

Triển Chiêu lúc này đột nhiên tâm động, nổi lên ý tứ muốn vui đùa, nói: “Thái sư a, người này không thể bắt được đâu.”

“Vì sao?” Thái sư không hiểu.

“Nga ... Người này Bao Đại nhân biết a.” Triển Chiêu mở miệng: “Hơn nữa hắc y cũng không giống tặc.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, Triển Chiêu thuộc loại luôn tươi cười, không bao giờ biết làm chuyện xấu, thế nhưng những lời này Y nói thật nghiêm túc, không hiểu sao nhìn thế nào cũng cảm thấy giống như một con mèo đang muốn làm chuyện xấu vậy.

Triệu Phổ thì gật đầu — Lời này xuôi tai a!

Bàng Thái sư vừa nghe xong cũng cảm thấy lần này được a, thì ra là bằng hữu của Bao Chứng, lão Bao người giỏi a, người mà cũng có lúc thiên vị làm nhiều loạn kỷ cương a, phải nhân cơ hội lần này để hảo hảo mà mắng người mấy câu mới được.

Thái sư liền bĩu môi: “Người này mặt mũi đáng khinh, lại còn dùng khăn che mặt, đầu trâu mặt ngựa như vậy rõ ràng là có tật giết mình!”

.....

Triển Chiêu đang thay Bàn Thái sư niệm a di đà phật trong lòng, Thái sư a, người chết chắc rồi!

Triệu Phổ giận đầy một bụng khí, chỉ mũi mình: “Ta đầu trâu mặt ngựa sao?”

Bàn Cát thấy hần còn không phục, liền bồi thêm: “Còn không phải sao, giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, phủ Khai Phong không phải thường theo lẽ công mà chấp pháp sao, người này cực kỳ hung ác, giết người vô số, theo lý nên chém đầu.”

Triển Chiêu cắn răng nhin cười.

Triệu Phổ giận nha, mỉa mai nói: “Cái này khó làm, số người ta giết có lẽ đếm không hết đâu, một cái mạng này sợ là trả không hết.”

“Ai nha, người là tên hung đồ a, vậy mà còn kiêu ngạo như vậy.” Bàn Thái sư chỉ mặt hần: “Người là tên có mẹ sinh không có cha dưỡng a? Không có nhân tính.”

Triệu Phổ gật đầu: “Đúng vậy, cha ta chết từ lâu rồi, lúc hần còn sống cũng không có nuôi ta, ta được nường nuôi lớn.”

“Người ...” Bàn Thái sư cảm thấy tên hung đồ này cũng quá kiêu ngạo đi, lắc đầu nói: “Chẳng lẽ nường người là ả độc phụ nào sao? Lại dạy ra cái loại nhi tử đã cùng cực hung ác không nói còn không biết hối cải nữa!”

“Ách, Thái sư a...” Triển Chiêu vừa nghe Bàn Cát nói đến đây chỉ sợ nói thêm nữa có khi ngay cả tính mạng cũng không còn, cho nên nhanh chóng ngăn cản.

Thái sư lại còn vung tay chặn lại, ngăn cản Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, cứ làm theo lời ta nói, mau bắt hần lại, cho dù có xử chậm tại chỗ cũng không quá đáng, thứ người như vậy nếu như sống trên đời này thì thật là thiên lý khó dung.”

Triển Chiêu đỡ trán.

Hắc y nhân gật đầu một cái, đưa tay kéo tấm vải đen che mặt xuống, ném trên nền đất, nói: “Bàn Cát, người có giỏi lại đây chém đầu Lão tử thử xem!”

.....

Im lặng một lát.

Bạch Ngọc Đường xoay mặt liếc nhìn Bàn Thái sư một cái, chỉ thấy hai mắt hần mở to tròn trĩnh, miệng há to chỉ kịp thở, đáng vẻ cực độ khiếp sợ.

Mà bên cạnh Bàn Cát còn có thêm mấy trăm binh lính cùng nha dịch nữa. Đối với người Đại Tổng mà nói, phạm là đã từng tham gia quân ngũ đều biết Triệu Phổ.

Vài binh tướng lập tức hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng quỳ xuống hành lễ với Triệu Phổ, miệng hô to: “Tham kiến Cửu Vương gia.”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, người này chính là Triệu Phổ sao?

Công Tôn có chút chần lảng mà nhìn Triệu Phổ phía trước, không hiểu sao bàn tay đang ôm Tiểu Tứ Tử phía trước lại đột nhiên siết chặt lại.

Vừa rồi Triệu Phổ bị Bàn Thái sư làm cho tức giận đến đầu óc quay vòng vòng, thấy hần ngay cả Hoàng nường của mình cũng dám mắng cho nên mới quăng khăn che mặt, có điều, lúc này lại nhìn thấy mọi người phản ứng quá mãnh liệt, cho nên nhanh chóng xoa tay: “Khiêm tốn a, khiêm tốn!”

Chính lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn đầu tường.

Chỉ thấy trên đầu tường bỗng nhiên xuất hiện mười mấy hắc y nhân, trong tay bọn họ đều cầm cung nỏ, nhắm ngay vào Triệu Phổ.

Bàn Cát giật mình, lúc này hần cũng đã tỉnh táo lại, mệnh của Triệu Phổ còn quý hơn bất cứ thứ gì, cho nên nhanh chóng hô to một tiếng: “Bảo hộ Vương gia!”

Có điều, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không có động đậy, rất hứng thú mà nhìn đám hắc y nhân này.

Cùng lúc đó có hai bóng người lúi lên đầu tường, động tác cực nhanh, đám hắc y nhân kia còn chưa kịp phản ứng đã bị đập xuống đất.

Bàng Cát cảm thấy phía sau có tiếng động, vừa ngẩng đầu nhìn Một thân ảnh màu vàng lướt qua đỉnh đầu hần rơi xuống, trong tay cầm thiết côn bảy thước, mấy côn kia vừa mới đánh xuống đã đem đám hắc y nhân đánh nằm im bất động.

Lại nhìn hai bên đầu tường, một bên có một Tử y nhân đang ngồi, còn một bên là một Giả sắc y nhân đang đứng.

Hai người này đều là nam tử trẻ tuổi, Tử y nhân kia nhìn qua chưa đến hai mươi, khuôn mặt trắng nõn, rất thanh tú, sau lưng hần còn đeo một cái bọc màu đen, nhìn hình dạng thì bên trong có thể là một đại mã đao thật lớn.

Giả sắc y nhân kia nhìn thoáng qua khoảng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo ổn trọng đoan chính.

Mà vị Hoàng y nhân tay cầm thiết côn đứng ở trước mặt mọi người kia cũng khoảng hơn hai mươi tuổi, vóc người cao gầy gương mặt trẻ con, đầu tóc ngắn ngủn, nếu như bất ngờ nhìn thấy còn tưởng là hòa thượng trong miếu nào đó chạy ra ngoài chứ. Có điều, màu tóc của hần lại đỏ rực, xem ra người này trời sinh đã có tóc đỏ rồi. Lại nhìn đến cây trường côn kia của hần, màu bạc, bên trên còn có một vòng Kim long, phong cách cổ xưa vô cùng.

Bạch Ngọc Đường trong lòng cũng đã hiểu rõ, vị mà mọi người quỳ lạy tung hô Cửu Vương gia ban này kia hần là vị Hôi Mắt Tu La Triệu Phổ danh tiếng lẫy lừng, mà hai người đang đứng đầu tường kia hần là hai ảnh vệ của hần, vị đang đứng phía trước này là Tiên phong quan của Đại Tổng, phụ tá đắc lực của Triệu Phổ, Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính.

Hôm nay Bạch Ngọc Đường đã gặp được hai người nổi danh nhất đương thời, một người thuộc về giang hồ là Triển Chiêu, một người thuộc về quân danh là Triệu Phổ, có điều Bạch Ngọc Đường cảm thấy quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy, bởi vì cả hai người này đều có chút —— dở hơi!

Đương nhiên, nếu nói đến dở người thì mỗi người đều có những đặc sắc riêng, cái dở hơi của Triển Chiêu có thú vị hơn một chút ...

“Khụ khụ ...”

Bàng Cát cùng Bạch Ngọc Đường lại cùng nhau ho khan một cái, Bạch Ngọc Đường ho khan vì mình lại miên man suy nghĩ.

Bàng Thái sư ho khan là cố hắng giọng đầu hần lúc này cứ cảm thấy ong ong —— Xong đời rồi a, vừa rồi mình lại cùng gây sự với Triệu Phổ, lại còn nói bậy cả Hoàng Thái phi nữa!

Lúc này, phía sau lại có tiếng mã xa vang lên, Bao Chứng vì lo lắng cho nên mới chạy đến.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài, Bao Chứng nhanh chân bước vào, vừa vào đến nơi liếc mắt một cái đã nhìn thấy một người mặc hoàng sam phía trước, há to miệng gọi: “Âu Dương tướng quân sao?”

Hoàng sam nam tử kia chống trường côn vẫy tay với Bao Chứng: “Bao tướng, đã lâu không gặp rồi.” Nói xong còn liếc mắt nhìn Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ đỡ trán: “Đã bảo người khiêm tốn một chút rồi, ra ngoài mà cũng không thềm che cái mặt lại.”

Triển Chiêu vuốt cằm mà rất nghiêm túc ngắm nam tử áo vàng đầu đỏ kia, hỏi Triệu Phổ: “Đây chính là Xích Kỳ Lân Âu Dương Thiếu Chính a?”

Triệu Phổ bĩu môi: “Nghe danh không bằng gặp mặt a?”

Lúc này lại nghe thấy Bao Chứng cả kinh mà hô to: “Cửu Vương gia!”

Triệu Phổ méo miệng cười gượng với hần: “Bao tướng, đã lâu không gặp a.”

Bao Chửng nhìn Bàng Cát, ý là — Sao lại thế này?

Bàng Cát mang vẻ mặt cầu xin — Sao lại thế này? Cứu mạng ta a Hắc Tử!

Âu Dương Thiệu Chỉnh đập một cước đúng xương sườn một hắc y nhân, hắc y nhân kia kêu thảm một tiếng.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử lại che tai, hình như có chút sợ hãi.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Âu Dương Thiệu Chỉnh một cái, Âu Dương hình như cũng đã chú ý đến chuyện có tiểu hài nhi ở đây, cho nên cảm thấy có lỗi mà cười cười với Công Tôn một cái.

Công Tôn không hề tỏ vẻ gì, thế nhưng sắc mặt vô cùng khó coi.

Bao Chửng ở bên cạnh túm lấy áo Bàng Cát: “Vừa rồi ngươi có nói hươu nói vượn gì không đó?”

Sắc mặt Bàng Cát vô cùng khó coi, trông chẳng khác gì vừa ăn phải ruồi bọ vậy.

Triển Chiêu đến bên cạnh Bao Chửng, nói nhỏ với hắn: “Thái sư muốn bắt người về, nhốt vào cũi tù nghiêm hình tra khảo, còn nói hắn là đầu trâu mặt ngựa, không phải dạng tử tế gì, cuối cùng còn mắng luôn cả Hoàng Thái phi nữa, rất ác liệt đó.”

Bao Chửng dùng vẻ mặt vô cùng khâm phục cùng vô cùng vui sướng khi người khác gặp nạn mà nhìn Bàng Cát, cuối cùng vươn ra một ngón tay cái, nói: “Được a Thái sư, đúng là thiên cổ nhất nhân.”

Thái sư lo lắng đến độ chỉ muốn dậm chân, hồi hận đến xanh cả ruột.

“Ai phái các người đến đây?” Âu Dương hỏi tên thích khách đã bị đập đến mất nửa cái mạng.

Hắc y nhân kia vừa ngẩng mặt lên liền lập tức tắt thở.

Triển Chiêu nhíu mày, đám hắc y nhân này là tử sĩ, trong rằng hắn là có giấu sẵn độc được.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử giao cho Bạch Ngọc Đường, nhanh chân bước đến.

Bạch Ngọc Đường đón Tiểu Tứ Tử, ôm như ôm một trái dưa hấu, không biết nên đặt tay ở chỗ nào.

Tiểu Tứ Tử bị Hắc ôm chặt đến khó chịu, hai tay cố với ôm lấy cổ Hắc.

Triển Chiêu cầm lấy một cổ tay Bạch Ngọc Đường đặt xuống dưới, nâng cái mông Tiểu Tứ Tử, sau đó túm lấy cổ tay còn lại của Hắc, đặt lên trên nâng lưng, Tiểu Tứ Tử lập tức cảm thấy thư thái hơn.

Bạch Ngọc Đường cứ cứng ngắc đứng đó nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu nhần cười — Biểu tình của Bạch Ngọc Đường thật thú vị.

Công Tôn đi đến bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống kiểm tra một hồi, cuối cùng chọn một lúc, lấy ra hai cái ngân châm, châm lên đỉnh người kia hai cái, hắc y nhân tưởng như đã chết kia, đột nhiên lại thở ra một hơi.

Âu Dương Thiệu Chỉnh giật mình, Triệu Phổ cũng nhện không được mà “nga” một tiếng.

“Ai phái người tới?” Âu Dương Thiệu Chỉnh ngồi xổm xuống tiếp tục hỏi.

Công Tôn nhíu mày nhìn hắn: “Độc trong rằng đã phá hỏng đầu lưỡi hắn, không thể nói chuyện được.”

Âu Dương nhíu mày: “Vậy cứu về làm gì?”

“Hắn là người chứ không phải là heo chó, các người thực sự thích nhìn người ta chết như vậy sao?” Công Tôn trừng mắt nhìn hắn một cái, bồi thêm một câu: “Thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Âu Dương giật mình nhìn Công Tôn.

Công Tôn đứng lên, xoay người đi.

Âu Dương nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn Triệu Phổ, ý là — Cừ nhân của người sao?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, Công Tôn vốn tư văn nhã nhặn, chưa thấy qua hắn như vậy.

Triệu Phổ sờ cằm, mình tuyệt đối không có biết thư sinh này a.

Công Tôn cứu sống người kia rồi, liền đi qua ôm Tiểu Tứ Tử trong tay Bạch Ngọc Đường.

Bao Chứng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Công Tôn, hẳn có thể hiểu được, Công Tôn là thần y có lẽ cảm thấy được bọn Triệu Phổ giết chóc quá nhiều, cho nên mới cảm thấy phản cảm.

Bao Chứng vừa thấy cũng rất thương thức Công Tôn, cảm thấy người này bác học đa tài lại y thuật in, là một kỳ tài có một không hai, nếu có thể giữ lại nha môn là tốt nhất, cho nên liền nói: “Công Tôn tiên sinh, hay là cùng quay về nha môn ...”

Công Tôn nhẹ nhàng xua tay từ chối, nói: “Bao Đại nhân, ta không về nha môn, nếu như ngài có chuyện gì cứ cho người tới khách điểm tìm ta là được.” Nói xong liền ôm Tiểu Tứ Tử đi.

Mọi người cùng nhau liếc nhìn Triệu Phổ một cái, ý là — Có phải người đắc tội người ta rồi lại không nhớ rõ không?

Triệu Phổ bĩu môi: “Thư sinh đều vậy mà, không nói lý lẽ.”

Công Tôn dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn Triệu Phổ một cái, ánh mắt lạnh thấu xương khiến chính Triệu Phổ cũng phải tự hỏi không biết mình có thực sự đã đắc tội hắn không nữa.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, người kia là ai a?”

Công Tôn trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói ra hai chữ: “Cẩu hùng!”

Nói xong liền bước nhanh đi.

.....

Hiện trường trầm mặc.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng “Phốc”, Âu Dương Thiếu Chinh ngồi xổm xuống ôm bụng cười nghiêng ngả.

Triệu Phổ khoanh tay cảm thấy thật tổn hơi thừa lời — Thư sinh này là ai a? Dám nói lão tử là cẩu hùng!

Bàng Cát nhẹ nhàng mà túm túm Bao Chứng bên cạnh: “Công Tôn tiên sinh kia là gì a, so với ta còn dũng cảm hơn a!”

Triển Chiêu cảm thấy cảm thấy tràng diện này có chút hỗn loạn, muốn hỏi Bạch Ngọc Đường một chút xem hắn có nhìn ra lai lịch của đám hắc y nhân này hay không.

Thế nhưng vừa mới xoay mặt nhìn sang, lại thấy Bạch Ngọc Đường đứng bên ngoài đoàn người, hơi nhíu mày lại, nhìn thi thể hắc y nhân trên đất kia, hình như có chút đăm chiêu.

8. Q.1 - Chương 8: Không Khí Bất Thường

Triệu Phổ bất ngờ rời khỏi quân doanh mà đến Trấn Dao Phủ, đây chính là chuyện lớn, theo lý mà nói, lấy quan giai cùng thân phận của Bao Chứng cùng Bàng Cát cũng không tiện hỏi hắn nhiều, người ta dù sao cũng là Binh mã Đại nguyên soái, vừa là Hoàng thân vừa nắm binh quyền, đến Triệu Trinh cũng không có quản hắn. Có điều mặc kệ Triệu Phổ làm thế nào, thế nhưng việc hắn bị ám sát là có thật, chuyện này Bao Chứng không thể không quản, Bàng Cát cũng phải canh thật kỹ Tổ tôn bồ tát này, nếu như hắn mà gặp chuyện gì thì giang sơn của nhi tể hắn chắc chắn không ổn.

Bao Chứng sai người đem thi thể cùng thích khách được Công Tôn cứu sống kia về nha môn, thuận tiện cũng kéo cả Triệu Phổ đang rất tâm không cam tâm tình nguyện về nha môn luôn.

Triển Chiêu đi ở phía sau cùng, lúc chuẩn bị theo mọi người trở về nha môn, lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đi theo hướng ngược lại.

Triển Chiêu đứng giữa đường lớn mà quay đầu lại nhìn.

Thân ảnh màu trắng kia cứ vậy mà đi ra xa dần, bóng lưng của Bạch Ngọc Đường cũng đẹp không kém trực diện, tư thế đi của Hắc y nhân kia đúng là Triệu Phổ, vậy chuyện Bạch Ngọc Đường cần giúp mình Hắc đã làm được, thế nhưng mình nhận lời giúp Hắc tìm Đàm Kim lại chưa có làm xong a.

Triển Chiêu hơi gãi cằm, không biết vì sao chỉ nhìn vào dáng lưng Hắc lại cứ cảm thấy Hắc có tâm sự gì đó.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn đoàn người đang đi xa dần, nếu Hắc y nhân kia đúng là Triệu Phổ, vậy chuyện Bạch Ngọc Đường cần giúp mình Hắc đã làm được, thế nhưng mình nhận lời giúp Hắc tìm Đàm Kim lại chưa có làm xong a.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, lại quay đầu lại.

Đồng thời lúc đó, Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu một ngõ nhỏ, có chút cảm thấy buồn cười mà nhìn Y, cũng không biết Bạch Ngọc Đường đã nhìn như vậy bao lâu rồi nữa.

Triển Chiêu gãi gãi đầu.

Bạch Ngọc Đường bật cười, Hắc vừa mới quay đầu lại đã nhìn thấy Triển Chiêu đứng ở giữa đường lớn, lúc thì quay đầu nhìn mình, lúc lại ngoảnh đầu nhìn đại đội nhân mã, cứ đứng tại chỗ mà quay ngang ngó dọc, giống hệt một con mèo phải đi hướng Đông nhưng lại muốn đi về hướng Tây vậy.

Hai người cách một con phố mà nhìn nhau một lát, Bạch Ngọc Đường sau đó liền đưa tay chỉ về hướng xa xa.

Triển Chiêu nhìn theo hướng tay Hắc chỉ, nhìn thấy một nóc nhà rất cao — Đó chính là nóc nhà của khách điểm lớn nhất Trấn Đào Phủ, Triển Chiêu liền tự mình giảng giải, có thể là Bạch Ngọc Đường lăm tiền cho nên ở tại nơi đó đi.

Chuyện về Đàm Kim vừa rồi Bàng Thái sư còn chưa có nói, Triển Chiêu nghĩ liệu có phải Bạch Ngọc Đường đã quên rồi không? Hay là gọi Hắc cùng về nha môn hỏi thăm một chút, thuận tiện cùng ăn một bữa cơm với trêu chọc Tiểu Tứ Tử một chút nữa.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường ở xa xa lại nâng tay hơi vẫy vẫy với Y, hình như là cáo biệt hắc.

Hai tay Triển Chiêu vẫn còn cầm lấy Cự Khuyết đặt sau lưng, còn chưa kịp phản ứng lại thì Bạch Ngọc Đường đã đi vào trong ngõ nhỏ rồi.

Triển Chiêu bước sang hai bước, nhìn nhìn vào trong ngõ nhỏ, hình như trong một khắc Bạch Ngọc Đường tiến vào trong ngõ nhỏ kia khoé miệng Hắc nhếch lên một độ cung rất khẽ ... Cái tên mặt than đó đã cười thật sao?

Triển Chiêu neho mắt lại, sau đó quay đầu đuổi theo bọn Bao Chứng, dù sao thì cũng biết được Chuột bạch kia ở chỗ nào rồi, mình cứ đi hỏi thăm chuyện Đàm Kim trước đã, tìm hiểu xong rồi lát nữa đi tìm Hắc uống rượu.

Triển Chiêu từ từ đi về nha môn, trên đường về lại đi qua một khách điểm nhỏ, liếc mắt cái nhìn thấy ở cửa sổ lầu hai có một cái đầu tiểu oa nhi đang nhìn mình, thấy mình ngẩng đầu lên liền vẫy vẫy tay.

Triển Chiêu nhìn thấy cũng thật vui a, trực tiếp nhảy một cái bay lên lầu hai, ngồi xổm trước cửa sổ: “Tiểu Tứ Tử!”

Tiểu Tứ Tử đứng trên một băng ghế, bé chỉ có thể nhô một cái đầu ra ngoài để nhìn mà thôi, trong phòng cũng không còn ai khác, không biết Công Tôn đi đâu rồi.

“Triển Triển.” Tiểu Tứ Tử ghé đầu vào cửa sổ liếc mắt nhìn phía dưới một cái, sau đó lại ngẩng đầu lên nói chuyện với Triển Chiêu, nói một câu xong lại tiếp tục nhìn dưới lầu một cái.

Triển Chiêu thấy thần sắc bé, biết bé đang chờ Công Tôn, liền hỏi: “Phụ thân cháu đâu rồi?”

“Phụ thân đi mua được tài rồi, còn có một chút chưa có mua xong.” Tiểu Tứ Tử nâng chân lên cho Triển Chiêu nhìn: “Trên chân mọc mụn, phụ thân không cho cháu ra ngoài.”

Triển Chiêu tiến đến gần xem, chỉ thấy bé đang để chân trần mà đi dép gỗ, trên bàn chân nhỏ có quần một lớp băng mỏng, còn đắp cả một loại thảo dược màu vàng nữa, xem ra là đã được xử lý qua rồi.

“Có đau không a?” Triển Chiêu nhíu mày, có phải là hôm nay chạy bộ nhiều quá cho nên khiến cho đứa nhỏ này mệt rồi không?

“Không đau, giày mới nên mới bị xước da thôi.” Ngón chân Tiểu Tứ Tử xỏ vào dép gỗ lúc ẩn lúc hiện, bé hỏi Triển Chiêu: “Triển Triển nha, thức ăn cơm chưa?”

“Còn chưa có, cháu thì sao?”

“Cháu có ăn một chút, phụ thân nói chờ người trở về thì đi ăn cơm.” Tiểu Tứ Tử nói xong liền nhảy xuống khỏi băng ghế, chạy tới bên cạnh bàn lấy một tiểu thực hạp đến, đưa cho Triển Chiêu: “Thức ăn không?”

Triển Chiêu tò mò mở thực hạp ra nhìn một cái, thấy bên trong có rất nhiều hoa ké cao, hắn cầm lên một khối ném thử, sau đó kinh ngạc: “Ăn ngon a! Mua ở đâu vậy?”

“Phụ thân làm đó.” Tiểu Tứ Tử cười mỉa, còn rất hiếu khách nữa: “Chỗ khác không có để ăn đâu, thức ăn nhiều một chút a.”

Triển Chiêu lại cầm thêm một khối nữa, hắn cảm thấy được Tiểu Tứ Tử ngoại trừ hơi ngốc, phản ứng hơi chậm một chút thì cũng không có nghịch ngợm như các tiểu nam hài cùng tuổi khác, mà rất văn tĩnh, rất hiểu chuyện, Công Tôn quả nhiên dạy dỗ không tồi.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại tò mò mà hỏi một câu: “Tiểu Tứ Tử, nương cháu đâu?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt: “Còn đang tìm mà.”

Triển Chiêu cả kinh: “Tìm cái gì?”

“Tìm nương cháu a.” Tiểu Tứ Tử trả lời còn rất hợp tình hợp lý nữa.

“Nương cháu mất tích sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử một mực lắc đầu: “Không nha, còn chưa có mà.”

Triển Chiêu là người rất hiểu chuyện, nghĩ nghĩ — Tuổi này của Công Tôn hẳn là sẽ không có được hài nhi lớn như vậy đi, Tiểu Tứ Tử chắc là do hắn nhận nuôi, như vậy hợp tình hợp lý hơn.

Lập tức thu lại chủ đề này không hỏi nữa, Triển Chiêu liền cùng Tiểu Tứ Tử tiếp tục trò chuyện về điểm tâm, cái gì hoa ké cao, cái gì bánh đậu xanh, khẩu vị hai người này cũng không khác nhau là mấy.

.....

Hai người đang trò chuyện đến là vui vẻ thì đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ có một cái bóng đen bay vào.

Tiểu Tứ Tử giật mình, một đám mây màu đen thật lớn a!

Triển Chiêu chỉ thấy người tiến vào là một Hắc y nhân, nhìn cái tay xoay lại đóng cửa sổ kia thật quá liên mạch lưu loát rồi.

Vừa quay mặt lại nhìn nhau một cái, Hắc ảnh kia liền dựng một ngón tay thật dài ra mà “Xuyt” một tiếng.

Triển Chiêu nhíu mày, đây không phải là Triệu Phổ sao?

Triệu Phổ nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên dưới, cảm thấy được dưới lầu hình như cũng không có ai đuổi theo liền nhẹ nhàng thở ra, đến bên cạnh bàn ngồi xuống uống ngụm trà.

Triển Chiêu hỏi hắn: “Người lại trốn ra ngoài?”

Triệu Phổ quẹt miệng lắc đầu: “Bao Tướng cùng Bàng Cát rất dài dòng, cứ nhất định bắt ta quay về Khai Phong Phủ, nếu không thì cũng phải về Hắc Phong Thành, ta còn chuyện chưa làm xong mà.”

“Có người muốn ám sát ngươi, đương nhiên là hai người bọn họ phải lo lắng rồi.” Triển Chiêu cũng tới cạnh bàn, thấy Tiểu Tứ Tử vẫn còn đang đứng bên cửa sổ mà mở to mắt, tò mò nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu cười vẫy vẫy tay với bé: “Tiểu Tứ Tử, lại đây ngồi đi!”

Tiểu Tứ Tử liền chạy nhanh đến trốn phía sau Triển Chiêu, lại tiếp tục thò cái đầu ra nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ uống miếng nước, thấy tiểu oa nhi này vừa bụ bẫm lại vừa mịn màng trắng trẻo chẳng khác nào một trái đào, vô cùng đáng yêu cho nên liền hỏi bé: “Phòng này của cháu?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Thức tránh một chút rồi đi nhé.” Triệu Phổ nháy mắt với bé mấy cái: “Có sói đuổi theo thức a.”

Triển Chiêu lắc đầu.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt: “Thức sợ sói sao?”

Triệu Phổ vui vẻ, cười nói: “Cháu không sợ sói sao?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Sợ!”

Triệu Phổ thấy Tiểu Tứ Tử có vẻ ngốc ngốc, liền đưa tay ra đút cho bé một khối hoa quế cao vào miệng, thuận tiện mình cũng ăn một khối, sau đó gật đầu khen ngợi: “Àn! Không tệ a!” Vừa nói lại vừa ăn thêm khối nữa.

Tiểu Tứ Tử nhai hoa quế cao, vẫn nhìn chăm chăm Triệu Phổ.

Triển Chiêu cảm thấy buồn bực, tâm nói có phải là Tiểu Tứ Tử cảm thấy mắt Triệu Phổ kỳ quái cho nên mới nhìn chăm chăm như vậy sao?

Dù sao thì Triển Chiêu cũng không có quen thuộc lắm với Triệu Phổ, cũng không biết tính cách hần thế nào. Người này không được nhắc đến nhiều lắm trên giang hồ, thế nhưng lại được nói đến không ít trong triều đình, cái này danh tiếng còn đáng sợ hơn cả Bạch Ngọc Đường nữa, là một Tu La nhắc tay là có thể chém người.

“Tiểu ...” Triển Chiêu vừa định bảo Tiểu Tứ Tử đừng có nhìn chăm chăm Triệu Phổ nữa thì lại nghe thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên hỏi Triệu Phổ: “Thế nhưng thức là gấu nha, gấu làm sao mà lại sợ sói chứ?”

“Phốc ...” Triệu Phổ đang ngậm một miếng hoa quế cao liền văng hết lên bàn.

Triển Chiêu tay nhanh mắt lẹ nhanh chóng cầm lấy thực hạp hoa quế cao kia, cứu lại toàn bộ số hoa quế cao còn chưa ăn.

Triệu Phổ vừa ho vừa nhìn Tiểu Tứ Tử, đưa tay chỉ cái mũi mình: “Gấu ...”

Tiểu Tứ Tử liền trốn đến sau lưng Triển Chiêu, rất nghiêm túc nói: “Phụ thân nói thức là cẩu hùng mà.”

Triệu Phổ há to miệng, nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử mà phát ngốc, hình như đang bị đả kích nghiêm trọng.

Triển Chiêu có chút lo lắng Tiểu Tứ Tử làm Triệu Phổ tức giận, liền cười nói: “Đồng ngôn vô kỵ.”

“Khoan đã!” Triệu Phổ đột nhiên giơ tay chặn lại, biểu tình rất nghiêm túc mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lại trốn đến phía sau Triển Chiêu một chút nữa.

Triển Chiêu nhanh chóng bảo vệ bé, chỉ thấy Triệu Phổ hí mắt mà ngoắc ngoắc Tiểu Tứ Tử, ý là đi ra, đi ra đây.

Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài xem xét một chút, phụng phịu nhìn Triệu Phổ.

“Cháu nói thư sinh vừa rồi chính là phụ thân cháu?” Triệu Phổ hỏi một câu khiến Triển Chiêu bất ngờ: “Cháu mấy tuổi?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng nghiêng cái đầu: “Bốn tuổi.”

Triệu Phổ bĩu môi: “Thật bốn tuổi không a, bốn tuổi mà lùn vậy a?”

Tiểu Tứ Tử có vẻ rất không vui, quệt miệng nói: “Bốn tuổi rưỡi rồi!”

“Ba tuổi rưỡi đi.” Triệu Phổ lắc đầu không tin.

“Sắp bốn tuổi rưỡi rồi!” Tiểu Tứ Tử nóng nảy.

Triển Chiêu cảm thấy buồn cười, Triệu Phổ này chú ý trọng điểm quả nhiên khác người thường. Có điều Triển Chiêu cảm thấy, lấy thân phận của Triệu Phổ cùng khí độ và cách làm người của hắn hẳn là sẽ không so đo với tiểu hài tử đi, quả nhiên là không thể tin lời đồn đại a.

“Phụ thân cháu nhìn qua cùng lắm cũng chỉ có hai mươi mấy tuổi, đã thành thân sớm như vậy, lại có có nhi tử lớn như cháu nữa a?” Triệu Phổ nhanh chóng lấy ống tay áo lau mặt bàn, sau đó còn phẩy phẩy tay áo, động tác vô cùng liền mạch tự nhiên, lời thôi đến độ Triển Chiêu chỉ biết lắc đầu, cái vị Vương gia này ...

“Này cũng có thể a!” Triệu Phổ lầm bầm lầu bầu: “Thư sinh này nhìn còn thật đứng đắn nghiêm nghị, quả nhiên nhìn người không thể xem tướng mạo a!”

“Phụ thân chưa có thành thân a!” Tiểu Tứ Tử nói.

“Sao?” Miệng Triệu Phổ há còn to hơn nữa: “Nhìn không ra a, chưa thành thân mà đã có nhi tử lớn như vậy a? Quá giỏi!”

“Phụ thân thực sự rất giỏi đó!” Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ khen Công Tôn cho nên cũng rất thích Triệu Phổ, liền đi từ phía sau Triển Chiêu ra.

“Ách, cháu cũng biết phụ thân cháu rất giỏi sao!” Triệu Phổ lại tấm tắc hai tiếng mà cười xấu xa với Tiểu Tứ Tử: “Phụ thân cháu bao nhiêu tuổi a?”

“Hai mươi bốn tuổi!” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Cháu bốn tuổi rồi, vậy chẳng phải là mười chín tuổi đã” Triệu Phổ tấm tắc lắc đầu: “Có điều mười chín tuổi cũng không tính là quá sớm, bình thường.”

“Ai nói mười chín tuổi a.” Tiểu Tứ Tử còn rất đặc ý: “Mười bốn tuổi đó.”

“Không phải chứ?!” Triệu Phổ giật mình: “Mười bốn tuổi sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Tiểu Tứ Tử cũng muốn mười bốn tuổi thì ...”

“Có chí khí!” Triệu Phổ không chờ cho Tiểu Tứ Tử nói hết liền vỗ vỗ tay lại còn giơ ngón cái với Tiểu Tứ Tử nữa.

“Thức không cười cháu sao?” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc mà nhìn Triệu Phổ: “Lúc trước mỗi lần cháu nói ra mọi người đều cười hết a.”

“Không cười.” Triệu Phổ đưa tay xoa đầu Tiểu Tứ Tử: “Nam tử hán đại trượng phu, có chí khí là chuyện rất tốt, làm người nhất định phải có mục tiêu vĩ đại.”

“Hùng Hùng thật tốt quá!” Tiểu Tứ Tử bám lấy đầu gối Triệu Phổ, bắt đầu rất thích hắn rồi.

Triệu Phổ nhếch khoé miệng: “Hùng hùng cũng không tệ a, có điều không phải là Cẩu hùng mà là Anh hùng!”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Anh hùng!”

Triệu Phổ liền nhe răng cười với Triển Chiêu — Lợi hại không? Đổi cách gọi rồi đấy!

Triển Chiêu chỉ biết đỡ trán ... hai người này có phải nói cũng một chuyện không a?

Triệu Phổ ăn hoa quả cao xong lại ăn thêm mấy viên đậu phộng, sau đó liền đi đến bên cửa sổ, mở ra nhìn bên ngoài.

Triển Chiêu tò mò hỏi Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, cháu muốn mười bốn tuổi làm gì?”

“Làm thần y a.” Tiểu Tứ Tử trả lời: “Phụ thân mười bốn tuổi đã trở thành thần y rồi!”

Khoé miệng Triển Chiêu liền co rút —— Quả nhiên ông nói gà bé nói vịt đi!

Triệu Phổ thấy phía dưới toàn là người qua người lại, cũng không có bất ổn gì, cho nên định rời đi.

“Khoan đã!” Triển Chiêu một tay túm lấy hắn: “Ngươi cứ vậy mà đi sao?”

Triệu Phổ còn chưa kịp nói thì bên cửa sổ đã có một người rơi xuống, một cái đầu đỏ rực dưới ánh nắng mặt trời lại càng chói mắt.

“Sách.” Triệu Phổ liền lập tức đem hắc kéo vào: “Đã bảo ngươi khiêm tốn chút rồi! Cái đầu chẳng khác gì lòng đỏ trứng gà, vậy mà ngươi vẫn còn mặt mũi mà đứng dưới ánh nắng mặt trời sao?”

Người bị tùm vào chính là Âu Dương Thiếu Chinh.

Âu Dương có chút bất mãn, đưa tay sờ sờ đầu: “Cả đời đại gia ta đây hiếm lạ nhất chính là cái đầu này a, mà ngươi cũng đừng có trốn nữa!” Âu Dương xua tay với Triệu Phổ: “Bao Đại nhân nói, ngươi hoặc là trở về nhà môn, hoặc là hắc trở về Khai Phong Phủ ngay bây giờ.”

“Quay về Khai Phong Phủ làm gì?” Triệu Phổ bĩu môi.

“Hắc nói hắc đi cáo trạng với Hoàng Thái phi.”

Cái mặt Triệu Phổ lúc này như ăn phải ruồi bọ, cau mày nói: “Lão Bao này, một chút nhân tình cũng không nói.”

“Có người muốn lấy mạng ngươi, đương nhiên là phải cẩn thận làm đầu rồi.” Âu Dương cùng Triệu Phổ chinh chiến nhiều năm, bình thường có vẻ không đáng tin cậy thế nhưng lúc cấp bách hắc cũng rất thanh tỉnh: “Có điều, nói đi cũng phải nói lại, chúng ta cả một đường đều vô cùng cẩn thận, cũng không phát hiện có người theo dõi, tại sao đến đây lại gặp sát thủ?”

“Có lẽ là nhất thời ra tay đi.” Triệu Phổ thấy mình không đi được cho nên đến cạnh bàn tiếp tục ngồi xuống, cầm cái chén lại tiếp tục uống trà.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Trần Đào Phủ này có người muốn giết ngươi sao?”

Triệu Phổ ngẩng mặt nghĩ: “Trừ phi nơi này có ngoại tộc nào đó, nếu không hắc là sẽ không có ai đi, đã lâu ta không về Trung Nguyên rồi, cũng không có kẻ thù.”

“Ngoại tộc sao” Triển Chiêu trong lòng hơi động một cái, nhớ đến Nghiêu Tử Lăng, có điều cũng cảm thấy hắc không có tà môn như vậy

Triển Chiêu chưa xác định được chứng cứ đương nhiên Y cũng không nói lung tung, thế nhưng ban nãy nhìn thần sắc của Bạch Ngọc Đường vẫn khiến Y có chút để tâm.

Hình như Triệu Phổ cũng không có cách nào chống lại Bao Chứng, liền ngoắc ngoắc Âu Dương Thiếu Chinh, nói: “Đi thôi, về rồi nói sau.”

Triển Chiêu thấy cũng không còn sớm nữa, mình cũng muốn về hỏi Bàng Thái sư chút chuyện của Đàm Kim, liền vừa đứng dậy vừa hỏi Triệu Phổ: “Lại nhắc tới, tại sao ngươi lại chạy đến Trần Đào Phủ này?”

Triệu Phổ hơi ngẩn người, nhìn Triển Chiêu, hình như có chút suy nghĩ.

Âu Dương Thiếu Chinh đi lên, thấp giọng nhắc nhở bên tai Triệu Phổ: “Hiện tại ngươi đang bị kèm chặt như vậy, cũng không tiện làm việc, chi bằng tìm người giúp đỡ a? Triển Chiêu nhìn rất có thực lực đó.”

Triển Chiêu mỉm cười: “Có thực lực hay không còn phải xem tình huống nữa.”

Triệu Phổ khoanh tay nghĩ nghĩ: “Àn”

Hắc vừa định mở miệng thì đột nhiên cửa chính lại mở ra.

Mọi người đều ngẩng đầu lên, đối diện với Công Tôn đang cầm hai cái bao thật lớn.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử gọi một tiếng, như thường lệ chạy tới ôm chân hắc.

Công Tôn trừng mắt nhìn Triệu Phổ, có chút cảnh giác: “Ngươi tới làm gì?”

Triệu Phổ há miệng nửa ngày: “Ta đi ngang qua ...”

Âu Dương trừng hắc một cái —— Ngươi nói hươu nói vượn cũng cần có thành ý chút được không a?

Triển Chiêu sờ sờ cái mũi —— Không khí này thật vi diệu a, Công Tôn Sách thường ngày vẫn luôn ôn tồn lễ độ, ngoại trừ trong một số trường hợp tính cách không được tốt lắm ra thì hầu như đều tư văn nhã nhặn, thế nhưng tại sao cứ nhìn thấy Triệu Phổ là xù lông như con nhím, hay là thực sự có thù xưa oán cũ gì?

Công Tôn thuận tay đem hai bao được lớn ném sang một bên, không hề lệch chút nào mà rơi trúng ngay trên chân Triệu Phổ.

“A ...” Triệu Phổ nhanh chóng lùi về sau từng bước một, may mà hần phản ứng nhanh a, tại sao thư sinh này lại lỗ mãng như vậy chứ?

Công Tôn tôn đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, nhìn thấy Triển Chiêu cũng ở đó sắc mặt hần liền tốt lên hần, ôm Tiểu Tứ Tử đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hỏi Triển Chiêu: “Triển huynh ăn cơm chưa?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Còn chưa có ăn.”

“Triển Triển cùng đi ăn cơm đi?” Tiểu Tứ Tử thực sự vô cùng thích Triển Chiêu.

“Được a, thúc về chỗ nha môn một chút, hỏi chút chuyện xong rồi lát nữa chúng ta đi tìm Bạch Ngọc Đường cùng ăn được không?” Triển Chiêu chỉ chỉ toà khách điểm vô cùng sang trọng xa xa: “Nơi đó không tồi a.”

Triển Chiêu vừa nói xong, không đợi Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử gật đầu, Triệu Phổ đã nhanh chóng tiến đến hỏi: “Người ban nãy chính là Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy!”

Triệu Phổ hình như có chút vui mừng: “Bạch Ngọc Đường có phải là đồ đệ của Thiên Tôn không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy.”

Triệu Phổ liền vỗ bả vai Triển Chiêu một cái: “Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, lát nữa chúng ta cùng đi đi, ta mời.”

Triển Chiêu mỉm cười: “Khách khí như vậy sao?”

“Cũng không giấu giếm người, ta có chút chuyện muốn hỏi thăm Bạch Ngọc Đường, mời cơm là phải đạo đi.” Triệu Phổ vừa nói, vừa bảo Âu Dương đi đặt chỗ trước.

Triển Chiêu giơ tay ngăn lại, nói: “Các người đi trước đi, ta quay về nha môn một chuyến, sẽ trở lại rất nhanh.”

Triệu Phổ gật đầu, cùng Âu Dương Thiếu Chính quay lại nhìn Công Tôn.

Tiểu Tứ Tử thấy có nhiều người cùng ăn như vậy đương nhiên rất vui vẻ.

Có điều Công Tôn vừa liếc mắt nhìn Triệu Phổ một cái, nhú mày nói: “Ta không đi.”

Mí mắt Triệu Phổ hơi nhướng lên —— Hần lại nghiêm túc mà quan sát Công Tôn trên dưới một hồi nữa, sau đó xác định, mình không biết Thư sinh này a!

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử có vẻ rất muốn đi, liền nói: “Phụ thân muốn đến nha môn xem bệnh cho đại thúc ban nãy bị bỏng lưỡi đó, lát nữa con hãy cùng với Triển Chiêu đi ăn cơm đi, ăn xong thì cùng thúc ấy quay về nha môn.”

“Phụ thân không ăn cơm sao?” Tiểu Tứ Tử có vẻ rất thất vọng.

“Buổi tối xong việc rồi sẽ ăn, người kia bị bệnh nặng không thể trì hoãn được.” Công Tôn véo má bé.

“Vậy Tiểu Tứ Tử cũng không ăn, sẽ giúp đỡ phụ thân.”

“Con có thể hỗ trợ cái gì, đi ăn cơm đi, không ăn là không cao được đâu.” Công Tôn vừa nói vừa thu dọn hòm thuốc.

Âu Dương tò mò hỏi Công Tôn: “Đầu lưỡi của người kia đã bị bỏng như vậy mà cũng có thể chữa khỏi sao?”

Công Tôn gật đầu một cái, cũng không có trả lời, rất lãnh đạm.

Tiểu Tứ Tử nói giúp hần: “Phụ thân có thể chữa khỏi bất cứ bệnh gì.”

Công Tôn cầm theo hòm thuốc, kéo tay Tiểu Tứ Tử đi đến nha môn, đi ngang qua người Triệu Phổ mà ngay cả liếc mắt cũng không có liếc đến một cái, coi như hắn không hề tồn tại vậy.

Triển Chiêu ở bên cạnh nhìn trời, giả bộ không nhìn thấy, sau đó nhìn thấy Công Tôn đi ra ngoài cửa cho nên chạy nhanh qua bế Tiểu Tứ Tử giúp hắn, Tiểu Tứ Tử lúc này đi đường không tiện, mà Y cũng cần chạy đi tìm Bàng Thái sư nữa.

Triệu Phổ đứng ở trước cửa, hai tay chống eo, hai hàng lông mày nhíu chặt, có gắng nghĩ mà cũng nghĩ không ra mình đắc tội Công Tôn khi nào.

Âu Dương vỗ vỗ hắn: “Hắn là không phải người sai đâu.”

Triệu Phổ liền đưa tay chỉ mặt Âu Dương: “Chẳng lẽ người đắc tội hắn sao ...”

Âu Dương Thiếu Chinh trừng hắn một cái: “Người không thấy hắn ghét cả hai chúng ta sao?”

Triệu Phổ nóng nảy: “Vậy rốt cuộc là làm sao? Chúng ta đều từng đắc tội hắn sao?”

Âu Dương nghĩ nghĩ: “Ta cảm thấy, có thể là hắn ghét quân nhân đi.”

Triệu Phổ hơi ngây người một cái, hình như còn cảm thấy khó hiểu.

“Ai, quên đi, cứ mặc kệ hắn đi, đi ăn cơm.” Âu Dương đá Triệu Phổ một cái: “Lần này coi như vận khí tốt gặp được Bạch Ngọc Đường, nói không chừng có thể điều tra ra chút manh mối rồi.”

Triệu Phổ phải dấu giày to tướng trên ống quần mình, cũng trừng hắn: “Lúc người đập lão tử, người có nghĩ tới ta là chủ của người không hả?”

Âu Dương nhếch miệng gật đầu: “Đúng vậy, ta sợ quá a. Người sẽ chém đầu ta a!”

Hai người tiếp tục vô tâm vô phách mà cãi nhau vài câu, hai ảnh vệ Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã đợi sẵn dưới lầu, bốn người cùng nhau tới khách điểm mà tìm Bạch Ngọc Đường.

.....

Triển Chiêu nhanh chóng trở lại nha môn, tóm lấy Bàng Thái sư hỏi về chuyện của Đàm Kim.

Bàng Thái sư nói tỉ mỉ cho Y nghe, Triển Chiêu nghe xong cũng không biết phải nói thế nào về chuyện này nữa, Y đành cứ thế mang theo bao nhiêu nghi hoặc trong đầu, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đi tìm Bạch Ngọc Đường.

Mà cho đến khi Y cùng Tiểu Tứ Tử vừa mới đến cửa khách điểm, lại cảm thấy được Không khí này, hình như có gì không đúng a!

9. Q.1 - Chương 9: Đào Ma

Khách điểm lớn nhất Trấn Đào Phủ có tên gọi Hương Mãn Lâu, bên trong có món vịt nướng nổi danh xa gần.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử cứ một đường thẳng tới, hai người thảo luận về vịt nướng và các loại đồ ăn ngon khác vô cùng sôi nổi, đừng xem Tiểu Tứ Tử còn nhỏ, thế nhưng lại rất hiểu biết về mỹ thực, bởi vì Công Tôn rất thương bé cho nên luôn tìm cách cho bé ăn ngon nhất. Cũng bởi thế mà Tiểu Tứ Tử tuy còn nhỏ thế nhưng cũng coi như là một tiểu cật hóa. Triển Chiêu thì càng khỏi phải nói, mỹ thực chính là nhân sinh ham thích lớn nhất của hắn.

Hai người vốn dĩ rất hòa hợp, bụng lại có chút đói, vô cùng kích động đi đến Hương Mãn Lâu, thế nhưng vừa đến cửa đã cảm thấy được một tia khác thường.

Khác thường thế nào? Không phải là tinh phong huyết vũ thế nhưng trong một khách điểm lớn đến như vậy, bên trong lại chẳng có ai ngoài mấy người qua đường tò mò cùng mấy tiểu nhị hỏa kế đang vây xem.

Chuyện này rất không hợp lý, đang giờ ăn cơm, người đến dùng bữa đáng lẽ phải rất nhiều mới đúng chứ.

Triển Chiêu đi đến sau lưng một người dáng vẻ giống như Tiểu nhị, cũng tò mò mà nhìn theo hướng của hắn, Tiểu Tứ Tử cũng nhìn theo.

Có điều dưới lầu một đến một người cũng không có, bọn họ lại đang nhìn cái gì chứ.

Tiểu nhị cảm thấy phía sau có người, quay mặt sang liền nhìn thấy hai khuôn mặt của Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử, một lớn một nhỏ thế nhưng hai đôi mắt đều rất to.

“Các người nhìn cái gì đó?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi tiểu nhị: “Hương Mãn Lâu không buôn bán sao?”

“Có ...” Tiểu nhị ngây ngô gật đầu.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhau chuẩn bị tiến lên lầu tìm Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ.

“Ai!”

Tiểu nhị nhanh chóng ngăn lại Triển Chiêu: “Vị công tử này a, người ôm oa nhi thì đừng có vào, bên trong có người đang đánh nhau đó.”

Triển Chiêu sững sờ: “Ai đánh nhau?”

“Rất dọa người đó, biết bay a.” Tiểu nhị miêu tả rất sinh động: “Bàn ghế trên lầu đều đổ hết, một Hắc y nhân cùng một Bạch y nhân.”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử lại liếc mắt nhìn nhau một cái —— Chắc không phải Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đánh nhau đó chứ?

Triển Chiêu tâm nói này sao được a? Y cũng không thềm đi cầu thang bộ nữa, trực tiếp nhảy lên lầu hai, kêu lớn: “Dĩ hòa vi quý a!”

.....

Trên lầu hai, ngoại trừ cái bàn chính giữa ra thì xung quanh bàn ghế quả thật đều nằm chổng trơ trên đất, Triển Chiêu là người trong nghề đương nhiên biết, đó đều là do bị chấn động nên vỡ ra.

Có điều cũng không thấy cảnh gương cung bạt kiếm như vẫn nghĩ, cái bàn ở chính giữa cũng không hao tổn gì, bên cạnh bàn, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đang ngồi đối diện nhau, mỗi người đều cầm một chén rượu cùng nhau quay sang nhìn Triển Chiêu ở trên ban công lầu hai.

Bên cạnh bọn họ, Âu Dương đang cầm đũa, Tử Ảnh đang bưng bát cơm, Giả Ảnh thì cầm cái thìa, cả ba người đó cũng đều nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— Không phải đánh nhau sao?

“Triển Triển.”

Triển Chiêu xoay mặt sang, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang bám lấy vai Y: “Dép sắp rơi rồi.”

Triển Chiêu vừa cúi đầu nhìn liền thấy một chiếc dép dưới chân Tiểu Tứ Tử vừa rớt xuống, nhanh chóng đưa tay chụp lại, thả người nhảy khỏi lan can vào trong, đi dép vào chân cho Tiểu Tứ Tử, đến cạnh bàn, rất khó hiểu hỏi: “Tiểu nhị dưới lầu nói các người đánh nhau!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ đều ngẩn người, sau khi liếc mắt nhìn phía sau, đều hiểu được.

Âu Dương vui vẻ: “Không phải đánh nhau, bọn họ chỉ thử đao mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu chén rượu, ý bảo Y ngồi xuống.

Triển Chiêu ngồi xuống, đặt Tiểu Tứ Tử sang bên cạnh, Tử Ảnh thuận tay bế bé qua, đút cơm cho bé, nhìn đáng vẻ cũng thấy hẳn thực thích tiểu hài tử.

Triển Chiêu cũng hiểu được, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đều dùng đao, mà Vân Trung Dao cùng Tân Đình Hầu đều là Yêu Dao cho nên vừa gặp nhau đương nhiên muốn luận đao một chút. Y lại nhìn toàn bộ lầu hai gần như bị phá hết, Triển Chiêu cảm thấy bất mãn: “Hai người nhớ đền tiền đó.”

Triệu Phổ cười: “Đương nhiên.”

Uống xong chén rượu, Triển Chiêu thấy Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường ở chung không tệ, cũng cảm thấy yên tâm, liền hỏi hắn: “Người tìm Bạch Ngọc Đường để hỏi thăm cái gì?”

“Triển huynh đã từng nghe qua Đào ma chưa?” Triệu Phổ hỏi một câu.

Triển Chiêu vốn dĩ vừa mới giương đũa chuẩn bị ăn cơm, có điều vừa mới nghe Triệu Phổ hỏi thế đã liền bỏ đũa xuống: “Thì ra là hỏi Hắc chuyện này a, chuyện này có liên quan đến việc người đột nhiên đến Trần Đào Phủ sao?”

“Có một chút.” Triệu Phổ uống rượu, lại nhìn thấy Tiểu Tứ Tử vừa ăn vừa tò mò mà nhìn chén rượu trong tay hắn, liền đưa qua hỏi: “Ném thử không?”

“Ai nha!” Tử Ảnh nhanh chóng cướp chén rượu: “Nó mới mấy tuổi mà người đã cho nó uống rượu?”

“Ném thử cũng đâu có chết.” Triệu Phổ bĩu môi: “Trước kia người không uống trộm rượu thì làm sao mà biết uống rượu chứ?”

Tử Ảnh méo mếu.

Triệu Phổ lại cười hì hì mà dỗ Tiểu Tứ Tử: “Ném thử một chút, không nói cho phụ thân cháu thì sẽ không sao.”

Tiểu Tứ Tử cười thật tươi mà nhận chén rượu, Triển Chiêu cũng bưng chén rượu cười, liếc mắt sang Bạch Ngọc Đường bên cạnh, cũng thấy hắn đang nhếch khóe môi, tâm tình hình như cũng không tệ lắm.

“Chuyện là thế này, Triệu Phổ trêu chọc Tiểu Tứ Tử xong rồi liền quay trở lại bàn chính sự với Triển Chiêu: “Lúc trước ở phụ cận quân doanh của ta xảy ra một số chuyện lạ.”

Triển Chiêu thật sự rất chuyên chú lắng nghe.

“Gần Tây Bắc, mỗi năm đều mở một trường rèn binh khí.” Triệu Phổ nói: “Ta sẽ mời rất nhiều các sư phụ chú đao về, cũng là để chế tạo thêm một số binh khí mới, đồng thời sửa lại những binh khí bị hư hỏng trước đó một chút.”

Triển Chiêu gật đầu, mỗi năm vào những khoảng thời gian không có chiến sự, việc tu sửa cùng dự trữ binh khí là những việc nên làm, cho nên hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó xảy ra một số chuyện lạ.” Triệu Phổ nói: “Lần này có một đợt thiết quặng được vận chuyển từ phía Tây đến, thế nhưng những chú đao sư nói, những thiết quặng đó không tốt, có rèn ra cũng chỉ là thứ phẩm mà thôi, cho nên ta mới cho người tìm một số thiết quặng khác về. Một hướng đạo nói với ta, bên cạnh đại mạc Tây Bắc có một mỏ thiết quặng, lúc trước đã từng có người khai thác qua, nghe nói binh khí làm ra đều có màu đỏ, chém sắt như chém bùn. Có điều không biết tại sao sau này mỏ quặng này lại bị bỏ hoang.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật gật đầu — Thứ tốt.

Triệu Phổ hình như nói mệt rồi, cho nên ngoắc ngoắc tay với Giả Ảnh, ý là —— Người tiếp đi, ta nghỉ một chút.

Giả Ảnh vừa cho Tiểu Tứ Tử ăn canh, vừa nói tiếp: “Ta dẫn theo người đi dò xét thử, cũng dẫn theo vài chú đao sư đi cùng, mấy sư phó kia vừa nhìn qua đã nói đó là những thiết quặng thượng hạng, cho nên chúng ta liền vận chuyển không ít hảo quặng đó về, nghĩ rằng có thể làm thêm nhiều binh khí một chút.”

Triển Chiêu vừa uống canh vừa buồn bực: “Đây là chuyện tốt a, có quan hệ gì với Trần Đào Phủ chứ?”

“Vấn đề là sau khi mang thiết quặng kia về, đã có ba chú đao sư bị chết.”

“Vì sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Tình trạng của ba chú đao sư kia đều giống nhau.” Giả Ảnh nói: “Đầu tiên là làm việc bất kể ngày đêm, hai mắt đều đầy tơ máu, sau khi rèn xong đao rồi thì lúc thử đao lại đột nhiên cuồng tính phát điên, cuối cùng lại tự hại chết mình.”

Triển Chiêu nghe đến đó, cũng không còn muốn ăn canh gì nữa, hỏi: “Cả ba người đều như vậy sao?”

Giả Ảnh gật đầu: “Lúc đó chúng ta đã cảm thấy không ổn, liền cho tất cả các chú đạo sư tạm dừng công việc lại, mời lang trung đến kiểm tra một chút, mà các chú đạo sư đều đột nhiên biến đổi khác thường, tính tình bất đầu táo bạo, trong mắt cũng xuất hiện đầy tơ máu, cũng nhất định không chịu nghỉ ngơi, chẳng khác nào bị tẩu hỏa nhập ma vậy.”

Triển Chiêu đủ thông minh a, cho nên vừa nghe qua đã hiểu: “Hay là do thiết thạch kia có vấn đề gì đó?”

“Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy, cho nên mới mời lang trung đến xem.” Triệu Phổ lắc đầu: “Có điều cũng không có phát hiện ra chuyện gì bất ổn.”

“Ngay cả đạo sư chúng ta cũng đã mời đến rồi.” Tử Ảnh lọc ra thịt vịt nướng mà đút cho Tiểu Tứ Tử, nói: “Cái gì mà Vu sư a, Đạo sư a, các dạng chúng ta đều thử mời đến xem hết, mỗi người đều không hiểu nổi lý do tại sao.”

“Mãi cho đến sau này, có một hướng đạo địa phương nói cho chúng ta biết về một truyền thuyết Tà quặng.” Âu Dương hình như ăn no rồi cho nên ôm lấy Tiểu Tứ Tử qua, cho bé ăn thay cho Tử Ảnh, để Tử Ảnh ăn.

Triển Chiêu rất muốn chuyên tâm mà nghe bọn họ kể chuyện ly kỳ, có điều lúc này nhìn lại, mấy vị này đều là những Đại tướng quân lừng lẫy, thế nhưng lại ôm Tiểu Tứ Tử như ôm một con mèo nhỏ mà thay phiên nhau cho nó ăn, động tác sao lại thuần thục thế a.

“Trong quân doanh chúng ta có rất nhiều oa nhi, tất cả đều là nuôi thả hết.” Giả Ảnh hình như là người rất tỉ mỉ, nhìn ra nghi hoặc của Triển Chiêu cho nên giúp đỡ giải thích cho Y một chút: “Nguyên soái chính là Hải tử vương, các Tiểu ma đầu trong quân doanh đều thích ăn cơm cùng tên Đại ma đầu là hắc, cho nên chúng ta đều giúp đỡ đút cho các bé ăn.”

Triển Chiêu gật gật đầu, lại có thêm cái nhìn mới về quân doanh — Mấy vị tướng quân của Triệu Phổ này, tuy rằng thanh danh vang dội thế nhưng lại không hề làm cao, rất thân thiện hiền hòa, không biết vì sao Công Tôn lại có có khúc mắc với bọn họ a? Có điều ấn tượng của Triển Chiêu với Công Tôn rất tốt, đừng nhìn vị thư sinh này tính cách kỳ lạ mà lắm, thế nhưng hắc là người cực kỳ có tâm lại rất có ý đức, nhìn cách hắc chăm sóc cho Tiểu Tứ Tử tốt đến vậy, hắc tuyệt đối là một hảo phụ thân, hảo đại phu a! Hai người này trước đây chắc chắn là có hiểu lầm gì đó.

“Tà quặng ...” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm một tiếng: “Quặng mà cũng có tà sao?”

“Nghe nói là cái mỏ quặng đó được phát hiện hơn một trăm năm trước, lúc đó có rất nhiều du mục tộc sinh sống xung quanh đó, trong đó có một tộc khi đi tìm nguồn nước thì phát hiện ra mỏ quặng này, cho nên họ bắt đầu lặn lội mà khai thác chế tạo thành binh khí.”

“Đó chính là tử tội đi?” Triển Chiêu hỏi: “Bất luận lúc đó mỏ quặng đó thuộc địa phận của ai, tự mình khai thác thiết quặng chế tạo binh khí đều là trọng tội.”

“Cho nên sau khi bị phát hiện rồi thì toàn bộ tộc đó đều bị thanh trừ, máu nhiều lên toàn bộ mỏ quặng đó.” Âu Dương lắc đầu: “Thế nhưng về sau, bất cứ ai khai thác quặng mỏ đó để chế binh khí, bất luận là công quốc hay tư gia, bộ tộc, chỉ cần dính vào là trong vòng một năm, nhất định sẽ bị diệt vong.”

Triển Chiêu nhún mày: “Tà môn như vậy sao?”

“Cho nên mới được gọi là Tà quặng.” Âu Dương gật đầu.

“Nói nửa ngày” Triển Chiêu nhìn Triệu Phổ: “Trần Đào Phủ này có cái gì có thể trấn át được Tà quặng, Tà Thiết với Tà binh của người?”

“Muốn bình ổn lại những tà khoáng này, cần phải có thanh đao được rèn ra đầu tiên kia.” Triệu Phổ nhún vai một cái: “Cho nên ta mới tìm Đào Ma.”

“Đào Ma là cái gì nha?” Tiểu Tứ Tử cuối cùng cũng ăn không nổi nữa rồi mới ngẩng mặt lên hỏi mọi người.

“Đào Ma cũng được gọi là Đào Hồn hoặc Đào huyết.” Triển Chiêu nói: “Một số chú đạo hoặc chú kiếm điên cuồng thường thích thêm một số thứ vào đao kiếm họ rèn ra, chẳng hạn như máu của bản thân hoặc là máu người khác, rằng động vậy hoặc là dùng nhân đức để rèn ra thanh đao có mệnh hoặc có tính cách của chủ nhân, hoặc có tính cách như chủ nhân mong muốn.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái: “Thật sao?”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, sở dĩ Triệu Phổ muốn tìm Bạch Ngọc Đường để chứng thực là vì Hắc là đồ đệ của Thiên Tôn. Người khắp giang hồ đều biết Thiên Tôn là một đạo sĩ, cũng là hành gia chuyên nghiên cứu đạo, cho nên đối với truyền thuyết về đạo này có thể ngài ấy sẽ biết rõ.

“Nguyên soái muốn tìm Thanh đạo đầu tiên mà thủ lĩnh bộ tộc đầu tiên phát hiện ra quặng thiết kia dùng chính máu của mình đúc ra.” Tử Ảnh nghĩ nghĩ: “Nghe nói chỉ cần đem thanh đạo đó nấu chảy, dùng thủy thiết bên trong đó tạo thành một thanh đạo mới thì sẽ bình thường trở lại.”

“Thanh đạo kia ở Trấn Đạo Phủ sao?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ không lên tiếng.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hơi thiêu mi với Hắc, ý như muốn hỏi — Tin không?

Bạch Ngọc Đường vẫn không hề mở miệng nói tiếng nào, nhìn thấy Triển Chiêu như muốn hỏi, liền buông chén nói: “Sư phụ ta có từng nói qua đó là tin đồn vô căn cứ.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, nhìn Triệu Phổ, hắc không giống người mê tín đâu, loại chuyện vớ vẩn này mà cũng tin?

Triệu Phổ nhìn nhìn hai người, vui vẻ nói: “Đương nhiên là ta không tin, có điều ta lại điều tra được một chuyện.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiếp tục nghe.

“Ở Trấn Đạo Phủ này từng xảy ra một sự kiện, chính là ở trong núi sâu của trấn có đào được một tòa thiết quặng sơn, có người cố tình chế tác thiết quặng đó thành binh khí, thế nhưng binh khí còn chưa có được đưa ra khỏi trấn thì đã xảy ra chuyện tàn sát tương tự như các chú đạo sư kia rồi.”

Triển Chiêu giật mình: “Đây là chuyện mấy năm về trước?”

Triệu Phổ vươn hai ngón tay ra: “Hai năm trước.”

“Gần như vậy sao?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Đã chết nhiều người như vậy mà không một ai biết sao?”

“Bởi vì chú đạo sư cùng sư phó đều là quân nhân.” Triệu Phổ nói: “Hơn nữa lúc ấy chiến sự nguy cấp, để tránh động dân tâm cho nên cũng không có bố cáo ra ngoài.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Cùng loại khoáng thạch sao....”

“Sở dĩ ta tới nơi này là vì năm đó có một thợ rèn không chết, hơn nữa nghe nói hắn dạy mọi người cách xử lý loại thiết quặng khoáng thạch này cùng những thanh đạo được chế ra trở lại bình thường, không hại chết nhiều mạng người nữa. Còn có, các người có nhớ truyền thuyết kia có đề cập đến một chuyện không?” Triệu Phổ nói.

“Truyền thuyết nói rằng những ai chạm đến quặng thạch này hoặc đào làm từ thiết quặng này, trong vòng một năm tất sẽ diệt vong.” Triển Chiêu nói.

“Hai năm nay Trấn Đạo Phủ vẫn bình yên, nói các khác thực sự có phương pháp hoá giải.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ: “Người vội vã tới đây như vậy, chẳng lẽ trong quân có chuyện gì sao?”

Triệu Phổ khẽ nhíu mày, hình như đã bị hỏi tới chuyện khiến hắn lo lắng rồi.

“Có phải có người bắt đầu đánh nhau không nha?”

Triệu Phổ không nói, nhưng Tiểu Tứ Tử lại đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử một cái.

“Cháu nói cái gì?” Triệu Phổ nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi: “Có phải những người đó trước đây không hề đánh nhau, thế nhưng gần đây ngày nào cũng gây sự với nhau nha? Tính tình liên biến thành rất xấu, mọi người đều táo bạo hơn a!”

Triệu Phổ nhíu mày nhìn Tiểu Tứ Tử: “Sao cháu biết?”

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ đột nhiên nghiêm túc như vậy, bé cũng không nói gì, chỉ mở to đôi mắt mà nhìn Triệu Phổ.

“Tiểu Tứ Tử?” Triển Chiêu kéo Tiểu Tứ Tử về phía mình, hỏi: “Cháu biết chuyện về thiết quặng sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu: “Không biết nha.”

“Vậy tại sao cháu lại biết có nhiều người đánh nhau?” Âu Dương hỏi bé.

“Là mọi người nói mà.” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt mờ mờ: “Không phải mọi người nói, những thợ rèn hai mắt đỏ sậm, thường xuyên không ngủ lại còn tự giết lẫn nhau sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu.

“Đây là chứng phát cuồng nha, phụ thân đã trị không biết bao nhiêu rồi.” Tiểu Tứ Tử lắc lắc cái chân ngắn ngủn: “Có thể là phong chứng hoặc cũng có thể là dịch chứng, cũng có là do trúng độc nữa. Bệnh phát cuồng lúc đầu hai mắt đều đỏ sậm, sau đó tinh lực tràn trề không hề muốn ngủ, thế nhưng càng về sau càng nghiêm trọng, có người còn ăn thịt người nữa đó, rất đáng sợ!”

Triệu Phổ kinh hãi: “Phụ thân cháu có thể trị khỏi loại bệnh này sao?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt tự hào: “Phụ thân bệnh gì cũng có thể trị hết, có điều trước tiên phải cho người đến xem người bệnh đã.”

Triệu Phổ vuốt cằm: “Nếu thực như vậy Thật ra có thể nhờ thư sinh kia đến nhìn xem một chút.”

“Vương gia, không phải là ta làm người mất hứng.” Âu Dương Thiếu Chính liền dৌ cho Triệu Phổ một gáo nước lạnh: “Vị Thư sinh tiên sinh kia tên là gì, người nhớ không?”

Triệu Phổ ngẩn người, gãi gãi đầu: “Có phải là Côn Trúc gì đó không? Hay là Duẩn, Xuân Duẩn, Đông Duẩn sao?”

Triển Chiêu cảm ngờ mà nhìn Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử giận nha: “Phụ thân mới không phải là Duẩn, phụ thân tên gọi Công Tôn Sách!”

“Nga ... Đúng vậy!” Triệu Phổ gật đầu.

Âu Dương Thiếu Chính ở bên cạnh lại tới thêm một câu nữa: “Hắn ghét chúng ta!”

Triệu Phổ nhíu mày: “Hắn hẳn là biết phân biệt thị phi đi, chuyện này liên quan đến mạng người, chắc sẽ không nhỏ nhen đến độ công báo tư thù như vậy chứ? Hơn nữa ta cũng đâu có cừ oán gì với hắn!”

“Phụ thân cháu sao lại ghét hắn như vậy?” Bạch Ngọc Đường hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu khó hiểu hỏi: “Phụ thân ghét ai a?”

“Hắn.” Mọi người đồng loạt chỉ Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Triệu Phổ, nhìn một lúc lâu sau mới mở miệng: “Chưa từng nghe qua phụ thân nói người ghét gấu a”

Triệu Phổ đỡ trán, hẳn nghĩ hay là mình cứ trực tiếp đến tìm Công Tôn hỏi chuyện đi.

“Sự tình cấp bách, trước tiên hẳn là chúng ta nên tìm ra thợ rèn đó đã, sau đó sẽ đi tìm chỗ thiết quặng kia, dẫn Công Tôn đến trước nhìn qua một chút xem có vấn đề gì không, sau đó lại đến quán doanh bốc thuốc chữa bệnh.” Triển Chiêu đề nghị.

Triệu Phổ gật đầu một cái, Triển Chiêu quả nhiên là nhân tài a, thứ tự rất rõ ràng!

“Mà thợ rèn kia ở đâu, người có manh mối gì không?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, lấy ra một tờ giấy đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm lấy nhìn thoáng qua một cái, sau đó lại đưa cho Bạch Ngọc Đường xem —— Trên đó chỉ viết mấy địa chỉ, có một số được dùng mực đỏ gạch ngang, chỉ còn lại ba cái.

“Lúc trước Giả Ảnh có hỏi thăm những thợ rèn trong trấn, chúng ta cũng đã tìm qua một lượt, chỉ còn lại ba chỗ này.” Triệu Phổ nói: “Không bằng sáng mai”

“Cơm xong đi luôn.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trăm miệng một lời, nói xong rồi lại nhìn nhau một cái, sau đó lại mở miệng đồng thanh tiếp: “Trì tắc sinh biến”

Triệu Phổ bưng chén nhìn hai người siêu đồng bộ mà cười gật đầu một cái: “Rất tốt.”

Thật ra Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường như vậy cũng có chút xấu hổ, Triển Chiêu thu lại cuộn giấy trả cho Triệu Phổ.

Lúc này, từ cầu thang hình như có tiếng chân người đi lên.

Triển Chiêu nhìn nhìn chung quanh, đã không còn chỗ nào có thể ngồi nữa rồi, nếu như thực khách mà đến hẳn là không có chỗ ngồi, bọn họ dù sao cũng ăn xong rồi, hay là nhường chỗ cho người ta.

Có điều Y lại phát hiện ra Bạch Ngọc Đường chưa ăn được bao nhiêu, định hỏi Hắc xem không hợp khẩu vị sao, tại sao lại chỉ uống rượu chứ không chịu ăn cơm a?

Bạch Ngọc Đường hình như cũng đã nghe thấy tiếng bước chân, liền liếc mắt nhìn phía cầu thang, sau đó thu hồi tầm mắt mà cau mày một cái.

Lúc này lại nghe Triệu Phổ reo một tiếng: “Có phải là mỳ ta gọi đến rồi không a?”

Tiểu Tứ Tứ ngẩng mặt vừa gặm chân gà vừa nhìn Triệu Phổ —— Ăn thật nhiều a.

Tử Ảnh ghé đến tai bé mà nói nhỏ: “Gấu đương nhiên là phải ăn nhiều kinh người rồi!”

Tiểu Tứ Tứ nháy mắt mấy cái —— Khó trách, phụ thân ghét nhất là thùng cơm mà Có điều Tiểu Tứ Tứ tuy có gốc nhưng lời này bé cũng biết mà không có nói ra miệng, không cẩn thận là bị đánh mông rồi.

Người đi lên không phải là tiểu nhị mà một Tử y nhân.

Triệu Phổ nhìn thoáng qua một cái, nhíu mày sờ cằm —— Nhìn quen mắt a!

Tử y nhân này đương nhiên chính là Nghiêu Tử Lăng, hắn vừa nhìn một mảnh hỗn độn trên lầu hai cũng cảm thấy kỳ quái, sau đó nhìn đến bàn của bọn Bạch Ngọc Đường hắn cũng không thèm quan tâm đến ai khác mà chỉ hỏi Bạch Ngọc Đường: “Điều tra được chưa?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, Triển Chiêu cũng nhớ ra mình chưa nói chuyện Đàm Kim cho Bạch Ngọc Đường, cho nên vỗ vỗ vai Hắc, hỏi: “Người có vội không a? Ta tra được chuyện của Đàm Kim rồi, có điều rất dài, nói hết cần tốn chút thời gian.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tiến lại gần Triển Chiêu nghe Y kể. Triển Chiêu bắt đầu kể cho Bạch Ngọc Đường nghe.

“Đàm Kim sao?” Triệu Phổ ngẩng mặt lên lầm bầm: “Tên này nghe quen a”

“Người không nhớ sao?” Âu Dương nhắc nhở hắn: “Chính là Đàm Kim của Bộ binh năm đó a.”

Triệu Phổ nhíu mày, cũng nghĩ không ra, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Nghiêu Tử Lăng đứng ngoài cửa hành lang, mặt vô biểu tình mà nhìn chằm chằm bàn bên này.

Triệu Phổ tâm nói, mắt vị này cứ nhìn vậy có bị xuất huyết không a? Vị này không đói bụng sao? Một lúc lâu, lại thấy Giả Ảnh nháy mắt với hắn.

Triệu Phổ vừa nhìn theo tầm mắt hắn liền nhìn thấy Triển Chiêu đang đặt tay lên cổ tay Bạch Ngọc Đường mà rất chuyên chú nói cho hắn nghe.

Bạch Ngọc Đường cũng không hề động đậy mà cẩn thận lắng nghe hắn nói, thực ra hành động này cũng chẳng có gì là không ổn, thế nhưng Triệu Phổ có thể nhìn ra được, hình như Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc

Đường rất hợp duyên, nói tóm lại tính cách của Bạch Ngọc Đường trời sinh là không cho người khác có thể đến gần, thế nhưng đối với Triễn Chiêu quả thực là rất thân cận.

Triệu Phổ lại quay đầu nhìn lại Nghiêu Tử Lăng, trong đầu đột nhiên loé lên một cái tên — Cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của Tử y nhân này.

Triệu Phổ cười nhẹ: “Vi diệu a!”

“Hùng Hùng”

Lúc này Tiểu Tứ Tử lại đột nhiên túm lấy góc áo của Triệu Phổ.

“Là Anh Hùng.” Triệu Phổ sửa lại cho đúng, thuận tiện nhắc bé sang ngồi lên đùi mình.

“Có phải thúc có chín con rồng không?” Tiểu Tứ Tử hỏi một câu rất kỳ quái.

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nói: “Đúng vậy.”

“Vậy cháu biết tại sao phụ thân lại chán ghét thúc rồi!” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái.

Triệu Phổ còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy hai ảnh vệ cùng Âu Dương Thiếu Chính bát quái tiến đến gần gọi Tiểu Tứ Tử: “Vì sao?”

Triệu Phổ làm ra vẻ người lớn mà thở dài, đứng lên trên ghế, kiễng hai cái chân ngẩn ngẩn mồm mồm lên, vươn bàn tay cũng múp múp đáng yêu mà vỗ vỗ vai Triệu Phổ: “Thúc xong đời rồi a, trên đời này, người phụ thân ghét nhất chính là thúc a!”

Triệu Phổ cảm thấy đầu mình ong ong rồi — Không phải chứ? Từ trước đến nay chưa từng gặp qua, lại cách xa vạn dặm, như vậy cũng có thể mang thù sao?

.....

Mà ở đầu bên kia, Triễn Chiêu mới nói được một nửa cho Bạch Ngọc Đường đã thấy Nghiêu Tử Lăng đi tới ngồi bên cạnh bọn họ, mở miệng nói: “Triễn Đại nhân cũng thật nhiệt tình.”

Triễn Chiêu cười xua tay: “Chuyện nhỏ.”

Nghiêu Tử Lăng tự rót ỉnh một chén rượu, cầm lên uống.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn — Lấy nhầm chén rồi đi!

Nghiêu Tử Lăng thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình, liền cúi đầu xuống xem, cả kinh nói: “Là chén của người sao?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu muốn bảo tiểu nhị lấy một cái chén khác ỉnh, có điều tiểu nhị còn ở dưới lầu.

“Dùng cái này đi.” Triễn Chiêu liền đưa chén của mình đặt trước mặt hắn, thuận tay rót cho hắn chén rượu, sau đó tiếp tục nói chuyện của Đàm Kim.

Bên cạnh, Âu Dương Thiếu Chính cùng Giả Ảnh im lặng mà liếc nhìn nhau một cái.

Âu Dương Thiếu Chính nhẹ nhàng thiêu mi — Người đoán Triễn Chiêu có phải cố ý không?

Giả Ảnh nhìn vẻ tự nhiên nói chuyện của Triễn Chiêu cùng tự nhiên uống rượu của Bạch Ngọc Đường, mỉm cười lắc đầu một cái — Không biết, có điều Triễn Chiêu cũng không có dụ ngoan như vẻ bề ngoài vậy đâu, Y chính là một con Mèo giấu đi vuốt sắc, đừng trên chọc thì tốt hơn.

10. Q.1 - Chương 10: Cự Oán

Hai bên đều có chuyện để nghe, mà chuyện nào cũng đáng nghe mới chết chứ.

Lúc này, Triễn Chiêu đang ghé vào tai Bạch Ngọc Đường mà nói cho hắn tin tức của Đàm Kim.

Cùng lúc đó, Tiểu Tứ Tử cũng nói nhỏ vào tai Triệu Phổ cho hắn nghe về cừu hận của hắn và phụ thân bé.

Tử Ảnh, Giả Ảnh cộng thêm Âu Dương Thiếu Chinh lúc này đồng loạt cảm thấy hình như có hai cái tai vẫn không đủ dùng a, phải nghe bên nào bây giờ?

“Từ khi nào thì ta đắc tội phụ thân nhóc?” Triệu Phổ nghĩ mãi không ra: “Ta còn chưa bao giờ so đo với thư sinh nữa mà.”

Tiểu Tứ Tử hí hóp mắt nhìn Triệu Phổ: “Ân, thật nhiều thật nhiều năm về trước....”

Triệu Phổ hơi nhếch môi nhìn bé: “Tiểu Bàn tử, nhóc có phải cố ý hù dọa ta không? Nhóc cai sữa nhiều lắm thì cũng chỉ khoảng một năm, lại còn nói cái gì mà thật nhiều năm trước a?”

Tiểu Tứ Tử xị mặt, nhìn Triệu Phổ chằm chằm.

Triệu Phổ cũng nhìn thẳng vào bé: “Động sao?”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên “phất” một cái xoay mặt đi, trong miệng còn lẩm bẩm: “Không thèm nói cho thúc nghe nữa.”

Triệu Phổ cả kinh, Âu Dương Thiếu Chinh cộng thêm Tử Ảnh và Giả Ảnh đều lạnh mắt khinh thường mà nhìn hắn, ý à —— Xem người há cái miệng thối ra kìa!

Triển Chiêu còn đang nói cho Bạch Ngọc Đường nghe, Đàm Kim này vốn nhậm chức ở Binh bộ, là một người tuổi trẻ tương lai đầy hứa hẹn, tiền đồ sáng lạn, thế nhưng có một hôm lại xảy ra một chuyện.

Còn chưa nói hết ngọn ngành, Y đã cảm thấy hình như có người đang kéo tay áo Y.

Triển Chiêu quay đầu sang nhìn, Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu qua thì thấy Tiểu Tứ Tử đang kéo lấy ống áo Triển Chiêu, hình như còn rất uỷ khuất nữa.

Mà phía sau Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ lại đang kéo lấy ống tay áo của Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt vô cùng ta đây rất vô nguyên tắc, nguyên tắc đã đem cho cậu ăn, nguyên tắc vô lại mà kéo Tiểu Tứ Tử nói: “Ta sai rồi không được sao? Nhóc được một tháng đã cai sữa, Tiểu anh hùng, nói cho ta biết đi a!”

Tiểu Tứ Tử trưng ra vẻ mặt vô cùng ghét bỏ mà nhìn Triệu Phổ, Triển Chiêu chỉ biết cầm nín lắc đầu, lúc trước Y còn nghĩ Triệu Phổ là người không thích làm cao, có điều xem ra bây giờ thì mình đã đánh giá hắn quá cao rồi

Nghiêu Tử Lăng cảm thấy vô cùng hứng thú mà nhìn một màn này, cuối cùng nhịn không được mở miệng: “Nhiều năm không gặp, không ngờ Cửu Vương gia một chút cũng không hề thay đổi đi.”

Triệu Phổ nhếch môi cười cười với hắn, không hề cảm thấy khó chịu, cũng không hề vui vẻ vì cái câu “nhiều năm không gặp” kia, xem ra quan hệ cũng không tốt lắm.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Nghiêu Tử Lăng, ý là —— Các người biết nhau?

Nghiêu Tử Lăng cười nhạt: “Bạn chơi khi nhỏ mà thôi.”

Đám người Triển Chiêu đều kinh ngạc, Nghiêu Tử Lăng và Triệu Phổ lại là bạn chơi từ nhỏ? Vậy tại sao quan hệ lại có vẻ không tốt lắm?

Âu Dương Thiếu Chinh cùng Triệu Phổ cũng coi như là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, cũng có chút tò mò mà nhìn Nghiêu Tử Lăng, đánh giá trên dưới hắn một lượt rồi buồn bực mà nhìn Triệu Phổ —— Ai a?

Triệu Phổ nhướng mi, ý là —— Lát nói cho người.

Âu Dương nhún vai một cái, đưa tay cầm một quả cam mà đưa cho Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, hắn là cái tên miệng khiếm, cháu đừng chấp nhặt hắn làm gì.”

Tâm tình Tiểu Tứ Tử hơi tốt hơn một chút.

Triệu Phổ túm lấy tay áo bé tha qua, đút cam vào miệng bé, nói: “Tối tối, nói chuyện đứng đắn, ta đắc tội phụ thân nhóc khi nào?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng dừng cuộc nói chuyện lại, tò mò mà lắng nghe.

“Cái kia, từ nhỏ phụ thân đã học y thuật rồi, ngực phụ thân rất lớn đó!”

“Phốc ...” Tử Ảnh vừa uống một ngụm canh liền phun hết lên mặt Giả Ảnh.

Âu Dương Thiếu Chinh cùng Triệu Phổ cũng ngẩng đầu nghĩ nghĩ — Ngực Công Tôn rất lớn sao? Không có a, gầy như trang giấy mà.

Trong nha môn, Công Tôn đột nhiên hắt xì một mạch bảy cái, khiến cho Bao Chứng cùng Bàng Cát cả kinh mà cùng niệm: “Trường mệnh bách tuế.”

Triển Chiêu cũng cảm thấy thực quý dị, quay lại khều khều Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường uống một ngụm rượu, nhàn nhạt nói: “Là ngực mang chí lớn đi?”

“Đúng nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mọi người ở đây lúc này đều cùng run rẩy khoé miệng, nhìn Tiểu Tứ Tử tròn xoe như trái bóng mà lần đầu tiên có xúc động muốn đánh mông bé.

“Ngực phụ thân”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nhắc nhở: “Ngực mang chí lớn rồi sao nữa?”

“Phụ thân muốn cứu thật nhiều người, năm ấy a.” Tiểu Tứ Tử cầm cái chén uống một ngụm thanh giọng xong nói tiếp: “Nghe nói ở phía Tây có Chín con rồng đánh thắng một trận thật lớn, thế nhưng cũng có thật nhiều người bị thương.”

Triệu Phổ hơi ngần người, sờ cằm.

“Nga ... Ta biết rồi, hẳn là chuyện từ năm năm trước đi.”

“Trận đánh của chúng ta với người Liêu sao?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Chỉ có trận đó là có nhiều người bị thương.” Triệu Phổ gật đầu, sau đó lại nhíu mày khó hiểu hỏi Tiểu Tứ Tử: “Thế nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Công Tôn?”

“Khi đó không phải nói là thiếu lang trung sao?” Tiểu Tứ Tử nói: “Thật nhiều nơi đều đến chiêu mộ lang trung để nhanh chóng đưa đến phía Tây, phụ thân cũng muốn tham gia, thế nhưng”

“Thế nhưng cái gì?” Triển Chiêu buồn bực, y thuật của Công Tôn tốt như vậy, nếu như chịu đi cứu người thì quá tốt rồi.

“Thế nhưng người đến chiêu mộ lang trung nói, cái gì mà Cửu Vương gia hạ lệnh, không cần thư sinh gầy gò không nặng được mấy cân, chưa đến biên quan có khi đã chết.” Tiểu Tứ Tử còn nhếch miệng nói: “Mỗi lần phụ thân uống say hoặc là tối đến ngủ không được đều nói chuyện này, sau đó liền mắng cái Cửu Vương gia kia, mắng đến độ cầu huyết nữa!”

Mọi người im lặng một lát, sau đó đồng loạt quay sang nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gãi gãi đầu, hỏi Âu Dương Thiếu Chinh: “Ta mà nói những lời thế này sao?”

Âu Dương khinh bỉ mà nhìn hắn: “Không cần thư sinh gầy không được mấy cân là câu cửa miệng của người”

Triệu Phổ sờ sờ mũi, có chút nhẹn không được, hỏi: “Không phải chỉ nói có một câu sao, phụ thân nhóc cũng thật quá keo kiệt, lại còn thù dai đến vậy Còn nữa, phụ thân nhóc làm gì mà mắng ta dữ vậy, mắng ra cả cầu huyết nữa?”

Triển Chiêu lại liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường buông chén nói: “Là cầu huyết lâm đầu đi.”

“Nga” Mọi người cũng bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường, rất là khâm phục.

“Đây cũng là độc môn tuyệt kỹ của người sao?” Triển Chiêu nghiêng qua hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường diện vô biểu tình mà nhả ra hai chữ: “Thiên phú!”

Triển Chiêu bị hắn chọc cười, Bạch Ngọc Đường lại thuận tay đặt một quả quýt trước mặt Y.

“Nói nửa ngày thì ra là chỉ vì chuyện này.” Triệu Phổ cảm thấy này cũng không có gì, nói: “Ngày mai ta nhận lỗi với phụ thân nhóc là được chứ gì, nói ngược hấn rất lớn, không phải hạng thư sinh văn nhược hấn được đi?”

Tiểu Tứ Tử lại liếc hấn một cái, nói: “Đã hết đâu, còn nữa đó.”

“Còn nữa?” Triệu Phổ tò mò: “Ta còn nói gì nữa?”

“Phụ thân nói, sau đó người lại tự mình cưỡi ngựa đến biên quan một chuyến, muốn đi cứu người a!” Tiểu Tứ Tử nói: “Đi gần nửa tháng mới tới được cửa biên quan, không nghĩ tới thị vệ canh cửa lại đuổi người về, còn nói ...”

“Nói cái gì?” Triệu Phổ buồn bực.

“Còn nói, Cửu Vương gia gì đó ghét nhất là thư sinh, đừng có náo loạn, nơi này không phải là nơi các người nên đến, mau chóng trở về đọc sách đi.” Tiểu Tứ Tử quệt miệng: “Phụ thân nói, người đứng ở cửa chửi họ một trận, sau đó một cái quân binh đành phải vào báo cho Cửu Vương gia.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm: “Thực sự có chuyện như vậy?”

“Có.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Có điều quân binh kia sau khi trở ra, lại nói là, Cửu Vương gia nói, thư sinh này cũng thật có bản lĩnh, có thể chạy tới Mạc Bắc này.”

Mọi người đều gật đầu, Âu Dương cũng gật đầu: “Đúng là câu mà con người nên nói a.”

“Phía sau còn có nữa đó.” Tiểu Tứ Tử thở dài: “Phụ thân nói, người mới hơi đỡ giận một chút thì quân binh kia lại nói tiếp, Cửu Vương gia nói mau tìm lang trung xem cho thư sinh kia một chút, chạy đường xa như vậy liệu có mệt chết không a”

.....

Tiểu Tứ Tử vừa mới nói xong mọi người đều tập thể trầm mặc.

Thật lâu sau, mọi người cũng không biết nên nói cái gì.

Âu Dương chỉ mặt Triệu Phổ: “Triệu Phổ, đức hạnh của người vút cho cầu ăn rồi hả? Sao cái miệng người nó lại thối như vậy chứ?”

“Ta có sao?” Triệu Phổ hoàn toàn không hề nhớ mình nói những lời này.

“Đương nhiên là có a!” Tiểu Tứ Tử rầu rĩ: “Phụ thân nói, sau đó người đã đợi ở bên ngoài quân doanh một ngày, cũng không có ai cho người vào xem bệnh, đến lúc trời tối đen thì có một quân binh canh cửa mang đến cho người chút đồ ăn, nói Nguyên Soái cùng các vị Tướng quân mấy ngày nay đều rất bận, đã xuất quan rồi, bảo người không cần phải chờ nữa, buổi tối ở đại mạc rất lạnh a.”

Triệu Phổ lại sờ sờ cái mũi —— Từng có chuyện này sao?

“Sau đó phụ thân trở về gia hương, lại gặp được một người bị cửa cụt chân.” Tiểu Tứ Tử nói: “Nói là thương binh xuất ngũ.”

Triệu Phổ khẽ nhú mày.

“Người kia vì trời mưa nên chân bị đau, tìm phụ thân xem bệnh.” Tiểu Tứ Tử nói tiếp: “Phụ thân nói, là tên lang băm đã cắt chân của hấn, nếu như có phụ thân ở đó, nhất định có thể trị khỏi cho hấn, hận chết cái gì chín con rồng, anh hùng cái rắm, Đại cầu hùng ...”

Triển Chiêu theo bản năng lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mi, ý là —— Câu này không phải thành ngữ.

Tiểu Tứ Tử nói xong, mọi người hai mắt nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện.

Tử Ảnh liếc mắt nhìn Giả Ảnh, Giả Ảnh lắc đầu, ý là —— Đừng nháo loạn!

Lại nhìn Triệu Phổ lúc này, gương mặt hấn trầm mặc không nói, ngồi phát ngốc ở một bên.

Âu Dương đột nhiên hỏi Tiểu Tứ Tử: “Vậy thì, phụ thân cháu có tài như vậy, sao không đi thi công danh mà chỉ ở lại gia hương chữa bệnh cho người ta, liệu có quan hệ với chuyện này không?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng cái đầu, nói: “Ân Cũng có người khuyên phụ thân đi thi công danh, phụ thân thì khẳng định là có thể đậu Trạng nguyên, phụ thân cũng từng thi Hương, đạt đệ nhất a! Thế nhưng, sau đó người cũng không bao giờ thi nữa, người nói chán ghét quan viên, đặc biệt là cái Hoàng sắc kỳ đó.”

Mọi người lại sững sốt, đồng loạt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu: “Hoàng thân quốc thích.”

..... Mọi người cùng gật đầu, sau đó lại đồng loạt quay đầu nhìn Triệu Phổ —— Thật đáng giận nha! Huỷ hoại tiền đồ cả đời của người ta a!

Lúc này trên mặt Triệu Phổ lại không có biểu tình gì, nói đi cũng phải nói lại, bình thường Triệu Phổ đều mang cái dáng vẻ lười nhác, rất ít khi thấy hẩn nghiêm túc như vậy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chưa thân quen với hẩn, thế nhưng Tử Ảnh, Giả Ảnh lại rất rõ, vẻ mặt này chỉ xuất hiện trên gương mặt Triệu Phổ có vài lần, lúc đánh giặc có rất nhiều binh lính bị thương, lúc bằng hữu qua đời, và lúc nương hẩn bị bệnh

Âu Dương ra hiệu cho Triển Chiêu, bĩu môi ý bảo Y đừng để Tiểu Tứ Tử nói nữa, tâm tình Triệu Phổ lúc này hẩn là không có tốt lắm đâu.

Triển Chiêu gật đầu, đút vào miệng Tiểu Tứ Tử hai múi cam.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt mà ăn cam, bé cũng cảm giác không khí xung quanh hình như có gì đó không đúng lắm cho nên cứ nhìn ngó xung quanh.

“Đã ăn no chưa?” Âu Dương hỏi Tử Ảnh cùng Giả Ảnh.

Tử Ảnh gật đầu, Giả Ảnh chạy đi trả tiền, Triệu Phổ đứng dậy hình như chuẩn bị rời đi.

“Ai.” Triển Chiêu gọi hẩn lại, chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử đang ngồi ở ghế, nói: “Người ôm Tiểu Tứ Tử về cho Công Tôn đi, ta có một số việc phải làm có thể sẽ về muộn.”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, biểu tình rất phức tạp.

Triển Chiêu nói: “Mấy địa chỉ kia chúng ta đi tìm là được, người đi xử lý vấn đề của người đi.”

“Ta ở lại hỗ trợ.” Âu Dương Thiếu Chinh xua tay bảo Triệu Phổ nhanh chóng ôm Tiểu Tứ Tử đến xin lỗi Công Tôn đi, chuyện này dù sao cũng cần phải giải quyết.

Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử lại nhìn nhau một lát.

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay ra, ý là —— Bé một cái.

Triệu Phổ vươn tay bế Tiểu Tứ Tử lên, Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay hẩn, nhìn hẩn rồi hỏi hẩn: “Thức không vui nha?”

Triệu Phổ nhướn mi: “Chuyện này nhóc cũng nhìn ra?”

“Nhìn ra nha.” Tiểu Tứ Tử cầm mấy lọn tóc bên vai hẩn nghịch nghịch: “Trở về nói xin lỗi phụ thân thật tốt nha!”

Triệu Phổ nở nụ cười: “Thật sự nhóc không hề ngốc đi.”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt: “Đương nhiên.”

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử đi, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh chấp tay cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tỏ ý cáo biệt, sau đó cũng đi theo Triệu Phổ.

Âu Dương ở bên cạnh cũng yên tâm rồi, sau đó vừa cười híp mắt vừa nhìn hai người: “Nhị vị, vừa đi tìm người vừa nói chuyện chứ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Âu Dương đột nhiên có vẻ gấp gáp như vậy.

Nghiêu Tử Lăng có chút tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường: “Trời đã tối đen rồi, các người còn tìm ai a?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp mở miệng, Âu Dương đã cười hì hì nói rồi: “Đương nhiên là đi tìm cô nương uống hoa tửu rồi, người có đi không?”

Nghiêu Tử Lăng hơi sững sốt, đột nhiên nở nụ cười: “Người khẳng định muốn dẫn Ngọc Đường đi uống hoa tửu? Tròng diện đó”

“Khụ.”

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng cắt ngang lời nói của Nghiêu Tử Lăng, Triển Chiêu thì lại vô cùng hiếu kỳ, tròng diện thế nào nha?

“Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.” Bạch Ngọc Đường đứng dậy.

“Ta cũng đi.” Nghiêu Tử Lăng nâng cằm hỏi nhưng cũng không có đứng lên.

“Người ăn cơm đi.” Bạch Ngọc Đường nói xong thì xoay người đi luôn.

Nghiêu Tử Lăng hình như đã sớm đoán được kết quả như vậy cho nên chỉ đơn giản nâng tay lên.

Một Hắc y nhân xuất hiện, lúc trước Triển Chiêu cũng đã chú ý qua, hẳn là tùy tùng của Nghiêu Tử Lăng, có thể không khác mấy ảnh vệ của Triệu Phổ.

Nghiêu Tử Lăng bảo hắc y nhân đi gọi món ăn, Triển Chiêu cùng Âu Dương Thiếu Chinh cũng đứng dậy rồi đi.

Triển Chiêu đi xuống sau cùng, lúc đi đến cầu thang liền nhìn thấy Nghiêu Tử Lăng đang giương mắt nhìn mình một cái, ánh mắt kia xẹt qua trên người mình hình như có chút tính toán.

Triển Chiêu xuống đến bậc thang, khẽ nhíu mày —— Y hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, gặp qua không ít người, đối với người khác đều có chút phán đoán trong ấn tượng ban đầu. Nghiêu Tử Lăng này thuộc loại tâm tư sâu không lường được, rất khó để có thể tìm ra được tâm tư hay tâm sự gì đó từ trên người hắn, thế nhưng, ánh mắt vừa rồi nhìn mình sao lại có cảm giác âm trầm, quỷ dị giống hệt ánh mắt của Độc Xà vậy.

Đi xuống dưới lầu, mọi người hướng tới địa chỉ đầu tiên.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi Triển Chiêu: “Đàm Kim kia sau đó làm sao?”

“Nga, nghe nói” Có điều Triển Chiêu còn chưa kịp nói thì Âu Dương bên cạnh đã đột nhiên nói: “Ngại quá, ta cắt ngang một chút, có chuyện quan trọng muốn hỏi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắn.

“Người vừa rồi là ai?” Âu Dương chỉ chỉ tửu lâu phía sau, chính là nơi mà bọn họ vừa mới ăn cơm.

“Nghiêu Tử Lăng.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Nga ...” Âu Dương nghĩ ngợi một lúc lâu sau đó gật đầu: “Hắn a!”

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu khó hiểu hỏi hắn.

“Àn...” Âu Dương chần chờ một chút, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Hắn rất thân với người?”

“Đồng môn.” Bạch Ngọc Đường trả lời: “Nhưng không thân.”

“Không thân sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Hắn là người Phái Thiên Sơn, có điều cũng không ở lại Phái Thiên Sơn, ta cũng chỉ đến Phái Thiên Sơn mấy lần, thường ngày đều ở Hâm Không Đảo.” Bạch Ngọc Đường hỏi Âu Dương Thiếu Chinh: “Có chuyện gì sao?”

Âu Dương Thiệu Chỉnh sờ sờ mũi mình, nói một câu rất không liên quan: “Kỳ thật trong Triệu gia quân có nhiều người như vậy, võ công cao nhất là Vương gia thì không ai bàn cãi rồi, đệ nhị hãn cũng không phải là ta mà là Trâu Lương, võ công của ta cùng Long Kiều Quảng tương đương nhau, Lão Hạ chưa đánh nhau với ai bao giờ nên không có so qua, hãn là sâu không lường được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Trâu Lương được người ta gọi là Ách Lang, vô thanh vô tức, nghe nói tính cách vô cùng quỷ dị thế nhưng võ công phi thường tốt, sát khí cũng nặng, là Tả tướng quân của Triệu gia quân, Triệu Phổ thường dùng hãn để bắt ngờ tập kích, có điều Âu Dương vì sao lại nói mấy chuyện chẳng liên quan này?

“Người muốn nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi cũng thật rất thẳng thắn.

“Vì sao lại không dùng Trâu Lương làm Tiên phong quan mà lại dùng ta, các người biết không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau, Tiên phong quan Hoả Kỳ Lân danh khí cực lớn, có điều vì sao hãn lại được chọn làm quan Tiên phong thì ai mà biết được?

“Bởi vì ta có ba năng lực mà người khác không có.” Âu Dương Thiệu Chỉnh vươn ba ngón tay ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất chuyên chú lắng nghe.

“Thứ nhất, ta biết đường.” Âu Dương nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, Âu Dương Thiệu Chỉnh là địa lý thông, cả Đại Tổng đều biết.

“Thứ hai, miệng ta dẻo, biết mắng chửi người.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm mặc —— Cũng coi như kỹ năng cần có của Tiên phong quan đi.

“Thứ ba thì sao?” Triển Chiêu hỏi.

Âu Dương Thiệu Chỉnh lại sờ mũi: “Mũi ta rất thính!”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu: “Mũi thính sao?”

“Thính hơn cả cẩu nữa.” Âu Dương khoanh tay, chỉ Bạch Ngọc Đường: “Người không mang huân hươu trên người thế nhưng trên đường đi người đã ghé ba khách điểm dùng ba loại huân hươu khác nhau, còn có một loại hương thượng đẳng từ y phục, hãn là mang theo từ nhà.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, Triển Chiêu tiến lại gần ngửi ngửi hương trên y phục Hãn, cũng chỉ có thể ngửi được một làn hương nhàn nhạt mà thôi, vậy mà cũng có thể phân biệt được khác nhau sao?

Âu Dương lại chỉ Triển Chiêu: “Triển Đại nhân hãn là sáng sớm nay đã ăn hoành thánh, còn ném qua bánh bao nhân đậu, đến cửa hàng đối diện nha môn ăn qua cá viên, trong lúc đó còn ăn thêm một tô mỳ ở cửa hàng khác nữa ……”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu nhanh chóng ho khan.

Bạch Ngọc Đường nhìn Y, ý là —— Đại tiệc buổi sáng của người cũng thật quá phong phú đi.

“Quả nhiên mũi thính, thế sau đó thì sao?” Triển Chiêu hỏi Âu Dương.

Âu Dương quay đầu lại, liếc mắt nhìn về hướng khách điểm kia: “Vừa rồi, đám hắc y nhân hành thích Vương gia có dùng một loại tên mà trên đó có hương tùng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

Triển Chiêu nhận ra thần sắc Hãn có biến hoá.

“Trên người Nghiêu Tử Lăng cũng có loại hương tùng này.” Âu Dương buông tay xuống, nói: “Vừa rồi ta đã nói cho Vương gia.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Âu Dương, ý là —— Vừa rồi người nói cho Triệu Phổ lúc nào?

Âu Dương lại sờ mũi một lần nữa.

Triển Chiêu cũng Bạch Ngọc Đường đều nghĩ ra, vừa rồi Triệu Phổ quả thực là có sờ mũi hai lần, thì ra là đang trao đổi cùng Âu Dương.

“Hắn là Vương gia sẽ phái người theo dõi Nghiêu Tử Lăng này.” Âu Dương nhướn mày với Bạch Ngọc Đường: “Nếu đã cùng nhau uống rượu thì đã là bằng hữu, ta cũng không muốn gạt người, nếu như hắn cùng người không có thân thiết, vậy thì dễ làm rồi.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

Triển Chiêu tiến lên hai bước, nói: “Có thể chỉ là hiểu lầm.”

Bạch Ngọc Đường đi thêm mấy bước nữa rồi mở miệng: “Không sao.”

“Không sao?” Triển Chiêu thoáng có chút khó hiểu, Bạch Ngọc Đường cũng không giống người vô tình như vậy, cũng không biết quan hệ thế nào nhưng có thể nhìn ra được là Nghiêu Tử Lăng rất quan tâm đến hắn.

“Đúng vậy, không sao.” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Bởi vì không phải là hiểu lầm.”

Triển Chiêu cùng Âu Dương đều sửng sốt: “Chắc chắn như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười: “Nếu như hắn thực sự muốn ám sát Triệu Phổ, sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy.” Vừa nói vừa chỉ chỉ đầu mình: “Hắn thực sự rất thông minh, công phu của sư phụ ta, người đầu óc ngốc một chút thì không thể học được, ở Phái Thiên Sơn kia, người chỉ cần hơi ngu ngốc một chút là không thể sống được đến ngày hôm sau.”

Triển Chiêu cười gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Âu Dương dở khóc dở cười nhìn Triển Chiêu: “Khai Phong Phủ phá án đều dựa trên chứng cứ đi, lý do này mà người cũng có thể chấp nhận sao?”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn hắn: “Lý do này không đầy đủ sao?”

Âu Dương mở to mắt mà nhìn — Đây đủ chỗ nào?

Thế nhưng Triển Chiêu đã cùng Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói chuyện Đàm Kim rồi.

Âu Dương chấp tay phía sau mà nhìn hai người một trắng một đỏ trước mặt Nhìn cái cách bọn họ ăn ý như vậy, không hiểu sao trong đầu hắn tự nhiên lại hiện ra bốn chữ: “Trời sinh một cặp.”

Đưa tay vỗ đầu, Âu Dương nhanh chân đuổi kịp, có điều không có cách nào chen lọt vào giữa hai người kia, đi bên trái đi bên phải đều không thoải mái chút nào, hắn lại quen làm Tiên phong quan cho nên càng không thích đi đằng sau, vì vậy hắn không còn cách nào khác là phải chạy lên đi trước dẫn đường.

11. Q.1 - Chương 11: Các Loại Hiểu Lầm

“Đàm Kim này, nghe nói năm đó chính là quan viên bộ binh có tiền đồ và được thưởng thức nhất, tuổi còn trẻ nhưng chức vị rất cao.” Triển Chiêu song song đi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa kể cho hắn nghe chuyện Đàm Kim mà Bàng Thái sư nói ỉn: “Có điều, người này lại có một tật xấu, yêu đao như mạng.” Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày: “Hắn biết võ công?”

“Không biết.” Triển Chiêu lắc đầu: “Tuy hắn nhậm chức bộ binh, thế nhưng thực chất chính là quan văn, có điều quan văn thì cũng có sở thích riêng, có vẻ như niềm yêu thích nhất của hắn chính là cất giấu toàn bộ danh đao trong thiên hạ, quả thực là đã thành nghiện rồi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vốn dĩ hắn đã có thể hảo hảo tận chức của mình, cho đến khi, một lần hắn có việc phải vào kho phòng chứa công phẩm của Hoàng cung, khi đến đó hắn nhìn thấy một món đồ, người đoán hắn nhìn thấy cái gì?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Bảo đao sao?”

Triển Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, nghe nói lúc hắn nhìn thấy thanh đao kia còn chẳng thể bước chân đi nổi, Đàm Kim cứ như bị ma xui quỷ khiến mà cầm thanh đao kia về nhà.”

“A!” Âu Dương Thiếu Chinh đi ở phía trước nghe thấy được liền lùi lại, đến bên cạnh hai người mà xen vào: “Chuyện này ta cũng biết.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Thiếu Chinh: “Chuyện này xảy ra khoảng bao lâu rồi?”

“Khoảng mười năm đi.” Âu Dương nhún vai một cái: “Chuyện này là Nam Cung nói cho ta, lúc đó Hoàng Thượng còn chưa có đăng cơ nữa.”

Triển Chiêu hơi mỉm cười: “Người cũng quen thân với Nam Cung sao?”

“Đương nhiên.” Âu Dương cười hì hì nói: “Ta, Triệu Phổ, Nam Cung và Hoàng Thượng cùng nhau lớn lên mà.”

Triển Chiêu vui vẻ: “Vậy lần sau đến Khai Phong đi uống rượu không? Ta cũng hợp với Nam Cung nữa.”

Âu Dương gật đầu, Triển Chiêu lại vỗ Bạch Ngọc Đường: “Khi nào thì người đến Khai Phong? Lúc ta đi tuần thành nhìn thấy có mấy cửa hàng, đều nói là của Hãm Không Đảo, còn có cả một toàn đại trạch tên là Thúy Tinh Viên, cũng là của Hãm Không Đảo, mỗi lần người đến Khai Phong đều ở đó phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Ừ, thỉnh thoảng sẽ đến.”

“Tốt lắm, lúc người đến thì có thể cùng nhau uống rượu rồi.” Triển Chiêu nói xong liền nhớ đến mình còn chưa có nói rõ ràng chuyện của Đàm Kim, cho nên nhanh chóng quay lại chủ đề đang nói: “Lại nói đến, việc Đàm Kim gặp chuyện không may cũng có liên quan đến Nam Cung, nghe nói năm đó Hoàng Thượng vẫn còn là Thái tử, đã nhìn thấy thanh đao kia, hắn nhớ rõ sinh nhật của Nam Cung cho nên mới xin Phụ Hoàng ỉnh thanh đao đó để làm quà sinh nhật cho Nam Cung. Chờ lâu lắm mới tới sinh nhật, Phụ Hoàng hắn cũng đồng ý rồi, khi đi lấy thì phát hiện ... Đao đã biến mất.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mi một cái — Ăn trộm công phẩm, đường làm quan của Đàm Kim coi như hủy rồi.

“Chuyện này lúc đó nháo thật lớn.” Âu Dương đỡ lời: “Tiên Hoàng hạ lệnh cho Bao Đại nhân cùng Bàng Thái sư vốn là Binh bộ thượng thư khi đó điều tra việc này, các người nghĩ a, mỗi người khi vào kho phòng đều được ghi chép lại, không phải là Đàm Kim càng dễ dàng bị bắt sao.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Thế nhưng mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, Đàm Kim bị người ta tập kích.” Âu Dương buông tay một cái.

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt: “Người nói là Dương Thái Sinh?”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu: “Đàm Kim bị thương rất nặng, cuối cùng từ quan. Đao cũng được Bao Đại nhân tìm về, Đàm Kim cứ thế mà trở lại cố hương, từ đó mai danh ẩn tích.”

Bạch Ngọc Đường hình như có chút khó hiểu: “Hắn phạm pháp chính là phạm pháp, Bao Đại nhân tại sao lại chỉ cho hắn từ quan?”

Triển Chiêu nhún vai một cái: “Hình như là Tiên Hoàng ân xá.”

“Chuyện này có lý do, chỉ là người bên ngoài không biết mà thôi.” Âu Dương hơi mỉm cười, bởi vì: “Ước định về đao.”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhìn nhau một cái: “Ước định về đao?”

“Lúc đó, sau khi tìm lại được đao rồi, Tiên Hoàng liền đưa cho Hoàng Thượng, sau đó còn muốn nghiêm trị Đàm Kim.” Âu Dương nói: “Hôm đó chính là sinh nhật của Nam Cung, Hoàng Thượng vui tươi hơn hờ mà đem lễ vật chạy đến tặng hắn, thế nhưng không ngờ Nam Cung lại đem đao trả lại.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cùng buồn bực: “Vì sao? Không thích a?”

“Đương nhiên không phải, đao tốt như vậy mà.” Âu Dương cười nhàn nhạt: “Nam Cung cũng có tính toán của Nam Cung, sau khi hắn đem đao trả lại cho Tiên Hoàng đã cầu xin hãy xử nhẹ tội cho Đàm Kim.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò, chẳng lẽ hai người này có gì đó sâu xa với nhau sao?

“Chuyện liên quan đến việc lúc đó thân thể của Tiên Hoàng cũng đã không tốt rồi, thế nhưng Hoàng Thượng còn trẻ tuổi, căn cơ còn chưa vững, Vương gia ở trong quân cũng chưa có bộc lộ tài năng.” Âu Dương nói: “Lúc đó nhân mã bộ binh rất hùng mạnh, cũng không thể phủ nhận Đàm Kim là người rất có năng lực, binh thường hắn rất tận tâm lại trung thành, chẳng qua là hắn nhất thời bị quỷ ám cho nên mới trộm thanh đao đó, nếu như quá nghiêm trị hắn sợ là sẽ có không ít người bất bình. Hơn nữa, Nam Cung cũng cảm thấy mình cùng lắm cũng chỉ là một thị vệ mà thôi, chuyện này lại từ hắn mà ra có khi sẽ khiến mọi người nghĩ Triệu Trinh chẳng biết phân biệt công tư khó thành đại sự, chẳng bằng hắn bán một cái nhân tình cho người của bộ binh, xử nhẹ cho Đàm Kim, đối với ai cũng tốt.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Nam Cung Kỷ là đệ nhất đại nội cao thủ, thống lĩnh thị vệ, là người Triệu Trinh tín nhiệm nhất, thì ra đã trung tâm từ nhỏ như vậy a, hơn nữa người này có vẻ thập phần khiêm tốn, cũng không phải hạng hời hợt chút nào.

“Lúc đó Tiên Hoàng cũng vô cùng vui vẻ.” Âu Dương cười: “Nam Cung làm việc này, Tiên Hoàng cũng cảm thấy yên tâm hơn với Hoàng Thượng rất nhiều, cảm thấy hắn rất biết cách dùng người, lại có người vì hắn mà suy nghĩ, điều đó chứng tỏ hắn rất được lòng người. Sau đó Tiên Hoàng thực sự xử nhẹ cho Đàm Kim, chuyện này lớn biến nhỏ, nhỏ biến không, cũng là chừa cho Thái sư chút mặt mũi. Sau đó Tiên Hoàng lại cùng Nam Cung và Hoàng Thượng trước đao lập một ước định. Nam Cung phải dùng toàn tâm toàn ý đối đãi Triệu Trinh, phải vì hắn phân ưu, còn Triệu Trinh cũng cần phải nhớ rõ phần trung thành này của Nam Cung, đối với hắn như huynh đệ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được, thì ra là có chuyện như vậy, khó trách sao Triệu Trinh cùng Nam Cung Kỷ lại có quan hệ thân thiết như vậy, vừa giống như vua tôi lại vừa giống huynh đệ, Nam Cung có thể làm tròn bổn phận của mình như vậy, lại không màng gì đến công danh lợi lộc, cũng chỉ vì muốn bảo đảm an toàn cho Triệu Trinh.

“Có điều a, Bàng Thái sư còn nói đến một chi tiết.” Triển Chiêu nói tiếp, lúc này mọi người đã đến cửa một nhà một trong ba địa chỉ kia rồi.

Lúc này, trời cũng đã bắt đầu tối đen, Âu Dương chạy đến gõ cửa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng phía sau nói tiếp.

“Chi tiết gì?”

“Thái sư nói, Đàm Kim vốn dĩ là một người rất nho nhã, thế nhưng không biết có phải do hắn cầm phải cây đao có sát khí quá nặng hoặc một thanh yêu đao, tà đao gì đó hay không mà tính cách càng ngày càng quái dị, lại rất thô bạo nữa.” Triển Chiêu thấy Âu Dương vừa mới gõ cửa một chút đã chạy ra liền hỏi: “Là nhà này sao?”

Âu Dương lắc đầu: “Thợ rèn còn chưa đến hai mươi tuổi, tổ tiên cũng không có ai rèn đao hết.”

“Vậy đi đến nhà tiếp theo đi.” Triển Chiêu cùng mọi người đi sang nhà khác, vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Ta không thân thuộc với Đàm Kim.” Âu Dương khoanh tay: “Có điều, ta cũng đã gặp hắn mấy lần, phần lớn đều ở những buổi tiệc hoặc dạ yến ở Hoàng cung, tóm lại lúc trước và lúc sau cứ cảm thấy là hai người khác hoàn toàn.”

“Biến hóa lớn như vậy sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ, lúc đầu gặp hắn chỉ thấy hắn là người trẻ tuổi nhất trong đám văn nhân tao nhã cho nên mới chú ý hơn một chút mà thôi, đáng vẻ tư văn trắng trẻo, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng.” Âu Dương lắc đầu: “Thế nhưng, chỉ mới qua có mấy năm, oa, tên kia đã mặt mày thô ráp, râu ria xồm xoàm, mắt đầy lòng trắng, trên mặt toàn là nếp nhăn, lúc đó Vương gia còn thối miệng mà nói một câu “Nhìn thấy không? Đùng có làm quan văn, quan văn mau già!”

Nói đến chỗ này, mọi người đã đến nhà thứ hai, Âu Dương lại đi gọi cửa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng ngoài cửa.

“Nếu như quả thực tiếp xúc với hung khí gì đó khiến cho cả người chấp mê bất ngộ thì rất dễ chết sớm rồi.” Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng: “Chiếu theo những gì Âu Dương nói, nếu như mười năm trước hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy, nói không chừng bây giờ đã chết rồi.”

Triển Chiêu thở dài, tuổi của Đàm Kim kia cũng không nhỏ đi, đừng nói đã chết thật rồi chứ

“Xui a!”

Lúc này, Âu Dương lại chạy ra: “Chỗ này càng chẳng ra làm sao a, làm nghề đào nhĩ a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngậy người một chút, sau đó liền nở nụ cười.

Âu Dương dở khóc dở cười nhìn hai người: “Vâng, vâng, cứ cười đi, bây giờ chỉ còn có một cái, nếu như vẫn không tìm thấy thì thật quá phiền toái.”

Triển Chiêu nhìn địa chỉ thứ ba: “Thật xa a.”

“Đi thôi.” Âu Dương bước nhanh hơn: “Nếu không quá muộn.”

Ba người vì vậy mà đi nhanh hơn về phía địa chỉ kia.

Tạm thời không nói đến ba người đang đi tìm người, lại nói về chuyện ở nha môn lúc này.

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử trở về, đi qua thực điểm cạnh nha môn, Tiểu Tứ Tử liền chỉ vào cá viên nói: “Phụ thân thích ăn bánh bao nhân cá cùng Hoàn thánh cá viên a.”

Giả Ảnh lập tức chạy đi mua mấy phần, cầm theo cái thực hạp mà cùng Triệu Phổ đi vào nha môn.

Tử Ảnh nhìn nhìn khắp nơi, phát hiện có mấy gian phòng trong nha môn đều đang sáng đèn, liếc mắt qua đã nhìn thấy Thái sư đang ngồi trong sân uống trà. Bao Chứng thì cầm đôi đũa đi từ trong thư phòng ra.

Triệu Phổ nhìn thoáng qua trên bàn, sau đó nhú mày — Cơm canh tẻ nhạt.

Thái sư cùng Bao Đại nhân bận đến giờ cũng chưa được ăn cơm, Triệu Phổ nhìn cơm canh mà nhú mày, tại sao lại chỉ có cơm canh cùng đậu phụ?

Giả Ảnh nhanh chóng mang bánh bao cùng Hoàn thánh lên cho bọn họ, chỉ lưu lại một phần cho Công Tôn, Tử Ảnh lại định chạy đến tửu lâu đối diện mua đồ ăn.

Bao Chứng nhanh chóng ngăn lại: “Vương gia không cần tiêu pha làm gì, buổi tối ta có thói quen ăn thanh đạm, đối với thân thể rất tốt.”

Thái sư mà ăn bánh bao chiên thì có chút xấu hổ cho nên rút tay lại, nói: “Vương gia, Công Tôn tiên sinh vừa mới cho ta một thực đơn, buổi tối ta chỉ có thể ăn củ cải trắng cùng đậu hũ, hắn nói một tháng ta phải giảm hai mươi cân, nghe nói như vậy có thể sống lâu thêm mười năm. Lớn tuổi rồi nên không thể so với các người được, ăn nhiều thịt cá chịu không nổi.”

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Buổi sáng phải ăn thật ngon, bữa trưa ăn no đủ, thế nhưng bữa tối nhất định phải ăn ít cơm, đặc biệt là người lớn tuổi, cơm tối tốt nhất là ăn ít thịt cá, nếu không sẽ có thể sinh bệnh.”

Triệu Phổ nhướng mi, hỏi Bao Chứng: “Vậy thư sinh kia đâu rồi a?”

Bao Chứng cùng Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng chỉ: “Trong phòng nghiệm thi chứ đâu.”

Triệu Phổ nhú mày, ngẩng đầu nhìn trăng đã lên cao giữa trời, hỏi: “Muộn như vậy hắn còn ở phòng nghiệm thi làm gì?”

“Hắn đang nghiệm thi chứ làm gì.” Bao Chứng vừa nói tới Công Tôn liền khen không ngớt miệng, khoe miệng cũng nhếch hết cả lên: “Công Tôn tiên sinh quả nhiên là thần kỹ! Thần y a! Không chỉ chữa khỏi

cho thích khách kia rồi mà lúc nghiệm thi còn phát hiện ra thật nhiều manh mối, cũng nhờ vậy mà ta cũng có thêm rất nhiều manh mối rồi.”

Triệu Phổ gật đầu: “Hắn ăn cơm chưa vậy?”

“Chưa có ăn đâu, hắn nói trước khi nghiệm thi không nên ăn, nghiệm xong rồi cũng ăn không vào nữa, sáng mai ăn cả thể là được.” Bàng Cát lắc đầu: “Vị tiên sinh này cái gì cũng tốt, chính là tại sao không chịu quý trọng thân thể mình a, có chút giống cái gì ...” Nói xong liền quay sang hỏi Bao Chứng.

“Ừ.” Bao Chứng cũng gật đầu: “Say mê y thuật lại có tinh thần trọng nghĩa, ta thật không hiểu tại sao một đại tài tử như vậy lại cam nguyện ở quê nhà làm một tiểu lang trung chứ, thật sự là ... ai!”

Bàng Cát cùng Bao Chứng đều tiếc hận mà lắc đầu một cái.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều quay đầu lại mà híp mắt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cảm thấy trán mình sắp vã cả mồ hôi ra rồi — Tất cả đều do hắn sai còn chưa được sao, thật sự là....

Vò đầu bứt tai rồi Triệu Phổ vẫn quyết định ôm Tiểu Tứ Tử đến gần phòng nghiệm thi.

Trong phòng nghiệm thi đèn vẫn sáng, đóng cửa, Trương Long cùng Triệu Hổ đều ở bên ngoài, ngồi trên bậc cửa, nhìn thấy Triệu Phổ đến đều đứng lên hành lễ với hắn.

Triệu Phổ cười cười gật đầu, đem Tiểu Tứ Tử đặt lên mặt đất.

Tiểu Tứ Tử chạy đến gõ cửa: “Phụ thân, phụ thân con đã về rồi.”

Bên trong cánh cửa lại truyền ra thanh âm rầu rĩ của Công Tôn: “Đã về rồi sao? Đến chỗ Bao Đại nhân trước đi, phụ thân một lát là xong ở đây rồi.”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật gật đầu, chạy đến giữa sân, bò lên ghế đá ngồi đối diện với Triệu Hổ, cùng chờ phụ thân bé.

Triệu Hổ bóc cho bé một quả cam, ngẩng đầu lên lại thấy Triệu Phổ chấp tay sau lưng mà đi vòng vòng quanh sân.

Trương Long cùng Triệu Hổ liếc mắt nhìn nhau một cái, cảm thấy thật khó hiểu mà nhìn Tiểu Tứ Tử, ý là — Vương gia có chuyện gì sao?

Tiểu Tứ Tử híp mắt cười cười, giơ ngón tay làm động tác “xuyết” với hai người, Triệu Hổ cùng Trương Long cũng ngầm hiểu được, cảm thấy Triệu Phổ hẳn là sắp làm chuyện gì mất mặt đây, cho nên hai người bọn họ yên lặng nói đi ăn cơm.

Triệu Phổ còn đang ước gì mọi người đều đi hết đi mới tốt đây, cho nên nhanh chóng gật đầu, nói bọn họ nhanh chóng đi ăn cơm đi.

Cái câu “rất nhanh sẽ xong” của Công Tôn chớp mắt cái đã qua một canh giờ.

Tiểu Tứ Tử đã ngủ gà ngủ gật rồi, Tử Ảnh lấy áo choàng của Triệu Phổ mà bọc lấy bé, ôm bé để bé dựa vào trong ngực mình mà ngủ ngon, Giả Ảnh ngồi xổm trên mái hiên nhìn trời, Triệu Phổ lại nhìn ngọn đèn trong phòng nghiệm thi, cảm thấy thật không biết phải nói sao, tại sao Thư sinh gầy yếu này có thể ngồi trong đó xem xét thi thể lâu đến vậy?

Lại qua không biết bao nhiêu lâu, lúc này chợt nghe thấy tiếng cửa mở ra.

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu lên, chỉ thấy Công Tôn đeo một chiếc khăn che mặt, bước ra khỏi phòng nghiệm thi.

Hắn vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Triệu Phổ ở trong viện, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hai bên nhìn nhau một cái, Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử đang ngủ trong ngực Tử Ảnh, liền đi qua nhìn một chút, thấy Tiểu Tứ Tử ngủ ngon đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ứng hồng, cảm thấy an tâm một chút.

Tử Ảnh luôn cảm thấy hằn là Công Tôn rất ghét bọn họ cho nên nơm nớp lo sợ hỏi: “Tối các người ngủ ở đâu a? Ta giúp người ôm nó về đó.”

Công Tôn chỉ một gian khách phòng cách đó không xa, nói: “Ở đó, làm phiền người.”

Tử Ảnh ngăn người, một mực lắc đầu: “Không phiền, không phiền chút nào.”

Giả Ảnh cũng đi theo: “Ta đi làm ấm giường đệm.”

Công Tôn cũng cười nói tiếng cảm tạ với hắn.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng ôm Tiểu Tứ Tử đi trốn.

Công Tôn đến bên cạnh múc nước rửa tay, cẩn thận rửa sạch, còn rắc vào chậu một chút được vật, còn có cả một chút xạ hương mùi thơm nhàn nhạt.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh bận rộn một hồi, sau đó đem Tiểu Tứ Tử đang ngủ say như một con heo nhỏ nhét vào trong chăn, xong rồi lại ra cửa nhìn lên.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ thấy Công Tôn vẫn không thèm nhìn mình, có điều nhìn thần sắc của hắn đối với Tử Ảnh cùng Giả Ảnh thì thấy được tâm tình hắn hôm nay có vẻ không tồi, cho nên thừa dịp tiến lên: “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn đem nước đổ đi, đến bên cạnh giếng thả thùng, có vẻ như định kéo chậu nước.

Triệu Phổ nhanh chóng chạy đến giúp hắn kéo nước.

Công Tôn thấy chậu nước bị đoạt đi rồi, cho nên đứng chờ một bên, tà tà ánh mắt mà nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ múc đầy một chậu nước đặt trước mặt Công Tôn.

Công Tôn rửa tay.

Triệu Phổ gỡ đầu.

Lại ho khan một tiếng nữa.

Công Tôn liếc hắn: “Ho khan a? Nói nhiều cho lắm vào, đi lấy chút cam thảo mà ngâm, ba ngày không nói gì là được.”

Khóe miệng Triệu Phổ cũng co rút, cảm thấy chuyện này so với đi đánh trận còn mệt hơn, cho nên chỉ biết vò đầu bứt tai.

Công Tôn thật ra cũng có chút bất ngờ.

Hành động này của Triệu Phổ thật chẳng khác lúc Tiểu Tứ Tử sốt ruột chút nào.

“Ân ...” Triệu Phổ lại tiếp tục hừ hừ.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cũng sốt ruột a.

“Người nói đi a!” Tử Ảnh dậm chân.

“Đúng vậy, không phải người là đồ miệng khiếm sao, tại sao giờ lại câm như hến vậy!” Giả Ảnh lắc đầu.

“Đúng nha!”

Lại có một thanh âm khác truyền đến, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang trườn cái chân nhỏ của bé mà chạy tới từ khi nào, cũng bám vào cửa nhìn lên.

Công Tôn lúc này đã rửa xong tay rồi.

Triệu Phổ vội vàng nói: “Kia, ăn cơm xong hãy đi.”

Công Tôn cũng có chút cảm thấy đói, hỏi: “Có cái ăn sao?”

“Có.” Triệu Phổ nhanh chóng thực hạp lấy bánh bao và Hoàn thánh ra.

Công Tôn nhìn thấy liền rất muốn ăn, có điều cũng đã lạnh rồi: “Cầm đi hâm nóng chút đã.”

“Không cần, không cần.” Triệu Phổ nhanh tay che lại chén Hoàn thánh, nói với Công Tôn: “Ăn đi, cẩn thận nóng.”

Công Tôn đưa tay sờ chén một cái, nóng đến độ hần phải rút tay lại, vội vàng kinh ngạc mà nhìn Triệu Phổ. Triệu Phổ vuốt vành tai ngẩng mặt lên, thuận tiện cũng đem bán bao che lại, chỉ lát sau buông ra, bán bao cũng nóng rồi.

Công Tôn ngồi xuống ăn một chút, kỳ thật hần rất đói bụng, hai món ăn này đến vừa đúng lúc, lại được ăn nóng cho nên tâm tình cũng không tệ.

Triệu Phổ tới bên cạnh bàn ngồi xuống, hình như đang nghĩ xem cần phải mở miệng thế nào.

Trong phòng, Tiểu Tứ Tử đang nắm chặt tay lại: “Cứu cứu, cố lên a!”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh nhìn bé: “Sửa thành Cứu cứu rồi sao?”

“Thuận miệng nha!” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, híp mắt cười đến thật ngọt ngào.

Tử Ảnh vội vàng che ngực lại, thật đáng yêu nha!

Công Tôn ăn Hoàn thánh, lại thấy Triệu Phổ ở bên cạnh hình như có chút khó khăn, giống y như người bị táo bón vậy, cho nên quay sang hỏi: “Vương gia, người làm gì đó?”

Triệu Phổ vừa nghe hần gọi “Vương gia” lại có cảm giác hần đang nói “Đồ ngu” vậy, gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Ta biết người đó, tên gọi là Vương Quý đúng không?”

Công Tôn hơi sửng sốt, ngẩng đầu mà nhìn Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, cái người bị cưa cụt chân kia hình như tên là Vương Quý thì phải.

Công Tôn buông thìa, nhìn chằm chằm Triệu Phổ thật lâu, sau đó mới nói: “Người còn nhớ rõ Vương Quý sao?”

“Nhớ rõ a.” Triệu Phổ nói: “Người không phải là người Thiệu Hưng sao, ta nhớ rõ những thương binh bị tàn phế xuất quân, Giang Nam tổng cộng có bảy người, trong đó chỉ có một người Thiệu Hưng tên gọi là Vương Quý.”

Công Tôn ngừng lại một chút, cúi đầu tiếp tục ăn Hoàn thánh: “Mỗi người người đều nhớ rõ sao?”

“Ừ.” Triệu Phổ nhú mày, cảm thấy thật áy náy: “Ta thật sự không ngờ hần lại bị lang băm làm hại, ta vẫn luôn nghĩ quân y trong quân doanh tất cả đều là lương y ...”

“Không liên quan đến quân y.” Công Tôn đột nhiên cắt lời Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngẩn người: “A.”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng loạt nhìn Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử thì lại đang gãi đầu mà khó hiểu ngẩng mặt lên — Đây là tình huống gì?

Triệu Phổ cũng nhìn chằm chằm Công Tôn: “Không phải người giận ta chuyện Vương Quý sao?”

Công Tôn ăn Hoàn thánh, vừa hỏi: “Người nghe ai nói vậy?”

“Tiểu Tứ Tử a.” Triệu Phổ trả lời.

Công Tôn nghĩ nghĩ: “Nga .. Sau đó Vương Quý lại tới vài lần nữa, có thể Tiểu Tứ Tử chưa có nghe hết chuyện.”

“Nghe được cái gì?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Vương Quý không hề hận người.” Công Tôn nói: “Là hần tự mình cầu xin quân y cắt chân của mình.”

“Cái gì?” Triệu Phổ kinh ngạc không thôi.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng nhìn nhau một cái, là chuyện gì?

Công Tôn ăn bánh bao, nói: “Vương Quý bị thương ở chân rất nặng, chữa khỏi rồi hẳn là cũng sẽ bị què, hẳn nói với ta, hẳn rất nhát gan, đi tòng quân là bởi vì trong nhà không có gì ăn, mỗi lần đánh giặc hẳn đều vô cùng lo sợ, đặc biệt khi nhìn thấy có người chết hẳn đều nghĩ mình nhất định sẽ phải chết.”

Triệu Phổ nhủ mảy: “Sao hẳn không xuất ngũ? Ta cũng đâu có ép người phải tham gia quân ngũ đâu ...”

“Hẳn biết, thế nhưng hẳn đã bị què rồi thì dù có về nhà cũng làm được cái gì?” Công Tôn hỏi: “Vương Quý nói, người đối với những thương binh bị tàn tật vô cùng tốt, cũng sẽ chiếu cố cho họ sống hết quãng đời còn lại, hẳn vì vậy mà đau khổ cầu xin vị lão quân y kia cứu chữa cái chân của hẳn đi. Vương Quý được bồi một khoản tiền về nhà, làm buôn bán rất phát đạt, bây giờ đã trở thành một viên ngoại trong Thiệu Hưng phủ, gia tài bạc triệu không nói, con có vài phòng thê thiếp, nhi tử nữ tử đều có đầy đủ. Hẳn nói hẳn không hề hận người dù chỉ một chút xíu, còn nói người chính là phụ mẫu tái sinh của hẳn, nếu ai dám nói bậy về người, hẳn dù cụt chân cũng sẽ đánh lại kẻ đó.”

Triệu Phổ sững sốt.

Trong phòng, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng sững sốt.

Tiểu Tứ Tử gãi đầu, rất tốt a!

Thật lâu sau, Triệu Phổ mới hỏi Công Tôn: “Vậy, người vì sao lại hận ta như vậy? Còn nói ta là cầu hùng nữa?”

Công Tôn ăn xong bánh bao rồi, liền đem đôi đũa vớt luôn lên bàn, nói: “Người còn dám nói, lúc đó ta ngàn dặm xa xôi chạy đến Đại mạc để hỗ trợ, thế nhưng người lại nói ta là Thù địch vô dụng ăn như mèo hen tốn cơm tốn gạo cũng chẳng tăng chút thịt nào không có khí lực chưa đi đến nửa đường sẽ chết, vì vậy người chết sống cũng không cho ta vào quân doanh!”

.....

Tiểu Tứ Tử há to miệng, ngẩng mặt mà nhìn Tử Ảnh cùng Giả Ảnh.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh nhìn nhau một cái, cùng xoa cằm: “Phong cách nói chuyện kiểu này đâu có giống cách nói của Vương gia a!”

Triệu Phổ cũng há to miệng: “Ta ... ta nói người ăn như mèo thừa cơm tốn gạo cũng chẳng lên chút thịt nào bao giờ?”

“Người có nói.” Tính tình của Công Tôn còn tệ hơn so với trong tưởng tượng của mọi người nữa.

Lúc này, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh chỉ thấy Tiểu Tứ Tử thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu bò lại lên giường nằm.

Tử Ảnh tiến qua: “Tiểu Tứ Tử, phụ thân đệ ...”

Tiểu Tứ Tử xua tay: “Phụ thân thật miễn cảm a, Cửu Cửu vô tội, thật đáng thương nha!” Nói xong liền đắp chăn ngủ.

Trong viện, Triệu Phổ vẫn còn chỉ chỉ vào mình nói: “Không phải ta chỉ nói thư sinh gầy không lết ...”

“Người còn nói nữa?” Công Tôn phát đại hỏa: “Người dám nói ta gầy không ra dạng hình gì, tay trói gà không chặt, chẳng có chút giá trị nào?”

Triệu Phổ há to miệng: “Ta đâu có nói ...”

“Người vừa mới nói!” Công Tôn trừng hẳn: “Ta hận nhất kẻ nào nói ta gầy, nói ta lang băm, nói ta thư sinh vô dụng.”

Triệu Phổ trợn mắt há mồm mà nhìn chằm chằm Công Tôn.

Ai ngờ Công Tôn đột nhiên vừa mới đứng lên, sau đó lại ngồi ngay xuống, thu thập chén đĩa cùng thực hạp ở trên bàn, vô cùng bình tĩnh mà nói: “Nhưng cũng quên đi.”

Triệu Phổ liền hướng đến chỗ hẳn mà ngồi một chút: “Người không sao đi? Sao lại kích động dữ vậy?”

Công Tôn nhìn hần nói: “Ta cũng không ngờ người lại nhớ rõ Vương Quý như vậy, nhìn người đối với binh sĩ có tình có nghĩa như thế, ta cũng không cần so đo với người nữa.”

Triệu Phổ chỉ kịp thấy trên mặt Công Tôn nở một nụ cười sáng chói, cả người cũng trở nên nhu thuận không ít, hần liền nhanh chóng che ngực — Tại sao lại đập nhanh vậy a?

“Ai.”

Chỉ thấy Công Tôn thu thập xong mọi thứ chuẩn bị đi rồi, Triệu Phổ lại hỏi hần một câu: “Người không đi thi công danh cũng không chịu nhậm chức vị, liệu có phải là do ta”

“Oa, người nghĩ người là cái gì mà đòi có mặt mũi lớn vậy a, ta chỉ là luyến tiếc Tiểu Tứ Tử, không muốn nó phải chạy xuôi chạy ngược mà thôi.” Công Tôn cầm cái tằm mà xỉa rằng: “Hơn nữa, nhà ta có tiền, mà Hoàng thân quốc thích bắt bẻ muốn chết, tất cả đều là lũ mắc bệnh nhà giàu, ai rảnh mà đi hầu hạ bọn họ chứ.” Nói xong liền lắc lư mà đi rửa bát.

Trong phòng, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều sưng sốt hồi lâu, sau đó cùng “phốc” một tiếng, miệng độc a.

Triệu Phổ lúc này đang cảm giác trong cái tiểu viện này gió lạnh từ đâu vì vụ thối đến, sưng sốt hồi lâu sau mới bắt đầu chửi: “Mụ nội nó a! Thù sinh quả nhiên chẳng nói đạo lý gì hết.”

12. Q.1 - Chương 12: Đàm Kim

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường và Âu Dương phải đi thật xa mới đến được nhà thợ rèn cuối cùng.

Âu Dương nhìn vào bản đồ Trấn Đào Phủ, lại nhìn địa hình xung quanh xong liền xác định đúng rồi, có điều, nếu như ở nơi này mà làm thợ rèn thì đúng là khiến hần có chút hoang mang, trước mặt là một rừng trúc thật lớn, xa xa lại có thể nhìn thấy một khu nhà cũ vô cùng đồ sộ.

“Quả nhiên mỗi người đều có sở thích riêng a, mở lò rèn xa như vậy có thể làm ăn được sao?” Âu Dương cau mày: “Nhìn giống như nơi ẩn cư thì hơn.”

“Đi xem đi.” Triển Chiêu đi qua rừng trúc, tìm được một cái thông đạo chỉ vừa một người đi, hướng thẳng vào phía trong mà tìm.

Đi qua đến nửa cái rừng trúc mới có thể tìm được ngôi nhà tranh nhỏ kia.

Ngôi nhà tranh này có hai gian, một gian làm nhà ở, có lẽ chủ nhân ngụ ở đó, còn một gian được lợp bằng, bốn bên dùng vải bố vây quanh, bên trong mơ hồ còn có ngọn đèn hắt ra, có thể nghe được cả tiếng rèn sắt “đinh đinh đang đang” thoát ra nữa.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái — ít nhất cũng chắc được tám chín phần là lò rèn rồi.

Cứ thế mà vén màn lên có vẻ không ổn lắm vì vậy Triển Chiêu liền lễ phép mà gọi một tiếng: “Có ai ở đây không? Đã quấy rầy rồi.”

Chỉ là Triển Chiêu hỏi đến hai lần nhưng vẫn không có ai trả lời, tiếng rèn sắt kia cũng không hề dứt đoạn.

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái, hay là thợ rèn kia lại là người điếc?

Không còn biện pháp nào khác là đành phải xông vào, khinh công của Triển Chiêu rất tốt cho nên lướt quanh màn che tìm hết một vòng cũng không tìm được cửa vào ở đâu.

Âu Dương nhìn thấy trên mặt đất bên cạnh có một cái thùng sắt, có mấy cái búa cho nên liền cầm lấy rồi gõ loảng xoảng: “Có người ở nhà không?”

.....

Đừng nói chứ, tiếng động lớn như vậy vừa mới vang lên, tiếng “đinh đinh đang đang” trong kia cũng ngừng lại.

Một lúc lâu sau, hắc bố vây quanh cũng được kéo ra, có một người đi ra ngoài.

Người này ăn vận một bộ miên phục thật dài, trên mặt có đội một chiếc mặt nạ sắt đặc chế, được dùng dây buộc ở sau đầu, trên mặt nạ có khoét hai cái lỗ thủng, sau lỗ thủng lại lộ ra hai tròng mắt đang nhìn chăm chăm mọi người.

Trong cảnh tối lửa tắt đèn, nhìn cái cách ăn mặc thế này cũng khiến cho ba vị cao thủ nhịn không được mà co giật khoe miệng —— Thật là một thợ rèn có cá tính nha!

“Ách ...” Triển Chiêu vừa muốn định hỏi hắn một câu, đã thấy thợ rèn kia tháo mặt nạ xuống, cởi áo bông để lộ ra một kiện bố sam mặc bên trong, xem chừng bố sam cũng đã bị mồ hôi ướt sũng rồi.

Thời tiết lúc này thì không lạnh lắm, nhưng cũng không có mát mẻ gì, tại sao lại phải mặc nhiều như vậy chứ?

Mặt người nọ đen thui lui cho nên hắn liền đến bên cạnh giếng nước rửa mặt một cái, lại hỏi: “Các người tìm ai?”

“Ách, chúng ta tìm thợ rèn ...” Âu Dương Thiếu Chính vừa trả lời vừa quan sát hắn một chút.

Người này tuổi cũng không còn trẻ, chắc khoảng độ bốn năm mươi tuổi, thể nhưng trông cũng rất trắng kiện, thân hình rắn chắc, xem ra đã là thợ rèn lâu năm, có điều Âu Dương nhìn thế nào cũng không hiểu tại sao thấy hắn cứ quen quen?

Người nọ rửa sạch mặt rồi, vào nhà lấy một cái bát to ra, hình như bên trong có nước trà, hắn vừa uống vừa đánh giá mọi người một lượt, cuối cùng tầm mắt lại dừng trên người Âu Dương Thiếu Chính, mở miệng nói: “Đã lớn đến thế này rồi, ai, xem ra là ta đã thực sự già rồi.”

.....

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng loạt xoay mặt nhìn Âu Dương Thiếu Chính —— Biết à?

Âu Dương nhìn hắn thật lâu, sau đó cũng nhớ đến một người, kinh ngạc mà há to miệng: “Người là Đàm Kim?!”

.....

Âu Dương vừa mới dứt lời, lúc này lại đến lượt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường giật mình.

“Đàm Kim?” Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

Người nọ cười cười, vui vẻ mà mời ba người vào nhà ngồi nói chuyện, còn rót trà cho họ, nhìn cũng rất hoà khí.

Sau đó hắn cũng ngồi xuống, hỏi: “Các người tìm ta có chuyện gì?”

Mọi người lại liếc mắt nhìn nhau một cái, giống như hỏi —— Ai nói trước?

Âu Dương hỏi: “Vương gia đã đến đây, muốn hỏi người chút chuyện xem người có biết chút gì về quặng sắt kỳ quái hay không?”

Âu Dương vừa mới nói xong câu này, hai đầu lông mày Đàm Kim cũng nhíu lại, hắn không lên tiếng nhưng nhìn lại sắc mặt cũng có chút biến hoá. Hắn lại uống thêm một ngụm trà, hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường: “Còn hai người thì sao? Tìm ta có chuyện gì?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Ta tới cùng Bao Đại nhân, có điều người muốn tìm người là Hắn” Nói xong liền chỉ Bạch Ngọc Đường.

“Bao Đại nhân a” Đàm Kim cười cười: “Thật đúng là hoài niệm.” Nói xong lại nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta nghĩ ta không biết người.”

“Ta đến tìm thi thể của Dương Thái Sinh.” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Người có manh mối gì không? Dù sao cũng coi như là bị người hại chết.”

Đàm Kim lại nhíu mày sâu thêm mấy phần, vừa định há miệng nói gì đó lại vừa có chút do dự, có điều cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, thở dài.

“Dương Thái Sinh không phải do ta hại chết, thực sự mà nói, hắn chết thế nào ta cũng không biết.” Đàm Kim nói: “Sau khi hắn đâm ta bị thương rồi liền bỏ đi, có điều ta cũng phải cảm tạ hắn, nếu như không có hắn, ta đã sớm chết rồi.”

Mọi người đều nhú mày, hình như cũng không hiểu được.

“Năm đó Dương Thái Sinh ám sát ngươi, lại còn trợ giúp cho ngoại tộc trốn thoát, đây là những gì mà bản án năm đó ghi chép lại, tại sao ngươi lại nói không có chuyện này a?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa nhìn Bạch Ngọc Đường — Vây người bị khắc chữ trên mặt kia là ai?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày, hắn cũng có chút khó hiểu.

“Chuyện năm đó nói ra rất dài.” Đàm Kim lại có chút khó hiểu mà nhìn Âu Dương Thiếu Chinh: “Vừa rồi ngươi nói quãng sắt gì?”

Âu Dương nghĩ nghĩ, hỏi hắn: “Hai năm trước, Trấn Đào Phủ này có phải đã từng xuất hiện một mỏ quãng được đem sử dụng, sau đó lại xảy ra chuyện”

“Quặng đó không thể dùng được.” Đàm Kim không đợi Âu Dương nói xong đã cắt ngang: “Tại sao lại vội vã dùng loại quặng này? Hiện nay cũng đâu có chiến sự ...”

“Không phải, ta là chỉ muốn hỏi thăm, chuyện năm đó có phải là người giúp đỡ giải quyết hay không?” Âu Dương hỏi.

Đàm Kim trầm mặc một lát, gật gật đầu, sau đó lại lập tức nhìn Âu Dương: “Cửu vương gia chạy từ xa như vậy đến Trấn Đào Phủ, liệu có phải là trong quân xảy ra chuyện gì hay không?”

Âu Dương cười gượng một tiếng: “Đàm Đại nhân vẫn thông minh như vậy.”

Đàm Kim xua tay nói: “Ta từ lâu đã không còn là Đàm Đại nhân nữa rồi, có điều lại nói tới, chuyện về quãng sắt này cũng có chút quan hệ đến vụ án của Dương Thái Sinh.”

Mọi người nghe xong càng cảm thấy khó hiểu, hai sự kiện cách nhau xa vậy, có liên hệ gì?

“Đi thôi.” Đàm Kim đứng lên: “Ta cũng nhiều năm rồi chưa gặp Bao Đại nhân cùng Vương gia, đến gặp họ một chút, sau đó ta sẽ đem mọi chuyện nói rõ ràng, có lẽ cũng có thể giúp đỡ đôi chút.”

“Nga, vậy thì quá tốt.” Âu Dương đứng dậy, Đàm Kim tắt đèn ra ngoài, chính lúc hắn cùng bọn Triển Chiêu vừa định xuất môn, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên đưa tay đẩy hắn một cái, Triển Chiêu đưa tay dùng Cự Khuyết chặn phía trước Keng keng hai tiếng vang lên, hai chiếc phi tiêu màu lam liền rơi xuống mặt đất.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhú mày — Chính là loại ám khí dùng để tấn công Triệu Phổ lúc trước, xem ra xung quanh có đám hắc y nhân mai phục trước đó rồi.

Âu Dương sờ sờ cái mũi, bĩu môi với Bạch Ngọc Đường một cái, hình như là đang nói với hai người bọn họ — Trong rừng có người.

Bạch Ngọc Đường nhìn thần sắc hắn, liền nâng tay bắn ra hai viên Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch, sau đó chợt nghe thấy hai tiếng rên nhẹ, hai Hắc y nhân té từ trên ngọn trúc xuống.

Âu Dương lại nhìn sang nơi khác, Bạch Ngọc Đường định móc tiếp Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch phóng ra, lại chợt thấy Triển Chiêu túm lấy ống áo mình.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn.

Triển Chiêu có vẻ rất không tán thành mà lắc đầu, sau đó còn thuận tay móc ra một bọc gì đó đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vừa mở ra nhìn thì thấy đó là một bọc đậu phộng, là cái loại vẫn còn dính đường xung quanh, hắn có chút khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm một viên nhét vào miệng mình, vừa vung tay lên, ý là ——— Một lưới bắt hết!

Bạch Ngọc Đường đỡ khóc đỡ cười, cầm lên một nắm mà vung ra một vòng xung quanh ... Sau khi ném xong rồi, liền thấy xung quanh ngã xuống ít nhất mười mấy người.

“Rất vô dụng a.” Âu Dương khoanh tay mà lắc đầu: “Chỉ có chút công phu đó mà còn có mặt mũi đi đánh lên sao.”

Lúc này, ở sâu trong rừng trúc hình như có động tĩnh gì đó, thế nhưng biến mất rất nhanh, xem ra là đã có người âm thầm theo dõi, nhưng đã đào tẩu rồi.

“Việc này không nên chậm trễ, nhanh chóng trở về thôi.” Âu Dương túm Đàm Kim một cái: “May mà chúng ta tới sớm một bước, nếu không người có thể sẽ gặp phiền toái rồi!”

Đàm Kim lại hơi cau mày: “Ta ở đây lâu như vậy rồi, mọi người đều vẫn không biết ta là ai, cũng không có ai đến gây phiền toái, tại sao lại như vậy”

Động tác Triển Chiêu rất mau lẹ, điểm huyết cả đám hắc y nhân nằm dưới đất.

Lại nói đến thủ pháp điểm huyết của Triển Chiêu, thật chẳng khác nào kinh công của hắc y nhân, đều là tuyệt chiêu, hắc y nhân chỉ có thể tự dời huyết của mình, mà còn có thể khoá huyết đối phương, nếu như không đạt được nội lực đến đẳng cấp cao thủ mà một khi bị hắc y nhân điểm huyết thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ hắc y nhân giải huyết, nếu không, cũng không ai có thể giải được.

Mọi người cũng không trì hoãn thêm nữa, nhanh chóng trở về nha môn.

Nghe nói đã tìm được Đàm Kim rồi, Bao Chứng cùng Bàng Cát cũng cảm thấy bất ngờ, vừa đi ra nhìn, đây chẳng phải là Đàm Kim năm đó hay sao.

Bao Đại nhân cũng tương đối thân quen với Đàm Kim, hắc y nhân dĩ nhiên coi trọng thanh niên này, cảm thấy sau này hắc y nhân sẽ tiền đồ vô lượng. Thế nhưng sau đó lại cảm thấy vô cùng đáng tiếc khi hắc y nhân phạm phải sai lầm hồ đồ như vậy, thế nhưng hôm nay, vừa mới nhìn thấy Đàm Kim, tuy rằng tuổi hắc y nhân cũng lớn rồi, có điều tinh thần hình như cũng không tệ lắm.

“Thái sư cũng ở đây?” Đàm Kim cảm thấy rất giật mình, cũng rất lễ phép mà hành lễ với Bao Chứng và Bàng Thái sư, nhìn thấy Triệu Phổ lại càng hành đại lễ.

Triệu Phổ đi từ phía sau ra, tiến lên đỡ hắc y nhân Nhớ lại năm đó hắc y nhân còn là một thanh niên trẻ tuổi, mà giờ đây tóc đã lấm tấm hoa râm rồi, Triệu Phổ sờ cằm, tính tuổi hắc y nhân là hắc y nhân khoảng hơn bốn mươi mà thôi, sao lại tang thương như thế? Vừa nghe hắc y nhân làm thợ rèn, cũng cảm thấy có chút tiếc hận.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường là hai người ngoài cuộc, cũng không can thiệp nhiều lắm, có điều bọn họ nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng được Đàm Kim lại là một tên trộm đao.

Chuyện hàn huyên là khó tránh khỏi, Triển Chiêu cũng nhân cơ hội này bảo Trương Long Triệu Hồ đến rừng trúc đem đám hắc y nhân kia giải về, lúc này bọn họ vẫn còn sống đó, chưa kịp tự sát đâu, cũng không thể nào nói được, cứ mang về rồi thẩm vấn sau.

Giải quyết xong rồi, Triển Chiêu liền đi qua hỏi Triệu Phổ: “Thế nào? Công Tôn có tha thứ cho người không?”

Khoẻ miệng Triệu Phổ co rút kịch liệt: “Đừng nói nữa!”

“Hắc y nhân tha thứ cho người a?” Triệu Phổ kinh ngạc: “Không thể nào đâu, Tiểu Tứ Tử giúp người cầu tình cũng không được?”

Triệu Phổ nhìn trời, lúc này chỉ thấy Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử đi từ hậu viện ra, trong tay Tiểu Tứ Tử còn cầm mấy miếng điểm tâm, hình như là bé ngủ rồi cầm thấy đói bụng nên dậy ăn khuya.

Triển Chiêu thấy Công Tôn cười tươi rói, hình như tâm tình cũng không tồi, liền hỏi Triệu Phổ: “Hay là ta giúp người nói a?”

Triệu Phổ nở nụ cười, Triển Chiêu người này quả nhiên là bằng hữu chí cốt, không sợ phiền toái lại không ngại đắc tội người ta mà giúp người khác giải thích hiềm lẫn, có thể khẳng định hiện nay rất ít người có thể làm được như vậy.

Có điều a

Triệu Phổ lắc đầu, nói với Triển Chiêu: “Ta nghĩ căn bản là vô phương cứu lại rồi, thôi cứ để vậy đi.”

Triển Chiêu sững sờ, Bạch Ngọc Đường ở phía sau nghe được, liền hỏi: “Ng nghiêm trọng như vậy sao?”

Thấy Công Tôn đã đến trước cửa rồi, Triệu Phổ nháy mắt với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói: “Để ta làm thí nghiệm cho các người xem.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Làm thí nghiệm gì?”

Chỉ thấy Triệu Phổ đến sờ đầu Tiểu Tứ Tử đang ở trong ngực Công Tôn, nói: “Tiểu Tứ Tử, ăn khuya sao?”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật gật đầu.

Ngay sau đó Triệu Phổ lại hỏi: “Tại sao không chia cho phụ thân cháu một chút a, cháu xem hấn gầy”

Cái chữ “gầy” kia Triệu Phổ còn chưa nói xong đã nghe Công Tôn đột nhiên phản pháo lại cả một chuỗi: “Ai gầy đến độ nặng không bằng một hạt gạo tay trói gà không chặt chân không to bằng tay ăn vào chỉ tổ lãng phí lương thực”

Công Tôn còn chưa có nói hết, Tiểu Tứ Tử đã nhanh chóng đưa tay che miệng hấn lại, mà bé che như vậy còn rất thuận tay nữa, hiển nhiên đây cũng không phải lần đầu.

Công Tôn chớp chớp mắt mấy cái, trừng mắt nhìn Triệu Phổ một cái rồi ôm Tiểu Tứ Tử đi sang một hướng khác, châm trà nhuận giọng.

Triệu Phổ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cộng thêm Âu Dương Thiếu Chính đều có biểu tình rất thống nhất —— Mất miệng đều trở thành hình chữ O.

Triệu Phổ liền lắc đầu mà đi, Tử Ảnh nhanh chóng góp tới nhắc nhở mấy người: “Cái gì “gầy, lang băm, thư sinh vô dụng” cấm ngữ, cấm ngữ biết không, nói ra là hậu quả khôn lường đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, khoé miệng Âu Dương đều co giật: “Đây chính là thần y bất tự y như người ta vẫn nói sao? Chẳng lẽ Công Tôn ghi hận đến giờ đều không phải là vì binh sĩ bị cụt chân kia mà là vì Vương gia nói bậy nói bạ về hấn sao?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cộng với Tiểu Tứ Tử chạy đến tìm Triển Chiêu chơi cũng đều gật đầu: “Chính là như vậy.”

“Đúng rồi Bạch huynh.” Lúc này đột nhiên Công Tôn uống trà xong lại nghĩ đến cái gì đó, liền đi đến.

Mọi người nhanh chóng im bặt, cùng nhau cười híp mắt mà hành lễ với hấn: “Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn cũng cười híp mắt mà xua tay với mọi người, nói: “Vừa rồi các người đưa cho ta có hộp đựng đầu người kia”

Triển Chiêu giơ tay: “Là ta đưa cho người.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói: “Ta nhờ Công Tôn tiên sinh nghiệm qua một chút.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút tò mò, đã thành xương khô rồi còn nghiệm thể nào nữa?

“Cái người chết kia, lúc chết khoảng độ trên dưới hai mươi tuổi, vẫn còn rất trẻ, lại bị chết bệnh.” Công Tôn nói xong Bạch Ngọc Đường liền nhú mày lại: “Tiên sinh, người xác định nghiệm đúng chứ?”

Mắt Công Tôn hơi nhú lại: “Người hoài nghi y thuật của ta?”

“Không không” cả Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu.

Về mặt Công Tôn hoà hoãn đôi chút, móc từ trong tay áo ra một cuộn giấy, trên đó có vẽ hình khuôn mặt một người: “Này, đây chính là diện mạo người đó, ta nghe Triển huynh nói một chút về vị Dương Thái Sinh kia, cảm thấy hình như không cùng một người Có phải người bị người ta lừa không?”

Bạch Ngọc Đường nhận bản vẽ kia, nhìn nhìn một chút lại có chút khó hiểu mà hỏi Công Tôn: “Chỉ nhìn xương cốt cũng có thể hoạ được mặt sao?”

“Có thể a!” Công Tôn gật đầu: “Diện mạo người ta là do xương cốt quy định a, có một bộ xương hoàn chỉnh đương nhiên là có thể hoá ra hình dạng hoàn chỉnh, không dám nói là giống nhau như đúc, có điều cũng đúng đến tám chín phần mười, nhiều nhất chỉ khác nhau ở béo gầy mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường xem xong, lắc lắc đầu: “Đừng nói tới béo gầy vội, cho dù hắc có mười mấy tuổi hay là hai mươi mấy tuổi thì cũng không phải là Dương Thái Sinh.”

Triển Chiêu nhìn Đàm Kim đang nói chuyện với Bao Đại nhân và Bàng Thái sư ở bên kia một chút, liền tiến lại gần hỏi Bạch Ngọc Đường: “Đàm Kim nói năm đó Dương Thái Sinh không hề bị sung quân biên quan, cũng không biết hắc có chết hay không, có thể là sự thật không?”

“Vậy thì tại sao trước lúc chết, thê tử của Dương Thái Sinh đến nói những lời đó với sư phụ ta, còn mang theo cả đầu người đến nữa?”

Triển Chiêu nhún vai một cái, cái này Y cũng đâu có biết.

Lúc này, mọi người lại thấy Bao Chứng vẫy vẫy bọn họ lại, ý kia như bảo, hình như Đàm Kim chuẩn bị nói rồi, vì thế mọi người đều tụ tập lại kiên nhẫn lắng nghe.

“Kỳ thật năm đó chuyện ta đi trộm đao có thể nói là bị quỷ mê hoặc, cũng có thể nói là thân bất do kỷ.”

“Thân bất do kỷ sao?” Bao Chứng nhíu mày: “Chẳng lẽ có người bức bách người?”

Đàm Kim hơi lắc đầu một cái: “Cũng không phải là có người bức bách ta, là có thứ đồ bức bách ta!”

“Ồ ...” Mọi người đều nhìn nhau: “Ồ gì vậy?”

13. Q.1 - Chương 13: Sinh Tử Thành Mê

Đàm Kim kể lại ọi người nghe về đoạn chuyện xưa đã làm thay đổi cả cuộc đời hắc.

Phụ thân Đàm Kim vốn là một võ tướng, rất yêu thích đao cho nên từ nhỏ Đàm Kim cũng rất thích đao, sau khi trưởng thành, hắc lại thường thu thập đao ở khắp mọi nơi. Thế nhưng, cho dù hắc có yêu đao đến đâu cũng không đến mức yêu đao như mệnh hay yêu đao thành cuồng, cho đến một ngày, trong lúc vô tình hắc lại nhìn thấy một thanh loan đao. Và mọi việc tất cả đều bắt đầu thay đổi.

Trong một lần đi sứ phía Tây, lúc đi qua một rừng cây nhỏ, thấy bên trong rừng có người đánh nhau, không ít hắc y nhân đều vây quanh một cô nương, cho nên hắc mới phất tay từng đến giúp đỡ. Hình như cô nương kia bị thương, cho nên dần dần rơi vào thế yếu. Những Hắc y nhân kia thấy có người đến giúp liền nhanh chóng bỏ chạy, thế nhưng điều kỳ quái chính là, cô nương kia cũng chạy.

Điều này khiến cho Đàm Kim có chút khó hiểu, có điều dù sao cũng là chuyện giang hồ, hắc cũng không có ý định truy cứu, đang định rời đi thì lại phát hiện trên mặt đất có rơi một cây đao.

Đó là một thanh đang có hình dáng vô cùng đặc biệt, thân đao giống như một vầng trăng khuyết, trên mặt có hoa văn cổ màu đen. Chuôi đao cùng vỏ đao da tạo ra cảm giác rất cổ.

Đàm Kim dùng sức mà rút đao ra, đột nhiên cảm nhận được ánh hồng chói mắt, cảm thấy vô cùng kinh ngạc

Một thuộc hạ của hắc thấy được, liền hỏi: “Cây đao này có phải có cổ đao hay không?”

Thật ra thì vừa nhìn kỹ lại cũng thấy được cây đao này mang lại cho người ta cảm giác rất cổ. Thanh loan đao này hình dạng cổ quái, hình trăng khuyết nhưng lại không có mũi đao, thân đao màu đỏ thế nhưng mặt ngoài lại bóng loáng dị thường. Đàm Kim nhìn một cái đã nhận ra đây chính là một bảo đao, hơn nữa bảo đao này cũng không phải bị người ta chém đứt mà là ngay từ đầu đã được đúc ra thành hình trăng khuyết như vậy, chính là một thanh Đoạn Đầu Đao.

Bình thường Đoạn Đầu Đao đều không dùng để giao chiến mà chẳng qua chỉ dùng làm lễ vật hoặc vật trang sức mà thôi, loại đao này không có mũi đao, để chứng tỏ chúng không dùng chém giết. Theo lý mà nói, Đoạn Đầu Đao thường không có vỏ đao, thế nhưng, thanh Đoạn Đầu Đao này chẳng những có thể rút ra khỏi vỏ đao, mà còn vô cùng sắc bén nữa.

Đàm Kim cũng không biết đao này là do ai bỏ lại, nhưng đợi một lát cũng không thấy có ai đến lấy, vì vậy cứ mang đi trước.

Vẫn là câu nói cũ, Đàm Kim mặc dù vô cùng yêu đao, thế nhưng cũng không phải là người không có nguyên tắc hoặc có lòng tham không đáy, hắn vẫn ở yên đó chờ chủ nhân thanh đao trở lại, thậm chí còn phái người đến cạnh rừng cây chờ đợi.

Thế nhưng, cứ ngày này qua ngày khác, chủ nhân của cây đao đó cũng không có tới, còn bản thân Đàm Kim lại có chút khác thường.

Đàm Kim vốn là người ôn nhuận nho nhã, thế nhưng không hiểu sao mấy ngày này không biết là do ngủ không đủ giấc hay là do không hợp khí hậu thổ chí mà cả người trở nên nóng nảy, cũng không có thân thiện được như trước kia.

Lúc đó, Đàm Kim cũng cảm nhận được mình có vấn đề, cả người dần dần trở nên táo bạo hơn, tham lam hơn và hơn nữa còn thường xuyên gặp ác mộng. Mặt khác, hắn chỉ cần vừa nhìn thấy đao là đã không còn bất cứ lực chống đỡ nào, luôn muốn chiếm lấy, hắn cảm thấy hình như mình đột nhiên yêu thích đao đến cực đoan, cho nên mới có chuyện vào cung trộm đao lần đó.

Sau đó Đàm Kim liền cảm thấy liệu có phải là mình đã xảy ra chuyện gì hay không, ngay lúc đó lại xảy ra chuyện Dương Thái Sinh đến trộm đao.

Lần đó, Đàm Kim bị trọng thương, lúc đó quả thực là Dương Thái Sinh đã bị bắt, thế nhưng hắn đã trốn thoát ngay sau đó.

Thế nhưng khi báo chuyện này lên trên, Đàm Kim sợ Hoàng Thượng cho là hắn vì muốn trốn tội cho nên mới giả mạo chứng cứ, như vậy tội càng nặng thêm, do vậy trong tình thế cấp bách, bằng hữu của hắn ở bộ binh mới sai người đem một phạm nhân chuẩn bị đầy ra biên cương tới để giả mạo Dương Thái Sinh, cho nên mới có chuyện Dương Thái Sinh bị xăm chữ lên mặt sau này.

Sau khi thương thế của Đàm Kim lành lại, lại được xử nhẹ tội cho nên hắn liền về quê ẩn cư.

Thế nhưng chỉ qua mấy ngày, Đàm Kim phát hiện “bệnh tình” của mình cũng chuyển biến tốt đẹp. Bắt đầu từ ngày đó, hắn cũng không còn mê luyện đao như trước nữa, gần như khôi phục bình thường, cũng chính vì như vậy nên Đàm Kim đột nhiên hiểu được, tất cả những vấn đề của hắn đều là do thanh đao kia đem đến, đây là thanh đao có thể dẫn con người ta vào ma đạo.

Đàm Kim bắt đầu điều tra tất cả các cổ tịch về đao, muốn tìm chút tin tức có liên quan đến Đoạn Đầu Đao.

Trong lúc điều tra, hắn lại phát hiện ra một loại đao có tên gọi Huyết Đao. Loại đao này toàn thân đỏ như máu, nghe nói là có yêu lực Được tạo ra từ mỏ thiết quặng được chôn sâu trong lòng đất. Sau đó, Đàm Kim bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được một mỏ thiết quặng tương tự ở Trấn Đào Phủ.

Thật ra thì tại sao Đàm Kim có thể trở lại bình thường a? Phương pháp của Đàm Kim rất đơn giản, hắn bảo thôn dân đem tất cả mỏ thiết quặng cùng những đao kiếm đã từng đúc từ mỏ đó đều chôn lại vào đất. Mà những thợ rèn chuyên đúc những loại đao này cần phải mặc áo bông thật dày, đeo mặt nạ lên, tránh không tiếp xúc trực tiếp với đao kiếm, chỉ một thời gian ngắn sau, những người khác cũng hoàn toàn bình phục.

Đàm Kim vẫn không chịu rời nơi này, thay tên đổi họ là vì muốn điều tra nguồn gốc của mỏ thiết quặng này.

Mọi người nghe Đàm Kim kể lại xong, cũng đã biết phần nào chân tướng năm đó, mặc dù việc của Dương Thái Sinh thế nào mọi người đều nghĩ không ra, thế nhưng chuyện mỏ thiết quặng ở biên quan xem ra đã có hướng giải quyết rồi.

“Ta sẽ sai người bảo lão Hạ đem mỏ quặng kia chôn xuống, nhưng còn những đao kiếm kia thì sao?” Âu Dương hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ sờ sờ cằm: “Những thiết quặng cùng đao kia không phải cũng đã được chở đi rồi sao? Thế nhưng bệnh tình cũng không có giảm bớt a ...”

“Các người nói mà xích thiết mỏ, liệu có phải giống như được mỏ không a?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

Đám người Triệu Phổ nhìn nhau: “Được mỏ?”

“Thật ra thì chuyện cũng không có phức tạp thế đâu, cái gì mà yêu đao với cả quỷ đao chứ.” Công Tôn nói với mọi người: “Loại mỏ này gọi là Được mỏ, phần lớn đều được chôn sâu dưới lòng đất, ở bên trên được phủ một tầng đất rắn chắc. Có thể là do từ nhiều năm trước ở trên đó từng mọc qua một loại thảo dược, sau đó liền bị chôn dưới lòng đất, những thảo dược đó liền biến hóa thành một dạng giống như được vật được sắc lên, được tính theo nước mưa mà ngấm vào trong đất, thấm đến thiết quặng bên dưới, dần dần, thiết quặng này cũng trở nên trúng độc. Nhiều năm sau, trong quá trình mọi người rèn sắt đã hít phải mà bị trúng độc, từ đó tính cách ngày càng dữ dội hơn.”

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy chuyện này có lý.

“Loại thạch này cũng thường xuất hiện, giống như việc có một con sông hằng năm đều chảy qua một thôn trang, người dân ở thôn đó đều uống nước sông đó mà lớn lên nhưng không bị làm sao. Đột nhiên có một hôm trong lòng sông có một số thực vật bị phun ra khỏi lòng đất, hòa vào trong nước sông. Người dân ở chân núi lấy nước sông đó uống, sau đó đột nhiên lại bị trúng độc.” Công Tôn vừa nói vừa khẽ mỉm cười: “Ta cảm thấy thứ có thể tạo thành khoáng thạch màu đỏ chính là một loại dược vật tạo ảo giác. Một thứ gọi là Lạc Đan Thảo, loại cỏ này có màu đỏ như lửa, có thể dùng để vẽ tranh hoặc nhuộm màu, chỉ cần ngậm trong nước một chút nước sẽ biến thành màu đỏ. Lạc Đan Thảo chẳng qua cũng chỉ là một loại thảo dược thông thường, có rất nhiều cách dùng, chẳng hạn như ban đêm ngủ không ngon giấc, có thể dùng một chút để an thần, cũng có thể dùng để trấn đau. Có điều điểm không tốt duy nhất chính là vật này có độc tính nhẹ, nếu dùng nhiều có thể khiến con người ta sinh ra ảo giác, khiến người ta trở nên rất nóng nảy, thậm chí còn có thể lấy mạng người ta nữa.”

Giả Ảnh suy nghĩ một chút: “Vương gia, những huynh đệ dẫn người vào đào quặng thiết đều nói, từ trong lòng đất khi đào ra cũng phát hiện rất nhiều bụi cây bị rửa nát, nhưng lại có màu đen.”

“Hoa cỏ gì khi bị chôn dưới đất cũng biến thành màu như vậy.” Công Tôn vừa nói vừa lấy ra một phương thuốc, nói: “Dược vật trong thiên hạ đều được phân ra thành từng loại, nếu như có bệnh chứng cùng triệu chứng giống nhau thì thường có cùng loại giải dược trị liệu giống nhau. Biện pháp trị hết chứng bệnh này rất đơn giản, dùng một phương thuốc giải rượu, có điều liều lượng nhiều hơn một chút mà thôi.”

“Cái này dùng được?” Triệu Phổ cảm thấy hình như không quá tin tưởng.

Công Tôn kê hai đơn thuốc, bảo Triệu Phổ chuẩn bị một lượng lớn dược giải rượu nấu trong quân doanh, ổi quân binh dùng một chén, sau đó lại xông dấm khắp nơi trong quân doanh, nếu như người nào bị quá nặng, cứ trực tiếp bỏ vào thùng dấm mà đun nóng lên một chút, đun cho đến khi toát hết mồ hôi ra là được rồi. Công Tôn còn nói, năm đó sở dĩ Đàm Kim và những thợ rèn kia có thể thoát hiểm là bởi vì họ mặc áo bông dày, khiến cho cả thân thể đều toát hết mồ hôi nên có thể giải độc.

“Nga ...” Mọi người trong phòng đều hiểu ra mọi chuyện, gật đầu: “Thì ra là như vậy đi.”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu a gật đầu, phụ thân bé rất giỏi nha.

Bàng Cát thấy hai con mắt của Bao Chứng cũng đã sáng rực cả lên rồi, liền cười hì hì hỏi hấn: “Lão Bao, Nhân tài a!”

“Đúng đúng!” Bao Chứng gật đầu lia lịa: “Đơn giản mà nói đó là kỳ tài!”

Sau đó, Triệu Phổ nhanh chóng phái người nhanh chóng trở về quân doanh điều chế dược thuốc cùng xông dấm.

Bao Chứng cùng Bàng Cát tiếp tục đi nghiên cứu vụ án.

Tất cả mọi người đều có chuyện để mà làm, duy chỉ có Bạch Ngọc Đường chẳng biết bắt đầu từ đâu, thì thể của Dương Thái Sinh không có đầu mối, hôm nay vừa tra ra thì cái đầu người kia là giả, cô nương không biết là người tốt hay gian tế kia cũng chết rồi, mọi chuyện càng tra hình như lại càng mơ hồ hơn.

Ngồi trong sân viện nha môn, Bạch Ngọc Đường nâng chén trà mà hơi lắc đầu một cái, đột nhiên lại nghe thấy tiếng thở dài bên cạnh: “Ai ...”

Bạch Ngọc Đường quay mặt sang, chỉ thấy Triển Chiêu đang ngồi xồm trên chiếc ghế bên cạnh Hắc, hai tay chống má mà than thở.

“Người tới lúc nào?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, Triển Chiêu thực sự giống hệt con mèo, đi đường không có chút thanh âm nào hết.

“Người tra về Dương Thái Sinh không có đầu mối, ta tra án Đoạn Dao Môn diệt môn cũng bị Công Tôn đập nát mất một tia hi vọng.” Triển Chiêu lắc lắc đầu.

“Có ý gì?”

“Vốn dĩ a, ta chỉ cần tìm một cao thủ có đạo pháp cực nhanh là được.” Triển Chiêu cau mày: “Có điều bây giờ thì phiền toái lớn rồi, tất cả mọi người đều có thể là hung thủ, mặc kệ đó là cao thủ hay kẻ thủ.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu rõ Triển Chiêu đang định nói gì.

Triển Chiêu lắc đầu một cái, nói cho Hắc nghe: “Công Tôn nói, người của Đoạn Dao Môn bị trúng độc rồi mới bị người ta chém đầu, còn có không ít người bị chém sau khi đã chết rồi nữa, có người cố ý tạo ra giả tượng Đoạn Dao Môn diệt môn.”

Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Lại nói tới, hôm đó phu canh nói là nhìn thấy một bạch ảnh lóe qua, cho nên bọn Đào Hành Phong mới nghi ngờ là người, có phải là cừu gia của người hãm hại người hay không?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút: “Không nghĩ ra.”

“Àn ...” Triển Chiêu tiếp tục chống cằm mà suy nghĩ về vụ án.

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc trời một chút, nếu còn tiếp tục nữa thì trời cũng sắp sáng luôn rồi, vì vậy liền đứng dậy: “Ta đi về trước.”

“Trễ thế này còn về khách điểm thì không phải trời sẽ sáng luôn rồi sao? Ở khách phòng đi, dù sao cũng còn nhiều phòng trống như vậy mà.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, liền đến khách phòng nghỉ ngơi.

Nửa đêm vẫn không ngủ được, Bạch Ngọc Đường nằm yên ở trên giường mà ngẫm nghĩ, lấy ra phong thư có chữ viết tay đầy xiêu vẹo của Dương Thái Sinh kia mà nhìn, nếu như mọi chuyện năm đó của Dương Thái Sinh đều là nói dối, như vậy tại sao hắn lại không làm rõ mọi chuyện? Hiện tại hắn đã chết hay vẫn còn sống? Một phong thư lời lẽ thân tình chân thiết như vậy lẽ nào lại là giả sao?

Đang nằm ngẫm nghĩ, Bạch Ngọc Đường lại nghe được tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc”.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu, khuya khoắt thế này ai còn đến nữa, liền hỏi: “Ai?”

“Người chưa ngủ a?” Ngoài cửa lại truyền đến thanh âm của Triển Chiêu: “Phát hiện ở phía sau có một sân trại bỏ không, bọn Triệu Phổ đã đi nướng thịt uống rượu rồi, ta ngủ không được nên chuẩn bị đi, người có đi không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, nghiêng thân rời giường.

Chỉ thấy dưới ánh trăng sáng, Triển Chiêu đang ôm cái bình rượu, cười thật tươi mà nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng không có buồn ngủ, chuyện phiền lòng về Dương Thái Sinh Hắc cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cho nên gật đầu với Triển Chiêu, cùng ra cửa đi đến sân trại phía sau nha môn.

Xem ra hôm nay cũng có không ít người không ngủ được, nửa đêm nửa hôm mà gần như tất cả mọi người đều tập trung ở đây hết, ngay cả Bàn Thái sư cùng Bao Đại nhân cũng ngồi một bên uống rượu, Đàm Kim cũng ở đây, ba người họ hình như đang ôn chuyện với nhau.

Triệu Phổ ngồi trên đỉnh một đồng cỏ khô, đầu gối khoanh tròn mà chơi đùa với Tiểu Tứ Tử, ngay bên dưới Công Tôn cũng đang uống rượu với Âu Dương Thiếu Chính, cũng không biết đang nói chuyện gì, ở đầu bên kia thì là Tử Anh cùng Giả Ảnh đang nhóm lửa nướng thịt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi qua, tìm một thanh gỗ ngồi xuống.

Công Tôn cũng ngồi ở phía trước họ, liền quay lại hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người tìm được manh mối gì của Dương Thái Sinh không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Hiện tại ngay cả hân còn sống hay đã chết ta cũng không biết.”

“Nếu như Dương Thái Sinh vẫn còn giữ thanh Đoạn Đầu Dao đó thì khả năng sẽ có phiền toái.” Công Tôn nghiêm túc nói: “Người rèn thanh đao này tâm địa rất khó lường, chắc chắn là rèn là một thanh yêu đao có thể làm lung lạc thần trí người ta, nhưng lại không hề làm cho người ta lập tức bị điên hay là có thể lấy mạng người ngay.”

“Nếu Dương Thái Sinh vẫn còn sống, hơn nữa lại vẫn giữ thanh đao đó, hân sẽ biến đổi thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi Công Tôn.

“Cái này rất khó nói, có lẽ sẽ bị điên, có thể đã chết, cũng có thể ...”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn hân: “Có thể thế nào?”

“Có thể biến thành một người có tính cách khác hoàn toàn hân trước đây.” Nói xong, Công Tôn đưa ra một bản vẽ, đưa cho Bạch Ngọc Đường xem: “Thanh đao này là do ta căn cứ theo miệng vết thương mà phỏng ra hình dạng binh khí, bởi vì chém người khi đứng khác với khi nằm cho nên lưỡi đao sẽ khác so với suy luận trước đây, binh khí hân là vừa ngắn lại vừa thô.”

“Vừa ngắn vừa thô?” Triển Chiêu buồn bực: “Rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường mở bức họa ra nhìn, Triển Chiêu cũng ghé sát vào xem ké, hai người vừa xem đều theo bản năng mà sửng sốt —— Thì ra, Công Tôn vẽ chính là một thanh loan đao, nhưng lưỡi đao bị chặt đứt.

“Đoạn Đầu Dao!”

Lúc này, Đàm Kim vốn đến đưa thịt cho bọn Triển Chiêu vừa nhìn thấy bức họa liền kinh hô lên: “Hình dáng giống y như đức.”

Triển Chiêu chỉ vào mấy đường vân ở lưỡi đao hỏi Công Tôn: “Cái này có chính xác không?”

“Theo vết đao thương có thể nhìn ra!” Công Tôn nhận thịt nướng, thấy Tiểu Tứ Tử cũng đã chạy về đây liền giữ bé lại dứt cho bé ăn, vừa tiếp tục nói: “Hơn nữa cũng rất kỳ quái, đao này hân là phải chém rất nhanh mới đúng, nhưng có lẽ người cầm đao bị run tay cho nên vết chém không dứt khoát, mới lưu lại nhiều đao văn như vậy.”

Bạch Ngọc Đường lấy ra lá thư kia giao cho Công Tôn.

Công Tôn nhìn chằm chằm lá thư một lát, nhíu mày nói: “Chữ viết này không giống như chữ bị run tay do bệnh tật suy yếu, mà là run tay do không thể khống chế được tâm tình.”

“Làm sao có thể phân biệt được?” Bao Chứng hình như cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú cho nên đã đi tới tham gia.

“Người bệnh tật suy yếu chữ viết thường không đủ khí lực, nét bút càng lúc càng chậm, thế nhưng người kích động thì viết càng lúc càng nhanh, cho nên nét chữ cũng sẽ đậm hơn, thậm chí một số chỗ còn có thể đọng lại vết mực nữa.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thư, lại nhìn bức họa của Công Tôn, hỏi: “Vậy liệu có phải hung thủ diệt môn của Đoạn Đầu Môn chính là Dương Thái Sinh không?”

“Người này ẩn nấp nhiều năm như vậy, nếu như không có án kiện lần này thì căn bản đều không thể phát hiện ra hân!” Bằng Cát nghĩ không ra: “Hân việc gì phải làm chuyện thừa như vậy?”

“Chúng ta cứ phân tích đơn giản một chút.” Triển Chiêu hình như có chút giải thích khác: “Giả định hung thủ thật sự là Dương Thái Sinh, như vậy việc nương tử hân đưa bức thư này đến cho Thiên Tôn, có phải là có thể khẳng định Thiên Tôn sẽ phái người tới đây hay không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Hân là có thể đi.”

“Còn nữa, diệt toàn gia Đoạn Dao Môn, tạo bằng chứng giả đổ mọi hiềm nghi cho Bạch Ngọc Đường, như vậy có phải sẽ tất yếu dẫn bọn Dao Hành Phong đến hay không?”

Mọi người đều gật đầu.

“Nói cách khác, đối phương muốn dẫn người tới tìm Đàm Kim, lại dẫn người của Dao Minh tới để đối địch với người.” Triển Chiêu tò mò hỏi: “Có biết lý do không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, lắc đầu, cảm thấy rất mơ hồ.

“Có điều, đã có hai chuyện bất ngờ xảy ra nằm ngoài dự tính của hân.” Triển Chiêu giơ ra hai ngón tay tạo thành hình chữ V: “Thứ nhất, khẳng định đối phương không biết Hoàng Thượng đột nhiên chọn trúng ánh treo ở Trấn Dao Phủ này, hơn nữa còn phái Bao Đại nhân đi tuần đến tận đây.”

Mọi người đều gật đầu.

“Tiếp đó là hân cũng không biết Triệu Phổ sẽ đến nơi đây nữa.”

Triệu Phổ sờ sờ cằm: “Ngoại trừ Lão Hạ và mấy người thân tín, toàn bộ quân doanh đều không biết ta ở đây.”

“Cho nên mới nói đây chính là chuyện phát sinh!” Triển Chiêu nói: “Sau khi chúng ta cùng Triệu Phổ đến đây, có chuyện nào không nên phát sinh đã phát sinh hay không?”

Mọi người hơi nhú mào, trăm miệng một lời nói: “Lần đánh lén kia!”

“Ta đã nói đám người này công phu kém như vậy mà cũng dám đi đánh lén, xem ra là do không có chuẩn bị cẩn thận đã tự đi tìm chết rồi.” Âu Dương cau mày: “Xem ra là trùng hợp gặp phải cho nên mới tiện thể đi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Triển Chiêu gật đầu.

“Người rất thông minh.” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên đã hiểu được suy nghĩ của Triển Chiêu: “Dẫn ta cùng đám người của Đoạn Dao Môn đến là đã được chuẩn bị kỹ càng từ lâu, thế nhưng lại bị biến cố phát sinh làm cản trở, mà hình như biến cố này càng nghiêm trọng hơn cho nên mới phải liều lĩnh, nói cách khác, xử lý Triệu Phổ mới là đại sự của bọn họ Như vậy, nếu như Dương Thái Sinh là hung thủ, chẳng lẽ hân có cừ oán với Triệu Phổ sao?”

Mọi người đều nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ chống cằm, rất nghiêm túc mà suy nghĩ: “Về cơ bản những người muốn mạng ta cũng không nhất thiết phải có cừ oán với ta, có điều khẳng định phải là ngoại tộc có chiến sự với Đại Tống ta.”

“Dương Thái Sinh cũng không phải ngoại tộc đi.” Bạch Ngọc Đường nhú mào.

“Không phải còn có một nữ tử ngoại tộc sao?” Công Tôn hỏi: “Có thể là nữ nhân kia không có chết, người đến đưa đầu lâu cho sư phụ người cũng là giả?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong càng cảm thấy khó hiểu, trong cái hồ lô này rốt cuộc chứa cái gì chứ.

“Chính là có chút chuyện ta vẫn không hiểu rõ.” Triển Chiêu hỏi mọi người: “Đối phương dẫn người đi tìm Đàm Kim, vì lý do gì mà khi phát hiện chỗ ở của Đàm Kim thì lại phải âm thầm ám sát hân?”

.....

Triển Chiêu vừa hỏi xong, mọi người đều trầm mặc, nghĩ không ra.

Ngay chính lúc mọi người đang hoang mang không biết phải giải thích thế nào, chợt nghe thấy có người trả lời: “Con biết!”

Mọi người xoay cái quay mặt ra nhìn, người vừa giơ tay nói “Biết” chính là —— Tiểu Tứ Tử!

14. Q.1 - Chương 14: Bé Tròn Cơ Trí

Người giơ tay nói “biết” lại chính là Tiểu Tứ Tử, mọi người sau khi sửng sốt hồi lâu, đều dùng một loại ánh mắt vô cùng phức tạp mà nhìn bé.

Công Tôn khều khều bé, xác định là bé đang tỉnh chứ không phải ngủ mê, liền hỏi: “Tiểu Tứ Tử, con biết cái gì a?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt: “Chính là, cái người kia kia, lừa Bạch Bạch đến tìm Kim Kim, thế nhưng sau khi tìm được rồi lại đột nhiên muốn giết Kim Kim, lại còn chuẩn bị rất đầy đủ nữa, có phải không a?”

Mọi người có chút bất ngờ mà nhướng mi một cái —— Uy! Thứ tự cũng rất rõ ràng nữa đó!

“Vậy con biết cái gì?” Công Tôn liền hỏi.

“Bởi vì Bạch Bạch không phải là đi một mình a!” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ Triển Chiêu lại chỉ chỉ Âu Dương Thiếu Chính: “Hai thúc ấy cũng đi nữa!”

Mọi người nhìn nhau một cái, đơn giản mà nói thì đúng là có chuyện như vậy, thế nhưng ...

Bao Chứng chỉ chỉ Triển Chiêu lại chỉ chỉ Âu Dương Thiếu Chính, hỏi: “Ý cháu là, đối phương muốn giết Đàm Kim là bởi vì hai người bọn họ, hay mà vì một trong hai người bọn họ?”

Tiểu Tứ Tử chỉ ngay sao Âu Dương Thiếu Chính: “Bởi vì A Tứ!”

Âu Dương ngẩn người, chỉ cái mũi mình: “A Tứ?”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử cười híp mắt, hình như còn rất vui nữa, người này tên gần giống mình a.

“Vì sao lại gọi thúc là A Tứ a?” Âu Dương Thiếu Chính khó hiểu.

“Bởi vì tên có bốn chữ.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Triệu Phổ sờ sờ đầu bé: “Cháu thử nói xem, vì sao lại bởi vì A Tứ chứ không phải vì Triển Chiêu?”

“Bởi vì ban đầu những người áo đen đó muốn giết thúc nha, thúc cùng Kim Kim cùng có quan hệ tới A Tứ, nếu như bọn họ muốn giết Tiểu Bao Tử, như vậy thì chính là có quan hệ với Triển Triển rồi!”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc trong chốc lát.

Tuy rằng Tiểu Tứ Tử nói rất loạn, thế nhưng lại rất ăn khớp rõ ràng, chỉ là bé nói ngược rồi, đối phương muốn để Bạch Ngọc Đường tìm được Đàm Kim, nhưng lại không muốn để Âu Dương Thiếu Chính tìm được, nói cách khác, nguyên nhân chính xác là không muốn để Triệu Phổ tìm được Đàm Kim, bọn chúng muốn giết Triệu Phổ, càng không muốn Triệu Phổ biết được sự tồn tại của Đàm Kim...

Triệu Phổ cũng cảm thấy hứng thú mà nhìn Đàm Kim: “Người biết bí mật quân cơ nào sao?”

Đàm Kim liên tục lắc đầu: “Ta đã làm dân thường bao nhiêu năm rồi, còn có thể biết được cái gì?”

“Con biết!”

Mọi người lại một lần nữa nhìn qua ... Người giơ tay vẫn là Tiểu Tứ Tử.

Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng có chút ngạc nhiên: “Cháu lại biết nữa?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Vì sao a?” Mọi người bắt đầu nghi ngờ trí lực của chính mình.

“Bởi vì Bạch Bạch là người giang hồ, Cửu Cửu ở trong quân ngũ!” Tiểu Tứ Tử còn cảm thấy đây là vấn đề rất đơn giản mà sao mọi người lại nghĩ không ra a.

Mọi người nhìn cái khuôn mặt tròn vo mũm mĩm giống hệt một cái bánh gạo trắng mịn của Tiểu Tứ Tử, rất muốn hỏi —— Vì một người giang hồ với một người tham gia quân ngũ là thế nào, có gì không giống nhau sao?

Có điều mọi người đều ngại hỏi, hỏi rồi liệu Tiểu Tứ Tử có cảm thấy những người lớn này thật ngu ngốc hay không?

“Có gì khác nhau sao?” Bạch Ngọc Đường mở miệng hỏi Tiểu Tứ Tử trước: “Thúc là người giang hồ, dẫn tới bọn Dao Hành Phong cũng là người giang hồ, đây là điều mà đối phương đã dự tính rất cẩn thận, Triệu Phổ là quân nhân, Bao Đại nhân là quan viên, Đàm Kim đã từng tại chức làm quan, đối phương muốn giết Triệu Phổ lại cũng muốn giết Đàm Kim, vì không muốn để hai người đó gặp mặt sao?”

Mọi người thực lòng rất bội phục — Quả nhiên Đại hiệp chính là Đại hiệp a, không ngại học hỏi người dưới

Tiểu Tứ Tử chỉ vào Triệu Phổ: “Vậy cần phải hỏi Cửu Cửu, khẳng định đó là một trong những người thúc ấy biết.”

Mọi người cùng quay sang nhìn Triệu Phổ, ý là — Hỏi người kia?

Triệu Phổ cũng nghĩ không ra, có điều hình như mọi điểm mấu chốt đều nằm trên người mình thì phải, tự mình nhất thời nảy ý muốn đến đây, lại không nghĩ đến gây ra nhiều phiền nhiễu đến vậy.

“Người đã từng gặp qua Dương Thái Sinh chưa?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triệu Phổ nhủ mảy: “Dương Thái Sinh là ai?”

“Bằng không đổi cách hỏi khác đi!” Công Tôn đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, hỏi Triệu Phổ: “Trong những người mà ngươi biết, có người nào hai mắt đỏ ngầu, tính tình thô bạo, viền mắt thâm đen, khoảng độ trên dưới bốn mươi tuổi, võ công rất khá, lúc nào cũng cầm theo một thanh loan đao, rất khát máu ...”

Công Tôn còn chưa nói dứt lời, Triệu Phổ còn chưa kịp mở miệng, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã đồng thanh “A!” lên một tiếng.

“Nghĩ đến ai sao?”

“Cái tên điên Tư Đồ Lục của Tây Hạ kia!” Âu Dương Thiếu Chính vỗ đùi một cái.

Triệu Phổ cũng cảm thấy khả năng này rất cao, Tư Đồ Lục quả nhiên rất giống với những miêu tả của Công Tôn....

“Thế nhưng Tư Đồ Lục là người Tây Hạ a.” Triệu Phổ có chút khó hiểu.

“Bộ dạng của hắn thế nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Giả Ảnh miêu tả tỉ mỉ một chút, ngoại trừ việc tuổi tác có chút lớn hơn thì Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất giống Dương Thái Sinh.

“Hắn thật là người Tây Hạ ...” Bạch Ngọc Đường nhủ mảy: “Hắn đến Trung Nguyên là vì muốn học công phu sao? Mà việc trộm đao, còn cả nữ nhân ngoại tộc kia nữa ...”

“Chúng ta lại tổng kết chút đi.” Hình như mỗi lần đều là Triển Chiêu tổng kết lại: “Có thể Dương Thái Sinh tên thật là Tư Đồ Lục, hắn tới Trung Nguyên là vì muốn học công phu, mọi việc ban đầu vô cùng thuận lợi. Sau đó, nữ nhân kia mang theo Đoạn Đầu Đao, bị người ta phục kích đánh bị thương, cho nên đánh mất đao, mà đao đó lại rơi vào tay Đàm Kim, nhất định là Dương Thái Sinh có quan hệ với nữ nhân kia, có thể hai người đã tìm rất lâu mới có thể tìm được chỗ của Đoạn Đầu Đao, sau khi trộm đao thì về Tây Hạ ... Mà lại đúng lúc này Đàm Kim tạo ra một Dương Thái Sinh giả.”

“Sau đó bọn họ liền tương kế tựu kế mà mai danh ẩn tích.” Triệu Phổ sờ cằm: “Thế nhưng lần này lại đột nhiên xuất hiện ở Trung Nguyên, lại còn lừa cả Thiên Tôn nữa ...”

“Có lẽ, ban đầu hắn bái sư phụ ta làm thầy, chưa hẳn đã là vì muốn học công phu.” Bạch Ngọc Đường nhủ mảy, nhìn Triệu Phổ: “Cũng giống như người tìm ta hỏi về chuyện Yêu Đao, thế nhân đều biết sư phụ ta rất hiểu về đao, hẳn lừa ta cùng Dao Minh đến nơi này, lại còn tạo ra cục diện đối nghịch giữa ta và Dao Minh, nhất định là có mục đích đi?”

Mọi người nghe xong cảm thấy mọi chuyện hình như rõ ràng một chút, thế nhưng lại hình như

“Này!” Triệu Phổ khoanh tay quay sang hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cháu có giải thích gì không?”

“Hươu a.....” Tiểu Tứ Tử cảm thấy rất mệt rồi, đang ngáp ngắn ngáp dài, hỏi: “Cái gì nha?”

“Vì sao Dương Thái Sinh phải châm ngòi cho Bạch Ngọc Đường cùng người của Đạo môn đấu nhau?”

Tiểu Tứ Tử cả kinh: “Lại đánh nhau sao? Vì cái gì nha?”

“Bọn họ vu oan cho Bạch Ngọc Đường giết người của Đạo môn, Đạo Minh là chủ tử của Đoạn Đạo Môn đó.” Cũng không biết Triệu Phổ thích nói chuyện với Tiểu Tứ Tử, hay là thích trêu chọc bé, lại còn rất nghiêm túc giảng giải cho bé nghe.

Tiểu Tứ Tử nghe xong, liền hỏi: “Vì sao Bạch Bạch lại muốn giết người của cái gì đạo với cái gì môn a?”

“Đã nói là hấn bị oan mà.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Vu oan mà cũng có người tin sao?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu.

Bao Đại nhân vốn vẫn ngồi im lặng này giờ đột nhiên lại nở nụ cười.

Bàng Cát bị hấn làm cho hoảng sợ, vừa rồi Bao Chứng vẫn còn nhắm mắt suy tư, Bàng Cát vẫn cho rằng hấn đang ngủ, cái mặt đen nhánh chẳng khác nào màn đêm.

“Tiểu Tứ Tử không hề nói sai chút nào, quả thực là thông minh lanh lợi!” Bao Chứng vừa vuốt râu vừa nói: “Chính xác, vì sao Bạch Thiếu hiệp lại phải diệt môn Đoạn Đạo Môn đây?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy Bao Đại nhân cùng Tiểu Tứ Tử hình như rất hợp thì phải.

“Người của Đạo Minh hình như rất chắc chắn.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bọn họ đưa ra hai cái lý do, thứ nhất, nghe nói có người của Đoạn Đạo Môn dắc tội người. Thứ hai, có phu canh nhìn thấy một Bạch y nhân ... chứng cứ hình như chưa đầy đủ!”

“Đạo Hành Phong này danh tiếng thế nào?” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu.

“Không tệ.” Triển Chiêu gật đầu, Y cũng là người thông minh, ngay từ đầu Y cũng đã cảm thấy kỳ quái rồi, vì sao Đạo Hành Phong lại chỉ vì mấy cái chứng cứ mơ hồ, không hề căn cứ vào thực tế lại đi khẳng định Bạch Ngọc Đường chính là hung thủ chứ?

Triển Chiêu xoay mặt qua nhìn Bạch Ngọc Đường: “Có phải người còn có lý do khác để giết người của Đoạn Đạo Môn không? Một cái lý do mà đối phương không thể nói ra ấy?”

Bạch Ngọc Đường càng có chút khó nghĩ: “Ta cũng đâu có biết người của Đoạn Đạo Môn, cũng không biết Đạo Hành Phong nữa.”

“Có thể liên quan đến sự phụ người không?” Triển Chiêu nhắc nhở: “Liệu Thiên Tôn có quan hệ gì đó tới Đoạn Đạo Môn không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nghĩ nghĩ: “Hấn”

“Thế nào?” Triển Chiêu hỏi nhanh.

“Cho dù hấn có từng dắc tội qua, có lẽ cũng không nhớ rõ đâu.” Bạch Ngọc Đường cảm thấy nói ra thật bất đắc dĩ: “Hấn chỉ nhớ những chuyện hấn tương đối muốn nhớ mà thôi.”

Mọi người đều trầm mặc, tiếp tục nghĩ đến những khả năng khác ... Có điều, vẫn rất có khả năng trước đây Thiên Tôn cùng Đoạn Đạo Môn có quan hệ gì đó, thế nhưng lại là một chuyện rất khó có thể nói ra, nếu không vì sao Đạo Hành Phong lại không nói?

“Phụ thân.”

Công Tôn thấy hai mí mắt Tiểu Tứ Tử đã nhắm chặt lại rồi, liền bế bé lên: “Mệt rồi a? Vội đi ngủ trước đi.”

Tiểu Tứ Tử bò lên đùi Công Tôn, rất thoải mái mà tìm một góc độ thật tốt để ngủ.

Triệu Phổ liền đưa tay bế Tiểu Tứ Tử qua, cầm áo choàng Tử Ảnh đưa đến phủ lên chân mình, đặt Tiểu Tứ Tử nằm ngủ ở đó.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, Triệu Phổ rất cao lớn, thịt trên người cũng nhiều chứ không giống như phụ thân bé, gầy đến độ toàn thân đều là xương, cho nên bé liền chọn một vị trí nằm thật thoải mái trên đùi Triệu Phổ mà ngủ.

Mọi người đều nhìn bé chăm chăm, không hiểu sao nhìn thấy từ cái mông béo tròn, cánh tay núc ních cùng cái đầu tròn vo mũm mĩm của bé đều phát ra ánh sáng của trí tuệ bao la

Chính lúc này, Triển Chiêu đột nhiên vỗ tay một cái, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Đạo?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhìn Triển Chiêu: “Cái gì mà đạo?”

“Ngay từ đầu, khi Dương Thái Sinh quỳ gối xin làm môn hạ của sư phụ ngươi, có thể nói hẳn vì muốn học đạo pháp, hoặc có thể nói là vì một thanh đao. Nữ nhân kia bị đánh trọng thương cũng là vì nàng ta mang theo một thanh Đao Đầu Đao, sau đó đến tìm Đàm Kim cũng là vì thanh đao đó ... Hiện giờ bọn họ lại giả thần giả quỷ lừa gạt Thiên Tôn, châm ngòi giữa ngươi và người Đao Đầu Đao Môn, liệu có phải cũng vì đao không?”

Được Triển Chiêu nhắc nhở, Bạch Ngọc Đường cũng nhẹ nhàng vuốt cằm mà suy nghĩ: “Đao”

Triển Chiêu khều khều Hắc: “Ban nãy ngươi đều nói rất liền mạch, sao bây giờ lại nói từng từ từng từ vậy?”

Mọi người đều nhìn Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường không những không có trở mặt tức giận mà ngược lại mang một vẻ mặt rất bất đắc dĩ mà nhìn Triển Chiêu, hình như còn đang suy nghĩ xem nên nói tiếp thế nào.

Triển Chiêu dở khóc dở cười mà vỗ vỗ vai Hắc: “Vậy ngươi cứ nói từng từ một đi, không cần nóng vội!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Y, Triển Chiêu còn đang cười xấu xa đây.

Ấu Dương liền sờ sờ cằm — Triển Chiêu trời sinh đã sáng sủa hoạt bát thế a? Lại nói, trêu chọc Tiểu Tứ Tử hay trêu chọc Tử Ảnh là chuyện mà ai cũng muốn làm, thế nhưng lại đi trêu chọc loại mặt lạnh như Bạch Ngọc Đường này thì ai lại đi làm chứ?

Cho dù nói Triển Chiêu rất thích trêu chọc người khác, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ khí chất tương tự nhau, Bạch Ngọc Đường lãnh đạm hơn một chút, Triệu Phổ lại bá đạo hơn một chút, thế nhưng Triển Chiêu lại không hề đi trêu chọc Triệu Phổ, cũng không có trêu chọc Công Tôn Chẳng lẽ Y thích khiêu chiến cấp độ cao sao, nếu đã không trêu chọc thì thôi, đã chọc là phải chọc người có độ khó cao nhất a?

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lại liếc nhìn nhau một cái — Bạch Ngọc Đường cũng đủ kỳ quái đi a, là do Hắc ăn nói vụng về hay là do Hắc rất khoan dung với Triển Chiêu a? Bình thường thấy cái mặt Hắc lúc nào cũng đen thui, không thích nói cười, có điều những lúc nói chuyện phiếm với Triển Chiêu hình như có tự tại hơn một chút, hơn nữa bị Hắc nói giỡn cũng không có tức giận. Có điều, hai người nghĩ nghĩ một chút, lại liếc nhau một cái, cho dù hai người họ dám đùa giỡn với Triệu Phổ cũng không dại mà đi trêu chọc Bạch Ngọc Đường a, bởi vì có cảm giác Hắc hỉ nộ bất thường. Xem ra Triển Chiêu lại thích ứng tương đối tốt — Có lẽ đây cũng chính là một loại tuyệt học của Triển Chiêu đi.

“Nếu nói về đao” Hình như cuối cùng Bạch Ngọc Đường đã nghĩ ra cái gì đó, đưa ra bức họa thanh loan đao mà Công Tôn vẽ kia, nói: “Sư phụ ta có rất nhiều đao.”

“Ta cũng nghe nói, Thiên Tôn có một đao khó, có giấu vô số bảo đao có đúng không a?” Triển Chiêu tò mò hỏi: “Những thanh đao nổi danh nhất đều nằm trong tay Thiên Tôn, còn có thanh Ngàn năm yêu đao Thanh Trủng Lân cùng với bả Minh Hồng Đao tiếng tăm lừng lẫy nữa?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, ngay sau đó dùng một thần sắc vô cùng phức tạp mà nhìn Triển Chiêu, hình như đang nghĩ về cái gì đó.

“Làm gì?” Triển Chiêu bị Hắc nhìn đến chột dạ, Bạch Ngọc Đường có một đôi mắt đào hoa a, lông mi còn khá dài nữa!

Bạch Ngọc Đường đương nhiên không phải đang chiêm ngưỡng hay bình luận đôi mắt mèo cùng hàng lông mi rất dài của Triển Chiêu kia, Hắc chỉ là trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Sư phụ ta có một đao khó, trong đó có giấu vô số danh đao thì hầu như người giang hồ đều biết. Minh Hồng Đao có khả năng nằm trong tay sư phụ ta thì cũng có phân nửa người giang hồ đều đã từng đồn đại qua, người có nghe được cũng không có gì là lạ, thế nhưng, thanh Thanh Trùng Lân kia là thanh đao mà sư phụ ta quý nhất, được cất giữ cẩn thận, hơn nữa, từ xưa tới nay đều không nói cho ngoại nhân biết, thế nhân cũng có rất ít người biết đến sự tồn tại của cả đao này. Sư phụ ta từng nói qua, trên đời này ngoại trừ ta, chỉ có một người biết đến sự tồn tại của nó ... Người kia hẳn là cũng hơn trăm tuổi rồi, tuổi tác cũng sà sà với hắc, chính là một lão bằng hữu của hắc.”

Theo những lời Bạch Ngọc Đường nói ra, Triển Chiêu liền nhìn trời: “Ai nha, giang hồ đồn đại là không thể tin nha ...”

Bạch Ngọc Đường thấy hai tai Y đỏ rực, giống như bị phát hiện bí mật nào đó, liền đột nhiên kéo cổ tay Y, Triển Chiêu cả kinh, trên cổ tay Y có một sợi dây đeo màu đen nhánh rơi ra, trên dây chuyền còn có một viên phật châu.

Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, Triển Chiêu nhanh chóng đem dây chuyền nhét vào trong tay áo, vừa chà chà cổ tay, lé mắt mà nhìn Hắc.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc mà nhìn Triển Chiêu hồi lâu.

“Hai người ...”

Lúc này hai người mới hồi phục tinh thần lại, mới nghĩ ra đang ở trước mặt mọi người.

Triệu Phổ rất hiếu kỳ mà nhìn hai người: “Có cần một căn phòng để bí mật trao đổi chút không?”

“Khụ khụ ...” Triển Chiêu xấu hổ ho khan, Bạch Ngọc Đường cũng sờ sờ cằm mà nhìn nơi khác.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liếc nhau một cái —— Triệu Phổ thật khí phách a, cùng lúc chọc cả hai người luôn.

“Bạch Thiếu hiệp, vừa rồi người nói đến đao...”

May mắn là còn có Bao Chứng vẫn quan tâm chính sự, liền hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Nga.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại: “Hình như ta đã từng thấy qua sư phụ ta cầm thanh đao như vậy.”

“Thiên Tôn không bị ảnh hưởng bởi Yêu Đao sao?” Tử Ảnh cũng nghe qua đại danh của Thiên Tôn, nghe nói cùng với Ân Hậu được xưng tụng là Nhị vị thần tiên sống, có thân phận của bậc chí tôn vô địch!

“Đương nhiên là không.”

Lời này chính là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh nói.

Triệu Phổ gật đầu một cái, tâm nói —— Thực sự ăn ý a, hai người này hẳn không phải là huynh đệ thất lạc nhiều năm đó chứ?

Vừa cười, hắc lại vừa nhìn thấy Âu Dương lắc đầu với hắc —— Người ta cũng không nhất thiết phải là huynh đệ.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu lại ho khan một tiếng: “Thiên Tôn được xưng Đao Thần, cũng là Đao Thánh, hẳn có nội lực thuần chính nhất, thâm hậu nhất trong thiên hạ, cho dù là bất cứ đao gì cũng không thể ảnh hưởng đến hắc được.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong liền nhướn mày: “Người đánh giá như vậy hay là người kia đánh giá như vậy?”

Triển Chiêu vẻ mặt cực ngây thơ mà mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta không hiểu người nói cái gì, chẳng phải người trong thiên hạ đều nói vậy sao!”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười: “Nếu như hắc mà nghe được người kia đánh giá như vậy, nhất định là sẽ rất đắc ý.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Có điều hần cũng đã nói qua, có lợi hại nữa thì cũng chỉ là Thiên hạ đệ nhị mà thôi!”

“Vậy Đệ nhất là ai?” Mọi người tò mò hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu giúp Y trả lời: “Tà nhất trên đời này, nội lực tà hơn tất cả Yêu Dao Yêu Kiếm ... Đường nhiên, ở trong mắt sư phụ ta xem ra cũng chỉ là Đệ nhị.”

Triển Chiêu đương nhiên hiểu, cũng cười gượng một tiếng.

“Có loại ác nhân này sao?” Bàn Thái sư tò mò.

Ai ngờ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại cùng nhau quay ngoắt qua nhìn hần, trầm miệng một lời phản bác: “Tà cũng không nhất định là ác, làm chuyện xấu hơn phân nửa đều là danh môn chính phái.”

Nói xong, hai người lại nhìn nhau một cái.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngủ trên đùi Triệu Phổ đột nhiên trở mình một cái, ôm lấy eo Triệu Phổ mà cọ cọ, đột nhiên lại mơ mơ màng màng mà nói mơ: “Ngô, tuyệt phối!”

Tay cầm rượu của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều run một cái, chén rượu thiếu chút thì rơi, Bàn Cát thì ho khan, Bao Chứng lại dùng hết sức mà vỗ vỗ lưng hần, chẳng khác nào đập ruồi.

Công Tôn xấu hổ mà vỗ mông Tiểu Tứ Tử: “Con lại nằm mơ cái gì a?”

Sau đó lại giải thích với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường: “Nó ngày nào cũng muốn có nương, nằm mơ cũng thích nói bậy nói bạ, nếu không phải nói tuyệt phối thì cũng là thành thân đi gì gì đó.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường càng cười càng xấu hổ, đồng ngôn vô kỵ a

Thế nhưng thực ra Triệu Phổ vẫn luôn che cái mông đáng yêu của Tiểu Tứ Tử, càng nhìn oa nhi này lại càng thấy vừa mắt —— Quả là một bé tròn đầy cơ trí a!

15. Q.1 - Chương 15: Không Coi Ai Ra Gì

Bạch Ngọc Đường nói đến chuyện Thiên Tôn có một thanh đao tương tự, hình như trong đó còn có một đoạn chuyện cũ nữa.

“Trong đao khổ của sư phụ ta có rất nhiều đao.” Bạch Ngọc Đường nói: “Hàng ngày hần đều rất lười, lúc rảnh rỗi ta thường đi giúp hần dọn dẹp một chút.”

Mọi người đều dùng ánh mắt rất nghi ngờ mà nhìn Bạch Ngọc Đường —— Quý công tử ngài mà đi dọn dẹp phòng sao?

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy rất vô tội: “Có vấn đề gì à?”

Mọi người cùng nhau lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nói tiếp: “Lần đó, lúc ta dọn dẹp đao khổ có tìm được một cái hộp vút rất tùy ý trên giá, lúc trước ta cũng chưa chú ý qua. Chiếc hộp kia phủ đầy một tầng bụi, sư phụ ta đều thường xuyên lau đao, thế nhưng cái hộp này có lẽ rất lâu rồi chưa có được mở ra, cho nên ta mới tò mò mở ra xem thử, bên trong chỉ có một thanh loan đao bình thường, được cất trong vỏ đao.”

“Giống cái này sao?” Triển Chiêu giơ bức họa thanh đao Công Tôn vẽ ra hỏi.

“Rất giống, vỏ đao cũng gần giống những gì Đàm Kim miêu tả, bằng da màu đen, trên mặt có khắc hoa văn, hình như là một số chòm sao hay La Hần gì đó ... ta cũng không nhìn kỹ lắm.”

“Đúng vậy!” Đàm Kim gật đầu: “Là tinh tú trong thần thoại.”

Triển Chiêu nhú mày: “Sau đó thì sao?”

“Ta rất hiếu kỳ, liền cầm đao lên chuẩn bị rút ra nhìn xem ...” Bạch Ngọc Đường nói xong, hình như còn có chút bất đắc dĩ: “Có điều sư phụ ta lại chạy vào đúng lúc đó, nhìn thấy ta đang xem thanh đao đó, liền thuận tay cầm lại, nói một câu rất kỳ quái.”

“Nói cái gì?”

“Hắn nói cái gì mà ‘Ngoan thạch bất điểm hoá’, không cần xem cũng được.” Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mi.

Triển Chiêu tò mò: “Bình thường Thiên Tôn luôn nói chuyện kiểu này sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, nói: “Cũng không hẳn ... Lúc nào rảnh dẫn người đi gặp hắn.”

Triển Chiêu lập tức gật đầu.

Triệu Phổ có chút nghi hoặc mà nhìn Âu Dương Thiếu Chính — Như vậy cũng được?

Âu Dương lúc này cũng cảm thấy — Thì ra gặp Thần Tiên sống cũng dễ dàng vậy a?

“Ta cũng muốn gặp.” Bàng Thái sư vui tươi hơn hớn mà tiến lại: “Nghe nói Thiên Tôn chính là vô lâm chí tôn a.”

Bạch Ngọc Đường lại vẽ mặt tiếc nuối mà nhìn Bàng Cát: “Sư phụ ta không gặp ngoại nhân.”

Mọi người cùng trầm mặc một lát, sau đó xoay một cái mà quay sang nhìn Triển Chiêu — Đây thì không phải ngoại nhân sao? Chẳng lẽ tính là nội nhân?

Bao Chửng ho khan một tiếng, hắn cần cố gắng duy trì bình tĩnh chuyên tâm bàn chuyện vụ án, không được nói chuyện cười đùa, vì vậy giờ tay cầm lại mọi người: “Thiếu hiệp, tiếp tục đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Sau đó hắn lại bỏ thanh đao đó lên giá, lúc đó ta cũng không quá để ý. Một thời gian sau đó, ta trở về Hãm Không Đảo một chuyến, sư phụ lại cho bồ câu đưa thư đến nói hắn muốn ăn cua, ta liền đưa đến cho hắn. Ta nhớ rõ hôm đó trời mưa rất lớn, lúc vào cửa ta lại thấy sư phụ ngồi phát ngốc cạnh bàn, một tay chống cằm, trên bàn là một cái hộp rỗng không.”

Mọi người nhìn nhau.

Triệu Phổ liền hỏi: “Là cái hộp đựng thanh đao kia sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật gù: “Ta hỏi hắn: ‘Đao đâu rồi?’” Hắn nói: ‘Bị người ta trộm mất rồi.’”

.....

Triển Chiêu cả kinh: “Có người có thể trộm đồ trên tay Thiên Tôn sao?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhún vai một cái: “Ta cũng hỏi hắn như vậy, thì ra đối phương đã sử dụng một biện pháp rất dễ tiện.”

“Thủ pháp gì?” Mọi người đều buồn bực.

“Có người gửi cho sư phụ ta một phong thư nói là ta muốn thành thân ...” Bạch Ngọc Đường nói xong cũng phải đỏ trán: “Hắn tin.”

Triển Chiêu há to miệng: “Sau đó thì sao ...”

“Trên thư viết cô nương kia là người Thường Châu phủ, sư phụ ta liền chạy đến Thường Châu.” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: “Tới rồi mới biết mình bị lừa, lúc trở lại sơn cốc thì phát hiện bị trộm.”

.....

Khoẻ miệng mọi người cũng co giật — Như vậy cũng được a? Chẳng lẽ Chí tôn vô địch Thiên Tôn Đại nhân là một kẻ thiếu tâm nhân sao

“Điều kỳ quái nhất chính là đối phương không trộm tiền của cũng không trộm đồ cổ quý giá gì mà chỉ trộm một thanh loan đao nhìn chẳng đáng tiền chút nào.”

Mọi người đều kinh ngạc —— Thanh loan đao này rốt cuộc là có giá trị gì.

Triển Chiêu buồn bực: “Có nhiều bảo đao khác như vậy sao không trộm, lại chỉ trộm một thanh loan đao? Vì sao a?”

“Lúc đầu ta cũng cảm thấy có thể là không thể lấy được những thanh đao khác đi, bởi vì hộp đựng đao đều là ta làm cho sư phụ, vô cùng kiên cố, không có chìa khoá nhất định không thể mở ra, hơn nữa, mỗi chiếc hộp đó đều được sư phụ ta dùng nội lực trực tiếp ấn vào trong tủ, không có được năm thành nội lực của sư phụ ta căn bản không thể nào lấy ra được.”

Triển Chiêu cả kinh, tâm nói —— Vậy thực sự trên đời này cũng không có được mấy người có thể lấy ra đi.

“Có điều chỉ có thanh loan đao kia là chẳng có cơ quan nào hết, chỉ đơn giản là cất ở đó, cũng không biết có phải do sư phụ ta không thích hay không nữa.” Bạch Ngọc Đường càng bất đắc dĩ hơn: “Có điều, sau khi đao bị trộm đi rồi, sư phụ ta cũng buồn rầu mất hai ngày, ngay cả khi được ăn của rồi mà tâm trạng cũng không có tốt lên được.”

“Đau lòng sao?” Triển Chiêu cảm thấy cũng đáng tiếc.

“Không biết.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Ta muốn dẫn hần ra ngoài một chút, mua chút đồ gì đó để dỗ cho hần vui vẻ, hần lại nói: ‘Thứ này giữ hộ người khác, năm đó không nhận thì tốt rồi, lúc này đánh mất còn phải mất công tìm lại nữa, thật phiền phức.’”

“Nga ...” Mọi người đều gật đầu, cảm thấy điều này có thể hiểu được, thì ra là không phải đao của Thiên Tôn cho nên đánh mất rồi lại phải đền cho người khác đi.

“Vậy sau đó có tìm được đao hay không?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Sư phụ ta xuống núi tìm một chuyến, lại tay không trở về, chỉ nói một câu.”

“Nói cái gì?”

“Ngoan thạch bất điểm hoá, tất tự chịu diệt vong.” Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, lắc đầu: “Sau đó sư phụ ta cũng không có nhắc lại chuyện này, ta cũng không còn nhớ rõ nữa.”

“Chuyện đó xảy ra bao lâu rồi?” Triệu Phổ hỏi.

“Không lâu, khoảng một năm trước đi?” Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút: “Vào mùa thu.”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu: “Mùa thu của ăn ngon.”

.....

Mọi người đều yên lặng mà nhìn nhau một cái —— Xem ra Triển Đại hiệp đều dùng mỹ thực để phân biệt mùa đi.

“Có ý tứ gì?” Công Tôn làm bầm: “Thiên Tôn nói hai lần ‘Ngoan thạch bất điểm hoá’ là nói người hay đao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Thiên Tôn có manh mối gì hay không?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hần cũng không biết ai trộm đao sao?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nghĩ: “Lại nói...”

“Có quan hệ với Đao Hành Phong hoặc Đao minh sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừ, có một lần Lục Phong đến gặp sư phụ, nói đến tình hình võ lâm gần đây, có nhắc đến việc Đao minh phát triển rất nhanh, còn khen Đao Hành Phong mấy câu. Mặt khác, hần nói còn nhận được thiệp mời của Đao minh, chuẩn bị tham dự cái đại hội gì đó mà Đao Hành Phong tổ chức.” Bạch Ngọc Đường nói: “Thế nhưng sư phụ ta lại bảo Lục Phong đừng quá thân cận Đao Hành Phong này, những hoạt động của Đao minh sau này, Phái Thiên Sơn có thể miễn thì miễn đi, không cần tham dự.”

“Thiên Tôn không thích Đao Hành Phong sao?” Triển Chiêu hỏi: “Có đánh giá gì về hần không?”

“Sư phụ ta rất ít khi đánh giá người khác.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Thế nhưng hắn lại nói qua Đào Hành Phong đã tâm quá lớn cái gì đó, sau đó cũng không có nhắc tới nữa.”

Mọi người đều gật đầu — Hình như là có chút quan hệ, có điều cũng không có chứng cứ gì có thể khẳng định được.

.....

Lúc này, tiếng gà gáy sáng cũng đã cất lên rồi.

Bàng Cát ngáp một cái, nhìn xem sắc trời: “Trời cũng sắp sáng rồi, nhanh chóng trở về ngủ một lát đi.”

Mọi người cứ như vậy mà tự mình giải tán.

Triển Chiêu chú ý đến thói quen đi đứng của Bạch Ngọc Đường cũng không tồi, lúc đi Hắn còn khom lưng nhặt lên vò rượu rơi dưới đất mà đặt ngay ngắn sang một bên.

Triển Chiêu hơi mỉm cười, theo lẽ thường, thói quen cùng tính cách con người thường được biểu hiện qua những điều nhỏ nhặt nhất, người ngoài đánh giá Hắn lạnh lùng vô cảm, có chút không được công bằng cho lắm.

Trở lại trong phòng, Triển Chiêu vừa duỗi cái lưng chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên cửa phòng lại mở ra, Bạch Ngọc Đường đứng ngoài cửa.

Triển Chiêu nhướng mi một cái — Vừa mới khen Hắn có tu dưỡng xong, sao lại cứ thế mà phá cửa phòng người ta mà vào rồi?

Bạch Ngọc Đường đi tới, nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

Triển Chiêu cùng hắn nhìn nhau một lát, cả hai trầm mặc đại khái khoảng một chung trà nhỏ, cuối cùng Triển Chiêu mở miệng: “Làm gì?”

Bạch Ngọc Đường đặt đao lên bàn, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc mà hỏi Y: “Người thật sự là ...”

“Xuyt!” Triển Chiêu nhanh chóng nhào qua che miệng Hắn lại.

Bạch Ngọc Đường bị Y che miệng lại, giương mắt mà nhìn Y, thật lâu sau mới kéo tay Triển Chiêu ra: “Quả nhiên là thật.”

Triển Chiêu sờ sờ cái mũi: “Người hắn là kín miệng lắm đi?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười: “Cái này còn phải tùy từng trường hợp.”

Triển Chiêu cũng cười: “Nhìn dáng vẻ của ngươi không giống người thích nói xấu sau lưng người khác.”

Bạch Ngọc Đường vẫn mang cái vẻ mặt khó hiểu như cũ mà nhìn Y: “Ta chỉ không hiểu, tại sao lấy thân phận của ngươi mà lại đến Khai Phong Phủ hỗ trợ?”

“Ai!” Triển Chiêu nhanh chóng xua tay: “Ta giúp đỡ Bao Đại nhân tra án hoàn toàn là tự nguyện đó, không hề có ý gì khác.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Vậy ngươi cần cẩn thận một chút đi, có điều người giang hồ hiện nay ngoại trừ ta cùng sư phụ ta, hắn là không ai có bản lĩnh tra được thân phận của ngươi.”

Triển Chiêu gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy.”

“Người ngủ đi, ta về phòng.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, cầm đao muốn đi.

“Người cảm thấy khả năng Đào Hành Phong trộm đao của sư phụ ngươi có lớn không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường dừng bước lại, quay đầu nhìn Triển Chiêu.

“Chưởng môn Đoàn Dao Môn hình như dùng đao, tuy không phải là loan đao nhưng mà trước khi hắn nhập Đoàn Dao Môn đã từng là tên trộm.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Tại sao ngươi lại biết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu hơi hơi mỉm cười: “Người quên ta là ai sao? Đương nhiên là có cách thu thập tin tức rồi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày: “Nếu chẳng môn Đoạn Dao Môn trộm đao của sư phụ ta, lại có một bạch y nhân khiến họ diệt môn, Dao Hành Phong có hoài nghi ta cũng là bình thường.”

“Hình như Dao Hành Phong rất muốn tìm người báo thù, lại không ngờ được Bao Đại nhân đến điều tra rõ ràng án mạng diệt môn của Đoạn Dao Môn.” Triển Chiêu nói: “Mà người diệt Đoạn Dao Môn có thể khẳng định chắc chắn không phải là hắn, vậy thì thanh đao kia, hắn là cũng đã đánh mất rồi.”

“Dao Hành Phong không tìm thấy đao hắn là nghi ta phụng mệnh sư phụ cầm đi.” Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy rất hợp lý.

“Nếu có người diệt Đoạn Dao Môn, sau đó giả hoá cho người, như vậy thanh đao kia hắn là nằm trong tay hắn.” Triển Chiêu có chút mệt, liền ngồi dựa xuống giường, lại vỗ vỗ bên cạnh một cái, ý bảo Bạch Ngọc Đường cũng ngồi xuống đây, phân tích tiếp: “Nếu như hai thanh đao đều đã nằm trong tay hắn rồi, còn dụ người và Dao Hành Phong đến đây làm gì? Chẳng lẽ còn có thanh đao thứ ba sao?”

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, đưa tay kéo một cái gối mềm đệm ở phía sau đầu mà tựa vào, nói: “Ngoại trừ đao chẳng lẽ còn có cái gì khác sao?”

“Là cái gì a?”

“Không nghĩ ra được.”

“Nghĩ kỹ đi a.”

“Ừ.”

.....

Ngày hôm sau, gần đến trưa rồi Công Tôn liền tỉnh lại, duỗi lưng, vỗ vỗ cái vai đau nhức, chỉ thấy bên cạnh Tiểu Tứ Tử đã tỉnh lại từ khi nào rồi, bấu môi, hai tay chống cằm mà dựa vào người hắn, đang phát ngốc đây.

“Sao lại để chân không như vậy, cẩn thận đau bụng.” Công Tôn kéo cái chân bé lại nhìn một chút, phát hiện vết xước ở chân đã đóng vảy rồi, sợ bé ngứa ngứa sẽ cào rách cho nên đi xuống giường cầm hòm thuốc đến, xức thuốc cho bé, xong rồi vừa đi tắt cho bé vừa hỏi: “Tỉnh khi nào a?”

“Vừa mới nha.” Tiểu Tứ Tử tiến vào cọt cọt Công Tôn: “Phụ thân, chúng ta về phòng lúc nào vậy?”

“Lúc trời gần sáng rồi, Triệu Phổ ôm con về.” Công Tôn rời giường, thay y phục, chải đầu cho bé.

“Cửu Cửu thật khoẻ a.” Tiểu Tứ Tử đã được chuẩn bị cẩn thận rồi, lúc Công Tôn chuẩn bị đi rửa mặt, tiểu gia hoả này lại cứ bám dính lấy chân hắn nói chuyện.

Công Tôn liếc bé một cái: “Phụ thân cũng khoẻ a!”

Tiểu Tứ Tử le lưỡi, ý là — Khỏe mới là lạ!

“Phụ thân, hôm qua mọi người có tra ra hung thủ không a?”

“Không có.” Công Tôn thay y phục, dắt tay Tiểu Tứ Tử xuất môn đi tìm chút đồ ăn.

Vừa mới tới trong đại viện đã gặp ngay Triệu Phổ vừa đi vừa ngáp lại vừa xoa cổ, còn có cả Âu Dương Thiệu Chính đang đuổi cái eo ở đằng sau nữa.

“Tiên sinh dậy rồi?” Âu Dương Thiệu Chính chào Công Tôn.

Công Tôn gật đầu, Tiểu Tứ Tử chạy qua ôm lấy cái chân Triệu Phổ: “Cửu Cửu, chào buổi sáng!”

Triệu Phổ nhẹ nhàng đưa tay nhắc bé lên, tung lên không trung một cái sau đó liền tiếp được: “Chào buổi sáng Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử cười đến độ hai lệ qua bên má đều hiện cả ra, hỏi Triệu Phổ: “Đi ăn cơm không?”

“Đi!” Triệu Phổ gật đầu.

Công Tôn ở bên cạnh hí hóp mắt nhìn, tại sao Tiểu Tứ Tử lại có thể thân thiết với Triệu Phổ như vậy, người làm phụ thân như hấn ghen tỵ nha!

“Vương gia.”

Mọi người còn đang nói chuyện, Công Tôn lại thấy một Hắc y nhân hấn chưa từng thấy qua nhảy từ trên mái nhà xuống, đến trước mặt Triệu Phổ hành lễ.

Công Tôn nhận ra bộ y phục kia, hình như trang phục của nhóm Ảnh vệ đều đồng nhất một kiểu, chỉ khác nhau ở màu sắc, xem ra người này chính là Hắc Ảnh đi.

“Tiểu Hắc!”

Quả nhiên, Tử Ảnh vừa buộc tóc vừa chạy ra ở phía sau cao hứng mà chào một tiếng: “Tối rất nhanh a!”

Hắc Ảnh cầm một phong thư đưa cho Triệu Phổ: “Dựa theo biện pháp Vương gia nói, được giải rượu cùng dấm đã có tác dụng, hiện tại tất cả đều bình thường, đây là thư của Phó tướng.” Nói xong cũng nhướng mi với Tử Ảnh cùng Giả Ảnh một cái, coi như chào hỏi, hình như rất quen thuộc, mặt khác hấn cũng có vẻ rất tò mò với Tiểu Tứ Tử trắng trẻo mũm mĩm trong lòng Triệu Phổ.

Triệu Phổ mở thư ra xem, vừa xem xong cũng đã thấy trên mặt hấn hiện ra nét tươi cười hơn hở, đem thư đưa cho Âu Dương xem, sau đó quay đầu lại nói tiếng cảm tạ với Công Tôn: “Đa tạ tiên sinh đã đưa ra biện pháp hay, biên quan cũng không lo nguy cấp nữa rồi.”

Công Tôn ngẩn người, hấn cũng có chút giật mình, sao Triệu Phổ lại có thể nói tiếng cảm tạ nghiêm túc như vậy chứ. Gãi gãi đầu, đưa tay đón lấy Tiểu Tứ Tử, nói: “Các người từ từ nói chuyện, chúng ta đi ăn cơm.”

Triệu Phổ thấy Công Tôn có vẻ ngượng ngùng, liền cười hơn hở, thư sinh này cũng có chút thú vị, thích mềm không thích cứng sao?

Tử Ảnh chạy qua vỗ vai Hắc Ảnh một cái: “Khi nào người về a? Không vội thì cùng nhau ở lại đi, nơi này rất náo nhiệt.”

Hắc Ảnh vui vẻ gật đầu, dù sao cũng không cần vội về.

“Đi, cùng đi ăn cơm.” Tâm tình Triệu Phổ rất tốt, vẫy tay một cái, chuẩn bị đi tẩy trần cho Hắc Ảnh luôn, không cần hỏi cũng biết, hấn là hấn cả đêm không ngủ chạy thẳng đến đây rồi.

Chỉ là, khi mọi người vừa mới đến cửa viện, lại thấy Công Tôn vừa mới chạy ra ngoài đã vội vã chạy trở về.

“Làm sao vậy?” Triệu Phổ thấy hấn chạy rất gấp, có chút khó hiểu hỏi.

“Đánh nhau nga!” Tiểu Tứ Tử nói một câu.

“Ai đánh nhau với ai?” Âu Dương Thiếu Chính tò mò.

“Có phải Bạch Ngọc Đường cùng tới với một người mặc y phục tím, là đồng môn của hấn không?”

Triệu Phổ nhướng mi một cái: “Đúng vậy, Nghiêu Tử Lăng a.”

“Trên đường có rất nhiều người vây xem, ta có hỏi một chút, nghe nói là hấn đánh nhau với người của Đào minh, nháo rất lớn.”

“Bạch Ngọc Đường đâu?” Triệu Phổ nhìn khắp nơi tìm kiếm.

“Triển Chiêu cũng không thấy đâu, có thể là chưa ngủ dậy không?” Âu Dương Thiếu Chính nhỏ giọng tám với Triệu Phổ: “Tối hôm qua Bạch Ngọc Đường cũng không có trở về phòng, có vẻ như sau khi vào phòng Triển Chiêu rồi thì không có đi ra.”

Triệu Phổ cau mày nhìn hấn: “Người cả ngày cứ suy nghĩ linh tinh cái gì vậy, toàn ý nghĩ xấu xa.”

Âu Dương nhướng mi: “Nha phi! Gia đây là tận mắt nhìn thấy.”

“Đao minh người đông thế mạnh, có vẻ như Nghiêu Tử Lăng tương đối bất lợi.” Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi ra phía hậu viện tìm Bạch Ngọc Đường báo tin, mọi người cảm thấy nhất định có náo nhiệt để xem, vì vậy cũng chạy theo.

Chạy đến cửa phòng Triển Chiêu ở hậu viện, thấy cửa phòng căn bản đều không có đóng, chỉ khép hờ mà thôi.

Vốn dĩ, tối hôm qua Bạch Ngọc Đường chỉ tính ngồi một lát rồi đi, cho nên cũng không có chốt cửa, hơn nữa thường ngày Triển Chiêu cũng không có thói quen chốt cửa.

Công Tôn đẩy cửa ra, mọi người vừa mới đi vào ... chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quả nhiên còn chưa có tỉnh.

Cũng không biết hai người bọn họ hôm qua làm cái gì, có vẻ như lúc đang nói chuyện thì ngủ quên mất, y phục cũng chưa thay, chân cũng không đắp, hai người đầu gối song song mà nằm ngủ trên giường.

Dáng ngủ của Bạch Ngọc Đường vô cùng ưu nhã, tư thế ngủ của Triển Chiêu thì thương đối phức tạp, xem ra tướng ngủ không có tốt lắm.

Nhiều người cùng đến cửa như vậy, hai người này nội lực cao cường, nhĩ lực lại tốt đương nhiên là tỉnh dậy.

Triển Chiêu ngồi dậy xoa xoa cổ, cảm thấy bả vai thật đau.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy cánh tay có chút tê, ngồi dậy xoa đầu.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, khó hiểu mà nhìn mọi người ở cửa: “Các người đều dậy cả rồi à?”

Mọi người cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy trong phòng tràn ngập một bầu không khí ôn nhuận, ấm áp mà mờ ám ... Người ta là quân tử vô tư, chẳng qua là huynh đệ ngủ một giấc mà thôi, vì sao bọn họ vẫn cứ cảm thấy ái muội à?

Bạch Ngọc Đường đứng lên, hỏi Triển Chiêu: “Có khăn rửa mặt không, cho ta một cái.”

“Bên kia.” Triển Chiêu chỉ cái giá treo khăn lau mặt.

Bạch Ngọc Đường đi qua lấy, lại đi ra ngoài, đến bên giếng múc nước rửa mặt.

Triển Chiêu hình như có chút mỏi cổ, vừa xoa cổ vừa đi ra, đến bên cạnh giếng dùng cái cốc mà Bạch Ngọc Đường vừa mới múc nước súc miệng xong, cũng múc nước súc miệng, vừa nói: “Rượu hôm qua là rượu gì à. Hậu kính lại mạnh như vậy?”

Bạch Ngọc Đường múc nước lạnh rửa mặt, nháy mắt cái cũng tỉnh táo lại không ít.

Triển Chiêu cầm khăn nhúng vào nước chuẩn bị rửa mặt, lại quay sang hỏi bọn Triệu Phổ đang đứng ngơ ngác ngoài cửa: “Các người chuẩn bị đi ăn cơm sao? Đúng lúc ta cũng đói bụng, cùng nhau đi à.”

“Ách ...” Mọi người há miệng thở dốc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Làm sao vậy? Hay là vẫn chưa tỉnh rượu? Tại sao tất cả đều phát ngốc như vậy.

Chính lúc mọi người vẫn còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nói một câu: “Bạch Bạch, bằng hữu kia của thúc đang đánh nhau với người xấu.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, quay đầu lại.

Công Tôn giờ mới nhớ tới: “Ồ bên ngoài, Nghiêu Tử Lăng đang đấu cùng Đao Hành Phong.”

Bạch Ngọc Đường dùng khăn lau mặt, Hắc cũng không có nóng vội, trở về phòng cầm đao rồi mới đi ra ngoài.

Triển Chiêu nhanh chóng lau khô mặt rồi cũng cầm Cự Khuyết chạy ra.

Thấy mọi người vẫn còn thất thần, liền ngoắc ngón tay: “Đi a, đi xem náo nhiệt đi!”

Nói xong liền chạy theo Bạch Ngọc Đường cùng nhau đi.

Công Tôn xoa cằm: “Tại sao ta lại cảm thấy có chút ngưng ngừng.”

“Ta cũng cảm thấy.” Triệu Phổ gật đầu.

Giả Ảnh cùng Hắc Ảnh cũng gật đầu, chỉ có Tử Ảnh cùng Tiểu Tứ Tử là khó hiểu mà nghiêng cái đầu hỏi mọi người: “Ngưng ngừng cái gì nha?”

16. Q.1 - Chương 16: Biến Hóa Vi Diệu

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy ra bên ngoài, cũng không có bất ngờ khi có nhiều người tụ tập vây xem, nhưng dù sao nơi này cũng là giữa nhai thị, lại là cao thủ so chiêu cho nên mọi người chỉ tránh ở chỗ thật xa để xem náo nhiệt, mà ở khoảng đất trống ở giữa, hai người kia cũng đánh đến trời đất lộn nhào.

Một mình Nghiêu Tử Lăng đang đối chiến với ba cao thủ của Đào Minh, Đào Hành Phong đứng cách đó không xa, hai mắt hơi híp lại mà nhìn trận chiến bên này.

Triển Chiêu liếc mắt một cái, liền vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường: “Một mình Nghiêu Tử Lăng cũng dư sức đấu lại ba người bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường cũng dừng chân lại, xoay mặt qua, chỉ thấy cách đó không xa có mười mấy hắc y nhân đang quan chiến, hình như bọn họ rất lo lắng.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nhẹ nhàng ngoắc ngón tay với một người trong số đó.

Một hắc y nhân chạy qua, rất lễ phép chấp tay: “Ngũ gia.”

“Tại sao lại đánh nhau?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Lúc này, từ trong nha môn đám người Triệu Phổ muốn đến xem náo nhiệt cũng đi ra.

“Ngũ gia, lúc dùng tảo thiện, Thiếu gia đụng phải đám người Đào Minh, nghe thấy Vệ Hoành đang nói bậy về người, cho nên mới đánh nhau.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, có chút buồn bực: “Không giống tính cách hần thường ngày lắm.”

Hắc y nhân kia hình như cũng rất khó hiểu: “Không biết a, Thiếu gia còn cấm không cho chúng ta nhúng tay vào nữa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái — Tình hình thế nào?

Tuy rằng danh tiếng của Nghiêu Tử Lăng không bằng Bạch Ngọc Đường, thế nhưng vẫn là câu nói cũ, đồ đệ của Thiên Sơn không có người nào người vô dụng hết, người tệ hại nhất Thiên Sơn xuống núi rồi cũng là hàng cao thủ trong cao thủ chứ đừng nói gì người có địa vị cao như Nghiêu Tử Lăng.

Tam đại cao thủ của Đào Minh hiển nhiên không phải là đối thủ của hần, chỉ thoáng cái đã bị hần thu thập hết.

Sau khi Nghiêu Tử Lăng một cước đạp bay Vệ Hoành xong, liền nhướng mi với Đào Hành Phong bên cạnh, ý là — Tới phiên người!

Triển Chiêu ôm Cự Khuyết, tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hần đang khiêu khích Đào Hành Phong sao?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu một cái: “Lúc này nếu như Đào Hành Phong không ứng chiến, chắc chắn sẽ rất mất mặt.”

“Luận về bối phận, hần là Đào Hành Phong cao gấp đôi Nghiêu Tử Lăng, vậy còn công phu của hần thì thế nào?” Triển Chiêu tò mò: “Người có biết hay không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Còn chưa có giao thủ qua.”

Triển Chiêu sờ cằm — Thật vi diệu a!

Ở phía sau, Triệu Phổ cùng Âu Dương nhìn nhau một cái — Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thật quá hợp a? Nhìn hai người này nói chuyện, có muốn chen vào cũng không có chỗ mà chen đi.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng mang theo Hắc Ảnh đang có vẻ mặt vô cùng mờ mịt ra xem náo nhiệt.

Ánh mắt Hắc Ảnh liền ngay lập tức phiêu đến chỗ Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn, nhìn bé một cái, Tiểu Tứ Tử cũng nhìn Hắc Ảnh một cái.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy một lát, Tiểu Tứ Tử xoay mặt vuốt tóc nhìn mấy người đánh nhau phía trước, Hắc Ảnh cũng xoay mặt nhìn về phía trước, sau đó hai người lại đồng loạt xoay mặt lại nhìn nhau cái nữa.

Công Tôn chỉ thấy Tiểu Tứ Tử xoay qua xoay lại thôi cũng mệt, bản thân mình ôm nó cũng cảm thấy thật nặng.

Lúc này, Hắc Ảnh rất kịp thời tiến đến: “Nặng không? Ta bế thay ngươi đi?”

“Nga ...” Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử một cái, thấy bé hình như cũng không có ý kiến gì, cho nên liền đưa bé cho Hắc Ảnh: “Vậy phiền ngươi.”

Hắc Ảnh liền ôm bé qua, sau đó hai người lại tiếp tục nhìn nhau chằm chằm.

Công Tôn thấy không khí giữa hai người thật quý dị, liền nhỏ giọng hỏi Tử Ảnh: “Này, Hắc Ảnh kia biết xem tướng sao?”

Tử Ảnh ngẩn người, sau đó liền “Phốc” một tiếng, chớp chớp với Công Tôn một cái, ý bảo hắn đợi lát nữa mà xem.

Công Tôn tò mò mà đợi một chút, đột nhiên lại thấy Hắc Ảnh và Tiểu Tứ Tử bắt đầu nói chuyện.

“Huynh tên gì nha?”

“Hắc Ảnh nha.”

“Tiểu Hắc sao?”

“Đúng nha!”

.....

Công Tôn kinh ngạc không thôi, cũng không phải vì đoạn đối thoại này ấu trĩ thế nào mà là Hắc Ảnh phát âm, từ thần thái cho đến ngữ điệu đều giống hệt Tiểu Tứ Tử.

Tử Ảnh chớp mắt với Công Tôn: “Hắc Ảnh có một ngoại hiệu là Hắc Điều Khiếu, khẩu kỹ siêu tài.”

“Oa ...” Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái: “Thật là lợi hại!”

Hắc Ảnh vui tươi hơn hớn mà mời bé ăn kẹo ngọt.

Mọi người lại tiếp tục quay lại quan sát trận chiến.

Nghiêu Tử Lăng quả nhiên đã thành công khiêu khích, Đào Hành Phong dù sao cũng là Minh chủ Đào minh, nếu như không dám ứng chiến không phải sẽ khiến cho người ta cười rụng răng sao?!

Hắn xoay tay lại rút đao, mọi người liền thấy hàn quang chợt lóe lên ...

Nghiêu Tử Lăng cũng nâng lên Kim Đao chống đỡ.

Đào Hành Phong này rõ ràng là lợi hại hơn ba cao thủ kia nhiều, mà Nghiêu Tử Lăng ban nãy chắc chắn cũng không sử dụng toàn lực, lúc này một khi hai người cùng giao thủ, chỉ nháy mắt cái đã khiến cho đất đá bay rối tung rối mù.

Người dân đứng xem náo nhiệt ở hai bên đường tránh ra cũng không kịp, có người bị ngã, có người bị đạp lên.

Triển Chiêu vừa nhìn thấy như vậy liền thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường đang cau mày bên cạnh: “Nội lực của Đào Hành Phong cao hơn Nghiêu Tử Lăng đi.”

Thần sắc Bạch Ngọc Đường lúc này cũng rất ác liệt, thấp giọng nói: “Đạo pháp của Đào Hành Phong...”

“Người cũng cảm thấy rất quái lạ sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, phía sau cũng có người gật đầu: “Rất quái lạ!”

Công Tôn quay mặt sang nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiếu Chinh cùng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiếu Chinh: “Quái chỗ nào?”

Triệu Phổ cùng Âu Dương không đáp mà hỏi lại: “Các người thì sao?”

“Àn...” Triển Chiêu vuốt cằm, nói: “Hắn dùng đao thẳng, thế nhưng đao pháp lại giống như của Loan đoan, không cảm thấy quái lạ sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu.

Triệu Phổ cùng Âu Dương liếc mắt nhìn nhau một cái.

Giả Ảnh tiến lên hỏi: “Chúng ta cũng cảm thấy kỳ quái là bởi vì công phu này của Đao Hành Phong rất quen mắt.”

Triệu Phổ cũng quay đầu lại nói: “Lúc trước nếu chưa nhắc tới hắn là sẽ không thể nhớ ra, thế nhưng quả thực đao pháp của Đao Hành Phong có chút giống với Tư Đồ Lục.”

“Sao?” Triển Chiêu thoáng kinh ngạc một chút, sau đó lại sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường lại nhíu mày, bởi vì Nghiêu Tử Lăng hiện giờ đang bị vây ở hạ phong, hơn nữa như vậy cũng không thể hoàn toàn nhìn ra công phu của Đao Hành Phong rốt cuộc thế nào. Người này vốn dĩ nội công đã thâm hậu, mà đao pháp lại quỷ dị như thế...

Bạch Ngọc Đường cũng không muốn Nghiêu Tử Lăng gặp chuyện chẳng lành hoặc bị thương, trở về sẽ khó giao phó, cho nên mới định tiến lên giúp một chút.

Có điều đột nhiên lại có một bàn tay kéo hắn lại, Bạch Ngọc Đường quay mặt sang, chỉ thấy Triển Chiêu nói với hắn: “Ta đi cho.”

Bạch Ngọc Đường nhượng mi, ý là — Không có lý do gì lại để người đi cứu người của Phái Thiên Sơn.

Triệu Phổ cũng tiến tới, nói một câu: “Đao pháp cần nhất là nhanh, người đánh với Đao Hành Phong một trận rồi lại làm thịt hắn thì làm sao bây giờ? Có lẽ sẽ không thể nhìn ra được cái gì đi, khinh công của Triển Chiêu tốt, cứ cuốn lấy hắn đánh hai ba trăm chiêu, để xem hắn tột cùng còn giấu cái gì.”

Triển Chiêu hơi mỉm cười, gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường, ý là — Cứ giao cho ta!

Bạch Ngọc Đường gật đầu đồng ý.

Triển Chiêu tung người nhảy lên, thân hình nhoáng một cái ... thân pháp mau đến độ khiến cho Giả Ảnh ở phía sau cũng phải nhíu mày lại.

Nghiêu Tử Lăng thấy có người ra tay tương trợ liền lui lại thở lấy hơi. Vừa nãy hắn đánh khá nhiều cho nên tiêu hao không ít thể lực, đột nhiên cùng Đao Hành Phong giao thủ cũng có chút chống đỡ không nổi. Nguyên bản, mục đích của hắn chỉ là thử công phu của Đao Hành Phong một chút mà thôi, lúc này mục đích đã đạt được rồi, cứ tưởng Bạch Ngọc Đường sẽ tới tương trợ ỳnh, lại trăm triệu lần không ngờ tới

Sau khi Nghiêu Tử Lăng đứng vững liền tập trung quan sát, người hỗ trợ hắn lại là Triển Chiêu. Hắn nhìn không được mà quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, có điều lúc này Bạch Ngọc Đường chỉ chuyên chú nhìn Triển Chiêu đang giao chiến với Đao Hành Phong mà thôi.

Thật ra Triệu Phổ cũng liếc mắt nhìn Nghiêu Tử Lăng một cái.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt cũng hơi có chút phức tạp.

Nghiêu Tử Lăng thu đao lại, xoay người dẫn theo mấy thủ hạ đang lo lắng mà rời đi. Đi được một đoạn rất xa rồi lại quay đầu nhìn thoáng qua một cái, phát hiện ở bên này, cuộc chiến vẫn tiếp tục, hơn nữa Đao Hành Phong vốn dáo dạt đặc ý ban này bây giờ lại có chút chật vật nữa.

Nếu nói ban nãy Nghiêu Tử Lăng rời đi là vì có chút ý giận dỗi, thế nhưng lúc này lại cảm thấy mình thật buồn cười.

Tuy rằng hắn từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của Triển Chiêu, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn được thấy Triển Chiêu giao đấu với người khác So với Bạch Ngọc Đường, ấn tượng đầu tiên mà Triển Chiêu mang đến cho người khác cũng không phải là công phu tốt lắm, mà là rất ôn hòa, chẳng có chút sát khí nào.

Thế nhưng sau khi Cự Khuyết kia ra khỏi võ thì cả người cũng khác hẳn, Nghiêu Tử Lăng có chút kinh ngạc, tuổi Triển Chiêu còn quá trẻ, nhưng sự bình tĩnh tự tại thế kia của Y, ngoại trừ việc Y có thiên phú hơn người ra thì tuyệt đối phải là cao đồ của danh sư mới có thể có được, hơn nữa còn phải là người có kinh nghiệm bách chiến mới được. Nhưng mà hắn cũng cảm thấy không thể nào đâu, sở dĩ Bạch Ngọc Đường tuổi còn trẻ mà đã có nội lực cao đến vậy là vì có Thiên Tôn truyền dạy nội lực cho hắn. Mà Triển Chiêu này nhìn thế nào thì tuổi tác cùng lắm cũng chỉ như Bạch Ngọc Đường mà thôi, tại sao lại có nội lực cao như thế? Chẳng lẽ trong thiên hạ này còn có một Thiên Tôn thứ hai sao? Ngoài ra Cho dù Triển Chiêu vừa sinh ra đã biết đánh nhau, thì với tuổi của Y cũng có thể đánh được bao nhiêu trận, tại sao Y ứng phó với Đạo Hành Phong lại giống hệt đang đùa giỡn với tiểu hài nhi chứ, rõ ràng chưa dùng toàn lực mà lại có thể khiến Đạo Hành Phong xoay vòng vòng rồi?

Phía sau Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Thiếu Chính cũng nhịn không được mà mở miệng: “Ai nha, nhìn người đứng là không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài thôi a, Triển Chiêu này tuyệt đối là đang giả vờ ngoan hiền mà thôi.”

Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường không nói tiếng nào, chỉ chuyên chú nhìn trận chiến, cho nên nhắc nhở Bạch Ngọc Đường một tiếng: “Đồng môn của người đi rồi kìa.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, hình như còn có chút khó hiểu, hỏi: “Đồng môn nào?”

Mọi người phía sau Triệu Phổ đều nhỏ một giọt lệ thương xót cho Nghiêu Tử Lăng ở đằng xa, Triệu Phổ bĩu môi một cái, ý bảo nhìn ra kia mà xem.

Bạch Ngọc Đường lại quan sát thoáng qua cuộc chiến của Triển Chiêu một cái, xác định Triển Chiêu đang chiếm ưu thế rồi mới nhìn ra xa xa, chỉ thấy Nghiêu Tử Lăng cũng vừa quay đầu lại ... hai người đối mặt nhìn nhau.

Nghiêu Tử Lăng có chút xấu hổ, ánh mắt Bạch Ngọc Đường vẫn như bình thường, thấy hắn phải đi hình như cũng cảm thấy có chút khó hiểu, có điều hắn cũng không nói gì, có lẽ là cho rằng hắn có việc gấp đi, cho nên Bạch Ngọc Đường liền quay đầu lại tiếp tục nhìn cuộc chiến.

Âu Dương le lưỡi với Giả Ảnh — Bạch Ngọc Đường thật lạnh khốc a.

Giả Ảnh chỉ chỉ thần sắc Bạch Ngọc Đường nhìn cuộc chiến của Triển Chiêu — bên này có vẻ không lạnh khốc a, lạnh khốc hay không còn phải xem đối tượng là ai nữa.

“Ân...” Hắc Ảnh vừa ôm Tiểu Tứ Tử vừa quan sát: “Thú vị a.”

Nghiêu Tử Lăng có chút bất đắc dĩ, hắn đương nhiên là hiểu được, Bạch Ngọc Đường thờ ơ như vậy mới đúng, Hắn có biểu hiện nào khác mới là hiếm lạ, mình lúc này cũng có chuyện quan trọng cần làm, đành phải chấp tay với Bạch Ngọc Đường, ý bảo — Tạm biệt!

Bạch Ngọc Đường hơi hơi gật đầu một cái.

Nghiêu Tử Lăng liền dẫn người đi, cũng không phải hắn quay về khách điếm, mà là rời khỏi Trấn Đào Phủ.

Mà ở bên này, cuộc luận võ cũng đã phân ra cao thấp rồi, khước miệng Triển Chiêu hơi nhếch lên, hình như đã có được đáp án mình muốn rồi.

“Vương gia.”

Âu Dương vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ: “Nhìn ra môn đạo chưa?”

Triệu Phổ nhướng mi: “Vô nghĩa, không nhìn ra thì chẳng phải là ngốc tử sao?”

Nói chưa hết lời, chỉ thấy Công Tôn vẻ mặt oán hận nhìn hắn.

Triệu Phổ cả kinh, cười gượng nói: “Cái này, không tính người không biết võ công.”

Sắc mặt Công Tôn cũng dịu đi một chút.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu với Triển Chiêu, Triển Chiêu nhẹ nhàng đưa tay chặn lại đao của Đào Hành Phong, thu kiếm lại, thấy Đào Hành Phong vẫn nhất định không chịu bỏ qua liền nhấc chân đá một cái vào chuôi đao của hắn.

Đào Hành Phong ngăn người, hắn chưa từng thấy có người nào đối phó với đao như vậy cả, một cước này của Triển Chiêu đá ra, đao trong tay Đào Hành Phong thiếu chút nữa thì quay ngược đầu lại đâm vào chính mình. Đào Hành Phong nhanh chóng lùi về sau mấy bước, tránh sang mới có thể yên ổn đứng vững được, hắn cầm đao nhứ mảy nhìn Triển Chiêu đã nhảy ra khỏi vòng chiến, nhẹ nhàng phủi chút bụi trên vạt áo, vẻ mặt Triển Chiêu không đổi sắc, hơi thở không chút vi loạn.

Điều chỉnh lại nội kinh một chút, Đào Hành Phong chỉ có thể âm thầm cảm thán — Đúng là “trường giang sóng sau xô sóng trước, Triển Chiêu quả nhiên là danh bất hư truyền, sâu không lường được.

“Chuyện gì ồn ào ở đó?!”

Lúc này, ngoài cửa nha môn, Bao Chứng đã đi ra, phía sau còn theo một Bàng Cát.

Dù sao thì tuổi tác đã lớn cũng không còn thích hợp để thức đêm nhiều, hai người này đêm qua ngủ muộn, sáng hôm nay dậy tinh thần rất uể oải, vậy mà bên ngoài còn ồn ào đến độ không thể nghỉ ngơi được, cho nên khi vừa ra ngoài đã thấy đám người Đào Hành Phong đến gây sự, có chút bốc hỏa.

Đào Hành Phong biết có đánh tiếp cũng không còn phần thắng, Triển Chiêu rất khó đối phó, vì thế liền nhân cơ hội nói: “Ta chỉ muốn tới hỏi xem vụ án tiền triển đến đâu rồi.”

Bao Chứng là một người vô cùng tinh tế, hắn không biết rõ ràng mọi chuyện sẽ không bao giờ nói lung tung, vì vậy liền nhìn Triển Chiêu một cái, ý muốn hỏi — Chuyện là thế nào?

Triển Chiêu thay hắn trả lời: “Đao Minh minh chủ, cũng không gạt người, chúng ta thực sự có tìm ra được chút manh mối, có điều lại phát hiện trong chuyện này còn có ẩn tình, cho nên đang nhờ Bạch huynh nghĩ cách liên lạc với Thiên Tôn.”

Đào Hành Phong hơi ngăn người, thần sắc trên mặt cũng có chút không được tự nhiên, hỏi: “Chuyện này có gì liên quan đến Thiên Tôn?”

“Theo ta được biết thì có quan hệ rất lớn.” Triển Chiêu thấy hắn có phản ứng liền nghĩ rằng hắn là không khác mấy so với phán đoán trước đây của mình, về chuyện trộm đao, cho dù không phải là do Đào Hành Phong hắn làm thì cũng chắc chắn có liên quan đến hắn: “Có người trộm đồ của hắn, người nói có liên quan đến hắn hay không?”

Quả nhiên, trong mắt Đào Hành Phong hiện lên một tia dao động rất rõ ràng, nhưng cũng rất nhanh biến mất.

Sau khi cúi đầu trầm tư một lúc lâu, Đào Hành Phong cuối cùng cũng hơi nhượng mi một cái: “Như vậy ... ta xin kính cẩn đợi tin lành.” Nói xong, lại hình như có tâm sự gì đó, liền dẫn theo đám người Vệ Hoành vừa mới bị đả thương trở về.

Mọi người vây xem cũng dần tản đi.

Bao Chứng ý bảo Triển Chiêu vào trong nói chuyện, vì thế mọi người liền đi vào thư phòng trong nha môn.

Bao Chứng liền hỏi có chuyện gì xảy ra.

Mọi người nói qua về chuyện vừa xảy ra, đồng thời cũng nói về những phát hiện ban nãy.

“Ta phát hiện đao pháp của Đào Hành Phong kia rất giống Tư Đồ Lục, có điều lại là ngược lại.” Triệu Phổ là người đầu tiên nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đồng thanh nói: “Công phu cùng môn phái thì không biết, có điều chắc chắn hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma ...”

Nói xong mọi người lại nhìn nhau, Công Tôn giơ tay lên: “Ta nghĩ đến một chuyện.”

“Con cũng nghĩ đến một chuyện.”

Mọi người nhìn Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn, sau khi lưỡng lự một chút, cuối cùng đồng loạt nhìn sang Tiểu Tứ Tử: “Ngoan, nghĩ ra cái gì?”

Sắc mặt Công Tôn lúc này đen a, còn đen hơn cả Bao Đại nhân nữa.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt: “Chúng ta còn chưa có ăn sáng.”

.....

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó lại đồng loạt quay sang Công Tôn: “Tiên sinh có cao kiến gì sao?”

Công Tôn dở khóc dở cười, nói: “Ta không có võ công, thế nhưng lúc Đào Hành Phong kia giao chiến cùng Triển Chiêu, ta phát hiện cách dùng đao của hắn rất giống thủ pháp diệt môn cả Đoạn Dao Môn, có điều, cũng như Triệu Phổ nói, là ngược lại.”

“Như vậy cũng có thể nhìn ra?” Triệu Phổ kinh ngạc.

Công Tôn nhú mắt lại: “Người nghi ngờ y thuật của ta?”

“Không.” Triệu Phổ nhanh chóng lắc đầu: “Người nói gì cũng đúng hết.”

Công Tôn vừa lòng gật đầu.

Triệu Phổ lại thấy Tiểu Tứ Tử gật đồng tán thưởng hắn, đối với phụ thân phải là như vậy mới được, thuận theo thì sống, chống lại tất chịu diệt vong đó.

Hắc Ảnh hí mắt liếc Tử Ảnh cùng Giả Ảnh — Thư sinh này, có quan hệ gì với Vương gia?

Giả Ảnh sờ sờ mũi, dùng câu cửa miệng của Triển Chiêu — Vi diệu a!

“Nói như vậy, tất cả điểm đáng nghi đều tập trung trên người Tư Đồ Lục, nếu hắn thực sự là Dương Thái Sinh ...” Bạch Ngọc Đường hỏi ra một điều mà tất cả mọi người đều thắc mắc: “Hiện giờ hắn đang ở đâu?”

“Cũng đúng a, từ sau khi đến Trấn Đào Phủ này cũng không có phát hiện được dấu hiệu nào của Tư Đồ Lục đi.” Âu Dương nhú mày: “Hắn tốt xấu gì cũng là một đại tướng quân, lại có thể che giấu tốt như vậy?”

“Hay là đi tra khảo hắc y nhân kia một chút?” Giả Ảnh đề nghị: “Có điều hôm qua ta đã kiểm tra một chút, có vẻ như không phải là người Tây Hạ.”

“Vô ích, đám người này đều là tử sĩ.” Tử Ảnh lắc đầu: “Cho dù có tra khảo cũng sẽ không nói gì.”

Mọi người lại bắt đầu buồn bực — Đi chỗ nào tìm người đây? Hình như mọi chuyện đều đã có thể sắp xếp ổn thỏa, thế nhưng lại chỉ còn có một bước nhỏ xíu như vậy không gỡ được thì mọi chuyện đều lại rơi vào bế tắc.

Lúc này, chợt mọi người lại nghe thấy Tiểu Tứ Tử hỏi Công Tôn: “Phụ thân nha, mọi người muốn tìm người sao?”

“Đúng vậy.” Công Tôn gật đầu.

“Nơi này là nha môn phải không nha?”

“Đúng vậy.” Công Tôn lại gật đầu.

“Mọi người có biết hình dáng người kia thế nào không?”

Mọi người nhìn Triệu Phổ, lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu: “Coi như là có biết.”

“Vậy thì tại sao lại không vẽ cáo thị bắt người a?” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu hỏi: “Không phải nha môn thường làm vậy để bắt phạm nhân sao?”

.....

Tiểu Tứ Tử vừa mới dứt lời, mọi người đều trầm mặc một cái, Bàng Cát vỗ đùi: “Đúng vậy!”

Mọi người đều tự vò đầu — Cái này đúng là một lời thức tỉnh người trong mộng, tại sao lại không nghĩ ra được biện pháp cơ bản vậy chứ.

Bao Chứng vượt chòm râu, phong thổ khí hậu ở Trấn Dao Phủ này có vấn đề gì sao, người lớn đều đột nhiên biến thành kẻ ngốc, mà tiểu hài nhi lại thông minh như vậy.

Mọi chuyện sau đó giao cho Bao Đại nhân cùng Bàng Thái sư xử lý, bảo mọi người mau đi ăn sáng đi.

Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử lên: “Muốn ăn gì nào?”

“Bánh bao.” Tiểu Tứ Tử đã đói bụng lắm rồi.

Triệu Phổ mừng diên mà bế Tiểu Tứ Tử đi ăn sáng, Công Tôn đuổi theo phía sau, Tiểu Tứ Tử hình như đã quên mất phụ thân nó là ai rồi a!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên.

Âu Dương Thiệu Chỉnh cười hì hì đi đến bên cạnh hai người, nói: “Nghiêu Tử Lăng đi rồi a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Hắn là hắn có việc phải làm.”

“Lúc hắn đi có vẻ rất tức giận đó.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Triển Chiêu cũng hiếu kỳ, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lại đồng thanh hỏi: “Vì sao hắn lại tức giận?”

Âu Dương sờ cằm, lắc lắc đầu đi ra bên ngoài, vừa đi vừa lầm bầm: “Con đường tương lai sắp tới cũng rất vi diệu a.”

17. Q.1 - Chương 17: Không Phải Chữ “vạn”

Sau khi dùng xong tảo thiện, mọi người trở lại nha môn, hình cáo thị căn bản đã được vẽ xong, không biết là do Bao Đại nhân từ mình xuất thủ, hay là mời được một họa sư thật giỏi mà hình vẽ lại cực giống với những gì Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường miêu tả.

“Ân ...” Triệu Phổ cầm bức hình vẽ Tư Đồ Lục lên nhìn một cái: “Rất giống, có điều ánh mắt phải dữ hơn chút nữa.”

Bạch Ngọc Đường cầm hình vẽ Dương Thái Sinh lên nhìn: “Cũng không tệ, có điều ánh mắt không có dữ như vậy.”

Công Tôn nhìn hai người: “Hai bức họa này thực ra chỉ vẽ một người, chỉ khác nhau ở kiểu tóc mà thôi, hai người nói sao giống như một kẻ hung hãn còn một kẻ ôn hòa vậy?”

“Ân ...” Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ cùng nhau nhìn bức họa — Dù sao cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, cũng chưa chắc chính xác.

Công Tôn dựa theo những yêu cầu của hai người mà sửa lại bức họa một chút, sau khi sửa xong rồi đưa ọi người xem ...

Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ đều cảm thấy người này đúng là rất giống với cái người trong ấn tượng của mình kia, thế nhưng khi nhìn vào hai bức họa này, thấy sao cũng không thể khẳng định là một người.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử ghé đầu vào xem náo nhiệt, chờ cho đến khi vẽ xong rồi, Tiểu Tứ Tử liền cầm một bức họa lên xem, nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Người này con đã thấy qua rồi.”

Mọi người sững sốt, đi qua nhìn, thấy Tiểu Tứ Tử chỉ vào bức họa của Tư Đồ Lục mà nói.

Bởi vì tầm nhìn của Tiểu Tứ Tử khác với mọi người cho nên rất có khả năng có thể nhìn được những người mà mọi người không chú ý. Thông thường, mỗi khi bé đi cùng mọi người, nếu như không phải bị kẹt ở giữa

thì cũng là được mọi người công kênh trên vai, tầm nhìn rộng hơn rất nhiều. Mà ngoại hình Tư Đồ Lục rất đặc biệt, cho nên dù Tiểu Tứ Tử có nhìn qua cũng có thể khắc ghi thật rõ cũng không có gì là lạ.

“Cháu gặp qua ở đâu?” Triển Chiêu nhanh chóng hỏi.

“Ân ...” Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, liền nói: “Hình như gọi là cái gì hoa lâu ấy.”

“Cái gì hoa lâu?” Mọi người đều sửng sốt.

Bao Chứng liền gọi một lão bộ khoái đến, bộ khoái kia vừa nghe liền nói: “Cái gì hoa lâu ... Vạn Hoa Lâu sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu: “Có phải là chữ Vạn không nha ...”

“Vạn Hoa Lâu ...” Mọi người cùng sửng sốt, ngẩng mặt lên nghĩ, cái tên rất điển hình a! Vừa nghe đã biết nơi đó làm gì rồi.

“Là kỹ viện sao?” Triệu Phổ tò mò.

Lão bộ khoái gật đầu: “Kỹ viện duy nhất Trấn Đào Phủ.”

Vừa nói xong mọi người đều quay ngoắt sang nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói sao Tiểu Tứ Tử lại có thể nhìn thấy Tư Đồ Lục ở Vạn Hoa Lâu được chứ, chẳng lẽ là ...

Nghĩ đến đây, mọi người lại cùng kinh ngạc mà nhìn Công Tôn.

Công Tôn cả kinh, nhìn thấy mọi người dùng thần sắc rất phức tạp nhìn mình, tức giận: “Ta chưa từng tới đó!”

Triệu Phổ nhếch miệng cười: “Đi rồi cũng có sao, nam nhân mà, cái này thì có chuyện gì đâu ... Ái ...”

Triệu Phổ còn chưa có dứt lời đã bị Công Tôn hung hăng mà đá mấy cái, sau đó lại đuổi theo đánh.

Mọi người nhìn nhau — Người đầu tiên có thể đánh Triệu Phổ, lại là Công Tôn a.

Triệu Phổ cũng đâu có cách nào phản kháng lại, hoặc nên nói cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đánh lại, lại còn vừa chạy vừa trêu chọc Công Tôn: “Đứng rồi, nương của hài nhi nhà ngươi trông thế nào a? Ta muốn xem phẩm vị của ngươi thế nào Ai nha!”

Công Tôn đánh đến độ cả tay cũng đau, liền cầm kim châm ra châm Triệu Phổ một cái.

“Oa...” Triệu Phổ xoa xoa bả vai mình: “Ngươi cũng quá đáng đi? Ngăn châm kia có độc không đó?”

“Có a! Độc chết người!” Công Tôn nhấc chân lên muốn đá hấn, còn chưa đá đến đã bị Tiểu Tứ Tử kéo lại tay áo phía sau: “Phụ thân, không nên như vậy đâu!”

Công Tôn bị Tiểu Tứ Tử tóm lại, sau đó cũng bình tĩnh hơn một chút, lúc này mọi người cũng phát hiện ra rằng, thì ra tính cách Công Tôn lại táo bạo như vậy, thật không dễ khống chế chút nào, thế nhưng chỉ cần Tiểu Tứ Tử ra tay là có thể ngăn hấn lại.

Triệu Phổ tóm lấy Âu Dương Thiếu Chính làm tấm chắn thịt đằng trước, ai biết lát nữa Công Tôn có phi kim châm đến nữa hay không.

“Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu tò mò hỏi bé: “Cháu nhìn thấy người này ở Vạn Hoa Lâu lúc nào?”

“Hắn ngồi bên cửa sổ lầu hai, hôm qua lúc cháu cùng phụ thân đi qua trước cửa lầu đó, cháu ngẩng mặt lên vừa lúc người kia cũng đang nhìn xuống, có điều vừa nhìn thấy cháu liền xoay người đi vào trong, nhìn hình dáng hắn là lạ cho nên cháu chỉ liếc mắt cái đã nhớ.” Tiểu Tứ Tử bắt đầu vừa bầm bầm đầu ngón tay mình vừa nghiêng đầu — Có phải là Vạn Hoa Lâu không a? Là chữ Vạn sao? Bé biết chữ Vạn nha, chữ Vạn hình như không phải viết như vậy đâu.

Thế nhưng lúc này đâu có ai chú ý đến biểu hiện khác thường của Tiểu Tứ Tử nữa, tất cả đều châu đầu lại cùng nhau nghiên cứu rồi, mọi người đều cảm thấy Tư Đồ Lục nếu như ở trong Vạn Hoa Lâu quả thực là lựa chọn tốt nhất, như vậy ai có thể biết chỗ ẩn nấp của hắn mà đến tìm chứ? Cũng không thể cứ thế dẫn

bộ khoái chạy vào bắt người, sẽ thả thảo kinh xà, chỉ có thể giả làm khách làng chơi đến đó ngầm hỏi thăm mà thôi ...

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau một cái, lại cùng chọn Bàng Thái sư — Dù sao thì, chỉ có hắn là trông có vẻ thiếu đường dẫn nhất.

Bàng Thái sư giận đến lệch mũi, dậm chân: “Các người muốn chết a, lão phu đã bao nhiêu tuổi rồi, nói ra không sợ chê cười, yêu cầu của lão phu rất cao đó.”

Khóe miệng Bao Chứng co giật: “Lời này ta nên bắt người ghi lại.”

Bàng Cát trừng mắt.

Âu Dương Thiếu Chính giơ tay: “Ta đi.”

Nhìn hắn hưng trí bừng bừng, Triệu Phổ chỉ còn biết đỡ trán.

“Thêm vài người nữa đi, một người đến kỹ viện rất kỳ cục!” Âu Dương Thiếu Chính đề nghị.

“Ta đi.” Tử Ảnh cũng hưng phấn, Giả Ảnh liền túm cổ áo hắn lại: “Người mới mấy tuổi hả, đi cái rắm!”

Tử Ảnh tương đối bất mãn.

Lúc này, Tiểu Tử Tử cũng giơ tay lên: “Cháu cũng đi ...” Còn chưa nói hết câu đã bị Công Tôn kéo đến đét cái mông.

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng nhìn Triển Chiêu, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ khoanh tay: “Ta biết Tư Đồ Lục, cùng đi thôi.”

Vì thế đã xác định chắc chắn Âu Dương Thiếu Chính cùng Triệu Phổ đi, Bao Chứng lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu giơ tay, có điều Y cũng không có nói là “Ta đi.” Mà lại chỉ vào Bạch Ngọc Đường: “Hắn đi!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Vì sao ta phải đi?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, nhìn biểu tình lúc này của hắn, nếu như dùng ngôn từ miêu tả sẽ là “chỉ sợ thiên hạ không loạn” mà thôi, hắn mở miệng trả lời một cách rất chi là hợp tình hợp lý: “Hấp dẫn chú ý!”

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu: “Có ý gì?”

Triển Chiêu cười thần bí: “Lát nữa là ngươi hiểu được ngay.”

Nói xong rồi hắn liền vỗ vỗ tay: “Vậy ba người các người đi đi.”

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn Y: “Tại sao ngươi lại không đi?”

Bị Bạch Ngọc Đường hỏi, Triển Chiêu có chút xấu hổ: “Này sao ... đủ người rồi mà!”

“Chưa đủ!” Triệu Phổ cười nói: “Bốn người đi mới vừa vặn, cứ quyết định vậy đi.”

Mọi người nhìn lại Triển Chiêu lúc này, biểu tình trên mặt Y lúc này nếu dùng ngôn từ miêu tả lại là “nhặt đá lên đập trúng chân mình”, gãi gãi đầu lẩm bẩm một câu: “Tính sai a.”

“Tính sai cái gì?”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, chẳng biết Bạch Ngọc Đường đã dán sát lại từ bao giờ.

“Không a.” Triển Chiêu ưỡn ngực, giơ tay lên vỗ vỗ, chẳng qua là dùng sức quá nhiều cho nên vỗ đến bị sắc ho khan mấy tiếng, phun ra một câu: “Gia đây chẳng sợ gì hết!” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Đi đâu đó?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi Y.

“Kỹ viện a!” Triển Chiêu hí mắt nhìn hắn: “Không dám đi?”

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười mà theo sát bên cạnh nhìn nhau một lát với Y, cuối cùng mở miệng nói: “Ban ngày kỹ viện không mở cửa.”

.....

Triển Đại hiệp xấu hổ nha, sờ sờ mũi nói: “Ta đây đi giúp dán cáo thị.” Nói xong nhanh chóng chạy mất.

Bao Chứng vuốt râu mà cười hắc hắc, lắc lắc đầu nói với Bạch Ngọc Đường: “Tính cách Triển hộ vệ tương đối e thẹn, bổn phủ bảo hần đi tuần tra, lúc đi qua mấy phố hoa ở Khai Phong Phủ, nghe nói rất chật vật đó.”

Bạch Ngọc Đường nhướn nhẹ hàng mi, hình như cảm thấy rất hứng thú: “Chật vật thế nào?”

Bao Chứng cười thần bí, khoe ra cả hàm răng trắng muốt: “Lát nữa các ngươi sẽ biết, nói chung là vô cùng thú vị.” Nói xong liền cười xấu xa mà bỏ đi.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn, dẫu môi nói: “Phụ thân, bọn Cửu Cửu muốn đi làm chuyện thú vị, chúng ta không đi sao?”

Công Tôn xấu hổ, nói với nó thế nào đây, ai biết Triệu Phổ lại bế bé qua: “Tiểu Tứ Tử, hay là thúc mang cháu đi mở mang tầm mắt chút đi?”

“Tuyệt nha!” Tiểu Tứ Tử không cần nghĩ ngợi liền vỗ tay, Công Tôn hưng hăng đập Triệu Phổ một cước, cướp nhi tử về, ôm vào trong phòng.

Triệu Phổ xoa xoa cái chân bị đập đau, lầm bầm: “Thư sinh này có tật xấu gì sao, chính mình nhỏ tuổi đã có oa nhi rồi mà lại còn không cho nhi tử của mình đi mở mang tầm mắt.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triệu Phổ: “Tiểu Tứ Tử không phải là con ruột của Công Tôn.”

Mọi người đều sửng sốt, lại nhớ tới Bạch Ngọc Đường và Công Tôn quen biết từ lâu, vì thế liền hỏi: “Nói vậy là sao?”

Bạch Ngọc Đường thấy thần tình bát quái của mọi người, liền nói: “Cụ thể ta cũng không rõ, chỉ biết là Tiểu Tứ Tử do Công Tôn nhặt về, hình như khi đó nói mới chỉ là một đứa bé sơ sinh mà thôi.”

“Nga ...” Mọi người đều hiểu.

Triệu Phổ vuốt cằm: “Cũng đúng a, thư sinh này nhìn bộ dáng cũng khá nghiêm túc, không giống đã có con.”

Trong buổi sáng, mọi người đem cáo thị dán đầy cả thành, Trấn Đào Phủ này chỉ là một địa phương nhỏ, lần đầu có chuyện Triều đình truy nã phạm nhân cho nên dư luận rất xôn xao, tất cả mọi người đều bàn tán xem tội phạm kia là thần thánh phương nào mà lại khiến Khai Phong Phủ phải dán cáo thị truy nã.

Qua buổi trưa, trời đột nhiên sầm sì, mưa to rất nhanh đã trút xuống.

Dưới mái hiên trong sân nha môn, Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn những giọt nước theo mái hiên rơi xuống đan xen vào nhau, ngắt người.

Chính lúc đó, Hần liền cảm giác vai mình bị ai đó vỗ một cái.

Sau đó, có một tiếng cười thanh thúy truyền đến, tiếng cười ngọt lịm, chính là tiếng cười đặc trưng của tiểu hài nhi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đang ôm Tiểu Tứ Tử, người vừa vỗ mình ban nãy hẳn là Tiểu Tứ Tử.

Triển Chiêu đi đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đặt Tiểu Tứ Tử xuống chiếc ghế bên cạnh hành lang, Tiểu Tứ Tử bám vào thành ghế, đưa tay ra đón lấy những hạt mưa rơi xuống.

Triển Chiêu song song đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường trong chốc lát, thấy Hần không nói tiếng nào liền hỏi: “Ai, nghĩ cái gì đó?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Y: “Người đoán xem.”

“Đoán trúng có thưởng không?” Triển Chiêu cười rạng rỡ.

“Người muốn được thưởng cái gì?” Bạch Ngọc Đường chậm rãi hỏi Y.

“Ân Ta nghe nói của ở Hãm Không Đảo rất nổi danh!”

Bạch Ngọc Đường có chút bất ngờ, sau đó hơi mỉm cười: “Hải sản ở Hâm Không Đảo đều rất tuyệt, cua, cá gì cũng đều là hảo hạng.”

Ánh mắt Triển Chiêu sáng rực mấy phần: “Khó trách!”

“Khó trách cái gì?” Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu.

Triển Chiêu rất muốn nói câu khí hậu sao đương ra người vậy a, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường đã biết từ nhỏ hẳn ăn hải sản mà lớn lên đó, có điều không hiểu sao Y cảm thấy xấu hổ mà không nói ra được.

“Người đoán đúng rồi ta sẽ cung cấp hải sản cho người ăn.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Cung cấp bao lâu?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Người muốn ăn bao lâu?”

“Muốn ăn bao lâu có thể ăn bấy lâu sao?”

Bạch Ngọc Đường hơi nhún vai một cái: “Ăn đến khi người chán mới thôi.”

“Nga, từ nhỏ ta đã thích ăn hải sản rồi, chỉ sợ cả đời này cũng không chán đâu.” Triển Chiêu nhắc nhở: “Người sẽ lỗ vốn a.”

Bạch Ngọc Đường lại tỏ ra rất hào phóng: “Không sao cả, người muốn ăn vậy cứ ăn cả đời đi.”

Triển Chiêu hí hửng, có chút kinh ngạc lại có phần vui vẻ mà nhìn Bạch Ngọc Đường, cười hỏi: “Người luôn tùy tiện hứa hẹn chung thân như vậy a?”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, nếu không thì chẳng phải rất nhanh sẽ bị ăn sạch sao.”

Triển Chiêu khoanh tay: “Nga”

“Người đoán đúng rồi nói sau.” Bạch Ngọc Đường lại nghĩ nghĩ: “Vậy nếu người đoán sai thì sao? Ta có phần thưởng không?”

“Àn” Triển Chiêu ngẩng mặt: “Hình như ta tương đối thiệt thòi a.”

“Cho người ăn rồi người còn kêu thiệt?” Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo Tiểu Tứ Tử đã bị ướt cả tay áo rồi vào trong, đôi mắt lại không hề rời khỏi Triển Chiêu: “Thường Châu phủ có đặc sản gì không?”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật, nghĩ nghĩ: “Người thích ăn cái gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày: “Uống rượu chẳng hạn ...”

“Vậy thì dễ rồi.” Triển Chiêu khoanh tay, khuỷu tay nhẹ nhàng đụng đụng cánh tay Bạch Ngọc Đường, tâm bất chiếu tuyên mà nói: “Người cũng biết Lão gia tử kia nhà ta là một tửu si đi, cũng lắm thì ta cung cấp rượu cho người uống cả đời là được.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Y, gật đầu: “Thành giao.”

“Này, không cho người chơi xấu a, lát nữa ta đoán trúng rồi cũng không cho phép người nói sai a.” Triển Chiêu còn rất cẩn thận.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Trên ghế phía trước, Tiểu Tứ Tử vừa cầm khăn lau tay vừa nghe Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện, bé gãi gãi đầu —— Hai người họ hứa hẹn chung thân gì nha?

“Người đang nghĩ ...” Triển Chiêu nhìn nhìn làn mưa càng rơi càng nặng kia nói: “... đến câu nói ‘Ngoan thạch bất điểm hóa’ kia của sư phụ người đi?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn nhìn Triển Chiêu, tán thưởng gật đầu: “Thực thông minh, đoán đúng một nửa rồi.”

“Còn một nửa nữa sao?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu: “Có muốn đoán tiếp hay không?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Có chút khó khăn a.”

“Vậy ta đành chỉ cung cấp cho người ăn của nửa đời thôi ...”

“Không được!” Triển Chiêu không đồng ý: “Người làm buôn bán không thể cứ cứng ngắc như vậy, mua một tặng một đi.”

“Vậy chẳng phải ta lỗ vốn sao?” Bạch Ngọc Đường bật cười.

“Cùng lắm thì lấy vật đổi vật.” Triển Chiêu nói: “Người cung cấp của cho ta, ta cung rượu ngon cho người.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ: “Có lợi.”

Tiểu Tứ Tử vò đầu — Lại một cái chung thân nữa nha, vậy không phải là cả hai cái sao? Bé xòe bàn tay nhỏ của mình ra đếm đếm, như vậy là mấy cái

“Ngoại trừ nghĩ đến câu nói của sư phụ người ra, người còn nghĩ đến cái gì nữa?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát: “Ta nghĩ đến chuyện không biết sư phụ ta có biết chuyện thư của Dương Thái Sinh kia là giả hay không.”

“Àn, cái này đúng là cần suy nghĩ một chút.” Triển Chiêu chấp tay phía sau: “Sư phụ người bảo người mang thi thể của Dương Thái Sinh về, nếu hắn không biết thì thôi, còn nếu biết thì chẳng phải bảo người giết Dương Thái Sinh hay sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày: “Lúc hắn nói những lời này với ta quả thực rất nghiêm túc.”

“Thiên Tôn hắn không phải là người lúc nào cũng nghiêm túc đi?” Triển Chiêu hỏi.

“Thỉnh thoảng mà thôi, lúc đầu ta còn tưởng hắn vì đồ đệ chết nên mới thương tâm như vậy, có điều bây giờ nghĩ lại Cũng có thể là do hắn tức giận.” Bạch Ngọc Đường có chút khó xử: “Thực là rất khó nắm bắt.”

Triển Chiêu cũng cảm khái: “Đúng vậy Tâm Lão nhân gia sâu như đáy biển a.” Về mặt Triển Chiêu cũng vô cùng đồng cảm.

Vì vậy, mưa to vẫn rơi cả một buổi chiều, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vẫn đứng dưới hành lang cả buổi, hai người câu tiếp câu nói chuyện gì đó, mà ở xa xa mấy tiểu nha đầu vẫn đứng yên nhìn trộm, cách thật xa sau làn mưa, lại vẫn có thể nhìn thấy hai người tươi cười vui vẻ.

Xa thêm chút nữa, trong một khách phòng, Tử Ảnh chống cằm bên cửa sổ, lắc đầu mà thở dài: “Ai”

Giả Ảnh và Âu Dương cùng hỏi hắn: “Sao thế?”

Tử Ảnh “sách” một tiếng: “Tiểu Tứ Tử thật đáng yêu a.”

Giả Ảnh cùng Âu Dương không nói nổi nhìn nhau một cái — Quả nhiên trọng điểm lại sai rồi.

Mà lúc này, Tiểu Tứ Tử đang rất vội vã đếm đếm đầu ngón tay của mình — Đã mấy đời rồi nha? Hai người bọn họ từ con của đến bánh bao gạch cửa, từ Lê Hoa Bạch đến Hạnh Hoa Tửu, tất cả đều là cả đời, tính thật mệt nha.

Đợi đến khi mưa tạnh, trời cũng không còn sầm sì nữa. Sau cơn mưa, bầu trời cũng thật rõ ràng, những ánh sao cũng lấp lánh đầy trời.

Mọi người ra ngoài, chạy tới Vạn Hoa Lâu điều tra, sắc mặt Triệu Phổ vẫn như thường, Âu Dương thì hưng trí bừng bừng, Bạch Ngọc Đường vẫn diện vô biểu tình như cũ, chỉ có Triển Chiêu là trưng ra khuôn mặt vô cùng bi tráng.

Công Tôn ôm theo Tiểu Tứ Tử tiến mọi người ra ngoài.

Đợi mọi người đi xa rồi.

Công Tôn có chút dở khóc dở cười: “Bốn người này liệu có gây ra nhiễu loạn gì không a?”

Ôm Tiểu Tứ Tử đi vào thư phòng của Bao Chứng, Bao Đại nhân vẫn đang viết văn thư, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêng đầu, chỉ vào một chữ thật to hỏi Bao Đại Nhân: “Tiểu Bao Tử, cái này đọc là gì nha?”

Bao Chứng nhìn, nói: “Giáng.”

“Quả nhiên không phải chữ Vạn đi.” Tiểu Tứ Tử vò đầu.

Công Tôn sững sốt: “Cái gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quệt cái miệng nhỏ nhắn: “Cái kia không phải là Vạn Hoa Lâu, là Giáng Hoa Lâu.”

Công Tôn há to miệng: “Giáng Hoa Lâu?”

Tiểu nha đầu bưng trà vào, vừa nghe được câu này, nói: “Giáng Hoa Lâu là cầm các nha, là nơi người ta thường đến uống trà thưởng đàn, rất tao nhã, Tiên sinh muốn đi sao?”

Lúc này, cả Bao Chứng cũng há to miệng, cả hàm răng trắng xóa cũng hiện ra, khiến cho nha hoàn cả kinh tay cũng run lên, suýt thì làm rơi chén ấm.

“Nói như vậy Giáng Hoa Lâu không phải kỹ viện sao?” Bàng Cát hỏi.

“Đương nhiên là không phải.” Tiểu nha đầu kia một mực lắc đầu: “Bên trong đó đều là những người đứng đắn.”

Mọi người nhìn nhau — Không xong rồi! Vậy chẳng phải là sấm ngộ thanh lâu sao?!

18. Q.1 - Chương 18: Sấm Ngộ Cái Gì Lâu

Từ trước đến nay thanh lâu luôn là một địa danh rất thần kỳ, tập quán thanh lâu của mỗi nơi cũng khác nhau, các điều tỷ cũng vì vậy mà khác biệt, có người thì nhiệt tình, có người lại lạnh lùng, có điều, xét đến cùng thì vẫn là nơi các nam nhân đến tìm hoan mua vui, đương nhiên ... cũng có những nam nhân từ trước đến giờ chưa từng đi qua thanh lâu, chẳng hạn như bốn vị này đây chẳng hạn.

Triệu Phổ chưa từng đi thanh lâu, điểm này thực ra cũng chẳng có gì kỳ quái, tuy rằng thoát nhìn Triệu Phổ có điểm lưu manh, thế nhưng dù sao hắn cũng là Vương gia, lại là Nguyên soái, không sợ nghịch thiên mà nói một câu, thoát nhìn Triệu Phổ còn có tướng đế vương hơn Triệu Trinh. Theo cách nói của mấy vị lão thần, một thân khí phách này của hắn, chẳng khác nào Thái tổ năm đó, đương nhiên Những lời thể này nói ra miệng thường phải tự gánh hậu quả lớn.

Nhưng là, lưu manh thì cũng có cái tiêu chuẩn của lưu manh, liếc mắt nhìn cũng biết Triệu Phổ là loại lưu manh có tiêu chuẩn, một tên lưu manh yêu cầu rất cao, cộng thêm một chút giáo giục Hoàng gia của hắn, chưa từng đi qua thanh lâu cũng không kỳ lạ.

Âu Dương Thiệu Chỉnh thoát nhìn qua rất giống dạng người thường xuyên đến thanh lâu tìm hoan mua vui, mặt búp bê cộng thêm tính tình cột nhả chả có chút đứng đắn nào, có điều, quả thực hắn cũng chưa từng đến thanh lâu, lý do còn đơn giản hơn cả Triệu Phổ nữa. Khi nhỏ gia đình quản giáo nghiêm khắc, không cho hắn đi, sau đó lại tới biên quan, mà ở đó làm quái có kỹ viện nào Thế nhưng, con người Âu Dương Thiệu Chỉnh từ trước đến nay đều có nguyên tắc lớn cùng nguyên tắc bé. Nguyên tắc lớn chính là theo Triệu Phổ hỗn chiến sa trường, nguyên tắc bé căn bản là chẳng cần có nguyên tắc gì hết, vì thế, nếu như đã có cơ hội thì hắn ngại gì mà không thử một lần, đến kỹ viện nhìn các tỷ tỷ xinh đẹp cũng là chuyện thú vị, nhìn lại không có phải trả tiền!

Mà Bạch Ngọc Đường Không biết phải nói thế nào, Hắn cũng không thuộc dạng sẽ đến thanh lâu.

Trên giang hồ đều truyền tụng Bạch Ngọc Đường rất có duyên với nữ nhân, mấy danh nữ nổi tiếng giang hồ đều tự xưng là bằng hữu của Hắn, còn việc làm sao mà biết Hắn thì cũng chẳng ai hay, mà cả mấy hoa khôi nổi danh trong các hoa lâu, cũng nhận là bằng hữu của Hắn, có điều lại chưa hề có ai bắt gặp Bạch Ngọc Đường chân chính đi thanh lâu hoặc xuất hiện ở kỹ viện nào, bởi vậy cũng chẳng ai biết đó có phải là sự thật hay không.

Mặt khác, nhìn khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường càng không nghĩ đến hắn là người cần đến thanh lâu, bởi vì với cái bộ dáng này của hắn nếu đến đó có khi sẽ gây ra không ít hỗn loạn, hơn nữa cũng không biết nên nói đến đó để chiếm tiện nghi của người ta hay là để bị người ta chiếm tiện nghi nữa.

Cuối cùng là Triển Chiêu, Triển Chiêu thường xuyên đến thanh lâu Đường nhiên, Y đến thanh lâu chẳng phải để tìm hoan mua vui mà là để tra án, cho nên Y cũng chưa từng chân chính đến thanh lâu.

Kỹ nữ là một nghề rất nguy hiểm, trừ việc bản thân có nguy hiểm, mà trong số đủ loại khách nhân kia nói không chừng còn có tội phạm truy nã của Triều đình, còn có cả giang dương đại đạo nữa

Lúc Triển Chiêu mới vào giang hồ, Y căn bản cũng không có cảm thấy sợ hãi gì với thanh lâu, tại sao ư, cả lâu đó đều là nữ nhân, Y chỉ cần đi vòng qua chỗ khác là được rồi chứ sao? Thế nhưng, từ khi đến Khai Phong Phủ cùng Bao Đại nhân, Y thường xuyên phải đến thanh lâu để tra mấy án kiện đặc biệt.

Những lần đến thanh lâu này Y mới biết được thế nào là nữ nhân mạnh như hổ, Y cũng hiểu rõ ràng nhất, công việc bộ khoái này, nhân tố quan trọng nhất không phải là năng lực phân tích hay sức khỏe, mà là da mặt phải thật dày mới được.

Thế nhưng, thật chẳng may chút nào, Y lại là một con mèo da mặt mỏng đến gần như trong suốt, mới nghe người ta nói mấy câu đã đỏ mặt, các cô nương vừa cùng nhau hét: “Thật đẹp trai quá a!”, Triển Đại nhân đường nhiên là không thể không biết xấu hổ mà nhận rồi, Y sẽ cúi đầu nói tiếng: “Cám ơn, quá khen rồi...”

Vì thế các cô nương lại cùng nhau khen Y đáng yêu.... Y lại vội vàng nói lời cảm tạ, còn không quên khuyến mãi cái xua tay: “Không dám nhận, không dám nhận”

Kết quả là, các cô nương thường cảm thấy cứ trực tiếp biểu lộ là tốt nhất, lúc đó Y chỉ còn có thể vận khinh công phi lên trời mà đào tẩu, đến lúc này cũng chính là lúc mà tinh thần đồng đội được phát huy triệt để nhất, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ cùng tiến lên làm tấm chắn thịt cho Y, thế nhưng cũng không cách nào có thể ngăn lại những cô nương đã phát ra tình yêu thương của mẹ kia.

Từ đó về sau, thanh lâu đã trở thành bóng ma trong tâm Triển Đại nhân, tuy rằng Y cảm thấy lần này nhất định sẽ được đảm bảo chút, dù sao thì Bạch Ngọc Đường cũng đi nữa mà.

Bốn người cùng nhau đi thế nhưng biểu tình lại khác nhau.

Triệu Phổ vẫn nhất quán cái điệu bộ vô tâm vô phế, Âu Dương Thiếu Chinh thì hưng trí bừng bừng muốn đi giải khai nhân giới, Bạch Ngọc Đường bình tĩnh vô ba, mà Triển Chiêu thì lại có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường thường trộm liếc Y, cảm thấy rất thú vị, hắn lại vô tình mà chờ mong biểu hiện của Triển Chiêu lát nữa.

Tới cửa Vạn Hoa Lâu.

Nói thật, Trấn Đào Phủ chỉ là một địa phương nhỏ, lấy cái tên Vạn Hoa Lâu cũng không phải loại hoa lâu đặc biệt sa hoa có sự chống lưng của quan lớn như ở Khai Phong Phủ, hoặc là thanh lâu của một môn phái tiếng tăm lẫy lừng giang hồ gì.

Có điều cũng may là còn có chút phẩm vị.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay thanh lâu cũng chẳng làm ăn được gì, trước kia việc làm ăn tương đối thuận lợi, khách ghé thăm phần lớn đều là chút đạt quan quý nhân. Có điều gần đây trong thành xảy ra nhiều chuyện, tất cả mọi người đều biết Bao Đại nhân đã đến Trấn Đào Phủ rồi, vì thế những khách quen ngày xưa liền rút vào thời kỳ ngủ đông để tránh gây họa rồi lại được thưởng trát đao cũng nên.

Cho nên trong thanh lâu lại ảm đạm vô cùng, chỉ có mấy lao công, cũng có các cô nương tùm năm tùm ba một chỗ, có người bài bạc, có nói chuyện phiếm, nói chung là nhàm chán vô cùng.

Chính lúc này, một tiểu nhị hốt ha hốt hải chạy từ cửa vào: “Có Có khách tới”

Một cô nương ngồi ngoài cửa mừng rỡ đến nhảy hoảng: “Ta đã nói, lâu lắm mới có khách đến đúng không a, sao người lại còn nói lấp lửng...a”

Các cô nương khác nghe được đều cảm thấy thú vị, gần đây đến nói lấp lửng cũng lầy nhay?

Mà cô nương ngồi ngoài cửa kia lại nhanh chóng chỉ ra ngoài, bảo mọi người mau nhìn đi.

Lúc này, tú bà đang ở lầu hai cũng vui mừng mà vọt xuống, dáng người to mọng núc ních lại cố uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng động tác thì cứ như sài lang mãnh hổ: “Ai u! Bốn vị mời vào bên trong!”

Đa số các cô nương đều kinh ngạc, có đến bốn người sao? Cho nên mới cùng nhau quay lại xem là ai không sợ chết mà lúc này còn dám đến thanh lâu, vừa thấy xong tất cả đều há miệng tập thể.

Người dẫn đầu chính là Triệu Phổ, dù sao thì hắn cũng có thói quen luôn dẫn đầu, cứ thế nghênh ngang mà tiến vào, trông cái khí phách này a.

Triệu Phổ lại còn nhìn ngó khắp nơi, tâm nói, đây là kỹ viện a? Thật nhiều nữ nhân, có điều đám Tư Đồ Lục ở đây mà không thấy phiền sao? Ở đây nhiều người lại hỗn tạp, hình dáng Tư Đồ Lục còn quái dị, trong thành còn có nhiều cáo thị như vậy không sợ bị phát hiện sao?

“U, vị Đại nhân này!” Tú bà cũng có chút nhãn lực, liếc mắt đã biết Triệu Phổ xem ra có chút địa vị liền nhanh chóng đến tiếp đón, chỉ là vừa mới ngửa mặt nhìn thấy hắn xong liền cả kinh mà lui về sau từng bước.

Triệu Phổ đang quan sát thì thấy một đại thẩm béo ú tiến lên, liền cúi đầu nhìn nàng một cái, đánh giá một lượt, hỏi: “Người chính là lão bản?”

Tú bà gật đầu, tâm nói vị này là ai a? Khí phách như vậy...

Mấy cô nương phía sau đều đã tụ tập lại — Đều đang đánh giá Triệu Phổ! Thật là có hương vị nam nhân đi!

Âu Dương Thiếu Chinh thấy Triệu Phổ thiếu chút là dọa tú bà chết khiếp, liền vỗ bả vai hắn, cười tươi rói nhỏ giọng nhắc: “Người làm gì đó? Đi kỹ viện phải ôn nhu chút!”

Triệu Phổ nhũm mày, tâm nói ông đây đã rất hòa khí rồi còn muốn sao nữa?!

Nhóm kỹ nữ kia vừa nhìn thấy Âu Dương Thiếu Chinh liền lại ngấm tiếp — Người này cũng thực đẹp trai! Tóc đỏ a!

Âu Dương nhìn quét qua một lượt — Béo gầy đều đủ a, thật náo nhiệt!

Có điều, phần lớn các cô nương vẫn chưa hề nhúc nhích, cùng nhau tụ tập một bên, nhìn hai người phía sau bọn Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường vẫn mặc một thân trắng như bình thường, phong lưu phóng khoáng mà đi vào, cái quý khí công tử kia khiến ột đám điều tỷ vừa thấy đã há miệng, lại nhìn ngoại hình Hắn Lúc này mọi người chỉ có một ý niệm — Vị công tử này có phải đi nhầm chỗ rồi không? Tuyệt đối không phải đến kỹ viện đâu? Đến đây để giết bao con tim sao.

Bạch Ngọc Đường vừa đi vào, thoáng đánh giá qua một chút, thấy mọi người đều đứng ở đó liền có chút buồn bực, hỏi: “Có nhà gian không?”

“Có có...” Tú bà xoa mắt, tâm nói đây là thần tiên hạ phàm sao, liền nhanh chóng mời lên lầu.

Có điều, vẫn còn một nửa các cô nương vẫn không hề nhúc nhích, đều nhìn chằm chằm ra cửa.

Triển Chiêu là người đi vào cuối cùng, vì muốn khiêm tốn chút, Y chỉ mặc một bộ vải bố màu lam, chấp tay sau lưng, tận lực cố bình tĩnh.

.....

Khí thế của bốn người này đều có những nét riêng, có điều có một điểm khác biệt chính là, ba người trước đều tỏa ra khí tràng cực mạnh, có vẻ không dễ tiếp cận lắm, có điều Triển Chiêu thì

Rất lễ phép, thoát nhìn rất dễ thân cận.

Lúc này, toàn bộ mấy chục cô nương thanh lâu đều đã tụ tập một chỗ, cùng nhau nhìn tú bà, ý như muốn hỏi — Chắc chắn là khách nhân sao?

Tú bà lau mồ hôi, hỏi lại một lần: “Bốn vị khách quan, có biết nơi này là đâu không?”

Triệu Phổ ngẩn người, nhìn Âu Dương, Âu Dương Thiếu Chinh cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi lại: “Không phải thanh lâu sao?”

“Phải!” Một đám diêu tử cùng nhau trả lời.

“Vậy thì tốt.” Âu Dương cười xấu xa: “Chúng ta là khách nhân a!”

“Nha a!”

Âu Dương Thiếu Chinh vừa mới dứt lời liền có ngay một trận thét chói tai ập đến.

Triển Chiêu hơi sững sốt, Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Y lại nhoáng lên một cái, còn chưa kịp đợi Y hiểu hết tình hình trước mắt thì Bạch Ngọc Đường đã lướt qua tú bà mà lên lầu hai rồi, động tác thật nhanh a.

Một đám diêu tử ôm phải khoảng không, lại vừa lúc đến trước mặt Triển Chiêu.

Triệu Phổ cũng cả kinh, tâm nói đây là tình huống gì.

Âu Dương kéo tay hắn nhanh chóng lên lầu hai, có điều lúc này có một nửa cô nương đang đuổi theo Bạch Ngọc Đường, thấy Triệu Phổ và Âu Dương bị vây ở giữa, Bạch Ngọc Đường kinh nghiệm thật phong phú, hai ba bước đã nhảy lên lầu hai rồi.

Dưới lầu, Âu Dương đứng sau Triệu Phổ, đột nhiên nhảy dựng lên một cái: “Ai nha, có người sờ ta!”

Triệu Phổ hiểu kỳ: “Sờ chỗ nào?”

Âu Dương xấu hổ, xua xua tay với các cô nương phía sau: “Không nên quá chủ động a, nam nữ thụ thụ bất thân đó.”

Các cô nương trầm mặc trong chốc lát, sau đó lại đột nhiên “Nha” một tiếng: “Tối thanh lâu còn nói là nam nữ thụ thụ bất thân oa!”

Triệu Phổ lắc đầu, cảm thấy Âu Dương Thiếu Chinh lúc này hẳn là náo loạn mất rồi. Lúc này Âu Dương lại nhanh như chớp theo sát bên cạnh Triệu Phổ, lấy Triệu Phổ làm tấm chắn thịt. Triệu Phổ tiếp tục đi lên lầu trên, lúc này hắn lại đột nhiên cảm thấy có người vỗ phía sau hắn, hắn quay đầu lại, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Một đám cô nương thiếu chút là lăn xuống lầu, tất cả đều che miệng — Người này thật đẹp trai a, có điều thật quá đáng sợ a!

Triệu Phổ còn đang buồn bực, rõ ràng ban nãy có người vỗ mình mà, liền hỏi lại một tiếng: “Vừa rồi là ai vỗ ta?”

Đám kỹ nữ kia liêu mạng lắc đầu, nhìn tư thế kia của Triệu Phổ cứ như đang nói, ai sờ vào ông là ông chém tay cho biết.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường ở trên lầu hai đột nhiên lại ghé vào lan can mà cười một tiếng.

Đám diêu tử ngẩn, đều cảm thấy ngực đập bùm bụp — Cười a! Cười đẹp đến chói cả mắt.

Triệu Phổ cùng Âu Dương nhìn tầm mắt Bạch Ngọc Đường, hình như không phải đang cười bọn họ thì phải, vì thế cũng theo tầm mắt của hắn mà nhìn sang

Chỉ thấy ở phía sau đang loạn thành một đoàn.

Triển Chiêu không đủ kinh nghiệm, hoặc là nên nói là bị Bạch Ngọc Đường bỏ rơi để một mình đối mặt với “địch nhân” mà lúc này nhìn rất thảm.

Có đến hai mươi mấy diêu tử vây kín đường chạy của Y, Triển Chiêu cố phá vòng vây nhưng thất bại, khuôn mặt đỏ bừng lên. Các cô nương này cũng không sợ Y tức giận, đưa tay ra cố vuốt tai Y, cái miệng lại liên thanh không ngừng: “Ai da, xấu hổ nha!”

Triển Chiêu cả kinh mà “vèo” một tiếng, ngay cả khinh công cũng phải đem ra dùng, trực tiếp mà nhảy ngay lên nóc nhà, thiếu chút nữa đã đụng phải xà ngang, chân loạng choạng mấy bước liền vọt vàng dưng ngay trên lan can bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Ngồi xổm trên lan can rồi mà Y vẫn còn chưa hết sợ, cái mặt trắng bệch cùng hai tai đỏ bừng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm các cô nương dưới lầu. Nhìn thần sắc này của Y, ngay lập tức Bạch Ngọc Đường nghĩ đến trước đó không lâu, đám nha hoàn ở Hâm Không Đảo có bắt được một con tiểu hắc miêu về nhà nuôi. Tiểu miêu kia vô cùng xinh đẹp, cả người bao phủ bởi lông đen mịn màng, đôi mắt còn to hơn cả mặt, cả thân đen nhánh chỉ có bốn chân là trắng muốt, thân nhẹ như chim én lượn cạnh tường cao vậy.

Hôm đó, không biết tại sao nó lại trêu chọc phải một đám cún con mới cai sữa chưa lâu ở trù phòng, bị đám cún đuổi theo chạy khắp cả phòng, sau đó hoảng loạn mà chạy đến thư phòng của Hắc, ngồi xổm trên thư án mà mở to mắt nhìn đám cún đang sủa gâu gâu bên dưới, thần sắc đó Cũng là mở to đôi mắt tròn xoe mà nhìn, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Triển Chiêu ngồi một lúc lâu mới hòa hoãn lại, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường hai tay ôm bụng, cười đến gập người và vẫn chưa ngừng được a.

Triển Chiêu xấu hổ mà sờ tai — Làm gì mà cười vậy chứ! Có điều cũng không sao, Bạch Ngọc Đường có thể cười đến vậy đúng là thật khiến người ta bất ngờ.

Đường lên lầu hai có Triệu Phổ trấn trụ, các cô nương này muốn lên lầu đuổi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, thuận tiện cò sờ cái đầu đỏ trụi lủi của Âu Dương Thiệu Chỉnh kia một chút, có điều không dám a Triệu Phổ thật đáng sợ!

Triệu Phổ “sách” một tiếng, nói: “Sao lại loạn thế a, xếp hàng!”

Các cô nương hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ chỉ bên phía Tây một cái: “Màu nhạt đứng bên này.” Lại chỉ một chút sang phía Đông: “Màu đậm đứng bên đây.”

Các cô nương đều sắp thành hai hàng, có chút chút hỗn loạn, sau rồi ngay cả màu nhạt màu đậm cũng không phân biệt rõ, Triệu Phổ liền nhíu mày: “Ngay cả màu sắc còn không biết phân biệt thì làm sao dụng binh được a, đếm tới ba mà không xếp xong, con mẹ nó đem chém hết”

Một câu này nói ra, nhóm diêu tử cả kinh mà xếp thành hai hàng thẳng tắp.

Âu Dương Thiệu Chỉnh ở đằng sau túm túm Triệu Phổ: “Người thu liêm chút...”

Triệu Phổ hơi nhướng mi, chỉ đám diêu tử kia: “Phải chú ý đến sách lược, lầu này có tổng cộng hai đầu cầu thang, một nửa y phục nhạt chắn ở đầu bên kia.

Nhóm diêu tử mặc y phục nhạt liền phân một nửa chạy sang đầu cầu thang bên kia.

“Một nửa còn lại canh bên dưới tránh cho họ nhảy lầu.” Triệu Phổ tiếp tục chỉ huy.

Các cô nương đều tản ra.

“Còn lại những người mặc y phục đậm, một nửa đuổi theo người áo lam kia, nửa còn lại đuổi theo người áo trắng.” Triệu Phổ nói xong, liền chỉ lên lầu hai: “Lên đi! Xuất khí thể ra!”

Được Triệu Phổ giúp “bài binh bố trận”, sức chiến đấu của các cô nương càng tăng gấp bội.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, vừa mới hiểu ra bị gài bẫy thì đã không còn đường mà thoát nữa rồi Vì vậy, hai người liền chạy vọt vào một nhà gian lầu hai, đóng cửa lại.

Sau khi chặn các cô nương bên ngoài cửa rồi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái — Triệu Phổ này thật quá không phải người!

Triệu Phổ nghênh ngang mà đi lên lầu, Âu Dương lắc lắc đầu theo sát phía sau, lát nữa về rồi phải bảo Công Tôn xem mạch cho Triệu Phổ mới được, về phương diện nào đó có khi hắn cũng bị bệnh mất rồi.

Tú bà thấy náo nhiệt như vậy liền đưa Triệu Phổ lên trên: “Khách quan hân không phải là người địa phương đi? Thật là khí phái a.”

Triệu Phổ nhìn nàng một cái, đi lên lầu hai, thấy các cô nương kia nháo cũng đủ rồi cho nên nói: “Lát nữa bảo các nàng quy củ chút, người theo ta vào nhà gian, ta có chuyện cần hỏi.”

Phàm là những người mở thanh lâu đều tự nhiên sẽ hiểu, khách nhân đến thanh lâu cũng không nhất thiết là tầm hoan mua vui, có đến phân nửa là đến thăm dò tin tức, hơn nữa phần lớn đều là tìm người. Vừa mới thấy khí thế của bốn người này, cũng biết không thể chậm trễ rồi, tú bà nhanh chóng bảo các cô nương mau tản ra, đi theo Triệu Phổ vào phòng.

Trong phòng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xấu hổ ngồi đó, cửa sổ cũng được mở ra.

Cái này Ý là, lúc nào ta cũng có thể chạy.

Triệu Phổ lắc đầu — Cũng có chuyện khiến hai vị Đại hiệp này sợ a

Nha hoàn dâng trà lên, tú bà chống tay đứng cạnh bàn, hỏi bốn người: “Bốn vị Đại nhân, có gì sai bảo sao?”

Âu Dương đưa bức họa của Tư Đồ Lục ra, hỏi tú bà: “Thấy qua không?”

Tú bà đã nhìn thấy bức họa này bên ngoài sáng nay, lắc đầu một cái: “Không biết a.”

Mọi người nhìn nhau một cái — Tiểu Tứ Tử nói rõ ràng là thấy hân, sao tú bà này lại trả lời chắc chắn như vậy, hay là có quan hệ gì với Tư Đồ Lục?

Triệu Phổ hơi nhíu mày lại: “Nhìn cho kỹ.”

Tú bà sợ phát run, cầm lấy bức họa kia nhìn kỹ: “Thật sự không biết a Đại nhân, người này kỳ quái như vậy nếu như thực sự có vào đây nhất định ta sẽ nhận ra! Hơn nữa trong lâu của ta mấy ngày này đều không có làm ăn, không có ai tới mà.”

Triệu Phổ nhíu mày.

Âu Dương hỏi: “Hay là người hỏi mấy cô nương kia một chút xem có nhìn thấy không?”

Triệu Phổ nhìn thoáng qua tú bà, tú bà liền chạy ra ngoài gọi mười mấy cô nương vào, có lẽ là trước khi vào cửa đã dặn qua, bảo các nàng đừng có làm hoa si nữa, ngoan ngoãn trả lời.

Âu Dương cầm bức họa cho các nàng xem qua một cái, người nào cũng lắc đầu, lúc này mọi người lại đều hiện lên một ý nghĩ — Có phải sai chỗ nào rồi không?

Mà đúng lúc này, lại nghe thấy từ dưới lầu có tiếng thét chói tai truyền đến.

Mọi người đều khó hiểu, vừa mới ra cửa xem thì thấy một đám cô nương ở dưới lầu đang vây quanh cái gì đó, chỉ nghe thấy trong đám đó có người kêu: “Ai nha, ta đến tìm người, nhưng không tìm nữ nhân mà tìm nam nhân!”

Triệu Phổ vừa nghe cũng cảm thấy mới lạ: “Ai, vị này khẩu vị thật nặng.”

Bạch Ngọc Đường thì khẽ cau mày: “Sao nghe tiếng quen tai vậy?”

Lúc này, chỉ thấy từ trong đám người có một thân ảnh nho nhỏ chui ra, vỗ ngực thở dốc: “Oa ... thật là nhiều người.”

Ba người cùng sửng sốt — Cây nấm tròn xoe này không phải Tiểu Tứ Tử sao? Vậy người bị vây hân là Mọi người lại nhìn về đám người kia.

Lúc này Tiểu Tứ Tử cũng đã nhìn thấy ba người trên lầu, liền nhanh chóng vẫy tay gọi: “Cửu Cửu nha, mau tới cứu phụ thân a, phụ thân bị ăn đậu hũ rồi!”

Khóe miệng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường co giật — Cái này ai dạy nó vậy?

Mà lúc này, cũng không biết tại sao Triệu Phổ lại chạy như bay ra, “phần đầu quên mình” mà lao xuống, hét lên với đám người kia: “Mụ nội nó, thả cây măng kia ra!”

Một tiếng sư tử hồng vang lên, các cô nương đều sợ hãi lui lại.

Công Tôn vốn bị vây ở giữa cũng nhanh chóng chạy tới, còn không quên đạp Triệu Phổ một cái: “Cây măng nào?”

Triệu Phổ nhìn trên dưới hần một lát, thấy vẫn nguyên vẹn không tổn thất gì, liền hòa hoãn lại mà cười làm lành: “Cái gì tôn a, Công Tôn sao, Công Tôn.”

Công Tôn trừng hần một cái, chỉnh trang lại y phục.

Triệu Phổ hí mắt thiêu mi, chẳng lẽ thực sự bị ăn đậu hũ sao.

“Công Tôn, sao ngươi lại tới đây? Lại còn mang cả Tiểu Tứ Tử tới nữa.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng xuống.

Âu Dương bế Tiểu Tứ Tử lên, đột nhiên lại nghe Tiểu Tứ Tử nói: “Sáng nay các thúc nghĩ sai rồi, không phải là Vạn Hoa Lâu mà là Giáng Hoa Lâu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, nhìn nhau một cái — Giáng Hoa Lâu?!

Triệu Phổ nhut chí, mắt nửa ngày thì ra lại nhầm chỗ.

Kỳ thật, lúc Công Tôn biết Tiểu Tứ Tử nói sai rồi liền nhanh chóng chạy đến báo tin, lại không nghĩ đến vừa mới vào đến nơi đã bị các cô nương này vây kín.

Triệu Phổ có chút mất hứng: “Làm cả nửa ngày, thì ra lại nhầm chỗ rồi. Đi thôi.”

Mọi người phải rời đi, Bạch Ngọc Đường cho tú bà một đỉnh nguyên bảo: “Quấy rầy rồi!”

.....

Tú bà cầm nguyên bảo mà há to miệng, một lúc lâu sau cũng không nói ra lời, có điều thấy mọi người phải đi, lúc này hình như nàng lại nhớ ra gì đó, liền đuổi theo mấy bước: “Mấy vị gia, xin dừng bước.”

Mọi người dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy một đám cô nương vừa rời còn thực hưng phấn đột nhiên cũng yên tĩnh hẳn, nhìn nhau mấy cái, hình như đang trao đổi gì đó.

Triển Chiêu nhận ra có điều gì cổ quái. Y tuy rất sợ thanh lâu, thế nhưng cũng từng xử lý qua mấy vụ án có liên quan đến thanh lâu ở Khai Phong Phủ, thông thường các điều tử này đều rất cẩn thận, các nàng phần lớn đều là tứ cố vô thân, không có chỗ dựa vững chắc, mạng sống lại như cái lục bình, nếu không cẩn thận có ngày mất mạng như chơi.

“Có phải các ngươi có chuyện gì không?” Triển Chiêu hỏi tú bà: “Nếu không ngại xin cứ nói ra.”

Tú bà liền cẩn thận hỏi: “Các ngài Có phải là người của quan khâm sai Bao Đại nhân không?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tú bà hình như còn chưa có tin, Triển Chiêu liền xuất ra lệnh bài Khai Phong Phủ cho nàng xem.

Tú bà chau mày, phân phó một cô nương đi đóng cửa lại.

Cửa vừa mới đóng xong, tú bà liền hạ giọng nói: “Mấy vị Đại nhân, cứu mạng a!”

Mọi người đều khó hiểu.

Công Tôn nghi hoặc: “Cứu mệnh cái gì? Có người bị bệnh sao?”

Tú bà giậm chân: “Không phải Là người đã chết, hơn nữa cái người chết kia còn không chịu đi a!”

Các cô nương đều túm năm tụm ba đến bên người tú bà, cùng gật đầu, vẻ mặt đều tái mét.

Bọn Triệu Phổ nghe thật mới mẻ.

Triển Chiêu ngoáy cái lỗ tai, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người chết rồi đi thế nào?”

19. Q.1 - Chương 19: Chết Đi, Sống Lại

Lão bản nương thần thần bí bí, nói cho đám người Triển Chiêu việc gần đây có xảy ra một chuyện lạ.

Trước đây không lâu, có một khách nhân đến Vạn Hoa Lâu, trước kia người này chưa từng đến, tóc hần xám trắng, tuổi khoảng độ năm sáu mươi. Loại khách nhân lớn tuổi thế này thực ra cũng không có hiếm, các điều tỷ vẫn cẩn thận phục vụ như cũ.

Người khách này nói hần họ Đan, cũng không phải là nhân sĩ địa phương, chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi.

Theo như lời Điều tỷ phục vụ cho hần nhớ lại, lão đầu này cổ cổ quái quái, gọi Điều tỷ vào phòng rồi nhưng bản thân mình lại nằm trên giường mà ngủ, bảo điều tỷ xuống đất nằm, thế nhưng lại ra tay rất rộng rãi, cho bạc cũng nhiều.

Cứ như vậy, hần ở Vạn Hoa Lâu suốt ba ngày.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy khó hiểu, cái này còn gì tốt bằng nữa.

Điều tỷ lão đầu đó kêu cũng phải lắc đầu: “Cả ba ngày ta đều phải nằm ngủ dưới đất a, cả vai đều đau nhức.”

“Người này kỳ quái như vậy? Đến khách điểm ngủ không phải tốt hơn sao?” Triệu Phổ cảm thấy ly kỳ.

“Cái này vẫn chưa là gì! Còn có chuyện khác tà môn hơn nữa đây!” Điều tỷ kia lắc đầu một cái: “Sáng sớm ngày thứ ba, lúc ta tỉnh lại liền phát hiện hần đã chết ở trên giường ta rồi!”

“Cái gì?” Công Tôn kinh ngạc: “Chết thế nào?”

“Không biết, hần cứ mở trừng trừng đôi mắt, thân thể cũng cứng lại, ta bị dọa cho sợ phát khiếp a, vội vàng gọi mẹ đến cứu mạng!”

Tất cả mọi người đều nhìn lão bản nương, hỏi: “Sau đó người giải quyết thế nào? Có báo quan nghiệm thi không?”

Lão bản nương lúng túng: “Chỗ của ta là chỗ nào a, làm sao dám báo quan Thứ nhất, người chết ở chỗ của ta, có giải thích cũng không rõ ràng, hơn nữa nếu để cho các khách nhân khác biết trong lâu của ta có người chết, sau này ta còn làm ăn thế nào được nữa?”

Mọi người cũng có thể hiểu được, bình thường, các thanh lâu đều chọn cách trực tiếp chôn đi.

“Sau đó các người xử lý thi thể đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta bảo mấy tiểu nhị, thừa dịp đêm tối đem thi thể ra bãi tha ma.” Lão bản nương vừa nói vừa rất khổ sở: “Ta còn bảo người phong kín căn phòng có người chết kia lại, thế nhưng ai biết được....”

“Làm sao?”

“Tối hôm sau, ta lại nghe thấy trong phòng người chết kia có tiếng động.” Lão bản nương vừa nói vừa rét run: “Buổi tối còn nghe thấy có người hắt hơi nữa.”

Mọi người nhìn nhau —— Tà môn như vậy?

“Tà môn nhất chính là sáng ngày hôm sau, chúng ta đẩy cửa đi vào liền phát hiện cái lão quỷ đó đã nằm sẵn trên giường rồi, đáng vẻ giống hệt lúc hần chết trước đó một ngày.”

“... Có tà môn như vậy không a?” Âu Dương Thiếu Chinh nghe cũng cảm thấy thực mới mẻ: “Người chết tự mình bò về sao?”

“Ai da, lúc đó ta sợ chết a...” Lão bản nương vỗ vỗ ngực: “Thiếu chút nữa ngất.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Phổ cảm thấy rất hứng thú.

Lão bản nương lắc đầu một cái: “Người cũng đã chết rồi, lại không thể cứ để ở đó được, ta lại gọi hai tiểu nhị lá gan lớn chút, lại đem thi thể đó ném ra bãi tha ma, lần này để đề phòng, ta còn đào cái hố chôn hần xuống. Nhưng ai mà biết được, rạng sáng ngày hôm sau, hần lại”

“Hắn sẽ không trở lại đó chứ?” Công Tôn cảm thấy thực thú vị, gần đây người chết còn có thể leo về nữa sao, hơn nữa, người chết này hình như còn thật cố chấp, chỉ nhất định về gian phòng này.

Đám người Triệu Phổ cũng cảm thấy buồn cười.

“Mấy vị Đại nhân a, các người còn cười được nữa? Chúng ta cũng đang rầu thối ruột đây!”

Bạch Ngọc Đường tò mò: “Tại sao không trực tiếp hỏa thiêu đi?”

“Ai dám a!” lão bản nương há miệng: “Bây giờ, chẳng qua hắn chỉ mỗi ngày đến đây nằm mà thôi, nếu như chúng ta thiêu hắn, vạn nhất hắn lại trở về ăn thịt người hoặc là phóng hỏa đốt Vạn Hoa Lâu của chúng ta thì làm sao bây giờ?”

Mọi người nhìn nhau một cái, cùng nhau hỏi: “Người nói là, thi thể kia bây giờ vẫn còn ở trong phòng sao?”

“Cái này cũng không biết.” Lão bản nương cẩn thận: “Chúng ta cũng không dám đến xem, cửa căn phòng đó cũng đã được khóa lại rồi. Trong phòng đó lúc thì có tiếng động, lúc lại không có tiếng động Tóm lại là chúng ta cũng chưa có đi qua đó.”

Mọi người nhìn nhau.

“Ta đi xem một chút!” Công Tôn hăng hái bừng bừng mà chạy lên lầu, có điều Triệu Phổ nhanh chóng nín cổ áo hắn lại.

Công Tôn rất bất mãn mà nhìn hắn.

Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một chút: “Giống như thủ pháp của người giang hồ đi.”

Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu, cụ thể Hắc cũng không quá rõ, liền hỏi Triển Chiêu: “Nghe giống như công phu giả chết.”

Triển Chiêu cau mày, hình như có gì đó còn do dự.

Bạch Ngọc Đường hình như hiểu ra cái gì, liền nhẹ nhàng đưa tay kéo Y sang bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Nghĩ đến cái gì?”

Triển Chiêu nhìn nhìn hai ngón tay vẫn còn đang cầm ống áo mình của Bạch Ngọc Đường..... kéo cũng thật thuận tay đi.

Triệu Phổ hơi nheo mắt lại —— Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới biết nhau có mấy ngày mà đã có bộ dáng như bạn bè thân thiết từ lâu, nếu như không phải trước đó từng có sâu xa gì thì chỉ có thể nói hai người này cũng quá hợp duyên đi.

“Công phu giả chết thường không ngoài mấy môn như quy tức, bế khí Có điều, nghe lão bản nương đó miêu tả, cảm giác như đó là một loại công phu khác, danh môn chính phái sẽ không biết, phải là người trong Tà giáo mới có thể làm được!”

“Công phu gì?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Công phu này rất tà môn, cũng không có tên gọi xác thực nào, có điều có một tiên bối đã nói với ta, công phu này thường được gọi là “Chết đi sống lại.” Triển Chiêu sờ cằm: “Tên chính là ý nghĩa, người ta chết đi trước, bị chết rồi đương nhiên không thể chết nữa, sau đó liền hồi sinh trở về!”

Bạch Ngọc Đường cau mày: “Tà môn như vậy Là tiên bối nào nói cho người?”

Triển Chiêu ngẩng mặt lên trời: “Quên mất tiêu”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười: “Cũng đúng, người nhiều tiên bối mà.”

Triển Chiêu quay đầu lại liếc Hắc một cái: “Người chẳng phải cũng rất nhiều tiên bối sao.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Tiên bối bên chỗ ta không phải là ít, có điều không giống như các tiên bối của người, đều coi người là bảo vật, tiên bối bên này của ta đều nghĩ ta là kẻ thù.”

Triển Chiêu sững sờ, phỏng má lên thấp giọng hỏi: “Lúc trước ta có nghe nói Phái Thiên Sơn rất loạn, thì ra thực sự loạn thế a?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai: “Còn loạn hơn những gì người nghĩ nữa.”

“Tại sao vậy a.” Triển Chiêu khoanh tay: “Thiên Tôn lợi hại như vậy, chẳng lẽ cũng không quản được môn hạ của mình sao?”

“Vấn đề không ở chỗ sư phụ ta.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói: “Muốn trách thì trách bọn họ tuy là danh môn chính phái nhưng quá hạ lưu, hoàn toàn không có hòa thuận như tà ma ngoại đạo.”

“Cũng đúng.” Triển Chiêu ở bên cạnh gật đầu.

Hai người bên này còn đang thì thầm to nhỏ, bên kia Triệu Phổ đã sắp chờ không nổi nữa rồi, hai người ngày cần tai đi cần tai lại vẫn chưa xong sao?

Còn đang suy nghĩ, đột nhiên hắn lại cảm thấy có người kéo kéo tay áo hắn, cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ngược cái khuôn mặt tròn xoe như cái bánh bao mà đưa hai tay ra với hắn: “Cửu Cửu, ôm một cái!”

Triệu Phổ không hề nghĩ ngợi gì, liền đưa tay ra ôm lấy bé, xem ra tiểu tổ tông này đứng mỗi rồi.

Khóe miệng Âu Dương giật kịch liệt, Triệu Phổ thật đúng là chẳng có chút tự giác nào việc mình là Binh mã đại nguyên soái hết, có điều hình như lại rất có duyên với Tiểu Tứ Tử này, hay là nhận làm nghĩa tử luôn đi.

Lại thêm một lát nữa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng bị tiếng ho khan sột ruột của mọi người làm bình tĩnh, không thể làm gì khác là lúng túng quay mặt lại.

“Hai người thương lượng thế nào rồi?” Triệu Phổ hỏi: “Trực tiếp vào?”

“Vào trước xem một chút.” Triển Chiêu nhìn sắc trời một cái: “Lúc này có lẽ sẽ không có trong phòng đâu!”

“Làm sao người biết?” Triệu Phổ buồn bực.

“Nếu như quả thật là môn công phu giả thần giả quỷ Chết đi sống lại đó, chỉ có thể áp dụng lúc trời tờ mờ sáng mà thôi.” Triển Chiêu vừa nói vừa dẫn đầu mọi người lên lầu.

Căn phòng này cũng không có khó tìm, là căn đầu tiên phía đằng Tây, trên cửa còn được dán cả bùa chú. Cửa phòng vẫn còn khóa, có thể thấy được là không có ai đi ra từ cửa chính, về phần cửa sổ, lão bản nương có nói trước khi đi nàng đã khóa lại rồi.

Mở khóa cửa đi vào, trong phòng quả nhiên là không có ai, ngay cả trên giường cũng rất sạch sẽ. Ngoài dự đoán của mọi người, bên trong cũng không có mùi thối hay mùi thịt rửa nát, này có thể thấy được ... ở đây chưa từng có thi thể.

Triển Chiêu đi tới mép giường, kiểm tra chăn cùng gối đầu một cái, còn rất sạch sẽ, xem ra là thường xuyên có người quét dọn.

Triển Chiêu nheo mắt lại —— Chính là công phu chết đi sống lại.....

“Cửu Cửu, đây là Bồ tát gì nha?”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử vốn đang dựa vào vai Triệu Phổ mà lim dim đột nhiên chỉ vào chiếc tủ y phục phía sau Triệu Phổ.

Tủ y phục này rất cao, cao hơn người bình thường một cái đầu, có điều Triệu Phổ là người rất cao, Tiểu Tứ Tử nằm trên vai hắn đương nhiên có thể nhìn thấy chỗ cao như vậy, chỉ thấy ở trên nóc tủ y phục, có một tượng Bồ tát.

Âu Dương Thiếu Chinh đứng lên, đưa tay lên sờ trên nóc tủ một cái, cầm được một món đồ, mang xuống ọi người xem.

Chỉ thấy đó chính là một pho tượng nhỏ, Bồ tát này nhìn rất hung dữ, lại có chút giống mặt quỷ La Hán.

Mi mắt Triển Chiêu hơi giật giật, Bạch Ngọc Đường lại rất chính xác mà bắt được biến đổi trên gương mặt Triển Chiêu, liền hỏi Y: “Người quen sao?”

Triển Chiêu sờ sờ mũi, lắc đầu: “Không phải Có điều, đây gọi là Bồ Tát Chú Kiếm.”

Lần đầu mọi người nghe nói còn có Bồ tát chú kiếm, Triệu Phổ liên vui vẻ: “Ta nói tại sao ta lại không quen hẳn đây, nếu là Bồ tát chú đao có khi ta còn biết.”

Triển Chiêu khoanh tay mà “sách” một tiếng, hình như còn có chút khó xử.

Triệu Phổ là một người hiểu chuyện, hẳn thấy thần sắc của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường như vậy liền đoán trong đây hẳn là có điều gì không tiện nói cho người ngoài nghe, vì vậy bảo Âu Dương Thiếu Chính mang theo đám điều tử ra ngoài, ngay cả lão bản nương cùng tiểu tư cũng đuổi ra hết.

Trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn hắn cùng với Tiểu Tứ Tử.

Cửa phòng đóng lại, Triệu Phổ cùng mọi người đến cạnh bàn ngồi xuống, đều nhìn Triển Chiêu, ý là —— Nói đi!

Triển Chiêu ho khan một tiếng, suy nghĩ một chút, bắt đầu nói: “Thật ra thì Bồ tát chú kiếm cùng Bồ tát chú đao là hai bức tượng phật La Hán tựa lưng nhau mà đứng, ta đã thấy bản gốc.”

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, ý là —— Thấy bản gốc ở đâu?

Triển Chiêu xoa xoa cằm, ngẩng mặt lên, ý là —— Nhảy qua đoạn này đi!

Công Tôn nhìn pho tượng được lấy từ trên đỉnh tử y phục xuống, nói: “Nhưng đây chỉ có một bức a!”

“Kể từ khi Ma Cung thoái ẩn ba mươi năm trước, Ma môn ba trăm sáu mươi phái đều phần lớn đều giải tán, tự lập môn hộ.” Triển Chiêu chậm rãi nói.

“Ma môn ba trăm sáu mươi phái là cái gì?” Triệu Phổ cùng Công Tôn đều ngoẹo đầu hỏi.

Bạch Ngọc Đường ho khan một tiếng: “Chuyện giang hồ.”

Triệu Phổ sờ cằm.

Công Tôn cũng hiểu kỳ.

Tiểu Tứ Tử tiếp tục ngáp.

Triển Chiêu ý bảo mọi người không cần quá chú ý về vấn đề này làm gì, chỉ nói tiếp: “Trong Ma môn ba trăm sáu mươi phái, có hai huynh đệ, một người tên là Đao Tà, một người tên là Kiếm Tà, chuyên rèn đao kiếm, tuy danh tiếng không cao thế nhưng bản lãnh thì thực sự rất tốt.”

Triệu Phổ chống cằm: “Ta chỉ biết Chính đạo ba trăm sáu mươi phái mà thôi, xem ra cả Tà đạo cũng có ba trăm sáu mươi phái a.”

“Ba trăm sáu mươi phái Ma môn đó đều có những bản lĩnh riêng của mình, năm đó lúc ở dưới trướng Ma Cung, từng phát dương quang đại, lừng lẫy một thời.” Bạch Ngọc Đường nói: “Có điều, thời điểm huy hoàng của Ma Cung cũng đã thuộc về mấy đời trước, những tà phái ngày nay cũng đã suy yếu cả rồi, những môn phái khá hơn cũng không có người nối nghiệp, chỉ còn lại một đám lão đầu phân tán khắp nơi trên giang hồ.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu gật đầu: “Có miếu thì có thần, làm nghề nào sẽ phải thờ thần của nghề đó, làm đầu bếp thì lạy Táo Quân, đánh giặc bái Quan Nhị Gia, chú đao chú kiếm thì vái Bồ tát chú đao chú kiếm.”

Công Tôn tuy không phải là người giang hồ, thế nhưng lại nghe hiểu được những điều hắn nói: “Nói như vậy, người dùng công phu chết đi sống lại trong phòng này chính là Kiếm Tà?”

“Người của ba trăm sáu mươi phái ma môn đều biết chết đi sống lại.” Triển Chiêu nói ra điều kinh người: “Làm tà ma ngoại đạo, ít nhất cũng có mấy môn tà công để thoát thân.”

“Thì ra là vậy.” Triệu Phổ tò mò, nhìn Triển Chiêu: “Làm sao người lại biết rõ ràng như vậy?”

Triển Chiêu ngửa mặt nhìn trời: “Thuyết thư tiên sinh nói đó.”

Triệu Phổ cùng Công Tôn theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, Bạch Ngọc Đường chỉ bưng chén trà uống, giống như cũng không nghe được cái gì.

Tiểu Tứ Tử lại ngáp một cái, mắt lim dim.

“Như vậy người trong phòng là Kiếm Tà Hắn giả thần giả quỷ làm cái gì?” Triệu Phổ cũng không có nghiên cứu xem Triển Chiêu vì sao lại biết được mấy điều kỳ kỳ quái quái kia nữa, lại trở về vấn đề cũ.

“Người ở đây hẳn không phải là Kiếm Tà, là Dao Tà mới đúng.” Triển Chiêu lắc đầu: “Kiếm Tà chết đã mấy năm rồi, Dao Tà và hắn là huynh đệ tình thâm, trao đổi tín vật cho nhau, Kiếm Tà giữ Bồ tát chú đao, Dao Tà mang Bồ tát chú kiếm, Bồ tát chú đao của Dao Tà đã được chôn theo Kiếm Tà ở Phồn Tinh Cung phía sau Ma sơn rồi.”

“Phồn Tinh Cung?” Triệu Phổ cùng Công Tôn lại nghe thấy được một địa danh mới mẻ.

Triển Chiêu lại tiếp tục nhìn trời: “Thuyết thư tiên sinh kể cho nghe đó.”

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh rót trà, vừa thổi vừa lắc đầu.

“Quả nhiên là Dao Tà hay Kiếm Tà, lại giả thần giả quỷ như vậy là có ý gì?” Công Tôn hỏi: “Có quan hệ gì đến vụ án chúng ta đang tra không?”

“Ta cảm thấy có”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ đồng thanh nói.

Công Tôn cảm thấy buồn cười: “Lại nói tới, ta cũng cảm thấy có a.”

“Chuyện lần này đều liên quan đến đao.” Triệu Phổ xoa tay: “Đột nhiên lại nhảy ra một cái Dao Tà biết chú đao, trốn đông trốn tây, hình như là đang tránh người nào đó, thế nhưng lại nhất định phải ở tại Trấn Dao Phủ xuất hiện, giả chết ở Vạn Hoa Lâu này, thật sự là lựa chọn thông minh nhất, hơn nữa, điều tỷ trong lâu cũng không dám lộ ra ngoài.”

“Tầm nhìn của căn phòng này rất rộng.” Bạch Ngọc Đường đi đến cửa sổ, mở hé ra nhìn qua bốn phía một chút, cuối cùng chỉ vào một tiểu lâu cách đó xa xa: “Bên kia có phải là Giáng Hoa Lâu không?”

Mọi người nhìn nhau một cái —— Chính diện luôn, lần này nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.

“Vậy tiếp theo phải làm sao bây giờ?” Công Tôn hỏi: “Chúng ta ở nơi này chờ Dao Tà xuất hiện hay là đi Giáng Hoa Lâu bắt Tư Đồ Lục?”

“Hay là chia hai hướng đi?” Bạch Ngọc Đường đề nghị: “Ta và Triển Chiêu ở lại đây chờ , Triệu Phổ dẫn người đi canh chừng Giáng Hoa Lâu.”

Triệu Phổ gật đầu: “Ừ, cũng được.”

Hắn vừa mới đồng ý, Công Tôn liền đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử từ trên người hắn qua đặt lên một cái ghế, phát phát tay với Triệu Phổ: “Người nhanh đi đi, không tiễn.”

Triệu Phổ sững sốt, neho mắt lại: “Một mình ta đi?”

“Ngoài cửa không phải là còn có Âu Dương sao?” Công Tôn cười híp mắt: “Chúc người thành công a.”

“Vậy còn người?” Triệu Phổ bất mãn, cũng không biết hắn bất mãn cái gì, chỉ là bản năng cảm thấy Công Tôn hẳn là phải đứng về phía mình mới đúng.

Công Tôn hai mắt sáng lấp lánh: “Ta tương đối cảm thấy có hứng thú với chết đi sống lại!”

Triệu Phổ đưa một tay túm lấy cổ áo hắn: “Không được, người phải theo ta đi bắt Tư Đồ Lục.”

“Ta không đi, người tự mình đi không phải được rồi sao!” Công Tôn bị Triệu Phổ xách ra ngoài, Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, nhìn phụ thân bị Triệu Phổ khiêng đi ra, lại ngáp thêm một cái nữa.

Cuối cùng cửa vẫn đóng lại, dưới lầu loạn một trận xong lại yên tĩnh xuống.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lại cùng nhìn sang Tiểu Tứ Tử còn đang ngơ ngác cạnh bàn —— Tình hình này là sao?

Hồi lâu sau, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nhìn bốn phía bên ngoài, sau đó xị mặt —— Phụ thân quên bé mất tiêu rồi!

.....

Đêm đã khuya, Bạch Ngọc Đường đi tới thối tắt nến, đem Tiểu Tứ Tử đã nằm gục xuống bàn mà ngủ đặt lên giường, đắp chăn lên cho bé.

Xong rồi Hắc đi đến bên cửa sổ, Bạch Ngọc Đường nhìn xuyên qua khe cửa sổ khép hờ, nhìn cảnh đường phố yên tĩnh về đêm.

Chỉ trong chốc lát, cửa phòng vừa được mở ra lại nhanh chóng được khép lại.

Triển Chiêu vỗ vỗ ngực đứng ở cửa mà thở dốc, khí tức có chút loạn, một tay thì ôm đồ ăn: “Thật kinh khủng.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn Y: “Lại bị vậy nữa?”

Triển Chiêu bất mãn đặt hộp thức ăn xuống bàn, hai người bọn họ đợi hơn một canh giờ mà cũng không thấy Đào Tà kia trở về, lúc này cũng có chút đói cho nên muốn đi mua chút đồ ăn khuya. Có điều, bên ngoài đều có các cô nương canh phòng từng phút giây, đi ra ngoài lúc này có vẻ nguy hiểm, vì vậy liền chơi kéo bao bố xem người nào thua thì phải đi mua. Triển Chiêu chơi trò này tự cho là thiên hạ vô địch, thế nhưng không ngờ lại bị thua Bạch Ngọc Đường, không thể làm gì khác là dùng khinh công bay ra ngoài mua chút đồ ăn, lúc trở lại Vạn Hoa Lâu liền bị các cô nương vây lại. Vừa rồi cũng không biết là Triệu Phổ dạy các nàng cái gì mà khiến các cô nương này cứ như học được thất tinh bát quái trận vậy, rất có trật tự, lại có tổ chức, chặn cho Y thiếu chút bị bắt lại rồi.

“Này có thể thấy được Triệu Phổ đích xác chính là kỳ tài dụng binh.” Bạch Ngọc Đường ưu nhã cầm chén rượu bạch ngọc không biết đã đổi đến từ bao giờ mà uống rượu.

Triển Chiêu mở thực hộp ra, lấy gia một chiếc bánh bao gạch cua, Bạch Ngọc Đường vẫn còn nói đây, có điều lúc này Y lại nghĩ —— Không có lý do nào, trên đời này làm gì có ai có thể chơi kéo bao bố mà có thể thắng Y được, nhất định là Bạch Ngọc Đường ăn gian.

“Có ăn không a?” Triển Chiêu giơ giơ cái đĩa mà dụ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tự nói trên đời này sẽ chẳng cái gì có thể dụ dỗ được Hắc, một đĩa bánh bao gạch cua càng chẳng có tác dụng gì Thế nhưng, chờ cho đến lúc Hắc hiểu được thì đã thấy mình đến bên cạnh Triển Chiêu cầm lấy bánh bao, còn đang ngậm bánh bao nhìn Triển Chiêu cũng đang ngậm bánh bao giống mình, Bạch Ngọc Đường lúc này cũng có chút buồn bực —— Mình làm sao vậy?

“Người đoán nếu ta để bánh bao cạnh mũi Tiểu Tứ Tử liệu nó có tỉnh lại không a?” Triển Chiêu cười hì hì mà hỏi Bạch Ngọc Đường, lại cầm bánh bao chuẩn bị đi trêu chọc Tiểu Tứ Tử đang cuộn tròn thành một đống tròn vo mà ngủ trên giường kia.

Bạch Ngọc Đường vừa định nói chuyện lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ‘cách cách cách’.

Hai người vội vàng cầm thực hộp, ngồi xổm xuống, núp phía sau cái bàn, đồng thời lại nghe “tách” một tiếng, tiếng cửa sổ mở ra, sau đó có một người vào.

Nhờ ánh trăng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền thấy có một thân ảnh lưng còng từ cửa sổ đi vào, trên lưng còn đeo một bọc y phục.

Hai người nhìn nhau một cái —— Tới rồi!

Mà ngay tại lúc tĩnh lặng như tờ này, Tiểu Tứ Tử đột nhiên lại kêu lên một tiếng: “Bánh bao!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cả kinh, hắc ảnh vừa mới vào đến cửa kia cũng giật mình, nghiêng người một cái, bọc y phục rơi xuống đất, một tiếng “đình đàng” vang lên, từ trong bọc hành lý của hắc có rơi ra một số đồ, dưới ánh trăng còn hiện lên huyết quang.

20. Q.1 - Chương 20: Đoạn Nhận Huyền Cơ

Đao Tà bị một câu nói mê của Tiểu Tứ Tử dọa cho lão đảo, lập tức hiểu được trong phòng có người, cho nên xoay người bỏ chạy.

Chẳng qua là lão nhân này thân pháp dù có mau cũng không thể nhanh hơn Triển Chiêu được, sau đó liền cảm thấy có người túm cổ mình, chờ đến lúc hắn hiểu được đã bị ẩn ngồi cạnh bàn, cửa sổ cũng được đóng lại.

Lúc lão nhân còn chưa hiểu gì thì đèn trong phòng đã được thắp lên rồi, một thanh niên bạch y đứng cạnh bàn nhìn hắn, tiểu gia hỏa kia thật đẹp a

Lão nhân nhìn không chớp mắt, rồi lại cảm thấy có người vỗ vai hắn một cái, phía sau truyền đến tiếng nói: “Nước miếng sắp chảy xuống rồi kìa.”

Lão nhân gia theo bản năng lau miệng một cái, mới phát hiện ra sau lưng có người đang cười hắn đây, hắn liền có chút xấu hổ ho khan một tiếng, quay đầu lại nhìn.

Phía sau hắn có một tiểu tử vô cùng đẹp lại rất linh khí, lão nhân liền ngăn người, nhìn nhìn hai người, đột nhiên vỗ đầu một cái: “Ai nha, ta vào nhầm phòng rồi a?” Nói xong liền nhanh chóng đứng lên: “Quấy rầy, quấy rầy a”

Lúc này, đến lượt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường xấu hổ.

Triển Chiêu một tay ấn lão nhân về: “Người nói bậy bạ gì đó.”

Vừa nói Y vừa đem tượng Chú kiếm đưa ra trước mắt hắn.

Lão nhân nhìn thấy cũng hơi ngần người, túm lấy pho tượng kia mà có chút khấn trương nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Các người.... Là bên kia?”

Triển Chiêu kéo hắn, cho hắn xem lệnh bài Khai Phong Phủ.

“Nga ...” Lão nhân thở phào một cái, vỗ vỗ ngực: “Thì ra là người của nha môn, vậy là tốt rồi.”

“Người làm gì mà giả thần giả quỷ trốn ở Vạn Hoa Lâu chứ?” Triển Chiêu hỏi: “Người là Đao Tà lão nhân sao?”

Lão nhân lại ngần người, gãi gãi đầu nhìn Triển Chiêu: “Ai nha, còn trẻ tuổi như vậy lại biết ta là ai, tiểu hài nhi, người là ai a?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mình: “Triển Chiêu.”

Lão nhân liền cả kinh.

Sau đó Triển Chiêu lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường.”

Lão nhân hít vào một ngụm khí: “Ai nha.”

“Ừm ...”

Chính lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngủ say trên giường hình như bị làm ồn, trở mình mà hừ hừ một tiếng, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều làm động tác “xuyết” với lão đầu.

Lão đầu nhanh chóng che miệng.

Chờ Tiểu Tứ Tử lại trằm chằm ngủ say.

Triển Chiêu hạ giọng hỏi hắn: “Người sợ người nào sao?”

“Ai, chậm đã, hai vị Thiếu hiệp.” Đao Tà xua tay áo, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một lát, hỏi hắn: “Người là đồ đệ của Thiên Tôn có phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Vậy là dễ làm rồi.” Lão nhân vỗ vỗ ngực mình: “Này, hai người đều là những nhân vật nổi danh giang hồ, không cần hỏi a, Khai Phong Phủ chắc chắn là đến tra án diệt môn của Đoạn Dao Môn đi? Ta nói cho các người mạnh mỗi, hai người cần bảo toàn tính mạng cho ta a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, gật đầu, đồng ý với điều kiện của lão nhân.

“Ai!” Lão nhân chưa nói, thở dài một tiếng: “Người nếu như không may đúng là uống nước lạnh cũng bị nghẹn đi! Ta vô duyên vô cớ bị cuốn vào chuyện lần này, thiếu chút nữa còn mất cả mạng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thấy hắn có chút kích động, cùng nhau liếc mắt nhìn hắn một cái, phiêu đến Tiểu Tứ Tử trên giường, lão nhân nói nhỏ lại chút, sau đó còn tò mò nhìn Tiểu Tứ Tử trên giường.

Vừa rồi hắn biết trên giường có một oa nhi béo đang ngủ, nhưng cũng không có nhìn kỹ càng.

Có điều lúc này vừa nhìn, theo ánh đèn ban đêm mà quan sát, chỉ thấy oa nhi này thực sự rất đáng yêu, một gương mặt phần mềm non mịn, cái miệng nhỏ nhắn, mũi nhỏ, lông mi thật dài a

Lão nhân im lặng một lúc lâu, lại rất không lựa lời mà nói với Triển Chiêu: “Sách, mắt giống người!” Nói xong lại không thêm để ý đến Triển Chiêu đang trợn mắt há mồm, còn quay sang nói với Bạch Ngọc Đường: “Cằm giống người!”

.....

Trầm mặc một lúc lâu sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới hồi phục tinh thần lại, cùng nhau xấu hổ mà rống vào tai lão nhân kia: “Người thối lắm!”

.....

Tiếng rống này có hơi to, Tiểu Tứ Tử lại hừ hừ hai tiếng.

Lão nhân nhanh chóng “xuyt” với hai người, lại vừa hỏi: “Hai người ai là cha ai là mẹ a ... Ai nha!”

Còn chưa dứt lời, Triển Chiêu nhéo một cái tai hắn, Bạch Ngọc Đường nhéo cái còn lại, hai người cũng không còn nhớ rõ tên gì hết. Cái miệng không biết điểm dừng của lão nhân này khiến hai cái lỗ tai hắn bị nhéo cho đỏ rực.

Che hai cái lỗ tai lại, lão nhân kia còn buồn bực: “Không phải thì cứ nói thẳng chứ sao, ta làm sao biết được, thấy hai người lo lắng cho nó như vậy còn tưởng là do các người sinh chứ ...”

Triển Chiêu trừng mắt lườm hắn: “Hai cái nam nhân thì sinh thế quái nào được!”

Lão nhân ngẩn người, bưng tỉnh: “Đúng vậy!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều có chút vô ngữ, bắt đầu lo lắng xem chuyện lão nhân này sắp nói ra có thể tin được hay không, sao lại cảm thấy hắn có chút hồ đồ đi?

“Nói chính sự.” Bạch Ngọc Đường giục Dao Tà.

“Nga, là thế này, lúc trước ta đột nhiên phát hiện có người theo dõi.” Lão nhân khoanh tay: “Thông thường người theo dõi ta chỉ có hai mục đích, hoặc là hỏi về đao, hoặc là chi tiền rèn đao. Ta đã thoái ẩn nhiều năm rồi, từ lâu đã không rèn đao. Cho nên ta tìm cách trốn, có điều sau đó vẫn bị mấy hắc y nhân bắt được.”

“Bọn họ tìm người rèn đao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ân Sách.” Lão nhân do dự một chút: “Chuyện này nói ra rất dài, trước tiên ta nói qua với các người về hai thanh đao, các người biết Đoạn Đầu Đao chứ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, lần này bọn họ chính là vì Đoạn Đầu Đao mới tới mà.

“Vậy thì dễ rồi!” Lão nhân gật đầu: “Kỳ thực trên đời này ngoại trừ hai vị Thánh nhân Thiên Tôn và Ân Hậu, chỉ còn mấy lão nhân như ta mới biết địa vị của đao này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường kiên nhẫn nghe, Triển Chiêu còn mời lão nhân uống trà ăn bánh bao.

Ba người có ăn có nói, không khí cũng thoải mái hơn.

“Đoạn Đầu Dao này thật ra có hai thanh, cũng chưa được rút ra, loại dao chưa được rút ra này đều có một tục danh, gọi là Thai Dao.”

Triển Chiêu nghe có chút mới mẻ: “Thai Dao?”

Bạch Ngọc Đường hình như có nghe qua: “Là dao chưa hoàn toàn chú thành đúng không?”

“Không hổ là đồ đệ của Thiên Tôn a, có hiểu biết về dao.” Dao Tà gật đầu: “Đoạn Đầu Dao ban đầu là một cây Ma dao, là một thanh Loan dao có lưỡi, sắc bén vô cùng. Dao này được rèn từ Ma thiết, vô cùng tà ác. Chủ nhân nắm đó của cây dao này chính là một cao nhân tái ngoại, vì để tránh cho thanh dao này rơi vào tay kẻ xấu gây họa nhân gian, cho nên đã phân dao này thành hai, tạo thành hai thanh loan dao dùng để trang trí, không có lưỡi dao.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu —— Thì ra là có chuyện như vậy.

“Các người có nhận ra hay không, Đoạn Đầu Dao tuy không có đầu nhưng mà vỏ dao lại hoàn chỉnh.” Lão nhân nhắc nhở một câu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi ngần người, hai người này đều đủ thông minh, lập tức hỏi: “Là bên trong vỏ dao có giấu đồ gì sao?”

Lão nhân hắc hắc cười: “Quả nhiên a, đúng là niên thiếu thành danh không phải chỉ có công phu giỏi là đủ, đầu óc cũng đủ linh hoạt đi! Không sai, bên trong quả thực có giấu đồ, chính là hai trang dao phổ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hiểu rõ —— Khó trách sao đạo pháp của Dao Hành Phong lại cổ quái như vậy, thì ra là có dao phổ! Xem ra, hẳn chỉ lấy dao phổ chứ không lấy dao —— Vì sao a?

“Dao phổ giấu trong Đoạn Đầu Dao này cũng không đơn giản!” Dao Tà thấp giọng nói: “Đoạn Đầu Dao tuy rằng chưa ra khỏi vỏ, nhưng mà nó giống như tà ma bị phong ấn vậy, vẫn có ảnh hưởng rất lớn với bên ngoài.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập tức nghĩ đến Đàm Kim sau khi có được dao lại cứ như bị quỷ ám mà nổi lên dục vọng, quả nhiên là do bả dao kia.

“Càng là người tham lam có dục vọng lớn, càng bị ảnh hưởng nhiều.” Dao Tà cầm đĩa ăn bánh bao gạch cua: “Hơn nữa, hai thanh dao tuy giống nhau như đúc, nhưng một chính một phản, cũng có thể nói là một công một mẫu. Mà quan trọng nhất chính là hai phần dao phủ cũng bị tráo đổi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngần người, cũng hiểu được.

“Chiêu này đủ ngoan a.” Triển Chiêu lầm bầm: “Nếu như luyện cả dao cùng dao phổ, chẳng phải là tẩu hỏa nhập ma sao?”

“Chính là đạo lý này.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Khó trách Dao Hành Phong chỉ muốn dao phổ chứ không muốn dao, thì ra là sợ chuyện này đi!”

“Nhưng căn cứ theo những gì Triệu Phổ miêu tả, Tư Đồ Lục hình như không biết chuyện này.” Bạch Ngọc Đường lầm bầm: “Hắn luyện cả dao lẫn dao phổ cho nên tẩu hỏa nhập ma.”

“Các người nói đến Tư Đồ Lục kia Hẳn chính là người bắt ta đi.” Dao Tà vuốt cằm: “Lúc ta bị Hắc y nhân chop tới, nhìn thấy một ngoại tộc đôi mắt đầy tơ máu, thoát nhìn qua bệnh nặng quần thân, lại vô cùng táo bạo. Hắn đưa cho ta hai thanh Đoạn Đầu Dao, bảo ta dùng ma khoáng rèn thành một thanh dao hoàn chỉnh.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn nhau: “Ma khoáng sao?”

Lão nhân nhún vai một cái: “Hai thanh thai dao này hẳn là do cao thủ rèn ra, không phải dễ dàng có thể hợp lại, còn có cả dao phổ, không phải là người có được nội kinh cùng kiến thức như Thiên Tôn thì cũng sẽ rất khó có thể đem hai phần dao phổ này hợp lại làm một.”

Bạch Ngọc Đường không nói —— Đây chính là nguyên nhân mà Tư Đồ Lục trăm phương ngàn kế dẫn Hắc và Dao Hành Phong đến sao?

Dẫn Đạo Hành Phong đến là vì đao phổ, mà dẫn Hắc đến là vì muốn Hắc cùng Đạo Hành Phong tranh chấp với nhau, tiện thể phá giải đao phổ kia, hắc làm ngư ông đắc lợi đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đã xâu chuỗi lại được mọi chuyện rồi, kế hoạch của đôi phương vốn rất ổn, thế nhưng kế hoạch không ngăn được phát sinh, hắc không nghĩ đến bọn Triển Chiêu đột nhiên đến tuần, lại không ngờ được Triệu Phổ lại xuất hiện.

“Nếu như ngươi bị hắc bắt, vì sao còn muốn trốn đến Vạn Hoa Lâu?” Triển Chiêu có chút nghĩ không ra.

“Ta nhân lúc bọn chúng thiếu cảnh giác mà trốn.” Lão nhân bắt đầu kể: “Ngươi cũng biết ta có thể giả chết a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhướng mi — Đúng nga, chết đi sống lại quả nhiên hữu dụng.

“Tư Đồ Lục cái gì kia a, đã tâm bưng bưng, hắc ngoại trừ muốn ma đao, lại còn muốn tìm được cả ma khoáng!” Lão nhân nói xong, liền đem một quặng sắt màu đỏ đặt lên bàn, cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xem.

“Hắc giữ lại Đàm Kim có thể chính là vì mỏ khoáng này, năm đó Trấn Đạo Phủ vì mỏ khoáng này cũng nháo đến ồn ào.” Triển Chiêu ước lượng khối khoáng thạch kia một chút, hỏi lão nhân: “Hắc muốn quặng sắt này, hắc là có tâm tư khác đi?”

“Đúng vậy, dù sao hắc cũng là ngoại tộc, cái gọi là người nào thờ chủ nấy, hắc muốn bắt ta rèn thêm nhiều binh khí ma thiết, sau đó cho quân binh của hắc dùng, đại chiến với Đại Tổng ta.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Khó trách sao hắc vừa nhìn thấy Triệu Phổ là tức giận, nghĩ đến việc hắc tốn nhiều tâm tư như vậy không phải là muốn diệt trừ Triệu gia quân sao, nếu ám sát Triệu Phổ ở đây, chẳng phải lập được công to rồi.”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Đúng vậy, có điều hắc lại sợ Triệu Phổ gặp được Đàm Kim, một khi tìm được ma khoáng trắng truyền thuyết kia, ngược lại có thể giúp ích cho Triệu Phổ.”

“Hắc bị tẩu hỏa nhập ma cho nên tâm lý cũng không có ổn định lắm.” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu mỗi người một câu phân tích: “Tính cách nóng vội khiến hắc thiếu kiên nhẫn, nhân thủ còn chưa chuẩn bị đủ đã muốn ám sát Triệu Phổ, cho nên cuối cùng mới bại lộ thân phận.”

“Đúng vậy a, ngày đó nếu như hắc không dùng ám khí, ta đã để cho Triệu Phổ chạy rồi.” Triển Chiêu hơi mỉm cười: “Cho nên mới nói, người tính không bằng trời tính.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Hai người cứ người một câu, ta một câu mà phân tích thấu đáo tất cả mọi chuyện. Đạo Tà hí híp mắt nhìn hai người, trong đầu cũng buồn bực — Thực sự không phải một đôi sao? Thật quá đáng tiếc.

21. Q.1 - Chương 21: Vây Bắt

“Ngươi giả thần giả quỷ trốn ở Vạn Hoa Lâu là vì cảm thấy nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất sao?” Triển Chiêu hỏi Đạo Tà.

“Một phần mà thôi, ta còn có lý do khác.” Đạo Tà nhẹ nhàng vỗ khoáng thạch màu đỏ kia: “Nói thật, ta lớn tuổi vậy rồi nhưng thực sự là chưa từng thấy qua Ma khoáng! Loại này chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Nhưng cái này cũng không sao, ta nhìn không được liền đi khắp nơi tìm kiếm, thật đúng là đã tìm được mỏ khoáng năm đó ...”

“Ma khoáng chính là loại được khoáng này?” Triển Chiêu hỏi.

“Ai nha, hậu bối giờ thật khó lường a, ngay cả được khoáng mà các ngươi cũng biết, thật không đơn giản.” Đạo Tà nhìn không được tán thưởng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại liếc mắt nhìn nhau một cái — Lợi hại chính là kiến thức uyên bác của Công Tôn mới đúng.

“Đương nhiên không giống như vậy!” Lão nhân cười: “Loại dược khoáng này tuy ít nhưng cũng không hiếm lạ, uống hai chén canh giải rượu là tốt rồi, ma khoáng chân chính là sẽ không có giải dược! Cũng giống như hai thanh đao này, một khi phải rời khỏi chúng mới có hy vọng khỏi, cho dù có uống giải rượu gì cũng không tác dụng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu — Nếu không tìm thấy ma khoáng sẽ không thể hợp nhất lại hai thanh đao, như vậy Tư Đồ Lục lần này coi như uống công.

Cứ như vậy, án tử cũng được phá, bất luận là Tư Đồ Lục có phải là Dương Thái Sinh năm đó hay không, việc giết chết Đoạn Dao Môn, giả họa Bạch Ngọc Đường, ám sát Triệu Phổ đều là hấn làm. Mặc kệ hấn ở đâu, Bao Đại nhân chắc chắn cũng sẽ cho hấn chui đầu trát đao, đến lúc đó có thể Bạch Ngọc Đường sẽ thực sự đem thi thể hấn về Thiên Sơn.

Triển Chiêu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ — Không biết Triệu Phổ có thể thành công bắt Tư Đồ Lục hay không.

.....

Lúc này, ở bên ngoài cầm các Giảng Hoa Lâu, đám người Triệu Phổ đang mai phục trong một cái ngõ nhỏ, quan sát tình hình bên trong.

Trong Giảng Hoa Lâu lúc này tối om, không có ánh đèn cũng không có tiếng nói, cứ như một tòa lâu trống.

Công Tôn khoanh tay bắt mẫn, bởi vì hấn bị Triệu Phổ nhất quyết kéo đến đây, thứ nhất đã quên mất Tiểu Tứ Tử Đương nhiên, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ chăm lo cho bé. Thứ hai, hấn cũng tiếc nuối, không có được tận mắt chứng kiến thần công chết đi sống lại!

Triệu Phổ thì lại rất yên tâm thoải mái dựa tường đợi tin.

Một lát sau, Giả Ảnh thám thính tin xong đã trở lại.

“Vương gia, Giảng Hoa Lâu này cao thấp đều có hắc y nhân, hơn nữa bốn phương thoáng đảng, rất dễ chạy.” Giả Ảnh nói: “Tư Đồ Lục ở lầu hai, có vẻ đang dưỡng thần, nhìn qua cũng thấy hấn gầy một vòng.”

Triệu Phổ gật đầu, nghĩ nghĩ, nói với Tử Ảnh: “Người đến nha môn dẫn binh mã đến đây, đừng kinh động dân chúng.”

Tử Ảnh gật đầu, lóe cái đi làm việc.

Công Tôn rất hiếu kỳ: “Người muốn dùng mấy trăm nha dịch kia vậy bắt Tư Đồ Lục sao?”

Triệu Phổ hơi mỉm cười: “Một người cũng không cho chạy.”

“Có thể sao?” Công Tôn có chút lo lắng: “Đám hắc y nhân đó có vẻ công phu tốt lại có ám khí độc, nha dịch cũng không phải quân binh, mà quân binh có khi công phu còn kém xa những người đó, đừng có gây nhiều thương vong, rất có lỗi với Bao Đại nhân.”

Triệu Phổ có chút buồn cười: “Thư gốc người chính là Thư gốc a, ta có thể dùng điều tỷ vậy được Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thì lại không thể bắt được mấy tên man rợ sao?”

Công Tôn ngẫm lại cũng đúng, liền khoanh tay kiên nhẫn chờ xem Triệu Phổ trình diễn một hồi dụng binh.

Chỉ trong chớp lát, Công Tôn liền nhìn thấy Tử Ảnh vô thanh vô tức mang theo hai trăm nha dịch cùng một trăm quan binh đến, Triệu Phổ cũng không biết an bài thế nào, chỉ thấy mấy nha dịch bị chia làm nhiều tổ, quân binh cũng chia thành tiểu đội phân tán đến các ngõ nhỏ trong Trấn Dao Phủ này, đợi lệnh.

Triệu Phổ còn phái người mai phục trong mấy hộ dân xung quanh nữa, tất cả đều làm rất lặng lẽ.

Công Tôn âm thầm gật đầu — Đừng xem cái tên Triệu Phổ này bề ngoài là một kẻ thô kệch, thế nhưng lúc giao chiến quả nhiên đủ cẩn thận đi.

Chờ bố trí xong rồi, Triệu Phổ khoanh tay bĩu môi với Âu Dương Thiếu Chính một cái, ý là, hấn lên đi!

Công Tôn tò mò, Xích Kỳ Lân chính là chỉ Tiên phong quan của Triệu gia quân, hấn làm thế nào đây? Nhảy vào lầu hay là mang theo ảnh vệ lên vào?

Vẫn còn đang buồn bực, chợt thấy Âu Dương nghênh ngang đi đến trước cửa cầm các, hay tay chống nạnh đứng ở giữa, vận đủ nội lực há miệng gào một tiếng: “Tư Đồ Lục, phụ thân ngươi đến rồi đây!”

.....

Một câu này, bốn phía cũng không một tiếng động vang lên, Công Tôn cau mày nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ thấy được Công Tôn như vậy cảm thấy rất thú vị, tuy rằng Tiểu Tứ Tử không phải là nhi tử thân sinh của hắn, nhưng dù sao cũng do hắn nuôi lớn đến vậy, có một số động tác hai cha con nhà này làm đều đáng yêu như nhau. Cho nên liền nhỏ giọng nói cho hắn nghe: “Lát nữa nghe mới hay a, từ xưa Âu Dương chữ người chưa bao giờ lặp lại đâu, hơn nữa còn không có thời gian để thở nữa ...”

Triệu Phổ còn chưa có dứt lời đã lại nghe Âu Dương Thiếu Chính hét lớn hơn: “Tư Đồ Lục, phụ thân ngươi ở đây này, ngươi xuống dập đầu đi a, ta đã bảo nương ngươi đừng có để ngươi chạy loạn, nương ngươi mới vừa xềnh ra không kịp cho người theo sát người một cái, ngươi đã đem theo đám chó mèo kia chạy loạn rồi sao?”

Công Tôn cau mày, nhìn Triệu Phổ: “Như vậy cũng được sao? Thường ngày nhìn Âu Dương rất tư văn mà.”

Triệu Phổ cười đến nhu hòa: “Sao lại không được? Người không mắng cho hắn thành rác rưởi thì thật khiến dân chúng bị khi dễ ở biên quan kia thất vọng rồi đi?”

“Đúng a!” Công Tôn cũng gật đầu.

Vốn dĩ, Công Tôn cứ nghĩ chỉ có kẻ ngu mới trúng kế khích tướng mà thôi, bị mắng vài câu đã mất đi lý trí, này không phải ngu ngốc thì là cái gì?

Thế nhưng khi nghe Âu Dương Thiếu Chính mắng một trận xong, hắn chỉ có thể lắc đầu — Đừng nói là người, ngay cả phật gia e là cũng nhịn không được đi, Âu Dương cũng quá thiếu đạo đức, lúc há miệng còn lợi hại hơn Triệu Phổ nhiều.

Triệu Phổ thấy vẻ mặt Công Tôn phòng y như cái bánh bao, liền vỗ vỗ hắn: “Năm ta mười sáu tuổi, lần đầu tiên chiến Liêu vương có bốn mươi vạn đại quân, Âu Dương năm đó cũng mười sáu tuổi, lần đầu tiên làm Tiên phong quan, lúc đó hắn trực tiếp mắng cho Liêu vương thiếu chút học máu mà chết.”

“Hắn mắng thế nào?” Công Tôn tò mò.

“Liêu vương hỏi hắn: ‘Oa nhi, ngươi là ai? Miệng còn chưa dứt hơi sữa đã đến học người ta đánh giặc sao?’”

Triệu Phổ nhớ lại một chút: “Đại khái là như vậy.”

“Vậy Âu Dương trả lời sao?”

Triệu Phổ gãi gãi đầu: “Âu Dương nói: ‘Ta là tình nhân của nương ngươi, ngươi cũng đừng có nhận ta, ta không có nhi tử xấu xí như ngươi, ai cho ngươi giống nương ngươi! Không có tiền đồ.’”

.....

Công Tôn nhếch mép: “Hắn quá không có đạo đức ...”

Triệu Phổ xua xua tay: “Kỳ thật Âu Dương chữ người thì cứ chữ, chứ chưa chắc đã hiểu nghĩa.”

“Là thế nào?” Công Tôn buồn bực.

“Sau khi Âu Dương ra đời, phụ thân hắn vẫn theo Lão phụ thân con rùa đen của ta rong ruổi sa trường tranh giành thiên hạ” Còn chưa dứt lời đã bị Công Tôn véo cái lỗ tai: “Ngươi muốn chết a, sao lại nói phụ thân mình như thế!”

Triệu Phổ bị véo cũng không có phản kháng, lực tay Thư Ngốc này không có lớn lắm, chỉ có cái miệng là lợi hại mà thôi, nói tiếp: “Trong nhà Âu Dương có một trù nương vô cùng, vô cùng lợi hại, mỗi ngày nàng thường cãi nhau với tam cô lục bà xung quanh, lại cãi cả với tam cô lục bà trên chợ, Âu Dương miệng thối a, thấy người ta cãi cái gì hắn học cái đó, học mãi rồi cũng luyện ra được một thân tuyệt kỹ như vậy!”

Đang nói chuyện, đột nhiên lại thấy trên lầu hai cửa sổ đột nhiên mở ra ... vèo vèo mấy tiếng, ít nhất mười mấy hắc y nhân, tất cả đều mặc áo choàng chia các hướng khác nhau bay đi.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên.”

Công Tôn nhìn thấy những bóng đen rơi xuống nóc nhà, phân ra, nhất thời cũng phân không rõ ai với ai, sau đó lại có mấy bóng đen chạy về phía xa Triệu Phổ cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy mấy hắc ảnh đó vừa mới nhảy lên đầu tường chợt thấy xuất hiện rất nhiều những hắc ảnh khác, bọn chúng lại lóe thân quay lại nóc nhà, sau đó mười mấy hắc ảnh liền tụ thành một chỗ, cuối cùng bị một loạt mũi tên bắn cho ngã hết xuống, bị bắt sống.

Công Tôn nhìn ra chút gì đó, thì ra là Triệu Phổ tương kế tựu kế.

Đối phương lợi dụng mấy hắc y nhân này phân tán sự chú ý của Triệu Phổ, khiến cho bọn họ không rõ được người nào là Tư Đồ Lục người nào là tùy tùng.

Nhưng mà tùy tùng dù sao cũng là tùy tùng, nếu trong số đó có chủ soái đào tẩu, nếu như có nguy hiểm sẽ theo bản năng mà chiếu cố chủ soái an toàn. Cho dù trước đó có an bài tốt đến đâu đi chăng nữa thì cũng không tránh được bản năng phản ứng. Triệu Phổ đã tận dụng rất tốt chiêu này!

Đám Hắc y nhân sau khi rơi xuống nóc nhà, đột nhiên phát hiện có nhiều người hơn dự định, nhất định bọn chúng sẽ tìm kiếm chủ soái của mình Nếu như không chút do dự xoay người bỏ chạy, chứng tỏ nhóm đó không có Tư Đồ Lục, cứ để cho chạy, chờ nhóm tiếp.

Công Tôn âm thầm gật đầu — Triệu Phổ rất nhanh trí, có thể đoán được chiêu thoát thân của Tư Đồ Lục, quả nhiên không thể xem thường.

Chỉ trong chốc lát, lại có mấy hắc y nhân chia bốn hướng chạy trốn, lần này bọn nha dịch giả trang hắc y nhân cũng nhảy lên nóc phòng, chỉ thấy có mấy hắc y nhân hơi do dự một chút, sau đó cùng tụ lại một bên.

Triệu Phổ cười lạnh: “Ở đây.”

Nói xong, hắn cũng nhảy lên nóc nhà, há miệng quát: “ Tư Đồ Lục gia gia người ở đây này!”

Âu Dương Thiếu Chinh ở dưới đạp đất mà chửi đồng: “Triệu Phổ, người mù nội nó tính sai bối phận rồi, chiếm tiện nghi của ông đây!”

Công Tôn ở dưới che miệng cười.

Hắn còn đang vui vẻ lại thấy một hắc y nhân rơi xuống trước mắt mình.

Công Tôn cả kinh, muốn chạy, sau đó lại có một Hắc y nhân nhảy lên đạp bay hắc y nhân đó, các nha dịch cũng tiến lên chặn lại.

Công Tôn nhận ra Hắc y nhân kia, chính là ảnh vệ mới tới Hắc Ảnh. Hắc Ảnh vẫn ở phía sau hắn không đi, là Triệu Phổ bảo ở lại bảo hộ hắn. Công Tôn khoanh tay gật đầu, lúc cần thiết Triệu Phổ cũng khá đáng tin đi, tuy rằng thời điểm hắn đáng tin cũng không nhiều lắm.

Lúc này bên trong cầm các đã loạn thành một đoàn rồi, chỗ nào cũng thấy hắc y nhân trốn, thế nhưng bắt luận là trốn đến đâu cũng đều bị Triệu Phổ bố trí người canh chừng bắt lại hết.

Hắc y nhân đành phải nhảy lên đỉnh nhà, vừa lên đến chỗ cao thì tứ phía đã được cung tên hầu hạ, hơn nữa mỗi phát bắn là mỗi phát chuẩn.

Công Tôn vỗ vỗ tay, chiêu này của Triệu Phổ thật vi diệu! Hắc y nhân sợ dĩ mặc hắc y là bởi vì muốn hòa vào bóng đêm không ai phát hiện, thế nhưng Triệu Phổ cũng không cho chúng cơ hội men theo tường nhà hòa vào bóng đêm, trăng hôm nay rất sáng, một thân đen thui như vậy thì chẳng phải trở thành bia ngắm thì trở thành cái gì?

Chỉ trong chớp mắt, trên nóc nhà cũng chỉ còn lại có một hắc y nhân, giằng co với Triệu Phổ.

Triệu Phổ khoanh tay, nhìn thân hình cũng có thể nhận ra được đó là ai, cười lạnh một tiếng: “Tư Đồ Lục ... hoặc nên gọi người là Dương Thái Sinh đi.”

Hắc y nhân kia im lặng một lát, liền tháo áo choàng xuống, một gương mặt tái nhợt hiện ra trước mắt mọi người, nhìn chằm chằm Triệu Phổ thật lâu mới mở miệng: “Thật lâu rồi chưa nghe đến cái tên này, có điều, Triệu Phổ người đứng là âm hồn bất tán, ta đã đến Trung Nguyên rồi mà vẫn còn đứng phải người.”

Triệu Phổ khoanh tay, gật đầu cười: “Cái này chính là Bồ tát phù hộ a, con cháu a, làm người cũng không nên lúc nào cũng nghĩ làm chuyện xấu.”

Tư Đồ Lục đã sớm quen với cái cách Triệu Phổ nói hươu nói vượn rồi, Âu Dương Thiếu Chinh ở phía dưới cũng bất kể, Triệu Phổ cứ quanh co lòng vòng chữi còn thâm hơn hẳn, cho nên liền đá tường nói: “Triệu Phổ, cái miệng người thật chẳng có chút phúc đức nào hết.”

22. Q.1 - Chương 22: Rảnh Rỗi Chi Bằng Cùng Nhau Đi

Bọn nha dịch đốt đuốc lên, toàn bộ hắc y nhân đều bị bắt sạch, Tư Đồ Lục căn bản cũng không có giao đấu cùng Triệu Phổ đã thức thủ chịu trời rồi.

Công Tôn phát hiện ra tình hình của Tư Đồ Lục không tốt lắm, thân thể rất không ổn, liền tiến lên bắt mạch cho hắn.

Triệu Phổ ngăn hắn lại, nửa đùa nửa thật nói: “Người nhìn hai mắt hắn bạo hồng quang, cẩn thận hắn cắn người.”

Tư Đồ Lục giương mắt nhìn Công Tôn, nhíu mày: “Ai mượn xen vào chuyện người khác.”

Triệu Phổ mặc kệ hắn, sai người áp tải hắn cùng đám hắc y nhân kia về nha môn, chuyện sau đó cứ giao Bao Chứng giải quyết.

Chuyện náo nhiệt ở xa như vậy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn qua cửa sổ cũng thấy được đại khái.

“Có vẻ như Triệu Phổ đắc thủ rồi.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hắn là vậy đi.” Bạch Ngọc Đường nói xong liền bế Tiểu Tứ Tử đang ngủ say lên, cùng Triển Chiêu mang theo Dao Tà về nha môn.

Lúc này, trong nha môn đèn đuốc cũng sáng trưng, Bao Đại nhân thức suốt đêm thẩm tra án tử.

Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, trên người Tư Đồ Lục cũng tìm ra được hai thanh Đoạn đao, còn có cả một phần đao phổ. Hơn nữa, những miệng vết thương mà Công Tôn tìm được trên thi thể của Đoạn Dao Môn lúc trước, hoàn toàn trùng khớp với một số nhận khí mà đám hắc y nhân này mang theo, ngay cả độc được cũng tìm được, chứng cứ vững như bàn thạch rồi.

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường về đến nơi, Tư Đồ Lục đã nhận tội.

Sắc mặt Tư Đồ Lục rất bình tĩnh, cũng không có chút ý tứ quanh co nào, có cảm giác hắn đã nắm chắc số phận của mình. Triệu Phổ nhớ lại, vài năm trước hắn còn có chút hăng hái, thế nhưng mấy năm qua liên sa sút như vậy, chẳng lẽ có liên quan đến việc giữ thanh đoạn đao kia sao?

Giả Ảnh tin tức linh thông, nhỏ giọng nhắc nhở Triệu Phổ: “Lúc trước ta có phái người tìm hiểu một chút, nghe nói bởi vì Tư Đồ Lục hành sự theo cảm tính, bất chấp hậu quả cho nên hiện giờ gần như đã không còn địa vị gì trong quân nữa rồi, cũng không còn được trọng dụng nữa.”

Triệu Phổ gật đầu.

Bạch Ngọc Đường trả Tiểu Tứ Tử lại cho Công Tôn.

Công Tôn nhận lấy Tiểu Tứ Tử đang ngủ mơ màng, vốn định ôm bé đi, không ngờ Tiểu Tứ Tử đột nhiên tỉnh lại, đòi Triệu Phổ ôm mình.

Triệu Phổ vui vẻ nhận lấy, cho bé ghé vào vai mình, chỉ chốc lát sau, tiểu gia hỏa đã lại ngủ say.

Khóe miệng Công Tôn có chút méo sẹo, chua a

Triệu Phổ thấy hần nhăn mặt: “Hay là cho ta đi! Ta nhận nó làm nghĩa tử!”

Công Tôn nhìn không được đá hần — Người nghĩ ngon quá a!

Bạch Ngọc Đường chậm rãi bước đến cách Tư Đồ Lục không xa, cẩn thận đánh giá hần.

Người trước mắt gần như không cách nào nhận ra, già nua, bệnh tật, hung hãn, làm gì còn chút phóng khoáng, tiêu sái đầy phong lưu của Dương Thái Sinh năm đó.

Bạch Ngọc Đường nhất thời cũng không biết rõ, hần vốn dĩ đã vậy hay là bởi vì thanh đao kia mới biến thành như vậy.

Lúc này, Dương Thái Sinh cũng nhìn thấy Bạch Ngọc Đường.

Hần khẽ nhú mày, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một lát, đột nhiên nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường hỏi hần: “Người cười cái gì?”

“Rốt cuộc vẫn là sai người đến làm việc a” Dương Thái Sinh chậm rãi cũng không có khách khí: “Không phải là hần đã chết rồi đi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm hần: “Người nói ai chết?”

Dương Thái Sinh nhướng mi: “Còn có thể là ai nữa?”

“Ai?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Khóe miệng Dương Thái Sinh động đậy một chút, cuối cùng cũng không có nói ra hai chữ “Thiên Tôn”, hần có chút thiếu kiên nhẫn mà nhìn Bao Chứng: “Bao Đại nhân, người nhanh chóng phán tội đi, dù sao mệnh ta cũng không còn lâu nữa, vận mệnh đã vậy, ta nhận.”

Bao Đại Nhân cầm mộc đường đập xuống, vốn định thét một tiếng: “Trảm!”

Bàng Thái sư nhanh chóng tóm lấy tay hần, ý là — Hắc tử, người vội cái gì a!

Bao Đại nhân trừng hần — Quấy rầy ta phá án, cả người ta cũng đánh.

Bàng Thái sư cũng trừng lại hần — Còn một số việc vẫn chưa giải quyết hết đâu, đợi lát nữa hãy phán!

Bao Đại nhân tâm bất cam tình bất nguyện mà nhìn Tư Đồ Lục.

Mà lúc này, Tư Đồ Lục lại nhú mày nhìn đi nơi khác, tựa hồ cũng không có sợ chết.

Công Tôn theo dõi hần thật lâu, gật đầu: “Quả thực bệnh tình của hần đang nguy kịch, không có khả năng chống đỡ được lâu.”

Triệu Phổ hơi sững sốt: “Chắc chắn?”

Công Tôn hí mắt, thấy thế nào cũng sắp phát tác rồi, Triệu Phổ nhanh chóng nói: “Vì sao a? Đao sao?”

“Là do tẩu hỏa nhập ma, gân mạch vì vậy mà nghịch lân quá lâu, thân thể hần căn bản không cách nào chịu nổi.” Công Tôn lắc đầu: “Mạng nhỏ đã sắp không giữ được, còn muốn nhất thống thiên hạ, xâm lược Đại Tống cùng hùng bá vô lâm sao? Thật không biết người nghĩ thế nào nữa.”

Bao Chứng nhú mày: “Bệnh nặng cũng phải chịu trừng phạt, giết người thì đến mạng”

Hần còn chưa nói dứt lời, Bàng Cát đã túm chặt tay hần không cho gõ mộc bản, Bao Chứng giận, quay lại hung hăng trừng hần — Quấy nhiễu ta phá án

Bàng Cát ra hiệu cho hần, ý là — Người sốt ruột cái gì a? Bạch Ngọc Đường vẫn còn chưa có nói gì đâu? Người thật chẳng biết lấy lòng người gì hết sao? Người ta tốt xấu gì cũng đã giúp người nhiều như vậy!

Bao Chứng ngăn người, quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường có gì đó chần chừ, vì thế liền đem lời đã nói ra đến mép liền nuốt trở về, kiên nhẫn đợi.

Bàng Cát ở phía sau cũng tấm tắc cảm thấy kỳ lạ, Bao Chứng thật nể mặt Bạch Ngọc Đường a, thiết diện vô tư cũng có lúc nể tình người khác a!

Lúc này, trên công đường đều yên tĩnh lại.

Bạch Ngọc Đường nhìn Dương Thái Sinh, Dương Thái Sinh không nói tiếng nào.

Chính tại lúc mọi người đang giằng co, Triển Chiêu đã đi tới, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi Dương Thái Sinh: “Năm đó, người đến xin Thiên Tôn cho học võ công là vì đạo pháp sao?”

Dương Thái Sinh cũng không giấu giếm, nói: “Ta đến Trung Nguyên chính là vì muốn học công phu, công phu của Thiên Tôn tốt nhất, đương nhiên là ta muốn theo hần học rồi. Sau đó, nường tử của ta lại tìm được Đoạn Đầu đao, có điều thật ngoài ý muốn, đao lại rơi vào tay Đàm Kim. Cuối cùng Thiên Tôn cũng thu ta làm đồ đệ, có điều thiên phú của ta không đủ, vì thế ta chỉ có thể dẫn theo nường tử, đoạt lại Đoạn Đầu đao, rời khỏi đất Tống mà trở về Tây Hạ, nơi đây cũng không có phải là nguyên quán của ta.”

“Vậy người mang đầu người đến Thiên Tôn kia là ai?” Triển Chiêu hỏi.

“Thủ hạ của ta.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang không nói tiếng nào kia, ý là — Toàn bộ án kiện đã rõ ràng rồi, thanh Đoạn Đầu đao của sư phụ người năm đó có lẽ là người do Đoạn Dao Môn trộm đi, còn việc có phải do Đạo Hành Phong sai khiến hay không vậy cũng không cách nào kiểm chứng, dù sao hần cũng không thể thoát khỏi quan hệ.

Sau khi chân tướng rõ ràng, người nào chịu tội gì cũng nên phán tội đó.

Bao Chứng liền nhìn nhìn Triển Chiêu, ý là — Bạch Ngọc Đường đã nói xong lời tạm biệt với đồng môn chưa? Có phải còn có chuyện gì nữa không?

Triển Chiêu cũng nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng khó trách sao Bao Chứng lại hỏi vậy, thoát nhìn Bạch Ngọc Đường lúc này, tâm sự nặng nề.

Công Tôn cùng đám người Triệu Phổ đều liếc nhìn nhau một cái, đại khái bọn họ cũng có thể đoán được Bạch Ngọc Đường muốn hỏi cái gì — Dương Thái Sinh gửi cho Thiên Tôn phong thư kia, lời lẽ hiếu thuận lại chân thành như vậy, Bạch Ngọc Đường có thể muốn biết, người này có thực lòng từng tôn kính Thiên Tôn hay không, có xem hần là sư phụ hay không, hay là, ngay từ đầu đến cuối, cả bức thư kia cũng chỉ là lừa gạt người khác mà thôi.

Lại đợi thêm một lát, Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, đối diện với Dương Thái Sinh: “Từ trước đến nay, người đều lừa hần hay sao?”

Dương Thái Sinh hơi hơi nhú mày, không nói.

Lúc này, Triển Chiêu cũng ngồi xổm xuống, nói với Dương Thái Sinh: “Này, Thiên Tôn nói mang thi thể người về hảo hảo an táng ở Thiên Sơn.”

Dương Thái Sinh hơi sững sốt, nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu.

“Người có muốn về đó không?” Triển Chiêu hỏi hần: “Hay là để Cửu Vương gia mang người đến biên cương, giao trở lại cho Tây Hạ.”

“Thiên Sơn” Dương Thái Sinh đột nhiên nói: “Ta môn được táng tại Thiên Sơn.”

“Nường tử người đâu?” Triển Chiêu hỏi một câu.

“Chết từ lâu lắm rồi.” Dương Thái Sinh thản nhiên nói.

“Người thực sự muốn về Thiên Sơn, không muốn về Tây Hạ sao?” Triệu Phổ hỏi: “Ở đây cùng lắm người chỉ là một tòa mộ phần cô độc, còn ở Tây Hạ người sẽ có được nghi thức đại tang vương hầu.”

“Ta chỉ muốn ở lại Thiên Sơn.” Dương Thái Sinh khe khẽ thở dài: “Mấy năm ở Thiên Sơn kia chính là mấy năm duy nhất trong cuộc đời, ta có thể quên đi thân phận, dã tâm mà chỉ chuyên tâm luyện võ, đáng tiếc, thiên phú của ta không đủ cho nên cũng không được bái nhập sư môn.”

Dương Thái Sinh nói xong, đôi hàng lông mày nhú chặt của Bạch Ngọc Đường cũng buông lỏng, Hắc gật gật đầu với Triển Chiêu vừa quay lại nhìn Hắc một cái, lại hơi chấp tay hành lễ với Bao Chứng, xong rồi xoay người đi ra ngoài.

Tâm tình mọi người lúc này đều vô cùng phức tạp, lá thư Dương Thái Sinh viết cho Thiên Tôn kia, hẳn không hoàn toàn là nói dối, mà Thiên Tôn quả nhiên không hổ là thánh giả cao nhân, xem ra đã sớm dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra rồi.

Nhưng mà, Dương Thái Sinh cũng được, Tư Đồ Lục cũng thế, một lúc giết chết nhiều người của Đoạn Dao Môn, tội ác như vậy chắc chắn không thể nào tha! Bao Chứng là người công chính liêm minh a, làm sao có thể tha cho hắn được.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường xuất môn, cũng không biết Hắc là do không muốn nhìn thấy kết cục của Dương Thái Sinh hay là gì nữa, nghĩ nghĩ một chút, Triển Chiêu cũng đi theo ra ngoài.

.....

Tới ngoài cửa, Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường quay về viện của mình mà uống rượu, Y cũng định đi đến uống mấy chung, có điều đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, Triển Chiêu liền lóe thân, biến mất.

Tử Ảnh canh gác ngoài đại đường nha môn liền kéo Giả Ảnh: “Triển Chiêu đi đâu a? Không phải đã bắt hết những người cần bắt rồi sao?”

“Còn một người nữa, cần giáo huấn một chút.”

Tử Ảnh tò mò: “Ai a?”

“Người trộm đồ của người ta đã bị trừng phạt rồi, thế nhưng đồ bị trộm đi cũng cần hỏi nguyên chủ mới được.” Giả Ảnh đậm đậm cười, Triển Chiêu này, thật thú vị.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Tứ Tử đã ngủ một giấc dậy rồi cho nên thần thanh khí sảng bò dậy, lúc đẩy cửa vào đến trong viện, lại quẹt miệng không mấy vui.

Tới bên ngoài biệt viện trống không, bé chỉ nhìn thấy Triệu Phổ đang luyện công mà thôi.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Tứ Tử đang lê dép gỗ lười biếng mà đi đến, liền thu chiêu lại, chạy qua chọc bé: “Sao vậy? Ngủ không ngon sao? Tại sao lại không có tinh thần như vậy a?”

Tiểu Tứ Tử mếu máo: “Cửu Cửu, mọi người tra xong án rồi sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Phổ gật đầu, vui tươi hơn hớn: “Không còn án phải tra nữa rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi được không? Lát nữa đi ăn cơm xong rồi đi dạo phố, phong cảnh Trấn Đào Phủ này có vẻ không tồi”

Triệu Phổ đang nói, lại nhìn thấy Tiểu Tứ Tử tiếp tục bĩu môi, vẻ mặt vô cùng đáng thương như muốn khóc.

Triệu Phổ cả kinh.

“Triệu Phổ người giỏi a, dám bắt nạt Tiểu Tứ Tử?”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chính từ bên ngoài nhìn thấy rõ như vậy, chạy vào.

Phía sau Âu Dương Thiếu Chính, Bạch Ngọc Đường cũng đúng lúc đi ngang qua, liền nhìn thấy Triệu Phổ luống cuống tay chân mà đỡ Tiểu Tứ Tử đang xị mặt, cũng có chút buồn bực mà đi vào xem một chút.

Triệu Phổ cảm thấy thật oan uổng a, liền hỏi Tiểu Tứ Tử sao vậy.

Tiểu Tứ Tử mếu máo một lúc rồi mới nói: “Phụ thân nói phải thu thập hành lý, nói muốn dẫn cháu về nhà.”

Mọi người đều sửng sốt.

Triệu Phổ cũng nhớ đến —— Đúng vậy, án tử đã phá rồi, chuyện nhiều loạn biên cương cũng đã được giải trừ, bọn Bao Chứng cũng phải đi tuần đến trạm tiếp theo, quả thực đúng là cũng nên chia tay rồi.

Mọi người nhìn nhìn nhau, Tử Ảnh liền ôm Tiểu Tứ Tử cùng nhau khóc rống.

Giả Ảnh cau mày mà kéo hắn: “Người làm cái gì?”

Bên này ồn ào như vậy cũng khiến Công Tôn chú ý, vừa vào đã thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tử Ảnh đang ôm nhau khóc, buồn bực hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Tứ Tử nó bé không muốn về nhà, muốn cùng ở với mọi người.

Công Tôn dở khóc dở cười, cũng không thể ở mãi nha môn Trấn Đào Phủ không đi a.

Lúc này, Triển Chiêu lại vừa ngáp vừa đi từ bên ngoài vào.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn thoáng qua Y, cả đêm hôm qua đều không thấy Triển Chiêu, không biết Y đi chỗ nào. Nhìn bộ dáng buồn ngủ của Y như vậy, có vẻ là không có ngủ đủ giấc đi.

Vừa dùng xong bữa tiệc đi tới tiền thính, quả nhiên, đã thấy nha dịch của Khai Phong Phủ đang thu dọn đồ đạc.

Triển Chiêu hỏi Trương Long Triệu Hổ: “Đại nhân chuẩn bị đi rồi sao?”

Trương Long gật đầu: “Đại nhân cùng Bàng Thái sư đang thương lượng xem tiếp theo thì đi đâu đây.”

Mọi người còn lại đều nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường chuẩn bị trở về Thiên Sơn phục mệnh.

Đám người Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiếu Chính thì phải quay về biên quan.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử quay về nhà ở Thiệu Hưng Phủ.

Triển Chiêu phải đi theo Bao Chứng cùng Bàng Thái sư đi tuần tiếp.

Vì thế ,đám bằng hữu từ tứ phương tám hướng tề tựu về vừa mới thân thiết với nhau đã chuẩn bị phân ly, hơn nữa cũng chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại nhau được.

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn hỏi: “Phụ thân, chúng ta không thể trở về nhà được không a? Còn luyến tiếc Cửu Cửu, Triển Triển, Bạch Bạch”

Tiểu Tứ Tử vẫn luôn ôm cổ Công Tôn và niệm đi niệm lại cả một chuỗi tên nhất định không thôi.

Tử Ảnh cũng bĩu môi mà liếc Triệu Phổ —— Cứ vậy mà quay về biên quan a? Thật chẳng vui chút nào.

Triệu Phổ khều Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, nói: “Dù sao thì ta cũng không có việc gì, cũng không cần vội trở về biên quan.”

“Biên quan có Lão Hạ trông coi rồi, sắp tới cũng không có chiến sự gì.” Âu Dương Thiếu Chính cũng cảm thấy Trung Nguyên rất thú vị.

Triển Chiêu liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người sao?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa có mở miệng nói thì bên ngoài đã có nha dịch chạy vào, nói: “Bạch Ngũ gia, Bao Đại nhân ới.”

.....

Ở tiền thính, Bao Chứng đặt một cái hộp trên bàn.

Bạch Ngọc Đường liếc cái hộp một cái, bên cạnh bàn có một người đứng đó.

Người này chính là một tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn, nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi, hình như mới chạy đường xa đến.

“Tham kiến Tôn sư thúc tổ” Tiểu đồ đệ phân biệt tôn ti bối phận rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày: “Sao người lại tới đây?”

Vị tiểu đồ đệ này thấp giọng nói: “Trên núi xảy ra chút chuyện, Thiên Tôn sai đồ đệ đến đưa thư cho ngài.”

Bạch Ngọc Đường vừa mở thư ra xem, hai hàng lông mày liền nhíu chặt, thì ra là Hắc mới không ở núi có mấy ngày mà Phái Thiên Sơn đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Sư phụ ta đâu?”

Tiểu đồ đệ vẻ mặt rất bất đắc dĩ: “Thiên Tôn nói, người hẹn lão bằng hữu đi Vân Nam uống rượu rồi, chuyện này để cho ngài về Thiên Sơn giải quyết.”

Bạch Ngọc Đường liền nghiêng rằng —— Lại tới nữa!

Triển Chiêu tò mò tiến đến xem, Bạch Ngọc Đường cũng không có ngại, đưa thư cho Y.

Triển Chiêu nhận thư, vừa nhìn đã liền há hốc miệng —— Thật được a, chuyện này có khi sẽ chấn động giang hồ đó chứ!

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn mọi người, chỉ có thể nói: “Vây, tạm biệt.”

Tiểu Tứ Tử bắt đầu khóc, nói không muốn xa Hắc.

Công Tôn nhanh chóng chạy đến khuyên bé, bảo bé đừng nháo.

Tuy rằng Bao Chứng vô cùng thương thức Bạch Ngọc Đường, thế nhưng, dù sao thì Hắc cũng là người giang hồ, môn phái có việc cũng chỉ có thể để Hắc về. Thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn chứ. Nói đi cũng phải nói lại, Bao Chứng luôn cảm thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu rất có duyên, sau này nhất định còn có thể gặp lại.

“Bạch Thiếu hiệp, đây là hai thanh Đao Đầu Đao cùng với đao phổ của Tư Đồ Lục, Bản phủ nghĩ đi nghĩ lại, loại này chính là yêu vật, vẫn nên trả về cho Thiên Tôn bảo quản thì hơn, như vậy thỏa đáng nhất.” Bao Chứng chỉ vào cái hộp trên bàn.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, lúc này, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên móc ra một tờ da dê, đưa cho Hắc.

Bạch Ngọc Đường không hiểu rõ, cầm lên vừa nhìn, đây chính là một tấm da dê nhăn nhéo.

Triển Chiêu nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường mở ra nhìn, trong lòng cũng hiểu, là đao phổ của Đao Hành Phong kia Khó trách sao cả đêm hôm qua Triển Chiêu đều không về, xem ra có vẻ như Đao Hành Phong đã bị Triển Chiêu thu thập một trận rồi, cho nên mới ngoan ngoãn giao ra đao phổ như vậy.

Bạch Ngọc Đường hơi mỉm cười với Triển Chiêu nói: “Đa tạ.”

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời.

.....

Buổi trưa, Tiểu Tứ Tử xách vật áo chạy đi tìm một vòng, nhưng hình như Bạch Ngọc Đường đã đi rồi.

Tới hậu viện, liền nhìn thấy Triển Chiêu ngồi xổm trên một cái hòm thật to, trong tay cầm một đồng hồ sơ thật lớn, từng trang từng trang giở thật mau.

Tiểu Tứ Tử đi đến bên cạnh Y, ngồi xuống hỏi: “Bạch Bạch đi rồi a?”

“Đi rồi.” Triển Chiêu vừa xem hồ sơ vừa gật đầu: “Đi không từ biệt, quả nhiên là phong cách của hắc.”

“Ai” Tiểu Tứ Tử thở dài.

Triển Chiêu cười hỏi bé: “Mới mấy tuổi mà đã than ngắn thở dài rồi?”

Tiểu Tứ Tử không vui: “Cháu không muốn về nhà.”

“Vây cháu muốn đi chỗ nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Muốn đi cùng các thúc.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói: “Náo nhiệt!”

Triển Chiêu đột nhiên hỏi đầu bên kia: “Tiên sinh, hay là cùng nhau đi thôi? Y thuật của người tốt như vậy, đi theo dõi ngũ đi tuần có thể cứu được rất nhiều người nữa, cũng có thể thu thập thêm thảo dược.”

Tiểu Tứ Tử giật mình, kiễng chân nhìn sang đầu bên kia, chỉ thấy sau một đồng hồ sơ cao ngất, Công Tôn đang nằm trên một băng tháp, cũng đang giúp gỡ sách tìm giúp.

Tiểu Tứ Tử le lưỡi, không có thấy phụ thân ở đây a.

Công Tôn bắt đắc dĩ nhìn một cái, thở dài: “Cũng đúng Dù sao thì cũng không có việc gì làm, Bao Đại nhân trước đó cũng nhắc qua với ta, không bằng cùng nhau đi đi.”

Hai mắt Tiểu Tứ Tử liền sáng rực lên, lúc này, từ phía sau cũng nghe thấy tiếng người nói: “Ta cũng nhàn rồi a, cùng đi tuần với các người, đi khắp nơi ngoạn.”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe thấy tiếng rồi lại chỉ thấy sau đồng hồ sơ, Triệu Phổ cũng đang ngồi đó, cũng đang xem sách.

“Thật sự?” Tiểu Tứ Tử vừa mừng vừa sợ, nhưng ngay sau đó lại hiện lên vẻ mất mát: “Vậy chỉ còn có Bạch Bạch là không cùng đi mà thôi”

“Tìm được rồi!”

Lúc này, bên trong một đồng hồ sơ khác, Tử Ảnh đột nhiên giơ lên một quyển sổ án, nói: “Án treo ở gần Thiên Sơn.”

Triển Chiêu đi qua nhận hồ sơ, mở ra vừa nhìn liền cười híp mắt, nhanh như chớp chạy đi tìm Bao Chứng.

Triệu Phổ liền đạp Âu Dương Thiếu Chinh đang dựa vào đồng hồ sơ mà ngủ đến chảy cả dãi một cước: “Dậy, thu thập hành lý, chúng ta chuẩn bị lên Thiên Sơn xem người giang hồ hỗn chiến, chắc chắn sẽ cực kỳ đã mắt cho xem!”

~~ Vụ án thứ nhất đến đây kết thúc.

23. Q.2 - Chương 23: Máu Nhuộm Đầm Bích Thủy

Núi Thiên Sơn ở vùng tái ngoại phía Bắc xa xôi, cắt ngang Hắc Hãn Hồi Cốt, kéo dài tới tận Tây Hạ, đó chính là ngọn núi cao nhất, gần như chọc đến tận trời, đỉnh núi quanh năm đều là tuyết trắng bao phủ, trông cực kỳ hùng vĩ.

Phái Thiên Sơn là một trong mấy Đại môn phái sớm nhất giang hồ, cũng chính là một trong những môn phái thần bí nhất, được coi là cội nguồn của võ học Trung Nguyên. Những nhân vật võ lâm tương đương cấp Thái sơn bắc đẩu, không ít người xuất thân từ môn phái này, hoặc là sư thừa võ học sâu xa đều có liên quan đến Phái Thiên Sơn.

Nhưng mà Phái Thiên Sơn tọa ở nơi quá xa xôi, lại quá mức thần bí cho nên nhiều năm qua, võ lâm Trung Nguyên vẫn còn rất mơ hồ. Trước giờ nơi này vẫn được tôn thờ như thánh địa của võ học. Mãi cho đến khi có một người xuất hiện, người đó đã đưa Phái Thiên Sơn trở thành môn phái đệ nhất thiên hạ, đó chính là Thiên Tôn.

Người giang hồ thường nói, trải qua mỗi giáp mới có một thời thịnh thế, mà cứ ba thời thịnh thế mới có một đợt anh hùng xuất hiện, sau khi loạt anh hùng này qua đi sẽ đến lúc giang hồ bình yên trong một thời gian rất dài, sau đó mới có thời thịnh thế thứ hai, mới có đợt anh hùng thứ hai xuất hiện.

Trước bọn Triển Chiêu, giang hồ cũng đã bình yên một khoảng thời gian lâu lắm rồi, mà rất lâu, rất lâu trước đó, chính là thời đại vinh quang nhất của võ lâm Trung Nguyên.

Khoảng chừng sáu mươi năm trước, võ lâm Trung Nguyên vô cùng loạn. Lúc đó nhân tài võ lâm xuất hiện đàn đàn lớp lớp, các cao thủ thi nhau tụ hợp, giang hồ tranh đấu, cao thủ luận võ khắp nơi, các môn phái

thì thân tóm lẫn nhau, hầu như ngày nào cũng có giao tranh đấu đá. Mà ở trong thời thế hỗn loạn ấy, đã sinh ra hai nhân tài võ lâm siêu việt xưa nay không ai có thể địch nổi.

Cũng giống như vạn vật trên thế gian này, có âm thì phải có dương, có hắc thì tất có bạch, anh hùng tụ hợp cũng đều là song song xuất hiện, vừa là địch lại vừa là bạn, cạnh tranh với nhau, chia đều thiên hạ.

Người nổi bật nhất sáu mươi năm về trước, coi như cũng chỉ có hai vị Thiên Tôn cùng Ân Hậu này mà thôi.

Đây là hai người duy nhất có cuộc đời vô cùng truyền kỳ, vô địch cả về thiên phú võ công cùng tính cách trái ngược đến cực đoan.

Phái Thiên Sơn sở dĩ có thể khẳng định vị thế chí tôn trong võ lâm Trung Nguyên, chính là nhờ vào Thiên Tôn.

Thiên Tôn là tên mà người đời vẫn gọi, còn tên thật của Thiên Tôn là gì, cả thiên hạ có khi cũng không ai biết.

Xuất thân của Thiên Tôn và Ân Hậu vô cùng thần bí, cả hai người này đều giống nhau, họ đến từ đâu, tuổi ấu thơ thế nào, tất cả đều không ai biết được, chỉ biết là Thiên Tôn chạy từ đỉnh núi cao vạn trượng Thiên Sơn xuống, còn Ân Hậu thì lại càng kỳ quái hơn, nghe nói hần bò từ mười tám tầng địa ngục trèo lên.

Công phu hai người này hoàn toàn bất đồng, tính cách cũng khác, thế nhưng lại chính hai người này, ngay tại trong thời điểm võ lâm đang hô phong hoán vũ, giống như song long xuất hải, như những vị đế vương cứu tinh thiên hạ mà song song bình định giang hồ, chia đều võ lâm Trung Nguyên. Một người thì thống nhất Chính phái võ lâm Trung Nguyên, một người lại thống trị Tà phái võ lâm Trung Nguyên, chỉ cần một cái hắt hơi của họ cũng đủ để thiên hạ có thể đại loạn. Có điều, nói đến cũng lạ, hai người một chính một tà, thế nhưng từ xưa đến nay chẳng bao giờ thấy đối địch với nhau, thỉnh thoảng ngẫu nhiên còn trêu chọc nhau mấy tiếng, lúc rảnh rỗi không có việc gì còn có thể hẹn nhau uống rượu, quan hệ thực sự vô cùng vi diệu.

Cũng bởi vì vậy mà năm đó chính là thời kỳ mà Chính Tà hai đạo chung sống hòa thuận nhất, hoàn toàn phá bỏ cái cục diện tranh đấu hỗn loạn thủy hỏa bất dung trước đó, hai người đó sát trá võ lâm hơn bốn mươi năm, sau đó lại song song thoái ẩn giang hồ. Từ đó về sau, võ lâm Trung Nguyên cũng tồn tại trạng thái hòa bình dài lâu hiếm có, các môn phái mới trên giang hồ cũng ùn ùn xuất hiện, thế nhưng đã không còn thấy cái cảnh tranh đấu đến ta sống người chết nữa. Bởi vậy, Thiên Tôn cùng Ân Hậu, ngoại trừ được người ta tôn sùng là thánh giả võ học, thì danh tiếng ở cả giang hồ, trong lòng người dân cùng Triều đình đều rất tốt.

Tóm lại, Thiên Tôn thành công trở thành Minh chủ chính phái được mọi người tin phục và thừa nhận nhất. Mà Ân Hậu lại là Giáo chủ Tà giáo ít bị lên án và truyền kỳ nhất từ trước đến nay.

Đương nhiên, cái gì mà Minh chủ, Giáo chủ a, tất cả đều là do người đời phong cho, hai người họ còn chưa có bao giờ thừa nhận đâu.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu thoái ẩn giang hồ, để lại hai môn phái.

Thiên Tôn để lại chính là Phái Thiên Sơn, Ân Hậu để lại chính là Thiên Ma Cung.

Lúc Thiên Tôn cùng Ân Hậu đều tại nhiệm, hai cái đại môn phái này chính là thánh địa võ học mà người người đều mơ tới, gần như tất cả nhân tài giang hồ đều muốn đầu quân làm đệ tử của hai phái này.

Có điều, do tính cách Thiên Tôn và Ân Hậu khác nhau cho nên tiêu chí thu đệ tử của hai phái này cũng rất khác nhau. Vì thế cho nên, cho dù sau bao nhiêu năm thì không khí trong hai phái này vẫn khác nhau hoàn toàn.

Trước tiên nói về Phái Thiên Sơn.

Lúc trước đã nói qua, Thiên Sơn vốn nằm bên ngoài lãnh thổ Đại Tống, ngọn núi kia còn cao đến mấy vạn thước, chỉ có thần tiên hoặc những người giống hệt thần tiên như Thiên Tôn mới có thể ở được mà thôi. Còn nơi Thiên Sơn chuyên thu đệ tử, tuy rằng cũng treo bảng hiệu là Phái Thiên Sơn, thế nhưng lại không thuộc Thiên Sơn. Mà là ở “Tiểu Thiên Sơn.”

Mà Tiểu Thiên Sơn này ở đâu đây?

Tiểu Thiên Sơn nằm ở hướng Tây Hi Châu phủ, phía Bắc lãnh thổ Đại Tống, tại một trấn có tên gọi là Bích Thủy, gần với Tây Hạ.

Hi Châu phủ là một địa phương rộng lớn, là nơi giao thương giữa phía Tây và phía Nam, vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Bích Thủy trấn là một trấn nhỏ, trong trấn có một ngọn núi với 18 con đầm, phong cảnh thật chẳng khác nào tranh vẽ.

Cái gọi là một núi mười tám đầm chính là toàn bộ thành trấn, ngoại trừ chỉ có một mảnh đất bằng nhỏ bé thì toàn bộ đều bị một ngọn núi vô cùng nguy nga chiếm giữ, mà trên núi có đến 18 con đầm, cộng thêm rất nhiều thác nước, phong cảnh vô cùng tuyệt mỹ. Ngọn núi này, tục gọi là Bích Thủy Sơn, cũng chính là Tiểu Thiên Sơn trong truyền thuyết.

Phái Thiên Sơn nằm ngay trên đỉnh Tiểu Thiên Sơn, chu vi cực lớn, sơn trang được xây dựng dựa vào thế núi, nội gia đệ tử có đến vài ngàn người, đó là còn chưa tính đến những người đã xuất sư xuống núi cùng với những đệ tử đã được phân công làm việc khắp nơi. Những người tự nhận là tục gia đệ tử của Phái Thiên Sơn thì càng đừng nói đến, con số này có tính cũng không xuể.

Nhân sĩ võ lâm nếu nói ra nhập Phái Thiên Sơn, thường mang ý tứ khác.

Phái Thiên Sơn tại nơi mà Thiên Tôn ở kia, nằm ở tái ngoại, nơi đó ngoại trừ Bạch Ngọc Đường, đồ đệ bảo bối duy nhất được Thiên Tôn thừa nhận ra thì không có ai được lên đó.

Mà các nhân sĩ võ lâm mỗi khi nói đến ra nhập Phái Thiên Sơn, chính là nhập ở Tiểu Thiên Sơn tại Bích Thủy trấn này. Đây cũng là nơi Phái Thiên Sơn mở cửa thu đồ đệ, chương môn của phái bây giờ có tên gọi Lục Phong.

Lại nói một chút về Thiên Ma Cung.

Ma Cung đương nhiên không phải ở mười tám tầng địa ngục gì mà là một cung điện được xây dựng ở trên đỉnh Ma Sơn. Còn vị trí cụ thể của Ma Sơn ở đâu, thế nhân luôn xôn xao bàn tán, thế nhưng, có thể biết chính xác thì chỉ có người của Ma Cung mà thôi.

Nghe nói bên trong Ma Sơn có một hốc núi cực lớn, cực sâu, Ma Cung được xây dựng ngay trong khe núi đó, bên ngoài rừng cây rậm rạp, lại được bố trí cực nhiều cơ quan nguy hiểm, người không biết đường đi vào căn bản đều không thể thoát ra.

Bởi vậy cho đến tận bây giờ, người đời cũng không thể biết được vị trí cụ thể của Ma Cung ở chỗ nào, đó cũng là điểm ngăn cách Ma Cung với bên ngoài.

Trước cũng đã đề cập qua, bởi vì hai vị Lão tổ của Phái Thiên Sơn và Thiên Ma Cung có tính cách rất khác nhau, cho nên bầu không khí bây giờ trong hai phái cũng rất khác nhau.

Thiên Tôn là Thiên chi kiêu tử, nghe nói hần không chỉ thông minh mà thiên phú cũng cực cao, ngoại hình còn vô cùng xuất chúng, dù sao thì lúc đó hần cũng là Thiên hạ đệ nhất đệ nhị mỹ nam tử. Khi thu đồ đệ, hần chỉ muốn nhận thiên tài mà thôi, nghe nói cả đời hần chỉ muốn tìm được một đồ đệ giống hệt mình hồi nhỏ để mà bồi dưỡng. Hơn nữa, tính cách hần lại tùy ý mà lãnh đạm, nghe nói còn có chút giống trẻ con. Con đường tìm đồ đệ của hần quả thật rất lắm chông gai, những người có thiên phú, hần đều dạy vài ngày rồi mới phát hiện người ta vẫn chưa đủ thông minh, chưa đủ thiên phú, thế là hần liền vứt người ta lại Phái Thiên Sơn hoặc là nói người ta nếu muốn nhận người khác làm sư phụ hay không thì tùy, hần đi tìm đồ đệ khác.

Rất nhiều người đều lên án cách làm này của Thiên Tôn, thế nhưng cái đám đồ đệ “bị vứt bỏ” ấy của Phái Thiên Sơn lại không bao giờ có một câu oán hận nào. Tất cả đều do võ công của Thiên Tôn quả thực rất khó học, nếu như không có đủ thiên phú chắc chắn sẽ không học được, thậm chí có thể bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Hơn nữa, Thiên Tôn chính là cao thủ trong cao thủ, chỉ cần được hần dạy ấy chiêu đã có thể dùng cả đời không hết, sau này dù có nhập giang hồ thì cũng là cao thủ trong cao thủ.

May mắn là ông trời có mắt, sau khoảng gần một trăm năm tìm kiếm, cuối cùng vào hai mươi năm trước Thiên Tôn cũng đã có thể tìm được Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn nhìn người rất chuẩn, chỉ dùng có hai mươi năm dạy dỗ ngắn ngủi, Bạch Ngọc Đường cũng đã có ít nhất năm thành công lực của hắn, năm đó, mười mấy tuổi Hắn hạ Thiên Sơn cũng đã làm chấn động toàn bộ võ lâm.

Mà vấn đề của Phái Thiên Sơn bây giờ, lại do cái đám người “thiên tài” mà Thiên Tôn đã từng chỉ điểm qua kia gây ra.

Một đàn dê, nếu như trong đó chỉ có một con đầu đàn như vậy thì đàn dê đó sẽ vô cùng yên ổn, nhưng vẫn đề lại là, trong một đàn dê mà lại có đến mấy chục con dê đầu đàn thì ... sẽ vô cùng hỗn loạn.

Đám môn hạ của Thiên Tôn kia, tất cả đều là thiên tài, những thiên tài này ngoại trừ Thiên Tôn ra chẳng chịu phục ai, mà Thiên Tôn lại đi chọn một người cực kỳ ôn hoà, vô công cũng rất bình thường là Lục Phong làm Chứng môn, bình thường hắn cũng không thêm quản chuyện của Phái Thiên Sơn, khiến cho trong phái nội đấu vô cùng nghiêm trọng.

Phái Thiên Sơn rất loạn, chuyện này người trong thiên hạ đều biết rõ, thế nhưng ai cũng không quản được, Thiên Tôn lười quản, mặc cho bọn họ thích nháo sao thì nháo, cho nên người trong giang hồ cứ nhắc đến Phái Thiên Sơn là lại lắc đầu.

Ngược lại với Phái Thiên Sơn, tính cách của Ân Hậu khác xa với vị thần tiên lạnh như băng kia, nghe nói tính cách hắn khá tùy hứng, hắn nhận đồ đệ hay môn hạ, chỉ cần hợp tính là được, chẳng thêm quản việc người là ngu ngốc hay thông minh, là người hiền lành thành thật hay là tên lưu manh lỗ mãng.

Hơn nữa Ân Hậu còn có một thói quen rất kỳ quái, hắn rất thích nhặt người

Chẳng hạn như nói, những người không có nhà để về, những người tội ác tày trời, người lưu lạc giang hồ, những người bị rơi vào bước đường cùng Tóm lại, tất cả hắn đều coi như đã cầu, mèo hoang mà nhặt về nuôi ở Ma Cung, cho ăn ngon uống tốt, những lúc rảnh rỗi còn cùng nhau vui đùa.

Vì thế, bên trong Ma Cung, quan hệ của đám Đại ma đầu, Tiểu ma đầu đều rất tốt, hòa thuận vui vẻ cứ y như một đại gia đình vậy.

Thế sự thường không theo lẽ thường, một đám thiên tài danh môn chính phái tập trung một chỗ, kết quả là lúc nào cũng đấu đến ta sống người chết. Mà một đám Ma đầu chẳng khác nào lưu manh đường phố tụ tập cùng nhau một chỗ, lại sống thật vui vẻ thuận hòa.

Có điều cũng may là, hai môn phái này gần đây cơ bản đều không có mở cửa thu đồ đệ, bề ngoài, Phái Thiên Sơn vẫn yên tĩnh như vậy, nhân tài vẫn có rất nhiều, bởi vì Thiên Tôn vẫn còn sống a, ai cũng không dám gây họa quá mức.

Mà Ma Cung kia, nghe nói một đám lão nhân gia ngày ngày phóng túng, cũng chẳng thêm hỏi chuyện giang hồ, vô cùng tiêu điều tự tại.

Mặt khác, cả Thiên Sơn cùng Thiên Ma Cung, nghe nói đều có hai hậu bối trẻ tuổi thần bí.

Phái Thiên Sơn không cần phải hỏi, mọi người đều biết đó chính là bảo bối đồ đệ được Thiên Tôn tự tay dạy dỗ, Bạch Ngọc Đường.

Thế nhưng, Bạch Ngọc Đường sớm đã tỏ ý không quan tâm đến tranh đấu của Phái Thiên Sơn, hơn nữa tính tình người này hiển nhiên là còn buồn chán, tùy ý hơn cả Thiên Tôn, không thích làm chuyện gì lớn hết, cũng không thêm tham gia tụ hội giang hồ, càng không đi tranh đoạt cái gì mà Minh chủ hay bảo tọa, không thích tranh giành danh hiệu thiên hạ cao thủ võ lâm gì đó. Đám cao thủ Phái Thiên Sơn tuy rằng không mấy thích hắn, thế nhưng cũng không bao giờ chủ động đi tìm hắn gây phiền toái.

Mà Thiên Ma Cung cũng nghe nói là có một vị Thiếu chủ công phu kỳ cao, chính là bảo bối cháu ngoại của Ân Hậu. Chỉ là thân phận vị Thiếu chủ này cực kỳ thần bí, người của Ma Cung cũng chưa bao giờ nhắc tới, khi nói với người ngoài, họ cũng chỉ nói là Tiểu chủ nhân của chúng ta chứ không nói hơn một lời nào.

Cảnh ngộ của vị Thiếu chủ này khác với Bạch Ngọc Đường, nghe nói từ nhỏ vị Thiếu chủ này đã được hơn ba trăm Đại ma đầu Tiểu ma đầu Ma Cung sủng đến tận trời rồi.

Nghe những lời đồn này, người giang hồ đều cảm thấy hoảng sợ, vậy không phải chính là một Tiểu Ma Tinh thần bí sao? Như vậy sẽ xấu xa đến mức nào đây a.... Tốt nhất là cứ giữ hẩn ở trong Ma Cung đi, ngàn vạn lần đừng có thả ra ngoài gây họa nhân gian đó.

...

Đoạn trên kia chính là miêu tả về bối cảnh Phái Thiên Sơn và Ma Cung, ngoại trừ cái đoạn truyền thuyết về Tiểu chủ nhân của Ma Cung ra thì đều là những gì Triển Chiêu đang cố kiến thức giang hồ cho đám người Triệu Phổ, Công Tôn và ảnh vệ đang ngồi trong mã xa to đùng.

Trước kia ở nhà, Tiểu Tứ Tử chỉ được nghe Công Tôn giảng về thảo dược cùng độc dược gì đó, nhiều lắm thì cũng chỉ là đi xem kịch Tam quốc, diễn quốc gì đó thôi, đây là lần đầu bé được nghe về chuyện giang hồ xuất sắc như vậy, hai mắt bé mở to, miệng cũng mở to không kém, đối với Thiên Tôn cùng Ân Hậu gì đó càng vô cùng hứng thú.

Triệu Phổ ngồi chống cằm, khoanh tròn hai chân, Tiểu Tứ Tử bây giờ đã vô cùng thân thiết cùng hẩn, còn đang ngồi trên đùi hẩn. Triệu Phổ mở miệng nói: “Hình như ta đã gặp qua Thiên Tôn!”

Mọi người đều sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn Triệu Phổ.

Mấy năm nay, Triển Chiêu hành tẩu giang hồ vẫn muốn gặp được Thiên Tôn, thế nhưng mà vẫn chưa có cơ hội, Triệu Phổ suốt ngày chỉ ở Hắc Phong Thành, làm sao lại gặp được?

“Ta cũng không biết rõ có phải là hẩn hay không.” Triệu Phổ hỏi: “Gầy, dáng người dong dỏng, cao cỡ Bạch Ngọc Đường, đẹp cũng đẳng cấp đó, trông đặc biệt rất trẻ, hơn nữa, tóc màu trắng.”

“Đúng rồi!” Triển Chiêu gật đầu: “Thoạt nhìn tuổi tác của Thiên Tôn không khác Bạch Ngọc Đường là mấy, nếu như có khác cùng lắm chỉ là trông tang thương hơn một chút mà thôi!”

“Vậy chắc là hẩn rồi!” Triệu Phổ gật gù: “Ta có gặp qua hẩn ở Hắc Phong Thành một lần, lúc đó ta đang giao chiến cùng Tây Hạ, đêm hôm đó, lúc ta ra ngoài thành thị sát tình hình địch doanh, nhìn thấy một Bạch y nhân đứng trên đỉnh thành lâu Hắc Phong Thành.”

“Dưới ánh trăng nhìn rất rõ ràng, hẩn ra hiệu với ta một cái, hình như là chỉ về sơn cốc tại biên quan Tây Bắc, lúc ta định đến gần thì hẩn đã biến mất. Sau đó ta có chút cảnh giác, liền phái người đến sơn cốc kia xem thử, vừa liếc mắt cái đã phát hiện cơ quan dày đặc. Đó chính là con đường ngày hôm sau chúng ta phải đi, người biết được điều này cũng không nhiều, cho nên chúng ta mới phát hiện trong quân có nội gian.”

“Cho nên là nói, Thiên Tôn đã giúp ngươi một đại ân đi?” Công Tôn hỏi.

“Không có hẩn chỉ điểm lần đó, nhất định là thương vong vô số.” Triệu Phổ cười nhạt: “Tóc trắng đã vô cùng đặc biệt, mà điều đặc biệt nhất chính là khinh công cực cao, đến độ ta cũng không phát hiện hẩn ở đó, nếu như là người xấu, nhất định ta đã chết mấy lần rồi.”

“Oa ...” Tiểu Tứ Tử vẻ mặt sùng bái: “Thì ra sư phụ của Bạch Bạch lại lợi hại như vậy a, thực sự muốn gặp a.”

“Lần này e là không gặp được, không phải hẩn viết trong thư là đến Vân Nam rồi sao.” Công Tôn thuận tay ôm Tiểu Tứ Tử qua, mấy ngày nay đi đường hẩn phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, chính là, Tiểu Tứ Tử hình như rất quấn quýt với Triệu Phổ, quấn quýt còn hơn cả với mình nữa. Từ trước đến nay đều nằm trong lòng mình, thế nhưng, từ khi biết bọn Triệu Phổ, Tiểu Tứ Tử lại càng ngày càng “dã” hơn. Hàng ngày nếu như không phải nó chơi với bọn ảnh vệ thì lại là ngồi nghe Âu Dương Thiếu Chinh lâm nhảm, hoặc đi ăn cùng Triển Chiêu, không thì lại là ngủ gà ngủ gật trong lòng Triệu Phổ, mình có dự cảm vô cùng nghiêm trọng!

Mấy ngày nay, bởi vì mệt nhọc cho nên Bàn Cát gầy hơn một chút, cũng không biết hẩn ăn phải cái gì mà lại bị tiêu chảy, chẳng có chút sức sống nào, chỉ nằm rên hừ hừ trên xe.

Bao Chứng thì xem bộ hồ sơ mà Triển Chiêu phải mất nửa ngày mới tìm ra được, cũng có chút vò đầu bứt tai – Đây là loại án gì a, quả thực quá quái lạ.

“Ai, Triển hộ vệ.” Bàn Cát hỏi Triển Chiêu: “Bạch Thiếu hiệp về Thiên Sơn lo chuyện gì à?”

Triển Chiêu nhớ ra là lúc Bạch Ngọc Đường nhận được thư kia thì Bàng Thái Sư không có ở đó, cho nên mới nói cho hắn: “Một đồ đệ Phái Thiên Sơn bị chết, là một người rất nổi danh, tên gọi Nhạc Thành Tây, một trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn, chết ở trong chính thư phòng của mình, bị một đao phong hầu, cửa thì lại khóa trái bên trong.”

“Chỉ là chết một đồ đệ mà thôi, vì sao toàn bộ giang hồ đều quan tâm chuyện này vậy?”

“Quan trọng là Nhạc Thành Tây đã là đệ tử thành danh, xuống núi và tự lập môn hộ!” Triển Chiêu nói: “Gần đây, Phái Thiên Sơn cứ bốn năm lại tổ chức một lần đại hội luận võ, tất cả các đệ tử Thiên Sơn đều đến luận võ để phân danh bài. Lần thi đấu này không giới hạn cấp bậc, cho dù là một tiểu đồ đệ mới nhập môn hay lão đồ đệ đều có thể tham gia. Người luận võ thắng cuối cùng chính là Đại đệ tử, sau này cũng có thể kế thừa Phái Thiên Sơn. Mà địa vị của Phái Thiên Sơn ở trong võ lâm Trung Nguyên đều có uy lực vô cùng, cho nên đợt luận võ bốn năm một lần này đều có rất nhiều võ lâm nhân sĩ đến xem. Theo những gì trong thư viết, trước khi chết trên thư án, Nhạc Thành Tây còn để lại một câu: Máu nhuộm đầm Bích Thủy, Phái Thiên Sơn tất chịu diệt vong.”

“Đầm Bích Thủy ...” Bao Đại Nhân đặt hồ sơ mà Triển Chiêu đưa cho xuống: “Vụ án điều tra lần này cũng có quan hệ với Đầm Bích Thủy.”

“Liệu có phải vụ án lần này đều là bịa đặt không a?” Triệu Phổ ngáp một cái: “Kỳ lân chạy ra ăn thịt người, có quỷ mới tin.”

“Thế nhưng ngày đó có người nói nhìn thấy mà.” Công Tôn cũng đã nghiên cứu kỹ hồ sơ rồi.

Thì ra đây chính là một vụ án treo từ năm năm trước.

Đầm Bích Thủy nằm ở trên núi Bích Thủy, là một đầm nước lớn và đẹp nhất ở Bích Thủy trấn, xung quanh đầm nước này có đến chín thác nước, đều có phong đỏ bao quanh. Mà nơi này sở dĩ nổi tiếng như vậy là bởi vì có một truyền thuyết, trong Bích Thủy đầm có Kỳ lân.

Truyền thuyết đầm Bích Thủy có Kỳ lân đã được truyền tụng cả trăm năm rồi, ở Tiền triều còn có người ghi lại, nói là có một tiểu phu nói là nhìn thấy kỳ lân nhô đầu ra để thở, vừa mới nhìn thấy người cái là lặn xuống nước luôn. Sau đó cũng không còn có ai nhìn thấy nữa. Cứ như vậy cho đến năm năm trước, nghe nói có mấy người đến đầm Bích Thủy, đột nhiên có Kỳ lân nhảy từ trong nước ra, ăn thịt mấy lữ nhân này, toàn bộ quá trình đều bị một tiểu phu nhìn thấy. Tiểu phu kia chạy đến báo quan, quan viên phái người đến điều tra, thế nhưng chỉ nhìn thấy vết máu trên mặt đất chứ không hề có thi thể.

Sau đó, lại có một khách điểm đến báo án, nói là có mấy thương nhân ở nơi khác đến khách điểm hắn nghỉ ngơi, nói là đến đầm Bích Thủy ngắm cảnh, thế nhưng sau đó lại không thấy người trở lại.

Quan viên nơi đó định tìm mấy người biết bơi thử lặn xuống đáy nước kiểm tra một chút, thế nhưng làm gì có ai dám chứ? Nghe nói, đầm Bích Thủy này sâu ngàn thước, vì thế cho nên án này không cách nào phá được. Từ đó về sau cũng không có ai dám đến gần khu vực này nữa.

Tuy rằng Phái Thiên Sơn chiếm toàn bộ Bích Thủy sơn, thế nhưng gần như cũng không ai đến đầm Bích Thủy này, nguyên nhân vì sao cũng không có nhiều người biết.

Thế nhưng, truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, trên đời này có Kỳ lân như vậy hay không, thực sự cũng chưa có ai gặp qua.

“Liệu có phải là trư bà long lớn chút không?” Công Tôn hỏi.

“Ta cũng cảm thấy có khả năng này.” Bao Chứng cũng gật đầu: “Kỳ lân thì có chút kỳ.”

“Đúng vậy!” Bàng Thái Sư nằm một góc xoa bụng nói: “Có kỳ lân chắc chắn sẽ có tỳ hưu, mà tỳ hưu không phải sẽ ị sao?”

Mọi người đều cảm nghĩ mà nhìn Bàng Thái Sư đang tự cho là mình nói chuyện cười hay lắm ấy. Bao Chứng rất muốn châm vào cái bụng tròn xoe của hắn mấy cái, xem nó có bay hơi hay không.

Chỉ có Tiểu Tứ Tử là rất nể mặt mà cười tới cười lui, đưa tay sang xoa xoa bụng Bàng Thái Sư, khiến Thái sư cảm thấy tâm can ngứa ngứa a, hắn muốn chấu ngoại đến ngứa ngứa hết rồi, đáng tiếc là một nhĩ tử

cùng một khuê nữ, vậy mà chưa có đứa nào chịu sinh cho hần đời thứ ba a, cho nên đành phải trêu đùa cùng Tiểu Tứ Tử cho đỡ nhien.

“Đại nhân.”

Lúc này, Triệu Hồ vén màn xe lên, nói với Bao Chứng: “Đã tới Hi Châu phủ.”

Đám người Triển Chiêu nhìn ra ngoài xa thăm dò một cái ... thấy ngọn núi cao ngất tầng mây.

“Khó trách sao lại được gọi là Tiểu Thiên Sơn.” Triệu Phổ gật đầu tán thưởng: “Núi này thật là cao ...”

Trên đỉnh Bích Thủy sơn quả thực là có một sơn trang, dẫn đến sơn trang có một sơn đạo uốn lượn, trước cửa có một sơn môn thật lớn, trên đỉnh sơn môn có đề ba chữ “Phái Thiên Sơn” uy vũ hùng tráng, nhìn rất có khí thế.

Chỉ là sơn môn vốn dĩ có hồng trụ kim đỉnh, thế nhưng trên đỉnh lại có treo lụa trắng, trên đó còn viết thêm chữ “Điện”, còn treo cả đèn lồng trắng nữa.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh phụng mệnh đi điều tra lúc này cũng đã trở về.

Giả Ảnh đứng ngoài cửa sổ nói ọi người: “Hôm qua Phái Thiên Sơn lại chết thêm hai người nữa!”

“Cái gì?” Triển Chiêu buồn bực: “Là ai vậy?”

“Một người tên Yến Lâm, một người tên Từ Phi.”

“Yến Lâm?” Triển Chiêu ngăn người: “Chẳng là là cao thủ Yến Lâm của Nhạn Đãng sơn kia sao? Còn Từ Phi là ai?”

“Yến Lâm đúng là cao thủ của Nhạn Đãng sơn, hần đến đây để xem đại chiến tranh bài danh của Phái Thiên Sơn. Nghe nói hần còn là hảo hữu của chủ môn Lục Phong, lần nào cũng đến quan chiến, thế nhưng lần này không may gặp vận rủi. Từ Phi chính là sư đệ của Yến Lâm, hai người họ đều là nhóm khách đầu tiên đến Thiên Sơn. Lúc thi thể hai người đó được phát hiện, là nổi lênh bênh trên Bích Thủy đàm, cũng là một đao phong hầu.”

Mọi người nhìn nhau – Thật sự là máu nhuộm đầm Bích Thủy à.

“Vậy thì Bạch Ngọc Đường đâu?” Triển Chiêu ló đầu ra ngoài cửa sổ xe hỏi Giả Ảnh: “Bạch Ngọc Đường ở đâu rồi?”

Còn chưa có dứt lời, liền cảm thấy có người vỗ vỗ hần từ phía sau, một thanh âm vốn lạnh băng băng, thế nhưng vào tai Triển Chiêu lại vô cùng dễ nghe, chậm rãi nói: “Bạch Ngọc Đường ở chỗ này.”

24. Q.2 - Chương 24: Sư Tử Lâm

Triển Chiêu quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường chấp tay phía sau mà đứng sau lưng mình, cũng không có cầm dao, mặc một bộ thường phục màu trắng, sau Hần còn có theo một tiểu nha đầu nhìn rất trắng trẻo, một gương mặt tròn tròn đặc biệt thông minh, trong tay nàng ta cầm cái rổ, mắt thì đang tò mò mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, cũng có chút xấu hổ, bắt đầu gỡ đầu gỡ tai.

May mắn là lúc này Tiểu Tứ Tử cũng thò đầu ra, gọi: “Bạch Bạch.”

Tiểu Tứ Tử nhỏ lùn, lại bụ bẫm, đầu nặng chân nhẹ, lần này lại nhào ra ngoài nhiều như vậy cho nên trực tiếp rơi luôn ra ngoài xe.

Triển Chiêu nhanh chóng đưa tay kéo lấy y phục bé, đồng thời, tiểu nha đầu nhìn bụ bẫm với gương mặt tròn xoe bên cạnh Bạch Ngọc Đường kia cũng đã nhanh chóng đến trước mặt Tiểu Tứ Tử rồi.

Triển Chiêu hơi sững sốt, thắm khen một tiếng – Thân pháp nha đầu này thật nhanh.

Cao thấp đánh giá một lượt, tiểu cô nương này chỉ khoảng độ mười sáu mười bảy tuổi là cùng, thế nhưng sao lại có được nội lực cao như vậy?

Tiểu Tứ Tử hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, lại nhìn thấy người đón được mình là một nha đầu mũm mĩm, nhìn cũng thật phúc hậu!

Cô nương kia cùng bé nhìn nhau trong chốc lát, sau đó liền ôm lấy bé mà cọ cọ mặt: “Thật đáng yêu!”

Tiểu Tứ Tử bị nàng cọ cọ đến ngượng ngùng, thế nhưng, tỷ tỷ này thật rất nhiều a, rất mềm mại.

Công Tôn cũng đi ra chào hỏi Bạch Ngọc Đường, Bao Đại Nhân cùng Bàn Cát cũng không có xuống xe, gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái, dù sao thì mọi người cũng thân quen.

Triển Chiêu rất hiếu kỳ mà hỏi Bạch Ngọc Đường: “Tại sao người biết chúng ta sẽ đến?”

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, chỉ chỉ đám đông bách tính vây xem đội ngũ đi tuần thật dài: “Tin tức đã truyền đi từ sớm rồi!”

Bao Chứng gật đầu, bảo mọi người đến nha môn.

Triệu Phổ không muốn đến nha môn, dù sao hắn cũng chỉ là dạo chơi mà thôi, Âu Dương liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Có khách điểm nào tốt giới thiệu không?”

Bạch Ngọc Đường còn chưa có trả lời, tiểu nha đầu kia đã nói: “Ồ khách điểm làm gì? Khách của Thiếu gia đương nhiên là phải ở trong nhà rồi.”

Triển Chiêu hơi ngẩn người: “Nhà người không phải ở Hãm Không Đảo sao?”

“Thiếu gia có nhà ở rất nhiều nơi.” Tiểu nha đầu cười tươi rói, liền đem Tiểu Tứ Tử đã cọ cả nửa ngày giao lại cho Triển Chiêu, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ta đi chuẩn bị phòng khách.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, tiểu nha đầu nhanh như chớp đã biến mất vô ảnh.

Triển Chiêu buồn bực: “Công phu khá tốt a.”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Nàng tên là Thần Tinh Nhi, còn có một Nguyệt Nha Nhi nữa, hai người đều là đồ đệ của nương ta, rất có năng lực, có thể trợ giúp một tay cho nên mới mang đến.”

“À...” Triển Chiêu hiểu rõ, nương của Bạch Ngọc Đường chính là cung chủ Ánh Tuyết Cung, Nữ Hiệp a! Có điều, nàng đã sớm thoát ải giang hồ, người giang hồ cũng không có biết nhiều về nàng lắm.

Lúc này, bọn Công Tôn cùng Triệu Phổ đã xuống xe rồi.

Bao Chứng ý bảo Triển Chiêu không cần đi theo mình, cùng Bạch Ngọc Đường về biệt viện đi.

Bạch Ngọc Đường liền nói với Bao Chứng: “Lát nữa Đại nhân cũng đến ở chỗ của ta đi, có khả năng sẽ không ở nha môn được đâu.”

Bao Chứng hơi sững sốt, Hi Châu phủ này lớn như vậy, chẳng lẽ trong nha môn Tri phủ cũng không có được mấy gian khách phòng hay sao?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười, cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói: “Lát nữa nhìn rồi sẽ biết.” Nói xong hắn chỉ chỉ về phía đằng Đông, ở xa xa, nói: “Ta ở Sư Tử lâm ngoài thành, Bạch phủ.”

Bao Chứng vẫn gật đầu, trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ nha môn thực sự nhỏ như vậy?

Triển Chiêu hình như có chút do dự, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người trở về giải quyết chuyện tranh chấp của Phái Thiên Sơn, chúng ta đến tra án, nếu như lại ở chỗ của người, vậy có thể khiến cho người của Phái Thiên Sơn nghĩ rằng người dẫn quan phủ đến giải quyết chuyện nội bộ không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Ngày đầu tiên xảy ra án mạng, Lục Phong đã đi báo quan rồi, vốn dĩ chuyện này cũng do quan phủ điều tra. Hơn nữa, cho dù toàn bộ nha dịch cùng bộ khoái của tri phủ bên này liên minh lại cũng chẳng thể đánh chết được Nhạc Thành Tay, vì vậy ta có mời Bao Đại Nhân đến đây tra án thì cũng có làm sao?”

Triển Chiêu gật gật đầu: “Đúng là như thế, có điều, còn có nhiều người giang hồ như vậy, cũng khó tránh khỏi chuyện họ nói xấu người.”

Bạch Ngọc Đường cười: “Các ngươi không ở thì bọn họ vẫn nói, ai thêm quản bọn họ làm gì.” Nói xong, liền hát đầu về một bên với mọi người, ý bảo – Đi thôi.

Triển Chiêu cũng là người khoáng đạt, chỉ là lo lắng cho Bạch Ngọc Đường mới nói thế.... Có điều, nếu như Hắc không thêm để ý, vậy cũng chẳng cần phải câu nệ làm gì.

Người vui vẻ nhất chính là Tiểu Tứ Tử, được Giả Ảnh công kênh trên vai, bé hết nhìn đông lại nhìn tây, Hi Châu phủ này so với Trấn Đào phủ kia náo nhiệt hơn nhiều nha, hơn nữa, mọi người đi nhanh như vậy đã có thể gặp được Bạch Ngọc Đường rồi, cho nên lần này có thể ở cùng nhau lâu hơn rồi.

Bạch Ngọc Đường dẫn theo đám người Triển Chiêu đi thẳng đến ngoại thành, liền nhìn thấy một rừng trúc yên tĩnh, rừng trúc này cũng không giống những rừng trúc bình thường khác, thân cùng lá trúc có màu vàng.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử lần đầu tiên nhìn thấy loại trúc có màu này cho nên kinh ngạc không thôi.

“Đây hẳn là Sư Tử trúc đi?” Công Tôn sờ một chút lá trúc.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triệu Phổ buồn bực: “Sư Tử trúc là gì?”

“Sư Tử trúc thực ra cũng là loại trúc bình thường thôi, nhưng là vì nơi trồng trúc thổ nhưỡng có vấn đề cho nên lá cùng thân trúc đều có màu vàng. Hơn nữa, lá trúc cũng rất tốt, thường xuyên mọc thành khóm rất dày.” Công Tôn bác học lại bắt đầu khoe vốn hiểu biết: “Năm đó trong cung Đường vương cũng có loại trúc như vậy, nhưng vẫn chưa có tên gọi, cho đến một ngày, sứ giả Ba Tư liền đưa đến hai con sư tử trông vô cùng dũng mãnh, Đường vương vừa nhìn thấy đã nghĩ ngay đến khóm trúc này, vì thế liền hạ lệnh gọi loại trúc này là Sư Tử trúc.”

Mọi người đều gật đầu: “À... Thì ra là như vậy!”

Bạch Ngọc Đường đi theo một đường mòn bằng đá xuyên qua rừng trúc, mọi người vừa đi vừa thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Trong rừng trúc này hình như có rất nhiều chim, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hót thanh thúy không ngừng.

Hắc Ảnh đi ở cuối cùng, nghe được tiếng chim kêu liền bắt chước mà giả tiếng chim.... Nghe được thanh âm của hắn, toàn bộ khu rừng đều như bừng tỉnh, sôi nổi ửng khuôn, chỉ trong chớp lát, trong rừng, tiếng chim từng đợt vang lên, náo nhiệt vô cùng.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ tay: “Nghe hay, nghe hay!”

Hắc Ảnh vươn tay ra, đổi cách kêu khác, lại nhìn thấy một chú chim màu xanh vàng, có đuôi dài đậu xuống ta hắn. Chú chim kia nhìn ngang ngó dọc một cái, sau đó cúi đầu, rì rả lông chân.

Hắc Ảnh nhìn thấy đôi mắt Tiểu Tứ Tử sáng lấp lánh, liền nói: “Muốn sờ không?”

Tiểu Tứ Tử lo lắng: “Có thể sẽ khiến nó chạy mất không?”

“Sẽ không.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay ra, sờ lên đầu chú chim một cái.

Chú chim kia hình như cũng không thêm để ý.

Tiểu Tứ Tử lại sờ thêm mấy cái nữa, mừng rỡ mà vỗ vỗ tay.

“Thích sao?” Hắc Ảnh hỏi Tiểu Tứ Tử: “Hay là làm một cái lồng để nuôi?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu một cái, bảo Hắc Ảnh thả nó ra.

Hắc Ảnh hơi mỉm cười, giơ tay lên... Chú chim kia liền tung cánh bay đi.

Lúc này, mọi người đã nhìn thấy được một khu đại trạch xa xa.

Toàn nhà này rất lớn, có điều nhìn cũng khá giản dị, cũng không phải kiểu quá mỹ miều.

Trước cửa có hai thạch thú hình dạng kỳ lạ trấn giữ, trên đại môn có một tấm biển hiệu viết hai chữ “Bạch phủ”.

Công Tôn vuốt cằm nhìn hai thạch thú, có chút vò đầu bứt tai: “Đây là loại thú gì a? Vừa không giống thạch sư lại chẳng giống tỳ hưu.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhún vai một cái: “Lúc mua tòa nhà này thì đã có rồi. Ta thấy nó khá đẹp cho nên cũng không chuyển đi.”

Đang lúc mọi người nói chuyện, bên trong lại có người mở cửa ra.

Người mở cửa là một quản gia khoảng ba mươi tuổi, nhìn rất tư văn lại có năng lực, mặc một thân trường sam màu trắng, phía sau còn dẫn theo mấy tiểu tỳ.

“Thiếu gia, đã về rồi!” Vừa nói hần vừa lễ phép hành lễ với mọi người.: “Ta là quản gia Bạch Phúc.”

Mọi người đều gật đầu đáp lễ.

Bạch Phúc mời mọi người vào trong, vừa hữu lễ vừa nhanh nhẹn dẫn mọi người vào khách phòng, phong phạm của một quản gia chuyên nghiệp, không nói quá nhiều nhưng cũng không hề lãnh đạm, nhìn qua cũng biết là một người rất thông minh.

Sau khi dọn đồ của mình vào xong, Tiểu Tứ Tử nhanh chóng quan sát tòa nhà.

Công Tôn cũng rất buồn bực, đây là một tòa cổ trạch, thiết kế theo kiểu dáng nhà Đường, tuy rằng đơn giản nhưng vẫn lộ vẻ sa hoa. Hơn nữa, đồ dùng trong nhà đều được làm từ đồ quý ... Bạch Ngọc Đường này cũng giàu thật, tòa nhà này chắc chắn giá cả rất lớn, hơn nữa cũng rất kín đáo khiếm tốn nữa.

Trong viện vô cùng thanh tịnh, có trường kỷ lại có bàn ghế đá mang phong cách cổ xưa, nhìn rất an tĩnh.

Triển Chiêu tìm một ghế đá ngồi xuống, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Thiên Tôn không ở Phái Thiên Sơn sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười: “Muốn gặp hần à?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm: “Có một chút xú.”

“Hần đến Vân Nam tìm bạn cũ uống rượu rồi, cũng không biết lúc nào mới về.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Nếu người thực sự muốn gặp, lần sau ta dẫn hần đến Khai Phong Phủ, các người có thể tình cờ gặp mặt.”

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường chọc cười, mặc dù trong mắt người ngoài, những lời này của Bạch Ngọc Đường tuyệt đối chẳng có gì buồn cười hết, thế nên chẳng hiểu Triển Chiêu thấy nụ cười này của Bạch Ngọc Đường có gì buồn cười nữa Hần đây thuộc về bí mật của hai người đi?

Âu Dương nhướn mi với Triệu Phổ – Thấy chưa, nhân tài mới vài ngày nhận thức đã có bí mật chung rồi đó.

Triệu Phổ ngáp một cái, hần cũng không quan tâm lắm chuyện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có bí mật gì, điều hần tương đối quan tâm lúc này chính là Kỳ lân biết ăn thịt người kia, không biết nó có khó nuôi không, nếu thực sự có Kỳ lân, bắt một con về nuôi đi, lúc đánh giấc nhất định oai phong phải biết.

...

Lại nói đến Bao Chứng cùng Bàng Cát.

Hai người theo đội ngũ đi tuần dài mênh mông bát ngát mà đến cửa nha môn.

Bao Chứng vừa vén rèm xe lên nhìn, liền ngăn người, nha môn rất lớn a, tuy rằng không quá xa hoa, thế nhưng chỉ nhìn quy mô như vậy thì bọn họ ở lại cũng dư sức.

Bàng Cát hình như cũng không quá hiểu được.

Mọi người xuống xe, liền thấy Tri phủ Hi Châu vội vàng tiến lên đón tiếp.

Bao Chứng cùng Bàng Cát nhìn thấy Tri phủ Hi Châu xong cũng đều sửng sốt, này được a... Lão nhân này đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao cảm giác cả hai người họ cộng lại cũng không bằng được tuổi của lão a.

Chỉ thấy Tri phủ Hi Châu gầy đến độ không được mấy cân, cả thân mình chỉ là da bọc xương.... Đầu lại đầy tóc bạc. Bộ quan phục hần mặc trên người đã là số nhỏ nhất rồi, vậy mà hần mặc vào vẫn cứ thùng thình lắc lư... thân mình chẳng khác nào cây gậy trúc. Bàng Cát theo bản năng mà nhìn cái bụng mình một chút, hít một ngụm khí, hóp bụng lại...

“Hạ quan, bái kiến... Bao Đại Nhân...Bàng Thái Sư.”

Xin các vị chớ có hiểu lầm, không phải vị Tri phủ đại nhân này nói lấp đầu, chẳng qua là vừa rồi hần chạy có hơi mạnh cho nên có chút thở không ra hơi mà thôi.

Bàng Thái Sư nhìn phía sau hần tổng cộng có bậc thang tam cấp.... Liệu Lão nhân này có đột nhiên mà ngã chết ở đây không a?

Bao Đại Nhân nghĩ nghĩ, lúc hần xuất môn có dò xét qua danh sách tất cả các quan viên châu phủ, vị trước mặt này xem ra chính là Tri phủ Hi Châu, tên gọi là Mâu Đỉnh Thịnh, năm nay hình như bảy mươi chín tuổi rồi, hình như cũng là vị quan viên lớn tuổi nhất nữa.

“Mâu đại nhân không cần đa lễ.” Bao Chứng nhìn nhìn năm trăm nha dịch phía sau mình một chút, hỏi Tri phủ: “Có chỗ để dàn xếp bộ hạ của ta chút không?”

“Ách...” Mâu Đỉnh Thịnh đột nhiên bắt đầu gãi đầu gãi tai: “Điều là do Hạ quan làm việc vô năng, hạ quan...”

Bao Chứng nhanh tay cản hần lại, tâm nói, này được chứ, ngón tay này so chiếc đũa còn nhỏ hơn a, cổ tay cũng không có to như Tiểu Tứ Tử đâu, đừng có làm rồi lát nữa lại đứng không nổi nữa đi.

“Bao... Bao Đại Nhân cùng Thái sư.” Tri phủ nơm nớp lo sợ hỏi: “Hai vị đại nhân, không ngại thì có thể ở khách điểm không?”

Bao Chứng cùng Bàng Cát sửng sốt – Thật đúng là bị Bạch Ngọc Đường nói trúng rồi, không thể ở huyện nha được?

Bàng Cát túm túm Bao Chứng, ra hiệu với hần – Người nhìn Mâu Đỉnh Thịnh này đã lớn tuổi vậy rồi, nói không chừng trong nhà đã là tứ đại đồng đường cũng nên, có khi còn là cả ngũ đại ấy chứ. Hơn nữa, người nhìn xem bộ dáng hần có vẻ không được ngoan ngoãn cho lắm! Chắc chắn là khi nhỏ rất ăn chơi hưởng lạc, chắc là cũng có đến mười mấy vị phu nhân rồi, tính đến giờ chắc trong nhà cũng đã có đến trăm miệng ăn rồi, hần là không còn chỗ ở nữa đâu!

Bao Chứng quăng cho hần cái liếc mắt coi thường, liền quay đầu lại hỏi Mâu Đỉnh Thịnh: “Vì sao không thể ở lại?”

“Ách...” Mâu Đỉnh Thịnh muốn nói lại thôi, nhìn bộ dạng hần Bao Chứng có chút hoài nghi.

Một vị sư gia bên cạnh Mâu Đỉnh Thịnh nhịn không được trả lời giúp hần: “Bẩm đại nhân, thôn bên cạnh vừa mới xảy ra động đất, tất cả nhà ở của người dân đều sụp hết, hơn hai trăm hộ thôn dân đều không có chỗ ở, hơn nữa, muốn dựng lại nhà cửa cũng cần một thời gian, cho nên tất cả hiện tại đều đang ở trong phủ nha. Hơn nữa, bình thường Lão gia cũng thích nhất là thu nhận những người lưu lạc, hiện nay huyện nha đã đầy cả rồi.”

“A?” Bao Chứng nghe xong còn cảm thấy thật mới lạ, tò mò mà ghé mắt nhìn vào trong xem một cái – Phát hiện cả nha môn thật chẳng khác nào cái chợ, bên trong còn có đầy người, có lớn có nhỏ, còn có cả chó cả gà...

Bao Chứng và Bàng Cát đều yên lặng lui ra.... Vẫn nên đến chỗ Bạch Ngọc Đường thì hơn.

Bao Chứng nhớ rõ, trong danh sách tình hình trị an châu phủ của các quan viên có viết, Mâu Đỉnh Thịnh này sở dĩ có thể nhậm chức Hi Châu Tri phủ lâu như vậy là do dân chúng địa phương rất mực kính yêu hần, hần hình như có tiếng là quan phụ mẫu thương dân như con, tất cả bạc hần có đều mang ra cứu tế dân chúng đói khổ ở Hi Châu hết, mà lúc trước Hoàng thượng cũng đã nhắc qua, cũng khen hần một lần.

Hơn nữa, vì bên trong địa phận Hi Châu có Phái Thiên Sơn, cho nên về cơ bản trị an cũng rất tốt, cũng không có môn phái giang hồ nào đến đây gây sự, có vẻ như Mâu Đỉnh Thịnh này cũng rất thân thiết với Chưởng môn Lục Phong của Phái Thiên Sơn.

Bao Chứng cảm thấy rất có hảo cảm với vị Lão tri phủ tâm địa thiện lương này, liền nói: “Vô phương, chúng ta có thể đến ở nhà của bằng hữu.”

Tri phủ kia cũng hiếu kỳ: “Bằng hữu nào vậy?”

Bao Chứng liền nói: “Ở tại Bạch phủ.”

“À!” Mâu Đỉnh Thịnh cười tươi: “Bạch Ngũ gia a! Người tốt! Người tốt a! Mỗi năm hần đều quyên góp không ít tiền cho Hi Châu phủ đâu, rất nhiều chúc phôi, được đường cùng thư trai đều do hần mở ra, đứa nhỏ này vừa đẹp lại rất lễ phép nữa.”

Bao Chứng cùng Bằng Cát nhìn nhau một cái, cùng cảm thấy cảm nhận về Bạch Ngọc Đường kiểu này có chút kỳ dị, người đời thường đồn đại Bạch Ngọc Đường như Ngọc diện La Hán, trong mắt vị Tri phủ này thì hần lại chẳng khác nào Ngọc diện Bồ Tát.

Bao Chứng dò hỏi một chút tình hình án kiện Phái Thiên Sơn.

Mâu Đỉnh Thịnh thở dài: “Bao Đại Nhân, ngài cũng biết bên trong Phái Thiên Sơn đều là những người thế nào rồi, không phải là hạ quan không muốn tra, thật sự là có tâm nhưng vô lực a.”

Sau đó Bao Chứng lại hỏi thêm về chuyện ăn thịt người ở đầm Bích Thủy.

Đối với án này, Lão tri phủ hình như có chút do dự, nói: “Bích Thủy đầm này cũng không biết làm sao, nói là có Kỳ lân đi, cũng có người nói là đã gặp qua, thế nhưng ta đã dẫn người tìm hơn nửa tháng cũng không có thấy qua lần nào, lần này lại xuất hiện thì thể chết trôi, trước mắt hạ quan cũng chưa có được đầu mối nào.”

Bao Chứng bảo Lão nhân gia mang hồ sơ vụ án đến để hần mang về nghiên cứu, sau đó liền cùng Bằng Cát dẫn theo mấy trăm nha dịch, đến trang viên của Bạch Ngọc Đường.

...

Bên trong Bạch phủ.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Vụ án có manh mối gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái: “Ta cũng mới đến mà thôi, lát nữa có hẹn Lục Phong đi uống trà, lúc đó có thể một chút, cũng không biết là Yến Lâm cùng Từ Phi làm sao mà chết.”

“Đúng rồi.” Triển Chiêu được Hần nhắc tỉnh, nhớ tới chuyện này liền hỏi: “Trong đầm Bích Thủy thực sự có Kỳ lân sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe Y nói vậy thì sửng sốt, sau đó cười: “Vẫn có truyền thuyết như vậy, có điều ta chưa từng thấy qua.”

“Vậy a” Triển Chiêu gật gật đầu.

“Bởi vì thi thể của Yến Lâm cùng Từ Phi đều tìm được ở Bích Thủy đầm, cho nên lát nữa ta có hẹn Lục Phong đến cánh rừng gần đó xem xét, nếu như người tò mò thì cùng đi đi?”

Hai khước miệng Triển Chiêu cũng nhếch lên: “Được a.”

...

Triển Chiêu vừa mới nói xong, Tiểu Tứ Tử đã lập tức giơ tay: “Cháu cũng đi.”

Công Tôn cũng giơ tay theo: “Ta cũng đi.”

Lại nhìn về phía sau, Triệu Phổ, Âu Dương cùng ba ảnh vệ cũng đều trầm miệng một lời: “Chúng ta cũng đi.”

Bên ngoài cửa, Bao Chứng cùng Bàng Cát mới đi vào cũng nghe được, đều gật gật đầu, tỏ vẻ rất hứng thú: “Mọi người cùng đi đi.”

Bạch Ngọc Đường cũng có chút bất đắc dĩ, có phải là có vấn đề chỗ nào không a, bình thường mình đều là độc lai độc vãng, thêm một Triển Chiêu cũng không vấn đề gì, thế nhưng vì sao lại phải có thêm nhiều người như vậy a? Hơn nữa lại là toàn gia có lão có tiểu nữa chứ ...

“Đúng rồi!” Triệu Phổ đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người có cái lưới đánh cá nào thật lớn không?”

Bạch Ngọc Đường không hiểu nổi nhìn hắn: “Cái gì?”

“Lưới đánh cá a!” Triệu Phổ còn hưng trí bừng bừng: “Chiều nay chúng ta thử xem có thể vớt con Kỳ lân nào lên không.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, hỏi Triệu Phổ: “Người vớt nó lên làm gì?”

“Nuôi a!” Triệu Phổ trả lời rất hợp tình hợp lý.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu yên lặng mà nhìn nhau một cái, Tiểu Tứ Tử thì lại rất ngạc nhiên hỏi Triệu Phổ: “Nuôi a!”

Triệu Phổ gật đầu, cùng bề đập tay một cái.

Mọi người đều nhìn Công Tôn – Đứa nhỏ này là con nhà ai vậy, không ai quản nó sao?

Ai ngờ, lúc này hai mắt Công Tôn cũng lóe sáng, nhỏ giọng mà than thở một câu: “Nghe nói vậy kỳ lân chính là được vật trân quý nhất!”

Mọi người đều nhìn trời – Hết cứu rồi!

Cả một buổi sáng này, mọi người đều an ổn nơi ăn chốn ở của mình.

Bạch phủ rộng rãi lại sạch sẽ, nha hoàn cùng hạ nhân đều rất có năng lực, Bao Đại Nhân vô cùng hài lòng.

Sau bữa cơm trưa, trời cũng đã lên đến đỉnh đầu, khá nóng.

Giả Ảnh ôm Tiểu Tứ Tử, Tử Ảnh thì lại cầm một chiếc lá sen thật lớn che nắng cho bé, cả đoàn người đi bộ đến chân núi Bích Thủy.

Ngẩng đầu lên nhìn một cái, chỉ thấy một ngọn Bích Thủy sơn cao ngất tầng mây, cả đỉnh núi hầu như đều là một màu tuyết trắng, mây cũng rất dày, khiến cho người ta có cảm giác mờ mịt. Tiểu Thiên Sơn đã có khí thế thế này, vậy Đại Thiên Sơn thì còn phải như thế nào nữa? Mọi người cũng có chút ngẩn người.

Mà bên dưới đỉnh núi, lại có cây cối tươi tốt bao quanh, bên trong thảm cây xanh biếc ấy, vẫn có thể nhìn ra được mảng lớn hạnh thụ màu vàng, những chùm lá phong đỏ rực làm toát lên phong cảnh thật đẹp, còn hơn thế nữa, những thác nước màu bạc chảy dài từ đỉnh núi đổ xuống càng tôn thêm vẻ bỗng nhiên tiên cảnh.

“Phái Thiên Sơn thật sự quá đẹp a.” Công Tôn nhin không được mà cảm khái.

“Bên kia chính là Bích Thủy Đàm.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ về hướng một vùng hồng điệp tươi tốt, có thể thấy ở đó mơ hồ hiện ra thác nước hình bán nguyệt chảy xung quanh, bên dưới đó hẳn là Bích Thủy Đàm.

“Đi theo hướng bên cạnh sẽ có đường tắt.” Bạch Ngọc Đường tuy rằng không có thường xuyên về Phái Thiên Sơn, thế nhưng lại rất thuộc đường, dẫn mọi người lên núi.

Còn chưa đi đến lưng chừng núi, lại thấy có hai nam nhân đang đi xuống, hai người đều chưa đến ba mươi tuổi, một người mặc áo ngắn màu đen, bên ngoài khoác cẩm bào đen, một người khác mặc trường bào màu gụ, bên hông con mang theo bát bảo, trên lưng đeo một thanh trường đao.

Hai người đang vội vã đi xuống, vừa nhìn thấy có người đi lên liền hơi bất ngờ, thế nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, hai người đều hơi ngẩn người ra.

Bạch Ngọc Đường dẫn theo đám người Triển Chiêu cứ thế đi tiếp, cũng không có dừng chân lại.

Lúc tới gần hai người, hai người kia liền chấp tay lấy lệ với Bạch Ngọc Đường, mà cái chấp tay này hình như còn mang theo chút thâm sâu nào đó, cứ như rất không cam lòng thì phải, thế nhưng hình như cũng không thể làm khác được. Triển Chiêu thấy vậy liền bắt đầu nghĩ – Ai vậy?

“Sư thúc tổ.”

Khóe miệng mọi người cũng giật – Không cam tâm tình nguyện như thế a, hai người này tuy rằng cũng không lớn tuổi, thế nhưng nhìn qua cũng thấy đứng tuổi hơn Bạch Ngọc Đường nhiều lắm, phải gọi một người nhỏ hơn mình là sư thúc đã cảm thấy ngại lắm rồi, lại còn phải gọi là sư thúc tổ nữa.

Mọi người yên lặng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái – Bối phận của Quý phái thực loạn.

Bạch Ngọc Đường hình như cũng không có quen thuộc lắm với bọn họ, liền gật gật đầu, có vẻ rất lạnh nhạt.

Thế nhưng hai đệ tử Thiên Sơn này hình như cũng đã quen rồi, cứ thế tiếp tục xuống núi.

Đám người đi rồi, Triển Chiêu liền hỏi: “Người Phái Thiên Sơn sao?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Chắc là vậy.”

“Người không biết sao?” Triển Chiêu cả kinh.

“Chắc là nằm trong Thập đại cao thủ.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm: “Hình như ta đã từng thấy qua.”

Mọi người đều trợn trừng hai mắt – Không phải chứ? Từ trên xuống dưới Phái Thiên Sơn này cao nhất là Chương môn, ngay dưới Chương môn chính là Thập đại cao thủ, Bạch Ngọc Đường vậy mà cũng không có biết.

Bạch Ngọc Đường thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người dành ình, cũng cảm thấy bất đắc dĩ: “Người nào người nấy trông đều na ná giống nhau, nhớ làm sao được.”

Mọi người lại giật mình thêm lần nữa, hai người vừa rồi, ngoại hình khác xa nhau như vậy mà Hắc lại nói là na ná tương tự nhau!

Triển Chiêu mở to mắt nhìn chăm chăm mắt Bạch Ngọc Đường, tâm nói, đôi mắt đẹp như vậy chắc không bị bệnh gì đó chứ? Chẳng lẽ là nhìn không rõ lắm sao?

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu hoài nghi mà nhìn mình, cũng âm thầm than thở một câu, mấy người đó vốn dĩ đều na ná nhau mà, người cho là ai cũng như người, dễ nhớ như vậy cả sao.

Triển Chiêu nheo đôi mắt đẹp lại, hình như ban nãy Bạch Ngọc Đường đang rửa thắm cái gì đó.

Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu điềm tĩnh lại, cũng cảm thấy có chút buồn bực – Lối đi này thông đến phía sau núi, chính là đường đến đầm Bích Thủy, hai người này vì sao lại đến sau núi? Hay là cũng đến đầm Bích Thủy đây.

25. Q.2 - Chương 25: Kỳ Lâm Thú

Dọc đường đi, lên đến bên trên lại thấy được một đường lá xanh bắt đầu chuyển sang đỏ rực, ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu xuống nền đất trải đầy lá rụng, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy hưng phấn hơn.

Tiểu Tứ Tử rất ít khi xuất môn, nhiều nhất cũng chỉ là cùng phụ thân bé đến thị trấn mua dược mà thôi, vì vậy vừa nhìn thấy đầy rừng đều là lá đỏ, mắt cũng sáng lên mấy phần.

Lại đi thêm một lúc nữa, mọi người cũng đến một bãi đất bằng gần đó, trước mắt là cả một rừng phong rậm rạp, lúc này cũng đã nghe thấy tiếng thác nước đổ dồn.

“Đầm Bích Thủy ở ngay phía sau rừng cây.” Bạch Ngọc Đường dẫn mọi người đi xuyên qua cánh rừng.

Rất nhanh sau đó, trước mắt mọi người đã xuất hiện một đầm nước hình tròn thật lớn, tựa lưng vào vách núi cao chót vót phía sau, thạch bích giống hệt riu đá tầng tầng buông xuống, cứ thế trải dài theo thể đầm tạo thành hình bán nguyệt, bao quanh lấy đầm, chín thác nước đều tắm tấp đổ xuống, khoảng cách giữa

mỗi đầm đều đến độ giống y như người ta đo sẵn tạo ra, rất tương đồng, độ lớn cũng tương tự, này có thể coi là kỳ cảnh.

Triển Chiêu quan sát lúc lâu, liền cảm thấy buồn bực: “Cái này nhìn không giống tự nhiên lắm.”

“Ta cũng cảm thấy vậy.” Triệu Phổ vừa gạt đầu vừa sai Tử Ảnh cùng Giả Ảnh thả lưới đánh cá.

Bạch Ngọc Đường vô ngữ mà nhìn Tử Ảnh cùng Giả Ảnh mở ra một cái lưới đánh cá thật lớn, hẳn cũng cảm thấy buồn bực: “Đâu ra cái lưới lớn thế?”

“Nha đầu béo nhà ngươi cho đó.” Âu Dương Thiệu Chỉnh cười hì hì: “Nha đầu kia rất có năng lực nha, vừa mới nói cần cái lưới đánh cá lớn một chút, nàng đã có thể đưa cho luôn rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, khó trách sao cả buổi sáng chẳng thấy bóng dáng Thần Tinh Nhi đâu, Nguyệt Nha Nhi tìm cả nửa ngày cũng không thấy, hóa ra là đi làm lưới đánh cá.

“Đầm Bích Thủy này sâu không thấy đáy, một cái lưới này có đủ không?” Công Tôn còn rất nghiêm túc.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt vô lực mà đứng đó, liền vỗ nhẹ bả vai Hắc: “Có muốn chuẩn bị một cái lồng sắt không? Nếu không vớt lên được rồi thì nuôi ở đâu? Hay là chuẩn bị một cái hang đi?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, Triển Chiêu lại tự tiếu phi tiếu, rõ ràng là chơi rất vui đây.

Tiểu Tứ Tử chạy ra, Tử Ảnh phụ trách ôm lấy bé, tránh cho bé không cẩn thận rơi vào trong đầm nước.

Bên này còn đang rất náo nhiệt, đột nhiên lại nghe thấy có một tràng cười sang sảng truyền đến: “Ai nha, Tiểu sư thúc dẫn theo nhiều bạn về như vậy a! Thật sự là hiếm có đó.”

Mọi người đều nhìn lên trên núi, chỉ thấy đó là một lão đầu khoảng sáu mươi tuổi, cái đầu tóc hoa râm lác qua lác lại mà chạy xuống. Trên người hắn mặc một hoàng sam trường bào, nhìn có vẻ rất đơn giản. Người này vẻ ngoài xấu xí, dáng người không cao, không béo cũng không gầy, bộ dáng cũng chẳng có gì đặc biệt lắm. Tóm lại, vừa nhìn qua cũng chỉ thấy là một lão nhân gia bình thường, vừa mới ăn xong đang đi tản bộ mà thôi.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu với hắn một cái, giới thiệu với mọi người, đây là chưởng môn Phái Thiên Sơn, Lục Phong.

Lục Phong rất hòa khí, lại tỏ vẻ rất thân quen với mọi người, lúc nhìn thấy Tiểu Tứ Tử còn có thể lấy ra cả gói kẹo đường cho bé ăn. Ngay cả Công Tôn cũng cảm thấy lão nhân này hiền lành quá thì phải? Chẳng có chút bộ dáng Chưởng môn một phái chút nào chứ đừng nói là một môn phái lớn như Phái Thiên Sơn.... Thật kỳ lạ, một người như vậy sao Thiên Tôn lại để hắn làm chưởng môn chứ? Chẳng lẽ là thâm tàng bất lộ sao...

Sau đó, Lục Phong lại cùng giao lưu với Bao Chửng và Bàn Thái Sư một chút, mọi người đi đến thạch đình gần đó ngồi nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt ra hiệu với Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu lại không quá hiểu Hắc định biểu lộ cái gì cho nên chỉ ngơ ngác mà nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là -Người muốn nói cái gì?

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng thì Triển Chiêu cũng hiểu được là Bạch Ngọc Đường muốn nói cái gì...

Bởi vì thực sự, Lục Phong này nói rất nhiều!

Vị tiên bối này sau khi ngồi xuống là bắt đầu nói đến thiên hôn địa ám, nói từ địa hình địa thế núi Thiên Sơn, cùng Triệu Phổ nói từ chuyện chiến sự biên quan đến phong cảnh Mạc Bắc, cùng Bàn Thái Sư nói từ chuyện ngọc khí đến vật dụng gia đình, cùng Công Tôn tiên sinh nói từ cảm kỳ thi họa đến y thuật thảo dược, cùng Bao Đại Nhân nói từ kỳ văn dị sự đến án kiện cổ quái, thậm chí lại còn có thể cùng Tiểu Tứ Tử nói từ bánh chiên đường cho đến quýt ứt khô, nói cả nửa ngày nhưng cũng chưa nói vào đến chính sự.

Triển Chiêu bị hắn nói đến có chút đầu chóng mắt hoa, lúc này cũng hiểu được, có lẽ ban nãy Bạch Ngọc Đường muốn nói là - Vị sư diệt này thật dong dài.

Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường thấy Lục Phong đã nói cũng gần đủ rồi, liền đưa cho hắn một cái hộp, vừa hỏi hắn: “Gần đây trên núi thế nào?”

Lục Phong nhận hộp, mở ra vừa nhìn liền hí mắt cười, bên trong là những cây thuốc lá tốt nhất.

Lục Phong cũng có cái ham, trên người hắn lúc nào cũng mang theo tẩu thuốc, những lúc rảnh rỗi thì rút ra hút một hơi, vừa hút vừa nói chuyện phiếm với người ta. Lúc này, mọi người cũng có chút vô ngữ – Cái này càng không giống người đứng đầu một phái, chẳng lẽ năm đó Thiên Tôn bốc thăm trúng hắn sao?

Triển Chiêu hồ nghi mà nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Thế mà Bạch Ngọc Đường lại gật gật đầu.

Triển Chiêu cả kinh, mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Thực sự là bốc thăm?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi – Đương nhiên.

Triển Chiêu quay đầu lại, đột nhiên Y lại có chút nghi hoặc, mình còn chưa có mở miệng nói mà, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường thực sự có bản lĩnh lớn như vậy sao? Có thể đoán được là mình nói bốc thăm sao? Hơn nữa, sao mình lại có thể hiểu được Hắn muốn nói cái gì chứ?

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, đang định uống trà, lại thấy Triển Chiêu đột nhiên quay mặt lại, mở hai mắt thật to mà nhìn chăm chăm mình, như muốn dứt khoát xác nhận – Thật sự là bốc thăm?!

Nước trà trong miệng Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa thì phun ra, buông cái chén ho khan một tiếng, quay đầu hỏi Lục Phong: “Bọn họ tò mò sao người lại có thể lên làm chương môn?”

Mọi người đều cảm thấy xấu hổ, quả thực họ có hiểu kỳ, thế nhưng sao lại nói thẳng như vậy...

Thế nhưng Lục Phong lại rất vui vẻ, xem ra hắn bị hỏi vậy không ít rồi, liền lắc lư cái đầu nói: “Ai nha, nói ra thật hổ thẹn, ta chính là một người vô dụng nhất trong số đám đồ tử đồ tôn của Thiên Tôn a, năm đó, lúc tuyển chương môn tất cả mọi người đều nói là phải luận võ, có điều Thiên Tôn có mệnh, trong Phái Thiên Sơn tuyệt đối không cho phép dùng binh khí tư đấu, nếu không liền trục xuất sư môn, bởi vậy cần phải nghĩ biện pháp khác.”

Mọi người cũng hiểu được tại sao Phái Thiên Sơn đã loạn thành như vậy rồi mà vẫn không có bị chia năm xẻ bảy, quả nhiên là Thiên Tôn rất cao tay, nội đấu mặc kệ nội đấu thế nhưng không cho phép giết hại lẫn nhau, cũng không cho phép người trong phái đánh nhau, quả nhiên gừng càng già càng cay.

“Sau đó thì dùng phương pháp gì để chọn ra ngài a?” Triệu Phổ tò mò hỏi Lục Phong.

“Bất thăm a.” Lục Phong vừa nói xong thì nước trà trong miệng Âu Dương Thiếu Chính cũng văng.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhướng mi với Y – Xem đi, đã nói là bốc thăm mà.

Triển Chiêu nhất thời cũng có chút hỗn loạn, có phải đầu mình có vấn đề gì không? Rõ ràng là Bạch Ngọc Đường chưa nói mà mình đã hiểu được ý Hắn rồi.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy được loại câu thông này có chút kỳ quái, Hắn nhìn nhìn Triển Chiêu.... Hắn là do Y có đôi mắt biết nói, biểu tình lại tương đối phong phú... Hắn là như vậy đi?

“Ngài bất thăm được, vì vậy mọi người đồng ý để ngài làm chương môn?” Công Tôn kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Lục Phong gật đầu.

“Đám đồ đệ của Phái Thiên Sơn kia cũng chịu sao?” Triệu Phổ cảm thấy không thể nào tin nổi.

“Bởi vì bất ba lần đều là ta, sau đó kéo bao bố cũng là ta ...” Lục Phong rất bất đắc dĩ, lại lắc đầu: “Vì thế đành phải ủy khuất cho đám sư đệ, lại nói tới, ta cũng không có muốn nhận vị trí chương môn này, chỉ là cũng không còn cách nào khác, đúng là thiên ý trên người a.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Những người đó chẳng phải là sư đệ của ngài sao? Sao lại biến thành sư đệ rồi?”

“Bối phận đều là do Thiên Tôn sắp xếp.” Lục Phong cũng rất buồn rầu: “Bình thường Thiên Tôn tương đối lười nhác, hơn nữa việc sắp xếp bối phận cũng không có rõ ràng lắm, cho nên thường xuyên kêu lung tung, vì thế... Bên trong Thập đại cao thủ có sư đệ ta, cũng có sư diệt ta, còn có cả sư tôn linh tinh nữa ...”

Triển Chiêu yên lặng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái – Sư phụ người quá không đáng tin cậy!

Bạch Ngọc Đường cũng không sao hết trả lời – Cái này gọi là không câu nệ tiểu tiết.

Triển Chiêu che ngực – Lại đã hiểu được! Tà môn!

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn bực, Triển Chiêu biết truyền âm thuật sao, sao Y chưa nói gì mà mình đã hiểu được rồi.

Hai người còn đang nghi hoặc, chợt cảm thấy có ánh mắt nào đó đang chăm chú nhìn hai người, cả hai ăn ý quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang ôm chén trà mà nghiêng đầu khó hiểu mà nhìn bọn họ, vẻ mặt cũng rất hồ nghi.

Phản ứng đầu tiên của Triển Chiêu chính là – Chẳng lẽ Tiểu Tứ Tử cũng hiểu?

Bạch Ngọc Đường thì lại nhìn nhìn đầm Bích Thủy phía sau, nghĩ là có phải Tiểu Tứ Tử đang nhìn lướt đánh cá phía dưới hay không?

Trên thực tế, hai người cũng không hề hiểu được chính xác Tiểu Tứ Tử nghĩ gì, Tiểu Tứ Tử là đang nghiên cứu, cách câu thông của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này có phải là cái mà người ta vẫn nói, gọi là cái gì a? Đúng rồi – Mắt qua mây lại đi!

“Lão nhân gia, vận khí của ngài tốt thật đó!” Tử Ảnh vừa nhai đậu phộng vừa trêu ghẹo Lục Phong: “Ba lần bắt thăm đều bắt trúng, liệu có phải Thiên Tôn lão nhân gia vì muốn ngài là chủ môn cho nên mới cố ý lừa ngài cùng những đồ đệ Thiên Sơn kia không a?”

Tử Ảnh vừa nói xong câu này, Thiên Tôn ha ha cười lớn: “Ai nha, Tiểu bằng hữu, có biết cái gì gọi là “Phật viết không thể nói” không a?”

Mọi người trong lòng hiểu rõ —— Lục Phong tuy có chút thành thật, thế nhưng điều đáng quý chính là hắn không có dã tâm, nếu đổi sang người khác có dã tâm một chút, nói không chừng bây giờ Phái Thiên Sơn đã tan đàn xẻ nghé rồi.

“Lục chủ môn, hay là nói chút chuyện vụ án Nhạc Thành Tây, cùng Yên Lâm và Từ Phi nữa.” Bao Chứng vẫn là người đầu tiên nhớ đến chính sự.

“Ừm.” Lục Phong lập tức thu hồi tâm tư vui đùa, nghiêm túc nói: “Là thế này, thi thể của ba người vẫn còn được cất giữ trong hầm băng Phái Thiên Sơn, ta đã phái người trông coi, ở nha môn nhiều người ra vào tương đối hỗn loạn.

Bao Chứng gật đầu.

“Thành Tây chết có chút kỳ quái!” Lục Phong nhíu mày, hình như vô cùng hoang mang: “Vô công của Thành Tây không yếu, thế nhưng hắn lại không một tiếng động mà cứ thế chết ở trong phòng, lại còn là một đao phong hầu nữa. Nói thật, trên đời này người có thể làm được chuyện này cũng không có được mấy người.”

Mọi người đều nhíu mày.

“Có thể là do trước đó đã bị hạ được làm mất ý thức, sau đó mới là dùng đao không?” Công Tôn hỏi.

“Cũng có khả năng này, cho nên ta mới cất giữ thi thể thật tốt.” Lục Phong thở dài: “Có điều lại nói tới, lần này Thành Tây trở về có chút kỳ quái, Yên Lâm cùng Từ Phi cũng vậy.”

“Có điểm đáng ngờ gì sao?” Bao Chứng hỏi.

“Có a, bọn họ đều đến rất sớm.” Lục Phong nói ra lý do này, mọi người nghe có chút kỳ quái.

“Tối sớm sao?” Triển Chiêu nghi hoặc: “Cái này cũng khả nghi sao?”

“Ách...” Lục Phong vừa định nói thì đột nhiên lại nghe thấy trên núi có động tĩnh, chỉ trong chốc lát, mọi người lại thấy một thiếu niên chạy như bay xuống, vừa chạy vừa kêu: “Chưởng môn, không hay rồi, không hay rồi Chưởng môn!”

Lục Phong bị hấn kêu như vậy cũng cả kinh, mấy ngày nay cũng xảy ra nhiều chuyện, giờ lại có chuyện nữa, chẳng lẽ lại có người nào đó bị chết sao?

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Phong đứng phắt lên.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng đúng lúc mà liếc nhau một cái – Không phải trùng hợp thể chứ?

“Trình Chí sư huynh đánh nhau với Vương Lạc sư thúc a!” Tiểu đồ đệ sốt ruột.

Lục Phong sững sốt, thể nhưng như vậy hấn có chút yên tâm, không chết người là được rồi, thể nhưng lại nghĩ đến, này có chút kỳ quái: “Hai người bọn họ làm sao đánh nhau?”

“Không biết a.”

“Hấn là chỉ luận bàn mà thôi.” Lục Phong xua xua tay ngồi xuống: “Vương Lạc thích so chiêu với người khác, đây cũng không phải chuyện hiểm lạ gì, Trình Chí chỉ là bồi hấn thôi.”

“Không phải a Chưởng môn, bọn họ đánh tới ta sống người chết đó, đã đổ máu rồi mà.” Tiểu đồ đệ gấp đến dậm chân: “Họ còn nói cái gì mà hôm nay nếu như người sống thì ta chết, có vài vị sư huynh tiến đến khuyên can đều bị đả thương nữa.”

Lục Phong lại đứng lên: “Hai người bọn họ vì sao đánh nhau?”

Tiểu đồ đệ lại một mực lắc đầu: “Không biết, Chưởng môn, người mau đi xem chút đi, nếu vẫn không tách bọn họ ra, nhất định sẽ có tai nạn chết người đó.”

Lục Phong gật đầu, xua tay với hấn: “Nhanh nhanh, nhanh dẫn đường.”

Tiểu đồ đệ xoay người chạy, Lục Phong đuổi theo hai bước lại lập tức dừng lại, nghĩ nghĩ chút rồi quay đầu túm Bạch Ngọc Đường: “Sư thúc a, hai người kia công phu đều rất tốt, có thể ta khuyên không nổi, ngài xuất mã đi!”

Nói xong liền túm Bạch Ngọc Đường lên núi.

Triển Chiêu cảm thấy tò mò, cũng đi theo.

Đám người Triệu Phổ nhìn nhau – Không nghĩ tới mới ngày đầu lên Thiên Sơn đã gặp được nội bộ Phái Thiên Sơn tư đấu, này cũng tốt, cùng đi tham quan thôi.

Vì thế mọi người bắt đầu nổi hứng bát quái, muốn đuổi theo đi xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử vẫn ôm chén trà mà ngồi phát ngốc bên bàn, Công Tôn thấy bé cứ ngây ngô như vậy, cứ tưởng là bé mệt liền đưa tay bế bé lên, đi theo bọn Triệu Phổ lên núi.

Chính là vừa định đi, Tiểu Tứ Tử lại bắt đầu rướn về phía sau, hai mắt cứ nhìn chăm chăm đầm Bích Thủy.

Triệu Phổ thuận tay đón bé qua, nhìn Công Tôn ôm cũng đủ mệt.

Thế nhưng Tiểu Tứ Tử vẫn lại ghé vào vai Triệu Phổ mà nhào ra, Triệu Phổ gọi bé, bé cũng không có trả lời, chỉ nhìn chăm chăm mặt hồ Bích Thủy mà phát ngốc.

Triệu Phổ thấy bé mở to mắt nhìn như vậy, liền hỏi: “Sao thế?”

Đôi mắt Tiểu Tứ Tử càng mở to hơn, sau đó bé đột nhiên đè lại vai Triệu Phổ: “Chờ một chút.”

Triệu Phổ sững sốt.

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, chỉ chỉ phía sau: “Lùi lại hai bước.”

Triệu Phổ cũng rất nghiêm túc mà lùi lại hai bước, rất nghe lời bé chỉ huy.

Tử Ảnh và Giả Ảnh đi phía trước cũng quay đầu lại nhìn, Công Tôn cũng không hiểu, cũng tiến lại xem Tiểu Tứ Tử làm gì.

Tiểu Tứ Tử ghé vào vai Triệu Phổ, vuốt cái cằm mồm mồm mà híp mắt nhìn cả nửa ngày, liền hỏi: “Có phải cái bóng cá kia đang chìm xuống không nha?”

Mọi người đều sửng sốt, cùng nhau quay lại xem...

Chỉ thấy những cái bóng cá thật dày mà bọn Tử Ảnh phủ bên trên lưới đánh cá ban nãy, lúc này, hình như những chiếc bóng này đang chìm xuống thì phải.

“Oa!” Tử Ảnh hô vang, Hắc Ảnh cùng Giả Ảnh đã chạy qua, mỗi người giữ chặt một đầu lưới cá... Lần túm này, hai người lại bất ngờ lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì bị lôi xuống đầm nước rồi.

Tử Ảnh nhảy qua giữ chặt Giả Ảnh, Âu Dương Thiếu Chinh lại túm Hắc Ảnh, hai người vận nội kình đập lồm cả một bãi đất sâu.

Công Tôn cả kinh – Bốn người này đều có nội lực rất thâm hậu, vậy thứ gì đó trong nước kia hẳn phải nặng bao nhiêu a?

Bàng Cát đi phía sau cũng nóng nảy, kêu lên: “Cẩn thận, cẩn thận đừng để bị túm xuống.”

Triệu Phổ nhét Tiểu Tứ Tử vào ngực Công Tôn, nhảy người một cái nhìn xuống lòng hồ xem, lúc này... chỉ thấy trong lòng hồ vốn tĩnh lặng lại nổi lên một cột xoáy nước, không chỉ nổi lên bọt nước màu trắng mà hình như dưới đó còn có vật nặng gì đó đang giãy dụa kịch liệt, cái lưới này cũng sắp bung mất rồi.

Triệu Phổ không nhìn rõ dưới nước là cái gì, chỉ nhìn thấy thủy tảo trong nước, ngay cả bùn cũng bị khuấy lên, cả đầm nước đều đục ngầu.

“Vương gia.” Tử Ảnh nhìn thấy lưới đánh cá trong tay Giả Ảnh sắp bị giằng đứt rồi, nhảy mắt cái đã sắp đứt mất rồi.

Triệu Phổ liền phi thân lại đây, một tay túm lấy dây thừng trong tay Tử Ảnh, vận nội lực kéo lên...

Chính lúc này, trên tay hắn đột nhiên nhẹ hẫng.

Triệu Phổ lão đảo, này được chứ, đẹp trai như hắn cũng sắp phải ngã chống gọng lên trời rồi, lúc này Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liền phi thân qua làm đệm thịt cho hắn.

Ở đầu bên kia, Hắc Ảnh cùng Âu Dương cũng bị ngã chống vó.

Lại nhìn chiếc lưới cá mà mọi người kéo lên được, chỉ thấy bên trên chiếc lưới đánh cá được bện bằng dây thừng thật chắc, vậy mà lại có một lỗ thủng thật lớn.

Triệu Phổ bò dậy chửi má nó chứ – Lần sau ông nhất định phải mang võng sắt đến bắt nó.

Lúc này, Công Tôn vì tò mò cũng chạy đến cạnh bờ hồ, cúi đầu nhìn vào trong lưới cá, hắn chậm rãi ngồi xuống, nhặt từ trong lưới ra một chút đồ.

Tiểu Tứ Tử đang ôm Công Tôn cũng ghé đến xem.... Dưới ánh mặt trời chói chang, đồ vật này giống hệt những chiếc gương phản chiếu ánh sáng lộng lẫy.

Vật này đại khái to bằng miệng chén, giống một chiếc vảy cá, thể nhưng có cảm giác rất cứng rắn. Lúc này nó vẫn còn ướt, dưới ánh mặt trời còn gần như trong suốt, màu xanh đậm, bên trên còn có dấu vết hoa văn trông như vòng tuổi...

Công Tôn nhìn một lúc lâu, lại liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử trong lòng mình một cái. Hai phụ tử cùng trao đổi ánh mắt.

Tiểu Tứ Tử há to miệng: “Thật sự có a phụ thân? Thật là Kỳ Lân a?!”

26. Q.2 - Chương 26: Nội Bộ Đấu Đá

Triệu Phổ nhận lấy cái vảy hình mai kia mà nhìn nhìn, lại đưa đến gần mũi ngửi ngửi, nhíu mày lắc đầu: “Không có mùi tanh.”

Công Tôn cũng tiến đến gần, hai người cùng nhìn chiếc vảy kia.

Có lẽ là vì quá mức chuyên chú, hai người cũng không có chú ý đến việc đầu đã kề sát cạnh nhau rồi.

Tiểu Tứ Tử bị đặt trên mặt đất, lúc này đứng giữa hai người, ngẩng mặt lên nghiêm túc nhìn, lại nhìn thấy đầu hai người dựa vào nhau rất gần...

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay nhỏ mồm mĩm lên sờ sờ cảm, đôi mắt to liên tục chớp chớp, hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Âu Dương Thiếu Chinh khoanh tay, ngồi xổm cạnh hồ nước mà ngắm, lắc đầu một cái: “Lực mạnh như vậy, là Kỳ Lân hay là Rồng chứ? Gia hỏa này được, hay là cứ mang năm trăm quân binh đến vớt thử xem đi?”

“Vương gia.” Lúc này Bao Chứng không có chút hứng thú nào với Kỳ Lân hay là Rồng hết, điều hấn quan tâm bây giờ chính là án mạng tại Thiên Sơn, vì thế liền giục Triệu Phổ: “Bằng không cứ lên núi trước đi?”

“À.” Triệu Phổ vừa ngẩng đầu lên, Công Tôn cũng hồi phục tinh thần lại mà ngẩng đầu...

Hai người lúc này mới phát hiện đã dựa vào nhau rất gần, cùng nhìn nhau một cái, Công Tôn liền lui ra một bước, híp mắt mà nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gãi gãi đầu, tâm nói Ngốc tử này sao vậy? Bị ong chích sao?

Mọi người cũng không có nháo loạn nữa, lên núi tìm bọn Triển Chiêu.

Ngay phía trên đầm Bích Thủy có một con đường nhỏ dẫn thẳng đến Phái Thiên Sơn, Triệu Phổ liền bế Tiểu Tứ Tử lên, chạy về phía trước.

Công Tôn cũng chậm rãi chạy theo sau, lúc này hấn cảm thấy thật lạ – Sao Tiểu Tứ Tử lại có thể thân thiết với Triệu Phổ như vậy chứ?

Mà lúc này, bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đi theo Lục Phong lên Phái Thiên Sơn ở sau núi rồi. Tiến vào từ cửa sau, đi thêm một chút đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm, cũng có thể đoán được song phương hẳn là đánh đến đầu rơi máu chảy.

“Dao phong còn mang theo cả sát khí à.” Triển Chiêu cảm khái một câu: “Hai người này có thâm thù đại hận gì sao?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Lục Phong: “Bình thường hai người này có thù oán?”

“Không có.” Lục Phong một mực lắc đầu: “Vương Lạc tuy có lỗ mãng một chút, rất thích cùng đồng môn luận võ, thế nhưng tính cách hấn rất ngay thẳng, cũng không có xấu. Mà Trình Chí lại tư văn nho nhã, không thích cãi nhau với người, cũng không hiểu hai người này vì sao lại đánh tới thế này nữa.”

Đi qua hậu viện, lại nhìn thấy ở cửa có không ít người vây quanh, bên trong thì đao quang kiếm ảnh.

“Chưởng môn.”

Có mấy đồ đệ tinh mắt, liếc cái đã nhìn thấy Lục Phong, đều kêu lên, lại vừa gọi vừa khuyên người đang đánh bên trong: “Sư huynh a, đừng đánh nữa, chưởng môn đến rồi.”

Thế nhưng, cái tên của Lục Phong hiển nhiên là chẳng có tác dụng gì với Thập đại cao thủ, người ta vẫn cứ tiếp tục đánh cho đến ta sống người chết.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua một chút, hai người công phu thực ra cũng không chênh lệch mấy, một người dùng đao, người kia dùng kiếm.

Triển Chiêu cũng cảm thấy buồn bực, liền hỏi Bạch Ngọc Đường: “Phái Thiên Sơn cũng dùng kiếm sao?”

Không chờ Bạch Ngọc Đường giải thích, Lục Phong liền nói: “Đúng vậy, võ học Phái Thiên Sơn bác đại tinh thông, nói là Thiên Tôn truyền thụ, thực chất đầu tiên là truyền thụ nội lực, sau đó mới là đao pháp. Ngoại trừ Bạch Ngọc Đường Tiểu sư thúc, tất cả mọi người đều bị đánh rớt ở vòng đầu tiên. Thế nhưng, tuy rằng nội lực chỉ học được lơ mơ, cũng đủ thuận hậu vô cùng, cho nên học những cái khác cũng nhanh. Cũng vì vậy mà đệ tử Phái Thiên Sơn hầu như đều là cao thủ.”

Triển Chiêu hiểu rõ mà gật đầu.

“Trình Chí, Vương Lạc, các người còn không mau dừng tay?”

Lục Phong bắt đầu ra mặt, đáng tiếc là cũng chẳng có uy phong gì: “Phái Thiên Sơn nghiêm cấm nội đấu, hai người điên rồi sao?”

Thế nhưng hai người cũng không có để ý đến, lúc hoán chiêu còn nói với Lục Phong một câu: “Bớt lo chuyện người khác, hôm nay có hấn không có ta.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt – Thật ăn ý a!

Lục Phong xấu hổ gãi gãi đầu, đám tiểu đồ đệ phía sau cũng thực bắt đắc dĩ, bên cạnh còn có mấy người trẻ tuổi đang khoanh tay, dáng vẻ như chuyện chẳng có gì liên quan đến mình mà quan sát, đầy mặt đều là tâm tư xem náo nhiệt, có lẽ cũng chính là những người nằm trong Thập đại cao thủ.

Triển Chiêu âm thầm lắc đầu, đây có chỗ nào giống sư huynh đệ đồng môn chứ? Đã là đồng môn hấn là phải tình như thủ túc, thương yêu đùm bọc lẫn nhau như người trong một gia đình mới đúng, làm gì có chuyện thấy huynh đệ mình đánh nhau, đã không khuyên can thì chớ, lại còn đứng đó xem náo nhiệt, thật quá không trượng nghĩa chút nào.

Có lẽ nhận ra được thần sắc thất vọng của Triển Chiêu, Lục Phong cũng cảm thấy ngượng ngùng, Phái Thiên Sơn vốn là đứng đầu võ lâm, nay lại nội bộ đấu đá, chính mình làm Chứng môn lại chẳng thể khiến người ta dừng lại, đúng là khiến người khác chê cười, có chút làm tổn hại uy danh của Thiên Tôn a...

Lục Phong theo bản năng mà nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không mang theo đao, Hấn vốn nghĩ chỉ ra ngoài một chút mà thôi, lại không nghĩ tới đụng phải đánh nhau. Thực ra ban đầu Hấn cứ nghĩ chắc không có việc gì, chỉ cần Lục Phong khuyên nhủ hấn là sẽ dừng lại thôi. Lại không nghĩ đến hai người kia lại quay sang Lục Phong mà nói một câu vô lễ như vậy, khiến Hấn cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Từ trước đến nay Thiên Tôn đối với đệ tử Thiên Sơn cũng không có yêu cầu gì, chỉ có ba điểm. Thứ nhất, không cho phép ý mạnh hiếp yếu. Thứ hai, huynh đệ trong môn phải hòa thuận, cấm nội đấu. Thứ ba, phải tôn trọng Chứng môn Lục Phong.

Cái lũ được gọi là cao thủ này, lại đem những lời Thiên Tôn căn dặn như gió thoảng bên tai như vậy.

Lúc này, ở bên ngoài, đám người Triệu Phổ cũng đã chạy đến.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên cánh tay Triệu Phổ, tò mò mà nhìn mấy người trong viện đang giao đấu, sau đó bé ghé vào tai Triệu Phổ nói: “Cửu Cửu nha, trên người bọn họ đều có máu a.”

Triệu Phổ hơi nhướng mày, hai người này nội lực đều không tệ cho nên đao phong lướt qua khó tránh khỏi bị thương, lại nói, cũng chẳng biết phải gọi Phái Thiên Sơn là cái gì nữa, đồng môn huynh đệ cũng có thể đánh thành như vậy, chiếu theo quân pháp của hấn mà xử lý, cả hai tên đều phải đem chém để răn đe kẻ khác mới được.

Đúng lúc hấn còn đang bất mãn, Công Tôn ở bên cạnh lại không nóng không lạnh mà tới một câu: “Đây là môn phái giang hồ, người cho là họ sẽ nghe lời như quân binh trong quân doanh của người sao?”

Triệu Phổ sờ cằm, gật đầu: “Cũng đúng!”

Nói xong, hấn cũng ngăn người, cùng Công Tôn liếc mắt nhìn nhau một cái, Triệu Phổ buồn bực – Tại sao Ngốc tử này lại biết ban nãy ta muốn làm gì?

Công Tôn tiếp tục quan chiến, hấn càng hiếu kỳ hơn chính là, Bạch Ngọc Đường sẽ xử lý tình huống này thế nào, thế nhưng, hấn cũng không có nghĩ nhiều.

Tiểu Tứ Tử nhìn Triệu Phổ lại nhìn Công Tôn, theo bản năng mà nheo lại ánh mắt, thần sắc có chút vi diệu.

Thấy có nhiều người lạ đến như vậy, những tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn cũng cảm thấy thật mất mặt, càng khuyên can nhiều hơn.

Vương Lạc thực không vui, rống lên một câu: “Cút hết cho lão tử, ai nhúng tay vào ta giết...”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy một bạch ảnh chợt lóe lên.

Vương Lạc cùng Trình Chí đều ngây người, lúc phục hồi tinh thần lại rồi lại càng sững sốt, nhìn lại lần nữa... Binh khí trên tay đều biến mất.

Trong nhất thời, hai người đều ngây ngẩn, hai mặt nhìn nhau, hình như là hoàn toàn không thể tin được.

Mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Tử Ảnh nhẹ nhàng đụng Giả Ảnh, liếc mắt một cái, ý là – Bạch Ngọc Đường này lợi hại thế sao? Vương gia không chừng cũng không đánh lại hắn đi?

Giả Ảnh cũng cảm thấy kỳ quái, chiêu này của Bạch Ngọc Đường thực sự cũng có chút dọa người. Theo lý mà nói, người của Phái Thiên Sơn cũng đều là những nhân vật đỉnh đỉnh đại danh, hai người vừa so chiêu kia, mọi người nhìn qua cũng biết không phải là phường vô dụng a! Bạch Ngọc Đường lại có thể làm thế nào mà thu hồi binh khí của hai người họ chứ...

Thế nhưng, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ lại rất bình tĩnh.... Chiêu này của Bạch Ngọc Đường quả thực rất dọa người, thế nhưng thực tế, chẳng qua đây cũng là do khinh công quỷ dị của hắn mà thôi. Bạch Ngọc Đường được sự chân truyền của Thiên Tôn, một chiêu Như Ảnh Tùy Hình này, tên như nghĩa, chính là khi thi triển khinh công, thân pháp chẳng khác nào cái bóng. Loại khinh công này cực kỳ khó học, thế nhưng dùng để dọa người lại vô cùng tốt, xem ra vị Tiểu sư thúc tổ này hôm nay muốn bộc lộ tài năng trước đám hậu bối lớn tuổi này rồi đây.

Quả nhiên, chỉ một chiêu này đã trấn áp được tinh thần của hai vị cao thủ kia.

Hai người bọn họ đều cùng nhau nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, sau đó lại ngẩn người, rồi đều xoay mặt đi không nói gì.

Lục Phong cũng thở ra một hơi, Triển Chiêu bất đắc dĩ – Vô lâm giang hồ, quả nhiên nói chuyện bằng công phu.

Bạch Ngọc Đường đeo đao giao cho Lục Phong, ý bảo hắn xử lý.

Lục Phong tâm nói, quả nhiên vẫn là Tiểu sư thúc tốt nhất, hắn nhận đao rồi cẩn thận để bên cạnh, hỏi Vương Lạc cùng Trình Chí: “Hai người có tranh chấp gì? Tại sao lại phải đồng môn tương tàn đến vậy?”

Vương Lạc lúc này cũng đã hồi phục tinh thần lại rồi, hung tợn mà trừng mắt nhìn Trình Chí một cái, cũng không thèm để ý đến Lục Phong, quay qua cầm đao của mình, xoay người bước đi.

“Ai!” Lục Phong gọi hắn lại: “Vương Lạc!”

Vương Lạc kia ngay cả bước chân cũng không dừng lại, căn bản là không thèm để ý đến lời của Lục Phong.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều phải nén giận – Thực kiêu ngạo, muốn đánh...

Vương Lạc còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên lại nghe thấy Bạch Ngọc Đường ở phía sau mở miệng nói: “Người đi sai hướng rồi!”

Vương Lạc hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Vương Lạc, sau đó lại nhìn nhìn Trình Chí, chỉ tay về một phía: “Đường xuống núi ở bên này.” Nói xong liền phân phó mấy tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn đang há to miệng bên cạnh: “Chuẩn bị đồ cho bọn họ, từ nay Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn sửa thành Bát đại, hai người này trực xuất sư môn, vĩnh viễn không cho phép quay lại Thiên Sơn.”

Bạch Ngọc Đường nói một câu này, sắc mặt Vương Lạc cùng Trình Chí đều biến đổi.

Lục Phong cũng nhìn Bạch Ngọc Đường, hắn tương đối mềm lòng, cảm thấy trừng phạt thế này rất nghiêm khắc.

“Người nói cái gì?” Vương Lạc trợn mắt mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Thanh âm Bạch Ngọc Đường vẫn lạnh lùng như cũ: “Thì ra người không phải bị điếc sao? Hóa ra lại nghe được à? Vừa rồi Chương môn gọi người tại sao người lại không đáp lại?”

Trên mặt Vương Lạc xấu hổ.

Tính cách Trình Chí khác với Vương Lạc, hẳn biết Bạch Ngọc Đường không có dễ nói chuyện như Lục Phong, Thiên Tôn lại có tiếng là vô cùng sùng bái, đừng nói là đuổi đi hai người, cho dù Bạch Ngọc Đường có muốn giải tán Phái Thiên Sơn, một lần hỏa thiêu Phái Thiên Sơn, Thiên Tôn chắc chắn cũng không nói một lời.

Trình Chí trắng mắt liếc Vương Lạc một cái, chủ yếu là do cái tên lỗ mãng này, thường ngày không nể mặt Lục Phong thì thôi đi, hôm nay lại còn giở trò trước mặt Bạch Ngọc Đường và nhiều người ngoài như vậy, lại không biết thu liễm một chút.

Mà lúc này, Triển Chiêu gật đầu một cái, cảm thấy nên như vậy, Triệu Phổ thì còn cảm thấy cái này thật quá tiện nghi cho hai tiểu tử kia, ít nhất phải đánh mỗi người một trăm quân côn.

Lúc này Vương Lạc cùng Trình Chí có chút hối hận, mà điều kỳ quái nhất chính là – Thập đại cao thủ ở nơi này cũng có mấy người, tuy rằng Bạch Ngọc Đường không có nhớ hết tên, thế nhưng có thể nhận ra được. Dưới trướng Vương Lạc cùng Trình Chí cũng có không ít môn đồ, lại ở Thiên Sơn lâu như vậy, hẳn là cũng phải có mấy bằng hữu đi? Thế nhưng, khi biết hai người bọn họ bị trục xuất sư môn như vậy, thế nhưng lại chẳng có một ai thay bọn họ cầu tình cả.

Triển Chiêu âm thầm mà ‘sách’ mấy tiếng, cũng không biết hai người này bình thường đối nhân quá thất bại hay là nên nói nhân tình Phái Thiên Sơn bình thường lạnh lẽo như vậy nữa.... Tại sao đồng môn với nhau lại lạnh lùng thế a, vậy học công phu tại một nơi thế này còn gì là nghĩa lý nữa?

“Sư thúc a, hay là...” Lục Phong thấy sắc mặt Trình Chí cùng Vương Lạc tái nhợt, thần sắc cũng có chút hối hận mà nhìn mình có ý xin hãy khoan dung, cho nên liền thay bọn họ cầu tình.

Chỉ là hẳn còn chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã xua tay với mọi người xung quanh: “Chuyện nhỏ, đều tan đi, người nào cần làm gì thì làm đó đi.” Nói xong rồi lại quay sang vỗ vỗ Lục Phong, ý bảo Bao Đại Nhân cùng Bằng Thái Sư vẫn còn ở phía sau đợi đã lâu rồi, nói: “Làm chính sự đi.”

Lục Phong xấu hổ.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều liếc mắt nhìn nhau một cái. Ai nha! Bạch Ngọc Đường thâm tàng bất lộ a, chuyện hai vị cao thủ bị đuổi ra khỏi sư môn thế này mà Hắc còn nói chỉ là chuyện nhỏ thôi sao.

Lục Phong cũng biết tính tình Tiểu sư thúc này của hắn cực kỳ giống hệt Thiên Tôn, bây giờ mà cầu tình hẳn là không có tác dụng ...

Quay đầu lại nhìn Trình Chí cùng Vương Lạc, Lục Phong đánh mắt ra hiệu một cái, ý là – Đúng đó làm gì, nhanh xin tha thứ đi.

Wương Lạc cùng Trình Chí liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có chút xấu hổ, xin tha thứ như thế nào? Mấy vị cao thủ Phái Thiên Sơn đã lâu không có người quản, đối với vị Chương môn là Lục Phong này bọn họ đã không thèm để mắt đến, từ lâu đã trèo lên đầu hắn rồi, bọn họ đã sớm không còn nhớ tư vị cúi đầu từ lâu rồi.

Cuối cùng, đến khi mắt thấy bọn Bạch Ngọc Đường sắp rời khỏi sân rồi, đột nhiên lại nghe thấy “xoảng” một tiếng.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Vương Lạc ném đao, quỳ rạp xuống đất: “Xin Sư thúc tổ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Vương Lạc nguyện ý nhận sai!”

Triệu Phổ sờ cằm – Thì ra cũng chỉ là mánh tử thô nhân a, còn tưởng đồ đệ Phái Thiên Sơn đều cùng dạng với Bạch Ngọc Đường chứ, hóa ra cũng có kẻ thiếu tâm nhân nữa.

Công Tôn liếc hắn một cái – Người luyện võ đa số đều là thô nhân.

Triệu Phổ mở to hai mắt – Cái này người cũng biết?!

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt quan sát hai người – Oa! Mắt qua mày lại!

Trình Chí do dự một chút, cũng quỳ xuống nhận lỗi: “Xin Sư thúc tổ tùy ý xử phạt, thế nhưng, đừng trực xuất chúng ta khỏi sư môn.”

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng hành động chẳng khác Vương Lạc ban nãy là bao, làm như hoàn toàn không hề nghe thấy, tiếp tục dẫn người đi ra ngoài.

Triển Chiêu hơi mỉm cười, cảm thấy rất kỳ quái tại sao năm đó Thiên Tôn lại không để cho Bạch Ngọc Đường làm Chương môn. Lúc Hắc không cười trông đặc biệt nghiêm túc, cũng rất có khi phá vỡ Chương môn, tuy cũng hơi trẻ một chút.

Vẫn là câu nói cũ, tuy Bạch Ngọc Đường không nhớ rõ Thập đại cao thủ này, thế nhưng Thập đại cao thủ này đều nhớ rõ Hắc! Tính tình vị Tiểu sư thúc tổ này căn bản giống hệt Thiên Tôn, lời đã nói ra không bao giờ đổi lại, là thiên chi kiêu tử càng không thêm để ý đến cảm thụ của người khác, cầu tình chỉ e là vô dụng mà thôi. Thế nhưng, nếu như thực sự bị trực xuất sư môn, sau này bọn họ phải làm sao đây?

Tính cách Vương Lạc tương đối nóng nảy, nói chuyện cũng rất trực tiếp: “Ta không tôn trọng Chương môn, tự mình dùng binh khí đánh nhau là ta sai, cam nguyện chịu phạt, thế nhưng ta muốn giết Trình Chí là có lý do, chỉ cần không đuổi ta ra khỏi Thiên Sơn, từ nay về sau, cho dù có bắt ta giống như con chó bị kẹp đuôi mà nuôi cũng được, như vậy vừa lòng Sư thúc tổ đi?!”

Mọi người đều nhìn nhau.

Triệu Phổ có chút không hiểu – Đám bang nhân này, vì sao cứ phải sống chết lưu lại Phái Thiên Sơn chứ? Thiên Tôn đối với bọn họ cũng không được tính là đặc biệt quan tâm, cũng không nhận bọn họ là đồ đệ, chỉ nói là môn hạ, chương môn Phái Thiên Sơn Lục Phong cũng không có năng lực gì nhiều, dựa vào công phu của bọn họ, xuống núi rồi cũng có thể sáng lập môn phái cũng không tệ đi? Đâu cần miễn cưỡng như vậy?

Chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, chỉ có người từng thấy qua công phu chân chính của Thiên Tôn, mới có thể biết cái gì gọi là thánh giả vô địch vô lâm, chỉ có người được người có cấp bậc như Thiên Tôn chỉ điểm qua đôi chút, mới có thể hiểu được cái gì gọi là tiến bộ cực nhanh! Không có bất kỳ một người luyện võ nào lại tình nguyện bỏ đi ánh hào quang là Thiên Tôn hết.

Mặt khác, đối với người giang hồ mà nói, kiêng kỵ nhất chính là bị trực xuất sư môn, bởi vì bị trực xuất sư môn cũng không nằm ngoài mấy cái lý do – Phẫn bộ sư môn, vi phạm môn lệnh, tàn sát đồng môn...

Một khi bị dính dáng đến mấy tội danh như vậy, từ đây đừng mong hành tẩu giang hồ, tiền đồ cũng hủy hết.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người, hình như còn cảm thấy rất kỳ quái, hỏi một câu: “Người làm chó làm gì? Ta cũng đâu có thích chó.”

Mọi người đều sửng sốt.... Sau đó lập tức á khẩu mà nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Hắc lại còn có vẻ rất hợp tình hợp lý mà nói: “Từ nhỏ đến lớn, ta đều chỉ thích mèo.”

Vương Lạc nhụt chí, quả nhiên là bách độc bất xâm, giọng điệu nói chuyện cũng giống hệt Thiên Tôn.

So với Vương Lạc, Trình Chí có vẻ thông minh hơn nhiều, cầu xin Lục Phong: “Chương môn sư huynh, chúng ta biết sai rồi.”

Lục Phong mềm lòng, liền phát tay với hai người: “Trước tiên... các người cứ về phòng tự kiểm điểm đi, lát nữa ta sẽ cho người gọi các người tới, nói rõ cho ta biết chuyện gì xảy ra, còn nữa, không cho phép lại đánh nhau.”

Vương Lạc cùng Trình Chí nghe xong, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy Hắc không tỏ vẻ gì, hình như cũng không muốn can dự đến quyết định của Lục Phong liền biết, được cứu rồi, vì vậy nhanh chóng tạ ơn rồi chạy về phòng mình.

Bạch Ngọc Đường cũng không có nói gì, Phái Thiên Sơn là của Lục Phong, cứ để hắc quản đi, muốn giết gà dọa khỉ hay răn đe cảnh cáo cái gì đó, cũng để cho Lục Phong tự mình giải quyết đi.

Lục Phong thấy Bạch Ngọc Đường đồng ý, liền nhanh chóng dẫn mọi người tới phòng chứa thi thể, đi xem thi thể Nhạ Thành Tây và Yến Lâm cùng Từ Phi.

Lúc đi xuống chân núi, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đang thủ thủ cái gì đó, chỉ thấy Triển Chiêu mở to hai mắt, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường đi nhanh lên mấy bước, chợt nghe thấy Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu chuyện Triệu Phổ bắt Kỳ Lân vĩ đại vừa rồi.

“Thật sự có Kỳ Lân sao?” Bạch Ngọc Đường cũng không quá tin tưởng: “Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua.”

“Chỉ còn một cái vảy.” Tiểu Tứ Tử móc từ trong hà bao nhỏ xíu của mình ra một cái vảy cứng, đưa cho Bạch Ngọc Đường. Đây chính là cái vảy mà ban nãy Công Tôn nhét vào trong hà bao của bé, bảo bé giữ cẩn thận, mặc kệ đây là vảy rồng hay vảy kỳ lân, cứ giữ lại trước đã.

Bạch Ngọc Đường nhận cái vảy kia, nhìn một lát rồi nhú mày.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu cũng tiến lại nhìn xem, thế nhưng cảm giác như cái vảy này là một mặt gương vậy... Làm gì có vảy nào lại cứng vậy chứ?

Tới gần phòng chứa thi thể, Công Tôn cùng Bao Chứng vào xem thi thể, Bạch Ngọc Đường cảm thấy không có hứng thú, nhìn thoáng qua lại thấy Triển Chiêu cũng đi ra.

Lúc này, mấy đồ đệ Phái Thiên Sơn đang khiêng một cái lưới đánh cá thật lớn đã bị thủng một lỗ đến, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường liền hỏi: “Thái sư thúc tổ, lưới đánh cá này hỏng rồi, bỏ đi chứ?”

Triển Chiêu chỉ chỉ mặt đất: “Đặt xuống đây xem.”

Tiểu đồ đệ đặt lưới xuống mặt đất.

Triển Chiêu cầm cái lưới mở ra nhìn xem, cuối cùng cũng tìm được chỗ rách, kinh ngạc: “Chỗ rách thật lớn!”

Bạch Ngọc Đường sau khi nhìn thoáng qua liền khế nhú mày lại, lại cầm cái vảy kia lên nhìn.

Hai người đó như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, liền ngồi xổm xuống mặt đất cầm một đoạn dây thừng to bằng đầu ngón tay bị đứt để xem, cuối cùng lại ngẩng đầu nhìn nhau một cái...

Triển Chiêu hơi mỉm cười, lấy chiếc vảy kia nói: “Ta biết đây là cái gì.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Ta cũng vậy.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nhìn thấy hai người lại bắt đầu thần bí, cũng cảm thấy tò mò, chính lúc đó bé lại đột nhiên cảm thấy hình như có một nhúm lông mao mềm mại đang cọ cọ vào chân mình, bé cúi đầu xuống vừa nhìn, Tiểu Tứ Tử lập tức nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang tâm bắt chiếu tuyên mà cùng nhau xem lại thật kỹ chiếc vảy kia thì lại đột nhiên nghe thấy một tiếng “miao” vang lên.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng mà nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu thì lại cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang ôm một con mèo đen có bộ móng chân trắng muốt nhỏ nhắn, giơ lên trước mặt hai người: “Xem nha!”

Chú mèo con kia cùng hai người nhìn nhau một lát, lại thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay, cầm cái lông núp da sau cổ của nó mà nhấc lên.

Tiểu miêu kia bị kéo đến tê rần, vừa kêu vài tiếng “miao miao” vừa giãy dụa, muốn thoát ra, lại có chút bất mãn mà trừng mắt “lườm” Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, tay lại nhẹ nhàng túm lấy râu mèo, quả nhiên tiểu miêu kia lại bắt đầu nháo loạn lên.

Triển Chiêu liền đoạt lại chú mèo kia, khó hiểu mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Không phải người thích mèo sao?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Ta thích chứ.” Nói xong lại đưa tay nhéo nhéo đệm thịt ở chân mèo, thuận tiện còn kéo cái đuôi nó một cái.

Hắc miêu kia gấp đến độ giương móng vuốt ra chụp tay Hắc, có điều Bạch Ngọc Đường nhanh tay tránh thoát, rõ ràng là rất có kinh nghiệm.

“Người xác định người thích sao?” Triển Chiêu đem tiểu miêu trả lại cho Tiểu Tứ Tử, bảo bé nhanh chóng giấu đi.

Bạch Ngọc Đường cười nhàn nhạt: “Ta thích nhất là mèo, đặc biệt là cảm giác “bắt nạt” mèo.”

Triển Chiêu cả kinh – Vừa rồi, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Bạch Ngọc Đường đột nhiên sáng quắc lên, cũng không biết là Hắc nói chơi hay nói thật, dù sao thì Triển Chiêu cũng cảm thấy được có một trận gió lạnh “vèo” qua sau gáy.

27. Q.2 - Chương 27: Lân Dao

Từ cái vẫy cùng lưới đánh cá kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã tìm ra chút manh mối, đương nhiên.... Cái này ngoại nhân không thể biết được.

Lúc này, Công Tôn đi ra, hình như cũng cảm thấy khó hiểu.

Lục Phong cùng đi với hắc cũng trưng ra vẻ mặt u sầu.

Triển Chiêu liền hỏi Bao Chứng: “Đại nhân, tình hình thì thế thế nào?”

Về mặt Bao Chứng rất bất đắc dĩ, nhìn Công Tôn.

Công Tôn khoanh tay nói: “Không giống bị đao làm thương tổn.”

“Không phải vết thương do đao sao? Vậy đó là cái gì?” Âu Dương tò mò.

“Ta chưa từng thấy qua loại binh khí nào thế này, rất sắc bén cũng rất nhanh, thế nhưng ta lại nghĩ không ra vết thương được hình thành thế nào.” Công Tôn rất hoang mang.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Triệu Phổ thấy được, liền hỏi: “Hai người có manh mối gì sao?”

Triển Chiêu gật đầu: “Hắc là có...”

“Có manh mối gì?” Bao Đại Nhân cũng tò mò.

Bạch Ngọc Đường liền nói với một tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn: “Đến trù phòng tìm giúp một khối thịt heo đến đây, thịt còn nguyên cả bì ấy.”

“Dạ.” Tiểu đồ đệ sững sờ chạy đi, hắc đã được nói chuyện của Bạch Ngọc Đường a! Người này đúng là không thể nhìn thẳng được, đẹp kinh người a!

Mọi người ở đây ngoại trừ Triển Chiêu thì không ai hiểu được chuyện gì – Cần thịt heo làm cái gì?

Chỉ trong chốc lát, tiểu đồ đệ kia đã mang cả một cái chân heo thật lớn đến, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Sư thúc tổ, cái này được không?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, đánh mắt ra hiệu với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nâng tay...

“Vèo” một tiếng, chiếc “vây” Kỳ Lân mà ban nãy Tiểu Tứ Tử vừa mới đưa cho Y kia bắn sát qua chân heo... bay ra ngoài thật xa, cắm sâu vào trong tường viện.

Mọi người đều hơi sững sờ, nhìn chằm chằm miếng vây kia, lại quay đầu nhìn miếng thịt heo, chỉ thấy trên miếng thịt heo đó có một lỗ thủng, giống như bị đao thương.

“Ai nha, chính là miếng vết thương thế này!” Công Tôn tiến qua nhìn chằm chằm khối thịt heo kia: “Bên ngoài miếng vết thương cùng loại với khoái đao, ta còn nghĩ là do cái gì đây, hóa ra là do ám khí.”

“Vây?” Triệu Phổ nhận lại chiếc vây mà Tử Ảnh cầm đến, nhìn nhìn một chút, sau đó nhún mày: “Thứ này căn bản đều không phải vây, là lưới đao!”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, nói với Lục Phong: “Mang ta đến phòng của Nhạc Thành Tây xem chút.”

“Được!” Lục Phong nhanh chóng mang theo Bạch Ngọc Đường đến biệt viện của Phái Thiên Sơn.”

Bởi vì Phái Thiên Sơn này gần như chiếm toàn bộ quả núi, mà mấy vị cao thủ thường rất ít khi lui tới thăm nhau, cho nên mỗi người đều ở một sơn khu riêng biệt, ở đó có biệt viện của riêng mình.

Biệt viện của Nhạc Thành Tây nằm ở giữa sườn Tây, kiến tạo dựa vào thể núi, trước núi có một đầm nước, đây chính là một trong số những đầm nước ở phía đông đầm Bích Thủy, có tên gọi là đầm Thanh Vân, ngôi biệt viện này cũng được gọi là Thanh Vân biệt viện, rất thanh lịch tao nhã.

Sở dĩ được gọi là đầm Thanh Vân là bởi đầm nước này chảy cực nhẹ nhàng yên tĩnh, bên trên lại gần như không có vật che chắn, khiến tầng tầng lớp lớp mây cao in bóng rõ ràng, trời xanh mây trắng cứ như phản chiếu qua một tấm gương lớn vô cùng tươi đẹp, chính bởi vậy mới được gọi như thế.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn làn nước phẳng lặng trong con đầm trước mặt, nước quá trong như vậy hẳn là sẽ không có cá, đầm Thanh Vân này quả thực quá sạch sẽ, thay vì nói là thanh tịnh sạch sẽ chẳng bằng là tử khí âm trầm, xung quanh cũng không có thác nước nào, trên bờ còn có cát vàng ẩm ướt, cây cối cũng không nhiều. Triển Chiêu tuy rằng không biết bơi, thế nhưng về cơ bản cấu tạo sông ngòi Y cũng biết qua một chút, đầm nước này nhất định có lối thông với bên ngoài, nếu không chỉ là đầm nước tù thì e là sớm đã thối rữa rồi.

Triển Chiêu cứ nhìn mắt hồ mà ngây ngẩn, Tiểu Tứ Tử liền túm túm vạt áo Y, tay chỉ mọi người đã đi vào biệt viện Thanh Vân, nói: “Đi vào nha!”

Triển Chiêu đưa tay nắm lấy tay bé, dẫn đi vào trong.

Bạch Ngọc Đường ngoài cửa cũng quay đầu nhìn thoáng qua, đương nhiên, Hắc luôn chú ý đến thần sắc của Triển Chiêu, cho nên cũng nhìn thoáng qua về hướng đầm Thanh Vân.

Mọi người đi theo Lục Phong tiến vào gian phòng Nhạc Thành Tây bị hại kia, cửa cũng đã bị phá hủy, có điều nhìn qua cũng biết là cửa không quá bền chắc, mà cao thủ như Nhạc Thành Tây, hẳn là cũng ít khi chú ý xem cửa phòng có chắc chắn hay không.

Sau khi vào nhà, mọi người đều quan sát khắp nơi một vòng, cuối cùng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đụng phải đầu nhau ở một cách cửa sổ sườn Đông.

Một tiếng cốp vang lên, Triển Chiêu xoa xoa trán mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lần này cũng bị đụng đau, đưa tay sờ sờ trán, này được a.... Hơi bị sưng lên rồi, đầu Triển Chiêu cũng thật a, nghĩ đến đây, trong đầu Bạch Ngọc Đường lại hiện ra một chữ “miêu”.

Không phải mèo cũng đều như vậy sao? Thân nhẹ, xương dẻo có thể vượt tường băng băng, có điều, xương đầu lại đặc biệt cứng cáp.

Triển Chiêu đương nhiên biết, từ nhỏ đến lớn đầu đều rất cứng, tâm nói, khuôn mặt Bạch Ngọc Đường đẹp như vậy, đừng có để bị mình đụng méo đi a. Nghĩ vậy, Y liền tiến đến xem thử, chỉ thấy trên trán Bạch Ngọc Đường có một dấu hồng hồng, thế nhưng mặt cũng không bị lệch, cũng thở phào: “Người không có việc gì chứ? Trán ta còn cứng hơn cả đá nữa đó!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, xem ra Y cũng tự hiểu mình đi.

Mọi người ở phía sau nghiêng đầu nhần nạy mà nhìn hai người, tâm nói hai người các người nhanh nói chính sự đi a!

Lúc này, Tiểu Tứ Tử liền chỉ vào chỗ cửa ở giữa hai người, nói: “Thùng này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều phục hồi tinh thần lại, gật đầu.

Mọi người vừa nhìn liền phát hiện trên cửa sổ có một vết rách rất khít, nếu không nhìn kỹ thực sự là sẽ không thể nào phát hiện ra.

Triệu Phổ đem chiếc vẩy kia ra so một chút, phát hiện rất vừa vặn.

Công Tôn đẩy cửa sổ ra, thấy Triển Chiêu vẫn còn đứng xoa đầu, liền đẩy Y sang bên cạnh, lại rất thuận tay mà đẩy cho Bạch Ngọc Đường, tóm lại cũng không biết tại sao lại thuận tay như vậy nữa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tránh ra nhau một chút xíu, đứng bên cạnh cảm khái – Sao lại có cảm giác bị ghét bỏ chứ?

Bên ngoài cửa sổ là sân viện, đối diện có một cái cây.

Tử Ảnh nhảy ra ngoài cửa sổ, nhảy đến chỗ cái cây cao thấp đánh giá một phen, hình như là tìm thấy cái gì đó, vẫy vẫy bọn Triệu Phổ.

Dù sao thì việc tra án cũng là chức trách của Triển Chiêu, Y chạy qua, đưa tay bám vào vết lõm giữa thân cây, xé toạc sang hai bên.

Tử Ảnh cả kinh.... Thấy được thân cây bị kéo ra một lỗ thủng to.

Đây là một thân cây cao cũng không phải là một đồng bông gòn a – Nội kinh Triển Chiêu rất mạnh, lực tay cũng kinh người... Đây là võ công môn phái nào đây?

Triển Chiêu búng tay một cái, đưa tay từ bên trong thân cây rút ra một món đồ.

Tử Ảnh lại thấy trước mắt chói lọi, thứ kia còn có phản quang, vừa nhìn gần lại cũng nhìn không được mà “A” một tiếng: “Đây không phải là vậy kỳ lân sao?”

Lúc này, mọi người đều đã đi tới, Công Tôn giơ hai phiến vẫy lên để đối diện nhau: “Giống nhau như đúc!”

“Chẳng lẽ là do Kỳ Lân kia chạy lên lắc vẫy giết chết người?” Triệu Phổ bĩu môi, vẫn không quên thói miệng mà tới hai câu: “Không biết con Kỳ Lân này có nhiều vẫy không nữa, nếu không cứ thế ngày có ngày trọc cả vẫy cho xem.”

Bao Đại Nhân liền hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường: “Đây là cái gì ...”

Triển Chiêu hơi mỉm cười: “Đại nhân, đây hẳn là một loại ám khí đặc chế, chuyên dùng để ám toán người khác.”

Bạch Ngọc Đường bổ sung: “Vừa rồi, lúc các người bắt Kỳ Lân, cái lưới kia bị rách không phải vì nó không chịu được lực nên mới rách, mà là bị lưới dao sắc bén kia làm rách, vết đao rất đều, thế nhưng độ dài ngắn lại khác nhau!”

“Vết đao đều thế thì tại sao độ dài ngắn lại khác nhau....” Âu Dương Thiếu Chinh lẩm bẩm: “Chẳng lẽ đao rất ngắn cho nên chỉ cắt được từng đoạn?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu chỉ chỉ cái vẫy: “Cái này rất phù hợp.”

Mọi người đều gật đầu – Nói có lý.

Bàng Cát cảm khái: “Ai nha, lần này may mắn có Vương gia vô tình thả lưới bắt Kỳ Lân cho nên mới có thể thu được manh mối như vậy a!”

Bao Chứng liếc hẳn – Uy, Mập, người nịnh hót rất đúng lúc đó.

Bàng Cát không thèm để ý, chỉ đánh một ánh mắt xem thường qua.

“Dưới nước lại có loại đao này.... Chẳng lẽ vừa rồi thứ chúng ta bắt được dưới nước lại là người?” Công Tôn cảm thấy rất khó tin.

“Người có thể ở trong nước lâu vậy sao?” Âu Dương tỏ vẻ không tin: “Lại nói, cả bốn người chúng ta đều không kéo được, người kia phải nặng đến thế nào chứ?”

“Có lẽ....” Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Các người bắt được có thể là một thủy thú thật lớn nào đó, mà lưới đao này là do người nào đó dùng để cắt đứt lưới cho thủy thú đó chạy đi cũng nên.”

Mọi người cũng đều cảm thấy chuyện này khá hợp lý.

“Nói như vậy, người nọ hoặc là thủy thú kia vẫn còn ở đầm Bích Thủy?” Triệu Phổ khoanh tay: “Hung thủ giết người cũng có thể là hắn, mà quái thú ăn thịt người được đồn đại năm đó, có thể chính là thủy thú kia.”

“Tuy rằng chỉ là suy đoán, thế nhưng cũng rất có khả năng này.” Bao Đại Nhân cũng gật đầu: “Không bằng cứ thử kiểm tra đáy hồ trước.”

“Vô ích thôi.”

Câu này là do Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh, nói ra rồi lại nhìn nhau một cái, có vẻ cũng rất bất ngờ.

Mọi người đã sớm tạo thành thói quen việc hai người này thường có lối tư duy đồng bộ, cho nên cùng nha hỏi: “Vì sao?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là – Người nói trước đi.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, xem ra ban nãy Triển Chiêu nhìn chằm chằm mặt nước cũng chính là đang nghĩ đến chuyện này đây, cho nên liền nói: “Thủy lộ trên Bích Thủy sơn này gần như thông suốt với toàn bộ thủy lộ của Hi Châu phủ, đặc biệt là núi Bích Thủy này còn có đầm nước, bên dưới đầm đều có nhiều hang động rộng rãi, bên trên có suối cùng thác nước, nếu như kỹ năng bơi tốt, có thể đi xuyên từ đầm Bích Thủy sang đầm Thanh Vân, thậm chí còn có thể bơi đến từng đầm nước trên núi này, rồi thẳng đến bến tàu Hi Châu phủ.”

“Vậy chẳng phải là không thể tìm được tung tích sao?” Bàng Cát rầu rĩ: “Mà nếu như thực sự có người có thể bơi được như vậy, xem ra kỹ thuật bơi của hắn cũng quá tốt đi?”

“Đúng vậy, không cần phải thử sao?” Triệu Phổ cũng cảm thấy buồn bực.

“Có thể dùng khí nang.” Bạch Ngọc Đường nói: “Tứ ca ta bơi rất tốt, hắn đã từng học các ngư dân làm khí nang, khi mang theo xuống nước thì có thể ở dưới đó thật lâu.”

“Tốt lắm bằng hữu.” Triệu Phổ nói: “Làm thêm mấy cái, chỉ cần có thể thở là chúng ta có thể đi xuống rồi.”

“Đeo khí nang cũng không phải dễ dàng như vậy.” Triển Chiêu nói: “Phải biết thở nữa.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên: “Thở ra?”

“Không phải thở bình thường, chính là khí đi vào từ lỗ mũi sau đó thở ra bằng miệng, cũng không dùng đến phổi.” Triển Chiêu giải thích xong lại nhìn thấy mọi người tò mò nhìn Y.

Bao Chứng liền hỏi: “Triển hộ vệ không phải là không biết bơi sao?”

“Ách” Triển Chiêu nhìn trời: “Ta có thúc thúc biết.”

Mọi người đều hiểu rõ, cũng không có truy cứu nhiều, Triển Chiêu liền thở phào.

Bạch Ngọc Đường nhìn Y – Người cứ không giữ mồm giữ miệng như vậy, sớm muộn cũng bại lộ.

Mí mắt Triển Chiêu cũng híp – Sợ cái gì, ta lỗ miệng cũng đâu phải một hai lần, lần nào cũng có thể lấp liếm cho qua hết, nói dối qua ải gì đó, ta đây là thiên hạ đệ nhất!

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tỏ vẻ rất tán thưởng.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn trời – Lại không cần nói đã hiểu rồi...

Mọi người tìm được manh mối lại chẳng thể hạ thủ, án kiện bên này còn chưa có tiến triển, chuyện phiền phức bên kia đã lại tới rồi.

Tiểu đồ đệ ban nãy đi tìm Lục Phong đến khuyên can Vương Lạc cùng Trình Chí đã lại khóc sụt sùi chạy đến: “Chưởng môn, chưởng môn, nguy rồi!”

Lục Phong run lên một cái, vừa rồi suốt ruột hoảng hốt chạy đến thì là sư huynh đệ đồng môn đánh nhau, lần này lại khóc như vậy là xảy ra chuyện gì nữa?!

“Trình Chí sư thúc đã chết rồi!” Tiểu đồ đệ khóc vang: “Vừa mới chết, thi thể vẫn còn ấm...”

“Sao lại có thể như vậy?!” Lục Phong dậm chân: “Không phải ta đã bảo hắn về phòng sám hối sao?”

“Hắn chết ở trong phòng a.” Sắc mặt tiểu đồ đệ thay đổi: “Vừa rồi lúc hắn vừa vào nhà, liền sai ta đi pha trà hoa cúc uống cho nguôi giận, lúc ta mang trà đến nơi, liền phát hiện cửa phòng bị khóa lại, gõ mãi cũng không thấy có động tĩnh gì, cho nên liền vòng qua cửa sổ nhìn xem, lại nghe thấy có tiếng “khụ khụ” rất kỳ quái. Ta chọc thủng cửa sổ nhìn thử.... Nương a, Trình Chí sư thúc nằm trên ghế, trên cổ có một lỗ thủng, vẫn còn chảy máu ra ngoài a.”

Mặt Lục Phong lúc này cũng trắng bệch, muốn nhanh chóng chạy đi xem Trình Chí.

“Trình Chí đã chết sao?” Bạch Ngọc Đường giữ Lục Phong lại, hỏi tiểu đồ đệ kia.

“Đúng vậy, lúc ta gọi người phá cửa vào thì sư thúc đã tắt thở rồi.” Tiểu đồ đệ trả lời.

Mọi người đều khẽ nhú mảy.

“Vậy lúc này không nên đi tìm Trình Chí.” Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi Lục Phong: “Vương Lạc ở đâu?”

Lục Phong sững sốt, lập tức vỗ đầu: “Mọi người nghĩ người bị hại tiếp theo là hắn sao....”

“Nói nhanh lên!”

“Ở đầm Long Ngâm....” Lục Phong còn chưa dứt lời, vừa mới chỉ một ngón tay về hướng đông đã bị Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người một bên xách lên, bay thẳng về hướng đông theo tay hắn chỉ, động tác nhanh đến độ khiến cho đám người Bao Chứng không kịp phản ứng.

Công Tôn cũng sốt ruột: “Nhanh mang ta theo.”

Triệu Phổ còn xua tay: “Người đi làm gì, đao quang kiếm ảnh...”

“Nếu như Vương Lạc kia có còn một hơi thở, ta cũng có thể cứu sống hắn nha!”

Một lời của Công Tôn đúng là làm tỉnh người trong mộng, Triệu Phổ nhanh chóng ôm lấy hắn, đuổi theo bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn còn động: “Người ôm chặt vậy làm gì?”

Triệu Phổ cảm thấy hắn chẳng nói lý lẽ gì hết: “Chẳng lẽ ném người xuống dưới sao?!”

Những người khác nhìn nhau, Âu Dương Thiếu Chinh bế Tiểu Tứ Tử đã gấp đến độ giậm chân lên, cũng đuổi theo, Hắc Ảnh cũng công Bao Đại Nhân vì màu sắc mà khiến hắn cảm thấy vô cùng thân thiết lên chạy, nhanh như chớp đã biến mất.

Cuối cùng chỉ còn lại Tử Ảnh cùng Giả Ảnh, rất bất đắc dĩ mà mỗi người một bên, khiêng Bàn Thái Sư đuổi theo.

Tới đầm Long Ngâm, mọi người cũng không kịp nghiên cứu xem vì sao nơi này lại được gọi là đầm Long Ngâm thì đã trực tiếp vọt vào biệt viện rồi.

Một tiểu đồ đệ quét rác nói rằng sau khi Vương Lạc trở về phòng mình rồi thì sinh hồn đổi, lại còn uống rượu bên trong phòng, từ trước đến giờ tửu lượng của hắn vốn không tốt, chỉ uống mấy chén đã say.

Đang lúc nói chuyện, đám người Triển Chiêu đột nhiên nghe thấy bên trong có tiếng “bang” một cái, hình như là tiếng vỡ rượu bị vỡ.

Mấy tiểu đồ đệ đều rụt cổ – Tính cách Vương Lạc từ xưa đến nay đều nóng nảy, lát nữa đừng có đánh người nữa là tốt rồi.

Triển Chiêu tiến lên, một cước đá văng cửa phòng.

Lúc này, cảnh tượng bày ra trước mắt mọi người lại vô cùng quỷ dị cùng khủng bố.

Mấy tiểu đồ đệ đều hít vào một ngụm lạnh khí, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngã khuỵu trên mặt đất...

Lúc này Vương Lạc tựa trên ghế, ngẩng mặt lên trời mà há miệng, hai mắt long sòng sọc như sắp rớt ra đến nơi, hai tay quơ cào xung quanh loạn xạ, mà ở dưới cổ hắn có một lỗ thủng thật lớn, máu cứ thế mà

ông ộc như suối chảy ra, nếu không phải tận mắt chứng kiến, có lẽ ai cũng không nghĩ thi ra người lại có nhiều máu như vậy.

Công Tôn hô to: “Nhanh che miệng vết thương của hần lại.” Vừa nói vừa mở hà bao bên hông, rút ra bao châm cùng gói được.

Một câu này của Công Tôn, mọi người nghe xong, phản ứng đầu tiên là ngẩn người.... Làm sao che miệng vết thương này.

Thế nhưng, Tiểu Tứ Tử lại nhào đến muốn che miệng vết thương, đáng tiếc bé quá lùn, với không tới.

Đúng lúc bé còn đang nhảy loi choi lên, lại thấy cổ áo mình bị một người túm lấy, quăng ra sau, rất vừa vặn quăng cho Tử Ảnh.

Tử Ảnh nhanh chóng ôm lấy, Triển Chiêu hơi nhíu mày – Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đi lên, đè lại miệng vết thương của Vương Lạc.

Máu vẫn tuôn ra mãnh liệt, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ y phục tuyết trắng của Bạch Ngọc Đường, trên tay, trên áo Hần đều là màu đỏ của máu.

Mà ở nơi này, lại chỉ có Bạch Ngọc Đường mặc bạch y, một thân trắng đỏ đan xen này, chói mắt vô cùng.

Bạch Ngọc Đường một tay đỡ cổ Vương Lạc, một tay đè lại miệng vết thương của hần, quay sang nói với Công Tôn: “Thế này vẫn có thể cứu sống sao?”

“Có thể, người nhất định không được buông tay...” Công Tôn còn chưa dứt lời, lại thấy mặt Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc.

Triệu Phổ lớn giọng hô: “Cẩn thận.”

Công Tôn liền cảm thấy Triệu Phổ ở phía sau hung hăng túm lấy cổ áo hần mà kéo lại... Đồng thời, có cái gì đó “vèo” qua mắt hần, hần chỉ có thể trở mắt mà nhìn hàn quang chợt lóe, tóc cũng bị chém mất mấy cọng.

Cùng lúc đó, Triển Chiêu phi thân qua cửa sổ đuổi theo, mọi người nhìn thấy Y ra ngoài cũng là cùng lúc với một hắc ảnh nhảy ra khỏi tường viện.

Triệu Phổ vung tay ra hiệu cho ba ảnh vệ, ba người cùng Âu Dương đều theo Triển Chiêu đuổi tên Hắc y nhân kia, người đó có khả năng là hung thủ.

Triệu Phổ ổn định lại Công Tôn rồi, liền đến một bên vách tường xem, có nửa phiến vấy.

Công Tôn cũng không kịp suy nghĩ hay sợ hãi gì nữa, nếu còn kéo dài nữa thì Vương Lạc chết chắc rồi.

Công Tôn nhanh chóng xuất ra ngân châm, chỉ trong chớp mắt ba mươi sáu ngân châm gần như ghim đầy trước ngực Vương Lạc, sau đó lại xuất ra một bọc châm nữa, Bạch Ngọc Đường cũng không đếm được có bao nhiêu cái, thế nhưng, tốc độ hạ châm của Công Tôn đúng là mau kinh người... chỉ trong chốc lát, Vương Lạc gần như bị ghim thành con nhím rồi.

Công Tôn mở gói được ra: “Tiểu Tứ Tử”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đã bưng một cái bát nhỏ, đổ vào nửa chén nước, còn nói: “Nửa chén nước, một muống dấm trắng một muống đường.”

Triệu Phổ buồn bực – Nấu ăn sao?

Công Tôn đổ bột thuốc vào trong bát, lấy tay quấy đều một chút, bột thuốc liền kết tủa thành cao, một chén đầy cao được màu trắng, lại rất dẻo nữa.

Công Tôn quay đầu lại, bảo Bạch Ngọc Đường có thể buông tay rồi.

Bạch Ngọc Đường buông tay ra, liếc mắt nhìn Vương Lạc một cái.

Kỳ thật hần cũng không tin tưởng lắm, Vương Lạc đã như vậy mà vẫn có thể sống sót sao, thế nhưng kỳ quái chính là, tuy rằng sắc mặt Vương Lạc trắng xanh, thế nhưng cũng không còn cảm giác tử khí trà trề

như ban nãy nữa. Hai mắt hần lúc này nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, trong mắt chính là kiên trì muốn sống.

Bạch Ngọc Đường thu tay lại.... Động tác cũng không nhanh, hình như còn sợ sẽ có máu chảy ra.... Thế nhưng mà, lại không hề có!

Triệu Phổ cũng nhịn không được mà nhướng mi, tán thưởng Công Tôn thật thần kỳ, vừa rồi, chỉ trong nháy mắt hần đã thi triển mấy trăm ngàn châm, thực sự đã có thể cầm máu.

Triệu Phổ đột nhiên lại có một chút hối hận, chính mình luôn khinh thường Thư sinh, hành động ấy thật vô tri, lại không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, nếu như ngay cả Vương Lạc mà cũng có thể cứu sống, Thư sinh này đúng là Diêm Vương Địch, Bồ Tát sống rồi. Nếu như trước đây sớm lưu lại trong quân, không biết đã cứu được bao nhiêu người rồi.

Triệu Phổ nhịn không được mà thở dài – Lúc nào cũng tự mình là thông minh, thực ra lại là vô cùng ngu xuẩn.

Công Tôn đưa chén dược cho Bạch Ngọc Đường giúp đỡ cầm, sau đó rút ra một cái bao.

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường vừa thấy cái bao này cũng toát mồ hôi lạnh – Là một bao châm, còn có cả dao cùng thìa nữa.

Vương Lạc vừa nhìn thấy đồng đồ này cũng kinh hãi, có điều hiện giờ hần không thể động đậy cũng không thể nói, chỉ có thể cầu cứu mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại rất trấn định, nói: “Đừng nhúc nhích!”

Vương Lạc nhìn trời, đành phải ngồi im, phó mặc cho số phận.

Sau đó, Công Tôn làm một chuyện khiến tất cả mọi người đều phải nhú mào, hần cúi đầu, cầm kim chỉ khâu hết như khâu y phục.

Triệu Phổ nhìn Tiểu Tứ Tử, ngồi xổm xuống hỏi: “Phụ thân cháu làm vậy không sao chứ?”

Tiểu Tứ Tử cầm một chiếc khăn trong tay mà bận rộn, vừa liếc mắt nhìn Triệu Phổ một cái: “Đương nhiên rồi!”

Triệu Phổ bĩu môi.

Tiểu Tứ Tử đưa khăn cho hần: “Lau mồ hôi cho phụ thân.”

“Mồ hôi?” Triệu Phổ có chút bất ngờ, Công Tôn đứng im chứ đâu có nhúc nhích, lại có thể ra mồ hôi sao? Chỉ là, khi hần nhìn qua, khuôn mặt Công Tôn đều đầy mồ hôi, thế nhưng hần cũng không có rãnh mà lau.

Triệu Phổ nhanh chóng đến chấm chấm mồ hôi trên mặt cho Công Tôn, động tác rất nhẹ nhàng, còn về việc vì sao phải nhẹ nhàng, bản thân hần cũng không rõ lắm.

Công Tôn khâu xong rồi, liền lấy cái chén đã đông lại thành keo trong tay Bạch Ngọc Đường, lấy ra, bôi loạn lên cổ Vương Lạc. Sau một lúc, Vương Lạc liền cảm thấy cái cổ mình bị cố định rồi, thì ra sau khi loại thuốc mỡ đó khô, liền cứng như đá.

Cái cổ Vương Lạc cứng đờ, thế nhưng con mắt có thể đảo qua đảo lại, cũng hơi có chút chóng mặt.

Công Tôn bắt đầu rút châm trên người hần, nói: “Nghỉ ngơi mấy ngày để miệng vết thương đóng vảy thì tốt rồi, người mạng lớn, xương ở cổ bị tổn thương, cần phải nhẫn nhịn bằng cổ ba tháng, chờ khi xương liền lại rồi thì có thể đỡ xuống, sau này tiếng nói có thể sẽ bị khàn, không thể chữa được.”

Vương Lạc kinh ngạc, ai còn quan tâm tiếng nói có khàn hay không chứ, có thể sống được đã là kỳ tích rồi...

Lục Phong ở bên cạnh niệm: “A di đà phật!”

Chờ cho đến khi ngàn châm được rút ra hết rồi, Vương Lạc đã có thể nhúc nhích, há miệng thở dốc định nói, Công Tôn liền lập tức liếc hần: “Mấy ngày nay không được nói.”

Vương Lạc nhanh chóng ngậm miệng – Đây được a, thật dữ dằn, so với Bạch Ngọc Đường còn dọa người hơn.

Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, Vương Lạc lại lé mắt nhìn qua.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh hắn vẫn cứ bình tĩnh vì ba như vậy, cầm một chiếc khăn lau lau tay, y phục tuyết trắng dính một mảng thật lớn đầy máu.

Vương Lạc mấp máy miệng, vừa rồi hắn còn vừa uống rượu vừa ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Bạch Ngọc Đường đây, lúc này lại cảm thấy mình đuối lý.

Đang định nói tiếng xin lỗi với Bạch Ngọc Đường.... Lại thấy Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên ngừng đầu, bước nhanh về phía cửa sổ.

Đồng thời, chợt nghe thấy “bịch” một tiếng, một hắc y nhân trực tiếp bị ném từ bên ngoài vào, ngã xuống mặt đất thật mạnh.

Trên tường viện, Triển Chiêu đứng ở đó, tay cầm bảo kiếm chấp sau lưng, nhàn nhả hết như vừa mới đi tản bộ về, vừa đi còn vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đã bảo người đừng có chạy, còn chạy nữa sao.”

Triệu Phổ lại nhìn nhìn, phát hiện Hắc y nhân kia không hề bị đánh cũng không có bị điểm huyết, vậy mà lại quỳ rạp trên mặt đất mà thở hồng hộc, sùi cả bọt mép, hai mắt trắng dã, hai chân cứ như bị rút gân, cả người co rút.

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, này là chuyện gì.

Lúc này, lại thấy Âu Dương Thiếu Chinh rất lao lực mà bò lên thành tường, ghé đầu vào trong không ngừng thở dốc, mặt chẳng khác nào hành quanh chạy bộ tám trăm dặm vậy.

“Ha ha...” Âu Dương vẫy vẫy tay với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, cho thúc miếng nước.”

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng chạy mang nước qua.

Tường viện này cũng không cao, Âu Dương Thiếu Chinh nhanh chóng cầm chén nước tu ừng ực, lúc này, chợt nghe bên ngoài Tử Ảnh cũng thảm thiết kêu: “Ta cũng muốn! Mẹ nó chứ, lão tử rút gân rồi!”

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường cùng khó hiểu – Máy người này chạy ra ngoài thời gian cũng chưa đến một chung trà nhỏ, làm gì mà lại mệt thành như vậy chứ?

Triển Chiêu cũng cảm thấy khó hiểu mà nhìn Âu Dương Thiếu Chinh bên cạnh mình, thấy hắn đầu đầy mồ hôi, liền cầm cái khăn đưa cho hắn: “Lau đi, làm gì mà chạy hùng hục vậy chứ?”

Âu Dương há to miệng, chỉ chỉ Triển Chiêu: “Người không phải là người a, người con mẹ nó biết bay à.... Đời này ông đây cũng chưa từng chạy mệt như vậy.”

Triển Chiêu nhảy từ trên tường xuống, đến bên cạnh Hắc y nhân kia, dùng mũi chân mà đá đá hắn mấy cái, phát hiện cũng không có phản ứng gì, ngất triệt để rồi.

Công Tôn sau khi bắt mạch cho hắn rồi, liền há to miệng: “Sao lại mệt thành như vậy?”

Mọi người đều nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vẻ mặt rất vô tội: “Ta đâu có làm gì a, chỉ vậy hắn trong rừng chơi với hắn một chút thôi, ai ngờ hắn lại chạy mãi không chịu dừng lại, rõ ràng là ta đã bảo hắn đừng chạy rồi, đây là tự hắn làm mình mệt chết đó.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng: “Họa địa vi lao, mèo bắt chuột?”

Khóe miệng Triển Chiêu nhếch lên, gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường: “Quả nhiên đúng là đồ đệ của Thiên Tôn a.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, một chiêu này chính là phải lợi dụng khinh công thượng thừa mới có thể làm được, đây cũng là một sáng tạo công phu độc đáo của Ân Hạo, chuyên dùng để trêu đùa người ta.”

Đầu tiên, trên mặt đất vẽ ra một giới tuyến, cái này không được quá nhỏ, tốt nhất là vào khoảng trên dưới một mẫu đất, sau đó dẫn người định bắt vào trong vùng giới tuyến đó, người này nhất định sẽ nhắm về một hướng mà chạy, sau đó dùng khinh công thượng thừa của mình mà chặn hấn lại, hấn sẽ đổi hướng và chạy tiếp, rồi lại đuổi theo chặn hấn, cứ như vậy lặp đi lặp lại, mặc kệ hấn chạy thế nào, tóm lại là cứ chặn lại hấn! Cái này giống như là giới hạn phạm vi hoạt động, chỉ cần tiến vào giới tuyến này rồi, ai cũng đừng mong thoát được ra.

Để làm được điều này, nhất định phải có được khinh công cao hơn đối phương gấp trăm ngàn lần, hơn nữa nội lực còn phải thực thâm hậu, mặt khác, tính cách cần phải thật ác liệt, đạo lý cũng hết như lúc mèo vọt chuột vậy.

Tóm lại, kết quả của việc sử dụng chiêu này đều là khiến cho đối phương bị mệt chết. Đám người Âu Dương Thiếu Chinh có lẽ là do không có kinh nghiệm nên mới một mực đuổi theo Triển Chiêu hoặc là muốn đuổi theo tên kia hỗ trợ Triển Chiêu cho nên mới bị mệt thành như vậy.

“Họa địa vi lao, mèo bắt chuột ...” Lục Phong nghiêng đầu vuốt râu: “Đây là chiêu thức gì? Nghe quen tai vậy....”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cả kinh, Triển Chiêu nhanh chóng xua tay: “Trong kịch Nam có đó, chia hai màn, một là Họa địa vi lao, một là Mèo bắt chuột! Hấn nói lát nữa muốn đi xem kịch!”

Lục Phong gãi gãi đầu: “Thật không?”

Triển Chiêu gật đầu: “Thật.”

Lục Phong cũng gật đầu, thì ra là như vậy, không phải Tiểu sư thúc không thích xem kịch sao...

Bạch Ngọc Đường về mặt rất bội phục mà nhìn Triển Chiêu – Quả nhiên, công phu nói dối qua ải đúng là thiên hạ đệ nhất a!

Triển Chiêu rất đắc ý, tâm nói “Đương nhiên”. Thế nhưng, xong rồi lại lập tức vò đầu, sao lại hiểu chứ! Con Chuột này chắc chắn biết phúc ngữ thuật rồi!

28. Q.2 - Chương 28: Anh Hùng Hào Kiệt Xem Không Đủ

Hắc y nhân bị Triển Chiêu bắt được rồi, vẫn còn sống khỏe mạnh, chỉ là mệt quá nên ngất đi mà thôi, đến động dậy cũng không còn sức động nữa.

Công Tôn đành bảo người đỡ hấn ngồi lên ghế nghỉ một chút, cũng cảm thấy bất lực mà nhìn Triển Chiêu.

Triệu Phổ liếc mắt nhìn một cái: “Chắc, mệt đến mất nửa cái mạng, khi nào mới có thể tỉnh dậy a?”

Công Tôn lắc đầu: “Ít nhất cũng phải bốn năm canh giờ.”

“Không phải chứ...” Âu Dương Thiếu Chinh nhếch mép: “Lâu như vậy sao?”

“Đúng a, làm gì mà lâu như vậy?” Triển Chiêu cũng cảm thấy thực khó hiểu.

Mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn Y, ý muốn hỏi – Trước đây người đã từng hành hạ người nào như vậy chưa?

Triển Chiêu chớp chớp mắt nói: “Uống ngụm nước không phải sẽ tỉnh lại sao?”

“Muốn uống nước cũng phải hồi khí lại đã chứ?” Triệu Phổ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc y nhân sống dở chết dở kia, đưa tay cầm chén nước trên bàn, đặt ở mép hấn, nói: “Dậy uống miếng nước.”

...

Hấn vừa nói xong, chỉ thấy đúng là Hắc y nhân kia đột nhiên đưa tay đoạt ngay lấy chén nước mà ừng ục uống sạch, hình như chưa từng khát đến vậy.

Triển Chiêu gật gật đầu: “Đã nói uống ngụm nước là tỉnh mà, trước đây đều làm như vậy hết.”

Mọi người có chút dở khóc dở cười.

Người kia ho khan một hồi, khó khăn lắm mới suyễn khí xong, Lục Phong ở bên cạnh liền nghiêng đầu nhìn hắn.

Người này cũng thật quái dị, da mặt đen thui, mọi người đều theo bản năng mà nhìn thoáng qua Bao Đại Nhân.... Đồng loạt gạt đầu một cái, Bao Đại Nhân đen nhưng khá đẹp.

Lại nhìn ánh mắt Lục Phong lúc này, hắc y nhân kia liền cúi đầu, hình như cố ý lảng tránh ánh mắt hắn.

Hành động này khiến Lục Phong chau mày, lấy ra cái khăn, lại cầm cái chén, đắp nước khăn ướt, đưa tay ra lau cái mặt hắc y nhân kia.

Lau xong rồi nhìn lại, mặt hắc y nhân kia đúng là trắng nõn.

Lúc này mọi người mới hiểu được – Thì ra vị huynh đài này không phải trời sinh đã đen mà là tự mình bôi đen mặt mình đi.

“Trình Bình, sao lại là ngươi?” Lục Phong lau sạch sẽ nửa khuôn mặt hắc rồi, sau khi thấy rõ dung mạo người kia, liền tức đến giậm chân: “Tại sao ngươi lại hại sư huynh ngươi?”

“Ta không có a.” Trình Bình nhanh chóng lắc đầu: “Ta chỉ là tới nhìn một chút thôi!”

“Nhìn xem? Vậy tại sao ngươi lại lén lút như vậy?” Triển Chiêu nhú mày, chẳng lẽ là người của Phái Thiên Sơn sao? Nếu trong lòng không có quỷ thì tại sao vừa rồi vừa đuổi hắn đã chạy bạt mạng?

“Trình Bình...” Bạch Ngọc Đường nhú mày suy nghĩ, hình như cũng cảm thấy cái tên này quen thuộc: “Cũng là một trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn sao?”

Lục Phong bắt đắc dĩ mà gạt đầu, Trình Bình là người ít tuổi nhất trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn, đám sư huynh đệ này chẳng biết làm sao nữa, cả đám đều gặp vận xui, nháy mắt cái đã chết mất hai người rồi, một người trọng thương, một người bị tình nghi. Chỉ còn lại sáu người thì hai người tự lập môn hộ, Nghiêu Tử Lăng thì cả năm chẳng ở Thiên Sơn được mấy ngày, còn lại ba người thì có đến hai người gần đây thấy đầu không thấy đuôi, thần thần bí bí, một người còn lại thì tính cách quái dị, không thích giao thiệp bên ngoài. Vừa rồi chứng kiến màn huynh đệ tương tàn đánh cho long trời lở đất thế nhưng cũng không thấy hắn tới khuyên can.... Nhớ tới đây, nói thế nào cũng chỉ có thể dùng từ “chia năm xẻ bảy” mà để hình dung Phái Thiên Sơn, người làm chứng môn như hắn cũng thật quá thất bại rồi.

Triển Chiêu thấy đã biến thành chuyện nội bộ của Phái Thiên Sơn, cũng nhịn không được mà thở dài, mọi người cũng đều nhịn không được mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ý tứ thì chẳng cần nói cũng hiểu – Quý phái thật loạn quá...

Bạch Ngọc Đường chỉ đơn giản khoanh tay đứng bên cạnh, chờ xem chuyện gì xảy ra.

“Trình Bình, ngươi đang làm cái quỷ gì a!” Lục Phong giận đùng đùng, phát hỏa nên giọng nói cũng lớn hơn mấy phần.

Mọi người đều nhìn Trình Bình kia... Sau khi hắn lau xong mặt rồi cũng thấy da mặt thật trắng nõn a, dung mạo cũng không tệ, tuổi khoảng hơn hai mươi, còn rất trẻ, lúc này còn đang nhăn mũi, hình như cảm thấy rối rắm lại có chút ngượng ngùng nữa.

Bao Chứng cùng Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau một cái – Thanh niên này nhìn cũng không giống hung thủ cực ác đi.

Trình Bình vò đầu bứt tai hồi lâu, nhỏ giọng than một câu: “Ta chỉ tới nhìn...”

Mọi người đều cau mày nhìn hắn, nói dối cũng không quá thành ý đi? Chỉ như vậy cũng muốn lừa gạt qua cửa sao?

Lục Phong nhìn Trình Bình, cũng chỉ biết lắc đầu, hình như hắn biết cái gì đó.

Bao Chứng liền hỏi: “Lục chứng môn, nếu như người này không thể tự chứng minh trong sạch của mình, vậy Bốn phủ cần theo luật bắt hắn lại.”

“Ách, cái này....” Lục Phong bất đắc dĩ thở dài, nói với Trình Bình: “Người nói thật a.”

Trình Bình lại nheo mày, một lúc lâu sau rốt cuộc cũng mở miệng: “Ta.... Ta đến xem... ừm.”

Mọi người chớp chớp mắt, nhìn nhau, đều không nghe rõ, liền hỏi: “Xem cái gì?”

“Ta...” Dáng vẻ Trình Bình muốn nói lại thôi, lại vò đầu bứt tai...

Cuối cùng, Lục Phong nhịn không nổi nữa, bất lực nói: “Ta nói giúp người đi.”

Trình Bình đỏ mặt, ngượng ngùng mà gật đầu.

“Hắn đến nhìn Triển đại nhân.” Lục Phong vừa nói, mọi người liền sửng sốt.

Triển Chiêu càng buồn bực, nhìn kỹ người nọ một chút – Chắc chắn không quen biết!

Bạch Ngọc Đường liền nhíu mày: “Nhìn Triển Chiêu làm gì?”

Lục Phong nhìn Trình Bình: “Nói a!”

Trình Bình mếu máo: “Ta là người của Lục gia thôn ở Diêu Thành, ừm, từ nhỏ ta đã lên Thiên Sơn bái sư học nghệ, may mắn được Thiên Tôn chỉ cho ta hai chiêu. Sở dĩ ta muốn đi học võ công là vì ở gần nhà ta có một tên ác bá, công phu rất tốt, lại chiếm sơn vi vương, ngay cả nha môn cũng không có cách nào bắt được hắn. Người dân trong thôn chúng ta lại luôn phải giao tiền cùng lương thực cho đám tặc quân trên núi đó.... Lúc đó ta nghĩ, nhất định phải học công phu thật tốt, trở về giết tên sơn tặc kia, san bằng sơn trại của hắn.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt mấy cái – Động cơ này... rất thuần lương nha.

“Thế nhưng, ta vốn tính toán bắt đầu học võ năm mười lăm tuổi, đến năm hai mươi lăm tuổi là có thể đánh thắng tên ác bá kia, vậy mà lại không nghĩ đến, ta vừa mới rời nhà đi không bao lâu thì tên sơn tặc trên đỉnh núi kia đã bị một thiếu niên mười lăm tuổi tiêu diệt rồi.” Trình Bình nói đến đây liền kích động lên: “Ta nghe nương ta kể, có một hôm, con trai của sơn tặc đại vương kia xuống núi chơi, hình như có xảy ra xô xát gì đó với hài tử trong thôn chúng ta, kết quả là tên ranh đó không cẩn thận nên ngã bị thương ở chân. Tiểu đại vương kia về mách cha hắn, cha hắn liền suốt đêm dẫn theo đám sơn tặc xuống núi, bắt người trong thôn ta phải giao tiểu hài nhi tranh chấp với con hắn ra, để hắn đánh gãy chân báo thù cho nhi tử của mình. Người trong thôn ta không chịu, hắn liền nói sẽ giết sạch người trong thôn, sau đó hỏa thiêu thôn của chúng ta.... Chính lúc đó, một thiếu niên không biết đã từ trong ruộng dưa đi lên tự bao giờ, trong tay còn ôm hai trái dưa hấu chạy đến hỏi trưởng thôn, dưa hấu bán thế nào....”

Mọi người nghe đến đó liền yên lặng mà cùng nhau quay sang nhìn Triển Chiêu một cái, ruộng dưa...

Triển Chiêu cảm thấy thật vô tội a, lúc đó đúng dịp đi qua ruộng dưa, nhìn thấy dưa hấu đã chín rồi, không có lý do gì lại không mua hai trái ăn đi? Có điều, hắn rất thường xuyên đi ngang qua ruộng dưa, cũng rất thường tiện thể mua dưa, cho nên cũng không biết là Trình Bình nói đến chuyện gì.

“Lúc thiếu niên kia vừa chạy đến, lại thấy tiểu hài nhi đã thương nhi tử của sơn tặc đại vương chạy ra nói: “Người nào làm người đó chịu, người cứ việc đánh gãy chân ta, không được làm khó thôn dân.””

Mọi người cùng gật đầu – Tiểu hài nhi rất can đảm.

“Tiểu hài nhi đó chính là cháu trai của ta, là bảo bối nhi tử của đại ca cùng đại tẩu ta.” Trình Bình nghiêm túc nói: “Lúc đó sơn tặc đại vương liền vung đao muốn chém đứt chân cháu trai ta, đại ca cùng đại tẩu vội tiến lên bảo vệ nó, hắn liền nói muốn giết cả nhà họ, đúng lúc đó, thiếu niên kia liền ném cho sơn tặc đại vương cả đầu dây thịt dưa.”

...

Mọi người lại yên lặng liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái – Quả nhiên, đúng là phong cách của Y.

“Sau đó một mình thiếu niên kia đã đánh bại cả đám sơn tặc đại vương, lại nghe thôn dân nói trên núi có sơn trại, liền một mình cầm bảo kiếm lên núi san bằng cả sơn trại, điểm huyết tất cả sơn tặc giao cho quan phủ, còn mình thì một phen hỏa thiêu sơn trại.” Trình Bình vẻ mặt si mê: “Cháu trai của ta còn nói với ta,

thiếu niên kia a, công phu cực cao, hành hiệp trượng nghĩa, cuối cùng, lúc hấn định đi, thôn dân bảo muốn trả thù lao cho hấn, hấn lại nói không cần, chỉ muốn hai trái dưa hấu...”

Mọi người đều theo bản năng muốn đỡ trán, Bạch Ngọc Đường thì nhìn nhìn Triển Chiêu – Thích ăn dưa hấu sao?

Triển Chiêu xấu hổ – Không, bình thường thôi.

Bạch Ngọc Đường tò mò – Vậy thích ăn nhất cái gì?

Triển Chiêu nghĩ nghĩ – Thích ăn nho hơn một chút.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu – Nho a.

Triển Chiêu lại muốn đâm ngực -Vì sao lại có thể trao đổi như vậy chứ? Hấn từ đâu mà nhìn ra là mình nói về Nho a? Vì sao?

“Chao ta phải nháo loạn một hồi mới khiến cho Tiểu ân công để lại cái tên, hấn nói hấn tên là Triển Chiêu.”
Trình Bình thở dài: “Người nhà ta mời hấn ở chơi mấy ngày rồi hãy đi, thế nhưng hấn nói là hấn lên ra ngoài chơi nên không thể ở lâu, phải nhanh chóng về nhà nếu không phụ mẫu sẽ mắng.”

Mọi người đều gật gật đầu, Bao Chứng vẻ mặt rất khen ngợi mà nhìn Triển Chiêu – Triển hộ vệ quả nhiên là giỏi a, còn nhỏ như vậy đã biết hành hiệp trượng nghĩa rồi.

Bàng Cát thì lại dùng vẻ mặt bội phục mà liếc Triển Chiêu – Quả nhiên ba tuổi biết tương lai a, còn nhỏ như vậy đã bắt đầu gây chuyện thị phi, thích chõ mũi vào chuyện của người khác rồi.

Triệu Phổ thì lại tương đối tò mò – Nha môn cái quỷ gì mà có một đám sơn tặc cũng không giết được.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử thì lại tò mò – Dưa hấu gì a? Có lẽ hương vị không tồi đi.

Triển Chiêu liếc mắt đảo qua nhìn xung quanh một lượt, cũng chỉ có thể nhìn thấy mọi người dáng vẻ mờ mờ, hoàn toàn không rõ bọn họ nghĩ cái gì, duy có lúc liếc qua Bạch Ngọc Đường, lại thấy ánh mắt Hấn như đang hỏi – Sau đó về nhà có bị ai mắng không?

Triển Chiêu nhướn mi một cái – Làm sao có thể. Sau đó, Triển Chiêu lại nhìn Trình Bình một cái, ngẩng mặt lên – Có chuyện này sao?

Bạch Ngọc Đường nhú mày – Hoàn toàn không nhớ rõ à?

Triển Chiêu lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Hai người yên lặng nhìn nhau một cái, Triển Chiêu thở dài – Tà môn.

Bạch Ngọc Đường bên cạnh Y lại đúng lúc hỏi Y: “Cái gì tà môn?”

Triển Chiêu nhìn trời – Nhất định có chỗ nào đó không đúng! Nếu không sao mình nghĩ cái gì Hấn liền biết cái đó được.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm thấy tốt nhất là đừng có suy nghĩ lung tung nữa thì hơn, đỡ lo đến lúc mình suy nghĩ lung tung cái gì lại bị Hấn biết được! Người này, thật sự đúng là người giống hệt tên, Cẩm Mao Thủ, đúng là tặc.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nở nụ cười.

Mí mắt Triển Chiêu nhướn lên – Cười thí a, ngươi không phải tên mặt than à!

Bạch Ngọc Đường diện vô biểu tình – Cười cũng không cho? Không cười ngươi lại nói ta mặt than.

Triển Chiêu nghiêng răng.

“Lúc đó ta đã nghĩ, thiếu niên này trẻ tuổi mà đã vậy, sau này nhất định không tầm thường, quả nhiên, còn chưa đến mấy năm sau, thanh danh Triển Đại Hiệp đã vang xa khắp chốn!” Trình Bình càng bất đắc dĩ thở

dài: “Đáng tiếc a, ta vẫn luôn ở lại luyện công trên núi, không có cơ hội gặp mặt, cũng thuận tiện cảm tạ hần năm đó đã cứu người nhà của ta. Vừa rồi, ta mới trở lại Bách Hoa đàm, nghe đồ đệ nói Sư thúc tổ dẫn theo bằng hữu về, trong đó có một người tên là Triển Chiêu. Ta liền vội vàng hỏi là người đi đâu rồi, hần nói hần không biết, vừa rồi bọn Vương Lạc đánh nhau, náo loạn cũng không mấy vui vẻ...”

“Vì thế người liền chạy tới chỗ của Vương Lạc tìm Triển hộ vệ để tạ ơn?” Bao Chứng cũng không quá hiểu, hỏi: “Vậy tại sao người lại vội đến mặt mình? Bị người đuổi còn bỏ chạy?”

Trình Bình ngượng ngùng: “Bởi vì...”

“Bởi vì hần cũng Vương Lạc từ trước đến nay đều bất hòa, hai người ghét nhau cũng đã lâu.” Lục Phong lắc đầu.

Trình Bình cũng nhếch mép: “Ta vốn định đến xem các người có ở đây hay không thôi, nếu có ta sẽ chờ các người rời khỏi Long Ngâm đàm rồi mới nói chuyện, còn nếu không thì ta đến nơi khác tìm, ai biết vừa mới đến cửa viện, lại nghe thấy trong phòng có người nói chuyện, ta nghe được cái gì mà ‘cẩn thận, không chết được’ vân vân, lại còn ngửi thấy mùi máu tươi cho nên nghĩ trước tiên cứ đi đã, đỡ phiền toái...”

Nói xong, hần lại có chút bất mãn mà nhìn Triển Chiêu: “Hứ, tiểu tử kia cứ sống chết đuổi theo ta, đuổi cũng không chịu ngừng làm ta mệt chết...”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, hình như nghiến齿 xem Trình Bình này nói vậy có thể tin được mấy phần.

Lục Phong nói khẽ với Bạch Ngọc Đường: “Trình Bình con người thành thật, hơn nữa công phu cũng thấp nhất trong Thập đại cao thủ, hần là không thể đủ nội lực để có thể sử dụng ám đao này. Hơn nữa, lúc Nhạc Thành Tây gặp nạn, hần vẫn ở ngoài, mấy ngày nay mới về, khả năng hần là hung thủ không cao.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý là – Người nghĩ sao?

Triển Chiêu lắc đầu – Có thể thấy quả thực công phu rất bình thường.

Lúc này, chỉ thấy Vương Lạc đang đỡ cái cổ đi từ trong phòng ra, ngẩng mặt đi như vậy cũng không thuận lợi lắm, hần liền đi đến bên cạnh Lục Phong, chỉ chỉ Trình Bình, xua tay, nhìn khẩu hình thì hình như đang nói: “Không liên quan đến hần.”

Vương Lạc không thể nói chuyện, Lục Phong liền phẩy người cầm giấy bút tới, bảo hần viết lại những chuyện vừa xảy ra.

Vương Lạc bắt đầu viết.

Thông qua những lời hần kể lại trên giấy, mới biết được người tập kích hần là một tiểu hài nhi.

“Tiểu hài tử sao?” Triển Chiêu cảm thấy thực kinh ngạc: “Tiểu hài tử độ bao nhiêu tuổi?”

Vương Lạc viết – Khoảng mười một mười hai tuổi, người rất nhỏ, có điều cũng có thể là một nữ nhân thấp bé, lúc hần vừa mới vào đến cửa phòng, cũng không cảm thấy trong phòng có gì khác thường, thế nhưng vừa mới ngồi xuống, ngẩng mặt lên, liền phát hiện trên nóc nhà có một Hắc y nhân.

Mọi người hơi sửng sốt, theo bản năng mà nhìn nóc nhà một cái – Có điều lúc này trên nóc nhà cũng không còn ai nữa rồi.

Bạch Ngọc Đường nhảy lên nóc phòng nhìn xung quanh một cái, phát hiện nóc nhà này có dấu hiệu bị dỡ ra, xem ra là chạy thoát từ nóc nhà này. Mặt khác, trên trụ nhà có một dấu giống như sợi tơ cửa vào.

Từ trên nóc nhà nhảy xuống, Bạch Ngọc Đường thoáng trầm ngâm một chút, hỏi Vương Lạc: “Người đó dùng sợi tơ khổng chế lưới đao sao?”

Vương Lạc muốn gật đầu, nhưng lại nhớ ra là cái cổ không thể động đây, cho nên chỉ đành phẩy gờ ngón tay cái với Bạch Ngọc Đường, ý là – Đúng vậy!

Triệu Phổ hiểu được: “Khó trách không thấy người đâu, thì ra là phóng ám khí, dùng sợi tơ này khổng chế, chiều này cao tay.”

Âu Dương cũng gật đầu: “Có điều cũng rất khó khăn đi, trên giang hồ có người thế này sao?”

Triển Chiêu vuốt cằm: “Dùng sợi tơ khổng chế lưỡi dao sao? Lưỡi dao có hình tròn mà, làm sao có thể khổng chế được? Trên giang hồ cũng chưa từng nghe qua có người làm như vậy đi.”

“Thiết, người mới mấy tuổi, gia nhập giang hồ được mấy ngày.” Trình Bình hình như vẫn còn ghi hận chuyện Triển Chiêu vờ cho hắn một chết, liền khoanh tay nói: “Cần hỏi ân công của ta mới biết được!”

Lục Phong bắt đầu lắc đầu, hỏi hắn: “Ân công của người là ai?”

“Nói mãi rồi!” Trình Bình nhướng mi một cái: “Nam Hiệp Triển Chiêu a!”

Lục Phong vỗ hán một chút, chỉ Triển Chiêu: “Không phải đây sao!”

Trình Bình ngẩn người, quay mặt qua nhìn Triển Chiêu, sau đó lập tức quay đầu lại, một mực lắc đầu: “Không phải!”

Mọi người đều sửng sốt, khóe miệng Triển Chiêu cũng co rút.

“Theo lời người nói thì đây chính là Triển Chiêu, vị này là Bao Đại Nhân!” Lục Phong cảm thấy Trình Bình có chút thất lễ, liền nhắc nhở hắn: “Còn không mau hành lễ!”

Trình Bình sửng sốt thật lâu, bỗng nhiên nhảy dựng lên, chỉ Triển Chiêu: “Hắn chính là Triển Chiêu?!”

Mọi người đều gật đầu.

“Sao lại như thế được?!” Trình Bình vẻ mặt rất không tin tưởng: “Sao lại trẻ như vậy chứ!”

“Người mới quá nên hồ đồ rồi sao?” Lục Phong trừng hắn: “Người nói mấy năm trước hắn mới có mười lăm mười sáu tuổi, đương nhiên là bây giờ vẫn còn rất trẻ!”

“Thế tại sao lại gầy thế a?” Trình Bình hình như bị đả kích không nhỏ: “Không phải người ta nói thân cao tám thước, eo rộng tám thước...”

“Đó là heo!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời nói.

“Làm sao có chuyện eo cùng người đều rộng như nhau được?” Tiểu Tứ Tử cũng không tin, nghiêm túc nói: “Đó là nấm!”

Tử Ảnh nhin không được mà néo mặt bé.

“Không đúng a.” Trình Bình ồn ào: “Không phải người ta nói Nam Hiệp Triển Chiêu là hào kiệt đương thời, hào kiệt thì cần phải có dáng vẻ của hào kiệt chứ!”

“Dáng vẻ của Hào kiệt thế nào?” Sắc mặt Triển Chiêu đã sầm xuống, ánh mắt kia thật lạnh nha, mọi người đều theo bản năng nuốt nước miếng một cái, lúc này còn lạnh hơn cả Bạch Ngọc Đường nữa!

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh lại cảm thấy thực thú vị – Đây là nhược điểm sao?

Trình Bình nghĩ nghĩ: “Hào kiệt sao? Ít nhất cũng phải cao lớn vạm vỡ chút, đại hiệp mà!”

Triển Chiêu lạnh lùng cười: “Ai quy định Đại hiệp đều phải mập mạp?” Nói xong liền quay sang chỉ Bàn Thái Sư: “Nói như người, hắn chính là hòa kiệt!”

Mọi người chớp chớp mắt – Triển đại nhân then quá hóa giận a!

Bàn Cát vô tội mà nuốt vào một ngụm nước miếng, nhìn Bao Chứng – Nằm im cũng trúng tên à?

Bao Chứng an ủi mà vỗ vỗ hán – Hào kiệt còn tốt hơn thùng cơm nhiều, nhin chút đi.

Đại khái là Trình Bình cũng ý thức được mình nói sai rồi, cho nên than thở một câu: “Kia.... Cũng nên uy vũ chút a, tại sao lại mi thanh mục tú chứ...”

Triển Chiêu quay ngoắt chỉ Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi: “Sư thúc tổ của người thì sao? Là anh hùng hay cầu hùng?”

Trình Bình mếu máo: “Đương nhiên là anh hùng rồi...” Tâm nói, ta dám nói cái khác sao.

“Mi thanh mục tú thì không được, quốc sắc thiên hương thì được hả?” Triển Chiêu hung hăng phản kích.

Mọi người đều hít vào ngậm lương khí, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, khoe miệng Bạch Ngọc Đường hơi động, ánh mắt cũng nheo lại chút xíu – Triển Chiêu này mất lý trí rồi!

Trình Bình gãi gãi đầu, khí thế giảm đi không ít: “Ít nhất thì cũng cao to chút nữa chứ...”

Lục Phong nhanh tay che miệng hắt lại, nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân chớ trách a, chớ trách a, hắc là tiểu hài tử không hiểu chuyện!”

Trình Bình bị Lục Phong túm đến một bên, trong miệng vẫn lầm bầm: “Vỡ mộng rồi, lại là một cậu ấm ca nhi, một chút hào khí cũng không có, một chút thô lỗ cũng không có, khẳng định là ăn cơm như mèo!”

Triển Chiêu lần này giận nha, tâm nói, lượng cơm ta ăn khẳng định lớn hơn người!

Quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang nhướng hai hàng lông mày, dáng vẻ rất không quan hệ chính mình mà nhìn Y, ý tứ như muốn nói – Lát nữa lúc ăn cơm, so lượng cơm ăn với hắc một chút, để hắc biết cái gì gọi là Hào kiệt đi!

Triển Chiêu nhìn trời – Đây là loại chuyện gì a!

29. Q.2 - Chương 29: Tâm Tình Thượng Khả

Nếu như Trình Bình không phải là hung thủ, như vậy mọi người cũng không làm khó hắc nữa, Bao Chứng phải Triển Chiêu tiếp tục điều tra manh mối về Hắc y nhân ẩn nấp trên nóc nhà kia, rõ ràng người này đến từ giang hồ, vũ khí lại đặc biệt như vậy, hắc là sẽ không khó tìm.

Chỉ là, mọi người dù không làm khó Trình Bình, thế nhưng Trình Bình lại tự mình làm khó chính mình, nhìn hắc có vẻ rất uể oải.

Nói chung cũng có thể hiểu được, vị ân nhân cứu mạng Nam Hiệp Triển Chiêu mà Trình Bình vẫn tâm niệm niệm đáng lẽ nên là một đại anh hùng thiết côn, đội trời đạp đất mới phải, hắc lại không nghĩ đến, đó là một người trẻ tuổi tư văn nhã nhặn như vậy, thoát nhìn qua lại càng giống một cậu ấm được nuông chiều hoặc là một thầy đồ nhà nào muốn về dạy con học chữ chữ, hoàn toàn không có chút dáng vẻ người giang hồ chút nào, ngay cả râu cũng không có...

Có điều, hắc lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, vẫn cảm thấy mình nên nhịn đi, đại khái cao thủ giang hồ bây giờ đã đổi loại hết rồi. Hơn nữa, tuy rằng thoát nhìn Triển Chiêu tư văn nhã nhặn như vậy, thế nhưng khi đánh nhau cũng không tệ chút nào đâu, cứ nhìn vào việc vừa nãy mình bị Y vây như vậy là biết, quả thực sâu không lường được...

Nghĩ xong, Trình Bình lại oán niệm mà nhìn Triệu Phổ cách đó không xa một cái.

Kỳ thực ban đầu, hắc cứ tưởng Triệu Phổ là Triển Chiêu, tuy rằng Triệu Phổ cũng rất trẻ thế nhưng nhìn thô tục hơn nhiều a, có điểm anh hùng khí khái a.

Trình Bình vừa nghĩ đến đây, lại oán niệm mà liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu nhận được ánh mắt hắc, trong nháy mắt liền có một loại ảo giác – Ta có tội, dáng vẻ ta rất không thô lỗ!

Bao Chứng bảo mọi người phân công nhau điều tra, hắc cùng Bàn Cát đến nha môn một chuyến, tìm Tri phủ đại nhân nói chuyện, buổi tối mọi người sẽ tập trung ở Bạch phủ.

Bao Đại Nhân để mọi người phân công làm việc là có dụng ý, sự việc lần này có vẻ như có liên quan đến ân oán giang hồ, trước tiên cứ để cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường điều tra trước đi, quan phủ cũng không tiện can thiệp ngay.

Triệu Phổ thấy mọi người sâu mi khổ kiếm, liền rủ cùng nhau đi ăn cơm đi, vì thế, một đám người cùng đi đến khách điểm.

Mấy ngày nay Hi Châu phủ vô cùng náo nhiệt, có không ít người giang hồ đều đã đến, trước sau gì thì Phái Thiên Sơn cũng đã chết hai cao thủ rồi, chuyện này cũng đã oanh động vô lâm, có không ít người đến xem náo nhiệt, cũng không biết lần này có làm chấn động giang hồ nữa không, nếu có thể khiến cho Thiên Tôn xuất hiện thì tốt, mọi người cũng có thể chiêm ngưỡng phong thái của Chí tôn vô địch.

Bọn Triển Chiêu lên lầu hai, tiểu nhị liếc mắt cái đã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, dẫn mọi người vào nhà gian, vô cùng khách khí.

Mọi người ngồi xuống, Trình Bình vốn uể oải đi sau Tử Ảnh Giả Ảnh cũng ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm với mọi người.

Trình Bình thấy hai người này đang nhìn mình, cũng nhướng mi một cái.

“Ta nói vị cao thủ này a!” Tử Ảnh nhìn hẩn rất không vừa mắt, thật sự cũng không phải bởi vì Tử Ảnh yêu ai yêu cả đường đi, vì cảm thấy hẩn xem thường Triển Chiêu nên ngứa mắt.... Mà chủ yếu là vì tên Trình Bình này dùng một thanh gậy tre lại nhấn chìm một thuyền đầy người, chính mình cũng thuộc loại trắng trẻo mịn màng tư văn nhã nhặn, cũng coi như cùng hội cùng thuyền với Triển Chiêu nên cũng chìm theo luôn, bởi thế rất là oán niệm.

Trình Bình đương nhiên nghe ra được hai chữ “cao thủ” kia là đang chế nhạo mình, liền liếc Tử Ảnh một cái.

Tử Ảnh buồn cười: “Người theo tới làm cái gì? Báo ân à?”

Trình Bình xấu hổ, nhìn nhìn Triển Chiêu đang rất nghiêm túc thảo luận chuyện chọn món ăn với Tiểu Tứ Tử bên cạnh, thở dài.... Ân công của hẩn không những không giống anh hùng chút nào, lại còn là một tên cật hóa nữa.

Vừa mới quay cái bản mặt đầy ghét bỏ lại, Trình Bình đột nhiên phát hiện Bạch Ngọc Đường liếc hẩn một cái.

Trình Bình đương nhiên cũng không có thân thiết với Bạch Ngọc Đường, có điều, nói về quan hệ với Bạch Ngọc Đường, Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn đều mang một tâm tình phức tạp.

Đầu tiên là ghen tỵ, có thể được Thiên Tôn coi trọng nhận vào phái dạy ấy chiêu đương nhiên đều không phải hạng xoàng, bởi vậy phần lớn đều là tâm cao khí ngạo, thế nhưng Thiên Tôn thiên vị cũng rất rõ ràng, trừ bỏ Bạch Ngọc Đường, ai cũng không thừa nhận là đồ đệ. Mọi người đều cảm thấy không phục, bất luận là thiên phú của Bạch Ngọc Đường đến đâu, cũng không phải chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi thôi sao, người với người, có thể khác biệt đến đâu?

Còn nữa, Thập đại cao thủ đều gặp qua Thiên Tôn rồi, có thể nói dung mạo Bạch Ngọc Đường cũng giống như Thiên Tôn, đều thuộc cấp bậc thiên nhân! Mọi người đều cảm thấy, việc Thiên Tôn vừa ý Bạch Ngọc Đường như vậy, có khả năng là do dung mạo của Hẩn quá tuấn mỹ mà thôi.... Nói cho cùng cũng chỉ là dựa vào dung mạo.

Mặt khác, tổng hợp tất cả các loại điều kiện thuận lợi lại, Bạch Ngọc Đường đúng là xuân phong đắc ý, gia thế tốt, thiếu niên đã thành danh... Mấy huynh đệ khác đều không phục Hẩn. Thế nhưng trong lòng mỗi người đều biết công phu lại không giỏi bằng Hẩn, cho nên dù không phục cũng không thể làm gì khác.

Nhưng Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn cũng không chịu thừa nhận là do Bạch Ngọc Đường thiên phú cao, chỉ cho rằng Bạch Ngọc Đường nhờ được Thiên Tôn đặc biệt yêu thích nên dạy cho Hẩn nhiều hơn mà thôi.

Trình Bình thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tuổi tác tương đương, thanh danh cũng lớn tương tự, lại đều có dung mạo xuất chúng, liền đoán rằng những chuyện bọn họ trải qua cũng không kém bao nhiêu... Có thể lợi hại, nhưng chắc gì đã là quá lợi hại chứ.

Thực tế, hẩn lại có hứng thú với Triệu Phổ, người này là ai a? Nhìn có vẻ rất lợi hại, giống anh hùng khí khái a...

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh Triển Chiêu, thấy Trình Bình ở đối diện kia cứ lén lút nhìn bên này, biểu tình kia của hẩn thật phong phú quá.

Trình Bình quay đầu lại, vừa mới bừng trà lên định uống liền nhìn thấy một tiểu oa nhi bụ bẫm đang nhìn mình chằm chằm, gương mặt tròn xoe như cái bánh bao, đôi mắt tròn như cái trứng, có điều, ánh mắt nhìn hẩn hĩnh như có chút ghét bỏ.

Trình Bình sờ cằm, tiểu hài tử đang trừng ta sao?

Tiểu Tứ Tử lại yên lặng nhìn theo ánh mắt Trình Bình, xác nhận chắc chắn lại lần nữa. Không sai, người này đang nhìn Cửu Cửu, thật đáng ghét mà!

Triển Chiêu liền nhéo nhéo bé: “Này, ăn điểm tâm không?”

“Ăn!” Tiểu Tứ Tử lập tức quên luôn Triệu Phổ.

Triển Chiêu bế bé lên: “Thúc cháu mình xuống trù phòng xem thử đi.”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử cùng Triển Chiêu đi ra ngoài.

Trình Bình nhăn tít cái mũi lại – Đại hiệp cái gì chứ? Lại còn đi dỗ tiểu hài tử, một chút khí khái cũng không có.

Bạch Ngọc Đường bừng chén rượu chậm rãi uống, nhìn nhìn bằng thực đơn quanh tường.... Từ lâu này Hẩn thường hay tới, nhả gian trên lầu đều có bằng thực đơn treo trên tường, Triển Chiêu muốn ăn gì cứ trực tiếp gọi là được, vì sao lại cố tình mang theo Tiểu Tứ Tử chạy tới trù phòng xem?

Đương nhiên, người cảm thấy có vấn đề cũng không phải chỉ có mình Bạch Ngọc Đường, sau khi Triệu Phổ nhìn thực đơn trên tường xong, cũng nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là – Chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, buông chén đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Lúc này, Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử chậm rãi đi đường, đến phía sau, gần trù phòng.

Tiểu Tứ Tử có chút buồn bực, Triển Chiêu sau khi đặt bé xuống đất liền lấy từ trong ống tay áo ra một cái bình nhỏ, rung lên một cái, một con kim xác tử bay ra.

“A?” Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, tất cả lực chú ý đều đặt trên con bọ cánh cứng màu vàng đang vẫy vẫy cánh mấy cái rồi “vèo” bay xa hai người.

Chỉ thấy con bọ kia đột nhiên bay thật nhanh, thoáng cái đã biến mất, vì thế Tiểu Tứ Tử cũng không dám chắc chắn là mình có nhìn nhầm hay không.

Triển Chiêu thu cái bình lại, đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, tiếp tục chạy đến trù phòng.

Hứng thú với trùng tử của Tiểu Tứ Tử ban nãy đã bị mấy món điểm tâm ngọt thổi bay, chờ cho đến khi Triển Chiêu lại ôm bé, trong tay bé đã cầm hai khối điểm tâm mềm mịn ngọt lịm, lúc này gần như Tiểu Tứ Tử đã quên biến con trùng ban nãy luôn.

Hai người vừa đi đến cửa cầu thang thì đụng phải Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay tựa vào cạnh cây cột, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đến trước mặt Hẩn rồi, nhỏ giọng nói: “Người thu liễm chút đi, sắp có tai nạn chết người rồi đó!”

Bạch Ngọc Đường nhướng mi, cảm thấy rất khó hiểu.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ chỉ mấy nha hoàn đang bừng chén bát xung quanh, nói: “Mấy người té xỉu rồi!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, trong đầu lúc này liền nảy ra một câu “Quốc sắc thiên hương” người nào đó nói ban sáng, cái gì gọi là thù cũ hận mới a, lần này đều kéo về hết, cho nên , một bên lông mày Bạch Ngọc Đường liền nhướng lên một chút.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Triển Chiêu: “Lông mày động rồi!”

Triển Chiêu cũng nghiêm túc gật đầu: “Bên trái động chứng tỏ sắp nổi điên.”

“Chạy mau!” Tiểu Tứ Tử cắn một ngụm điểm tâm, Triển Chiêu ôm bé nhanh như chớp đã biến mất.

Bạch Ngọc Đường khoanh tay đứng sau nhìn hai người chạy như bay lên lầu, bỗng nhiên hiểu được.... Nếu như Hắc là Trình Bình, hắc là cũng không thể nào tiếp nhận được một vị ân công “sáng sủa” đến vậy.

Bạch Ngọc Đường cũng trở về, có điều vẫn không hiểu được rốt cuộc Triển Chiêu chạy xuống làm gì, chỉ có chút thời gian như vậy mà thôi, cũng đủ sao?

Vừa mới lên lầu, chỉ thấy ở cửa nhà gian lầu hai thật náo nhiệt, hình như là ở nhà gian đối diện bọn họ, ban này có không ít người vào ăn cơm.

Có một tên đen thui lui, to đùng đi phía sau, Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn qua hình dạng một cái – Thật lớn!

Giọng tên to con kia cũng lớn, hình như đang nói chuyện phiếm với người phía trước, có một câu đột nhiên phiêu vào tai Bạch Ngọc Đường: “Vận số Phái Thiên Sơn này sắp hết rồi!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cảm thấy có chút chói tai, có điều Hắc cũng không có nhiều quan hệ với Phái Thiên Sơn, vì thế làm như không nghe thấy.

“Có phải Thiên Tôn đã chết rồi không?” Tên to con đen thui kia lại nói một câu: “Nghe nói đã hơn một trăm tuổi rồi a!”

Một câu này, Triển Chiêu đang chạy phía trước đột nhiên dừng chân lại, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Tiểu Tứ Tử ghé trên vai Triển Chiêu, nói bên tai Y: “Lông mày bên trái động rồi!”

Triển Chiêu đồng tình nhìn tên đại hán kia một cái – Lúc trước Bạch Ngọc Đường có nói Hắc thấy rất nhiều người không vừa mắt, nguyên nhân chủ yếu là do Hắc có rất nhiều kiêng kỵ. Chẳng hạn như là, nói xấu bốn vị ca ca tẩu tẩu của Hắc, Hắc nhất định không chịu được, lại chẳng hạn như vũ nhục Thiên Tôn hoặc là có hành vi bất kính với Thiên Tôn, Hắc nhất định không tha thứ, hoặc như nói Hắc xinh đẹp chẳng hạn....

Triển Chiêu sờ cằm – Kỳ quái nha, sáng nay mình nóng nảy nói hươu nói vượn, hình như nói cái gì mà “Quốc sắc thiên hương” linh tinh thì phải.... Thế sao Bạch Ngọc Đường lại không có rút đao nhỉ?

Có điều, hiển nhiên là người kia hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần, còn hỏi tên đi cùng mình bên cạnh: “Người hắc là không thể sống được hơn trăm tuổi đi? Làm gì có ai sống thọ như vậy được?”

“Có nha!”

Lúc này, Triển Chiêu đã ôm Tiểu Tứ Tử đi đến gần bọn họ hơn, Tiểu Tứ Tử nghe thấy được liền nói: “Nội lực thâm hậu, ngày thường lại chú ý dưỡng nhan, rất dễ dàng có thể sống hơn trăm tuổi đó.”

Giọng nói của Tiểu Tứ Tử vào tai Triển Chiêu ngọt như rượu nếp đường, lại vô cùng mềm mại, có điều cũng rất rõ ràng.

Tên to con đằng trước quay đầu lại, liếc mắt liền thấy được Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử.

Hắc thấy người nói chuyện là một tiểu hài nhi, cũng không có phản ứng gì, lúc này, lại đột nhiên nghe Tiểu Tứ Tử nói: “Nha nha, ấn đường ngươi biến đen a, môi cũng tím tái, nhân trung có điểm đen, mệnh đoản nha!”

...

Tiểu Tứ Tử vừa nói câu này xong, đại hán kia liền ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau cũng ngẩn người, Triển Chiêu chớp chớp mắt – Đứa nhỏ này chắc không phải là thay Bạch Ngọc Đường trút giận, báo thù cho Thiên Tôn đó chứ? Hay là nói thực đây.... Cần thận quan sát lại, sắc mặt đại hán này quả thực không tốt.

“Mụ nội nó, ngươi là tên tiểu hài tử thối, nói cái gì hử?” Đại hán rống lên một tiếng, giọng nói của hắc vốn đã to, lúc này rống lên một câu cũng khiến cho cả nóc nhà cũng rung lên.

Tiểu Tứ Tử vội vã rút đầu vào ngực Triển Chiêu mà trốn.

Thế nhưng đúng lúc thanh âm của đại hán vừa dứt, chỉ thấy cửa nhà gian bị một cước đá văng, Công Tôn lao tới: “Tên vương bát đản nào dám dọa sợ con trai lão tử?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường yên lặng mà đứng ở trên cầu thang, Công Tôn độc miệng thế nào trước đây bọn họ đã được chứng kiến rồi, thời điểm tặc mao cũng gặp qua, hôm nay lần đầu tiên thấy hán chửi người khác, quả thật rất mãnh liệt!

Đại hán thấy người lao tới là một thư sinh văn nhược, chế nhạo một câu: “Người như thế mà lại có nhi tử lớn như vậy?”

Công Tôn nhướng mi: “Đương nhiên, ai giống như ngươi, con cũng không phải con ruột của ngươi, trán xanh lè cả rồi kìa.”

...

Lại một mảng trầm mặc bao trùm.

Đột nhiên, xung quanh nghe thấy “phốc” một tiếng, Triệu Phổ bưng theo chén trà ra xem náo nhiệt lúc này cũng phun cả ngụm ra ngoài.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái – Thật độc!

Tiểu Tứ Tử lặng lẽ chui ra chút xú, hỏi Triển Chiêu: “Trán xanh thì con sẽ không phải con ruột ă?”

Triển Chiêu xấu hổ cười cười, kéo Tiểu Tứ Tử lại lòng mình, bước hai bước lên lầu, nhét Tiểu Tứ Tử vào lòng Công Tôn.

Công Tôn ôm bé lại an ủi một chút, thật đau lòng a, bị dọa sợ làm sao bây giờ, cái tên chết bầm đáng ghét!

Tên to con đen thui kia phải một lát sau mới phản ứng lại, lúc này mới hiểu ra là Công Tôn đang chửi mình đây, tức giận đến độ cái mũi cũng sắp lệch, hét lớn một tiếng: “Người con mẹ nó muốn chết!”

Nói xong, liền muốn đánh một chưởng về phía Công Tôn.

Công Tôn không thềm sợ hán, ở đây có nhiều cao thủ như vậy, đâu đến lượt người hoành hành?!

Quả nhiên, đại hán kia còn chưa kịp đụng tới Công Tôn, đã bị Triển Chiêu nhẹ nhàng nâng tay chặn lại.

Tên to con ngẩn người, sau đó liền phản thủ mà đánh một chưởng.

Triển Chiêu nhấc chân một cái, giẫm trúng mu bàn tay hán, sau đó đạp xuống...

“Oành” một tiếng, cả người cùng tay của tên to con bị nội lực nhấn sâu xuống mặt đất, chấn động đến cái sàn nhà cũng lung lay.

Một cước này của Triển Chiêu đạp trúng cổ tay hán, nhìn hán: “À.... Thì ra là người của Lam Hồ bang a.”

Đại hán cả kinh, ngẩng đầu nhìn.

Khóe miệng Triển Chiêu hơi nhếch lên, nhấc chân đạp thẳng vào cái mặt đen thui của hán một cước, trực tiếp đá tên to con ra khỏi đại môn mở rộng bên trong vách phòng.

Tên to to kia liền xoay vài vòng trên không rồi rơi bịch một cái, đập mông ngồi dưới đất, còn lún xuống nền đất mấy phân, đổ nghiêng đổ ngã cả mấy cái bàn.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, nhìn đám đồng môn của tên to con kia một cái, cười nhạt: “Trở về nói với Lam Hồ Ly, quần giáo thủ hạ của mình cho tốt.”

Mọi người nhìn nhau, Triển Chiêu liền xoay người muốn đi vào phòng.

Tiểu Tứ Tử lúc này cũng đã nhô đầu ra rồi, vỗ vỗ tay với Triển Chiêu – Hảo khí phái nha!

“Người là ai?” Một thủ hạ của Lam Hồ bang hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ chỉ dấu giày trên mặt đại hán khó khăn lắm mới bò được dậy kia, nói: “Bang chủ nhà các ngươi nhận ra dấu giày này.” Nói xong liền lên phòng ăn cơm.

Mấy người của Lam Hồ bang hai mặt nhìn nhau, đồng thời, lại cảm thấy được bên người khí lạnh băng lãnh toát ra, ngẩng đầu vừa nhìn, lại thấy được Bạch Ngọc Đường một thân bạch y đi ngang qua bọn họ.

Lúc hắn xoay người vào phòng, tay áo thuận tiện vung lên...

Động tác này kết hợp với một thân bạch y trắng tuyết của hắn nhìn rất tiêu sái tự nhiên, thế nhưng theo động tác của hắn, tê hắc hắc vừa mới đứng lên kia đột nhiên lại nghe thấy hai tiếng “Ba Ba”, sau đó liền che mặt, nóng rực a!

Hắn còn chưa kịp hiểu tại sao, chỉ thấy có một cỗ kinh lực đem hắn tung lên, hất thẳng ra ngoài cửa sổ lầu hai, rơi xuống đường, ngã chổng vó.

Đại hán nằm thẳng cẳng trên mặt đất, giữa mặt có một dấu giày, hai bên má hai dấu tay.... Tạo hình kiểu này cực kỳ giống một chiếc giày có cánh đang bay.

Đúng lúc này, có một nữ tử mặc váy lam từ trên mã xa đi xuống bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm người trên mặt đất một hồi, sau đó gọi: “Hắc Hổ, người làm gì đó?”

“Cứu.... Bang chủ...” Người gọi là Hắc Hổ kia liền đưa tay cầu cứu.

Lam y cô nương đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm dấu giày trên mặt Hắc Hổ: “A? Sao dấu giày này nhìn quen mắt như vậy?”

Nàng nhìn một lúc thật lâu, đột nhiên che miệng, lẩm bẩm: “Ai da, Tiểu chủ nhân!”

Hắc Hổ không có nghe rõ: “Sao?”

Lam y nữ nhân đột nhiên quỳ xuống ôm cái dấu giày kia: “Nha! Dấu giày thật đẹp, thật ôn nhu, thật tiêu sái, thật có lễ phép nha

”

...

Hắc Hổ lúc này cảm thấy đầu choáng mắt hoa – Đây xác định là đang nói dấu giày sao?

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã vào phòng rồi, Công Tôn cũng ôm Tiểu Tứ Tử đi vào.

Triệu Phổ đóng cửa lại xong, liền hỏi Giả Ảnh: “Lam Hồ bang là cái gì?”

Giả Ảnh tuy không phải là người giang hồ, thế nhưng hắn biết không ít chuyện giang hồ, liền nói cho Triệu Phổ: “Lam Hồ bang thuộc Hạ Cửu môn, vốn dĩ là một phân nhánh cấp dưới của Ma Cung , bang chủ gọi là Lam Hồ Ly, là một nữ nhân, võ công cao cường nhưng thân thế bối cảnh không rõ.”

Triệu Phổ sờ cằm – Nga? Hạ Cửu môn a.

Triển Chiêu ngồi xuống, liền nhìn thấy Trình Bình đang ngơ ngác nhìn mình.

Triển Chiêu cũng không thèm để ý đến hắn, thuận tay bế Tiểu Tứ Tử lên, dút đồ ăn vào miệng bé, thuận tiện mình cũng ăn luôn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện mỹ thực, động tác gấp đồ ăn cũng rất giống, khẩu vị cũng tương tự.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhắc vạt áo, tiêu sái mà ngồi xuống, Trình Bình ở đối diện cũng liếc mắt một cái, cúi đầu, tiếp tục uống rượu.

Lúc này trong lòng Trình Bình ngũ vị tạp trần Vừa rồi, lúc Triển Chiêu giáo huấn tên to con kia nhìn rất suýt, rất khí phách, rất anh hùng khí phách, thế nhưng lúc này động tác lại chẳng khác nào cái nắm kia! Đây là vì sao? Vì sao a?

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều chú ý đến vẻ vò đầu bứt tai của Trình Bình ở đối diện, không hện mà cùng rửa thắm một câu – Y như tên ngốc!

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh cũng chỉ biết yên lặng lắc đầu, đỡ trán, cơn giận do tên đại hán đã mắng Thiên Tôn ban này cũng nguôi đi, quả thật tâm tình rất tốt...

Lúc này, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên lại đưa chén cơm cho Hắn, trong chén còn có hai viên tứ hỷ.

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, chỉ thấy Triển Chiêu tước viên tứ hỉ cho Hắc, nói: “Tâm tình thượng khả thì ăn nhiều một chút đi!”

30. Q.2 - Chương 30: Lam Hồ Ly

Lúc mới ăn cơm, mọi người cũng bàn luận một chút về vụ án, thế nhưng rất nhanh sau đó là ăn đến nhiệt tình.

Công Tôn hình như muốn lát nữa đi chung quanh một chút, xem có thể mua được chút thảo dược nào nữa không, Triệu Phổ lại nói sẽ đi cùng hắn.

Tiểu Tứ Tử cắn một khối hoa quế cao, ngẩng mặt lên hỏi Triển Chiêu: “Triển Triển nha, lát nữa chúng ta cùng ra ngoài chơi đi?”

Triển Chiêu liền hỏi Tiểu Tứ Tử: “Đi đâu chơi?”

“Trên Thiên Sơn có rất nhiều thác nước nha, chúng ta leo núi đi?” Tiểu Tứ Tử rất háng hái, ăn no rồi quyết định muốn đi vận động một chút.

Đời này Triển Chiêu có mấy cái nhược điểm, một trong số đó chính là không thể cự tuyệt yêu cầu của tiểu hài nhi.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử qua, nói: “Tiểu Tứ Tử, Triển huynh còn có chuyện đại sự phải làm, đừng có bắt thúc ấy theo con đi chơi.”

Tiểu Tứ Tử than một tiếng: “À...”

“Con muốn leo núi sao?” Công Tôn cười tươi rói, véo má Tiểu Tứ Tử: “Phụ thân cùng con đi nhé.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nghĩ nghĩ, trả lời: “Thôi cứ đi mua được đi ạ!”

Công Tôn cảm thấy trong lòng thật ngọt a, hài tử nhà hắn thật hiếu thuận nha.

Ai ngờ, Tiểu Tứ Tử lại than một câu: “Phụ thân còn không ôm nổi con, nói đến chuyện leo núi gì đó, con tương đối bất lợi.”

Công Tôn hít sâu một hơi, kéo Tiểu Tứ Tử lại đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng vỗ mông bé.

Tiểu Tứ Tử xoa cái mông, lập tức bò sang ngồi bên Triệu Phổ.

Thấy Tiểu Tứ Tử có vẻ mất hứng, Triển Chiêu lại do dự.

Bạch Ngọc Đường nhìn Y... Hình như Triển Chiêu có chuyện quan trọng gì muốn làm thì phải, cứ cảm thấy Y không yên lòng.

Sau khi ăn cơm xong rồi, mọi người liền chia nhau hành động, đương nhiên không ai thêm quán Trình Bình, hắn muốn đi đâu thì cứ đi đi.

Âu Dương Thiếu Chỉnh cùng hai ảnh vệ mang theo Tiểu Tứ Tử lên núi chơi, Công Tôn cùng Triệu Phổ thì chạy đi mua dược, Công Tôn có chút không hiểu sao Triệu Phổ phải đi theo mình, mà Triệu Phổ cũng không hiểu tại sao mình lại phải đi theo Công Tôn đi mua dược, thôi đi thì cứ đi vậy, dù sao thì cũng là hai người một đội, cũng đã đuổi được những người không liên quan đi rồi.

Triển Chiêu đi ra khỏi khách điểm, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh mình.

Bạch Ngọc Đường vẫn ôm đao, dáng vẻ vẫn rất nhàn nhã, hỏi Triển Chiêu: “Giờ đi đâu?”

Triển Chiêu nhìn nhìn Hắc: “Người ... Không trở về Bạch phủ sao?”

Bạch Ngọc Đường buồn bực: “Về Bạch phủ làm gì?”

Triển Chiêu nhíu mày: “Không cần đi Phái Thiên Sơn giải quyết mọi chuyện?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu: “Từ trước đến giờ ta không quản chuyện này.”

“VẬY...” Triển Chiêu sờ cằm, nhìn quanh bốn phía, muốn nghĩ diệu kế thoát thân.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi: “Người muốn tách ta ra, tự mình hành động à?”

Triển Chiêu xấu hổ: “Làm gì có.... Sao phải nói khách khí như vậy!”

“Nếu người để ý, ta có thể về Bạch phủ trước.” Bạch Ngọc Đường nói xong, xoay người định đi.

Triển Chiêu liền đưa tay kéo Hắc lại: “Kỳ thật cũng không phải có ý muốn giấu người, chỉ là ta sợ đến lúc đó lại phiền toái thôi.”

Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mi: “Phiền toái gì? Người không phải là người không sợ phiền phức nhất sao?”

Triển Chiêu thở dài: “Cũng đúng!”

Đang lúc nói chuyện, hai người liền nghe thấy tiếng “ong ong” vang lên.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, chỉ thấy một con bọ cánh cứng màu vàng bay đến, rơi xuống lòng bàn tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu mở bàn tay, nhẹ nhàng thả con trùng ra, con trùng liền chậm rãi bay về phía trước, hình như đang dẫn đường.

Triển Chiêu liền cùng Bạch Ngọc Đường đuổi theo con bọ cánh cứng đi về phía trước.

“Đây là trùng gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Con này gọi là Kim Xắc Tử, Ma Cung ta dùng để liên lạc.” Triển Chiêu quơ quơ một mảnh ngọc bội trên tay: “Đây là một mảnh Hương ngọc của Ma Cung, tổng cộng có hơn ba trăm mảnh, hơn ba trăm cao thủ đều có, nếu như muốn tìm người hỗ trợ chỉ cần phóng Kim Xắc Tử ra, nó sẽ tìm được người gần nhất! Đương nhiên, Kim Xắc Tử cũng rất ngoan, nó có thể đi tìm người mà người muốn gặp nữa.”

“VẬY Ở GẦN ĐÂY... CHÍNH LÀ LAM HỒ LY SAO?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Triển Chiêu gật đầu một cái: “Hắc là vậy, kỳ thật có rất nhiều người ở Ma Cung, chính thuộc hạ của họ cũng không biết được thân phận thật của họ, cho nên cần gặp mặt ở nơi kín đáo chút, đỡ phiền toái.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ ý hiểu được, thế nhưng, thật ra Hắc rất muốn có dịp được chiêm ngưỡng những Ma đầu trong truyền thuyết ấy.

Hai người vòng vèo một hồi, sau đó mới tới được ngoại thành phía Đông Nam.

Con bọ cánh cứng kia dừng lại trên một cành cây, vỗ vỗ đôi cánh theo một quy luật nhất định, phát ra mấy tiếng ong ong.

Bạch Ngọc Đường nhìn ngó khắp nơi, cũng không phát hiện ra người nào, thế nhưng. Hắc có thể cảm nhận được gần đây hắc là có người nào đó đang trốn, có khí tức, khí tức đều đều, có thể thấy được người này nội lực rất thâm hậu.

Triển Chiêu nhìn khắp nơi, cũng gọi một tiếng: “Lam đi!”

Sau khi Y gọi, lại nghe thấy một tiếng “miao” vang lên.

Tiếng kêu này rõ ràng là tiếng người kêu.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, cũng biết là có người đang bắt chước tiếng mèo mà kêu như vậy.

Triển Chiêu có chút bất lực, nói với Bạch Ngọc Đường: “Này, người che tai lại đi.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu mà nhìn Triển Chiêu, ý là – Cái gì?

Triển Chiêu xấu hổ: “Che tai lại!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay, che tai mình lại, đương nhiên, Hắc chỉ là giả vờ che vậy thôi.

Có điều, Hắc vừa mới đưa tay lên che, Triển Chiêu liền dùng hai bàn tay của mình che lại lần nữa, sau đó còn dùng sức ấn chặt một cái.... Bạch Ngọc Đường đương nhiên là không thể nghe được gì.

Nhanh chóng liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, thấy được khẩu hình của hắc đúng là đang kêu một tiếng “miao”.

Bạch Ngọc Đường lúc này hồi hận a! Không có nghe được!

Còn vì sao mà lại cảm thấy hồi hận, Bạch Ngọc Đường cũng không có nghĩ nhiều, tóm lại, cái tiếng “miao” kia của Triển Chiêu hẳn là chuẩn lắm đi.

Chỉ trong chớp lát, từ sau thân cây cách đó không xa, có một cô nương khuôn mặt tròn xoe kiêu tiếu, độ hơn hai mươi tuổi thò mặt ra.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi: “Miao là ám hiệu à?”

Khóe miệng Triển Chiêu co giật: “Ai mà không có cái thời niên thiếu vô tri rục rở hoang đường chứ, thiếu gia ta thật là khổ a!”

Bạch Ngọc Đường nhần cười, thật sự là “miao”...

“Lam đi!” Triển Chiêu gọi cô nương trước mặt kia.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên có cảm giác không được bình thường cho lắm, nhìn qua tuổi tác của cô nương kia thì cũng chỉ xấp xỉ Triển Chiêu mà thôi, bởi vì vóc dáng nhỏ nhắn cho nên càng thấy trẻ hơn nữa, sao Triển Chiêu lại gọi người ta là đi?

Mà lúc này, chỉ thấy cô nương kia ôm lấy thân cây, híp mắt mà nhìn chăm chăm về phía Triển Chiêu mà đánh giá trên dưới một lượt, sau đó lại còn ôm mặt: “Ai nha, càng lớn càng đẹp trai a!”

“Lam đi.” Triển Chiêu thấy nàng không chịu ra, cho là nàng bắn khoản vì có Bạch Ngọc Đường ở đó, cho nên nói: “Không sao đâu, Hắc là bạn của con!”

“Ai nha, càng ngày càng lễ phép nữa chứ.” Lam đi lại tiếp tục bưng mặt: “Vừa phong độ vừa nhẹ nhàng lại anh tuấn tiêu sái a!”

Bạch Ngọc Đường phát hiện, ánh mắt vị Lam đi kia trước sau đều dán vào Triển Chiêu, chưa hề liếc mắt nhìn qua mình cái nào, loại đãi ngộ này coi như Hắc cũng mới thấy được lần đầu, cảm thấy thật thú vị.

Nếu như người này chính là Lam Hồ Ly, bang chủ Lam Hồ Bang, trong truyền thuyết kia, vậy ít nhất nàng cũng phải trên dưới năm mươi tuổi rồi.... Sao lại trông y như thiếu nữ như vậy chứ?

Đang lúc nghi hoặc, đột nhiên lại nghe thấy “vèo” một tiếng.

Nhìn lại, đã không thấy Lam Hồ Ly đâu rồi.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên giơ tay, chặn lại một chưởng đã tới ngay trước mắt.... Nhìn thấy trên những ngón tay tuyết trắng, có những móng tay lam sắc – Quả nhiên là Lam Hồ Ly.

“Uy, công phu không tệ đi!” Lam Hồ Ly thu tay lại, lúc này nàng đã xuất hiện trước mặt Bạch Ngọc Đường rồi, còn đang xoay vòng vòng quanh Hắc mà đánh giá cao thấp một lượt, vừa rồi ở xa không có nhìn rõ, lúc này Lam Hồ Ly đang há to miệng, sau một lúc trầm mặc liền ôm chầm lấy Triển Chiêu: “Rất có khả năng nha!”

Triển Chiêu nhìn trời, cũng không quan tâm xem nàng nói cái gì có thể với chẳng không thể, chỉ hỏi: “Sao người lại ở đây? Ông ngoại bảo người tới sao?”

Lam Hồ Ly ôm cánh tay Y, nhìn trái nhìn phải: “Ta làm việc gần đây, nghe phong thanh nói Phái Thiên Sơn xảy ra chuyện, con lại cùng Bao Đại nhân đến đây cho nên đến xem có thể giúp được gì không.”

Triển Chiêu gật gật đầu, thấy Lam Hồ Ly hình như đang đánh giá Bạch Ngọc Đường, liền giới thiệu: “Hắc là Bạch Ngọc Đường.”

Lam Hồ Ly chớp chớp mắt, hỏi: “Ai?”

“Bạch Ngọc Đường a.” Triển Chiêu vừa nói vừa tiến lên đứng chắn trước mặt Bạch Ngọc Đường, tận lực cố gắng che hắt ở phía sau.... Người của Ma Cung đều biết Bạch Ngọc Đường là đồ đệ của Thiên Tôn. Thiên Tôn lại có quan hệ rất phức tạp với ông ngoại Y, nói chung chút ân oán tình thù này khá là phức tạp, cũng không biết người của Ma Cung ôm cảm giác gì với Bạch Ngọc Đường, lát nữa đừng có lại đánh nhau a!

Có điều, Lam Hồ Ly lại chỉ vây quanh Bạch Ngọc Đường mà vòng vo mấy vòng, nhìn thật là chuyên chú, đến độ tóc gáy Bạch Ngọc Đường cũng sắp dựng đứng cả lên rồi, Hắc cũng không thể làm gì khác hơn là nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu liền ngăn lại Lam Hồ Ly đang quay quanh Bạch Ngọc Đường, hỏi: “Lam di, người xem cái gì?”

“Ừm...” Lam Hồ Ly vuốt cằm: “Thực ra cũng khá xúng a!”

“Xúng cái gì?” Triển Chiêu không hiểu rõ.

“À...” Lam Hồ Ly thoáng ngây người một cái, lập tức chuyển lời nói: “Thật xúng là đồ đệ của Thiên Tôn a!”

Triển Chiêu gật gật đầu, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy nghi hoặc – Sao lại ấp a ấp úng như vậy.

“Tiểu chủ nhân.”

Lam di xem Bạch Ngọc Đường xong rồi lại đột nhiên nhảy sang ôm cánh tay Triển Chiêu, cọ cọ vào bả vai Y: “Sao con không về nhà vậy? Ở ngoài có đủ tiền tiêu không? Sao không cao thêm, không béo thêm mà chỉ đẹp trai thêm thế? Trên mặt cũng không có thịt a, không cần chỉ vì muốn đẹp trai mà không chịu ăn uống a!”

Triển Chiêu bĩu môi: “Không biết ăn đã bao nhiêu rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, tỏ ý Hắc có thể làm chứng cho.

Lam di vừa cần nhằn lại vừa nhét vào tay Triển Chiêu bó lớn bó nhỏ bạc, nhét bạc xong rồi lại nhét thêm bó lớn bó bé đồ ăn, khó trách sao cái tay nải lại lớn đến vậy, hóa ra đều là bạc cùng đồ ăn cả.

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu mà nhìn “kỳ cảnh” này.

Triển Chiêu bị nhét bó lớn bó bé bạc kia cũng cảm thấy xấu hổ, đều nhét trở lại tay Lam Hồ Ly, đương nhiên đồ ăn thì để lại, vừa hỏi: “Lam di a, hỏi người chuyện này nè!”

“Con nói về cái tên Hắc Hổ vừa trêu chọc con bay nãy hả?” Lam di nghiêm mặt: “Ta đánh hắt!”

“Không cần!” Triển Chiêu nhanh chóng xua tay: “Đã giáo huấn qua rồi, con muốn hỏi chuyện khác.”

“Hỏi gì a?” Lam Hồ Ly lại véo cánh tay Triển Chiêu: “Có phải lại gây chút xiu không? Ta đã nói mà, dẫu giấy cũng không có lớn chút nào đâu!”

Triển Chiêu bắt lực, nhìn Bạch Ngọc Đường đang xem náo nhiệt bên cạnh mà cầu cứu.

Bạch Ngọc Đường lấy ra lân đao đưa cho Triển Chiêu, Triển Chiêu đưa cho Lam Hồ Ly xem.

Lam Hồ Ly sung sướng mà nhận: “Tặng lễ vật cho Lam di hả? Ngoan! Lam di cũng có lễ vật cho con này!” Vừa nói lại và lấy bó lớn bó bé châu báu vàng bạc đưa cho Triển Chiêu, thuận tiện còn nhét vào tay Bạch Ngọc Đường một khối ngọc: “Này, quà gặp mặt!”

Bạch Ngọc Đường nhận ngọc bội, nhìn qua thấy được là một ngọc điêu khắc hình một chú chuột xinh xắn, kể ra cũng rất hợp.

“Lam di a, cái đó không phải lễ vật đâu.” Triển Chiêu vẫy vẫy lưỡi đao đó nhét lại vào tay Lam Hồ Ly: “Người gặp qua Lân đao này chưa?”

“Đao?” Lam Hồ Ly nhìn chằm chằm cái vẩy cá mà lắc đầu nửa ngày: “Chưa thấy qua!”

“Người cũng chưa có thấy qua a...” Triển Chiêu thở dài: “Xem ra phải nhờ Phong gia mới được rồi.”

“Lão Phong đang ở Ma Cung đó, hơn nữa chân tay hắt chậm chạp như vậy, chờ hắt đến thì hoa cúc đã tàn mất rồi còn đâu.” Lam Hồ Ly lại vẫy vẫy lưỡi đao kia nhìn kỹ: “Loại đao này dùng thế nào a, cũng không phải là ám khí.”

“Dùng tể ti để khổng chế đó!” Bạch Ngọc Đường nói phát hiện vừa mới tra ra ban nãy.

Lam Hồ Ly hơi sững sốt: “Tơ sợi, Thịt sợi, Ớt xanh xào thịt sợi, Cá nấu nấm hương cùng thịt sợi, hay là Thổ nư nấu khoai tây sợi ...”

Bạch Ngọc Đường cố đề khoe miệng – Quả nhiên, không phải người một nhà không vào chung một cửa a.

Triển Chiêu ngay cả lỗ tai cũng đỏ luôn rồi, thật quá mất mặt: “Lam di...”

“Ai nha! Là bàn ti sợi a!” Lam Hồ Ly đột nhiên vỗ tay một cái, bắt đầu tinh tế sờ soạng bên cạnh lân đao kia một cái, đột nhiên như là sờ phải thứ gì, liền nhẹ nhàng kéo ra ngoài....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt, chỉ thấy khối vảy cứng rắn kia lại có thể rút ra thành một sợi tơ thật dài.

Lam Hồ Ly tám tắc mà lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng véo má Triển Chiêu một cái, động tác này giống hệt khi Triển Chiêu véo má Tiểu Tứ Tử thường ngày: “Cái này mà là Lân đao sao, bị các người dọa chết, thứ này gọi là Bàn Ti Chuyển.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt một lát, cùng nhau tỏ vẻ khó hiểu: “Bàn Ti Chuyển ă?”

“Kỳ thật sợi tơ này là tơ tầm bình thường mà thôi, chẳng qua là ở giai đoạn trước khi tầm kết kén thành tơ có được ngâm qua bởi một được thủy đặc biệt, cho nên sau khi kén thành tơ rồi thì vô cùng cứng rắn, hơn nữa còn có thể co giãn, giữ chặt một đầu dùng nội lực phóng ra có thể đánh rất xa, sau đó khi thu hồi lại thì sẽ biến thành một khối. Bởi vì tơ tầm rất mảnh cho nên sau khi kết chặt thành vòng tròn thì sắc bén vô cùng, đây là một trong mười đại ám khí giang hồ đã thất truyền từ lâu, phi thường âm độc lại khó phòng bị. Cũng chưa bao giờ xuất hiện qua, sao giờ lại xuất hiện trên tay các con vậy?” Lam Hồ Ly vuốt cằm suy nghĩ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau hỏi Lam Hồ Ly: “Nếu chưa từng xuất hiện qua ở trên giang hồ, sao người lại biết được?”

“Thời trước có không ít người biết mà.” Lam Hồ Ly chấp tay phía sau bắt đầu nhớ lại, lúc này nhìn nàng mới có chút bộ dáng của người tuổi đã lớn, đương nhiên, vẻ tang thương ấy chỉ xuất hiện trong ánh mắt, chứ không hề lưu lại dấu vết nào trên gương mặt: “Đại khái vào khoảng hai mươi năm trước đi, có một nhà chuyên làm binh khí, họ Vương. Vị Vương tiên sinh kia rất giỏi rèn ám khí, trên giang hồ có rất nhiều người đến tìm hắn rèn những loại ám khí kỳ quái. Mà Vương phu nhân lại là một cô nương trồng dâu nuôi tầm bình thường, hai người cứ thế đánh bậy đánh bạ lại làm ra một món Bàn Ti Chuyển. Chỉ tiếc là Bàn Ti Chuyển còn chưa có được truyền ra ngoài thì người kia đã bị bắt hầu tòng, chuyện này truyền rất lớn trên giang hồ một trận, Bao Đại nhân của con hắn là cũng nghe qua đi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, khó hiểu: “Chuyện giang hồ thì sao Bao Đại nhân lại biết rõ?”

“Năm đó ám khí Vương môn bị nghi có liên quan đến chuyện hành thích Tiên hoàng, cần trăm cả nhà chứ sao!” Lam Hồ Ly chớp chớp mắt với Triển Chiêu: “Đại Tổng ta từ khi kiến triều đến giờ, đã từng xảy ra được mấy vụ án lớn chứ? Chuyện này năm đó oanh động toàn bộ võ lâm, tuy rằng người của Vương môn cũng chưa hẳn tham gia chuyện hành thích, thế nhưng hầu hết binh khí đều do họ làm ra, hơn nữa, điều quan trọng nhất là thích khách đã chạy mất, cho nên nhà bọn họ bị diệt môn thôi.”

“Vậy chẳng phải là tai bay vạ gió sao.” Triển Chiêu nhíu mày lắc đầu, cảm thấy thực đáng tiếc.

“Vậy thì có quan hệ gì với Bàn Ti Chuyển này?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu.

“Lúc đó, các quan viên xử án kiện này cảm thấy cứ để những ám khí như vậy tồn tại trên giang hồ sẽ rất nguy hiểm, cho nên phái người đến niêm phong, dựa theo ghi chép thường ngày của Vương tiên sinh, kiểm tra hàng loạt các loại ám khí, thu hồi cùng tiêu hủy một lượt, hầu hết các loại ám khí khác đều tìm được hết, duy nhất chỉ có Bàn Ti Chuyển là không tìm thấy.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Khó trách sao lại thất truyền trên giang hồ.

“Đám nha dịch đó có tìm thế nào cũng không thể tìm thấy thứ được Vương tiên sinh gọi là “ám khí độc nhất” Bàn Ti Chuyển.” Lam Hồ Ly đưa Lân đao trả lại cho Triển Chiêu: “Con mau thả Kim Xác Tử gọi Phong lão gia tử đến đây đi, chuyện năm đó ta cũng chỉ biết sơ sơ vậy thôi, nếu như đây thực sự là Bàn Ti Chuyển, chỉ sợ Phái Thiên Sơn các người thực sự có phiền phức lớn!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, Lam Hồ Ly vốn dĩ đang nói chuyện với Triển Chiêu, đột nhiên lại chuyển sang nói mình, lại còn rất nghiêm túc mà nói câu này nữa.

“Vì sao?” Triển Chiêu có vẻ còn sốt ruột hơn cả Bạch Ngọc Đường nữa.

“Phái Thiên Sơn chính là đầu sỏ gây vụ diệt môn năm đó của Vương môn mà!” Lam Hồ Ly nói xong, khiến Bạch Ngọc Đường kinh ngạc không thôi: “Cái gì?”

“Hoặc nên nói là, Thiên Tôn mới phải.” Lam Hồ Ly bĩu môi: “Có điều ta cũng chỉ nghe hơi thế thôi, cũng không hẳn là chính xác, chuyện này cần phải hỏi Lão Phong, hoặc là hỏi Thiên Tôn mới được.”

“Vậy người cứ nói trước chuyện người nghe được đi.” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Lam Hồ Ly.

Lam Hồ Ly liền tiến đến phía sau Triển Chiêu, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu chủ nhân, người có đánh thắng Hắc không?”

Triển Chiêu lắc đầu: “Chưa đánh qua a!”

“À...” Lam Hồ Ly lại đi khều khều Bạch Ngọc Đường, nói: “Ta nghe được đồn đại là năm đó Thiên Tôn vì ghen tỵ tài năng của Vương tiên sinh cho nên mới tổ giác Vương môn, khiến cho ám khí của Vương môn biến mất trên giang hồ.”

Lam Hồ Ly nói xong, Triển Chiêu cũng ngây ngẩn cả người, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đứng đó, cũng không biết biểu tình Hắc lúc này là khiếp sợ hay là không chấp nhận được nữa.

“Lam di, người xác định sao?” Triển Chiêu không thể tin được: “Thiên Tôn là võ lâm thánh giả, làm gì có chuyện ghen tỵ với một người rèn binh khí chứ?”

“Con không biết sao?” Lam di nhìn Triển Chiêu, vừa chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường vẫn trầm mặc bên cạnh không hề lên tiếng: “Con không thấy hắc rất giỏi dùng ám khí sao?”

Triển Chiêu cũng biết Bạch Ngọc Đường thích dùng Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch, hơn nữa Hắc dùng ám khí cũng rất có nghề, có điều, cơ hội được thấy Hắc dùng ám khí cũng không nhiều, dùng tới dùng lui cũng chỉ là mấy viên đá tròn tròn mà thôi. Còn trong tay áo mình lại có mấy mai tiễn tủy, đều là do người của Ma Cung làm, vô cùng tinh xảo.

“Bạch Ngọc Đường không chỉ tinh thông ám khí mà còn tinh thông các loại trận pháp cùng cơ quan.... Đây đều là những tuyệt học của Thiên Tôn.” Lam Hồ Ly vừa nói vừa cười thật tươi hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người cảm thấy sao? Chuyện này độ đáng tin cậy nhiều hay ít?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, trên mặt cũng chẳng có chút lo lắng nào, khác một trời một vực với thái độ bảo vệ Thiên Tôn mỗi khi Hắc nghe thấy người khác nói bậy về Thiên Tôn thường ngày.

Triển Chiêu cứ tưởng hắc bị đả kích quá độ, liền nói: “Giang hồ đồn đại mà thôi, ta không tin Thiên Tôn lại là loại người ghen ghét nhân tài như vậy...”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, rất bình tĩnh nói: “Chuyện này khẳng định không liên quan đến sự phụ ta đâu.”

Lam Hồ Ly cười: “Chắc, quả nhiên hiếu thuận, rất thiên vị sự phụ a!”

Bạch Ngọc Đường lại xua tay: “Không phải là thiên vị hắc đâu, suy nghĩ của hắc rất đơn giản, những chuyện phức tạp như vậy nhất định không làm được.”

Một câu này khiến Triển Chiêu thiếu chút cười văng, Lam Hồ Ly vuốt cằm kinh ngạc mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Oa.... Vậy mà nói giống hệt Cung chủ a!”

Triển Chiêu tò mò: “Cái gì mà giống hệt?”

“Nga, trước đây, khi giang hồ đồn đại chuyện này tùm lum, tất cả mọi người đều đợi Thiên Tôn giải thích, thế nhưng Thiên Tôn lại biến mất, cho nên mọi người đều nói hẩn trốn tránh.” Lam Hồ Ly nói: “Sau đó, người giang hồ càng truyền càng ly kỳ.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, hai mươi năm trước, vậy hẳn là lúc Thiên Tôn vừa mới thu Hẩn là đồ đệ đi, Thiên Tôn vì muốn Hẩn có căn bản tốt một chút cho nên liền dẫn Hẩn lên đỉnh Thiên Sơn, sống tách biệt với thế nhân bên ngoài để truyền thụ nội lực, gần như là bế quan ba năm, cũng không có hỏi chuyện giang hồ.

“Có điều, cũng có người hỏi qua Cung chủ.” Lam Hồ Ly nói: “Ta nhớ rõ năm đó Cung chủ có nói là “Với cái đầu bé tí tẹo của hẩn, việc cần phải tính ba bước cho hẩn làm hẩn còn nhớ không nổi, loại chuyện phức tạp như vụ oan hãm hại ghen ghét nhân tài cần tính toán rõ ràng như vậy thì cái đầu của hẩn tuyệt đối không đủ sức, có vẽ cho hẩn làm thì hẩn cũng làm không xong đâu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Tuyệt đối chính xác!”

Triển Chiêu bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ Thiên Tôn bản tính lại ngốc thế sao? Ngốc như vậy thì sao có thể trở thành thiên hạ đệ nhất võ học thánh giả được?

“Không phải ngốc!” Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa tiếp thu rất chuẩn suy nghĩ của Triển Chiêu, nhẹ nhàng mà trả lời Y một câu: “Là do lười!”

Triển Chiêu vô cùng bội phục – Như vậy là lười đến thế nào đây?

Lam Hồ Ly cung cấp manh mối rất quan trọng, tại lúc nàng vẫn đang ôm cánh tay của Triển Chiêu mà cọ tới cọ lui, Bạch Ngọc Đường liền đưa tay sờ soạng lân đao, hỏi: “Sau đó Bàn Ti Chuyển liền biến mất, không có xuất hiện trên giang hồ nữa sao?”

Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ xem có từng xuất hiện loại ám khí nào tương tự chưa.... Quả thực, dùng tơ tằm mà không chế đao thì chưa thấy xuất hiện bao giờ.

“Nói cách khác, Bàn Ti Chuyển chỉ là lời đồn đại mà thôi, chưa có ai thực sự gặp qua?” Bạch Ngọc Đường nhìn Lam Hồ Ly.

Lam Hồ Ly vừa ôm Triển Chiêu kiểm tra béo gầy, gật đầu: “Đúng vậy, chẳng qua ta chỉ đoán một chút, rốt cuộc có phải là thật hay không cũng chưa biết được, có điều, có lời đồn loại binh khí này có thể nháy mắt lấy đầu của mấy hoặc là mười mấy người nữa.”

Lam Hồ Ly vừa mới dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên giơ tay lên một cái.... Vèo một tiếng, bàn ti kia liền bị quăng ra ngoài, sau đó, Bạch Ngọc Đường vừa mới thu tay lại khiến cho Lam Hồ Ly cả kinh mà kéo Triển Chiêu lại, giấu phía sau.... Thế nhưng, tốc độ của bàn ti chuyển kia quá nhanh, rất khó nắm giữ được, Bạch Ngọc Đường nghiêng người tránh bàn ti không thể khống chế kia, sau đó lại động tay mấy cái, hình như nắm được quy luật nào đó, cuối cùng cũng có thể thu lại.... Bàn ti liền như vậy cuộn lại thành một đoàn, thu lại trong tay Hẩn.

Bạch Ngọc Đường hơi hơi chạy mày, Triển Chiêu liền nhìn thấy lòng bàn tay Hẩn có một chút máu đỏ – Bị cắt phải!

Lam Hồ Ly cũng không hiểu được tại sao lại thế này, chỉ phát hiện Triển Chiêu vốn bị nàng ôm chặt lại đột nhiên biến mất.

Vừa quay đầu lại chỉ thấy chẳng biết từ khi nào Triển Chiêu đã đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, trong tay cầm bình kim sang được rắc thật lực vào lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường, rắc đến độ bàn tay Bạch Ngọc Đường đã đầy cả dục phấn.

Lam Hồ Ly đau lòng a, dục phấn này là báu vật vô giá của Ma Cung nàng, dùng những thảo dược thượng thừa chế tạo ra a, còn đắt hơn cả vàng a.... Tiểu chủ nhân thật quá lãng phí nha! Tay của Bạch Ngọc Đường mà quý vậy sao?

Bạch Ngọc Đường thấy cả tay đầy cả dục phấn rồi, liền vươn tay giúp Triển Chiêu đập nắp bình dục lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Không phải thương nặng lắm, sẽ khỏi nhanh thôi!”

Triển Chiêu cùng thở ra, nhận Bàn ti kia, giờ đã khôi phục thành dạng lân đao rồi.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhắc nhở: “Ám khí này rất khó khống chế, không làm tốt có thể mất cả mạng chính mình đó.”

Triển Chiêu hình như hiểu được ý tại ngôn ngoại của Hắc Hắc, hỏi: “Có phải người phát hiện ra cái gì không?”

Bạch Ngọc Đường hơi mỉm cười: “Vì sao hung thủ lại không mang theo Lân đao hiểm lạ như vậy đi mà lại bỏ lại nó ở nơi tập kích đây?”

Triển Chiêu ngẩn người, sờ cằm: “Đúng vậy.... Nếu như không có gì lưu lại, vậy khả năng bị phát hiện sẽ rất ít đi? Để lại thì chẳng khác nào lưu một chứng cứ cho chúng ta, chẳng lẽ là muốn dẫn chúng ta vào cuộc sao?”

“Cũng có một khả năng khác, chính là vì công phu của hắn không tốt cho nên vô lực mang đi.” Bạch Ngọc Đường nói: “Vừa rồi, lúc ta thu hồi đao mới phát hiện cần dùng nội kình rất mạnh mới có thể khiến cho bàn ti dừng lại, như vậy mà vẫn còn bị thương, nếu như nội lực không cao hơn ta, chỉ cần cứ cố thu lại, nhất định ngay cả mạng mình cũng không còn...” Nói xong liền nhắc tay chỉ về rừng cây phía trước.

Theo ngón tay Bạch Ngọc Đường vừa chỉ, chợt nghe thấy một loạt tiếng “rầm” vang lên.

Chỉ thấy hai bên hàng cây trong rừng, tất cả các cành cây nhô ra đều nhất loạt bị đứt gãy, cả những cây to chắn giữa cũng đứt đoạn cứ như người ta vừa mới chặt qua, để lộ ra một cái thông đạo trụi lủi.

Triển Chiêu kinh ngạc chỉ bàn ti kia: “Quả nhiên uy lực kình người.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Lần này Vương Lạc chỉ bị cắt đứt yết hầu chứ không có rơi đầu quả thật quá may mắn, nếu không việc mang cái đầu của hắn muốn gắn lại với cái thân, có vẻ sẽ khó khăn.”

Triển Chiêu gật đầu liên tục: “Ám khí này quả nhiên có thể dễ dàng lấy đầu nhiều người, gần như có muốn tránh cũng tránh không được...” Nói xong, lại tiếp tục kéo lấy tay Bạch Ngọc Đường mà rúc được phần.

Lam Hồ Ly ở phía sau nhìn, sau đó hí hóp mắt mà “chặc” một tiếng.

31. Q.2 - Chương 31: Ma Đầu Đại Giá Quang Lâm

Chập tối, trong sân phủ nhà họ Bạch chất hai đống hồ sơ cao như núi, Công Tôn từ trong đống hồ sơ đó tìm ra những vụ án tồn từ hai mươi năm trước có liên quan đến ám khí Vương môn.

Tri phủ Hi Châu rất có nhiệt tâm, tuy rằng đã lớn tuổi thể nhưng hồ sơ sửa sang cũng rất rõ ràng, Công Tôn rất thích điểm này của hắn.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chờ một bên, Tiểu Tứ Tử thì ghé vào đống hồ sơ mà vừa lắc lư cái chân nhỏ vừa lật hồ sơ xem.

“Họ Vương sao?” Công Tôn hình như tìm được một cuốn liên quan đến, liền hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu.

“Ừm...” Công Tôn lật qua lật lại: “Có lẽ là cuốn này!”

Triển Chiêu nhận lấy, khẽ nhíu mày: “Tàn cuốn sao?”

“Rất nhiều trang đã bị rách rồi!” Công Tôn đã sớm phát hiện ra chỗ khả nghi: “Hồ sơ ở đây đều sạch sẽ rõ ràng, duy nhất chỉ có cuốn này là bị xé rách vài chương.”

Triển Chiêu nhìn kỹ xem, đây là một cuốn gia phả, trên đó có rất nhiều tên.

“Dày như vậy?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Tộc họ Vương này chính là danh gia vọng tộc nhất ở đây, trước đây vô cùng hưng thịnh.” Bao Đại nhân đi tới: “Có điều, sau đó gia đạo sa sút, số người cũng giảm dần, cho đến thế hệ của Vương Hữu Thành này thì bị diệt môn.”

“Vương Hữu Thành...” Bạch Ngọc Đường thì thầm nói: “Vương Hữu Thành vô dụng sao?”

“Ta cũng từng nghe qua có người nói điều này.” Triển Chiêu cũng nghĩ ra: “Nói về Vương Hữu Thành này, trên giang hồ cũng không có tiếng tăm gì, thế nhưng, điều khiến hắn nổi tiếng lại không phải là ám khí của hắn, mà hắn nổi tiếng sợ vợ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhẹ một cái – Xem ra Y cũng đã từng nghe qua tin đồn thế này.

“Sợ vợ thì có gì hay mà truyền đi a?” Công Tôn không hiểu lắm: “Trên đời này, người sợ vợ không thiếu a, làm gì mà nói hắn là kẻ vô dụng chứ?”

“Chuyện này có chút đặc biệt.” Triển Chiêu nói: “Người giang hồ sợ vợ đúng là không ít, nhưng mà Vương Hữu Thành này ngoại trừ sợ vợ, còn ăn bám vợ nữa.”

Triệu Phổ ở bên cạnh nghe được cũng cảm thấy thú vị: “Sao gọi là ăn bám vợ? Là vợ nuôi sao?”

“Nghe nói bản tính của Vương Hữu Thành rất thành thật, binh khí hắn làm ra tuy rất tinh xảo nhưng gần như không có chút lực sát thương nào, có thể làm trang sức chứ không thể làm vũ khí. Tổ tiên hắn vốn là đời đời nổi danh làm ám khí, thế nhưng lại bị lụi tàn trong tay hắn, cho nên hắn trở thành trò cười cho thế nhân.” Bạch Ngọc Đường nói: “Có điều hắn lại may mắn lấy được một thê tử lợi hại.”

“À...” Âu Dương Thiếu Chinh hiểu được: “Hay là thê tử hắn còn chế tạo binh khí giỏi hơn hắn?”

“Này cũng không phải.” Triển Chiêu lắc đầu: “Thê tử hắn không giỏi binh khí, thế nhưng mà tính cách lại vô cùng ác độc cùng thâm hiểm. Nàng ta thêm độc được vào binh khí của Vương Hữu Thành, hoặc là thiết kế thêm một số cơ quan âm độc, khiến cho ám khí của Vương Hữu Thành tăng lực sát thương lên rất nhiều.”

“Nổi danh như vậy... Sao trước đó các người lại chưa từng nghe qua?” Âu Dương tò mò.

Triển Chiêu lắc đầu: “Nhưng mà chuyện có can dự đến hắn, cả chuyện diệt môn của hắn cũng chưa từng nghe qua.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, địa vị trên giang hồ của Vương Hữu Thành chẳng qua cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi, thật sự cũng không có nhiều danh tiếng, có điều, sự kiện diệt môn lớn như vậy cũng không có truyền ra ngoài, đúng là có chút kỳ quái!

Triển Chiêu tỉ mỉ lật xem xong hồ sơ của Vương Hữu Thành rồi, liền kinh ngạc nói: “Bị rách đều là nội dung nói về quan hệ của Vương Hữu Thành cùng thê tử hắn.”

Bạch Ngọc Đường nhận hồ sơ xem qua: “Ngay cả gia phả cùng tên họ của thê tử hắn cũng đã bị xé đi cả.”

Bao Chứng cho người tìm tri phủ Hi Châu đến, hỏi hắn vì sao lại có chuyện này, tri phủ cũng cảm thấy kinh ngạc, từ trước đến giờ hắn đều bảo quản hồ sơ rất tốt, cứ nửa năm lại sửa sang một lần, lần tu sửa gần đây nhất ngay cả ghi chú đều được kiểm tra, đều không có thấy thiếu gì a.

Ý của Tri phủ là, chỗ này bị người ta xé trong khoảng nửa năm lại đây.

Cái này thật kỳ quái, vì sao phải cố tình xé đi nội dung về thê tử của Vương Hữu Thành đây? Hay là bên trong có huyền cơ gì đó? Hơn nữa, hiện giờ vụ án của Phái Thiên Sơn, theo lời Lam Hồ Ly nói thì lại có liên quan đến vụ án năm đó sao?

Bao Chứng lập tức phái người đi điều tra tỉ mỉ về chuyện liên quan đến Vương môn năm đó.

...

Chợp tối, người của Phái Thiên Sơn đến chân núi tìm Bạch Ngọc Đường.

“Luận võ ngày mai?” Bạch Ngọc Đường nghe xong tiểu đồ đệ Phái Thiên Sơn nói, có chút khó hiểu: “Luận võ thì cứ luận võ đi, tìm ta làm gì?”

Tiểu đồ đệ nhỏ giọng nói: “Chưởng môn Lục Phong nói, gần đây Phái Thiên Sơn bị tổn hại nặng nề, khả năng sẽ có người đến gây phiền toái cho chúng ta, cho nên mới mời Thái sư thúc tổ đến trấn tọa.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, không thêm nói.

Triển Chiêu ở bên cạnh nghe được, khá hiếu kỳ: “Nói gì đi nữa thì Phái Thiên Sơn vẫn là đệ nhất phái trong thiên hạ, Thập đại cao thủ dù bị tổn hại vẫn còn hơn nửa mà, ai lại cả gan như vậy mà đến khiêu khích các người?”

Tiểu đồ đệ có chút khó xử.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy gì đó, liền mở miệng nói: “Nói rõ ràng chút.”

Tiểu đồ đệ liền nói cho Bạch Ngọc Đường biết: “Cũng không biết lần này làm sao vậy, có không ít cừu địch của Phái Thiên Sơn đến, hình như bọn họ muốn nhân cơ hội lần này liên thủ lại gây khó dễ cho Phái Thiên Sơn. Mặt khác, có rất nhiều đại bang võ lâm đệ nhất đệ nhị cũng tới, hình như là muốn nhìn thấy thất bại của Phái Thiên Sơn, sau đó sẽ cướp đi bảo tọa Đệ nhất của Phái Thiên Sơn. Lục Phong chương môn nhận thấy tình huống khá nguy hiểm, cảm thấy tự mình không thể giải quyết được, sợ nếu như xảy ra chuyện gì mà mình không trấn áp được lại khiến cho sự nghiệp thiên thu gây dựng của Phái Thiên Sơn bị hủy trong tay hắn.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng cảm thấy có chút ê cả răng: “Cái gì mà sự nghiệp thiên thu, chẳng phải chỉ là một môn phái thôi sao, cũng đâu có phải cứu vớt sinh linh gì chứ.”

Triệu Phổ ở bên cạnh nghe mà cười vắng.

Tiểu đồ đệ xấu hổ: “Thái sư thúc tổ, chỉ là, nếu như thua, không phải cũng làm mất mặt Thiên Tôn sao.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhớ đến giang hồ đấu đá liền cảm thấy phiền phức.

Triển Chiêu ở bên cạnh nhẹ nhàng đụng cánh tay hắn một cái – Người đoán xem, hung thủ kia có ở trên đó không?

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

“Ngay mai bắt đầu luận võ khi nào?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Tiểu đồ đệ nhẹ nhàng thở ra: “Sáng sớm liền bắt đầu, vốn dĩ chỉ có người nhà mình đấu với nhau thôi, người tới xem cũng thêm chút xú, thế nhưng lại có không ít các môn phái đến khiêu khích, còn cụ thể họ đến khi nào thì cũng không rõ lắm.”

Bạch Ngọc Đường ý bảo mình đã biết, để tiểu đồ đệ kia trở về đi.

Lúc này, Triệu Phổ dựa vào cạnh bàn mà lầu bầu: “Đến đêm Bích Thủy bắt kỳ lân hay là đi xem luận võ hay hơn đây...”

Công Tôn liếc mắt nhìn hắn một cái: “Người vẫn còn nhớ thương kỳ lân kia sao?”

“Đương nhiên.” Triệu Phổ vuốt cằm.

“Thế nhưng lân đao đã được chứng minh chính là ám khí rồi, kỳ lân hẳn là không có tồn tại mới đúng chứ, nói không chừng chỉ là một con cá lớn mà thôi.”

“Chắc chắc.” Triệu Phổ lắc đầu, ý như muốn nói – Không đâu! Trong nước chắc chắn là có cái gì đó!

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, Triệu Phổ cứ thần thần bí bí như vậy, hình như là đang tính kế gì đó.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Trong Ma Cung, ai bơi tốt nhất?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Vậy thì cũng không ít, có điều người bơi tốt nhất hẳn là ta...” Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại một chút.

Bạch Ngọc Đường nhướng mi – Là vị tiên bối nào của người? Nhìn dáng vẻ của người không giống người biết bơi.

Triển Chiêu ử rừ – Cái này cũng nhìn ra được sao?

Bạch Ngọc Đường bật cười – Từ trước đến giờ Mèo con đều không biết bơi.

Triển Chiêu hơi sững sốt – Miêu nhi?

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy buồn bực, có điều phong hào của Triển Chiêu là Ngự Miêu, gọi là Miêu Nhi cũng khá chuẩn xác...

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái – Miêu...

Ánh mắt Triển Chiêu cũng nheo lại – Người dám gọi thử xem.

“Phụ thân, Bạch hổ tinh là gì nha?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn đang trợn mắt lườm nhau, đột nhiên nghe Tiểu Tứ Tử mở miệng nói chuyện, bé đang hỏi Công Tôn.

Công Tôn khẽ nhú mày: “Con học được chỗ nào hả?”

Tiểu Tứ Tử nâng tay chỉ cuốn sách kia: “Ở đây có viết này, phạm phạm họ Trần, Bạch Hổ tinh chuyển thế, khắc tử phu quân, nhốt lồng heo thả trôi sông...”

Công Tôn ngẩn người, nghiêng đầu xem mấy trang Tiểu Tứ Tử đọc, quả nhiên không sai, bé đang xem chính là hồ sơ vụ án chứ không phải địa phương chí hoặc truyền thuyết dân gian.

“... Nha môn này phá án kiểu gì vậy, lại còn có cách luận tội người thành Bạch Hổ Tinh nữa?” Triệu Phổ cầm hồ sơ lên đọc kỹ, bởi vì mọi người muốn điều tra án của Vương môn cho nên ở đây đều là hồ sơ từ hai mươi năm trước, cuốn án tử mà Tiểu Tứ Tử đọc kia chính là một vụ án mẹ chồng kiện nàng dâu của mình là Bạch Hổ tinh, khắc chết con trai của bà cùng gần nửa thôn dân.... Đến cuối cùng nha môn lại thật sự phán nàng dâu đó tử tội, bắt thả lồng heo trôi sông.

“Hoang đường.” Bao Đại nhân nhận hồ sơ từ tay Triệu Phổ qua đọc, nhú mày: “Sao lại có thể phán xét ở vắn một trọng án như vậy?”

Bao Chứng gọi tri phủ Hi Châu đến nghiêm khắc hỏi, lão tri phủ cũng nhớ rõ chuyện này, cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: “Bao Đại nhân, không phải hạ quan phán loạn, kỳ thực, thôn phụ này đã bị người trong thôn thả lồng heo trôi sông trước rồi, bọn họ tiền trạm hậu tấu, thực hiện hình phạt xong rồi mới tới chỗ ta báo án a, nói là nàng này chính là Bạch Hổ tinh chuyển thế, nếu như không thả trôi sông cho chết đuối thì nhất định sẽ hại chết toàn bộ người trong thôn.”

Bao Chứng càng nghe càng cảm thấy hoang đường: “Thế mà người lại không nghiêm trị?”

“Đại nhân...” Tri phủ lại thấp giọng lại chút nữa: “Đại nhân không có xem toàn bộ hồ sơ vụ án đó thôi, kỳ thật nữ nhân này trước đó đã được gả qua ba trạng phụ, tất cả đều chỉ trong vòng một năm đã khắc chết cả nhà chồng mình, sau đó là khắc chết cả thôn, nếu như không phải mang tới ôn dịch thì là hạn hán, cho đến khi cả thôn đều chết sạch mới thôi.”

“Cũng có thể chỉ là trùng hợp.” Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói: “Có quan hệ gì với nữ nhân đó chứ?”

“Lúc đó thôn kia đã có dấu hiệu ôn dịch, thế nhưng, sau khi nữ nhân kia bị trôi sông chết, ôn dịch cũng theo đó mà hết theo.” Tri phủ đại nhân nghiêm túc nói: “Án này rất khó phán, chỉ có hai phương án, hoặc là nghiêm trị cả thôn tội giết người, hoặc là áp chế chuyện này xuống.... Khi đó, triều chính còn chưa có ổn định, ta có trình báo lên tri phủ thượng cấp khi đó, liền được lệnh phải sửa chữa hồ sơ, đổi thành án phạt như vậy.”

Bao Chứng nghe xong, đại khái cũng hiểu được, tuy rằng, cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ, nhưng dù sao đã qua lâu như vậy cũng chỉ có thể bỏ qua, có điều trong lòng vẫn như có cây châm ghim chặt, cứ dăm dứt không thôi, chẳng thoải mái chút nào, thôn phụ này cũng đáng thương, mất chồng, tái giá, bạch hổ tinh, nhốt lồng heo.... Cuộc đời thật lắm gian truân.

Tiểu Tứ Tử vẫn không hiểu được “Bạch hổ tinh” rốt cuộc là gì, liền tiến đến bên cạnh Công Tôn: “Phụ thân...”

Công Tôn liền nói với bé: “Đây là chuyện không nói được, lần sau không được hỏi nữa!”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gấp cuốn sách lại gật đầu, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ chống cằm, hình như hắn rất không tán thành cách mà Công Tôn dạy dỗ con trẻ, có điều hắn cũng không nói thêm gì.

Trời tối rất nhanh, Triển Chiêu một mình nằm ở trong phòng, ngẩng đầu nhìn trần nhà mà phát ngốc.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy tiếng “ông ông”.

Triển Chiêu ngồi dậy, nhìn trên đỉnh giá cắm nến ở mép giường, có một con bọ cánh cứng màu vàng.

Triển Chiêu đi qua nhìn, nhú mày – Không phải là con bọ mà hắn thả đi ban sáng, đây là ai a? Chẳng lẽ là Lam di sao?

Cả thấy thật cổ quái, Triển Chiêu đưa tay cầm con bọ kia lên nhìn, chỉ thấy bên dưới lớp bóng màu vàng chính là một đôi cánh đen...

Triển Chiêu cả kinh, “Phốc” một cái liền nhảy dựng lên, choàng thêm áo khoác mà lao ra ngoài phòng, trước tiên nhìn trái nhìn phải mấy cái, sau đó không thấy có gì khác thường rồi mới nhảy lên đầu tường, con bọ cánh cứng kia liền vòng từ phía sau Y bay lên, Triển Chiêu nhanh chóng đuổi theo.

Mà lúc này, lại trùng hợp như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng ngủ không được còn đang phát ngốc mà ngắm sao trời ngoài sân, đột nhiên nhìn thấy Triển Chiêu lóe cái đã trèo lên đầu tường bay ra ngoài, Hắn liền cảm thấy thật kỳ quái.

Bạch Ngọc Đường do dự, đi theo hay là không đây?

Chính lúc cái đầu còn đang nghĩ thì cái chân Hắn đã nhảy lên đầu tường rồi.... Chỉ thấy trong màn đêm ấy, Triển Chiêu đứng giữa đường đầy sương mù, cứ thế mà chạy lên trên núi về hướng đầm Bích Thủy.

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày – Triển Chiêu không có thạo đường, hơn nữa nửa đêm rồi còn lên núi làm cái gì?

Nghĩ xong, Hắn liền đuổi theo, thật sự không phải muốn theo dõi Y mà chỉ là muốn ngầm đi theo, chỉ sợ lát nữa Y lại lạc đường trong núi mà thôi.

Bạch Ngọc Đường giữ khoảng cách khá xa với Y, cũng không nhìn thấy con kim xác tử dẫn đường cho Y. Kỳ thật Triển Chiêu cũng cảm thấy thật buồn bực, con bọ này cứ dẫn mình đi thẳng lên núi, mà nhìn hướng đi này chính là tới Bích Thủy đầm đi.... Người nọ đã nửa đêm rồi, còn đến Bích Thủy đầm ở Phái Thiên Sơn làm gì?

Nơi mà con bọ dừng lại chính là một thân cây đối diện Bích Thủy đầm.

Mà lúc này, Triển Chiêu đã thấy được trong chòi nghỉ mát cách đó không xa, có hai người đang ngồi.

Một người mặc váy màu lam, nhìn rất rõ ràng, đó chính là Lam Hồ Ly mới gặp sáng nay, còn một người khác, thân hình thon gầy, mặc một thân đen tuyền, ngồi bên cạnh Lam Hồ Ly, một tay chống cằm nhìn về phía mình.

Tuy rằng, trong bóng đêm, người nọ ngồi ở nơi khuất ánh trăng trong chòi, thế nhưng đôi mắt kia vẫn nhìn rất rõ ràng, nếu như không có nội lực tuyệt đại, chắc chắn sẽ không làm được....

Triển Chiêu còn chưa có nói tiếng nào đã trực tiếp đánh về phía chòi.

Hắc y nhân kia cười đến vui vẻ a, dang rộng hai tay ra muốn đón lấy Y, có điều Triển Chiêu cũng không có nhảy vào lòng hắn, mà là lên đến phía sau hắn đưa hai tay nhéo hai tai hắn: “Người tới làm gì?”

Hắc y nhân kia giữ hai tai, nhe răng kêu: “Đau a đau a!”

Triển Chiêu buông tay ra, híp mắt nhìn hắn: “Người sao lại tới đây?”

Hắc y nhân meo máo: “Sao không chào người chứ.”

Triển Chiêu làm ra vẻ muốn nhào đến bóp cổ hắn, Hắc y nhân lại đưa tay cầm lấy cổ tay Y, sờ sờ rồi nhú mày: “Gầy! Bao Chửng không cho người ăn no sao?”

“Không biết con đã ăn bao nhiêu rồi.” Triển Chiêu rút tay về, thuận tiện cầm lấy mấy lọn tóc của Hắc y nhân kia phẩy phẩy, ngồi xuống đối diện hắn, nói: “Sáng sớm mai về nhà đi, người đừng có ở đây!”

“Vì sao?” Hắc y nhân bất mãn.

“Vương tay vương chân.” Triển Chiêu cầm lấy cái chén trà trước mặt hắn uống.

“Sao ngươi lại ghét ông ngoại của ngươi chứ!” Hắc y nhân dựa vào cánh tay của Triển Chiêu, rất tội nghiệp mà ôm lấy cánh tay Y cọ tới cọ lui.

Dưới ánh trăng nhìn vào, chỉ thấy vị “ông ngoại” này không những không có đầu tóc bạc phơ, cũng không có nếp nhăn trên mặt, mà tóc đen như mun, khuôn mặt trẻ trung tuấn lãng, nhìn thế nào cũng chỉ hơn ba mươi tuổi một chút mà thôi. Chỉ là vẻ mặt có chút tà khí, pha thêm chút khí phách, đặc biệt là đôi mắt ửng đầy sắc bén cùng thâm thúy kia.... Đương nhiên, lúc này vẫn rất nhu hòa.

Triển Chiêu liền đưa tay đẩy mặt hắn ra: “Người ngồi nghiêm chỉnh coi!”

Hắc y nhân ngồi ngay ngắn lại, cười âm muội mà nhìn Triển Chiêu, ánh mắt nhìn rất có hàm ý.

Triển Chiêu khó hiểu: “Cười cái gì a?”

“À.” Hắc y nhân nhếch hai bên khóe miệng: “Bạch y tiểu tử đi theo ngươi ban nãy mới nhìn thoáng qua cái liền bỏ đi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhìn về phía sơn đạo – Bạch y sao? Nếu nói đến khinh công có thể đuổi kịp mình mà mình lại không có phát hiện thì nhất định chính là Bạch Ngọc Đường, có điều, có thể vì sợ mình phát hiện cho nên đã cách thật xa đi.

“Ai a?” Hắc y nhân hăng hái hỏi: “Công phu không tệ a.”

“Ách...” Triển Chiêu do dự một chút, lập tức phiêu mắt nhìn Lam Hồ Ly một cái, Lam Hồ Ly hơi nhún vai – Ý bảo mình cũng chưa có nói chuyện về Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu lập tức cười trừ: “À, một người bạn mà thôi.”

“Bạn sao? Tên gì vậy?”

Hắc y nhân vẫn nhất định hỏi dồn, Triển Chiêu xua tay chặn lại, nói lảng sang chuyện khác: “Người rốt cuộc đến Thiên Sơn làm gì?”

Đối phương hơi mỉm cười: “Không phải ngươi muốn tìm lão Phong sao? Hắn ra ngoài rồi, không có ở nhà, hơn nữa cứ xem cước bộ của hắn, nếu có đến đây được thì đồ ăn cũng nguội hết cả rồi, ta cũng lâu rồi không có gặp người, cho nên thay hắn chạy đến đây a.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Người tới thì có lợi gì chứ? Con tìm Phong lão gia tử là để hỏi chuyện.”

“Không phải chỉ là hỏi chuyện về Vương môn thôi sao.” Hắc y nhân cười nhạt: “Ta biết còn nhiều hơn lão nữa đó, chuyện này khá phức tạp.”

“Người có biết?” Triển Chiêu vui vẻ: “Nói cho con đi!”

“Được thôi!” Hắc y nhân gật đầu đồng ý: “Có điều, phải cho ta ở lại bên ngươi mấy ngày.”

“Vì sao?” Triển Chiêu vẻ mặt rất không muốn.

“Lúc ta xuất môn lão Trần nói cho ta biết gần đây ngươi có đào hoa vận, ông ngoại đến trấn ải cho ngươi.” Hắc y nhân nói xong liền đứng lên: “Có điều để tránh phiền phức, trước mặt người khác không cần gọi ta là ông ngoại, cứ gọi biểu ca đi.”

“Phốc.” Triển Chiêu phun ra cả ngụm trà: “Người đã hơn một trăm tuổi rồi còn mê cưa sừng làm ghê a!”

Hắc y nhân phát tay áo nghênh ngang xuống núi, còn vừa đi vừa vẫy Triển Chiêu: “Chiêu a, ta đã đói bụng rồi, hai chúng ta đi ăn khuya thôi.”

Triển Chiêu nhanh chóng túm lấy ống áo Lam Hồ Ly: “Sao lại thế này a?”

Lam Hồ Ly cũng không có hiểu: “Di cũng không biết đâu, quá nửa đêm Cung chủ đột nhiên đến, còn bảo thả bộ cánh cứng đi tìm con!”

Triển Chiêu sốt ruột, Hắc y nhân mới tới này là ai a? Cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là Đỉnh đỉnh đại danh cung chủ Ma Cung, được người đời gọi là Thiên hạ đệ nhất lão ma đầu, Ân Hậu.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều giống nhau, đều là kỳ tài luyện công có một không hai, cấp độ đã đạt đến cảnh giới nhập ma nhập tiên luôn rồi, cho nên tuy rằng tuổi đều rất lớn thế nhưng dung nhan bất lão, thanh xuân vĩnh trú.

Thiên Tôn thế nào thì Triển Chiêu không rõ thế nhưng tính cách ông ngoại nhà mình thế nào Y rõ như lòng bàn tay, vô sự bất đẳng tam bảo điện, người này nếu như không phải có chuyện gì khiến hắn rất hứng thú, nhất định không thêm xuống núi đâu.

Từ nhỏ đến lớn, Triển Chiêu đều là Minh sủng duy nhất của chúng lão ma đầu Ma Cung, ông ngoại Y là người đứng đầu Vạn ma, mà cái vị Vạn ma đứng đầu ấy lại luôn lấy việc trêu chọc Triển Chiêu làm thú vui lớn nhất của cuộc đời mình, cách thức thì cứ gọi là thiên kỳ bát quái. Tính cách khéo léo cùng khả năng nhẫn nại của Triển Chiêu bây giờ tuyệt vời đến vậy chính là do một tay ông ngoại Y trêu chọc mà thành. Nhớ lại đồng thành tích tích tụ từ khi Y còn nhỏ xíu cho tới lúc Y lớn lên, Triển Chiêu vẫn thường xuyên bẻ cổ tay, nhớ rõ lúc Y còn nhỏ bé vô tri, ông ngoại đã lừa Y làm không biết bao nhiêu chuyện vô cùng mất mặt, ký ức ấy vẫn còn rõ ràng hiện ra trước mắt Y đây này.

Vừa mới nhìn thân ảnh lác lác xuống núi của Ân Hậu, Triển Chiêu chỉ biết lần này nhất định ông ngoại lại sắp có chiêu cổ quái nào đó rồi! Nhất định phải cẩn thận gấp bội mới được.

Mà lúc này ở trong Bạch phủ, Tiểu Tứ Tử buổi tối ăn quá nhiều nên ngủ không được, bé đang xoa bụng đi lại trong sân, đột nhiên lại nhìn thấy một Bạch ảnh bay vào từ phía sau tường.

Tiểu Tứ Tử vừa định kêu một tiếng: “Mây a!” Thế nhưng lời vừa mới đến miệng liền đổi thành “Bạch Bạch!”

Người rơi từ trên tường xuống trước mặt Tiểu Tứ Tử đúng là Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, đôi hàng lông mày thật đẹp của Bạch Ngọc Đường đang nhăn lại, Hắc không giống những người khác, những người khác nhú mày thường nhú giữa hai hàng lông mày, nhưng Hắc nhú mày lại là nhú giữa đường cong của đôi hàng lông mày, thoát nhìn qua đáng vẻ như có buồn phiền gì đó, thế nhưng cũng không hẳn giống buồn phiền, tóm lại là Tiểu Tứ Tử nhìn ra được, hình như Hắc có tâm sự.

“Làm sao nha?” Tiểu Tứ Tử túm lấy tay áo Bạch Ngọc Đường, kéo đến ghế đá bên cạnh ngồi xuống.

Bạch Ngọc Đường hơi lắc đầu, không nói.

Tiểu Tứ Tử thấy Bạch Ngọc Đường tâm sự nặng nề, liền trèo lên ghế, ôm lấy cánh tay Hắc mà hỏi: “Làm sao vậy nha?”

Lại nói tiếp, toàn bộ Phái Thiên Sơn, đội ngũ đi tuần của Khai Phong Phủ, tất cả mọi người đều sợ hai người, một là Bạch Ngọc Đường, người còn lại chính là Triệu Phổ. Mà so với Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường càng thêm đáng sợ hơn một chút, bởi vì Hắc lúc nào cũng lạnh như băng không nói tiếng nào, có điều, Tiểu Tứ Tử lại thực sự rất thích hai người này.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử đang ôm cánh tay mình mà cọ cọ, thấp giọng hỏi: “Này tượng trưng cho cái gì?”

“Sao ạ?” Tiểu Tứ Tử không hiểu được.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ bé: “Động tác này.”

Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, mới hiểu được, cười rất tươi, nói: “Thân thiết a!”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm: “Thân thiết sao...”

“Người bình thường sẽ không làm vậy đâu.” Bạch Ngọc Đường lầm bầm.

“Đúng a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Rất thích mới làm đó!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử mà phát ngốc, thần sắc lại càng là nghi hoặc... Thích?

32. Q.2 - Chương 32: Hoàn Thánh Hay Là Mỵ

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Tiểu Tứ Tử đã bò dậy, chui ra từ ổ chăn mà nhào vào ngực Công Tôn còn đang ngủ: “Phụ thân!”

“Ừ...” Hôm qua Công Tôn xem hồ sơ đến hơn nửa đêm mới đi ngủ, lúc này đang mơ mơ màng màng đưa tay nắm lấy Tiểu Tứ Tử, nhét lại vào trong chăn.

Tiểu Tứ Tử nháo một lúc, lại nhô đầu ra ôm lấy cổ Công Tôn: “Phụ thân!”

Công Tôn kéo cao cái chăn lên, trùm lên người bé, ẩn sang bên cạnh.

Tiểu Tứ Tử thấy phụ thân không có để ý đến mình, cuối cùng quyết định tung ra tuyệt chiêu.... Nhảy lên ôm chặt Công Tôn như gấu ôm cây: “Phụ thân, phụ thân, phụ thân...”

Công Tôn đưa tay nhéo lấy bên má Tiểu Tứ Tử, bất đắc dĩ mà mở mắt.... Nhìn con trai mình giống hệt một cuộn bông mà rúc vào ngực mình, đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt chẳng khác nào thỏ con mà tươi cười, hẳn cũng không còn cảm thấy mệt nữa.

Ngáp một cái, Công Tôn xoa xoa mặt Tiểu Tứ Tử: “Làm sao vậy? Đói bụng à?”

“Không phải ạ!” Tiểu Tứ Tử tiến đến hôn chào buổi sáng lên má Công Tôn một cái, nói: “Chẳng phải hôm nay có đại hội luận võ sao!”

Công Tôn bật cười: “Con không có công phu, hăng hái như vậy làm gì?”

“Phụ thân, lát nữa có thể được xem bọn Cửu Cửu luận võ phải không?” Tiểu Tứ Tử càng hưng phấn hơn.

“À, hẳn là không cần bọn Triệu Phổ ra tay đâu, nhiều nhất chỉ cần Bạch Ngọc Đường xuất một trận, dù sao thì đây cũng là chuyện của Phái Thiên Sơn mà.” Công Tôn đưa tay mặc y phục cho bé.

“Cửu Cửu không ra tay sao?” Tiểu Tứ Tử quệt miệng, có vẻ rất thất vọng.

“Con rất muốn xem Triệu Phổ giao chiến sao?” Công Tôn còn cảm thấy thực bất ngờ, nhéo cái mũi của Tiểu Tứ Tử: “Không phải con ghét nhất là người ta đánh nhau sao?”

“Cửu Cửu có vẻ rất lợi hại.” Tiểu Tứ Tử cười rất tươi.

“Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không lợi hại sao?” Công Tôn cầm lấy cái chân mũm mĩm của Tiểu Tứ Tử mà đi tắt cho bé.

“Dạ, con chưa từng được nhìn các thúc ấy giao chiến bao giờ.” Tiểu Tứ Tử nói tới đây, đột nhiên lại nhớ tới: “Đúng rồi phụ thân, hôm qua lúc con về phòng, có nhìn thấy Triển Triển kéo một nam nhân chạy vào phòng đó.”

Công Tôn hơi sững sốt: “Nam sao... Bạch Ngọc Đường à?”

“Không phải nha, Bạch Bạch đã sớm quay về phòng mình rồi, lúc con đi ngang qua sân, liền thấy Triển Triển kéo một nam nhân cao gần như Cửu Cửu, vèo một cái đã chạy vào phòng rồi, sau đó còn đóng cửa lại nữa, đáng vẻ lên lút.”

Công Tôn nhíu mày: “Triệu Phổ á?”

“Đương nhiên không phải rồi, hôm qua không phải Cửu Cửu xem hồ sơ với cha sao, người kia cũng mặc y phục màu đen, ừm, cảm giác...”

“Cảm giác thế nào?” Công Tôn tò mò.

“Cảm giác rất lợi hại đó.”

“Lợi hại mà con cũng có thể cảm giác được a.” Công Tôn bò dậy, tự mình mặc y phục, cầm lược chải đầu cho bé, có điều cũng cảm thấy buồn bực – Triển Chiêu dẫn theo một người xa lạ về sao? Hơn nữa lại còn là nửa đêm nữa, có chút kỳ quái.

“Bữa sáng muốn ăn gì?” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ăn Hoành thánh.” Tiểu Tứ Tử lên tinh thần ngay.

Công Tôn lấy khăn lông ấm lau mặt cho bé: “Ừ, một lát đi ăn hoành thánh!”

...

Mà lúc này, trong phòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng ở mép giường, Y đã rửa mặt thay y phục rồi, hai tay đang chống eo mà nhìn cái người tứ chi chữ đại dang tay dang chân đang nằm ngủ ngon lành, lại còn vừa ngủ vừa ngáy trên giường của mình, Ân Hậu.

Nhịn không được phải xoa cổ, Triển Chiêu bực mình – Hôm qua giường bị ông ngoại chiếm mất, mình lại phải nằm xuống đất mà ngủ, dù sao thì cũng không thể để người đã hơn trăm tuổi ngủ dưới đất đi, tuy rằng khinh công của hắn cũng có thể khiến hắn bay lơ lửng trên không trung mà ngủ, thế nhưng hắn lại cố tình tranh giường của mình thì mình cũng chẳng còn biện pháp nào khác cả.

Sau khi xoay trái xoay phải mà xoa cái cổ rồi, Triển Chiêu bắt đầu vuốt cằm suy nghĩ – Làm sao để có thể khiến ông ngoại mình biến mất đây.

“Ngóáp a...”

Chính tại lúc Triển Chiêu đang phát sầu, Ân Hậu lại ngáp một cái mà duỗi người, xoa xoa cái bụng rồi tỉnh lại.

Ân Hậu mở một con mắt mà liếc quanh một cái, thấy Triển Chiêu đang ở bên cạnh người mình, liền cười: “Chào buổi sáng, Chiêu Chiêu.”

Triển Chiêu khom lưng tiến qua, vỗ hắn mấy cái, hỏi: “Người tỉnh chưa? Nhanh chóng về Ma Cung đi!”

Ân Hậu nheo mắt lại, trèm kín chắn: “Không đi! Ta phải ở lại đây!”

“Người về trước đi!” Triển Chiêu túm hắn: “Người ở đây không tiện!”

“Không tiện cái gì mà không tiện!” Ân Hậu túm chặt lấy chắn: “Người không nói ta không nói, ai biết ta là ai chứ!”

“Nhất định sẽ bại lộ.”

“Bại lộ cái gì! Ta là Anh họ người!” Ân Hậu ôm chặt chắn nhất định không chịu đi: “Tên của ta gọi là Triển Đại Miêu.”

Triển Chiêu giận đến thở dốc, túm chặt lấy cổ áo hắn mà lắc lắc: “Người đừng có quấy rối con! Về Ma Cung trước đi!”

Ân Hậu buồn bực: “Ta sao có thể quấy rối người được, ta ở lại để giúp đỡ đó!”

“Giúp đỡ cái gì!” Triển Chiêu hình như nghe được động tĩnh bên ngoài, xem ra tất cả mọi người đều đã tỉnh rồi, phải nhanh chóng đuổi Ân Hậu đi thôi, nếu không lát nữa nhiều người phiền toái.

“Người có đi hay không? Không đi không nhận người!” Triển Chiêu uy hiếp.

Ân Hậu sững sốt, thật sự hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên giọng ồm ồm khóc than: “Ai nha, người là cái đồ bất hiếu...”

Còn chưa khóc xong, Triển Chiêu liền nhanh chóng chạy đến che miệng hắn lại, gấp phải vô lại rồi!

Ân Hậu cười hì hì, đưa tay sờ cằm, nói: “Không cần lo lắng, ông ngoại sẽ không mang phiền toái đến cho người đâu.... Lại nói, nơi này có nhiều thứ chơi vui như vậy, hắc hắc, người cứ đi làm chuyện của người, ta tự nhiên sẽ tìm được bạn chơi!”

Sắc mặt Triển Chiêu liền trầm xuống: “Người muốn chơi với ai?”

Ân Hậu ngồi dậy: “À... Muốn chơi thì trước tiên cần phải ăn no cái đã, mời ta ăn cơm đi.”

“Người muốn ăn cái gì?” Triển Chiêu nghĩ cứ lừa hắn ra ngoài ăn cơm cũng tốt, tốt nhất là đến tửu lâu nào đó chọn cho hắn cả một bàn đồ ăn, sau đó dỗ cho hắn ăn đến ba ngày ba đêm cũng không thể nhúc nhích được đi.”

“Hoành thánh đi.” Ân Hậu cười rất tươi, đưa tay: “Giúp ta mặc y phục.”

Triển Chiêu thở dài, cầm lấy bộ y phục kia mặc lại cho hắn, lấy khăn lông ẩm chà xát mặt hắn mấy cái, hung hăng mà lau thật mạnh cho hắn sạch.

Ân Hậu lau sạch mặt rồi liền thần thanh khí爽, đi ra ngoài viện.

Vừa mới mở cửa viện cái đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân, sau đó một vật thể như một trái cầu nhỏ liền chạy lên ôm chặt lấy chân hắn, nói: “Triển Triển, ăn hoành thánh không a?”

Ân Hậu cúi đầu nhìn qua, liền nhướng mi.... Chỉ thấy đó là một tiểu oa nhi khoảng bốn năm tuổi đang ôm bụng chân mình, ngẩng đầu lên nhìn, bộ dạng chẳng khác nào cục bông, mà khuôn mặt này quả thật không thua gì Triển Chiêu lúc nhỏ, đương nhiên, cháu ngoại của hắn vẫn là lạnh lợi đáng yêu hơn một chút, tiểu hài này có vẻ hơi ngốc cùng béo hơn một chút.

Khóe miệng Ân Hậu cũng nhếch lên – Bé con mập a!

Tiểu Tứ Tử vốn định đến tìm Triển Chiêu rủ đi ăn hoành thánh, vừa thấy cửa mở liền cho rằng người đi ra chắc chắn là Triển Chiêu, vì vậy mới chạy đến ôm lấy, nhưng vừa ngẩng mặt nhìn, lại phát hiện.... Không phải a! Ôm sai người rồi.

Tiểu Tứ Tử ngơ ngác mà nhìn người rất cao cũng đang cúi đầu đánh giá mình kia, người này thật quá đẹp trai a! Chính là người có râu đẹp trai nhất trong những người có râu mà bé từng gặp nha!

Nhìn tuổi người này, có lẽ là khoảng gần ba mươi tuổi đi, diện mạo hoàn toàn khác biệt với những người khác, lại có chút giống Cửu Cửu, thế nhưng cũng lại không giống, chỉ là ngoại hình có chút tương tự mà thôi, đều có thân hình thon gầy cao lớn, bộ dáng rất có cảm giác an toàn.

Da người này không trắng cũng không có đen, đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, hai má gầy, trên cằm có một chòm râu nhàn nhật, cảm giác rất có.... Có tư vị nam nhân a!

Thấy một oa nhi mập ôm lấy chân mình mà ngẩn người, cái đầu nghiêng sang bên trông có vẻ choáng váng, Ân Hậu càng nhếch khóe miệng lên một chút, Tiểu Tứ Tử lại chớp chớp mắt – Oa! Người này cười rộ lên hai má có lẽ qua nha, nhìn càng đẹp!

Ân Hậu thấy tiểu hài nhi này mở tròn đôi mắt nhìn mình, khuôn mặt tròn xoe biểu tình biến hóa phong phú liền cảm thấy rất thú vị, liền đưa tay捏 má bé một cái, hỏi: “Cháu là ai?”

Tiểu Tứ Tử có chút ngượng ngùng: “Cháu là Tiểu Tứ Tử.”

Ân Hậu hơi nhướng lông mày một chút, híp mắt đánh giá: “Tiểu Tứ Tử là ai?”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt – Nha, sao người này nói chuyện lại giống mình vậy nha!

“Tiểu Tứ Tử đừng để ý đến người đó!”

Lúc này, Triển Chiêu cũng đi từ trong phòng ra, đưa tay bế Tiểu Tứ Tử lên, vừa liếc mắt nhìn về phía ông ngoại của mình vừa hỏi Tiểu Tứ Tử: “Phụ thân cháu đâu rồi?”

“Phụ thân nói chờ cháu ngoài cửa, bảo cháu đi hỏi xem mọi người có đi ăn hoành thánh không.” Tiểu Tứ Tử vừa nói lại vừa liếc Ân Hậu một cái nữa, nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Thúc ấy là ai vậy?”

“À, là...” Triển Chiêu mở miệng nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra hai tiếng “Anh họ” được, hơn nữa, người giả danh kia lại quá mức không đáng tin cậy.

“Ta là anh anh họ của nó.” Ân Hậu da mặt rất dày, không có chút ngượng ngùng nào, nói: “Tên là Triển Đại Miêu.”

“Triển Đại Miêu?” Tiểu Tứ Tử cả kinh.

Triển Chiêu hung hăng mà trừng Ân Hậu một cái, sửa lại: “Nghe lầm rồi, tên là Chiêm Đại Mao.”

Mí mắt Ân Hậu co giật.

Tiểu Tứ Tử nghiêng cái đầu: “Đại Miêu...”

Ân Hậu cảm thấy cái tên quá khó nghe, nên nói: “Đó là tên hiệu thôi, tên thật là Chiêm Dần, bởi vì biệt hiệu của Chiêu là Tiểu Miêu cho nên biệt hiệu của ta là Đại Miêu!”

Tiểu Tứ Tử vỗ tay một cái, hiểu được: “Nha ... Thì ra nhũ danh của Triển Triển là Tiểu Miêu a, thật giống như Tiểu Tứ Tử, tên đầy đủ là Công Tôn Cận, còn nhũ danh là Tiểu Tứ Tử.”

“Công Tôn Cận a...” Ân Hậu gật đầu: “Tên rất hay!”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ: “Miêu Miêu.”

Triển Chiêu sững sốt: “Cái gì?”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ chỉ Triển Chiêu: “Miêu Miêu.” Lại chỉ Ân Hậu: “Đại Miêu Miêu.”

Ân Hậu nhướng mi, đưa tay vỗ nhẹ đầu Tiểu Tứ Tử: “Ừ, đứa bé này thông minh lanh lợi, rất có tiền đồ.”

Triển Chiêu giận a, Ân Hậu còn nói là không mang phiền phức đến ình, vậy mà vừa mới gặp Tiểu Tứ Tử một cái, đã đặt ình cái tên hiệu là “Miêu” rồi.

Triển Chiêu có một oán niệm đặc biệt với mèo, khi còn nhỏ, vì mất Y to lại lanh lợi, khinh công cũng tốt, vì vậy toàn bộ người của Ma Cung đều coi Y là Mèo mà trêu chọc, ngay cả ám hiệu dùng để liên lạc cũng phải kêu một tiếng “Miao”. Khó khăn lắm mới chạy thoát khỏi Ma Cung, theo Bao Đại nhân rồi còn đụng phải một tên Hoàng đế khủng, Triệu Trinh vừa nhìn thấy khinh công của Y quá cao liền buột miệng thốt ra một cái “Ngự Miêu”. Lúc này thì tốt rồi, cái chữ “Mèo” lại trèo lên tận đầu mà đậu, chẳng lẽ đời trước Y từng đắc tội qua con Miêu Yêu nào sao?!

“Tiểu Tứ Tử!”

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gọi.

Triển Chiêu nhaoáng cái bắt đầu lo lắng – Triệu Phổ a! Lại nghe thử, chỉ có một tiếng bước chân, xem ra chỉ có mình hấn đến thôi.

Triệu Phổ đi đến cửa viện, nhìn thấy Tiểu Tứ Tử được Triển Chiêu ôm, liền hỏi: “Không phải nói đi ăn sáng sao? Phụ thân cháu chờ đến sốt ruột kìa!”

...

Đang lúc nói chuyện, Triệu Phổ lại thấy được Ân Hậu.

Hắn hơi ngẩn người, tò mò – Người kia là ai?

“Cửu Cửu, thúc ấy là anh họ của Miêu Miêu, Đại Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử vui vẻ mà quay đầu lại giới thiệu Ân Hậu cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ buồn bực: “Cái gì mà Miêu!”

Triển Chiêu xấu hổ, nói: “Đây là ...”

Hai chữ “Anh họ” vẫn không thể nào nói ra khỏi miệng được, Triển Chiêu đang cố nghĩ nên nói thế nào.

Ân Hậu hơi hơi mỉm cười: “Người chính là Triệu Phổ?”

Triển Chiêu tà tà liếc mắt nhìn hấn một cái – Tại sao lại dùng giọng điệu như thế?

Ân Hậu nhướng mi – Nếu không thì thế nào? Lão tử lớn hơn hấn không ít đâu!

Triển Chiêu nhụt chí.

Triệu Phổ vốn dĩ không hề câu nệ tiểu tiết, thấy được người này cũng không có câu nệ tiểu tiết, liền gật đầu: “Ta là Triệu Phổ, người gọi thế nào?”

“Chiêm Dần.” Ân Hậu cười cười, cao thấp đánh giá Triệu Phổ một lượt, cảm thấy cũng không tồi, cũng là kỳ tài luyện công, khó trách sao tên diên kia lại nhận hấn làm đồ đệ.

Triệu Phổ cũng là người từng trải nhiều, quen tiếp xúc với những tình huống phức tạp, gặp gỡ với những nhân vật lớn, ấn tượng đầu tiên mà Ân Hậu mang đến cho người ta quá sức mãnh liệt. Người này, mặc một thân màu đen cũng không giống với người thường, khí tràng mạnh mẽ kia khiến Triệu Phổ cũng có chút không thể chống đỡ được. Nay được a, vị anh họ này của Triển Chiêu có địa vị gì đây? Hơn nữa, trong nhất thời Triệu Phổ không cách nào đoán ra sâu cạn của hấn, rốt cuộc là hấn có võ công hay không có võ công đây? Không thể cảm nhận được a, sao lại thế này?

Ân Hậu nhìn đủ rồi, liền đi ra ngoài: “Đi ăn hoành thánh đi!”

Nói rồi cứ thế lướt qua bên người Triệu Phổ mà đi, Triệu Phổ lúc này càng khó thở hơn mấy phần – Người này, lúc đi ngang qua bên người lại mang đến cảm giác bức bách mạnh đến không chịu nổi, hấn vốn là Đại nguyên soái cầm quân đánh giặc lâu như vậy, lần đầu tiên gặp được một người có thể áp chế hấn thế này.

“Này!” Triệu Phổ nhẹ nhàng vỗ Triển Chiêu đang sầm mi khổ kiểm đi ở phía sau: “Anh họ của người có địa vị gì thế?”

Khóe miệng Triển Chiêu co rút, thở dài lắc đầu: “Đừng nói nữa.”

Triệu Phổ khó hiểu.

“Bạch Ngọc Đường đâu rồi?” Triển Chiêu thấp giọng hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ xua tay: “Sáng nay chưa gặp Hấn, có phải đã lên Thiên Sơn rồi không?”

Triển Chiêu giờ mới nhớ tới, đúng vậy, hôm nay Phái Thiên Sơn luận võ, có đại sự hấn là sáng sớm Bạch Ngọc Đường đã đi rồi.

“Tốt lắm!” Gánh nặng trong lòng Triển Chiêu cũng được hóa giải, hay là lát nữa mình bồi Ân Hậu đi dạo khắp nơi đi, không cho hấn lên Phái Thiên Sơn, không cho gặp Bạch Ngọc Đường! Thế nhưng, chính Triển Chiêu lại cảm thấy thật không cam tâm, lát nữa Y cũng muốn lên Phái Thiên Sơn xem có thể hỗ trợ gì cho Bạch Ngọc Đường hay không.

“Bây giờ làm sao mới tốt đây...” Triển Chiêu lầm bầm.

Triệu Phổ nhíu mày nhìn Y: “Người làm gì a? Sầm mi khổ kiểm như vậy.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ: “Lát nữa người có lên Thiên Sơn không?”

“Đi a, ta muốn đi bắt Kỳ Lân.” Triệu Phổ bĩu môi: “Lần này mang theo năm trăm người đi, làm một cái lưới đồng.”

“Bắt Kỳ Lân làm gì a, người đến Phái Thiên Sơn hỗ trợ đi.”

Triệu Phổ nhíu mày: “Người đi không phải được rồi sao, người cộng thêm Bạch Ngọc Đường thì môn phái nào mà chẳng bãi bình hết được chứ Đúng rồi, còn thêm cả anh họ người nữa.”

Triển Chiêu liền đen mặt.

“Anh họ của người hấn là biết võ công đi?” Triệu Phổ thăm dò.

Mặt Triển Chiêu càng đen hơn.

Triệu Phổ khó hiểu: “Làm sao vậy?”

“Không thể để hấn gặp Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nghiêm túc.

“Vì sao?” Triệu Phổ tò mò.

“Tóm lại là không thể để Bạch Ngọc Đường...”

“Không thể để ta cái gì?”

Triển Chiêu còn đang rối bời, đột nhiên lại nghe thấy từ phía sau có giọng nói truyền đến.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt đầy hoang mang của Bạch Ngọc Đường khi vừa mới ngủ dậy đang ở ngay phía sau bọn họ.

Tối hôm qua Bạch Ngũ gia đúng là rất thảm, không biết tại sao lại mất ngủ, cả đêm không ngủ được, tờ mờ sáng hôm nay mới mông mông lung lung ngủ được một chốc, đã thế lại còn gặp quái mộng, cho nên sáng nay chẳng có chút tinh thần nào hết. Đã dậy muộn, lúc vừa mới ra đến sân lại nhìn thấy bọn Triển Chiêu ở phía trước, cho nên mới đuổi theo, thế nhưng không ngờ lại nghe được Triển Chiêu có vẻ rất lo lắng mà nói nhỏ cho Triệu Phổ cái gì mà “Không thể để Bạch Ngọc Đường...”

“Người không lên Thiên Sơn sao?” Triển Chiêu hỏi, lại vừa liếc mắt nhìn ra phía trước, không biết Ân Hậu đã đi xa chưa, việc quan trọng cấp bách lúc này chính là giữ Bạch Ngọc Đường lại trước, ông ngoại của Y mà đụng phải đồ đệ của Thiên Tôn, không trêu chọc đến chết e là không được đâu.

“Ta dùng xong bữa sáng rồi đi.” Bạch Ngọc Đường khoanh tay cầm Vân Trung Dao, dáng vẻ chẳng có chút tinh thần nào, vừa đi vừa hỏi hai người: “Các người đi đâu ăn sáng...”

“Chúng ta đến trù phòng!” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường đi về hướng trù phòng: “Nấu mỳ ăn đi?”

Triệu Phổ buồn bực, không phải đã nói là ra ngoài ăn hoành thánh sao?

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu kéo chạy về hướng trù phòng, đã muốn quay đầu lại nhìn.... Sao Triển Chiêu lại quái quái như vậy.

Nhưng mà vừa mới quay đầu lại, Triển Chiêu đã đưa tay kéo mặt Hắc về, không cho Hắc nhìn ra ngoài cửa: “Muốn ăn mỳ thịt bò.”

Bạch Ngọc Đường liền nói: “Sáng sớm hôm nay hẳn là bọn Bạch Phúc đã lên Thiên Sơn hỗ trợ rồi, hôm nay nên đi ra ngoài ăn đi, nếu như người muốn ăn mỳ, ở nhà đối diện kia....”

“Không cần đi nhà đối diện, đi ăn ở cửa sau đi!” Triển Chiêu nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, nói: “Cửa sau là sông!”

...

Triển Chiêu tiếp tục chỉ về cửa sau: “Đi ngắm sông trước đã.”

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, chắc chắn có chuyện rồi, vừa định hỏi lại đột nhiên nghe thấy có người gọi từ phía sau: “Chiêu, không phải người nói muốn ăn hoành thánh sao, hoành thánh ở nhà đối diện phủ mà.”

Bước chân Triển Chiêu dừng lại, tâm nói – Xong rồi!

33. Q.2 - Chương 33: Anh Họ Này Không Đơn Giản

Triển Chiêu có muốn giả như không nghe thấy cũng không được, bởi vì Bạch Ngọc Đường nghe thấy rất rõ ràng.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua.... Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người.

Người này tối qua Hắc đã gặp rồi, chính là người cùng với Triển Chiêu ở nơi đó, cử chỉ rất thân mật, có điều, buổi tối không thể thấy rõ diện mạo, lúc này nhìn rõ, thật rất có khí độ.

Chỉ là... không hiểu sao lại Bạch Ngọc Đường có cảm giác như từng có quen biết vậy, có phải trước kia đã từng gặp qua hay không? Thế nhưng người có cảm giác mạnh như vậy nếu như thực sự có tồn tại trong ký ức của Hắc, trước đây nếu như Hắc đã từng gặp qua, cho dù chỉ gặp một lần khi nhỏ thì dựa vào trí nhớ của Hắc, tại sao vẫn không thể nhớ ra là ai chứ?

“Hắc là....” Triển Chiêu vừa nghĩ đến hai chữ ‘anh họ’ là lại bị tắc lại.

“Ta là anh họ của nó.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, quay đầu lại.... Ân Hậu đã đến bên cạnh Hắc rồi.

Triển Chiêu trừng mắt liếc hắc một cái.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng lộp bộp mấy tiếng – Hắc tới khi nào?

Triệu Phổ đứng ở ngoài cửa cũng nhú – Vị anh họ này của Triển Chiêu có địa vị gì? Thân pháp lại nhanh như vậy!

Tiểu Tứ Tử càng hiếu kỳ hơn, bám lấy chân Triệu Phổ mà ngó vào bên trong, vừa rồi Đại Miêu ‘hư’ một cái liền đã biến mất tầm hơi, biết bay sao?

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Ân Hậu một cái, vừa mới nhìn qua đã có thể biết được người này không phải hạng hời hợt đâu, sâu không lường được.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải loại ngu ngốc, cũng có chút hoài nghi thân phận của hắc – Anh họ của Triển Chiêu sao? Chưa từng nghe qua Triển Chiêu có anh họ nào, hơn nữa với tuổi tác của hắc lại có võ công cao như vậy, tại sao lại không hề nghe tiếng trên giang hồ?

Mà lúc này, Ân Hậu lại đang nghiêm túc đánh giá Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới đây.

Ân Hậu vừa xem lại vừa tấm tắc trong lòng, quả nhiên là đồ đệ của Thiên Tôn có khác, thực giống quá.... Đương nhiên, nhìn qua có vẻ thành thật hơn Lão quỷ kia nhiều, lại hoàn toàn vô biểu tình a? Lạnh như băng thế này không phải sẽ rất buồn chán sao?

Ân Hậu thấy được Triển Chiêu đang chứa cả bụng khí nóng, đang đẩy hắc một cái đây, ý là cảnh cáo – Làm gì mà nhìn lâu như vậy!

Ân Hậu nhướng mi – Đương nhiên là phải nhìn lâu một chút rồi! Liên quan đến chuyện trọng đại mà.

Bạch Ngọc Đường hơi hơi gật đầu, xem như chào hỏi, cũng không có bất cứ phản ứng lớn nào. Tuy rằng là họ hàng của Triển Chiêu, có điều Hắc cũng không thể nhiệt tình nổi, hắc là do tính cách đi, hơn nữa, hôm qua Hắc không có ngủ ngon, hôm nay lại nhiều việc cho nên cảm thấy rất miễn cưỡng, chuẩn bị ra ngoài ăn thì hơn.

Mọi người chỉ thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu rồi bước đi.

Triển Chiêu buồn bực – Tinh thần không tốt sao?

Ân Hậu khoanh tay nheo mắt lại – Tiểu tử này, lãnh đạm như vậy?

“Này!” Ân Hậu nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu: “Là cái hũ nút à?”

Triển Chiêu nhú mày: “Hắc là vì chuyện của Phái Thiên Sơn mà lao tâm đi.”

Ân Hậu buồn bực: “Phái Thiên Sơn có chuyện gì?”

Triển Chiêu đem chuyện mấy cao thủ đã chết, chuyện luận võ cùng có người ngoài tới đại khái nói qua một lần.

Ân Hậu cười cười: “Ai, lát nữa ta và người lên Thiên Sơn xem náo nhiệt đi!”

Triển Chiêu cảnh giác: “Người cũng phải đi quá rồi sao?”

“Sao có thể a, ta đến giúp đỡ!” Nói xong, Ân Hậu bước lên trước: “Bạch Hiền đệ!”

Triển Chiêu thiếu chút sắc nước miếng – Không được gọi Hiền đệ! Kém bồi phận nhiều!

Ân Hậu đuổi theo Bạch Ngọc Đường, duỗi một tay qua nhẹ nhàng khoác vai Hắc: “Hiền đệ thuộc môn phái nào a?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cái tay đặt trên vai mình của hắc, hơi nghiêng người tránh ra một cái, mở miệng: “Phái Thiên Sơn!”

“À.... Là đồ đệ của Lục Phong sao?” Ân Hậu cười.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Người biết Lục Phong?”

“Không biết, nghe nói thôi.” Ân Hậu cười thầm.... Tiểu tử này rõ ràng là trưởng bối của Lục Phong, bị nói thành văn bối cũng không có giải thích, tính cách đúng là rất thú vị.

Triệu Phổ cùng Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi ở phía sau, nhìn nhau một cái – Vị anh họ này của Triển Chiêu, tại sao mỗi lúc đối với Bạch Ngọc Đường đều kỳ dị như vậy?

Hai người quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy khuôn mặt Triển Chiêu đang trầm xuống, hình như đang suy nghĩ đối sách.

Đi tới tửu lâu đối diện Bạch phủ, mọi người gọi món chủ đạo của nơi này, Hoàn thánh.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ăn hoàn thánh, hỏi: “Không phải người ăn mỳ sao?”

“Khụ khụ.” Triển Chiêu tâm tình không yên, bị sắc một ngụm Hoàn thánh.

Ân Hậu ngồi bên kia của Triển Chiêu, đưa tay lau ít canh dính ở khóe miệng Y, còn nói thêm một câu: “Sao người từ nhỏ đến lớn ăn đều bị dính cằm hả? Bưng bát lên ăn!”

Triển Chiêu theo bản năng bưng bát lên.

Tiểu Tứ Tử cũng nhanh chóng bưng bát lên – Tâm nói, biểu ca này, giọng điệu giống hệt lúc phụ thân bé dạy dỗ bé vậy.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Ân Hậu vừa ăn vừa múc hoàn thánh trong bát của mình qua cho Triển Chiêu, lại gấp nắm hương từ trong bát Triển Chiêu ra ngoài, cảm giác... thân mật không nói lên lời.

Triển Chiêu vừa ăn hoàn thánh vừa bất lực nhìn Ân Hậu một cái – Người muốn làm gì?

Ân Hậu ngậm cái thìa mà quan sát Bạch Ngọc Đường bên cạnh, khóe miệng mang theo ý cười, hình như là chơi rất vui, vì vậy không để phòng Triển Chiêu hung hăng đập hất một cước.

Ân Hậu miếu máo nhìn Triển Chiêu – Tại sao người lại đập ông ngoại người?

Triển Chiêu hung dữ nhìn hất – Người còn nháo nữa đập chết người luôn!

Tiểu Tứ Tử ngậm hoàn thánh mà chớp chớp mắt – Miêu Miêu còn “mất đi mây lại” với người khác ngoài Bạch Bạch a.

Triệu Phổ cùng Công Tôn vừa ăn hoàn thánh vừa nhìn không chớp mắt, thuận tiện còn khen thủ nghệ của trù tử này một chút, hoặc là khí trời trong xanh nắng ấm hôm nay một chút.

Bạch Ngọc Đường ăn nửa chén hoàn thánh, Ân Hậu đột nhiên cầm cái chai dấm mà đổ thật nhiều dấm vào bát Hân: “Sao lại ăn nhạt như vậy a, thêm chút dấm cùng hạt tiêu mới có hương vị chứ.”

Triển Chiêu đụng hân một chút, nói: “Hân ăn thanh đạm.”

Thế nhưng chỉ một lát này, Ân Hậu đã đổ vào trong bát Bạch Ngọc Đường nửa lọ dấm cùng nửa lọ tương ớt, nhìn lại chén hoàn thánh của Bạch Ngọc Đường lúc này đúng là “sắc hương” đậm đà, Tiểu Tứ Tử nhứ mày – Khẩu vị thật nặng đi!

Triển Chiêu xấu hổ, liền đẩy cái chén của Bạch Ngọc Đường ra: “Ta gọi cho người chén khác đi!”

Bạch Ngọc Đường phát tay áo: “Không cần.”

“Người ăn chén này của ta đi!” Triển Chiêu đẩy cái chén của mình qua cho Bạch Ngọc Đường.

Ân Hậu lại đẩy chén của mình qua cho Triển Chiêu: “Ăn chén của ta này!”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn cái chén của mình, liền đem ngay cái chén hoàn thánh ngũ sắc ban hoa sắc sỡ kia, ‘cạch’ một tiếng đẩy đến trước mặt Ân Hậu: “Người ăn cái này đi!”

Khóe miệng Ân Hậu co rút – Tay cũng với hết cả ra ngoài rồi!

Triển Chiêu cười lạnh – Là tự người tìm đó, ai bảo bắt nạt người khác làm gì?

Ân Hậu quẹt miệng ăn hoành thánh, đột nhiên lại xỏ đến tựa ngay vào vai Triển Chiêu: “Ai nha, đau răng!” Triển Chiêu giận nha.

Ân Hậu còn làm tới, đưa cái má tới sát Triển Chiêu: “Ta đau răng, xoa cho ta đi!”

Triển Chiêu nghĩ hay là cạo sạch râu hắn xem còn tác quái nữa không!

Tiểu Tứ Tử mở to mắt mà rất hiếu kỳ nhìn.

Triệu Phổ cùng Công Tôn vẫn tiếp tục nhìn không chớp mắt mà ăn hoành thánh – Ở đối diện quá hỗn loạn.

Triển Chiêu xấu hổ nhìn Ân Hậu vẫn nhất quyết bám lấy vai mình.... Người nóng không a! Dính chặt như vậy làm gì.

Bạch Ngọc Đường chỉ là ngẫu nhiên liếc mắt qua một cái, nhưng vẫn không có biểu tình gì như cũ.

Triển Chiêu đưa tay véo cánh tay Ân Hậu, cảnh cáo hắn – Người đừng náo loạn!

Ân Hậu trộm phiêu ánh mắt đến chỗ Bạch Ngọc Đường – Sao vẫn không phản ứng a? Ngốc như vậy?

Lúc này, ở dưới lầu lại có một đồ đệ của Phái Thiên Sơn vội vàng chạy đến, thì thầm mấy câu vào tai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo đã biết, buông thìa xuống, nói với mọi người: “Các người từ từ ăn, ta lên Thiên Sơn trước.”

Triển Chiêu cũng ném cái thìa xuống: “Ta đi với người...”

Ân Hậu kéo cánh tay Triển Chiêu: “Ta còn chưa ăn xong đâu.”

Triển Chiêu lần này giận.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vỗ vai Triển Chiêu một cái: “Ta có thể ứng phó được, người còn chưa ăn được bằng nửa ngày thường mà.”

Nói xong rồi, Bạch Ngọc Đường đi theo tiểu đồ đệ kia xuống lầu.

Triển Chiêu hơi sững sờ ở đó.

Ân Hậu đột nhiên đếm đếm lượng hoành thánh Triển Chiêu vừa ăn: “Một nửa...”

“Cái gì?” Triển Chiêu có chút giận hắn.

“Lượng cơm người ăn lớn hơn rồi a!” Ân Hậu mở miệng, Triển Chiêu hung dữ nhét luôn một miếng hoành thánh vào miệng hắn, chính là miếng Hoành thánh vừa chua vừa cay kia.

Nhét xong rồi, Triển Chiêu cũng nhanh chóng ăn xong bát của mình, nháy mắt ra hiệu cho Triệu Phổ cùng Công Tôn một cái, nhanh chóng chạy xuống lầu đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Ân Hậu cầm thìa vuốt cằm, nhìn Triển Chiêu đi xa, khóe miệng mỉm cười.

Lúc này, ở cách đó không xa, có mấy đạo nhân mã hình như cũng đang đi theo hướng của Triển Chiêu, cũng tới Phái Thiên Sơn.

Ân Hậu thoáng có chút bất ngờ: “Đám con lừa trọc Thiếu Lâm Tự cùng đám Lỗ mũi trâu Võ Đang tới cũng thôi đi, sao ngay cả Trường Đông Phái cùng người của Hoàng Môn cũng đến?”

“Trường Đông phái ta đã nghe qua, không phải là môn phái giang hồ đã quy ẩn nhiều năm rồi sao?” Triệu Phổ tò mò hỏi: “Nhưng Hoàng Môn là môn phái gì?”

Ân Hậu khoanh tay nhìn đám nhân mã đi qua phía dưới: “Trường Đông phái, Hoàng Môn, Lộc Phúc lâu cùng Tư Không trại chính là Tứ đại môn phái trăm năm trước, chương môn nhân đều có tuổi khoảng trên dưới tám mươi rồi, đã biến mất trên giang hồ, cũng không hỏi đến thế sự. Bốn lão quỷ này cũng đến đây quan chiến sao.... Kỳ quái a!”

Triệu Phổ cùng Công Tôn nhìn nhau một cái – Hắn nói cái gì? Một câu cũng không nghe hiểu.

Còn đang nói chuyện, trên bầu trời đột nhiên lại có hai con chim thật lớn bay qua, trên mặt đất cũng hiện ra hai cái bóng rất lớn.

Tiểu Tứ Tử chỉ: “Phụ thân, đó là Tiên Hạc sao?”

Công Tôn gật đầu: “Tại sao ở đây cũng có Tiên Hạc bay đến?”

Mí mắt Ân Hậu hơi nhướn lên: “Không Hạc cóc...”

Triệu Phổ buồn bực: “Đó là chỗ nào a?”

Trên khuôn mặt Ân Hậu lúc này cũng không còn vẻ tươi cười nữa, ánh mắt thâm thúy hơn, lại có vài phần như thoáng hiểu rõ: “Muốn nhân dịp Lão quỷ đi Tạ thần mà một hơi nuốt trọn Phái Thiên Sơn sao? Rõ ràng đám lão bất tử kia muốn khi dễ hậu bối đây mà!”

Triệu Phổ nghe Ân Hậu vẫn luôn lầm bầm, liền hỏi: “Cái kia, Biểu ca huynh.”

Ân Hậu quay đầu nhìn lại hắn, Biểu ca huynh sao?

Thật ra thì Triệu Phổ đã quên mất Ân Hậu tên gì rồi, liền nhắc nhở: “Hoành thánh nguội mất rồi!”

Ân Hậu cúi đầu nhìn hoành thánh trên bàn.

Lúc này, bọn Âu Dương Thiếu Chinh đã cầm mấy cái lưới đồng mà chạy lên lầu rồi: “Vương gia, tất cả đều chuẩn bị rất tốt rồi, lát nữa ăn no rồi sẽ đi bắt Kỳ Lân.”

Ân Hậu tò mò tiến đến: “Bắt Kỳ Lân gì?”

“Kỳ Lân ở đầm Bích Thủy a!” Triệu Phổ trả lời.

Ân Hậu ngẩn người, lập tức nhú mày: “Đầm Bích Thủy lấy đâu ra Kỳ Lân?”

Mọi người đều nhìn hắn: “Sao người biết không có?”

“Không phải chỉ có một con rùa đen lớn sao.” Ân Hậu nhú mày nhìn mọi người: “Các người đừng có mà có ý đồ với con rùa đen đó, đó là huynh đệ của Thiên Tôn, mất rồi hắn sẽ cắn người đó.”

...

Mọi người trầm mặc, dùng một loại ánh mắt quỷ dị mà nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu nhìn thấy lưới đồng, liền đột nhiên đưa ngón tay ngoắc ngoắc Triệu Phổ: “Tiểu Quỷ!”

Triệu Phổ nhướn mi.

Âu Dương Thiếu Chinh cùng Công Tôn cũng nhìn nhau – Lại gọi Triệu Phổ là Tiểu quỷ? Người này nhìn cũng lắm cũng chỉ khoảng hơn ba mươi chút thôi đi.

Triệu Phổ cũng buồn bực, có điều vẫn không biết tại sao, hắn lại rất tự giác mà tiến đến, một tiếng Tiểu Quỷ này nghe cũng không thấy khó chịu.

“Phá Băng Chương của người luyện đến thành thứ mấy rồi?”

Ân Hậu đột nhiên hỏi một câu khiến Triệu Phổ nghe xong mà cả kinh, nhú mày: “Sao người lại biết ta biết Phá Băng Chương?”

Ân Hậu phát tay: “Lão Phong tử kia chỉ có một cái đồ đệ là ngươi, không dạy ngươi thì dạy ai?”

Triệu Phổ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Ân Hậu: “Sao người biết...”

Âu Dương Thiếu Chinh cùng Tử Ảnh và Giả Ảnh nhìn nhau một cái – Người này có địa vị gì? Sư môn của Triệu Phổ từ trước đến nay vô cùng bảo mật, ngay cả mấy huynh đệ thân cận nhất của hắn cũng không rõ ràng, nhưng mà người này lại biết?

“Mấy thành?” Ân Hậu hỏi tiếp.

“Bảy thành.”

“À.” Ân Hậu gật đầu khen ngợi: “Không tệ a, ba mươi tuổi đã có thể luyện đến bảy thành.”

Khóe miệng Triệu Phổ giật giật: “Lão tử còn chưa đến ba mươi.”

Ân Hậu gật đầu một cái: “Cũng thể thôi!”

Triệu Phổ giần đến cái mũi cũng sắp lệch – Thế là thế quái nào?!

Ân Hậu ngoắc tay với mọi người: “Trong tay các người có bao nhiêu người?”

“Khoảng năm sáu trăm đi.” Triệu Phổ nói: “Đủ đánh.”

“Vây ổn rồi.” Ân Hậu gật gật đầu: “Dù sao người cũng giỏi bày binh bố trận, đám người kia hôm nay muốn bãi binh Phái Thiên Sơn, lát nữa ta sẽ đi bảo vệ hai đứa nhỏ kia, các người tới đầm sau núi, giúp ta bắt mấy lão quỷ lại.”

Triệu Phổ càng nghe càng khó hiểu: “Đứa nhỏ nào, lão quỷ gì a?”

“Tóm lại là, lát nữa người bỏ mấy cái lưới đồng xuống đầm Bích Thủy, ta ném người nào xuống, các người bắt lại không cho chạy là được.... Bắt người ở trong nước, chiêu Phá Băng Chương kia của người là hữu dụng nhất.”

Nói xong rồi, cũng không thèm quan tâm Triệu Phổ có đồng ý hay không, liền xoay người lại

Triệu Phổ chớp mắt.

Âu Dương Thiếu Chính dụi mắt: “Người đâu rồi?”

Nhìn lại, tung tích Ân Hậu đã không còn, mà ai cũng không rõ hấn biến mất thế nào.

“Oa...” Tiểu Tứ Tử vỗ tay: “Động tác còn nhanh hơn cả Bạch Bạch nha!”

“Vương gia.” Tử Ảnh hỏi Triệu Phổ: “Đó là ai a?”

Triệu Phổ trầm mặc một lúc lâu: “Có thể... Không phải anh họ đâu.”

“Vậy là gì?” Công Tôn tò mò.

Triệu Phổ nhú mày: “Ừm... Giờ nhớ lại, nhìn qua Thiên Tôn cũng chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi thôi...”

“Đây là Thiên Tôn sao?” Tử Ảnh nghiêng đầu.

“Ngốc!” Giả Ảnh vỗ đầu hấn: “Là Thiên Tôn thì sao Bạch Ngọc Đường không biết được?”

“Vậy không phải Thiên Tôn thì là ai mà lại có được võ công tốt như vậy chứ?” Âu Dương khoanh tay nghĩ mãi cũng không hiểu: “Còn là anh họ của Triển Chiêu nữa?”

Lúc này hai hàng lông mày của Triệu Phổ cũng giãn ra: “Vẫn là anh họ đi.”

Nói xong, Triệu Phổ liền đứng lên lắc đầu: “Anh họ này không đơn giản a.... Triển Chiêu người thật giỏi quá, thì ra lại có địa vị lớn như vậy.”

Mọi người nhìn nhau.

Triệu Phổ lại xoa cổ: “Sao lại là rùa đen mà không phải kỳ lân chứ? Thật chẳng vui chút nào!”

Lúc này, dưới chân núi Bích Thủy, các môn phái đều tụ tập ở đó, vây kín đường lên núi. Người trên núi vẫn vô tư không biết, người đến xem luận võ không ít, mà luận võ của Phái Thiên Sơn dưới sự chủ trì của Lục Phong, cũng đơn giản bắt đầu.

Lúc này Bạch Ngọc Đường đang chấp tay sau lưng đứng tại cửa cao nhất Phái Thiên Sơn, nhìn xuống đội nhân mã menh mông kéo đến bên dưới.

“Thiếu gia.” Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi rơi xuống bên cạnh Hấn: “Người lên núi có vấn đề, lai lịch cũng không nhỏ.”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn chân núi mà gật đầu: “Muốn nhân cơ hội này nuốt trọn Phái Thiên Sơn sao.”

“Thiếu gia.” Nguyệt Nha Nhi có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường phát tay chặn lại: “Mặc kệ người đến là ai, đều phải hảo hảo tiếp đón.”

Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi liếc mắt nhìn nhau một cái, ngẫm hiểu, nói tiếng “Vâng” rồi chợt lóe, biến mất không còn bóng dáng.

Triển Chiêu chạy đến giữa sườn núi, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường đứng tại cửa, tóc đen nổi bật trên nền áo trắng, lay động theo gió càng thêm cảm khái, không biết Thiên Tôn có phải cũng có phong thái như vậy không.

Còn ở dưới chân núi, Ân Hậu khoanh tay gập đầu – Tiểu tử giỏi lắm, quả nhiên không phải đèn cạn dầu, xem ra lần này có trò hay để xem rồi.

34. Q.2 - Chương 34: Thiên Tôn Địa Tôn, Duy Ngã Độc Tôn

Bên trong Phái Thiên Sơn, mọi người luận võ cũng rất náo nhiệt. Không khí cũng không có khẩn trương như người ta nghĩ, nguyên nhân chủ yếu đều do trong Thập đại cao thủ này, có mấy người đã chết, mấy người không có trong phái, mấy người còn lại đều vô tâm tranh đấu, chỉ có những đồ tử đồ tôn là luận bàn thật vui vẻ mà thôi.

Từ trước đến nay Lục Phong đều rất gần gũi, thấy lần này Phái Thiên Sơn gặp khó khăn lớn, cũng rất hi vọng mọi người có thể đoàn kết lại cùng chấn hưng Phái Thiên Sơn, chứ đừng có như năm vừa rồi, đồng môn mà đấu đến ta sống người chết.

Người tới xem thi đấu ngoại trừ một số người quen biết của Lục Phong, một số bằng hữu của Phái Thiên Sơn thì chủ yếu vẫn là mấy đại diện của mấy môn phái lớn. Những đại môn phái như Thiếu Lâm cũng cử người tới quan chiến, nhưng mà tất cả cũng chỉ là thông lệ mà thôi, cũng không phải là người đóng vai trò quan trọng gì. Mà cho dù có là người quan trọng lợi hại đi nữa thì cũng sẽ không ủng hộ Phái Thiên Sơn, nguyên nhân tại sao thì đại khái là Lục Phong cũng hiểu rất rõ, chủ yếu vì không muốn rước lấy phiền toái, không cản trở thì đương nhiên cũng sẽ không giúp một tay.

Dù sao thì Phái Thiên Sơn có sụp thì đối với nhà bọn họ vẫn là việc tốt.

Không khí tỷ thí buổi sáng cũng rất tốt, nhưng đến gần trưa lại có mấy tiểu đồ đệ chạy từ chân núi lên, thì thầm vào tai Lục Phong mấy câu.

Sắc mặt Lục Phong trầm xuống, lúc này, trên đỉnh đầu lại có một cái bóng xẹt qua, chắn mất ánh mặt trời, từ trên không trung còn truyền đến tiếng Hạc kêu xé gió lạnh lạnh.

Mọi người Phái Thiên Sơn đều ngẩng đầu nhìn lên... Đỉnh đầu có hai tiên hạc bay qua, nhiều người đều là lần đầu tiên thấy được tiên hạc lớn như vậy, lại bay gần như vậy, cho nên cũng rất sôi nổi vừa ngắm nhìn vừa bình luận.

Bạch Ngọc Đường đứng trên sơn môn, nhìn thấy hai con tiên hạc kia, cũng có chút giật mình.... Vì sao lại có Tiên hạc?

Triển Chiêu vừa mới chạy đến giữa sườn núi, định lên sơn môn, nhưng mà cổ áo phía sau lại bị người kéo lại, quay đầu lại nhìn – Người có thể thần nhiên tóm được cổ áo sau của Y cũng chỉ có Ân Hậu mà thôi.

Nhìn thấy đám người kéo thành đàn lên núi bên dưới, Triển Chiêu nhin không được mà hỏi Ân Hậu: “Là ai ạ?”

Ân Hậu ngáp một cái, đưa tay chỉ một người trung niên, béo ú râu ria xồm xàm: “Tên béo kia là Trường lão Tiết Trường Đông của Trường Đông Phái.”

“Trường Đông Phái?” Triển Chiêu cả kinh mà há to miệng: “Đó không phải là môn phái Tây Vực sao? Hơn nữa cũng đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm như vậy rồi, Tiết Trường Đông bây giờ hẳn là cũng nhiều tuổi rồi đi?”

Ân Hậu lại chỉ lão nhân gầy gầy bên cạnh: “Bộ xương khô đến chỉ còn một tầng da kia là Hoàng Phi Thiên của Hoàng Môn.”

Mắt Triển Chiêu mở tròn xoe: “Hắn còn sống sao?”

“Tiểu tử này được người ta gọi là trùng trăm chân, có nghiền nát rồi vẫn có thể sống lại được.” Ân Hậu cười lạnh một tiếng, lại chỉ một nữ nhân váy đỏ đi theo phía sau hai người kia, nói: “Nữ nhân kia, chính là Lộc Tam Nương của Lộc Phúc Lâu. Mà thư sinh đi theo phía sau kia là Tư Mã Không của Tư Không Trại.”

Triển Chiêu há miệng hồi lâu: “Tứ đại môn phái này chẳng phải đã dời xa giang hồ đã lâu rồi sao? Mấy người này hẳn là cũng đã nhiều tuổi rồi đi...”

“Nhỏ hơn ta với Thiên Tôn chút.” Ân Hậu sờ sờ cằm, phát phát tay với Triển Chiêu: “Bốn tên này đều không phải chính chủ, mà con Chuột Bạch nhỏ kia rất ranh ma, ngoại trừ có chút ngốc ra thì mười phần đều giống Thiên Tôn, có thể bãi bình được bốn tên này.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Bốn người này tuy không phải là Bắc Đẩu võ lâm nhưng cũng là Minh tinh bại hoại, Bạch Ngọc Đường lại có thể một lúc bãi bình được cả bốn người này cũng quá lợi hại đi, người có chắc chắn không đó?”

Ân Hậu nhìn hắn cười: “Sáng nay ta mới chỉ liếc mắt nhìn qua Hắn mà thôi, dù sao thì nhìn cái dáng vẻ kia cũng rất giống Thiên Tôn, có lẽ không thành vấn đề đi.”

“Khoan đã.” Triển Chiêu lại nhớ tới: “Vừa rồi người nói bọn họ cũng không phải chính chủ, vậy chính chủ là ai?”

Ân Hậu chỉ hai con tiên hạc đang bay lượn trên bầu trời kia, hỏi Triển Chiêu: “Nghe qua Không Hạc Cốc chưa?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, lập tức lại kinh ngạc: “Không Hạc Cốc.... Chính là ẩn độn vô hình Vạn Tông Quy Nhất, có thể một chưởng định Càn Khôn, Không Hạc lão nhân sao?”

Ân Hậu cười nhạt: “Mệnh tiểu tử Bạch Ngọc Đường này cũng không tệ lắm, đúng lúc ta lại đến đây, nói cách khác, hôm nay Hắn có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Không phải Không Hạc lão nhân đã chết từ lâu rồi sao, tại sao vẫn còn sống?”

“Đám tôn tử này không phải đã chết mà là lúc trước đã từng bị Thiên Tôn giáo huấn qua, bị trọng thương nên đã trốn đi dưỡng thương ba bốn chục năm, lúc này biết được Thiên Tôn không có ở đây cho nên mới chạy đến giường oai đây mà.” Ân Hậu khoanh tay lắc đầu: “Ta đã nói tính cách Lão Quỷ kia rất tệ, suốt ngày đắc tội với người ta, sau này còn khiến cho nợ thầy trò trả nữa, khiến ột hậu bối như Bạch Ngọc Đường lại còn phải đối phó với nhiều Lão quỷ đầu như vậy.”

“Bọn họ không sợ Thiên Tôn sẽ đột nhiên trở về à?” Triển Chiêu tò mò.

“Không Hạo lão nhân kia biết rất rõ là mấy ngày nay nhất định Thiên Tôn sẽ không rảnh.” Ân Hậu khoanh tay cúi đầu: “Ai nha, khó trách sao hắn lại viết cho ta cái thư kỳ quái như vậy, thì ra là muốn ta tới giúp đồ đệ bảo bối của hắn đây mà.”

“Thư gì à?” Triển Chiêu tò mò.

“Khụ khụ.” Ân Hậu ho khan một tiếng: “Không...”

Triển Chiêu hí mắt – Biết chắc là có, giấu diếm làm gì a!

“Đừng có quần nhiều vậy!” Ân Hậu chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường đang khoanh tay đứng thẳng, nhìn đoàn nhân mã dưới núi đang lên, nói: “Sách, thật sự đúng là không phải là người cùng nhà thì không vào chung cửa a, tạo hình giống hệt Lão Quỷ kia, mái tóc mà đổi thành màu trắng thì nhìn giống hệt rồi.”

Triển Chiêu thúc hắn: “Nói trọng điểm!”

Ân Hậu rất ủy khuất mà ôm bả vai mình: “Người... Người lại vì một ngoại nhân mà thúc ông ngoại mình.”

Triển Chiêu sốt ruột a, nhảy lên bá vai hắn: “Người có nói hay không?”

Ân Hậu bắt đắc dĩ, cũng không nói mà nở nụ cười với Y: “Người đi trước, cùng Bạch Ngọc Đường vững vàng bãi bình bốn lão già kia, để ta xem gần đây công phu người có tiến bộ hay không.”

Triển Chiêu cũng không phải là không muốn, Y cũng muốn hỗ trợ: “Nhưng mà dù sao thì đây cũng chính là chuyện của Phái Thiên Sơn a, con chỉ là một người ngoài, nếu đến hỗ trợ liệu Hắc có mất hứng không a?”

“Ai nói người là người ngoài a, người một nhà.” Ân Hậu bĩu môi.

Triển Chiêu mở to hai mắt: “Người một nhà?”

“Ách...” Ân Hậu bỗng nhiên sờ cằm, hình như có điều gì đó giấu diếm, trong mắt còn lướt qua một ý cười chẳng hiểu nổi, khiến cho Triển Chiêu thấy rõ mà không nắm được gì hết.

“Khụ khụ.” Ân Hậu nói xong lập tức ho khan một tiếng: “Hai người không phải là hảo huynh đệ sao?”

“Như thế a.” Triển Chiêu gật đầu: “Cũng rất hợp nữa, Bạch Ngọc Đường nhân phẩm chính trực, công phu lại tốt, tâm tư kín đáo còn rất thông minh, người cũng bình tĩnh...”

“Được rồi, được rồi.” Ân Hậu không nghe nổi nữa, nhanh chóng xua tay: “Nhanh đi hỗ trợ đi, hai người liên thủ bãi bình bốn lão già kia một chút. Còn Không Hạc kia... Để lại cho ta chơi chút đi.”

Triển Chiêu nhướng mày rất cao: “Người phải ra tay a... Ngộ nhỡ lại khiến người ta biết được thân phận thì phải làm sao bây giờ?”

“Thân phận gì?” Ân Hậu nhướng mi: “Ta chính là Anh họ của người, Triển Đại Miêu!”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, nhẩn nại.

“Ông ngoại người, ta đây tự biết chừng mực a, đi thôi đi thôi.” Ân Hậu đẩy Triển Chiêu: “Nhanh đi, một mình Bạch Ngọc Đường không được a.”

“Vừa rồi người còn nói Hắc có thể trụ vững mà.” Triển Chiêu nhíu mày, sao lại bất nhất như vậy?

“Công phu của hắc đúng là có thể, nhưng cái miệng thì không thể a.” Ân Hậu lắc đầu: “Tiểu tử này cứ như cái hũ nút, một chút cũng không độc miệng giống Thiên Tôn, chuyện giao chiến thế này, ngoại trừ việc phân ra võ công cao thấp, võ miệng cũng không thể thua a!”

Triển Chiêu nhíu mày: “Biết vậy vừa rồi cũng gọi Âu Dương Thiếu Chính tới đi, chứ người khác con không thạo, từ nhỏ con đã là hài tử thành thật rồi!”

Ân Hậu đưa tay cốc lên trán Y một cái: “Người mà thành thật vậy thì làm gì có đứa nhỏ nào không thành thật nữa.”

Triển Chiêu ôm cái trán nhảy lên Giống hệt một con diều hâu mà bay về nơi xa.

Ân Hậu nhướng mi: “Đừng có thua khiến ta mất mặt đó!”

Triển Chiêu phát tay áo – Làm sao có thể!

Ân Hậu đứng ở phía sau nhìn Triển Chiêu đi xa, quay đầu lại đã thấy Triệu Phổ thực sự dẫn theo binh mã đến Bích Thủy đàm rồi.

Ân Hậu hơi mỉm cười, động tác cũng chẳng khác Triển Chiêu là mấy.... Xuống núi.

Xa xa, trên một thân cây.

Thần Tinh Nhi đẩy Nguyệt Nha Nhi một cái: “Thúc thúc đẹp trai đang ở cùng với Triển Đại nhân là ai?”

Nguyệt Nha Nhi đang cúi đầu nghiên cứu bản đồ địa hình, thuận miệng đáp một câu: “Có đẹp trai hơn nữa thì cũng có thể đẹp hơn thiếu chủ sao?”

“Không giống a!” Thần Tinh Nhi nhỏ giọng nói: “Giống như Thiên Tôn a!”

“A?” Nguyệt Nha Nhi quay phắt đầu lại, nhìn xung quanh: “Ở đâu? Có thật là đẹp như Thiên Tôn không? Ta thích nhất là những đại thúc đẹp trai a.”

Thần Tinh Nhi nhìn trời, túm nàng lại: “Lần này có rất nhiều cao thủ đến đây, một mình Thiếu chủ liệu có nguy hiểm không?”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ nghĩ: “Tăng thêm nhiều cơ quan chút đi?”

Thần Tinh Nhi gật đầu: “Đối phương có nhiều người như vậy, chúng ta làm thêm nhiều cơ quan chút, nhưng mà lát nữa phải đi nói với Cửu Vương gia một tiếng, để tránh làm tổn thương người nhà mình.”

“Được!”

Hai nha đầu liền cứ thế vội vã đi làm.

Lại nói đến Triệu Phổ.

Hắn thật sự mang theo lưới lớn cùng năm trăm nha dịch lên đến gần đầm Bích Thủy.

Vừa mới thả lưới xuống, liền cảm giác được phía sau có người vỗ vỗ vai hắn.

Âu Dương Thiếu Chinh sửng sốt.... Bản năng muốn túm Triệu Phổ sang một bên, hai ảnh vệ cũng biến sắc, vô cùng lo lắng – Bởi vì căn bản bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được có người đến gần, cũng không cảm nhận được khí tức khác thường nào, thế nhưng bên cạnh Triệu Phổ lại cứ thế có thêm một người đứng đó, còn đưa tay vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ nữa.

Triệu Phổ lại rất bình thản, phát tay chặn lại ba người, quay đầu sang cười ha hả mà nhìn Ân Hậu: “Anh họ, chuẩn bị tốt cả rồi.”

Ân Hậu thấy Triệu Phổ cười cười với mình, cũng cười cười: “Cửu Vương gia quả nhiên là người thông minh.”

Triệu Phổ cười đến vô lại, ôm quyền mà quơ quơ với Ân Hậu: “Quá khen quá khen, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đến xem náo nhiệt cũng có chút buồn bực, Triệu Phổ hình như đặc biệt khách khí với vị Chiêm Dàn này đi...

Mọi người bố trí lưới cá tốt rồi, Ân Hậu lại đột nhiên đi tới bên cạnh thác nước ở Bích Thủy Đầm, ngồi xổm trên một hòn đá nhô ra, vén tay áo, đưa tay vào trong nước mà vỗ vỗ, vừa vỗ vừa gọi: “A Địa!”

Mọi người nhìn nhau, chỉ thấy ở mặt nước có mấy bọt khí nổi lên.

Ân Hậu nở nụ cười, vỗ vỗ mặt nước, liên tục gọi: “A Địa, A Địa, Là ta nha!”

Một lát sau, chỉ thấy từ dưới nước có một cái đầu tròn xoe nhô ra.

Tiểu Tứ Tử phồng má – Thật tròn, thật lớn!

Sau đó, mặt nước rẽ thành hai luồng sóng thật dài, ở ngay cạnh lưới đánh cá, có một vật thể hình tròn đang bơi về phía Ân Hậu.

Ân Hậu đưa tay vỗ đầu nó, mà nhìn theo vật đó nổi dần lên, mọi người liền thấy được một cái mai rùa cao ngất, còn có một cái đầu cực tròn, cùng mới cái miệng hình móc câu.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử vui vẻ: “Quy Quy thật lớn a!”

Lại nói tiếp, con rùa đen này đúng là đủ lớn đi, Tiểu Tứ Tử nhìn một chút, có khi lớn hơn bảy tám con trâu đó.... Rùa gì a.

Âu Dương Thiếu Chinh hiểu rõ: “Lần trước kéo lưới xuống hẳn là nó đi, khó trách sao không thể nào kéo lên được, thì ra lớn như vậy.”

Công Tôn cũng nhin không được mà tán thưởng: “Đây là Bị Hí a, nói là rùa thật quá thất lễ rồi.”

Tiểu Tứ Tử giẫy xuống, bé muốn chạy tới xem rùa, Công Tôn có chút không yên tâm, nhưng mà vẫn bị bé giẫy ra.

Ân Hậu nhìn thấy Tiểu Tứ Tử đã chạy tới, liền đưa tay nhắc bé đặt lên trên lưng rùa.

Tiểu Tứ Tử đưa tay sờ mai rùa, lại nhìn thấy trên mai rùa có khắc chữ, là một đoạn thơ ngắn – “Ta là Thiên Tôn. Người là Địa Tôn. Trời đất bao la. Duy ngã độc tôn.”

Chữ viết còn có vẻ rất trẻ con, nhưng đường nét lại rất rõ ràng sắc nét cùng oai hùng, phẳng phát như đã trải qua rất nhiều năm tháng rồi, đã như ăn sâu vào mai rùa vậy.

“Là ai khắc lên nha?” Tiểu Tứ Tử tò mò.

“Thiên Tôn khắc lên đó.” Ân Hậu hơi mỉm cười: “Chuyện một trăm năm trước rồi.”

“Oa!” Tiểu Tứ Tử đếm đầu ngón tay thử tính xem một trăm năm là bao nhiêu lâu.

Ân Hậu liền trêu chọc bé: “Con rùa đen này gọi là Địa Tôn, Thiên Tôn vẫn luôn gọi là Lão Địa, cho nên thằng nhóc này chính là huynh đệ của Thiên Tôn hần.”

Mọi người nghe xong cố gắng không để khoe miệng co giật – Thì ra huynh đệ là như vậy a, Lão Địa cùng Lão Đệ đồng âm, xem ra tính cách Thiên Tôn cũng đủ rộng a, còn có thể xưng huynh gọi đệ với rùa đen nữa ...

Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng rùa đen rất vui vẻ, con rùa kia cũng không có nhúc nhích, chỉ nghiêng đầu để cho Ân Hậu sờ sờ, giống như đang ôn chuyện với lão bằng hữu vậy. Nhìn những nếp nhăn nheo trên da mặt nó cùng đôi mắt có vẻ rất bình tĩnh kia cũng có thể thấy được, con rùa đen này ít nhất cũng đã mấy trăm tuổi rồi, có thể nói là đã thành tinh rồi đi.

Công Tôn nhin không được mà hỏi Triệu Phổ: “Chiêm Dần rốt cuộc là ai a? Tại sao lại có vẻ như rất thân thiết với Thiên Tôn vậy?”

Triệu Phổ khoanh tay: “Tóm lại chính là cao nhân a.”

Tiểu Tứ Tử vuốt vuốt mai rùa, sau đó hình như bé lại đụng phải cái gì đó tròn tròn, ở gần phần đuôi của rùa đen, ngâm ở trong nước. Bé đưa tay rút ra, sau đó lại ngồi phịch xuống mai rùa, nhìn một vật tròn tròn trong tay mình mà ngơ ngẩn.

Triệu Phổ cùng Công Tôn đều đi qua nhìn.

Công Tôn nhận lấy một cái vẩy sắc cạnh nhìn, kinh ngạc, đây không phải là Bàn Ti Chuyển bị bọn họ nhận lầm là Lân đao hôm trước sao? Tại sao lại mắc trên mai rùa a?

Triệu Phổ nhận lấy, nhìn rồi nhíu mày: “Liệu có phải là người cắt đứt lưới đánh cá lần trước... lưu lại không?”

“Nếu như đã cố ý cắt đứt lưới cá để cứu rùa đen, vậy thì tại sao phải để lại một cái Bàn Ti Chuyển?” Công Tôn không cho là vậy, vừa đi qua nhìn lên lưng rùa, nhíu mày: “Bên cạnh còn có một cái lỗ.”

Đám người Triệu Phổ đi qua nhìn theo, thấy trên lưng rùa vẫn còn hai cái lỗ nữa, nói cách khác hẳn là vẫn còn hai cái Bàn Ti Chuyển ở đó nữa mới phải.

“Hẳn là vật cắt đứt lưới cá lúc trước của chúng ta, vốn dĩ đã được cắm trên mai rùa rồi đi?” Công Tôn lầm bầm: “Cũng không phải là có người cố ý cắt lưới để cứu nó, mà là lúc nó giãy giụa thì Bàn Ti Chuyển cắm trên nó đã đúng lúc cắt đứt lưới cho nên lưới mới bị cắt nham nhở như vậy.”

Triệu Phổ gật đầu: “Cũng có khả năng này, cũng không biết Bàn Ti Chuyển này bị cắm vào mai rùa bao giờ.” Nói xong hần lại nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu không nói gì cũng không có ngắt lời bọn họ, cũng không biết hẳn có nghe hay không, chỉ thấy hần yên lặng mà vuốt đầu rùa đen, hình như đang thực hiện phương pháp trao đổi nào đó, nhìn cũng có chút buồn cười.

Ôm lại Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ lại bố trí binh lính xung quanh, xong xuôi rồi liền hỏi Ân Hậu: “Anh họ à, chúng ta đi xem nào nhiệt chứ?”

Ân Hậu chọc ghẹo: “Nghe nói trong mấy đứa có một đứa biết chữ người hả?”

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó đồng loạt chỉ vào Âu Dương Thiếu Chính.

Âu Dương bĩu môi.

“Ta không tiện lộ diện, các người đi xem đi.” Nói xong, Ân Hậu liền nhoáng lên một cái... biến mất.

Đám người Tử Ảnh trầm miệng một lời mà tán thưởng: “Cao nhân a ...”

Công Tôn cũng gật đầu: “Đúng là sâu không lường được.”

Tiểu Tử Tử thì lại không có quan tâm cao nhân gì, chỉ cố vẫy tay với con rùa đen đang dần lặn xuống mặt nước kia, miệng còn ồn ào: “Địa Địa, hẹn gặp lại...”

Nói xong, Công Tôn liền véo bẻ: “Đó không phải là đệ đệ của con!”

35. Q.2 - Chương 35: Danh Sư Cao Đồ

Trên luận võ tràng của Phái Thiên Sơn, vừa mới kết thúc xong một hồi tỷ thí.

Lục Phong nhìn sắc trời, muốn nói các đệ tử nghỉ ngơi một chút, lại nghe được một tiếng cười từ xa truyền đến: “Lục Phong lão đệ, đã lâu không gặp a.”

Lục Phong vừa mới nghe thanh âm đã nhú mày, nhìn vào lối đi đã thấy có một đội nhân mã lên rồi, dẫn đầu là một người cao lớn mập mạp.

Lục Phong cau mày – Tiết Trường Đông.... Hắn lại tự thân xuất mã, xem ra lần này có khó khăn rồi đây, may mắn là còn có Bạch Ngọc Đường ở đây.

“Ai nha, Phái Thiên Sơn quả nhiên là có người kế tục a.”

Từ phía sau Tiết Trường Đông, Lộc Tam Nương lắc lư nghiêng ngả đi ra, quét mắt nhìn qua đám đông đồ đệ của Phái Thiên Sơn một cái, lại lắc đầu tắt tặc: “Có phải Thiên Tôn thích mỹ thiếu niên không a? Tại sao người của Phái Thiên Sơn các ngươi lại một cọng râu đều không có vậy, tất cả đều là bạch diện tiểu sinh à?”

Lục Phong nghe cảm thấy rất chói tai, Phái Thiên Sơn cũng có những nữ đệ tử, vừa nghe thấy nàng ta lỗ mãng vũ nhục Thiên Tôn như vậy cũng chịu không được, có một tiểu cô nương nhìn có vẻ chanh chua cũng hỏi lại nàng: “Đại thẩm, người là người ở đâu a? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi, bạch diện tiểu sinh thì có liên hệ gì tới người vậy?”

...

Lộc Tam Nương vừa mới nghe được những lời này liền cười lạnh mấy tiếng: “Được lắm.... Trẻ tuổi thật là tốt a, mặt mày trắng trẻo, có điều ta chỉ biết trẻ tuổi chưa chắc đã tốt.” Nói xong liền nâng tay, phẩy ống áo một cái.

...

Nhưng mà nàng còn chưa kịp động thủ, đã có một cây đao chặn lại cánh tay nàng ta rồi.

Chỉ thấy có một nam tử hoàng sam chặn trước mặt tiểu cô nương kia, hơi vung tay chặn lại nữ đệ tử Thiên Sơn, ý bảo nàng lui ra.

Mọi người cũng nhìn qua, Hoàng sam nam tử này khoảng độ hơn hai mươi tuổi, diện mạo tư văn nhã nhặn, một tay cầm phương đao khoảng ba thước. Phương đao là một loại đao hiếm gặp, hơi khác so với đao bình thường, loại đao này đao tiêm có hình tứ phương, rất giống một thanh đao chưa được rèn giữa.

Đây là một trong Thập đại cao thủ của Phái Thiên Sơn, Phương Tuấn, bình thường hắn trầm mặc ít lời, cũng coi như là người ít nói nhất trong Thập đại cao thủ, nhưng quan hệ với Lục Phong không tệ, cũng vô cùng tôn kính Thiên Tôn.

Lộc Tam Nương bị đao này chặn lại, một cổ nội kinh liền xẹt qua bên cạnh.... Khiến một thân cây cạnh đó bị khoét vào một dấu tay.

Dấu tay này rất sâu, có thể thấy người ra tay vô cùng ngoan độc.

Cô nương vừa được cứu kia trong lòng cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi mà sờ mặt mình, tròng mắt mắng: “Lão độc phụ.”

Ánh mắt Lộc Tam Nương biến lạnh, tay bắt lấy đao của Phương Tuấn đột nhiên thu lại, chợt mọi người nghe thấy “cách” một tiếng, Phương Tuấn nhanh chóng thu đao nghiêng người tránh ra, để tránh không cho nội lực chấn động ở thân đao làm bị thương mình.

Lộc Tam Nương đánh một chưởng này qua cũng không phải vì muốn lấy mạng hắn, chỉ là buộc hắn tránh ra mà thôi, sau đó lại vung một tay hình trảo mà hướng về nữ đệ tử Thiên Sơn ở phía sau hắn kia, tốc độ vọt qua cũng cực nhanh.

Một loạt những động tác này cũng đủ nhìn ra Lộc Tam Nương là kẻ lòng dạ hẹp hòi, tiểu nhân thù vật, còn tâm ngoan thủ lạt nữa.

Chỉ là nàng còn chưa kịp lướt tới trước mặt cô nương kia, hai đệ tử Phái Thiên Sơn đã chắn trước mặt nàng, song song vung chưởng chặn lại, động tác rất nhất trí.... Hơn nữa, ngoại hình hai người này y hệt nhau, có lẽ là song sinh.

Lộc Tam Nương nghiêng người, tròn mắt vừa chuyển một cái, hình như là cân nhắc xem mình nên dùng mấy thành nội kinh thì được, mà một chút do dự này của nàng cũng khiến cặp song sinh kia chần chừ. Nhưng mà tại một chút thời gian chần chừ ngắn ngủi ấy, Lộc Tam Nương kinh nghiệm lão luyện hơn hai người kia rất nhiều đã kịp vọt qua mà lao thẳng đến chỗ nữ đệ tử kia rồi.

Đương nhiên là nữ đệ tử kia muốn ngăn lại, nhưng vừa nhìn khí thế đó của Lộc Tam Nương, nàng cũng biết mình không thể nào ngăn lại được rồi, cho nên theo bản năng đưa tay lên che mặt.

Nhưng mà động tác của Lộc Tam Nương cực nhanh, tại lúc mọi người đều nghĩ rằng cho dù có muốn ra tay hỗ trợ cũng muộn rồi, chỉ có thể trở mặt ra nhìn cô nương kia bị thương nặng thì... chỉ nháy mắt một cái, hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Lục Phong cũng giãn ra.

Lộc Tam Nương liền cảm giác tay mình không hề tóm được mặt người mà đã tóm phải thứ gì đó rất cứng cùng lạnh lẽo, ngẩng đầu lên vừa nhìn, một cổ nội lực đã làm chấn động tay ả ta.

Lục Phong có được bao nhiêu công lực, ả biết rất rõ, mà Phái Thiên Sơn đều là hậu bối, lần này bọn họ đến gây rối cũng là đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, chắc chắn bọn chúng không thể chống cự nổi. Lại không nghĩ đến.... Nội kinh chạm phải lần này lại có thể khiến cho cả xương cốt Lộc Tam Nương đều tê rần, đau đến độ phải thả tay ra lùi ngay về phía sau mà quan sát.

Không chỉ Lộc Tam Nương, mà ngay cả ba người Tiết Trường Đông ở phía sau cũng lắp bắp kinh hãi, tâm nói người nào lại có thể mạnh như vậy? Chỉ cần một chưởng đã có thể trấn được Lộc Tam Nương?

Lục Phong vốn tưởng là Bạch Ngọc Đường đến cứu giúp, nhưng vừa nhìn lại thấy không phải, người trước mặt một thân hồng y đỏ rực, nhìn còn rất có tinh thần.... Là Triển Chiêu.

Lúc này, Triển Chiêu đang chấp tay sau lưng mà cầm lấy trường kiếm màu đen của mình, cũng đang đánh giá Lộc Tam Nương.

Lộc Tam Nương nhìn hắn một lát, kinh ngạc – Một hậu sinh văn bối trẻ tuổi xinh đẹp, nhiều nhất chỉ độ hai mươi mấy tuổi mà thôi, trắng trẻo mịn màng tư văn tuấn tú, nhất là đôi mắt, nhìn thật trong, thật sáng, thể nhưng nội kinh thuần hậu mạnh mẽ, sâu không lường được.

Triển Chiêu cũng đang đánh giá Lộc Tam Nương một lát, vị Lộc Tam Nương danh chấn giang hồ này cũng đã là chuyện của mấy thập niên trước rồi. Mà Lộc Phúc Lâu của ả chính là một Sát thủ lâu, năm đó chuyện thương thiên hại lý gì mà ả chưa từng làm qua, nhận tiền tài của người ta để thay người ta lấy mạng người, đừng nói là mấy người giang hồ, ngay cả Hoàng thân quốc thích ả cũng dám xuống tay.

Mấy lão tiền bối kia nhìn nhau một cái, Tư Mã Không đột nhiên nói: “Ta nghe nói Thiên Tôn có một đệ tử nhập môn duy nhất, là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường, hay là người a...”

“Không thể nào.” Lộc Tam Nương cười lạnh: “Nội lực của hắn căn bản không phải là của Phái Thiên Sơn.”

Triển Chiêu hơi hơi mỉm cười: “Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi.”

Mọi người đều ngăn người – Đi ngang qua?

“Lục Phong, Phái Thiên Sơn người quả nhiên không đủ người a, còn phải nhờ người ngoài nhúng tay vào sao?” Hoàng Phi Thiên liên tục cười lạnh, khinh thường nói.

“Ai.” Triển Chiêu xua xua tay: “Bọn họ không muốn đánh nữ nhân mà thôi.”

...

Mọi người ngẩn người.

Tiết Trường Đông đánh giá Triển Chiêu một chút: “Tiểu Huynh đệ, người là ai? Bọn họ không đánh nữ nhân, vậy người lại ra tay sao, chẳng lẽ người chuyên đánh nữ nhân?”

Triển Chiêu hơi mỉm cười, nhìn nhìn Lộc Tam Nương: “À... Chỉ có mình ta biết người thật ra không phải là nữ nhân thôi.”

...

Triển Chiêu nói câu này, tất cả mọi người đều sửng sốt, lập tức theo bản năng mà nhìn Lộc Tam Nương.

Lộc Tam Nương giận đến độ chống eo giậm chân: “Con mẹ người dám nói Lão Nương không phải nữ nhân.”

Triển Chiêu nghiêm túc nói: “Không phải a, trước kia rõ ràng là người tên Lộc Tam Bảo!”

Lộc Tam Nương hít vào một ngụm lạnh khí: “Người nói bậy bạ cái gì đó!”

Triển Chiêu nheo mắt lại: “Lộc Tam Bảo Lộc Tiểu tử a, trước kia người làm việc trong cung.”

“À...” Mọi người tỉnh ngộ: “Thì ra là Thái giám ...”

“Ta phi!” Lộc Tam Nương tức đến giậm chân, chỉ Triển Chiêu: “Người là thằng nhãi ranh nói hươu nói vượn, Lão Nương rạch miệng người.”

Triển Chiêu nghiêng người một cái tránh ra, cũng đánh với ả.

Lộc Tam Nương đuổi theo hồi lâu lại cảm thấy mình cứ như đuổi theo một con linh miêu, tại sao động tác của Y lại nhanh như vậy? Hơn nữa càng đánh càng cảm thấy kỳ lạ, hoặc là nên nói Tiểu Quỷ này học được công phu từ đâu vậy, tạo sao lại hỗn độn vô cùng lại cao đến không dò ra nổi.

Triển Chiêu chơi đùa với ả một hồi, đại khái cũng đã hiểu được võ công của ả rồi.

Kỳ thật, sở dĩ Triển Chiêu gọi ả là Lộc Tam Bảo cũng không phải là do ứng phó nhất thời gì, mà là Y được một tiền bối Ma Cung, Hồng Cửu Nương dạy cho.

Hồng Cửu Nương cũng là cao thủ đệ nhất đệ nhị Ma Cung, nàng không chỉ dạy võ công cho Triển Chiêu, mà hơn nữa nàng còn chuyên môn dạy cho Triển Chiêu làm cách nào để đối phó với nữ nhân có công phu rất cao.

Trên giang hồ, thường thường có những quy định bất thành văn – Hảo nam không đấu nữ, đặc biệt là những nam nhân có công phu cao càng không đánh nữ nhân, nếu không nói ra nhất định sẽ bị người ta chê cười. Nhưng mà, có một số nữ nhân, lại không phải là loại hời hợt, các ả công phu kỳ cao nhưng lại tâm ngoan thủ lạt, hành động gian ác, nếu như gặp phải những loại nữ nhân này, không động thủ thì chẳng phải rất có hại cho chính mình hay sao.

Vì thế, vị Hồng Cửu Nương có thể được xếp vị trí đệ nhất trong số những nữ nhân giang hồ công phu cực cao lại có tâm ngoan thủ lạt này, liền dạy cho Triển Chiêu một bộ tuyệt chiêu.

Thứ nhất, gọi tên Tam Bảo, mặc kệ đối phương là ai, cứ đặt sau họ của người ấy hai chữ Tam Bảo, sau đó nói là trước kia đã từng làm việc trong cung.

Chiêu này trong suy nghĩ của Triển Chiêu thì có hơi thất đức chút, nhưng mà chơi lại rất vui, hơn nữa lại có hiệu quả rất cao.

Thứ hai, hoạch định phạm vi hành động thu nhỏ dần, đấu khinh công với nàng ta, khiến cho nàng ta mệt đến loạn thì thôi.

Nói đến Hoạch địa vi lao này, trước đây Triển Chiêu đã thành công một lần, hiệu quả đúng là vô cùng tốt, lần này so với lần trước còn đơn giản hơn nhiều, lần trước còn phải khiến đối phương chạy như ngựa đuổi khắp núi cho đến khi mệt chết mới thôi, lần này không cần, chỉ cần xoay xoay tại chỗ là được.

Triển Chiêu vây Lộc Tam Nương một lúc, đùa cho Lộc Tam Nương đầu hoa hết cả mắt, nhìn ra cũng thấy sông núi lắc lư luôn.

Thứ ba, cũng là điểm chiến thắng mấu chốt nhất, chính là làm thế nào để chế phục đối thủ mà vẫn không bị người ta nói là bắt nạt nữ nhân, đó chính là ...

Triển Chiêu đột nhiên đưa tay, kéo vị nữ đệ tử vừa rồi vẫn còn đang kinh hách vì đã tránh được một kiếp đến, đương nhiên là kéo tay áo.

Vị nữ đệ tử kia lão đảo một cái, liền cảm giác vai cùng lưng bị Cự Khuyết nhẹ nhàng đẩy một cái, lập tức theo bản năng đưa tay ra đánh một chưởng qua, Triển Chiêu liền ở sau lưng nàng cũng vỗ một chưởng nữa.... Hai chưởng nội kinh liên tiếp cùng đánh vào đầu vai của Lộc Tam Nương.

Bình thường Lộc Tam Nương sẽ tránh, nhưng mà vừa rồi bị khinh công tuyệt học của Triển Chiêu làm cho đầu choáng mắt hoa cả rồi cho nên nhất thời không kịp phản ứng mà tránh đi, bị trúng một chưởng lên đầu vai.... Bị thương! Vốn dĩ nữ đệ tử kia cũng không có được bao nhiêu nội lực, nhưng mà một chưởng của Triển Chiêu lại uy lực kinh người, Lộc Tam Nương lão đảo một cái ngã ngồi trên nền đất, rất tức giận đã thua.

À có chút buồn bực, thanh niên này rốt cuộc có địa vị gì, cứ như hần hiểu mình rất rõ vậy.

“Tam Nương không cần ảo não, Lão phu giúp ngươi báo thù.” Vừa nói Hoàng Phi Thiên vừa chột lóe đến bên cạnh Triển Chiêu, đưa tay đánh về phía Triển Chiêu một chưởng.

Triển Chiêu mở to mắt Quả nhiên nhìn ra được cánh tay Hoàng Phi Thiên này có vấn đề...

Vị Hoàng Phi Thiên này sở dĩ được gọi là Bách Túc Trùng Tử Bất Cương là vì hần có hai bộ xương, một là trời sinh, một là được rèn từ kim cương, Triển Chiêu liền nhìn thấy sát lằn da ở tay hần có nổi lên một vật hình răng cưa. Hoàng Phi Thiên này dùng thiết cốt làm hộ giáp, bởi vậy hần không cần dùng binh khí, chỉ cần dùng hai cánh tay mình như binh khí là được.

Công phu của Hoàng Phi Thiên này ngoan lệ bá đạo, mặt khác thiết cốt của hần vô cùng rắn chắc, da thịt bình thường cơ bản không thể đối đầu với hần, nếu không thì không đứt tay cũng phải đứt chân, thậm chí không tả nổi.

Triển Chiêu đương nhiên là sẽ không dùng cứng đối cứng mà trực tiếp tiếp chưởng của hần, nghiêng người tránh qua.... Mà ngay tại lúc Y tránh đi, lại có một Hắc Ảnh từ phía sau Y xông lên, đưa tay đánh một chưởng lên, dùng khuỷu tay đập lại khuỷu tay của Hoàng Phi Thiên, mọi người chột nghe thấy “rắc rắc” hai tiếng vang lên.

“Tê...” Hắc y nhân phía sau Triển Chiêu đột nhiên lại phúi phúi cổ tay mình, miệng thì kêu: “Oa, xương người làm từ cái gì mà cứng vậy.”

Lục Phong nhìn lại.... Chỉ thấy người phóng lên là một Hắc y nhân cao lớn, có thể có chút khí chất thô tục nhưng mà rất khí phách, đang xoa xoa cánh tay mà vừa xuyết xoa vừa lắc đầu: “Đủ cứng a!”

Người vừa tới đúng là Triệu Phổ.

Công Tôn vừa rồi nghe tiếng rắc rắc ấy liền biết chắc là xương cốt gãy rồi, cứ thế mà cả kinh ném Tiểu Tứ Tử cho Tử Ảnh, xông lên kiểm tra cánh tay Triệu Phổ.

Tiểu Tứ Tử chỉ cảm thấy mình “Vèo” một cái bay lên không trung, sau đó thì bị Tử Ảnh ôm lấy, chớp chớp mắt – Tiểu Tứ Tử mếu máo, phụ thân lại chẳng do dự chút nào đã ném bé rồi.

Công Tôn kiểm tra cánh tay của Triệu Phổ rồi, phát hiện không có làm sao hết, chỉ là hơi đau chút thôi, lại nhéo nhéo xương cốt chút, cũng không thấy có việc gì, cho nên có chút khó hiểu mà nhìn hần – Nếu như Triệu Phổ không bị gãy tay, vậy người bị gãy tay là ...

Quay đầu nhìn lại, chột nghe thấy một tiếng hét lớn vang lên.

Chỉ thấy Hoàng Phi Thiên đang bịt chặt máu đang chảy không ngừng từ chỗ cánh tay bị bị răng cửa vỡ nát đâm vào mà đứt rời, vẻ mặt không dám tin mà nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhếch khóe miệng: “Dám so xương cứng với ông đây sao? Thiết!”

Trên sơn môn xa xa, Ân Hậu vốn dĩ đang xem Triển Chiêu rất nhàn nhã mà giải quyết Lộc Tam Nương, rất hài lòng, còn đang định nhìn xem nó dùng cách nào để giải quyết luôn Hoàng Phi Thiên, lại không nghĩ tới.... Giữa đường Triệu Phổ lại nhảy vào.

Ân Hậu nhin không được mà gật đầu: “Tiểu Tử, quả nhiên là thiên phú dị bẩm.”

Thế nhưng Triển Chiêu thực ra rất bất mãn, tại sao Triệu Phổ lại tranh trận đánh của Y?

Triệu Phổ nhìn thấy ánh mắt đầy khiêu nại của Triển Chiêu, liền cười: “Có hai cái mà, mỗi người một cái đi?”

Triển Chiêu cảm thấy cũng được...

Tiết Trường Đông ở đối diện nhìn không nổi nữa, nhoáng cái thân hình to mọng, tiến lên, cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu Tử, đầu cơ trục lợi, may mắn mà thôi!”

Thanh âm hần như chuông đồng, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều nhướng mi – Nội kinh mạnh thật.

Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt một cái – Người hay ta lên?

Nhưng hai người còn chưa kịp chia phần thì đã thấy trước mắt một thân ảnh màu trắng lóe lên, còn không chờ Tiết Trường Đông đến gần đã bay lên đánh một chưởng vào hư không.

Tiết Trường Đông hơi sững sốt, rồi lại cảm thấy có một cỗ khí đạo lãnh lẽo xuyên qua thân thể, sau đó tại vị trí bụng hần xuất hiện một vết lõm.... Từ từ đẩy hần ngược lại phía sau.

Thầm nói “Không ổn.” Tiết Trường Đông nhanh chóng thu hồi nội tức, vận khí thật mạnh, thủ thế đứng tấn chặn lại.... Nhưng mà vẫn bị trúng một chưởng, cảm thấy cả bụng đau nhức, giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Tư Mã Không bên cạnh hần đã nhìn thấy trước mặt xuất hiện một thanh niên tuấn mỹ dị thường, một chiêu Cách Không Chưởng đã có thể đánh trọng thương đối thủ, hơn nữa còn một thân bạch y cùng thái độ hờ hững với đời này, cũng nhin không được mà hít vào một ngụm khí lạnh: “Cách Không Chưởng... Người là ai?”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ đều le lưỡi – Bạch Ngọc Đường đến rồi, xem ra không đánh tiếp được rồi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại liếc mắt nhìn hai người một cái, chậm rãi mở miệng: “Nhiều chuyện!”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ nhìn trời.

Thật ra thì Bạch Ngọc Đường đã sớm muốn xuống cứu nữ đệ tử kia rồi, ai ngờ Triển Chiêu cùng Triệu Phổ lại một trước một sau nối tiếp nhau mà lên trước, thật may là Hần xuống sớm một bước, nếu không mấy tên quấy rối Phái Thiên Sơn này cũng sẽ bị hai người này đánh lui hết mất.

“Tiểu Quỷ!” Tiết Trường Đông cuối cùng cũng đã điều hòa lại được nhịp thở của mình, phát hiện cũng không có bị tổn thương quá nặng, liền đẩy bụng oán khí mà hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người là ai? Thiên Tôn có quan hệ gì với người?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiết Trường Đông, hơi chau mày, hình như bất mãn.

Tiết Trường Đông nheo mắt lại: “Hỏi người đó!”

Bạch Ngọc Đường hình như hơi ngơ ngẩn một chút, mở miệng nói: “Cứ đánh đi, không muốn nói chuyện với người.”

Mọi người đều sững sốt.

Tiết Trường Đông khó hiểu: “Vì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, vẻ mặt cực chán ghét mà nói một câu: “Ngoại hình xấu, gia nhìn không vừa mắt.”

“Phốc...”

Triển Chiêu là người đầu tiên “Phốc” ra một tiếng, Triệu Phổ cùng Công Tôn đồng thời ra cái thứ hai, Tiểu Tứ Tử thứ ba.... Sau đó là đám đệ tử Phái Thiên Sơn.

Chính xác, Tiết Trường Đông đôi diện Bạch Ngọc Đường đây, ngoại hình cứ như cái đầu đà, xấu không chịu nổi.

Tiết Trường Đông tức muốn ói máu: “Con mẹ nói, chắc chắc người là đồ đệ của Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường lại phát ngốc thêm chút nữa, rồi tiếp tục chậm rãi mở miệng: “Giọng nói còn quá khó nghe, ít nói chút, sao người lại chẳng có ưu điểm nào hết chứ, thực quá bất hạnh.”

...

Triển Chiêu sau khi “phốc” xong rồi, cũng không quên quay đầu lại nhìn về hướng sơn môn.

Ân Hậu vượt cằm mà tấm tắc lắc đầu: “Quả nhiên là do Lão Quỷ kia dạy dỗ, nhìn buồn chán như vậy mà hóa ra lại độc miệng thế a, Ai, nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo a!”

36. Q.2 - Chương 36: Tinh Túy Của Thiên Sơn

Lục Phong thấy cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng tới rồi, cũng thở ra một hơi dài.

Mấy đại cao thủ còn lại của Phái Thiên Sơn cùng những đồ từ đồ tôn khác đều nhìn Bạch Ngọc Đường.

Mọi người nhìn nhau, tâm tình đều có chút phức tạp.

Phái Thiên Sơn vốn dĩ là chia năm xẻ bảy, ai cũng biết, đương nhiên người biết rõ nhất vẫn là nhóm đồ đệ trẻ tuổi này của Phái Thiên Sơn.

Đối với người luyện võ mà nói, Phái Thiên Sơn chính là Thánh địa, nhưng mà khi mọi người liều mạng chen vào đến nơi, lại phát hiện ra đây chính là nơi hoàn toàn không có gì đáng để theo đuổi, hiện thực luôn kém xa mộng tưởng.

Thiên Tôn thì luôn ở trên đỉnh cao ngất trời, cả đời có khi mới có một lần cơ hội được thấy, Chương môn nhân thì là người hiền hòa nhưng công phu lại chỉ thường thường, thậm chí còn không bằng Trưởng lão của các môn phái bình thường khác. mấy đại sư huynh thì nội bộ lục đục, hơn nữa công phu của Phái Thiên Sơn rốt cuộc là cái gì? Không có ai biết hết.

Nội lực thì thuần hậu thật đấy, nhưng mà ông ngoại lại tạp nham đến độ có thể hù chết người ta, việc luyện công mỗi ngày đều chỉ là luyện tập căn bản, cho nên công phu tiến bộ cực chậm, bình thường cũng không có ai chỉ dạy, vĩnh viễn cũng không tìm thấy được đường đi ở nơi nào.

Rất nhiều người vì mộ danh mà đến, nhưng học còn chưa hết nửa năm đã nhất định đòi dời đi, những người ở lại đều chìm đắm trong sự mê man mà thôi.

Bạch Ngọc Đường là người duy nhất có thể đại biểu cho sự tồn tại của Thiên Tôn, mọi người đều biết công phu hắn rất cao, nhưng lại không biết rốt cuộc là cao bao nhiêu? Hơn nữa, trong số những điển tịch võ học kia của Phái Thiên Sơn, rốt cuộc thì đâu mới là tinh túy? Đây cũng không có ai biết.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ lui từng bước về phía sau, nhường sân khấu lại cho Bạch Ngọc Đường giải quyết đại địch của Phái Thiên Sơn.

Triệu Phổ khoanh tay thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Lại nhắc tới, rốt cuộc thì tuyệt kỹ của Phái Thiên Sơn là cái gì?”

Triển Chiêu hơi ngẩn người: “Ừm, Như Ảnh Tùy Hình đi?”

Triệu Phổ nhướng mi nhìn hắn: “Ai lại lấy khinh công làm tuyệt kỹ?”

Triển Chiêu chỉ cái mũi mình.

Triệu Phổ nhìn trời: “Ngươi thì biết nhiều lắm.”

“Cách Không Chương vậy?” Triển Chiêu sờ cằm: “Đao pháp thì sao?”

Triệu Phổ khoanh tay: “Ta cũng cảm thấy rất không hiểu được rốt cuộc thì tinh túy của Phái Thiên Sơn nằm ở đâu, nhưng mà lúc trước có nhìn qua đệ tử Phái Thiên Sơn luyện công, nói thật trừ nội lực rất thuần khiết ra, thực sự là nhìn không ra là cùng một môn phái đó.”

Triển Chiêu nhíu mày, điểm này thực ra Y cũng đã sớm phát hiện rồi, hơn nữa còn phát hiện hiện ra bọn họ tương lai rất mờ mịt, không có phương hướng.

Tiết Trường Đông cùng Tư Mã Không đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, cùng đánh giá vị cao đồ của Thiên Tôn này, là một trong những tồn tại thần bí nhất giang hồ – Tuổi còn nhỏ như vậy, sao lại có thể là môn sinh đặc ý của Thiên Tôn a?

Trên sơn môn xa xa, Ân Hậu yên lặng đứng chấp tay sau đít mà nhìn Bạch Ngọc Đường đứng trước Triển Chiêu cùng Triệu Phổ, khẽ nhíu mày.

“Cung chủ.”

Không biết Lam Hồ Ly từ khi nào đã đến góp vui rồi, nàng cũng bò lên sơn môn, đứng bên cạnh Ân Hậu, nhìn chiến cuộc phía trước: “Lại nói, tiểu tử Bạch Ngọc Đường không biết rốt cuộc sâu cạn thế nào đây.”

Ân Hậu cười nhạt: “Nội lực chắc chắn là đủ, rất giống Lão Quỷ kia, nội kinh thuần túy nhất giang hồ, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Lam Hồ Ly tò mò.

“Phải xem hắn có thể lĩnh hội được tinh túy tuyệt học của Phái Thiên Sơn không đã.... Không đúng, xác thực nên nói, hắn có thể hiểu hết được Thiên Tôn, sư phụ hắn không.” Ân Hậu nhếch khóe môi: “Nếu như không lĩnh hội được, vậy thì chỉ là một cao thủ bình thường mà thôi, còn nếu như lĩnh hội được...”

“Lĩnh hội được thì là cái gì?”

Ân Hậu trầm mặc một lát, mở miệng: “Cũng không phải dễ dàng lĩnh hội được đâu, phải hiểu hết được Lão điên Thiên Tôn kia.... Chỉ bằng tuổi đời mới đầu hai mươi của hắn có chút khó khăn đi.”

“Cũng không nhất định a, Tiểu chủ nhân chẳng phải cũng nắm giữ toàn bộ tinh túy công phu của người sao?” Lam Hồ Ly nhỏ giọng than thở: “Ta thấy, Bạch Ngọc Đường có một khuôn mặt rất thông minh đó.”

“Này sao có thể giống nhau được.” Ân Hậu khoanh tay khẽ thở dài: “Chiêu là cháu ngoại của ta, từ nhỏ ta đã nuôi nó lớn lên, mỗi ngày đều nói chuyện cùng nó, còn Lão quỷ Thiên Tôn kia, đánh ba ngày cũng chẳng ra một cái rắm thối, cũng lại giống hệt tên tiểu tử Bạch Ngọc Đường này, lại còn siêu thiếu kiên nhẫn, ta nhìn cũng có chút nản. Không biết hàng ngày hai người như vậy ở chung thế nào a, chẳng lẽ đều là độc miệng nói mát nhau sao?”

...

Tư Mã Không thấy Bạch Ngọc Đường vừa rồi có thể thoải mái đả thương Tiểu Trường Đông, cũng biết tiểu tử này nhất định không vừa, nhưng vừa rồi ba người bọn họ lại chẳng ra sao mà thua ba thanh niên trẻ tuổi, hơn nữa còn chưa cả thực sự bắt đầu đánh nữa. Có điều, bọn chúng thắng cũng chỉ nhờ vào kỹ xảo mà thôi, luận về nội lực, ba lão nhất định sẽ không thua ba đứa trẻ ranh hậu sinh này.

Thấy Tiết Trường Đông lại muốn đánh tiếp một lần nữa, Tư Mã Không đột nhiên nảy ra một ý, liền phát tay với hắn: “Lão gia tử, hay là ngươi nghỉ ngơi chút đi, để ta giúp người giáo huấn oa oa này một chút đi.”

Tiết Trường Đông nhíu mày liếc mắt nhìn Tư Mã Không một cái, hắn cũng không có ngốc, vừa rồi mình vừa bị Bạch Ngọc Đường đả bại rồi, lại đánh nữa... Hình như da mặt cũng có chút dày. Nhưng mà không đánh, sau này nếu truyền ra ngoài thì mình cũng chỉ còn cách thực sự thoái ẩn. Mà Tư Mã Không này lại muốn đánh như vậy, nếu như hắn nghiêm túc giao chiến cùng Bạch Ngọc Đường, phần thắng ít nhất cũng

phải là năm phần đi? Nếu như thắng, không chỉ áp đảo được Phái Thiên Sơn để báo thù mà còn có thể trực tiếp đẩy ba người bọn họ xuống, quả nhiên là cáo già.

Tư Mã Không cứ như chiếm được phần lợi gì đó, nhanh chóng tiến lên đẩy Tiết Trường Đông xuống, nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, tới tới, ta đấu với ngươi vài chiêu.”

Không ngờ, Bạch Ngọc Đường cũng không có nhúc nhích, mà chỉ hơi nhăn mi lại, thấp giọng tự nói: “Hướng gió thay đổi.”

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ nhìn nhau – Hướng gió sao?

Tiểu Tứ Tử ở phía sau, Tử Ảnh còn đang ôm bé, cũng tò mò hỏi: “Tiếng gió gì nha?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liếc mắt nhìn nhau một cái, không rõ nữa.

Mà ở xa xa, Lam Hồ Ly nghiêng đầu nhìn Ân Hậu ở bên cạnh, chỉ thấy sắc mặt hắn lúc này có chút quái dị, hình như là vui sướng, lại là kinh ngạc, đột nhiên lầm bầm một câu: “Chiêu a, ngươi cẩn thận không sẽ bị tiểu tử này đẩy ngã a, tiểu tử này rất tài giỏi.”

...

Lúc này, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ nhìn bóng lưng Bạch Ngọc Đường phía trước, sợi tóc Hắc hơi phiêu động về hướng đông một chút, mà lúc này ... Lại bắt đầu đổi sang hướng Tây, trong hoàn cảnh sơn phong gần như không có chút biến đổi nào, thế nhưng sợi tóc của Hắc lại đổi hướng.

“Ngươi nói cái gì?” Tư Mã Không thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên thất thần mà lẩm nhẩm, cứ tưởng Hắc sử dụng ám chiêu gì đó, lại nghe thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng: “Tránh ra!”

Tiếng nói của Hắc vừa dứt, mọi người liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay rút đao.... Thanh âm rút đao cổ quái vang lên, vọng cả toàn sơn cốc.

Bởi vì Vân Trung Đao của Bạch Ngọc Đường rất dài, cho nên tư thế rút đao của Hắc rất đặc biệt, gần như Hắc đều là vòng tay rút đao, cách rút đao cũng không phải là rút ngang trước như thường thấy, Hắc rút đao là rút từ phía sau bên sườn ra, quanh thân Hắc lúc này cũng hiện lên một đạo đao quang ngân bạch thật dài. Hơn nữa, mái tóc đen dài của Hắc cũng phiêu động rất hòa hợp cùng bạch y tuyết trắng.

Triển Chiêu nhìn mấy nữ đệ tử Phái Thiên Sơn, mắt cũng sắp rớt ra cả rồi, hình như kích động đến đứng sấp không vững nữa.

Ta Mã Không thậm chí nói một tiếng không xong.... Đao của tiểu tử này có huyền cơ.

Nhưng mà không đợi hắn có thể hiểu được, đao phong mang theo nội lực cuộn cuộn của Bạch Ngọc Đường đã đến rồi, thế đao có thể nói là thiên quân cũng cản không nổi, xung quanh bốn phía gió mạnh nổi lên.

Triệu Phổ nhin không được mà tán thưởng: “Đao thật khí phách.”

Tư Mã Không vừa thấy khai chiêu kinh người như vậy, theo bản năng mà lùi lại mấy bước, lại thấy Bạch Ngọc Đường căn bản không có đánh về phía hắn mà là dùng thế như phá núi mà vung một đao giữa không trung, hai tay cầm chuôi đao, bổ dọc xuống mặt đất.

Lưỡi đao mang đến nội kinh mạnh mẽ cứ thế bắn ra thẳng tắp, trên mặt đất liền xuất hiện một vết nứt rõ ràng, kéo dài thẳng đến tận bìa rừng... Sau một loạt tiếng cây gãy rời đổ xuống, tại một khối đá đối diện với mọi người trong rừng kia, phát ra tiếng vang thật lớn do bị va chạm thật mạnh.

Tiểu Tứ Tử nhin không được mà bịt tai, thật vang a!

Thế nhưng, một đao mạnh như vậy mà núi đá cũng không có vỡ ra.

Bởi vì nội kinh mà Bạch Ngọc Đường sử dụng vốn không phải nhằm vào núi đá mà đánh vào một người không biết từ lúc nào, làm thế nào mà xuất hiện phía trước núi đá kia.

Trong tay người nọ cầm một món binh khí màu đỏ rất cổ quái, đang chặn lại đao phong, đồng thời cũng vì vậy mà nội kinh va vào nhau, phát ra tiếng vang thật lớn.

Lại nhìn mọi người lúc này, tất cả đều yên lặng, đều kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện kia, còn cả một đạo kinh người này nữa. Cho đến khi trên không trung truyền đến tiếng Tiên hạc kêu vang, mọi người mới bình tĩnh lại.

Bụi đất bị đánh vụn cũng nhẹ nhàng phiêu tán trong gió núi, chỉ thấy ở trước núi đá có một lão nhân đứng đó, một mái tóc khô sẫm, mặc một thân trường bào, vạt áo cùng đai lưng đều có màu đen, cằm có chòm râu mày xám trắng, dáng người thon gầy, trong tay cầm binh khí đỏ, bây giờ mọi người cũng đã có thể thấy được rõ ràng, thì ra là một thanh trượng, đầu hạc đuôi phượng, thân giữa hình rồng, nhìn vô cùng tinh mỹ.

Lão nhân này vô cùng thông dong bình tĩnh mà dùng quyền trượng quét ngang mặt đất, ngăn cản đạo phong của Bạch Ngọc Đường, phía sau hắn, hai tiên hạc rơi xuống, ưu nhã mà đậu trên núi nhìn mọi người.

Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhìn qua, ghé vào tai Tử Ảnh mà nói: “Béo chút thì nhìn giống với Lão Thọ Tinh rồi.”

Tử Ảnh nhin không được mà “phốc” một tiếng, mọi người quay sang nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường làm như không thấy Tư Mã Không bên cạnh: “Người không đủ tư cách, hãy tới.”

Sắc mặt Tư Mã Không vô cùng xấu hổ – Nhưng mà hắn cũng cảm thấy âm thầm may mắn, một đạo kia của Bạch Ngọc Đường nếu như thực sự hướng về mình, cũng không biết có thể chặn lại hay không, quả nhiên... Người mà Thiên Tôn có thể coi trọng, tuyệt đối chính là quái vật.

Xa xa, Ân Hậu nhin không được lên nở nụ cười: “Tiểu tử giỏi, ha ha ha.”

Lam Hồ Ly khoanh tay: “Cung chủ, người còn cười nữa a, hắn có thể đánh thắng được Không Hạc sao?”

Ân Hậu nghĩ nghĩ: “Cứng đối cứng tất nhiên không được, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Lam Hồ Ly nhìn Ân Hậu.

“Tiểu tử này rất thú vị, cứ nhìn kỹ hắn rồi hãy nói.” Ân Hậu lên đỉnh sơn môn, ngồi xổm xuống xem náo nhiệt. Nhìn một lát, lại đột nhiên nhìn sắc trời, lại nhìn về hướng trời phía Tây xa xa một chút, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cung chủ?” Lam Hồ Ly cũng nhìn theo Ân Hậu nhưng hoàn toàn không phát hiện ra cái gì.

“Ừm...” Ân Hậu hơi hơi cau mày: “Có chủ ý này sao? Nếu thật sự là như vậy thì... Cái kia thật đúng là nguy!”

“Cung chủ a, người nói cái gì nha?” Lam Hồ Ly nghe không có hiểu, chạy đến ngồi xổm bên cạnh Ân Hậu.

Ân Hậu chỉ cuộc chiến phía trước: “Có muốn đánh cược một lần không?”

“Đánh cược cái gì nha?”

“Xem Bạch Ngọc Đường có thể bại binh được Không Hạc không.”

“À...” Lam Hồ Ly suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hắn là không được đi, thực lực thực tế chênh lệch quá lớn.”

Ân Hậu lại cười cười, xuất ra mười hai lạng bạc phóng lên nóc sơn môn: “Ta cược tiểu tử này có thể thắng.”

“Thắng thế nào?” Lam Hồ Ly cảm thấy không có cách nào hết.

Ân Hậu lại nhếch một bên khóe miệng: “Khó thắng đến đâu cũng có thể thắng, từ trước đến giờ chưa từng thua qua.”

“Sao?” Lam Hồ Ly tò mò: “Nói ai a?”

Ân Hậu hơi mỉm cười: “Nhiều năm rồi chưa được nhìn lại loại đấu pháp này, nhanh chóng cho ta đại khai nhãn giới thôi!”

...

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không nhìn bốn lão giả kia, mà đôi mắt chỉ nhìn về lão nhân cuối cùng bị Hắn bức ra kia.

Triệu Phổ thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Ai đấy?”

Triển Chiêu mở miệng: “Không Hạc.”

“Ha...” Triệu Phổ lắc đầu: “Không biết, có lợi hại không?”

“Theo ta được biết thì lợi hại.”

Triển Chiêu ngoài miệng nói có vẻ rất thoải mái, thế nhưng trong lòng lại toát mồ hôi thay Bạch Ngọc Đường. Không Hạc lão nhân có tiếng là cao thủ tuyệt đỉnh, bối phận ngang cấp Ân Hậu cùng Thiên Tôn, xương cốt rất cứng, Bạch Ngọc Đường làm thế nào có thể thắng đây? Đánh bừa không được, chẳng lẽ lại dùng kỹ xảo sao?

Không Hạc giương mắt mà đánh giá Bạch Ngọc Đường, cười lạnh mà mở miệng, giọng nói khàn khàn, rất già: “Thì ra là cao túc của Thiên Tôn, nhưng mà cũng không biết có trông cậy được hay không Ta hỏi người, tinh tú của Phái Thiên Sơn là gì?”

Phần đông đệ tử Phái Thiên Sơn cũng bị một đao kia của Bạch Ngọc Đường làm chấn động, nhưng mà nghe được có người hỏi như vậy, tất cả đều dừng thẳng lỗ tai lắng nghe.

Không Hạc chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, thế nhưng lại không chờ được.

Không Hạc lập tức cười mà nhìn Hắc Hắc, hỏi: “Thế nào? Không hiểu rõ được sao?”

Bạch Ngọc Đường vẫn giữ vẻ mặt vạn năm băng sơn, trầm mặc không nói, cũng không màng hơn thua, có thể nói Hắc Hắc có chút thành thật chất phác, cũng có thể nói là bình tĩnh hoặc là Hắc Hắc căn bản không có thêm để ý đến người.

Không Hạc khẽ nhíu mày: “Người có biết ta là ai không?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Nói như vậy, người chắc chắn thắng ta?”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng giãn đôi hàng lông mày ra, trên khuôn mặt xuất hiện một tia thiếu kiên nhẫn, nói: “Thật dong dài quá.”

Triệu Phổ sờ tai, nói với Triển Chiêu: “Hắc Hắc thực sự không thích hợp hành quân đánh trận chút nào, Âu Dương mỗi lần đánh trận đều là vừa tán gẫu vừa đánh nhau đó.”

Triển Chiêu biết Triệu Phổ nhận ra mình có chút lo lắng cho nên mới cố ý nói đùa để mình thả lỏng một chút, ngẩng đầu nhìn hắc hắc... Triệu Phổ còn đang ra hiệu cho Y, ý là – Quản hắc hắc là cái chim gì? Hôm nay cho dù người đến có là Ân Hậu hay Thiên Tôn đi nữa, cùng lắm thì cả ba liên thủ đánh hắc hắc! Quý còn có thể đánh cho bay về âm phủ nữa là, sợ gì cái lão chuyên nuôi chim chóc này?

Triển Chiêu thở dài, sinh ra có được tính cách như Triệu Phổ thế này cũng coi như vận khí không tệ đi.

Có điều Triển Chiêu rất rõ ràng, võ công của Không Hạc lão nhân này rất giống Cách Không Chưởng, hắc hắc có thể tập trung nội lực ở hư vô, đánh cho người ta trở tay không kịp, hơn nữa hắc hắc còn tinh thông thuật ẩn nấp, giảo hoạt như yêu, nháy mắt cái đã biến mất vô tung, sau đó lại xuất hiện sau lưng người mà đánh lên, rất khó đối phó.

Bạch Ngọc Đường hơi hơi nghiêng đầu, nói với Lục Phong: “Lui cả về phía sau.”

Lục Phong lập tức dẫn theo chúng đệ tử lui về phía sau.

Không Hạc thấy Bạch Ngọc Đường thật sự muốn động thủ, chỉ có thể cười thầm trong lòng -Tiểu tử vô tri, không biết trời cao đất rộng.

Xa xa, Lam Hồ Ly lau mồ hôi, hỏi Ân Hậu: “Cung chủ, thật sự có thể thắng sao? Có cần đi hỗ trợ không?”

Ân Hậu lại bình tĩnh xoa tay, chỉ chỉ tai mình.

Lam Hồ Ly khó hiểu.

“Bạch Ngọc Đường nói rất đúng, hướng gió thay đổi.” Ân Hậu hơi mỉm cười: “Muốn thắng lão gia hỏa này, cơ hội chỉ có một mà thôi, ngay hôm nay.”

Ân Hậu vừa mới dứt lời, chợt nghe thấy bên không trung phía Tây, xuất hiện tiếng sấm ầm ầm.... Trời sắp mưa sao?

Tiếng sấm cuộn cuộn vang lên càng lúc càng rõ, gió núi cũng bắt đầu mạnh dần.

Mọi người đều lui về phía sau, chỉ để lại Không Hạc và Bạch Ngọc Đường cùng đứng giữa trời mưa to gió lớn, mái tóc hỗn loạn trong gió, tay áo tung bay.

Lông mày Không Hạc nhíu lại, sự khinh thường vừa rồi lại biến thành mấy phần nghiêm túc, cũng có thêm mấy phần giật mình: “Thì ra là thế... Quả nhiên cơ hội khó có được.”

“Không phải ngươi muốn biết tinh tú của Phái Thiên Sơn là gì sao.” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói lạnh như băng, tay vung đao lên trước mắt, hàn quang chói mắt từ Vân Trung Đao gần như phân đôi gương mặt tuấn mỹ dị thường kia, thoạt nhìn chẳng khác là tức sát, lại giống như la sát: “Ta sẽ tới nói cho ngươi.”

...

Chính lúc Bạch Ngọc Đường nói ra lời này, đột nhiên trên đỉnh đầu mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, trên bầu trời xa xa, tầng mây cuộn cuộn như đàn ngựa hoang chồm đến, dưới mặt đất, cát sỏi bay mù mịt, trên đỉnh đầu, một tiếng sát nổ vang rền, một ánh chớp màu xanh đánh thủng tầng mây, một màu hắc ám che phủ bầu trời quang đãng, khí trời hoàn toàn thay đổi.

“Vương gia.” Âu Dương Thiếu Chinh kéo Triệu Phổ: “Trời như vậy mà còn đánh sao?”

Triệu Phổ lại cười mà phát tay chặn lại: “Phải đánh hôm nay.”

Triển Chiêu nhìn bóng dáng Bạch Ngọc Đường, Cự Khuyết trong tay cũng dần siết chặt, thì ra là thế, tinh tú Phái Thiên Sơn a...

“Chú ý nhìn.”

Chúng đệ tử Phái Thiên Sơn nhanh chóng lấy tay che mắt để tránh cát sỏi bay vào, lại nghe thấy tiếng Lục Phong ở phía sau vang lên, không còn sự ôn hòa ngày thường, cũng không có ý cười thường trực, mà là bình tĩnh cùng có phần nghiêm túc, lại mang theo trong đó là mấy phần nhiệt tình ngưỡng mộ cùng kính sợ: “Không phải dễ dàng là xem được đâu, truyền nhân chân chính của Thiên Tôn, ngàn vạn lần không được nháy mắt.”

37. Q.2 - Chương 37: Sắp Đặt

Sau cuồng phong gào thét là sự biến đổi rõ ràng của bầu trời, lúc này mây đen đã che phủ cả đỉnh đầu rồi, thời tiết bây giờ cũng chẳng khác nào bầu không khí bên dưới, vô cùng trầm trọng.

Không Hạc cười nhạt: “Tiểu tử, thực sự có can đảm a, không biết trời cao đất rộng.”

Bạch Ngọc Đường trả lại hắn một câu: “Ngươi có cao bằng sư phụ ta sao?”

Không Hạc sững sốt, buồn cười: “Lấy sư phụ ngươi ra uy hiếp ta, hắn cũng không có ở đây.”

“Nói lời vô nghĩa.” Bạch Ngọc Đường lại bồi thêm cho hắn câu nữa: “Hắn ở đây ngươi lại dám tới sao?”

“Hôm nay ta sẽ giúp hắn dạy dỗ lại đồ đệ.” Hai hàng lông mày của Không Hạc cũng nhíu chặt lại, thân hình bỗng nhoáng lên một cái, phiêu động theo gió...

“Vèo” một tiếng, đã không thấy bóng người đâu.

Tiểu Tử Tử dụi mắt, ôm Tử Ảnh lắc lắc: “Nha, không thấy người đâu nha.”

Tử Ảnh cũng cảm thấy tay mình cũng toát cả mồ hôi rồi, nội lực lão nhân này kinh người.

Lúc này trong tiếng cuồng phong gào thét, Bạch Ngọc Đường đứng trong gió vẫn không hề nhúc nhích, sợi tóc cũng nhẹ nhẹ theo gió bay lên, đột nhiên một vài sợi tóc lại đổi hướng, Hắc liên lóe thân sang một bên, ngay sau đó liền hoành đao đánh sang, chợt nghe được một tiếng “keng” thật mạnh, chính là tiếng kim loại va vào nhau.

Trong gió, vốn dĩ cũng không thể nhìn thấy thân ảnh của Không Hạc, thế nhưng mỗi lần Bạch Ngọc Đường di chuyển vị trí đều có thể thành công ngăn chặn quyền trượng của hắn đánh đến.

Khóe miệng Triệu Phổ hơi nhếch lên: “Nói đến thông minh, Bạch Ngọc Đường đúng là người thông minh nhất...”

Còn đang nói chuyện, hắn đột nhiên lại chú ý đến biểu tình của Triển Chiêu.

Lúc này Triển Chiêu có chút kỳ quái, vẻ mặt Y rất đặc biệt, nói là Y khẩn trương đi? Nhưng lại hình như không phải, mà là thực an tĩnh.

Triệu Phổ sờ cằm – Tuy thời gian hắn cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quen biết tương đương nhau, thế nhưng hiển nhiên là người giang hồ bọn họ càng hợp nhau hơn một chút. Cái tính cách dở sống dở chết của Bạch Ngọc Đường vậy mà cũng có thể ngẫu nhiên tán chuyện với Triển Chiêu đôi câu, hay thỉnh thoảng cùng Triển Chiêu hồ nháo đôi chút, thậm chí còn nói đùa mấy câu nữa, này không thể không nói là bọn họ cực kỳ hợp a.

Nơi này, những người khác thì không nói, nhưng với ba cao thủ bọn họ đều biết được, nội lực của Bạch Ngọc Đường đích xác là thấp hơn Không Hạc rất nhiều, mà trận chiến lần có thể nói là do tính cách của Bạch Ngọc Đường, cũng có thể là để bảo tồn thanh danh cho Thiên Tôn mà Bạch Ngọc Đường nhất định sống chết cũng phải đánh, tính nguy hiểm lại rất cao.

Bạch Ngọc Đường lợi dụng thời tiết, mượn lực mưa gió để đánh bại ẩn đòn thuật của Không Hạc, nhưng thành bại cũng chỉ có một nửa mà thôi, vậy mà Triển Chiêu không hề vui vẻ, cũng không có lo lắng, chỉ an tĩnh đứng đó.... Trong thần sắc của Y lại có mang theo một tia nghi hoặc, càng khiến Triệu Phổ không cách nào đọc được loại phản ứng này là gì, càng không thể nhìn ra rốt cuộc là Y đang nghĩ cái gì.

Xa xa, trên đỉnh sơn môn, Lam Hồ Ly chống cằm xem Bạch Ngọc Đường cùng Không Hạc thế lực ngang ngửa mà giao chiến cùng nhau, cũng nhìn không được tán thưởng: “Ai nha, tiểu tử này thật đúng là rất giỏi.”

Nàng vừa nói một câu này, nhưng lại không thấy Ân Hậu phản ứng lại.

Lam Hồ Ly ngẩng mặt nhìn xem.

Chỉ thấy Ân Hậu đang đứng trên đỉnh một góc sơn môn, thần sắc bình tĩnh dị thường, nhìn trận ác chiến xa xa, đuôi hàng lông mày hơi nhướng lên một chút, hình như lóe lên một tia cười khổ.

“Cung chủ?” Lam Hồ Ly không quá hiểu được biểu tình này của Ân Hậu có nghĩa là gì.

Ân Hậu chỉ đành thở dài một hơi: “Thiên Tôn chỉ nhận một mình hắn, là có lý do.”

“Đúng a, hắn đích xác là có thiên phú rất cao, không kém Tiểu chủ nhân chút nào.” Lam Hồ Ly gật đầu.

Ân Hậu lắc đầu: “Thiên phú thì vẫn có thể còn có những người khác cao hơn, nhưng hắn thì khác, ngay cả từ trong xương cốt, Bạch Ngọc Đường cũng giống Thiên Tôn.”

“Trong xương cốt cái gì?” Lam Hồ Ly nghe không hiểu.

Ân Hậu trầm mặc một lát, mở miệng: “Là cô đơn.”

...

Lam Hồ Ly phòng mặt mà phát giác: “Cô đơn sao? Thiên Tôn rất cô đơn sao? Tại sao không giống người, nhạt thêm thật nhiều người đến ở cùng cho náo nhiệt?”

Ân Hậu cười rộ lên, không nói.

“Phái Thiên Sơn cũng có nhiều người như vậy rồi, hắn là đủ não nhiệt đi, tại sao hắn nhất định cứ phải ở trên đỉnh Thiên Sơn đến một con chim cũng không có cho nó cô đơn a!” Lam hồ Ly lắc đầu.

“Không phải cứ có người ở bên cạnh thì sẽ hết cô đơn.” Ân Hậu khoanh tay mỉm cười: “Ta năm tuổi biết hắn, hơn một trăm năm sau, hắn vẫn chỉ có một mình.”

“Oa...” Lam Hồ Ly nhíu mày: “Vậy Bạch Ngọc Đường rất giống hắn, như vậy chẳng phải sẽ cô độc sống suốt quãng đời còn lại sao? Đáng tiếc ột đứa bé đẹp đến như vậy a.”

“Cái này thì cũng không hắn.” Ân Hậu chấp tay sau lưng mà nhìn nhìn Triển Chiêu đang lẳng lặng đứng yên quan chiến rất chuyên chú, nói: “Có người hiểu sẽ không còn cô đơn nữa.”

Lam Hồ Ly nhìn trời: “Nhưng mà có hiểu hay không cũng không thể đánh bại Không Hạc ngay được.” Nói xong lại ngẩng mặt nhìn mây đen dày đặc phía trên: “Tiếp theo phải làm thế nào đây?”

Sau mấy lần đối chiến, Không Hạc đều không chiếm được thượng phong, hắn cũng có chút tức giận.

Mấy đồ đệ Phái Thiên Sơn cũng trợn mắt há miệng mà nhìn – Bạch Ngọc Đường làm thế nào để phán đoán ra được vị trí của Không Hạc chứ?

Không Hạc vừa thấy không thể dễ dàng động thủ, sắc mặt liền lãnh lẽo, thậm chí nói một tiếng – Thiên Tôn, thật ngại quá, hôm nay, tính mạng của đồ đệ bảo bối này của người, phải mất trong tay ta rồi.

Nghĩ xong, Không Hạc đột nhiên thả người nhảy lên giữa không trung, sau đó thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất.

Xung quanh an tĩnh hẳn, chỉ còn tiếng sấm ầm ầm vang lên bên tai, cùng với tiếng gió thét gào giữa không trung.

Ánh mắt mọi người lúc này đều rơi lên người Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng giữa đất trống, hai mắt nhìn thẳng bỗng nhiên di chuyển, đao vẫn cầm ngang tay, người đột nhiên hơi khom ra trước, vung trường đao chém ra một độ cung vào giữa không trung...

Triển Chiêu hơi chau mày lại, kéo theo động tác của Bạch Ngọc Đường là tiếng vang bén nhọn thoát ra, vô cùng chói tai.

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng bịt lỗ tai lại, ở đây có không ít người cũng che lỗ tai mình lại.

Mà tại chỗ đao của Bạch Ngọc Đường vút đến trong không trung, một đường ánh lửa toát ra, bắn sang bốn phía...

Không Hạc rơi xuống mặt đất, nhìn lại quyền trượng trong tay mình, tức giận đến hai hàm răng cũng nghiến ken két, cảm tức mà nhìn Bạch Ngọc Đường, hình như có chút không cam lòng: “Quý tiểu tử, đầu cơ trục lợi, quả nhiên cũng có chút khôn vặt.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi động một chút, cũng không biết là Hắn nhếch môi hay cười lạnh, nói một câu: “Là người ngu ngốc!”

Âu Dương Thiếu Chính nhìn không được mà hỏi Triệu Phổ: “Lão nhân này biết ẩn thân sao? Tại sao Bạch Ngọc Đường có thể tìm được hắn ở chỗ nào?”

“Bởi vì gió.” Triệu Phổ hơi mỉm cười.

“Gió?” Âu Dương cũng không quá hiểu.

“Không Hạc am hiểu nhất chính là ẩn thuật, lợi dụng thân pháp cực nhanh của mình cùng thuật che mắt mọi người để thực hiện, cũng cần phải có nội lực đạt đến cảnh giới thượng thừa mới có thể luyện được loại võ công này.” Triển Chiêu ở bên cạnh giải thích: “Khi trời nắng ấm trong xanh, một khi hắn đã sử dụng ẩn thuật thì ngay cả khí tức cũng có thể che giấu, căn bản sẽ không thể biết hắn ở nơi nào, xuất hiện chỗ nào lúc nào, rất khó phòng bị, những lúc đó mà giao thủ cùng hắn, căn bản không thể phát hiện ra thực thể của hắn.”

Âu Dương gật gật đầu: “Ẩn thân lúc gió to.... À!”

Nói tới đây, Âu Dương Thiếu Chinh liền lập tức hiểu được: “Khó trách tại sao lại nói hôm nay lại chính là thiên thời địa lợi nhân hòa!”

Tiểu Tứ Tử nghe không hiểu, liền nghiêng đầu hỏi Tử Ảnh: “Cái gì nha?”

Đại đa số những người có võ công ở đây đều đã hiểu, tuy rằng ẩn đòn thuật có thể đem mình che giấu đến vô sắc vô hình vô khí tức, mắt thường không thể nào phát hiện được, nhưng mà ẩn đòn thuật cũng không phải thực sự biến mất, chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, mà thủ thuật che mắt thì cũng chỉ là thủ thuật che mắt, không thể làm cho con người ta thực sự vô hình được.

Trong cuồng phong, nếu như không cảm nhận được gió hoặc là gió chuyển hướng là đều có thể đoán được vị trí của đối thủ, cùng thời gian, chiêu thức và hướng tập kích. Tất cả những sự việc này chỉ diễn ra trong nháy mắt, cả phán đoán, cảm thụ cùng tính toán... Chỉ cần nhìn vào năng lực cảm thụ và phán đoán kinh người thôi cũng đủ thấy được Bạch Ngọc Đường có được thiên phú nhường nào rồi.

Nhưng mà mọi người của Phái Thiên Sơn xem cả nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc là Bạch Ngọc Đường dùng chiêu gì, bởi vì quá nhanh... Mà cảm nhận lại chính là những công phu căn bản của Phái Thiên Sơn thường ngày bọn họ vẫn luyện mà thôi.

“Không Hạc không chỉ biết ẩn đòn thuật đơn giản như vậy, sở trường của hắn vẫn còn chưa được dùng đâu.” Ân Hậu hình như cũng có chút lau mồ hôi thay cho Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ còn đang quan chiến, đột nhiên lại thấy trên mặt có giọt nước mưa lạnh băng rơi xuống.

Triển Chiêu ngẩng mặt, nhìn thấy mưa càng rơi càng lớn, cứ như trút thẳng xuống dưới vậy – Thời cơ Bạch Ngọc Đường muốn đã đến rồi, hắn định sử dụng thế nào đây?

Chỉ trong nháy mắt, trời bắt đầu mưa to tầm tã.

Lam Hồ Ly nhanh chóng kéo Ân Hậu đang đứng đỉnh sơn môn đi xuống, trốn vào trong rừng cây, tránh khỏi bị sét đánh.

Mà ở Phái Thiên Sơn có không ít đệ tử hình như cũng đoán được hôm nay trời sẽ mưa, cho nên có mang theo dù.

Bọn Tử Ảnh ảnh chỉ lo che mưa cho Tiểu Tứ Tử thôi, còn những người khác cũng không cần lo, Triển Chiêu cùng Triệu Phổ thì vẫn đứng dưới mưa.... Mưa to như vậy nhưng trên người bọn họ cũng không có ướt, xem ra là cố ý dùng nội lực cản mưa.

Mà Bạch Ngọc Đường đang giằng co với Không Hạc phía trước lại trực tiếp ngâm mình trong mưa.

Hiển nhiên là nội lực Không Hạc rất mạnh mẽ, xung quanh hắn đều rất khô ráo, dường như mưa lớn cũng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn vậy, nhưng mà bên Bạch Ngọc Đường thì.... Y phục cùng tóc hắn đã bắt đầu ướt rồi.

Triệu Phổ nhìn cảnh này, có chút khó hiểu, hơi nhướng mày nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại một tay sờ cằm, hình như cũng chưa có quá hiểu Bạch Ngọc Đường định làm cái gì.

“Cung chủ, Bạch Ngọc Đường bị xối ác a.” Lam Hồ Ly ôm mặt hỏi Ân Hậu: “Ai nha, tuy người ta nói ngấm mỹ nam tử dưới mưa rất đẹp, nhưng mà lấy nội lực của hắn mà nói thì cũng không nhất thiết cần phải chịu ướt mưa đi?”

Ân Hậu khẽ nhíu mày, hình như cũng đang xem xét lại vấn đề này.

Không Hạc cảm thấy trong lòng có gì đó không đúng lắm – Tiểu tử này, đang tính toán cái gì đây?

Tư Mã Không thấp giọng hỏi Tiết Trường Đông: “Tiểu tử này... Vì sao phải dầm mưa?”

“Chắc là tự biết nội lực của mình không đủ nên muốn dốc toàn lực để đối phó Không Hạc đi?” Tiết Trường Đông suy đoán.

Xong rồi hai người lại nhìn nhau một cái.

Không Hạc đột nhiên nở nụ cười: “Tiểu Quỷ, dũng khí có thừa, thiên phú cũng tốt, có điều thật đáng tiếc, nếu như Thiên Tôn có thể dạy ngươi thêm mấy năm nữa thì tốt rồi, hôm nay đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Hắn vừa mới nói xong, mọi người lại thấy hắn đem quyền trượng đã bị đao của Bạch Ngọc Đường đánh thủng một cái lỗ ném sang một bên.

“Không cần binh khí sao?” Lam Hồ Ly kinh ngạc.

“Binh khí mạnh nhất của Không Hạc không phải là quyền trượng mà chính là Không Hạc Chưởng của hắn.” Ân Hậu thấp giọng nói: “Không Hạc Chưởng rất giống với Cách Không Chưởng, đều là cách không lại vô hình, cho dù Bạch Ngọc Đường có thể phá giải được thuật ẩn độn của hắn thì cũng không thể tránh được, hơn nữa, Không Hạc Chưởng...”

“Hai loại này còn có thêm một chỗ khác biệt nữa.” Lam Hồ Ly nhíu mày: “Chính là không thấy chưởng mà cũng không thấy người.”

“Đúng vậy, nhưng nếu như không thấy người thì lại có chút khó khăn....”

“Bởi vì trời mưa to đúng không a?” Lam Hồ Ly vỗ tay một cái: “Khó trách sao Bạch Ngọc Đường lại nói hôm nay là cơ hội tốt nhất để đánh bại Không Hạc, ẩn độn thuật đã phá được, vậy chỉ còn lại Không Hạc Chưởng mà thôi.”

“Không đơn giản như vậy...” Ân Hậu nhíu mày.

Ân Hậu vừa mới nói xong, chỉ thấy Không Hạc đột nhiên lóe một cái.... Biến mất dạng.

“Vẫn còn dùng chiêu này sao?” Tử Ảnh nhíu mày: “Không phải đã phá được rồi sao, giờ gió lại lớn như vậy, đến ta còn có thể biết được người đang ở đâu nữa mà ...”

“Không đúng.” Triệu Phổ hơi cau mày: “Khác với lúc gió nhẹ.”

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Đúng vậy.”

...

Khác với suy nghĩ của mọi người, ẩn độn thuật của Không Hạc trong mưa gió không chỉ tạo ra một nhân ảnh, mà tạo ra rất nhiều cái.

“Oa!” Tiểu Tứ Tử kinh hãi.

Giả Ảnh hiểu được: “Ẩn độn thuật của Không Hạc chính là hư ảnh, vì thân hình của hắn là thật cho nên mới có tạo ra ảnh ảo. Gió vô hình nên có thể lợi dụng, nhưng mưa lại hữu hình. Có điều, khi ẩn độn thuật của Không Hạc kết hợp với mưa, uy lực không những không giảm chút nào mà còn tăng lên gấp bội nữa.”

Tử Ảnh lo lắng: “Vậy chẳng phải Bạch Ngọc Đường đã tính sai rồi sao?”

Giả Ảnh nhíu mày không nói, lúc này mọi người đều nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường. Còn Bạch Ngọc Đường vẫn đứng yên trong mưa to gió lớn, nước mưa đã dội ướt đầm mái tóc đen dài cùng bạch y của hắn. Vẫn cái vẻ mặt vạn năm băng sơn như vậy, lúc này hắn nhìn chăm chăm màn mưa trên đất mà ngẩn người.

Triệu Phổ nhìn không được, nhíu mày hỏi Triển Chiêu: “Hắn định làm gì?”

Triển Chiêu cũng hoài nghi mà nhìn Bạch Ngọc Đường, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Y.... Chắc không phải?

Chính lúc mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên lại nghe thấy một thanh âm rất tai truyền đến.... Thanh âm này rất kỳ quái, giống như tiếng chim hạc giữa trời. Nhưng mà hai con bạch hạc kia vẫn đứng yên dưới tàng cây bên núi đá rìa lòng, hoàn toàn không cất tiếng kêu nào.

“Đến.” Triển Chiêu căng thẳng, đây chính là đặc trưng của Không Hạc Chưởng, tuy rằng Không Hạc Chưởng vốn vô tung, vô ảnh, vô hình, vô thể, mang theo nội lực hỗn độn kinh người, nhưng lại có thanh âm. Chính vì âm thanh này nghe giống tiếng chim hạc kêu giữa trời cho nên mới được đặt tên như vậy.

Lúc này mưa cũng cực lớn, nước mưa bị nội kinh quét đến nên bắn tung tóe khắp nơi, hoàn toàn bị nội kinh ảnh hưởng....

“Cẩn thận!” Triển Chiêu hoảng hốt, thị lực của Y kinh người, có thể nhìn ra được chính lúc nội lực hỗn loạn kinh người ấy, trong màn mưa trắng xóa có một bóng người đột ngột xuất hiện sau lưng Bạch Ngọc Đường. Không Hạc đột nhiên hiện thân phía sau Bạch Ngọc Đường, ngoan độc đánh một chưởng lên đỉnh đầu Hắc.

Chính lúc thanh âm cực nhỏ của Triển Chiêu thoát ra, Cự Khuyết đã sắp rời khỏi vỏ, lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường vốn đang đưa lưng về phía Không Hạc bỗng nhiên hơi nghiêng mặt....

Lúc này mưa quá lớn, mái tóc ướt đầm của Hắc gần như che đi cả gương mặt, chỉ lộ ra cái mũi thẳng cao cùng cái cằm cực đẹp... cùng với, nụ cười nhàn nhạt nhướng lên bên khóe miệng.

Triển Chiêu giật mình – Bạch Ngọc Đường đang chờ chiêu này sao? Mấy chữ “Phải rơi vào tử địa sau đó mới có thể hồi sinh lại được.” lúc này đột nhiên lại hiện ra. Triển Chiêu hơi há to miệng, Triệu Phổ cũng nhin không được thần khen: “Thì ra đã sắp đặt sẵn rồi!”

38. Q.2 - Chương 38: Chí Tôn Vô Định

Chính lúc Không Hạc dốc toàn lực đánh một chưởng muốn giải quyết triệt để người thanh niên tiền đồ vô lượng này... Trước mắt hắc đột nhiên trống rỗng, một chưởng của hắc lại cứ thế đánh vào không trung.

Trên trán Không Hạc lúc này rơi xuống từng giọt nước, cũng không phải là nước mưa, nước mưa vốn dĩ cũng không thể ảnh hưởng đến hắc, mà là mồ hôi... Mồ hôi lạnh.

Không Hạc không cách nào tin được Bạch Ngọc Đường lại biến mất, hơn nữa, thân pháp vừa rồi của hắc chính là Ẩn động thuật... Tại sao hắc lại biết?

“Thiên hạ vô công, vạn tông quy nhất.”

Không Hạc hơi sững sờ, giọng nói này truyền đến từ phía sau, vừa mới quay đầu lại đã thấy được Bạch Ngọc Đường. Mà vị trí của Bạch Ngọc Đường gần như y đúc vị trí hắc đánh lên phía sau ban nãy.

Không Hạc quay phắt lại, Bạch Ngọc Đường lui ra mấy bước, đối mặt với hắc, khi hắc chuyển động, từ dây buộc tóc ướt đầm rớt xuống mấy giọt thủy châu, hình ảnh hắc càng có chút trở nên hư ảo.

“Vạn tông quy nhất?” Không Hạc nhíu mày, cười lạnh: “Cuồng ngôn, ngươi muốn nói rằng vô công trong thiên hạ này căn bản đều là của Phái Thiên Sơn ngươi sao?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, động tác giống hệt Không Hạc mà đưa tay vung đao, khi Vân Trung Đao vừa mới chém vào mặt đất nửa thước, Bạch Ngọc Đường đã lại biến mất, trong mưa lớn vô ảnh hữu hình, nội kinh tán loạn khắp nơi, chiêu thức giống hệt như Không Hạc ban nãy.

Giữa hai hàng lông mày Không Hạc thoáng hiện ra một tia nghi hoặc, cũng không dám tin – Tuy rằng Bạch Ngọc Đường là đồ đệ của Thiên Tôn, năng lực linh hội cùng khả năng có thể hơn người, nhưng không có lý nào ngay cả Ẩn động thuật cùng Không Hạc Chưởng cũng có thể liếc mắt một lần là học được, đây chính là công phu độc môn hắc, mất mấy chục năm mới có thể thấu hiểu được a.

Chính lúc Không Hạc nghi ngờ, những người khác cũng nghi ngờ.

Chúng đệ tử Phái Thiên Sơn đều há hốc miệng – Hay là đúng như câu nói vạn tông quy nhất kia của Bạch Ngọc Đường, đây chính là tinh túy của Phái Thiên Sơn sao?

Chỉ có Triển Chiêu cùng Triệu Phổ là ngẫm hiểu, liếc mắt nhìn nhau một cái – Chiêu kia của Bạch Ngọc Đường chính là cái mà người ta gọi là tự đưa mình vào chỗ tử để tìm đường sinh, đây chính là nghi binh kế để hù dọa Không Hạc.

Thực ra thì công phu của Không Hạc vô cùng kỳ diệu, sao có thể liếc mắt một cái đã học ngay được.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường ngoại trừ khả năng linh hội kinh người ra, hắc còn có Như Ảnh Tùy Hình cùng Cách Không Chưởng. Hai loại công phu này có điểm giống với công phu của Không Hạc, bình thường

còn có thể phân biệt được, nhưng mà hôm nay mưa to gió lớn, giả tượng tạo ra căn bản lại giống nhau như đúc.

Hơn nữa, ban nãy Bạch Ngọc Đường cố tình phân tâm hắn bằng câu ‘vạn tông quy nhất’, cũng đủ làm cho Không Hạc tay chân luống cuống, tự loạn đầu pháp của mình.

Nhưng mà vừa rồi, Bạch Ngọc Đường hoàn toàn có cơ hội đánh lên Không Hạc, nhưng mà Hắn lại hoàn toàn không làm vậy là vì cần phải dẫn xuất kế hoạch thứ ba.... Đây cũng chính là kế hoạch cuối cùng để triệt để giải quyết Không Hạc.

Triệu Phổ nhường mi tán thưởng – Suất tài!

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắn – Người cũng đâu kém!

Triệu Phổ cũng chấp tay lắc lắc với Triển Chiêu – Quá khen, quá khen, bội phục bội phục.

Công Tôn đứng phía sau nhìn thấy Triển Chiêu cùng Triệu Phổ từ lo lắng chuyển sang thông thả, cũng biết Bạch Ngọc Đường nắm chắc phần thắng rồi, hắn cũng cảm thấy yên tâm chút. Lúc này lại nghe thấy Tử Ảnh ở phía sau đột nhiên hỏi Tiểu Tứ Tử: “Sao lại run vậy? Lạnh à?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, rất nghiêm túc mà ôm má, nhìn thẳng phía trước xem trận đấu: “Thật khẩn trương nha!”

Mọi người được bé nhắc tỉnh, giờ mới phát hiện, từ bao giờ cả người đã nổi cả da gà lên rồi – Cao thủ so chiêu, hơn nữa từ trong sự trầm tĩnh của Bạch Ngọc Đường còn toát lên sự nhạy bén cùng sát khí đúng là khiến cho người ta không rét mà run, tuy rằng đại đa số mọi người đều không hiểu tại sao Hắn lại làm được như vậy, hay chính xác mà nói, ngoại trừ Triển Chiêu cùng Triệu Phổ, và... Ân Hậu đang quan sát ở xa xa ra, không có ai biết được bước tiếp theo Hắn sẽ làm thế nào, trong đó bao gồm cả Không Hạc đang then quá hóa giận kia.

“Tiểu quỷ, đừng có ỷ vào việc mình có thiên phú mà tự mình là đúng, dù người có thông minh đến đâu, có vạn tông quy nhất cái gì đi nữa, lão phu cũng để cho người mở rộng tầm mắt một chút, cho người biết cái gì gọi là trăm năm nội kinh!” Nói xong, hắn lại sử dụng Không Hạc Chương một lần nữa, lần này hắn không hề dùng Ẩn động mà là quyết định trực diện đánh tới Bạch Ngọc Đường, dùng nội lực để hòng chiến thắng, một chương đánh chết Bạch Ngọc Đường.

Thế nhưng đương nhiên là Bạch Ngọc Đường không có cho hắn có cơ hội làm vậy, ngay lúc Không Hạc toàn lực xuất chương, Hắn lại lóe thân một cái... Biến mất!

Không Hạc cười lạnh: “Người còn muốn lừa ta? Người còn non lắm.”

Nói xong, hắn phát chương đánh ra khắp hướng, trong màn mưa, mọi người nhìn rõ ràng nội kinh quét ngang.

Thế nhưng hắn lại nghe thấy một tiếng cười lạnh từ phía sau mình truyền đến.

Không Hạc hơi sững sốt, không thể nào tin được Bạch Ngọc Đường lại không ở hướng kia, sao có khả năng được.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên hiểu được.

Triển Chiêu cùng Triệu Phổ hiểu ý cười – Nước mưa!

Sở dĩ Bạch Ngọc Đường để cho toàn thân mình chìm trong nước mưa mà không dùng nội kinh tránh mưa như bọn họ, chính là vì không muốn Không Hạc phát hiện ra được nội kinh của Hắn để có thể phán đoán ra vị trí của Hắn. Như vậy, Hắn có thể dùng Cách Không Chương xuất nội lực tạo ra giả tượng mình ở nơi khác, để có thể giương đông kích tây, dẫn dắt Không Hạc xuất chương mà sơ suất ở phía sau.

Nhưng mà ngay sau khi Không Hạc lạnh gáy vì biết mình trúng kế, hắn lại không thấy Bạch Ngọc Đường đánh lên.

Không Hạc nhanh chóng nhảy ra.... Trong lòng sinh nghi ngờ – Rõ ràng hai lần Hắn đều có thể đánh lên mình, tại sao Bạch Ngọc Đường vẫn chưa ra tay?

Lúc này, Bạch Ngọc Đường lại biến mất.

Không Hạc tức giận, nhưng lại không thể phán đoán được bởi vì nhân hình trước mắt có thể là hư nhưng cũng có thể là thật, có thể chính là bản thể Bạch Ngọc Đường, cũng có thể là do Hắc dùng Cách Không Chưởng tạo ra, nếu mình đánh ra thì lại sơ hở phía sau như ban này.

Giao chiến chính là như vậy, nếu như đối phương chỉ có hư, hoặc chỉ có thực thì rất dễ, chỉ sợ đối phương lúc hư lúc thật để lừa gạt mình mà thôi.

Chính trong lúc nhất thời không thể phán đoán ấy, Không Hạc lại lóe ra một ý tưởng, tâm nói – Tiểu quỷ người chơi đùa hoa chiêu, ta đây thân kinh bách chiến lại có thể sợ người sao? Nhĩ xong rồi, hắc liền vận khí bắt đầu đánh Không Hạc Chưởng ra cả bốn phía.

Nội lực của Không Hạc kinh người, hơn nữa lại chủ động đánh ra không trung như vậy, trong nhất thời lại thấy nước bắn tung tóe, xung quanh vì nội kinh của hắc mà cuồng phong gào thét.

Chính lúc Không Hạc thà giết lầm còn hơn bỏ sót mà đại khai sát giới phóng nội kinh đánh ra tứ phía ấy, Bạch Ngọc Đường lại hiện thân, rõ ràng ở ngay trước mắt Không Hạc.

Không Hạc giơ tay ra nhưng cũng không có đánh thẳng đến hắc mà chỉ cười lạnh: “Tự ình thông minh, đừng mơ tưởng lại muốn lừa ta lần nữa!”

Hắc vừa xoay người, lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường vận nội lực, đánh một chưởng về phía hắc.

Không Hạc vừa nhìn thấy, tâm tình vui vẻ, Tiểu tử này đầu óc choáng váng rồi sao? Lại muốn dùng Không Hạc Chưởng để chống lại Không Hạc Chưởng của ta? Cho dù người có một nửa nội lực của Thiên Tôn cũng không thể chống lại ta, trực diện đánh chỉ có con đường chết.

Không Hạc cũng trực diện nghênh chiến, thuận thế thu lại nội kinh, nâng tay muốn vận cả mười thành nội lực định đánh cả về phía Bạch Ngọc Đường.

Thế nhưng nhìn lại Bạch Ngọc Đường phía trước, lại thấy hắc thu hồi nội lực, lặng lặng mà đứng trong mưa nhìn hắc.

Không Hạc ngây người một cái – Trong đầu một ý niệm vừa chuyển, lại có hoa chiêu gì nữa.

Chính tại lúc hắc đang nghi hoặc, đột nhiên lại bị đánh mạnh một chưởng phía sau, chưởng nội kinh này mạnh kinh người, gần như khiến cho Không Hạc nghĩ rằng Thiên Tôn đột nhiên chạy đến đánh hắc một chưởng, đánh đến độ ngực hắc đau nhói gân cốt vỡ tan mà thổ huyết.

Hắc há miệng quay đầu lại nhìn, miệng còn nhả chữ hai tiếng – Đê tiện!

Nhưng mà hắc vừa mới nói ra tiếng này, lại phát hiện sau lưng hắc không có ai hết, lúc này hắc đang đứng trước đám người Tư Mã Không, phía sau lưng hắc ngoại trừ người của phe hắc thì cũng không có cao thủ nào cả, càng miễn bàn đến Thiên Tôn.

Ngay cả bọn Tư Mã Không cũng khó hiểu nghi hoặc nhìn nhau – Ai đánh Không Hạc?

Không Hạc bị thương nặng, ngã khụy xuống đất, một tay đỡ ngực, một tay chống đất, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Người.... Tại sao lại có nội lực thâm hậu như thế?”

Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt hắc: “Không phải nội lực của ta!”

“Đó là ai, ai đánh lên ta...” Không Hạc không tin.

Bạch Ngọc Đường chỉ Không Hạc: “Chính người!”

Không Hạc hơi sững sờ, nhất thời tỉnh ngộ – thì ra tất cả những việc Bạch Ngọc Đường làm trước đó đều là để dụ hắc phát diện mà phóng nội kinh khắp nơi. Cuối cùng lại dẫn hắc đến vị trí ban này, chính là vị trí Không Hạc chưởng của hắc tụ lại cuối cùng. Bởi vì nội kinh có điểm dừng lại, khi phát loạn giữa không trung đã bị Bạch Ngọc Đường dùng Cách Không Chưởng điều chỉnh hướng đánh của Không Hạc Chưởng, cho nên hắc mới có thể trở thành tấm bia sống cho nội lực của chính mình nhắm đến, hắc bị đánh lên bởi chính nội lực của mình.

Không Hạc không thể tin nổi mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Tiểu quỷ này đã tính toán từ bao giờ? Ngay từ khi bất thời tiết bắt đầu thay đổi, lợi dụng trời mưa mà từng bước dẫn hắn sập bẫy, tự nhận diệt vong sao.

“Giống a!”

Chính tại lúc Lam Hồ Ly đang tán thưởng Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh thì Ân Hậu bên cạnh đột nhiên sâu kín mở miệng: “Khó trách sao Lão Quỷ kia lại chỉ nhận mình hắn, quả nhiên là quá giống.”

“Thiên Tôn cũng hư vậy a?” Lam Hồ Ly nhin không được hỏi.

“Đây không phải là hư.” Ân Hậu lắc đầu cười nhạt: “Đây chính là thông minh thuần túy nhất.”

“Nói đi nói lại.” Lam Hồ Ly bắt đắc dĩ: “Rốt cuộc thì tinh túy của Phái Thiên Sơn lại là cái thiên phú hơn người này a, xem ra đám tiểu đồ đệ kia không còn hy vọng gì nữa rồi, nếu so sánh với Bạch Ngọc Đường chẳng phải đều nên chạy đi tự vẫn luôn đi sao?”

Ân Hậu cố đầu nằng, lắc đầu cười: “Xem ra người vẫn còn non lắm đó. Xem xong náo nhiệt rồi, đến Bích Thủy đàm chuẩn bị dọn rác thôi.”

Nói xong, Ân Hậu lắc lư rời đi, Lam Hồ Ly xách váy chạy theo phía sau, Cung chủ còn khen nàng non a! Hơn nữa, nhìn dáng đi thật qua suýt nha!

Không Hạc bị chính nội lực của mình đánh trọng thương, bởi vì lúc hắn đánh Bạch Ngọc Đường, tâm địa rất hiểm độc, chiêu chiêu đều muốn dồn hắn đến con đường chết, cho nên nội kinh phóng ra cũng quá mạnh, bản thân hắn lúc bị đánh lại hoàn toàn không phòng bị cho nên nôn ra mấy ngụm máu rồi vẫn chưa hoãn khí lại được. Cứ như vậy, một cao thủ thuộc thể hệ tông sư, cũng là một truyền kỳ lại đi đời nhà ma chỉ vì so chiêu với một hậu bối trẻ tuổi. Sau này trận đánh này trở thành truyền kỳ của giang hồ, mà tâm tư kín đáo cùng sự thông minh lạnh lợi của Bạch Ngọc Đường cũng khiến cho người ta vô cùng khâm phục.

Lúc này bốn phía đều tĩnh lặng như tờ.

Mấy đệ tử Phái Thiên Sơn lúc này cũng không biết mình làm thế nào có thể hít thở bình thường lại được nữa.

Những cao thủ còn sót lại của Thập đại cao thủ đột nhiên hiểu được tại sao Thiên Tôn lại chỉ nhận Bạch Ngọc Đường mà không nhận bọn họ rồi. Trước đây bọn họ chỉ nghĩ rằng bọn họ kém Bạch Ngọc Đường không nhiều lắm, bây giờ mới biết mình vô tri đến nhường nào? Vì vậy nhất thời cũng cảm thấy vô cùng nhục chí.

Lúc này trong lòng Lục Phong lại vô cùng sốt ruột, vốn dĩ cứ tưởng để cho bọn họ kiến thức công phu của Bạch Ngọc Đường một chút sẽ có thể kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ, nhưng mà không nghĩ tới giờ đây ý chí lại bị đả bại hoàn toàn.

Chính lúc hắn đang sốt ruột lại đột nhiên nghe thấy có người hô lớn: “Kẻ này không trừ sau tất để lại họa!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Tư Mã Không cùng Tiết Trường Đông đồng thời nhảy lên, hợp lực đánh một chưởng về phía Bạch Ngọc Đường, xem ra là muốn nhân lúc Bạch Ngọc Đường không hề chuẩn bị dồn hắn vào chỗ chết.

Nhưng mà bọn chúng còn chưa kịp chạm đến Bạch Ngọc Đường đã nghe thấy một tiếng rỗng ngâm vang lên, sau đó là hàn quang chợt lóe... Huyết quang bay ra.

Mọi người đều choáng váng.

Chỉ thấy Triển Chiêu vốn dĩ đứng ở xa xa không biết đã bay lên trời từ lúc nào, chuẩn xác mà xuất hiện trước mắt hai kẻ đang định đánh lên Bạch Ngọc Đường trên không kia, Y rút kiếm ra khỏi vỏ, động tác nhanh đến độ không một ai thấy được rõ ràng.

Trong mưa lớn, Cự Khuyết xẹt qua một vòng cung, kiếm pháp mang đến cảm giác hoàn toàn khác biệt với vẻ ôn nhuận thường ngày, khiến người ta cảm thấy lần xuống tay này đặc biệt ngoan lệ cùng quyết liệt.

Một kiếm này, trực tiếp chém rơi đầu của cả Tư Mã Không và Tiết Trường Đông.

Hai cỗ thi thể rơi ùm xuống đất, máu tươi hòa lẫn cùng vô số bọt nước trắng xóa mãnh liệt bắn lên.

Triển Chiêu rơi xuống đất, một tay vẫn chấp phía sau, một tay vung lên trường kiếm.... Máu loãng bắn lên mặt đám môn đồ mà Không Hạc cùng Tứ phái mang đến kia, cảnh tượng nhìn đến rợn người.

Triển Chiêu hơi hơi ngẩng đầu, sát khí hoàn toàn khác thường ngày kia ngay cả Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử cũng chưa có gặp qua bao giờ.

Triệu Phổ cười nhạt – Lộ bản tính rồi sao. Ta đã nói Nam Hiệp đâu phải chỉ đơn giản là một tên tham ăn lạnh lợi như vậy được mà.

Triển Chiêu vừa nhàn nhạt tới một câu “Cút!” là cả đám người liền xoay người bỏ chạy.

Triệu Phổ nháy mắt ra hiệu cho Âu Dương, ý là – Đi giúp Ân Hậu bắt người thôi!

Âu Dương dẫn theo nhóm ảnh vệ đi trước, đám người này đa số đều là những tội phạm giang dương tội ác tày trời, bọn chúng đã ẩn nấp nhiều năm bắt vô âm tín, lần này đều tự chui đầu vào lưới, bắt hết lại xử theo luật pháp để tránh cho chúng ngày nào đó lại dă tâm bưng bưng làm hại người nữa.

Ân Hậu vốn tính đánh với Không Hạc một trận, lại không nghĩ đến hai đứa nhỏ đã tự mình phát uy, mình cũng không cần tự tay động thủ, chỉ đơn giản là đến xem náo nhiệt mà thôi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu bên cạnh mình.

Triển Chiêu đưa cánh tay đang chấp sau lưng kia lên trước, trong tay đang cầm Vân Trung Dao của Hắc.

Bạch Ngọc Đường tra đao vào vỏ, lại thấy nước lọt vào mắt cay cay, vừa định đưa tay lên lau lau một chút, liền cảm thấy trên mắt mình có thứ gì đó mềm mại chạm vào.

Bạch Ngọc Đường mở mắt nhìn.

Triển Chiêu dùng ống tay áo sạch sẽ đang lau mặt cho Hắc.

Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc.

Triển Chiêu cười thật tươi: “Nói đi, tinh tú của Phái Thiên Sơn rốt cuộc là gì nha?”

Bạch Ngọc Đường cũng không có chú ý đến đám đồ đệ Phái Thiên Sơn đang nín thở vểnh tai nghe lén đằng kia, tất cả lúc này đều đang ngẩng đầu nhìn Hắc.

Hắc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Sư phụ ta hình như cũng có nói qua, là chí tôn vô địch.”

Mọi người đều nghiêng đầu – Đây có ý gì?

Triển Chiêu đổi tay áo lau cổ cho Hắc: “Có ý gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, nói: “Ai biết được, chắc là nghĩ cách để đừng thua đi!”

Chúng đệ tử Phái Thiên Sơn đều nhìn nhau, cùng quay sang nhìn Lục Phong – Cái này tính là tinh tú gì?

Triển Chiêu lại gật gật đầu: “Hiểu rồi, mặc kệ chiêu gì a, công phu gì a, tất cả đều không quan trọng, chỉ có không ngừng nghĩ cách để gặp được bất cứ cường địch gì cũng đều không thua, như vậy mới chân chính là chí tôn vô địch đi, ha?”

Bạch Ngọc Đường đang ngẩng mặt để Triển Chiêu lau ình, vô tư trả lời: “Đại khái là vậy đi!”

Lục Phong hơi hơi mỉm cười, chấp tay thi lễ với Triển Chiêu vừa mới quay đầu lại nhìn hắc -Triển Chiêu tâm tư tỉ mỉ, lại rất thiện lương, thích giúp người khác giải quyết khó khăn, còn thích cứu vớt người trong khốn cảnh, quả đúng là Đại hiệp đương thời. Hắc là Y nhìn ra được đồ tử đồ tôn Phái Thiên Sơn đang u mê, bởi vậy mới cố ý nhắc nhở.

Mà nhìn lại những môn sinh của Phái Thiên Sơn lúc này, người nào cũng đang bắt đầu suy nghĩ, cũng có người đã tỉnh ngộ ra.

Đúng vậy! Võ công cao cường, nội lực thâm hậu cái gì, đều phải do chính mình đạt lấy, công phu Bạch Ngọc Đường chắc gì đã cao được như Không Hạc nhưng lại thắng quá vinh quang, hiểu được đạo lý học đi đôi với hành mới chính là đạo của võ học, phải đạt được đến cảnh giới chí tôn vô địch, cần phải để ình mỗi lần đối chiến dù có gặp phải đối thủ cao đến thế nào cũng không thua, đó mới là cái đạo của người luyện võ!

Triển Chiêu thấy vấn đề hình như đã giải quyết xong cả rồi, cũng cười, đưa tay chỉ chỉ phía sau Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Triển Chiêu cầm lấy tóc Hắc, dùng hai vạt áo chà a, chà a, lau khô tóc cho Hắc.

Bạch Ngọc Đường đứng im bất động, mặc cho Triển Chiêu đang giễu võ giương oai trên mái tóc của mình, cũng không còn thấy vẻ mặt băng sơn đâu nữa, thần sắc lúc này cũng chỉ có ôn dịu nhu hòa mà thôi.

39. Q.2 - Chương 39: Ma Đầu Hí Miêu

Đám người Không Hạc đều bị bắt gọn ghẽ, Bao Đại Nhân điều tra thân phận bọn chúng một chút liền phát hiện quả thực trong đó có không ít bại hoại giang hồ. Năm xưa mấy môn phái này đều gây ra một số chuyện lớn vô pháp vô thiên, phát hiện ra tai họa ập đến nên mới mai danh ẩn tích, bây giờ bị bắt, cả đám đều phải chịu nghiêm phạt theo pháp luật.

Bao Chứng cùng Bàng Cát viết mật hàm gửi về kinh thành, Triệu Trinh biết được đại án như vậy sắp được phá trong lòng cũng vô cùng mừng rỡ, ngoài ra hắn cũng viết thư phái người đưa đến cho Bao Chứng, nói là tháng sau sứ thần các nước đến Triều cống, bảo hắn dẫn theo mọi người về. Hơn nữa, không biết Triệu Trinh nhận được tin tức từ đâu, còn ghi chú thêm một câu đặc biệt, nói Bao Chứng dẫn theo Triệu Phổ về cung.

Triệu Phổ xem thư xong rồi bĩu môi: “Quay về Khai Phong chán chết.”

Triển Chiêu tính toán thời gian một chút, từ đây về Khai Phong phải mất ít nhất nửa tháng đi đường, như vậy chẳng phải cần phá án trong nửa tháng thôi sao, vậy mà vụ án đến giờ vẫn chưa có manh mối gì.

Nhưng mà điều khiến Triển Chiêu đau đầu nhất cũng không phải chuyện vụ án, mà là ...

“Bé Mèo, đưa đám cho ta ...”

Tại bàn đá trong sân viện, Ân Hậu ngồi ở bên cạnh ăn bánh bao vừa chỉ vào lọ dấm cách đó không xa, cười hì hì mà tà tà nhìn Triển Chiêu trước mặt.

Triển Chiêu thờ phì phì cầm lấy lọ dấm phóng ra trước mặt Ân Hậu.

Thực ra, cũng không phải là Triển Chiêu không hiểu thuận với Ân Hậu, bởi vì từ nhỏ Y lớn lên ở Ma Cung, Ân Hậu lại luôn mang theo Y bên mình cho nên tình cảm của hai ông cháu rất tốt. Nhưng mà lúc này, rõ ràng là Ân Hậu đến quấy rối Triển Chiêu a ... Hơn nữa, hình như hắn còn mục đích khác nữa.

...

Lại nói tới sáng sớm hôm nay, Triển Chiêu vừa mới tỉnh dậy, xoa xoa cái cổ của mình. Ba ngày liền trải chấn trên đất ngủ đúng là rất không thoải mái, Triển Chiêu nghĩ hay là đêm nay mình đến ngủ kế giường Bạch Ngọc Đường đi, dù sao thì phòng của Bạch Ngọc Đường rất lớn, giường cũng lớn, hai ngủ tuyệt đối không thành vấn đề.

“Ngáp a...”

Quả nhiên, Triển Chiêu vừa định chuồn ra ngoài ăn sáng thì Ân Hậu liền tỉnh, vừa ngáp một cái đã kêu: “Mèo ngoan, ta muốn ăn bánh bao.”

Triển Chiêu yên lặng quay đầu sang nhìn hắn.

“Bé Mèo?” Ân Hậu một tay xoa cằm, tay kia lại ngoắc ngoắc Triển Chiêu: “Ông ngoại muốn ăn bánh bao.”

Triển Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, cứ lấy một trăm cái bánh bao đập cho người quay về Ma Cung người mới chịu thành thật a!

Nhưng mà tức đến đâu thì tức, Triển Chiêu vẫn là không cam tâm mà đi mua bánh bao cho hắn. Vừa mới chạy đến cửa thì đụng phải Bạch Phúc, Bạch Phúc vừa nghe nói Triển Chiêu muốn đi mua bánh bao thì bảo Y ở nhà chờ, Bạch Phúc hắn đi mua là được.

Vậy cho nên, đợi đến khi mọi người đều vào đến sân viện, Bạch Phúc đã mua vài lồng bánh bao thật lớn về rồi, Triển Chiêu nhìn qua một cái thấy được thực sự có đến mấy trăm a, có thể nào nhét cho Ân Hậu no chết không a.

Ân Hậu vừa ăn bánh bao vừa thuận tiện trêu chọc Triển Chiêu, những người khác cũng vui vẻ ngồi xuống.

Tiểu Tứ Tử rất phấn khởi mà bò lên bàn chào mọi người: “Chào buổi sáng Tiểu Miêu, chào buổi sáng Đại Miêu!”

Khóe miệng Triển Chiêu giật một cái, Ân Hậu lại đút cho Tiểu Tứ Tử một miếng canh: “Ngon!”

Tiểu Tứ Tử há miệng, vừa ăn bánh bao vừa nhìn ngó xung quanh.

Lúc này lại tất Công Tôn vừa xoa cổ vừa rất uể oải đi ra, phía sau là Triệu Phổ vẫn tinh thần sáng láng.

Công Tôn đến bên bàn ngồi xuống, đút đậu hũ cho Tiểu Tứ Tử, lại tự mình ăn bánh bao.

Triển Chiêu nhìn nhìn: “Công Tôn, tối qua người ngủ không ngon sao? Vành mắt thâm quá!”

“Ngáp a...” Công Tôn ngáp một cái: “Đêm qua ta xem hồ sơ, đầu óc cũng hôn mê đến nơi rồi đây!”

Triệu Phổ bĩu môi: “Thư gốc nhà người cũng nhiệt tình quá đi, đã xem cả đêm rồi có điều tra được gì không?”

“Vẫn không có a!” Công Tôn nhụt chí: “Nơi đây quả thực có không ít người giang hồ, cũng có nhiều vụ án, nhưng hầu như lại không có liên quan đến vụ án lần này.”

“Công Tôn tiên sinh.”

Lúc này, Nguyệt Nha Nhi bưng một tô canh cho Công Tôn.

Công Tôn có chút khó hiểu, mở ra nhìn chính là hạ trùng thảo ninh gà.

Công Tôn kinh ngạc mà nhìn Nguyệt Nha Nhi.

Nguyệt Nha Nhi cười tươi rói: “Hôm qua thấy tiên sinh thức cả đêm a, đây là phương pháp bí truyền của sư phụ nhà ta, để bồi bổ tinh thần đó.”

Công Tôn nói lời cảm tạ với nàng, sau đó lấy ra hai miếng ngọc bội trong hà bao tùy thân, giao cho Nguyệt Nha Nhi: “Đây là được ngọc, đeo ở bên người bách trùng bất xâm, tặng người cùng người tỷ muội kia của người.”

Nguyệt Nha Nhi sung sướng vui vẻ mà nhận lấy, nói tiếng cảm ơn xong liền chạy đi tìm Thần Tinh Nhi.

Triệu Phổ liếc món đông trùng hạ thảo ninh gà kia một cái, bĩu môi: “Thư gốc người cũng rất biết trêu bỡm gọi ong đó!”

Công Tôn liếc xéo hắn: “Người nói bấy bẹ gì đó, cô nương người ta mới có mấy tuổi, hủy danh tiết người ta cẩn thận bị trời phạt.”

Khóe miệng Triệu Phổ co giật, Tiểu Tứ Tử liền đưa cho hắn một vỉ bánh bao hấp.

Triệu Phổ há miệng: “Cháu đút cho bọn họ đều là từng cái đút miệng, tại sao lại cho ta cả một cái vỉ chứ? Ta cũng muốn đút!”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh vô ngữ nhìn trời.... Nguyên soái a! Chú ý mặt mũi chút a!

Tiểu Tứ Tử bò từ bên người Công Tôn sang, đút từng đồng bánh bao cho Triệu Phổ, lại còn than thở: “Cửu Cửu là thùng cơm a, cứ đút như vậy rất mỏi tay mà”

Công Tôn đau lòng mà ôm Tiểu Tứ Tử về, trừng Triệu Phổ: “Con trai ta còn chưa có được ăn đâu.”

Triệu Phổ lại túm Tiểu Tứ Tử lại, đút bánh bao cho bé, con trêu chọc bé: “Lát nữa ăn no rồi có đi chơi không?”

“Cháu muốn đi gặp Địa Địa.” Tiểu Tứ Tử vẫn nhớ mãi không quên con rùa đen kia, Triệu Phổ lại không hề hứng thú với rùa đen đó, nếu là kỳ lân thì tốt rồi, con rùa đen này cũng đâu thể mang ra chiến trường mà khoe khoang được chứ.

“Vương gia.”

Âu Dương Thiệu Chinh nhắc nhở hần: “Người đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chơi, làm chút chính sự có được không?”

Triệu Phổ khó khăn, lúc nói chuyện lại ngó nghiêng, hỏi: “Bạch Ngọc Đường đâu rồi?”

“Sáng nay Thiệu gia lên Thiên Sơn rồi.” Bạch Phúc bưng canh đậu hũ đến, trả lời Triệu Phổ.

Triển Chiêu tò mò: “Sớm như vậy đã lên rồi sao?”

Bạch Phúc gật đầu: “Hôm nay Phái Thiên Sơn phải an táng hai vị đệ tử đã mất.”

Mọi người hiểu rõ, gật đầu – Khó trách.

“Bao Đại Nhân cùng Bàng Thái sư cũng ra ngoài rồi sao?” Công Tôn hỏi.

“Đại nhân cùng Thái sư đến nha môn, nói bảo ngài chờ một chút, bọn họ sẽ về ngay!” Bạch Phúc trả lời: “Cả ba người ấy đều đã dùng điểm tâm rồi!”

Mọi người gật đầu một cái, Bạch Phúc đúng là một vị quản gia tốt, làm việc rất thỏa đáng.

Bạch Phúc tiếp tục đi làm việc của mình, Triển Chiêu cảm thấy phải nhanh chóng tìm manh mối, nếu không nửa tháng sẽ không thể phá án được.... Y nhìn Ân Hậu, hình như Ân Hậu có biết về ân oán của Vương môn với Thiên Tôn khi đó, không biết có giúp gì được không.

“Này.” Triển Chiêu cọ cọ cánh tay hần: “Lát nữa chúng ta tìm chỗ tâm sự chút đi a.”

“Được a.” Ân Hậu cười tươi rói: “Lên Thiên Sơn đi!”

Triển Chiêu giật mình: “Đến Thiên Sơn làm gì?”

“Ta hẹn Tiểu bằng hữu Bạch Ngọc Đường, lát nữa Hần sẽ dẫn ta đi thăm quan Phái Thiên Sơn đó.” Ân Hậu mỉm cười: “Thăm quan xong rồi sẽ mời ta ăn cơm!”

Hai mắt Triển Chiêu tròn xoe: “Hai người hẹn nhau khi nào vậy?”

“Tối hôm qua.”

“Tối hôm qua?” Triển Chiêu giật mình: “Hôm qua không phải người vẫn luôn ngủ sao?”

“À, nửa đêm mà.” Ân Hậu vui tươi hơn hử kể: “Lúc đó người đang ngủ, ta đi tiểu đêm đúng lúc đi qua phòng hần, cho nên vào hàn huyền với hần mấy câu.”

Triển Chiêu há to miệng: “Người... quá nửa đêm rồi còn vào phòng người ta nói mấy câu?”

“Có vấn đề gì sao?” Ân Hậu biết rõ còn cố hỏi: “Ai nha, phòng cùng giường của Bạch Ngọc Đường lớn hơn chúng ta nhiều nha, hay là tối mai người đến chỗ hần ngủ đi, ta đỡ phải tranh giường của người khiến người phải ngủ dưới đất.”

Những người còn lại trên bàn đều yên lặng cúi đầu ăn bánh bao, không dám xen miệng vào, Tiểu Tứ Tử tò mò nhìn hai người, Triển Chiêu rõ ràng nóng nảy còn biểu ca Y lại rất thanh thoi nha.

“Lúc người đi vào hần đang làm gì?” Triển Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Ngủ thôi, nhưng mà hình như ngủ cũng không say lắm, ta vừa vào đến mép giường đã tỉnh.” Ân Hậu tán thưởng: “Quả nhiên nội lực thâm hậu, hơn nữa đáng ngủ cũng rất nhã nhặn, hoàn toàn khác xa người, vừa ngủ vừa luyện quyền.”

Mặt Triển Chiêu đỏ bừng, xấu hổ.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Triệu Phổ: “Đang ngủ mà cũng có thể luyện quyền sao?”

Triệu Phổ gõ gõ mũi bé: “Chứ sao, Chu Công quyền đó!”

Mọi người trầm mặc, Công Tôn cảm ngữ mà nhìn Triệu Phổ – Người có thể dùng nhàm chán như vậy được không?

Nhưng Tiểu Tứ Tử cùng Ân Hậu lại rất vui, cười hắc hắc.

Triển Chiêu rất nhanh nhét thêm mấy miếng bánh bao khác vào miệng, tóm lấy Ân Hậu, kéo hắn về phía hậu viện.

Mọi người nhìn nhau, làm gì mà thần thần bí bí a...

Triển Chiêu tóm Ân Hậu đến nơi không có ai ở hậu viện, Ân Hậu còn đang xía răng nhìn cháu ngoại nhà mình.

“Người nửa đêm rồi còn đến làm phiền giấc ngủ của người ta, người có biết lịch sự không vậy!”

Ân Hậu xía răng: “Có sao đâu, dù sao cũng không phải người ngoài...”

“Ai không phải người ngoài với người!” Triển Chiêu nhú mày: “Không phải người đã bại lộ thân phận rồi đấy chứ?”

Ân Hậu buồn cười: “Người sợ cái gì, đâu phải hắn không biết ngươi là ai, chỉ không biết ta là ai thôi.”

Triển Chiêu khoanh tay nghĩ nghĩ: “Đúng rồi, Triệu Phổ còn có thể nghĩ ra người là ai, tại sao Bạch Ngọc Đường lại không nghĩ ra nhỉ?”

Ân Hậu vẽ mặt ta đây hiểu rất rõ mà cười: “Đương nhiên là không đoán ra được rồi! Bởi vì chắc chắn là Thiên Tôn nói với hắn ta vừa già vừa xấu gì đó đi.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt: “Y như người nói Thiên Tôn sao?”

Ân Hậu quay ngoắt mặt nhìn nơi khác: “Lão tử rõ ràng đẹp trai hơn hắn.”

Triển Chiêu lắc đầu thờ dãi, hỏi Ân Hậu: “Tối qua người đã nói gì với hắn?”

“À...” Ân Hậu nhớ lại một chút: “Chuyện là thế này...”

Đêm qua, Ân Hậu đẩy cửa vào phòng của Bạch Ngọc Đường, đến bên mép giường thì Bạch Ngọc Đường đã tỉnh lại, nhìn thấy Ân Hậu đến có hơi giật mình một lát.

Hai người nhìn nhau một chút.

Ân Hậu hỏi: “Tỉnh chưa?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

“Ngày mai ngươi rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ: “Sáng không rảnh, chiều có rảnh.”

“Chiều mai dẫn ta đi thăm quan Phái Thiên Sơn một chút chứ?”

Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục gật gật đầu.

Ân Hậu hài lòng: “Vậy ngươi ngủ tiếp đi!” Nói xong rồi xoay người ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nằm xuống ngủ tiếp.

“Chuyện là như vậy.” Ân Hậu uống một ngụm trà thẩm giọng: “Ta nghe nói dưới gầm giường của Thiên Tôn ở Phái Thiên Sơn có giấu hai vò Trần Nhưộng trăm năm. Hắc hắc!”

Mặt Triển Chiêu nhăn tít lại: “Con đã nói vô duyên vô cớ sao người lại hứng thú đi thăm quan Thiên Sơn gì chứ, thì ra là đi trộm rượu của người ta.”

“Lát nữa lên núi rồi ngươi phụ trách cuộn lấy Bạch Ngọc Đường, ta đi trộm rượu!” Ân Hậu tính kế rất chu đáo.

“Con mới không thêm giúp người.” Triển Chiêu mặc kệ: “Quá thất đức!”

“Người không giúp?” Ân Hậu hít một hơi, chuẩn bị kêu lên: “Đồ cháu bất hiếu...”

Triển Chiêu nhanh chóng nhào đến che miệng hắn. Ngoài cửa, Thần Tinh Nhi vừa bưng một khay nho đi đến, liền nhìn thấy Triển Chiêu đang ôm Ân Hậu.

Thần Tinh Nhi chớp chớp mắt, yên lặng bưng nho trở về.

Vừa đến hậu viện, Thần Tinh Nhi nhanh chóng giữ chặt tay Nguyệt Nha Nhi đang rửa nho: “Nguyệt Nha Nhi, quan hệ của Triển Đại nhân cùng vị Biểu ca kia là gì nha?”

Nguyệt Nha Nhi ngẩn người: “Không phải anh em họ sao?”

“Với anh họ mà thân mật thế à?” Thần Tinh Nhi dẩu miệng: “Ban đêm hai người họ còn ngủ chung một phòng nữa.”

“Vậy thì sao a?” Nguyệt Nha Nhi cũng không thấy có gì khó hiểu: “Có thể là do tình cảm huynh đệ của họ rất tốt mà.”

“Có thể tốt vậy sao? Cũng đâu phải huynh đệ ruột thịt.” Thần Tinh Nhi nhỏ giọng nói: “Người thấy quan hệ của Thiếu gia cùng bốn vị Đại gia có tốt không? Họ có ngủ với nhau không? Cũng đâu phải phụ mẫu.”

Nguyệt Nha Nhi nghĩ nghĩ: “Hình như có chút vấn đề.”

Thần Tinh Nhi nhú mày, hình như rất thất vọng.

“Làm sao vậy?” Nguyệt Nha Nhi tò mò: “Biểu ca kia là loại ta thích chứ đâu phải người thích.... À, chẳng lẽ người thích loại hình như Triển Đại nhân sao? Không phải người chết cũng trung thành với Thiếu gia sao?”

Thần Tinh Nhi liếc nàng một cái: “Đương nhiên không phải, ta chỉ cảm thấy đáng lẽ có thể mong đợi một chút ... Quên đi!”

“Mong đợi cái gì?” Nguyệt Nha Nhi tò mò.

Thần Tinh Nhi cười tươi rói: “Thiếu gia nha!”

Nguyệt Nha Nhi giật mình: “Thiếu gia cùng Triển Đại nhân?”

Thần Tinh Nhi gật đầu lia lịa: “Xứng không?”

Nguyệt Nha Nhi ngẩng mặt nghiêm túc suy nghĩ một lát, lại há miệng, còn chưa nói đã nghe thấy có một giọng nói mềm mại ngọt lịm vang lên: “Xứng!”

Hai người vừa cúi đầu nhìn, không biết Tiểu Tứ Tử đã đứng giữa hai người từ lúc nào, ngẩng mặt nghiêm túc trả lời.

“Tiểu Tứ Tử?” Nguyệt Nha Nhi ngồi xổm xuống hỏi bé: “Đệ định đi đâu?”

“Đệ đến tìm Đại Miêu cùng Tiểu Miêu.” Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ hậu viện: “Phụ thân nói cần phải xem hồ sơ tiếp, Cửu Cửu cũng nói không đi chơi được, cần phải làm chính sự, Đệ muốn đến Thiên Sơn gặp Địa Địa.”

Sau khi Tiểu Tứ Tử chào hỏi mấy câu với hai vị Tỷ tỷ rồi liền tiếp tục đi tìm Triển Chiêu.

Thần Tinh Nhi nhẹ nhàng huých tay Nguyệt Nha Nhi một cái: “Thấy chưa? Ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng nói xứng.”

Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm: “Thiếu gia có ý này sao?”

“Mặc kệ thế nào!” Thần Tinh Nhi vẫn cảm thấy không ổn: “Chúng ta cần phải điều tra rõ xem vị Biểu ca kia có quan hệ thế nào với Triển Đại nhân mới được.”

Nguyệt Nha Nhi gật đầu: “Lát nữa, chờ họ lên Phái Thiên Sơn rồi, chúng ta vào phòng tìm xem một chút.”

Hai nha đầu vì “hạnh phúc” của Thiếu gia nhà mình, cứ thế quyết định điều tra chi tiết một chút về vị Biểu ca thân bí này.

Triển Chiêu hoàn toàn không có chút biện pháp nào với Ân Hậu hết, vì tránh cho hắn gây ra rắc rối gì đó trên đường lên Thiên Sơn, Triển Chiêu đành phải đi cùng hắn, đương nhiên, còn phải mang theo cả Tiểu Tứ Tử nữa.

Triển Chiêu một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay phải giữ chặt Ân Hậu cứ một lát lại sà vào hàng quán bên đường, trong đầu lúc này chỉ hiện lên bốn chữ – Dìu già dắt trẻ!

Hai người vừa mới lên đến chân núi Thiên Sơn, lại nhìn thấy hai bên đường có một hàng màn trắng thật dài.

Triển Chiêu nhìn qua cách ăn mặc của ba người một chút, may là tất cả đều mặc y phục phù hợp, vốn dĩ Ân Hậu mặc một thân đen thui cho nên khi xuất môn mình cũng chạy đi thay một bộ hắc y, Tiểu Tứ Tử thì mặc bạch y.

Đi đến cửa sơn môn, có đồ đệ của Phái Thiên Sơn nhận ra Triển Chiêu, liền cài cho Y một đoá hoa vải màu trắng, còn đeo cho Y một cái băng đen trên tay.

Triển Chiêu vừa đeo vải đen cho Tiểu Tứ Tử, vừa nhìn hàng dài người giang hồ đang dắt nhau lên núi.

“Tang lễ lần này là đại tang sao?” Triển Chiêu nhíu mày: “Lúc trước nghe hắn nó là làm đơn giản thôi mà!”

Ân Hậu cười nhạt: “Tiểu tử Bạch Ngọc Đường cũng rất nghe lời đi, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.”

Triển Chiêu buồn bực: “Cái gì mà trẻ nhỏ dễ dạy? Lại có quan hệ với người sao?”

Ân Hậu cười cười: “Sáng nay nói với hắn, thật không ngờ hắn lại tiếp thu.”

Hai mắt Triển Chiêu lại mở to đùng: “Sáng nay người gặp hắn lúc nào? Không phải người còn dậy muộn hơn cả con sao?”

Ân Hậu bĩu môi: “Lão nhân gia thường dậy sớm sao! Trời chưa sáng ta đã dậy một lần, sau đó lại đứng díp đi qua viện của Bạch Ngọc Đường, đúng lúc hắn đang định lên núi bàn tang sự.”

Triển Chiêu cảm ngữ nhìn hắn: “Người đúng là tình cờ đi ngang hơi nhiều.”

Ân Hậu đắc ý cười: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”

Triển Chiêu tiếp tục nghiêng răng: “Người nói gì với hắn?”

Ân Hậu sờ cằm: “Hình như là thế này ...”

Sáng nay.

Ân Hậu lại rất trùng hợp mà đi qua sân viện của Bạch Ngọc Đường.

“Sớm vậy đã dậy rồi?” Ân Hậu thấy cánh tay Bạch Ngọc Đường quấn vải đen, hỏi: “Đi làm tang sự à?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Làm lớn hay nhỏ?” Ân Hậu tò mò.

“Giản lược tối đa!” Bạch Ngọc Đường trả lời, đồng thời cảm thấy Ân Hậu cũng thật quá lắm chuyện.

“Làm gì phải giản lược a?” Ân Hậu cười nói: “Có thể làm lớn đến đâu phải làm lớn đến đó mới đúng chứ, người cũng đâu có thiếu tiền!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Ân Hậu, không nói gì, chỉ suy nghĩ một chút liền gật đầu: “Có đạo lý!”

Ân Hậu vừa lòng, tiếp tục về phòng ngủ.

Triển Chiêu nghe xong Ân Hậu nói, nghĩ nghĩ: “À... Đúng là biện pháp tốt.”

Triển Chiêu hiểu được ý đồ Ân Hậu bảo Bạch Ngọc Đường làm tang sự lớn, gần đây có rất nhiều người giang hồ muốn nhìn thấy Phái Thiên Sơn mất mặt. Nhưng mà cũng không ngờ được Phái Thiên Sơn lại có thể tiêu diệt đám người Không Hạc, cho nên đám người giang hồ này vô cùng xấu hổ. Nếu cứ thế mà đi, không cần nói cũng biết hắn không thể làm hảo hữu được nữa.

Giang hồ nhân sĩ cũng biết được họ đã đắc tội Phái Thiên Sơn, mà Phái Thiên Sơn cũng vì vậy càng gây thù chuốc oán nhiều hơn, người ta nói thà đắc tội quân tử cũng không nên đắc tội tiểu nhân a.

Nhưng mà, lúc này nếu tổ chức tang sự long trọng, những đám người giang hồ này nhận được thiệp mời đến chịu tang, như vậy từ địch nhân lại biến thành bằng hữu, bọn họ tới đây cũng không phải là tới xem náo nhiệt mà là tới an ủi động viên, bậc thang đã hạ xuống coi như cả đôi bên cùng có lợi.

Tuy rằng, với tính cách Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ khinh thường đám người này, thế nhưng dù sao chuyện này cũng có lợi cho Phái Thiên Sơn, cho nên Bạch Ngọc Đường mới tiếp thu ý kiến của Ân Hậu.

Ân Hậu cốc cốc trán Triển Chiêu: “Hắn thông minh nhưng người cũng đâu có ngốc, phản ứng cũng nhanh lắm!”

“Hắn thật sự không biết người là ai?” Triển Chiêu buồn bực.

Ân Hậu gật gật đầu: “Đương nhiên, ta che giấu tốt như vậy mà, hắn làm sao có thể phát hiện được.”

Triển Chiêu nhíu mày: “Không có lý nào a, vậy tại sao hắn lại nghe lời người như vậy?” Nói xong Triển Chiêu lại mắng thầm một câu – Còn cả việc nửa đêm người mò vào phòng hắn mà hắn cũng không đánh người nữa.

Ân Hậu xấu xa cười: “Ai, ông ngoại người rất được người thích a!”

Triển Chiêu trừng hắn một cái, quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt tròn xoe tò mò mà nhìn hắn, lại nhìn nhìn Ân Hậu.

Triển Chiêu giật mình – Nguy rồi, quên mất Tiểu Tứ Tử cũng có ở đây.

Tiểu Tứ Tử vừa vuốt cái cằm mồm mĩm của mình, vừa chọc chọc Triển Chiêu lại chọc chọc Ân Hậu: “Ông ngoại sao?”

“A...” Triển Chiêu nhanh chóng chữa cháy: “Là nhũ danh, nhũ danh a!”

Tiểu Tứ Tử hí mắt: “Nhũ danh không phải là Đại Miêu sao?”

“Có hai cái!” Triển Chiêu kiên quyết.

Tiểu Tứ Tử vẻ mặt không tin: “Ông ngoại mà là nhũ danh?”

“Không phải Ông ngoại, là oai công, cháu nhìn xem, mặt bị méo đó!” Triển Chiêu chỉ Ân Hậu, khoe miệng Ân Hậu giật kịch liệt.

Tiểu Tứ Tử vẫn còn nghi ngờ – Hình như bị lừa thì phải!

40. Q.2 - Chương 40: Ma Đầu Hí Thử

Triển Chiêu chậm rãi đi lên núi trong sự nghi hoặc của Tiểu Tứ Tử.

Ân Hậu chấp tay sau lưng, vừa đi vừa thưởng thức vẻ đẹp phong cảnh Phái Thiên Sơn.

Có mấy người thuộc các môn phái khác đi ngang qua, nhìn thấy Triển Chiêu đều qua chào hỏi.

Triển Chiêu nghiêm chính hoàn lễ, thuận miệng hàn huyên mấy câu, Tiểu Tứ Tử ôm cổ Triển Chiêu cũng chào người ta, những người giang hồ này đều khen bé đáng yêu, cười đùa mấy câu rồi nhanh chóng xuống núi...

Giang hồ quần hùng thiếu chút mất mạng, đều cảm thấy may mà lần này Bạch Ngọc Đường làm đại tang, vẽ cho bọn họ một con đường thoát, nếu không một khi đắc tội Phái Thiên Sơn rồi, không chỉ đắc tội Bạch Ngọc Đường mà có khi còn đắc tội cả Triển Chiêu và Khai Phong phủ cũng nên.

Nhưng mà nghĩ mãi, đám người giang hồ này đều cảm thấy khó hiểu, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường là hai người xuất sắc nhất trong đám tinh anh mới nổi trên giang hồ hiện nay, tại sao bọn họ không những không đối địch nhau, mà nghe nói còn rất thân thiết nữa?

Triển Chiêu còn có phong hiệu Ngự Miêu, lại dẫn thân quan phủ, mà Bạch Ngọc Đường là người giang hồ, ngoại hiệu Cẩm Mao Thủ, đám người giang hồ kia vẫn luôn day dứt trong lòng, tại sao lại không tức giận vậy?

Ân Hậu chấp tay sau lưng nhìn thần sắc nghi ngờ cùng xấu hổ của đám người giang hồ kia, lại nghe những lời khen tặng hư tình giả ý ấy, nhin không được mà lắc đầu.

“Ai.” Ân Hậu thở dài: “Dù có trải qua bao lâu, bản mặt của đám danh môn chính phái đúng là vẫn khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm!”

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi đến bên cạnh hắn, chọn đúng thời cơ, đột nhiên nhét Tiểu Tứ Tử vào tay hắn.

Ân Hậu hơi sững sốt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói với Tiểu Tứ Tử: “Tiểu Tứ Tử, canh chừng người này thật kỹ, không cho hắn nói năng lung tung, không được trộm đồ, không được đánh người cũng không cho làm chuyện xấu!”

Tiểu Tứ Tử chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn Ân Hậu, trong đôi mắt nhỏ bé hiện lên chút xú ghét bỏ – Người xấu đến vậy!

Ân Hậu cũng chớp chớp mắt, một lớn một nhỏ nhìn nhau một lát rồi cùng đồng loạt quay sang nhìn Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử không hiểu rõ lắm nói năng nhăng cuội là gì, nhưng mà việc trộm đồ, đánh người và làm chuyện xấu thì bé biết rõ.

Khóe miệng Ân Hậu méo xẹo: “A, Cái đồ nhóc Mèo sinh ngoại!”

Triển Chiêu ra hiệu cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đưa tay ra, một bàn tay nhỏ bé mập mạp liền che cái miệng của Ân Hậu lại, râu của hắn chọc vào tay, bé chỉ còn cách nhăn cười, ngứa a.

Ân Hậu cấm ngữ nhìn Tiểu Tứ Tử, Triển Chiêu thì lại chấp tay sau lưng nói: “Ai, ta nói này Biểu ca, người đừng có bắt nạt nó nha, nó nhỏ hơn người bao nhiêu người có biết không a?”

Khóe miệng Ân Hậu càng co giật – Hơn một trăm tuổi chứ mấy...

“Còn nữa a!” Triển Chiêu cười càng đắc ý: “Cẩn thận nó khóc nhè đó!”

Ân Hậu nhất thời há to miệng, lại một đôi mắt ta trừng một đôi mắt nhỏ với Tiểu Tứ Tử.... Sau một lát, Tiểu Tứ Tử còn cố méo miệng, nghiêm túc nói với Ân Hậu: “Sẽ khóc nhè đó!”

Ân Hậu nhìn trời, tiểu gia hỏa này lại còn rất phối hợp với Triển Chiêu nữa.

Triển Chiêu khều khều Ân Hậu: “Người tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp ven đường đi, con đến linh đường thấp nén nhang, cũng không thể mang theo Tiểu Tứ Tử được.”

Nói xong, cũng không chờ Ân Hậu đồng ý, Triển Chiêu cứ thế đi.

Lúc này, đến lượt Ân Hậu ôm Tiểu Tứ Tử mà tròn mắt đứng trên sườn núi.

Nếu có hai người ở đây, hắn có thể đem Tiểu Tứ Tử trả lại cho Triển Chiêu, nhưng lúc này lại chỉ có một mình hắn, cũng không thể bỏ oa nhi lại ven đường đi? Ngộ nhỡ lạc mất phải làm sao đây?

Tiểu Tứ Tử bỏ bàn tay đang bịt miệng Ân Hậu của mình ra, cười rất tươi hỏi: “Chúng ta đi gặp Địa Địa nha?”

Ân Hậu nhìn bé, lại nhớ đến Triển Chiêu hồi nhỏ, ai.... Nhớ trước đây không lâu, Triển Chiêu vẫn y như một cái nắm được hắn ôm trong tay, rất ngoan ngoãn gọi hắn là ông ngoại, không nghĩ tới chỉ chớp mắt cái đã cao gần bằng mình, cũng sắp không chế nổi nó rồi.

Tiểu Tứ Tử thấy Ân Hậu ngẩn người, liền hỏi: “Đại Miêu!”

“Sao?” Ân Hậu mang bé đi về hướng đầm Bích Thủy.

“Người là anh họ hay là ông ngoại của Tiểu Miêu vậy?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu hơi sững sốt, hỏi lại: “Cháu thấy ta già như vậy sao?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu: “Không có già!”

“Vậy đúng rồi.” Ân Hậu cười: “Nếu ta là ông ngoại của Triển Chiêu, vậy phải lớn tuổi lắm rồi mới đúng chứ?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu nhìn hắn: “Người một trăm tuổi chưa?”

Ân Hậu lúc này cũng lấp bắp kinh hãi rồi, nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của mình: “Quả nhiên!”

Ân Hậu tò mò: “Sao cháu thấy được?”

Tiểu Tứ Tử đắc ý: “Trong thôn cháu ở trước kia, có một lão gia gia hơn một trăm tuổi, người cũng hay nhìn cháu như vậy.”

“Nhìn cháu thế nào?” Ân Hậu tò mò.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu nghĩ nghĩ: “Ừm, tóm lại chính là khác với nhóm phụ thân cùng Cửu Cửu.”

Ân Hậu hí hóp mắt ngắm Tiểu Tứ Tử: “Ừm, tiểu tử ngươi đúng là chân nhân bất lộ tướng a, rất giỏi!”

Tiểu Tứ Tử cười ngọt lịm: “Đương nhiên!”

“Ai!” Ân Hậu chớp chớp mắt với bé: “Việc này cháu đừng nói cho ai khác biết nhé!”

Tiểu Tứ Tử dùng một tay che miệng mà gật đầu, vươn ngót út ra ngoéo tay cùng Ân Hậu.

Ân Hậu vui vẻ ngoéo tay cùng bé, tâm trạng rất tốt ôm bé đến đầm Bích Thủy. Tiểu Tứ Tử này đừng nhìn không được thông minh lanh lợi như Triển Chiêu khi nhỏ, nhưng mà trời sinh ngoan ngoãn thiện lương, lại rất hiểu lòng người, không tầm thường chút nào.

Triển Chiêu từ tốn chạy lên Thiên Sơn, thấy trong linh đường, hòa thượng đang tụng kinh, không khí bên trong linh đường vô cùng trang nghiêm.

Mà biểu tình của các đệ tử Phái Thiên Sơn đứng đón khách bên ngoài cửa cũng vô cùng nghiêm túc.

Vương Lạc đang đeo băng ở cổ, nhìn thấy Triển Chiêu nhanh chóng chạy lại: “Triển đại nhân, hữu tâm!”

Triển Chiêu chấp tay nói tiếng nén bi thương với hắn.

Vương Lạc mời Y vào trong.

Triển Chiêu vừa vào trong đã có đệ tử Phái Thiên Sơn đến đón tiếp, sau khi Y thắp hương hoàn lễ xong, nhìn xung quanh lại không tìm thấy bóng Bạch Ngọc Đường đâu.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, mình đúng là đầu óc choáng váng rồi, với tính cách của Bạch Ngọc Đường làm sao có chuyện ngồi trực trong linh đường Phái Thiên Sơn, chào hỏi cả đám giang hồ được.... Hồngбет, nhất định không được để ông ngoại tìm thấy Bạch Ngọc Đường trước mình!

Triển Chiêu nhanh chóng chạy khỏi linh đường, hỏi Vương Lạc: “Bạch Ngọc Đường đâu rồi?”

“À, Thái sư thúc tổ vừa mới đi, hình như là có hẹn ai đó!”

“Hắn đi hướng nào?”

“Hướng Bích Thủy đàm...” Vương Lạc còn chưa nói hết thì Triển Chiêu đã biến mất dạng rồi.

Vương Lạc tấm tắc mấy tiếng: “Ai nha, khác biệt chính là khác biệt a, Triển Chiêu cùng Thái sư thúc tổ đều thần như nhau.”

Lục Phong vừa đi từ linh đường ra, đúng lúc nghe được Vương Lạc nói câu này, cũng cảm thấy vui mừng.

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường đánh một trận với Không Hạc, toàn bộ không khí Phái Thiên Sơn đều thay đổi hoàn toàn, ngay cả các đồ đệ trong phái cũng trở nên hòa hợp hơn, bắt đầu biết giúp đỡ nhau. Xem ra, đúng là sau lần luận võ này mọi đã thu được rất nhiều lợi ích, lần này Thiên Tôn phái Bạch Ngọc Đường giải quyết chuyện này quả nhiên là một biện pháp rất hay, hơn nữa hoàn toàn không thấy có chút gượng ép hay kỳ quái nào, mọi chuyện diễn ra đều rất tự nhiên.... Xem ra, Phái Thiên Sơn khi đã chấm dứt nội đấu, mọi người càng đoàn kết hơn, môn phái cũng ngày càng được chấn hưng hơn.

“Chưởng môn.”

Lúc này, Lục Phong đột nhiên thấy Vương Lạc chạy đến hỏi: “Thu sư đệ đi đâu rồi?”

Lục Phong hơi sửng sốt: “Thu Lương?”

Wương Lạc gật đầu: “Tất cả các sư huynh đệ đều đã dâng hương xong, chỉ có mình hần là không tới.”

Lục Phong nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Không đúng a, sáng sớm hôm nay đã không thấy hần đâu rồi.”

Wương Lạc đỡ cái cổ mình, có chút lo lắng: “Liệu có chuyện gì xảy ra không?”

Lục Phong nhanh chóng phái người đi tìm, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng – Thu Lương là một đồ đệ khá nhu thuận, hơn nữa tình cảm của hần với hai vị sư huynh mới mất cũng không tệ, không đến mức ngay cả tang lễ của họ cũng không đến tham dự, hay là đã thực sự xảy ra chuyện gì rồi.

...

Tạm thời không đề cập đến chuyện mọi người trong Phái Thiên Sơn đang tìm đệ tử, nói đến việc Ân Hậu ôm Tiểu Tử Tử đến Bích Thủy đàm, vừa mới đến liền nhìn thấy trên tảng đá cạnh hồ có một bạch ảnh đứng đó, bên cạnh người này còn đặt một cái thùng gỗ.

Người này chỉ đứng tùy ý mà cũng toát lên vẻ tiêu sái cùng vạn phần mị lực, đúng là Bạch Ngọc Đường. Ân Hậu nhìn không được lắc đầu, quả nhiên là đồ đệ mà Thiên Tôn chọn.... Bạch tiểu tử này chắc không phải là con riêng của hần đó chứ?

Bên trong cái thùng gỗ bên chân Bạch Ngọc Đường có không ít cá nhỏ, Hần đang tùy ý cầm một con lên ném xuống đầm Bích Thủy.

Trên mặt nước đầm Bích Thủy, A Địa đang nhô cái đầu to của mình ra đón lấy những con cá Bạch Ngọc Đường ném xuống, xem ra nó cũng rất thân thiết với Bạch Ngọc Đường rồi.

Ân Hậu vừa thấy Bạch Ngọc Đường ở đây, khoe miệng liền lóe lên nụ cười xấu xa, hơn ha hơn hở chạy đến bên cạnh Hần, chấp tay với Bạch Ngọc Đường: “Nén bi thương a, nén bi thương a!”

Bạch Ngọc Đường cũng chấp tay với hần: “Hữu tâm!”

Ân Hậu thuận tay bá vai Bạch Ngọc Đường: “Ta nói này Tiểu Bạch, ta nghe đại danh của Thiên Tôn đã lâu a, chỉ là chưa có duyên gặp mặt mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường cũng không có tức giận, chỉ cảm thấy buồn bực – Vị anh họ này rốt cuộc có võ công hay không? Nhìn hần có cảm giác rất cao thâm, nhưng mà cánh tay bá vai mình cùng những hành động giờ tay nhắc chân bình thường lại hoàn toàn không có nội lực a.

Có thể đạt đến trình độ như vậy thì cần phải có nội lực thật thuần khiết thâm hậu, nhưng mà người này nhìn lại rất trẻ a.

Thật ra thì Bạch Ngọc Đường cũng từng nghi ngờ liệu người này có phải là Ân Hậu hay không.... Nhưng Hần cũng phủ định rất nhanh, bởi vì Thiên Tôn thường nói với Hần, Ân Hậu xấu vô cùng, mày rậm rì, mắt đỏ ngầu, mái tóc rối bù cứng ngắc giống hệt đầu gà, da đen sì, còn gầy như que củi, ăn mặc rách rưới, răng vàng khè, mặt bị lệch nữa.”

Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ đã lâu, cũng từng nghe người ta hình dung Ân Hậu như một vị hung thần, la sát.... Vì thế cho nên căn bản trong tưởng tượng của Bạch Ngọc Đường, Ân Hậu chẳng qua nhìn

như Trương Phi gầy đi một chút, hoặc đơn giản là giống như Chung Qùy, thật sự không cách nào có thể liên hệ Ân Hậu với vị Anh họ trước mắt này.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa sư phụ ta sẽ về, nếu người rảnh có thể ở Thiên Sơn chờ hần.” Bạch Ngọc Đường cũng rất khách khí, không biết có phải vì vị này là Anh họ của Triển Chiêu không nữa.

Ân Hậu cũng buồn bực, chắc không phải Tiểu Quỷ này đã đoán ra thân phận của mình rồi chứ? Tại sao lại khách khí như vậy? Nghe Thiên Tôn nói tính cách Hần không tốt mà.

“Ai nha, mất nửa tháng nữa a?” Ân Hậu làm vẻ khó xử: “Nửa tháng nữa ta phải cùng Chiêu về Khai Phong phủ rồi a.”

Sau khi Bạch Ngọc Đường nghe được lời này cũng không lên tiếng, cúi đầu nhìn A Địa đã bơi đến gần bờ từ bao giờ, Tiểu Tứ Tử đang cho nó ăn cá, vừa sờ sờ đầu nó, A Địa còn có vẻ rất nhu thuận nữa.

“Đúng rồi!” Ân Hậu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Nửa tháng sau người có đến Khai Phong phủ không a?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, không lên tiếng – Sao phải đi?

“Ta cùng Chiêu còn muốn mời người một bữa a.” Ân Hậu cười vô cùng thoải mái.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt: “Có cơ hội sẽ đi.”

“Cơ hội khó cầu mà!” Ân Hậu lắc đầu: “Người đừng nhìn ta như vậy, bởi vì từ nhỏ Chiêu đều là Cật hóa cho nên ta nấu ăn cũng cực giỏi đó! Ngoại trừ Chiêu ra thì người khác không dễ gì được ăn đâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hần, gật đầu.

“Đúng rồi! Người có biết nấu cơm không vậy?” Ân Hậu nhiều chuyện đến độ Tiểu Tứ Tử cũng phải ngẩng đầu nhìn hần, đang nghĩ có nên đến che miệng hần lại không a, nhưng mà hình như mình với không có tới đâu.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu.

“Vừa nhìn đã biết người chính là loại quân tử xa nhà bếp rồi.” Ân Hậu tám tắc mấy tiếng: “Có rảnh cho người thưởng thức thử món Lưỡi vịt tấm gia vị mà Chiêu thích nhất.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng có chút buồn bực – Triển Chiêu thích ăn lưỡi vịt sao? Không thấy Y gọi qua.

“Người đừng nhìn Tiểu Miêu đó tham ăn như vậy, thế nhưng lại rất kén ăn đó! Vị giác của nó càng soi mói hơn nhiều, cần phải là món thật ngon mới ăn!” Ân Hậu xòe ngón tay ra đếm cho Bạch Ngọc Đường xem: “Có mấy món nó ăn hoài cũng không chán, chẳng hạn như Cua chưng, cá chua Tây Hồ, Cổ vịt tê cay, Ốc bung xào, Tôm Hoa Diêu, Khoai môn sắt sợi xào thơm...”

Ân Hậu rất thành thực mà nói ra tên của cả trăm món ăn cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghe xong rồi cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn chăm chăm con rùa đen đến chơi với Tiểu Tứ Tử mà ngăn người.

“Đúng rồi!” Ân Hậu đột nhiên lại hỏi: “Bình thường người có thích cái gì không?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người: “Hứng thú sao?”

“Chẳng hạn như Chiêu thích đá cầu, chơi cờ, xem kịch, nghe hát, câu cá, đi săn, đúng rồi, còn thích nhìn người ta nấu cơm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Ân Hậu.

“Người thì sao?” Ân Hậu hỏi tiếp: “Hứng thú với cái gì?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lúc lâu, liền ngẩng mặt nhìn trời... Thích cái gì?

Ân Hậu sờ cằm: “Ai nha, lại buồn chán thế a, không có chuyện gì thích làm sao?”

Tính cách Bạch Ngọc Đường tương đối hướng nội, cảm thấy Ân Hậu hình như có chút thích xen vào chuyện của người khác quá đi, cho dù ta có thực sự thích cái gì cũng đâu cần phải nói cho người!

Theo tính cách của Bạch Ngọc Đường mà nói, nếu đổi lại thành người khác Hắc đã sớm phun ột câu: “Liên quan cái rắm gì đến người” mà đuổi người ta đi rồi, nhưng mà vị trước mắt này lại là Biểu ca của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn để lại ấy phần mặt mũi, không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy, mặc kệ hắc là ai nhưng mà hắc cũng rất thân quen với Triển Chiêu.

Còn về việc Bạch Ngọc Đường vẫn không giận là do quan tâm cảm nhận của bằng hữu hay là ần ần một chút cảm giác không muốn mình bị yếu thế thì... Chỉ có trời biết, đất biết mà thôi.

Ân Hậu nhú mày – Tiểu tử này là cái hũ nút sao, buồn chán như vậy lỡ lại làm cháu ngoại hắc buồn chết thì sao?

Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn không có phản ứng gì, Ân Hậu quyết định khiêu khích tiếp, vậy nên hắc ngồi xổm xuống: “Tiểu Tứ Tử a!”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Ân Hậu: “Sao ạ?”

“Phụ thân cháu có thuốc trị bong gân không ạ?” Ân Hậu hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Có nha!”

“Lấy giúp ta một bình đi?”

Tiểu Tứ Tử tò mò: “Người bị bong gân sao?”

“Không phải ta.” Ân Hậu lắc đầu: “Là Chiêu bị, cổ nó bị thương, đêm nay ta muốn bôi được cho nó để xem sáng mai có đỡ chút nào không.”

“Bong gân cổ có nặng có nhẹ á!” Tiểu Tứ Tử nhanh chóng hỏi: “Bị bong gân thế nào ạ? Mỗi cổ, cứng cổ hay là lệch cổ vậy?”

Ân Hậu vuốt cằm: “Là do đêm ngủ không ngoan a!”

Vừa nói Ân Hậu vừa liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn diện vô biểu tình, nhưng mà có vẻ rất nghiêm túc nghe, hình như cũng đang buồn bực tại sao Triển Chiêu lại bị thương ở cổ.

Ân Hậu âm thầm nuốt ruột – Sao Thiên Tôn lại chọn một tên đệ tử ngốc vậy chứ?!

“À... Hắc là bị sái cổ hoặc bong gân một chút mà thôi, cần phải để phụ thân kiểm tra chứ không được dùng được bôi lung tung!” Tiểu Tứ Tử trả lời: “Tốt nhất là mát xa một chút, còn hữu dụng hơn cả được bôi nữa.”

“Thật sao?” Ân Hậu hình như cảm thấy rất hứng thú: “Vậy phải mát xa a? Hay là cháu bảo phụ thân cháu dạy ta đi, để ta có thể mát xa cho nó bất cứ khi nào cần.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu: “Có nha, mát xa cổ thường chỉ có mấy động tác mà thôi, cháu cũng biết đó.”

Nói xong, Tiểu Tứ Tử kéo Ân Hậu ngồi xổm xuống, mình đứng trên một tảng đá bắt đầu mát xa cổ cho hắc, hai bàn tay nhỏ bé ần vào hai bên cổ hắc: “Nặng hơn thì ần ở đây.”

Ân Hậu nghiêng cổ: “Ở đâu?”

“Đây.”

“Ái a...” Ân Hậu đột nhiên nhướng mi: “Thoải mái a, dùng sức thêm chút nữa.”

“Vâng!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, dùng sức xoa bóp thêm chút nữa.

“Ai nha, thoải mái a, thoải mái a!” Ân Hậu hỏi: “Còn chiêu nào nữa không?”

“Còn có nữa, dùng cánh tay ần a!” Tiểu Tứ Tử ngang cánh tay mình ần cổ Ân Hậu, Ân Hậu lại kêu lên thoải mái.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhìn, cảnh tượng này... Có chút quỷ dị.

“Hô... Thoải mái, mạnh lên chút nữa!” Ân Hậu trưng ra cái dáng vẻ mê say mà bảo Tiểu Tứ Tử xoa bóp ỳnh.

Tay Tiểu Tứ Tử đã mỏi muốn chết rồi, miễn mào: “Còn phải mạnh lên nữa sao, mệt chết a!”

Ân Hậu vỗ vỗ tay bé: “Vây cháu nghỉ lát đi, đừng nói chứ, mấy ngày nay ta không quen giường nên cũng không ngủ ngon lắm...”

Nói xong lại nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh: “Tiểu Bạch a, hay là người đến ắn ắn cho ta đi? Lực của người rất mạnh a~”

Miệng Tiểu Tứ Tử há hốc, Đại Miêu thật quá gan dạ a, lại nhờ Bạch Bạch mát xa giúp.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhìn Ân Hậu đang ắn cái cổ đến trước mặt mình.

Chính lúc không khí cực kỳ xấu hổ, đột nhiên lại nghe thấy tiếng nói truyền sang: “Cổ người đau sao? Để ta ắn cho người đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Triển Chiêu “vụt” một cái nhảy từ trong rừng ra, nhảy bổ lên, hai tay dùng lực mà bóp chặt lấy cổ Ân Hậu: “Có phải cần dùng sức thêm không?!”

Ân Hậu hoảng hốt, muốn chạy trốn nhưng mà Triển Chiêu đã giữ chặt hần không cho chạy, miệng vẫn còn nhắc đi nhắc lại: “Muốn dùng thêm sức sao! Cho người chơi xấu này!”

Ân Hậu công Triển Chiêu quay loạn khắp nơi.

Tiểu Tứ Tử há to miệng đứng bên cạnh nhìn – Tiểu Miêu cùng Đại Miêu đánh nhau rồi ...

Bên này còn đang đánh rất náo nhiệt, bên kia Bạch Ngọc Đường liền cầm cả thùng cá đổ nốt mấy con cá cuối cùng ra cho rùa ăn, sau đó cầm thùng gỗ bỏ đi.

Tiểu Tứ Tử túm chặt lấy ống tay áo Hần: “Bạch Bạch, lát nữa cùng ăn cơm không?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu: “Thúc đi trả thùng lại đã.”

Nói xong liền lập tức đi lên núi.

Ân Hậu dùng chân lại, nhìn thấy bóng lưng Bạch Ngọc Đường, sờ cằm: “Ai nha, cuối cùng cũng có chút phản ứng rồi.”

“Có phản ứng gì?” Triển Chiêu thờ phì phì nhìn hần.

Ân Hậu nghĩ nghĩ: “Nhưng mà phản ứng này vẫn chưa đủ lớn đi, lát nữa phải nghĩ cách chuốc hần say mới...”

“Vây trước cứ chuốc cho người say chết đã đi!” Triển Chiêu dùng sức bóp chặt cổ Ân Hậu: “Người sao không chịu về nhà a, ở đây thêm phiền làm chi!”

“Ta vì muốn tốt cho người!” Ân Hậu không phục: “Người thì biết cái gì, lúc này cần phải cẩn thận kiểm nghiệm, nếu không sau này không kịp nữa rồi...”

“Cẩn bản nghe không hiểu người nói gì hết!” Triển Chiêu dùng sức ắn hần xuống đất: “Bị người làm tức chết!”

Tiểu Tứ Tử vuốt cái cằm mồm mím của mình nhìn Triển Chiêu nháo với Ân Hậu, lại quay đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường một mình biến mất rất nhanh lên núi. Không biết có phải bé bị ảo giác không nha, tóm lại là bé cảm thấy được, Bạch Ngọc Đường hình như có một chút, một chút xiu... không vui.

41. Q.2 - Chương 41: Trong Nước

Sau khi Triển Chiêu hung dữ giáo huấn Ân Hậu một trận rồi, còn cảnh cáo hần không được chạy đến quấy rối Bạch Ngọc Đường

Ân Hậu ngẩng mặt không thèm để ý đến Triển Chiêu, nói cù trở hăn hướng ra ngoài, cực kỳ kháng nghị.

Triển Chiêu tìm được Bạch Ngọc Đường trong một cái đình giữa sườn núi, nhưng mà, hình như Bạch Ngọc Đường đang cúi đầu nhìn cái gì đó trong đình.

Triển Chiêu đi đến gần: “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ thạch trụ trong đình.

Triển Chiêu quay đầu nhìn, nhú mày – Chỉ thấy bên trên thạch trụ có một vết máu, vết máu chảy cả trên mặt đất, đã khô đen.

Triển Chiêu nhú mày: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường xem xong mặt bàn rồi, lại đến kiểm tra tay vịn lan can, nói: “Lục Phong nói Thu Lương biến mất, không tìm được người, ta nghe một đồ đệ của hắn nói là sau khi hắn xuất môn hôm qua thì chưa thấy trở về, sau đó ta tìm đến đây thì thấy vết máu vẫn còn mới này, hình như là mới để lại sáng nay.”

Triển Chiêu đến bên cạnh bàn nhìn, thấy trên bàn có một vết xước, mà kiểm tra cẩn thận trên lan can lân cận, hình như là bị một sợi tơ kim loại cắt phải, liền hiểu được Bạch Ngọc Đường đang muốn kiểm tra cái gì: “Người nghi ngờ hung thủ dùng Bàn Ti Chuyển tập kích Thu Lương sao? Thu Lương là ai?”

“Một trong Thập đại cao thủ.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu: “Vì sao lại chuyên tìm người của Thập đại cao thủ xuống tay đây?”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, Bàn Ti Chuyển có liên quan đến vụ án Vương môn.... Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại giận, Ân Hậu vẫn không chịu nói cho Y biết tại sao.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ân Hậu đang cùng Tiểu Tứ Tử đứng ở ven đường xa xa, Ân Hậu quay ngoắt mặt đi không thèm nhìn Triển Chiêu, hiển nhiên vẫn còn đang tức giận, Tiểu Tứ Tử thì vội vàng nhìn ngó xung quanh xem cả hai người.

“Sách!” Triển Chiêu sờ cằm, lầm bầm: “Tính sai a!”

“Tính sai cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“A?” Triển Chiêu cười gượng mấy tiếng, tâm nói sớm biết vậy đợi hỏi xong chuyện của Vương môn rồi hãy nháo với Ân Hậu, lúc này thì hay rồi, lát nữa cần phải dụ dỗ người vui lại nếu không chắc chắn người không thèm mở miệng đâu.

“Những lần trước hung thủ đều đuổi tận giết tuyệt người của Thập đại cao thủ, nhưng mà lần này lại không có nhiều máu như vậy, theo ta thấy thì Thu Lương chỉ mới bị thương thôi.” Triển Chiêu nhìn xung quanh: “Nhưng nếu hắn chạy đi, như vậy xung quanh phải có vết máu mới đúng.”

“Vấn đề là không có máu!” Bạch Ngọc Đường nhìn một đầm nước cách đó xa xa: “Chẳng lẽ bị bắt đi?”

“Vậy thì rất lạ, vì sao những người khác đều giết chết, chỉ có Thu Lương là bị bắt đi?” Triển Chiêu không hiểu.

“Tìm lại khắp nơi xem đi!” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

Nói xong lại nghe thấy Ân Hậu chậm rãi tới một câu: “Không cần tìm, trong vòng mười dặm quanh đây không có ai hết.”

Bạch Ngọc Đường hơi kinh hãi nhìn Triển Chiêu – Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, người này sao lại có thể nghe được? Nội lực sâu đến vậy sao?

Triển Chiêu nhú mày, quay đầu lại trừng Ân Hậu – Thu liếm chút, lộ bây giờ!

Ân Hậu nhàu môi híp mắt nhìn Triển Chiêu, hình như đang dỗi – Cứ muốn lộ, tức chết người.

Triển Chiêu cảm nghĩ, chắc không phải tức giận thật đấy chứ? Y phát hiện ra, lão nhân gia càng lớn tuổi thì tính khí càng trẻ con.

Bạch Ngọc Đường thông minh nhường nào, chỉ với nội lực của Ân Hậu... hẳn là sà sà với sư phụ Thiên Tôn của Hắc, trên đời này, người có thể đạt đến như vậy ngoại trừ người kia ra, thì cũng không thể tìm được người thứ hai đâu.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên nói với Triển Chiêu: “Sư phụ ta nói ông ngoại người đánh thua hẳn.”

Không chờ Triển Chiêu mở miệng, đột nhiên nghe thấy Ân Hậu sấp một câu: “Thối lắm!”

Bạch Ngọc Đường nhướng đôi hàng lông mày – Quả nhiên!

Triển Chiêu vò đầu, quay đầu lè mắt lườm Ân Hậu – Người ngốc chết a!

Ân Hậu cũng vò đầu, động tác giống hệt Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường bật cười, không hiểu vì sao, một tia khó chịu dâng lên trong lồng ngực ban nãy đột nhiên tan thành mây khói.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt, sau khi nhìn Ân Hậu thật lâu cũng phun ra một chữ: “Ngốc!”

Ân Hậu méo miệng ...

Triển Chiêu xấu hổ nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại chấp tay sau lưng nói: “Quả nhiên, người nói đúng a...”

Triển Chiêu hơi sững sờ.

Ân Hậu dựng thẳng cái lỗ tai nghe lên.

“Lúc trước sư phụ ta nói Ân Hậu xấu vô cùng,... Nhưng người lại nói, người không chỉ anh tuấn vô cùng còn có khí độ tuyệt đỉnh phi phàm.” Bạch Ngọc Đường vẫn diện vô biểu tình, nhàn nhã mà chậm rãi nói: “Lúc đó ta còn nghĩ chẳng qua người đang thiên vị người thân thôi, bây giờ xem ra, người nói vậy vẫn còn rất khiêm tốn.”

Triển Chiêu nhanh chóng đưa tay đỡ cằm.... Mình có nghe lầm không a? Bạch Ngọc Đường mà lại đi nịnh hót ông ngoại mình sao!

Quay đầu nhìn lại Ân Hậu lúc này, chỉ thấy hắn đang toét miệng mà ngẩng mặt nhìn đám mây trên bầu trời lơ lửng, thật vui vẻ a...

Lần này Bạch Ngọc Đường vỗ mông ngựa đúng là quá chuẩn, lại còn là một hòn đá trúng hai con nhạn, cùng lúc nói cho Ân Hậu biết, bình thường Triển Chiêu thường xuyên khen hắn, để hắn đừng tức giận nữa. Đồng thời bản thân mình cũng thuận tiện khen chút đáng vẻ cùng khí chất của hắn.... Mà mấy lời này cực dễ nghe a.

Ngay cả lực phủ ngũ tạng Ân Hậu đều vô cùng thư sướng – Ai nha, đồ đệ này đáng yêu hơn sư phụ nhiều lắm a!

“Khụ khụ!” Ân Hậu thu lại tươi cười, nhưng mà tận đáy lòng, ý cười vẫn không dứt nổi, quay đầu lại nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường: “Đi ăn chút gì thôi, không thể cứ làm mà không ăn.”

Triển Chiêu vốn định mang Tiểu Tứ Tử đi thôi, Phái Thiên Sơn có khả năng lại xảy ra án mạng, Bạch Ngọc Đường làm gì còn tâm trạng để ăn uống nữa a.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại quay đầu lại nói: “Văn bối đã tìm được một chỗ tốt.” Nói xong liền quay đầu lại nói với Triển Chiêu: “Đi thôi!”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài nhìn như đang định xuống núi, nhanh chóng đuổi theo: “Người không tìm người nữa à?”

Bạch Ngọc Đường quay lại liếc Y một cái: “Không phải đã nói rồi sao, phương viên mười dặm không ai, còn tìm cái gì?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt: “Vậy người ... Mặc kệ người của Phái Thiên Sơn mất tích?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái: “Phái Thiên Sơn là của Lục Phong cũng không phải của ta, không thể chuyện gì ta cũng làm giúp được, sau này ta đi rồi thì phải làm sao đây.”

Vừa nói chuyện đã đến bên Ân Hậu rồi, Bạch Ngọc Đường nói: “Sư phụ vẫn bồi có hai vò Trần Nhưộng trăm năm, lát nữa lấy ra giúp Tiên bồi trợ hứng.”

Ân Hậu cười thật tươi, đưa tay vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Không sợ sư phụ người tức giận sao?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi: “Người nói giữ lại để chiêu đãi khách quý, nếu như khách quý đã đến rồi đâu có lý nào không lấy ra chiêu đãi chứ.”

Ân Hậu chỉ chỉ Hắc: “Có tiền đồ!”

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra: “Thỉnh.”

Triển Chiêu đứng sau nhìn hai người cứ như bạn bè lâu năm gặp lại cùng sóng vai đi xuống chân núi, nhất thời không hiểu gì hết, một lát sau, Tiểu Tứ Tử bên cạnh liền túm vạt áo Y: “Tiểu Miêu.”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn bé.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cười thật tươi mà đưa tay ra: “Bé cháu!”

Triển Chiêu bị bé cười đến quên hết trời đất, nhanh chóng đưa tay bế bé lên, đuổi theo Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hậu đi phía trước.

Một đường đi này, Triển Chiêu vẫn luôn đi theo phía sau hai người, hoàn toàn không cách nào chen được một câu vào.

Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hậu ta một câu, người một câu, nói hết cả chuyện trời nam bể bắc, nói đến độ đầu óc Tiểu Tứ Tử cũng quay vòng vòng.

Triển Chiêu không hề biết thì ra Bạch Ngọc Đường lại bác học đến vậy, tuy Hắc không nói nhiều lắm nhưng câu nào cũng có thể đối đáp, mà câu nào cũng đánh trúng tâm tư Ân Hậu.

Càng kỳ lạ chính là, tất cả những gì Ân Hậu biết Hắc đều biết để nói, mà những gì Ân Hậu hứng thú Hắc đều có thể bình luận mấy câu. Nói đến tận chút thú vui thu tập tiền cổ của Ân Hậu cũng bị Hắc khai thác được, mà lại trùng hợp như vậy, Bạch Ngọc Đường còn tùy thân mang theo hai đồng tiền cổ thời Tiên Tần, hai đồng này cổ đến độ cũng chẳng biết là có từ thời đại nhà nào vậy mà Hắc còn thuận tay đưa cho Ân Hậu, điều bộ cứ như tặng hai đồng xu lẻ chẳng chút giá trị nào hết vậy.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử nhìn hai người.

Triển Chiêu nhin không được mà hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cháu cảm thấy... Bạch Ngọc Đường đang làm cái gì?”

Tiểu Tứ Tử chớp mắt: “Quá rõ mà!”

“Cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

Tiểu Tứ Tử che cái tai Triển Chiêu lại, nói thầm: “Nịnh hót!”

Triển Chiêu khó hiểu: “Vì sao chứ?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ: “Đại Miêu là ông ngoại của thúc mà.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, lại buồn bực – Nịnh hót ông ngoại ta sao? Để làm gì?

Tiểu Tứ Tử cười: “Đương nhiên a, bằng hữu của Tiểu Tứ Tử cũng muốn được phụ thân thích nữa.”

Triển Chiêu nghĩ, hiểu rồi – Hắc là vậy đi! Bạch Ngọc Đường làm vậy có lẽ do Ân Hậu có quan hệ với sư phụ Hắc, hoặc là do là hảo bằng hữu của mình cho nên mới muốn tạo quan hệ tốt với Ân Hậu đi, tuy rằng lý do này cũng khiến Triển Chiêu cảm thấy rất miễn cưỡng...

Bạch Ngọc Đường mời khách ăn cơm đương nhiên là xa hoa rồi, đến tửu lâu lớn nhất Hi Châu phủ, còn phải ngồi nhả gian, như vậy mới tiện nói chuyện.

Mọi người ngồi xuống rồi, Bạch Ngọc Đường bắt đầu gọi đồ ăn.

Tiểu nhị tửu lâu rất quen thuộc với Bạch Ngọc Đường, vừa thấy Hắc liên hỏi: “Ngũ gia, vẫn như cũ chứ?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng phát tay chặn lại, nói: “Ngoại trừ như cũ, còn thêm Cua chưng, Cá chua Tây Hồ, Cổ vịt tề cay, Ốc bung xào, Tôm Hoa Điều, Khoai môn sắt sợi xào thơm.”

Triển Chiêu sờ cằm – A?

Tiểu Tứ Tửu vỗ tay: “Đều là những món cháu thích ăn!”

Ân Hậu nở nụ cười: “Thật a, khẩu vị giống Chiêu a.”

Triển Chiêu xấu hổ.

Rượu và đồ ăn mang lên rồi, mọi người bắt đầu ăn cơm, qua ba tuần rượu, Bạch Ngọc Đường liền hỏi: “Tiền bối ...”

“Ai, làm gì khách khí thế chứ!” Ân Hậu uống thêm hai chén nữa tâm tình càng tốt hơn: “Gọi giống Chiêu đi.”

Triển Chiêu cảm nghĩ, lúc này một chút cũng không che giấu a...

Bạch Ngọc Đường hiểu ý, thoải mái hào phóng gọi: “Ông ngoại!”

Ân Hậu cười ha ha, tâm trạng tốt.

Lúc này, Triển Chiêu tà tà mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái – Không có nguyên tắc!

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt rất vô tội – Dù sao cũng không thiệt.

Triển Chiêu tỏ vẻ hoài nghi – Làm thế không mệt à!

Lúc này, Ân Hậu thuận tay đưa ra một vật, đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường: “Quà gặp mặt!”

Bạch Ngọc Đường tò mò, vừa nhận lấy liền thấy là một chuỗi Thiên châu giống hệt chuỗi trên tay Triển Chiêu.

Khóe miệng Triển Chiêu co rút, nhìn mai Thiên châu kia mà xem, không kém cái của mình chút nào a.... Thiên Châu không thể so với các loại bảo thạch ngọc khí thông thường, đây chính là báu vật vô giá, rất có linh tính nữa. Mà mỗi một khóa Thiên châu trên tay Ân Hậu đều là cực phẩm, đặc biệt trong đó có hai viên Cửu Nhân Thiên Châu lại càng là chính phẩm vô thượng có một không hai, trong đó một viên đang đeo trên cổ tay Triển Chiêu, viên còn lại giờ cho Bạch Ngọc Đường rồi.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Ân Hậu – Chơi lớn vậy?

Ân Hậu cười nhạt, hình như đã chuẩn bị từ trước rồi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, ý muốn hỏi – Nhận hay không nhận?

Triển Chiêu biết rõ tính cách của ông ngoại nhà mình, nếu như đã cho Bạch Ngọc Đường mà Hắc liên không nhận nhất định sẽ phiền toái lớn, cho nên nhanh chóng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhận rồi nói lời cảm tạ với Ân Hậu.

Ân Hậu vui vẻ uống rượu, lại tặng một chuỗi dây chuyền Tam nhân thiên châu cho Tiểu Tứ Tửu, nói là để cầu bình an.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu có chút nghi hoặc – Ông ngoại người buôn Thiên châu à?

Triển Chiêu hung dữ trừng Hắc liên một cái – Cực quý đó!

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ cười cười, đeo lên, nhìn Triển Chiêu, thần sắc như muốn nói – Quả nhiên là cực có lợi.

Triển Chiêu bất đắc dĩ chống cằm – Ông ngoại đối với Bạch Ngọc Đường không tệ a, còn tưởng hai người họ không hợp nhau chứ, dù sao một người cũng là đồ đệ của Thiên Tôn mà.

Nhưng mà Triển Chiêu lại mơ hồ cảm thấy trong đó có gì không đúng lắm, hình như ông ngoại đối với Bạch Ngọc Đường quá tốt đi? Lại còn bảo Hắc gọi mình là Ông ngoại, phải biết rằng, ông ngoại Y ngoại trừ Y ra thì một đồ đệ cũng không thu, những người trong Ma Cung cũng chỉ có thể gọi hắc là Chủ nhân hoặc Cung chủ, không ai có thể gọi hắc thân mật như vậy. Thế này chẳng lẽ muốn nhận Bạch Ngọc Đường làm cháu ngoại nuôi sao? Triển Chiêu từng nghe qua người ta nhận cha nuôi, mẹ nuôi, lần đầu tiên còn có cái cháu ngoại nuôi à. Lại còn là Thiếu chủ của đối thủ một mất một còn với Ma Cung, Phái Thiên Sơn nữa, bối phận loạn đến không thể loạn hơn.

Thấy Ân Hậu vui vẻ như vậy, thời điểm cũng đến rồi, Triển Chiêu liền hỏi hắc: “Ông ngoại, người còn chưa nói đến ân oán của Vương môn cùng Phái Thiên Sơn đâu.”

Ân Hậu cười cười: “Đã nói là ân oán của Thiên Tôn cùng Vương môn.” Nói xong đột nhiên quay sang hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người có tin chuyện Thiên Tôn tổ giác Vương môn không?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, nói: “Không tin.”

“Nga?” Ân Hậu hỏi lại: “Vì sao? Sự phụ người làm người rất có nguyên tắc, bất luận là có phải do hắc tổ giác hay không, hắc đều có đạo lý của mình.”

Bạch Ngọc Đường lại không đồng ý, lắc đầu nói: “Nếu như kết quả của việc tổ giác chính là niêm phong cùng trăm thủ toàn gia, người sẽ không làm, bất luận là đúng hay sai.”

Ân Hậu vừa lòng cười: “Quả nhiên hiểu hắc.”

Triển Chiêu túm túm Ân Hậu – Người nói trọng điểm!

“Thực ra vấn đề cũng không nằm ở Vương môn, mà nằm trên người vị phụ nhân kia ...”

Chỉ là Ân Hậu vừa nói xong câu này, đã nghe thấy bên ngoài ồn ào.

Đồng thời, cửa lớn bị đẩy ra, một thanh niên trẻ tuổi ngã vào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt, chỉ thấy toàn thân thanh niên này đầy nước cùng máu, y phục tóc tai đều ướt đẫm, cứ như mới bò từ trong nước ra, đẩy cửa vào còn chưa kịp nói đã ngã sấp xuống.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy người này có chút quen mắt, liền tiến tới nâng dậy nhìn kỹ.

Hai mắt người nọ nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, trên người đầy vết thương, hình như lại bị ngâm nước quá lâu cho nên miệng vết thương có chút thối rữa.

“Ai vậy?” Triển Chiêu hỏi.

“Thu Lương.”

“Người bị mất tích kia sao?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Sao lại ở đây?”

Ân Hậu cũng hiếu kỳ đến gần nhìn, phát hiện thanh niên này sắp tắt thở rồi.

Tiểu Tứ Tử vươn bàn tay bụ bẫm ra bắt mạch cho hắc, nói với Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu: “Sắp chết rồi, nhanh tìm phụ thân!”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng túm lấy Thu Lương chạy về Bạch phủ.

Ân Hậu bế theo Tiểu Tứ Tử về, lúc xuống đến lầu còn có ý hỏi tiểu nhị một chút, người kia chạy lên thế nào?

Tiểu nhị nói: “Vừa rồi khách nhân đó đột nhiên chạy vào, xông thẳng lên lầu hai, trong miệng còn lẩm bẩm cái gì ...”

Ân Hậu sốt ruột: “Nói nhanh a!”

Tiểu nhị khó xử: “Ta nghe không rõ lắm, hình như là nói “Ở dưới nước ...””

Ân Hậu sửng sốt, nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt vuốt cằm: “Ồ dưới nước? Cái gì ở dưới nước?”

Ân Hậu lắc đầu, lại hỏi tiểu nhị thêm mấy câu, tiểu nhị cũng không biết nhiều, hắn cũng không truy vấn thêm nữa, mang theo Tiểu Tứ Tử trở về.

Lúc Thu Lương được Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đưa về Bạch phủ thì đã tắt thở rồi.

Công Tôn sờ sờ cổ, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Đã chết rồi!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày – Lại chết thêm một trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn.

Triển Chiêu hỏi Công Tôn: “Có thể cứu sống hay không? Vừa rồi hắn còn sống?”

Công Tôn lắc đầu: “Hắn chết không phải do đao thương mà là do lục phủ ngũ tạng đã bị vỡ nát.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Triệu Phổ đi qua kéo vạt áo ở ngực người nọ ra, chỉ thấy trước ngực có một dấu tay rất rõ, bàn tay nhỏ nhắn, giống như tay của nữ nhân, hơn nữa vóc dáng còn rất nhỏ.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn nhau một cái, nhớ tới chuyện trước kia Vương Lạc từng nói, người điều khiển Bàn Ti Chuyển chính là một hắc y nhân dáng người thấp bé.

“Ngoại thương trên người rất giống Bàn Ti Chuyển gây ra.” Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Vừa rồi máu vương vãi khắp nơi hẳn là do hắn bị một chưởng nội lực đánh bay ra khỏi đình nghỉ mát, cứ thế ngã vào trong hồ nước ... Người xuất chưởng có nội lực rất thâm hậu.”

“Có khả năng này, cho nên toàn thân mới ướt đầm như vậy, nhưng vì sao hắn lại đột nhiên xông vào tửu lâu tìm chúng ta?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Không hợp lý.” Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ không ra.

Lúc này Ân Hậu liền đem chuyện Thu Lương làm bầm nói “Ồ trong nước” mà hắn vừa hỏi được ở tửu lâu ban nãy nói Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

“Cái gì ở trong nước?” Triển Chiêu buồn bực.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy nghi hoặc – Hay là trong mấy đầm nước ở Thiên sơn kia thật sự có chứa bí mật gì? Trong đa số các đệ tử Phái Thiên Sơn, Thu Lương là người bơi giỏi nhất, có thể sau khi xuống nước rồi hắn phát hiện được gì đó cho nên mới muốn trước khi chết rồi tìm được mình để nói cái gì đó, đáng tiếc... Cuối cùng vẫn không có thành công

42. Q.2 - Chương 42: Dụ Rắn Khởi Hang

Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn liên tiếp gặp nạn, những điểm đáng ngờ càng lúc càng nhiều, hơn nữa cái câu di ngôn “Ồ trong nước” kia của Thu Lương càng khiến ọi chuyện trở nên khó hiểu, thời gian phá án chỉ có mười lăm ngày, đến nay vẫn chưa có manh mối thì phải làm sao bây giờ?

Triển Chiêu túm lấy Ân Hậu: “Hung thủ kia rốt cuộc là ai?”

Ân Hậu nhún vai: “Hung thủ là ai ta không biết, nhưng mà có thể đoán được tám chín phần, hẳn là do chút ân oán của Thiên Tôn với Vương Hữu Thành này đi.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nghe: “Con không hề nghe sư phụ nói là có ân oán với Vương Hữu Thành bao giờ!”

“Trước đó đã nói, vấn đề không phải ở Vương Hữu Thành mà chính là ở nương tử hắn.” Ân Hậu nghĩ nghĩ: “Các người đừng tưởng tiểu tử Vương Hữu Thành kia làm binh khí chẳng ra sao, làm mất thể diện của tổ tông hắn. Thực ra hắn làm binh khí rất tốt, lại thực tâm thích làm mấy loại binh khí chuyên để thưởng thức, đặc biệt là những thứ như hòm khóa lại càng là nhất tuyệt, vừa tinh mỹ vừa đặc sắc.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đúng là sư phụ Hắc thích thu thập một số đồ, đặc biệt là những thứ có cơ quan, Thiên Tôn làm cũng rất giỏi, còn dạy Hắc làm nữa.

“Thiên Tôn với hắc cũng coi như là bạn vong niên, lâu lâu cũng chạy đến chỗ hắc chơi, bởi vì Vương Hữu Thành thường xuyên làm ra mấy thứ đồ thưởng thức mới rất đẹp, rất có khả năng tiêu khiển. Hơn nữa, thể nhân đều cười nhạo hắc, chỉ có Thiên Tôn là khen hắc, nhà họ Vương cũng rất gần gũi với Phái Thiên Sơn, cho nên thường xuyên qua lại. Ta cũng từng uống rượu với Vương Hữu Thành, con người hắc rất thành thật.” Ân Hậu nói xong, nhú mày: “Cho đến khi hắc lấy thê tử kia.”

“Chính là Dương Tầm Nữ cực ác trong truyền thuyết kia sao?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hậu gật đầu: “Ả đâu phải cô nương nuôi tằm gì a, nữ nhân này còn rất có địa vị nữa.”

Triệu Phổ mở ra ghi chép kia: “Khó trách chỉ có những gì liên quan đến nương tử hắc là bị xé đi.”

Ân Hậu nhìn thoáng qua ghi chép: “Các người đã từng nghe qua Quỷ Bà chưa?”

Mọi người không hiểu – Quỷ Bà gì?

“Quỷ Bà là một truyền thuyết!” Công Tôn nói: “Có người nói đó là những nữ nhân không giữ đạo làm vợ hoặc khắc phụ bị thả lỏng heo trôi sông, sau khi chết, oan hồn bất tán cho nên biến thành thủy quỷ, loại thủy quỷ này người ta gọi là Quỷ Bà. Một khi Quỷ Bà lên bờ là người từng hại nàng ta dù là ai cũng không có kết cục tốt đẹp.”

“Đó chẳng qua cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi đi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy.” Triệu Phổ nhướng mi: “Làm gì có Thủy quỷ thật chứ...”

“Nhưng trên giang hồ thực sự có một Quỷ Bà, tuổi tác cũng không nhỏ.” Ân Hậu chống cằm chậm rãi nói: “Quỷ Bà này là một tên đạo tặc, giỏi về dịch dung, có thể súc cốt... Không ai biết thân phận thật của ả là gì, chỉ biết ả y như một Quỷ Bà, một khi trêu chọc ả là cửa nát nhà tan.”

“Thê tử của Vương Hữu Thành lại chính là Quỷ Bà?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Vương Hữu Thành tuy là hậu nhân danh môn nhưng cũng không có giàu nhà, Quỷ Bà kia lại như vậy, sao lại lấy hắc?”

“Quỷ Bà thích tìm nhất chính là công tượng.” Ân Hậu cười nhạt: “Một phú gia, thường thì cũng chỉ có một cái gia tài mà thôi, đâu phải lúc nào cũng có gia tài bạc triệu? Muốn trộm cướp cũng chỉ có một lần như vậy, hơn nữa hành tung còn dễ bại lộ, xuống tay rồi thoát thân cũng khó, nhưng công tượng thì khác.”

Mọi người đều nhú mày.

“Vương Hữu Thành có thể chế tạo binh khí cho người giang hồ, cũng có thể chế tạo giường tử hòm khóa cho đại quan cùng tiểu thương, những người lui tới chỗ hắc rất nhiều, Quỷ Bà cũng dễ dàng tìm được mục tiêu xuống tay hơn.” Ân Hậu nói: “Độc phụ này cả đời làm ác cũng chưa từng thất thủ, cứ nghĩ là gặp được Vương Hữu Thành nhất định sẽ thành công chắc chắn, không ngờ lại đụng phải Thiên Tôn!”

Triển Chiêu hiểu rõ: “Ả bị Thiên Tôn phát hiện đúng không ạ?”

“Không chỉ vậy, còn bị Thiên Tôn đánh trọng thương, nếu không phải ả giỏi bơi lội nhảy vào trong Bích Thủy đầm đào thoát thì có lẽ chết chắc rồi.” Ân Hậu nói xong còn không quên tiếc hận: “Nhưng mà Thiên Tôn không làm thịt được Quỷ Bà, có lẽ đây cũng là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời của hắc đi!”

Mọi người liền nhớ đến Bàn Ti Chuyển cắm trên lưng con rùa đen A Địa kia... Chẳng lẽ chính là chiến tích năm đó Thiên Tôn tiêu diệt Quỷ Bà để lại sao?

“Sau khi Quỷ Bà kia đào tẩu liền ghi hận trong lòng.” Ân Hậu cười lạnh một tiếng: “Người tung tin đồn nói Thiên Tôn hại chết cả nhà Vương Hữu Thành chính là ả.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày: “Hai mươi năm trước sư phụ vừa mới thu con làm đồ đệ, dẫn con lên đỉnh Thiên Sơn ẩn cư luyện nội lực ba năm, ba năm này người cũng không du tẩu cũng không hỏi đến thế sự giang hồ.”

“Ta biết.” Ân Hậu gật đầu: “Cho nên chờ sau ba năm, hắc ra ngoài nghe được tin tức về chuyện của Vương Hữu Đạo, hắc đã buồn rầu một thời gian.”

Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, trong trí nhớ Hắc đúng là có một lần Thiên Tôn dẫn Hắc xuống núi đến Phái Thiên Sơn, không biết nghe được chuyện gì mà vẫn rầu rĩ không vui.

“Quý Bà vì muốn trả thù Thiên Tôn mà dùng ám khí của Vương môn đi hành thích, còn lưu lại chứng cứ, cho nên Vương môn mới gặp họa diệt vong sao?” Triệu Chiêu hỏi.

Ân Hậu gật đầu.

“Mụ đàn bà này thật quá ác độc!” Triệu Phổ nhíu mày: “Vương Hữu Thành cũng đâu có hại ả, làm gì phải ngoan độc như vậy?”

“Từ trước đến nay Quý Bà đều không lưu lại người sống, nếu không đã không là Quý Bà rồi.” Ân Hậu nói: “Hơn nữa, ả bị thương rất nặng, muốn chữa khỏi hoàn toàn sẽ rất khó khăn, sau này cũng khó có thể diễn lại trò cũ nữa, đây cũng chính là Thiên Tôn đã tuyệt đường lui của ả. Cho nên, ả mới hận Thiên Tôn như vậy, điều này có thể hiểu được!”

“Vậy giờ đây ả lại tới nữa, còn giết chết cao thủ Phái Thiên Sơn...” Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái – Khó trách người ta nói chó có đực tội nữ nhân, họ thù dai mà nhớ cũng lâu nữa.

“Ừm...”

Chính lúc này, Triệu Chiêu đột nhiên vượt cầm mà hừ hừ một tiếng, hình như nghĩ đến gì đó.

Bạch Ngọc Đường nhìn Y: “Có manh mối gì?”

“Manh mối thì có, không biết có đúng hay không...” Triệu Chiêu nói xong, nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngoại trừ chúng ta ra, không ai biết Thu Lương đã chết đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật gật.

“Vậy đúng lúc.” Triệu Chiêu hơi hơi mỉm cười: “Dùng chiêu Dẫn xà xuất động thôi!”

Mọi người nhìn nhau – Dẫn xà xuất động?

Triệu Phổ tiến đến hỏi Bạch Ngọc Đường: “Hắc có tính toán gì?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai tỏ ý mình cũng không rõ Triệu Chiêu định làm cái quỷ gì, nhưng mà hình như rất chắc chắn, cũng đáng thử một phen.

Mọi người từ tốn bắt đầu thực hiện kế sách của Triệu Chiêu.

Đầu tiên là, Lục Phong nhận được tin tức, mang theo nhân mã vội vàng chạy đến Bạch phủ, tiếp theo đó liền có người của Phái Thiên Sơn về núi lấy y phục của Thu Lương tới, còn có người nghị luận sôi nổi: “Công Tôn tiên sinh đúng là thần y a, lần trước là Vương Lạc, lần này là Thu Lương, rõ ràng là người đã chết cũng có thể cứu sống trở về!”

Tiếp theo chính là Triệu Phổ dẫn theo rất nhiều binh sĩ đến gần đầm Bích Thủy, hình như đang kiểm tra nước, còn có mấy người giỏi bơi lội lặn xuống nước, nhưng chỉ lát sau liền nổi lên, tỏ ý vẫn chưa xuống đủ sâu.

Triệu Phổ liền sai người canh gác ở đầm Bích Thủy, lại thêm chuyện Bao Chứng phái người điều tra về thể tử Vương Hữu Thành cùng Quý Bà...

Cứ thế gióng chống khuai chiêng một hồi, dù không làm xôn xao dư luận thì cũng đủ làm mưa làm gió cả nửa thành này rồi, vì vậy bách tính Hi Nhân phủ đều suy đoán, có phải án của Phái Thiên Sơn này đã phá được rồi không?

...

Tối hôm đó, Tiểu Tứ Tử đứng trên cái bàn đá mà ngẩng mặt nhìn ánh trăng trên đầu...

Công Tôn ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ bé như vậy cũng cảm thấy buồn cười, liền đưa tay chọc chọc bé: “Con làm gì đó?”

Tiểu Tứ Tử chỉ trăng: “Thật tròn nha!”

Công Tôn dở khóc dở cười, đứng lên vỗ vỗ mông bé một chút: “Tròn thì sao? Con muốn ngâm một bài thơ à?”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa mông: “Tối nay Miêu Miêu cùng mọi người nói là có thể bắt được hung thủ rồi!”

Công Tôn ngồi lại, phân loại sách: “Ừ, trước nay Triển Chiêu đều rất thông minh, hẳn là hẳn nắm chắc rồi mới thực hiện kế hoạch này đi.”

“Phụ thân.”

Tiểu Tứ Tử đến bên cạnh Công Tôn ngồi xuống, hỏi: “Sau khi Miêu Miêu cùng mọi người bắt hung thủ rồi sẽ đi đâu nha?”

“Bao Đại Nhân nói bọn họ phải trở về Khai Phong.” Công Tôn nói.

“Vậy, còn Cửu Cửu thì sao?” Tiểu Tứ Tử lại hỏi.

“Ừm... Hẳn là Triệu Phổ cũng đi theo đi, mỗi năm đến dịp này là các phiên quốc đều đến Triều, Triệu Phổ là Hoàng thân quốc thích, đương nhiên là ở Khai Phong rồi.” Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử bĩu môi nghiêng đầu, hình như có gì muốn nói, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Vậy...” Tiểu Tứ Tử kéo kéo Công Tôn: “Chúng ta thì sao?”

“Chúng ta?” Công Tôn véo bé: “Chúng ta đã ra ngoài hai tháng rồi, con không muốn về nhà sao?”

Tiểu Tứ Tử quệt môi: “Tiểu Tứ Tử chưa đến Khai Phong bao giờ...”

Công Tôn bật cười: “Khai Phong thì có gì vui chứ?”

“Hi Châu phủ còn náo nhiệt như vậy, không phải ở Khai Phong thì càng náo nhiệt hơn sao?!” Tiểu Tứ Tử túm lấy tay áo của Công Tôn: “Phụ thân, chúng ta đừng về nữa, không thú vị!”

Công Tôn nhìn trời, búng cái mũi Tiểu Tứ Tử một cái: “Lại chạy tới Khai Phong thật xa làm gì?”

“Tiểu Tứ Tử không muốn xa mọi người Cửu Cửu a!” Tiểu Tứ Tử không vui: “Về rồi không có ai chơi với Tiểu Tứ Tử, không có chuyện xưa để nghe, không có náo nhiệt để xem, không có người xấu để bắt, không có ai bảo vệ cha, không có...”

“Cái gì cũng không có thì ai nuôi con lớn bằng từng này hử?” Công Tôn nhéo má bé: “Ngoan, cùng cha về, Bao Đại Nhân bọn họ đều có chuyện lớn để làm, chúng ta đi theo sẽ làm vương chân vương tay họ đó.”

“Ai nói Tiên sinh vương chân vương tay chứ?”

Công Tôn quay đầu lại, chỉ thấy Bao Chứng đã chấp tay sau lưng đi tới rồi, trong đêm tối đen như mực, nhìn qua đã thấy hàm răng trắng tinh của Bao Đại Nhân cong lên thành hình bán nguyệt, Bao Đại Nhân đang cười: “Tiên sinh đã giúp đại ân đó!”

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử đều theo bản năng mà cắn răng – Lúc này mà cười rất không lễ phép đi!

Bao Đại Nhân đi đến phía trước: “Công Tôn tiên sinh, có nhớ trước kia Bồn phủ từng nhắc qua với Tiên sinh không?”

Công Tôn ngẩn người, nhưng hẳn cũng đã nghĩ tới, trước kia Bao Đại Nhân cũng từng nói qua, muốn nhận cho hẳn một chức vị, cảm thấy hẳn là nhân tài mà làm lang trung lang thang như vậy rất uống phí.

Nhưng mà Công Tôn lại không có cái chí này, lại không đành lòng từ chối Bao Chứng, đành bất đắc dĩ nói: “Không đối gặt Đại nhân, học trò chỉ muốn trị bệnh cứu người, lại không muốn làm Ngự y, còn chuyện làm quan... Cách nói chuyện của học trò quả thực không thích hợp quan trường a, học trò còn muốn chăm sóc Tiểu Tứ Tử nữa.”

“Bồn phủ hiểu được.” Bao Đại Nhân phát tay, ngồi xuống bên cạnh Công Tôn: “Vậy Tiên sinh có muốn giúp đỡ Bồn phủ không?”

Công Tôn hơi sững sốt.

“Tiên sinh là người sáng khoái, cái gọi là Khoái nhân ắt sẽ khoái ngữ, Bồn phủ cũng không quanh co làm gì.” Bao Chứng nghiêm túc nói: “Ta muốn Tiên sinh làm Sư gia cho ta!”

Công Tôn ngẩn người: “Sư gia?”

“Công Tôn tiên sinh giỏi y thuật, bác học đa tài, Bồn phủ nhờ người cùng với Triển hộ vệ làm trợ thủ đắc lực cho ta.” Bao Chứng nói: “Tiên sinh một thân y thuật chính là muốn trị bệnh cứu người. Bồn phủ làm quan cũng là vì cứu người cùng trừng trị kẻ ác. Ngay cả Triển hộ vệ, Bồn phủ tin tưởng Y vốn dĩ cũng là vì trừ gian diệt bạo, cứu người nguy nan.... Mọi người chí hướng giống nhau, sao không thể hợp tác với nhau chứ?”

“Ừm...” Công Tôn vuốt cằm, hình như có chút tâm động.

Mặt khác.

Bao Chứng nói: “Khai Phong phủ cũng có người chăm sóc Tiểu Tứ Tử, làm Sư gia còn có bổng lộc, Khai Phong phủ ta có Thiện đường, Dược phủ, Tiên sinh có thể đến tọa chẩn. Khai Phong phủ nhiều người qua lại, các loại nan y tạp chứng cũng nhiều! Hơn nữa, Tiểu Tứ Tử được bọn Triển hộ vệ dạy dỗ, rất có lợi cho nó!”

Công Tôn sờ sờ cằm, nghĩ tới một chút, nghe có vẻ rất mê người nha.

Bao Chứng cười: “Tiên sinh có thể cẩn thận xem xét xem xét a...”

Bao Chứng còn chưa nói dứt lời, Tiểu Tứ Tử liền nhanh chóng vỗ ngực một cái: “Đồng ý a!”

Bao Chứng cười, Công Tôn đưa tay捏 má Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử tím tím Công Tôn: “Cha, đồng ý đi!”

Lúc này Công Tôn tâm đã động rồi, đi theo Bao Đại Nhân... Quả thực đúng là một chuyện tốt, hơn nữa là Sư gia của Khai Phong phủ, có thể giúp tra án, lại có thể tiếp tục làm lang trung, này trăm lợi vô hại, mình quả thực cũng có hứng thú với chuyện này, cả người của Khai Phong phủ cũng rất hợp với mình, Tiểu Tứ Tử cũng đỡ cô đơn hơn.

“Tiên sinh!” Bao Chứng xuất ra chiêu cuối cùng: “Ồ Khai Phong, có nhiều sách nhất thiên hạ, cũng nhiều được liệu nhất thiên hạ...”

Công Tôn liền đứng lên hành lễ với Bao Đại Nhân: “Sau này còn phải nhờ Bao Đại Nhân chiếu cố nhiều hơn a!”

Bao Chứng nhanh chóng đứng lên đỡ lấy, vui đến độ cái miệng cười mãi cũng không khép lại được: “Tốt lắm! Tốt lắm!”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ bàn tay mũm mĩm nhỏ bé của mình mà cảm thấy mỹ mãn – Lúc này có thể mãi mãi ở bên mọi người rồi!

Bàng Cát vừa theo vào viện xem náo nhiệt cũng vuốt vuốt râu mà gật đầu – Bao Hắc Tử đã có được Triển Chiêu lại có thêm Công Tôn tương trợ, quả thực đúng là như hổ thêm cánh a, Lão Xảo Quyết này xuống tay cũng thật nhanh, chuẩn, độc a. Nhưng mà cũng rất tốt, Công Tôn tiên sinh y thuật tinh, nhân phẩm tốt, hẳn có thể đến Khai Phong, mình nếu như có quan hệ thật tốt với hắn sau này đảm bảo có thể giúp đỡ đại ân.

...

Bên này Bao Chứng vui sướng vì mới thu được một lương tài, Tiểu Tứ Tử lại vô cùng vui vẻ, nhưng bên kia thì lại không hề được như vậy.

Trong rừng cây bên cạnh Bích Thủy đàm, Triển Chiêu ngồi xổm sau một gốc cây bụi mà gãi tay, Y ngồi uyển chuyển gần hai canh giờ mà trong đầm Bích Thủy vẫn tĩnh lặng như tờ, một chút động tĩnh đều không có.

Bạch Ngọc Đường ôm đao tựa vào một thân cây, Triệu Phổ thì ngồi chống cằm bên cạnh cây, Âu Dương Thiếu Chính lại ở bên cạnh hắn ngáp, mấy ảnh vệ thì nhìn xa xa bốn xung quanh.

Ân Hậu khoanh tay ngồi xổm bên cạnh cháu ngoại nhà mình: “Được không a?”

Triển Chiêu lúc này cũng có chút không yên lòng: “Hắn là được đi...”

“Hắn là?” Ân Hậu nhẹ nhàng đưa tay gãi gãi bả vai Y: “Không được sẽ không còn mặt mũi nào nữa đó nha!”

Triển Chiêu xấu hổ, theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đang mặt vô biểu tình dựa vào gốc cây đối diện.

Lại đợi thêm nửa canh giờ nữa, đã gần đến canh ba rồi, trong rừng tối đen, muỗi đủ loại, đủ nhiều, hơn nữa cũng không biết có phải đám muỗi này thiên vị Triển Chiêu hay không mà chỉ tập trung cắn cho Y đầy người nổi nốt.

Ân Hậu đau lòng muốn chết, đuổi muỗi giúp Y, nhưng mà đường đường là Ân Hậu vĩ đại như vậy, nhưng cũng không có biện pháp nào đối phó với muỗi, lại không thể gây ra động tĩnh lớn.... Chính lúc mọi người bắt đầu cảm thấy mệt mỏi thì từ tiếng gió lại truyền đến chút động tĩnh.

“Đến!” Ân Hậu nói một câu, mọi người liền hăng hái gấp bội.

Triệu Phổ liền ra hiệu ấy thị vệ canh giữ đầm Bích Thủy.

Mấy thủ vệ hiểu ý, lập tức ngã trái ngã phải, giả vờ ngủ gật.

Xung quanh nháy mắt yên tĩnh.

Chỉ lát sau, có một thân ảnh màu đen lén lút đến gần, nhìn bóng dáng... không giống nữ nhân.

Mọi người nhìn nhau một cái, cũng không phát ra tiếng động, yên lặng chờ.

Thấy những binh sĩ trông coi đầm Bích Thủy đã ngủ, người nọ yên lặng không một tiếng động mà ‘vút’ một tiếng, lúi vào trong nước.

Ân Hậu nhẹ nhàng dùng khuỷu tay đụng Triển Chiêu một cái: “Thành công rồi!”

Triển Chiêu hơi hơi mỉm cười: “Chỉ một nửa mà thôi, cần chờ hắn đi lên đã!”

Mọi người tiếp tục nhẫn nại chờ.

Triển Chiêu tiếp tục vò đầu bứt tai mà uy muỗi.

...

Qua khoảng một nén nhang, Triệu Phổ cảm thấy buồn bực: “Hắn ở trong nước mà không bị ngạt chết sao?”

“Hắn là có giấu khí nang rồi mới xuống!” Bạch Ngọc Đường nói.

Lúc này lại thấy trên mặt nước nổi mấy bọt bóng.

Mọi người nhanh chóng an tĩnh lại, nhìn chăm chăm mặt nước.

Chỉ lát sau, một người thò đầu ra thăm dò mặt nước, nhìn nhìn xung quanh.

Đám binh lính vẫn còn đang ngủ.

Người nọ lặng lẽ bơi vào bờ, nâng tay cổ sức kéo một cái hòm lên bờ.

Lúc ở trong nước có thể không nặng, nhưng mà khi cái hòm rời khỏi mặt nước lại rất nặng. Động tác của hắn lại cực nhẹ nhàng chậm chạp, cố gắng không gây ra tiếng động nào.

Mấy binh lính kia ngủ trông rất giống thật, còn ngáy nữa.

Sau khi thành công mang được cái hòm lên bờ rồi, Hắc y nhân liền lên khỏi mặt nước, ôm lấy cái hòm định chạy đi.

Nhưng mà hắn vừa chạy chưa được mấy bước đột nhiên nghe thấy tiếng ‘vút’... Sau đó là ‘bùm’ một tiếng, một quả tên lệnh bay lên giữa không trung, nổ tung, xung quanh sáng rực như ban ngày.

Hắc y nhân giật mình, theo bản năng định nhảy xuống nước trốn, nhưng mà theo mấy tiếng gió truyền đến, bên cạnh đầm Bích Thủy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đứng đó, mỗi người chặn lại một đầu chạy của hắn.

Hắc y nhân quay đầu lại định chạy, nhưng mà Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiếu Chinh đã chặn đứng đường đi của hắn, cách đó không xa, Ân Hậu đứng tựa vào bên cạnh gốc cây, khoanh tay gật đầu: “Cháu ngoan, lúc này đủ uy phong rồi, ngay cả người và tang vật đều bắt lại được!”

Đám binh sĩ mai phục xung quanh cũng đã tới rồi, đuốc đèn thấp sáng cả khu vực đầm Bích Thủy.

Mọi người đánh giá hắc y nhân bị vây ở giữa một chút, tất cả đều có chút giật mình – Tại sao lại là hắn?

Triển Chiêu lại có vẻ ta đây đã biết rõ mà, cười một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chỉ hắc y nhân một cái: “Quả nhiên là người!”

43. Q.2 - Chương 43: Quỷ Bà Độc Ác

Theo ánh sáng của ngọn đuốc, mọi người có thể nhìn rõ người bị vây ở giữa, cũng không phải là ai khác, người này đúng là một trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn, người được mệnh danh là thành thật nhất, Trình Bình.

Trình Bình ôm cái hòm, nhìn mọi người xung quanh, trong mắt lóe lên một tia lo lắng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhìn Lục Phong vừa mới theo mọi người đến ở phía sau: “Chưởng môn, sao lại thế này?”

Lục Phong cười lạnh lắc đầu: “Đến lúc này người còn muốn gạt người qua cửa sao? Người rõ ràng không phải Trình Bình!”

“Chưởng môn nói cái gì? Ta không phải Trình Bình thì là ai...”

Hắn còn chưa nói xong từ “ai” thì Bạch Ngọc Đường đã vẩy nhẹ cổ tay, ‘vèo’ một tiếng, hàn quang lóe lên, sau đó có thứ gì đó như là sợi tơ vị xé rách.

Bạch Ngọc Đường vừa nâng tay thu lại, là một Bàn Ti Chuyển.

Triển Chiêu nhìn tay hắn – Chỗ bị thương lần trước đã khỏi hẳn rồi, mà Bàn Ti Chuyển này lại được Bạch Ngọc Đường chơi rất thành thạo, người này, thiên phú quả nhiên rất cao.

Sau khi Bạch Ngọc Đường thu hồi Bàn Ti Chuyển, mọi người lại nghe được tiếng xì xì.

Sau đó, thân hình Trình Bình đột nhiên nháy mắt gầy đi trông thấy.

Nhìn lại lúc này khí nang giấu dưới y phục của Trình Bình đã bị Bàn Ti Chuyển xé rách, khó trách sao ban nãy hắn có thể lặn dưới nước lâu như vậy, quả nhiên là đã có chuẩn bị.

Thân hình đã lộ, người nọ cũng không cần giả bộ nữa, hắn dùng tay xé ra mảng nhân bì diện cụ... ‘Xoạt’ một tiếng, cả khuôn mặt lẫn thân hình giả trang đều bị xé xuống.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy diện mạo chân thực của người này.

Người đứng trước mắt là một nữ nhân vô cùng nhỏ bé, da mặt nhiều nếp nhăn, ít nhất cũng phải hơn năm mươi tuổi, đầu bóng loáng, mặc y phục bó sát màu đen, quả nhiên là trang phục cực kỳ phù hợp cho thuật dịch dung, xấu vô cùng.

“Người là Quỷ Bà sao?” Triển Chiêu hỏi.

Lão Thái bà kia trầm mặc trong chốc lát, vút mạnh cái hòm xuống đất, híp mắt lại, trong mắt còn có hung quang mà nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Vì sao người biết ta là giả?”

Triển Chiêu hơi mỉm cười: “Người rõ ràng là giả mà.”

“Tiểu Quỷ, đừng có mà quá đắc ý!” Quỷ Bà bị nhiều người bao vây như vậy nhưng hình như cũng không hề lo lắng: “Thuật dịch dung của ta là Thiên hạ vô địch, không hề có sơ hở, người không có khả năng nhận ra được!”

Lục Phong nhú mày – Đúng vậy, thuật dịch dung của Quỷ Bà này đúng là inh, không chỉ thế, ngay cả hành động, ngữ khí nói chuyện cùng thói quen thường ngày cũng bắt chước giống như đúc, ngay cả bọn họ thường xuyên tiếp xúc với Trình Bình cũng không phát hiện. Bây giờ ngẫm lại, trước đó Trình Bình đã sớm ra ngoài làm việc, có lẽ là lúc trở về liền bị Quỷ Bà này giả mạo đi... Không biết giờ hắn ở đâu rồi? Quỷ Bà này tâm ngoan thủ lạt như vậy, ai biết ả có bắt chước dáng vẻ người khác để ám toán Trình Bình hay không, có khi lúc này Trình Bình đã chết, bị chôn ở đâu rồi không biết chừng.

Lục Phong càng nghĩ càng giận, ác phụ này đúng là không thể tha thứ.

“Không hề có sơ hở sao?” Triền Chiêu cười nhạo một trận: “Không cần tự đắc thế đi, năm đó chẳng phải cũng bị Thiên Tôn liếc mắt cái là nhìn ra sao?”

Mọi người xung quanh đều yên lặng mà gật đầu khâm phục Triền Chiêu – Người này a, bình thường ôn nhu là thế, nhưng khi cần thiết cũng rất độc miệng nha, Quỷ Bà không thích nghe cái gì Y càng thích nói cái đó, chẳng phải đúng là bị Thiên Tôn liếc mắt cái đã nhìn ra sao!

Quả nhiên, Quỷ Bà vừa nghe đến hai chữ Thiên Tôn là liền nổi giận: “Đừng có nhắc đến Lão Yêu quái kia với ta...”

“Oa...” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được mà “Oa” một tiếng: “Người mà cũng có tư cách mắng người ta lão yêu quái à? Phiền người rảnh rỗi về soi gương nhìn lại mình chút xem a?”

Triệu Phổ nhìn Âu Dương Thiếu Chinh – Người này, cứ thấy cãi nhau là xáp vô!

Quỷ Bà thuận thế ngồi xuống cái hòm kia, hỏi Triền Chiêu: “Rốt cuộc là tại sao người biết ta là giả? Căn bản người không biết Trình Bình mới đúng! Từ khi nào thì bắt đầu hoài nghi ta?”

“Ngay từ đầu!” Triền Chiêu thoải mái nói.

Quỷ Bà không tin: “Người thật sự là ân nhân cứu mạng của Trình Bình! Chuyện này cũng không phải ta bịa ra!”

Lục Phong gật đầu với Triền Chiêu, Trình Bình sùng bái Triền Chiêu tất cả người của Phái Thiên Sơn đều biết, tiểu tử này gặp ai cũng khoe.

Khóe miệng Triền Chiêu co rút, nhớ tới lại giận.

Âu Dương nhỏ giọng nói với Triệu Phổ: “Triền Chiêu hẳn đến tận giờ vẫn còn giận vì Trình Bình nói hắn không có khí khái anh hùng đi.”

Triệu Phổ gật đầu tán thành: “Biểu hiện rất rõ ràng!”

“Khụ khụ.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Triền Chiêu cũng nhanh chóng đem khó chịu đó đá văng, trở lại vấn đề chính: “Bất luận thế nào, nhưng có một khắc người lỗ miệng cho nên ta liền cảm thấy người có chút vấn đề.”

Quỷ Bà khề nhú mày: “Chỗ nào?”

“Người nói sau khi ta cứu huynh tẩu người xong, bọn họ có thịnh tình mời ta ở lại, ta nói cái gì để thoái thác?” Triền Chiêu hỏi lại.

Quỷ Bà sững sốt, mọi người cũng có chút buồn bực – Hình như không có liên quan lắm a? Triền Chiêu có thể phát hiện thân phận của Quỷ Bà lại chỉ vì một câu nói không mấy quan trọng sao?

Quỷ Bà hình như cố nhớ lại xem mình đã nói cái gì.

“Hắn nói là, hắn trốn người nhà ra ngoài, không thể ở lâu, nếu không về sẽ bị cha mẹ mắng.” Bạch Ngọc Đường nhắc lại nguyên văn những gì mà Quỷ Bà kia nói lúc đó.

Đám người Triệu Phổ đã nhớ ra cũng gật đầu – Trí nhớ của Bạch Ngọc Đường tốt.

Quỷ Bà nhú mày: “Câu này có vấn đề gì?”

Triền Chiêu cười: “Những lời này tuyệt đối có khả năng do ta nói ra!”

Ân Hậu đang tựa vào gốc cây xa xa cũng nhin không được mà cười một tiếng, lắc đầu – Quý Bà này chỉ cần một câu như vậy thôi, đúng là rất đáng để Triển Chiêu hoài nghi.

“Rốt cuộc là có ý gì?”

Triển Chiêu nhướn mi một cái: “Từ khi ta sinh ra, trong nhà chưa ai mắng ta bao giờ!”

Lời này Triển Chiêu lại nói ra vô cùng chắc chắn.

Ân Hậu ở xa xa gật đầu, ai dám mắng cháu ngoại hần chứ?! Lại nói tới, từ nhỏ Triển Chiêu đã được nuôi ở Ma Cung, ngoại trừ có Ba trăm Ma đầu sủng nó lên tận trời cao, nương nó lại càng quý kiển sâu hơn, sủng nhi tử còn cao hơn cả trời, muốn sao nhất định không hái trắng.

Bạch Ngọc Đường âm thầm thở dài, Triển Chiêu không bị chiều hư đúng là thiên phú dị bẩm, có lẽ tất cả đều là công lao của phụ thân Y đi, thật sự là người có nhân phẩm cực tốt.

Ân Hậu nhớ đến chuyện cũ lại cảm thấy vô cùng đau đớn. Hơn ba trăm Đại Ma đầu Ma giáo lại sủng ra một Đại hiệp nổi danh hậu thế, rốt cuộc là vấn đề ở đâu a? Chẳng lẽ cách sủng có chỗ nào đó không đúng sao?

“Chỉ bằng một câu như vậy?” Quý Bà khẽ cau mày, trên mặt cũng mang chút thần sắc không cam tâm.

“Không phải chỉ cần như vậy thôi sao.” Triển Chiêu cười: “Ta về nằm trên giường suy nghĩ thật là lâu, cuối cùng ta đã nghĩ đến đoạn chuyện cũ kia.”

Mọi người đều nhìn Triển Chiêu, chờ Y giải đáp.

“Hôm đó tuyệt đối là ta tâm huyết dâng trào, đột nhiên muốn ăn dưa hấu cho nên mới xuống ruộng dưa chọn dưa.” Triển Chiêu nói: “Lúc phải về, huynh tẩu Trình Bình đúng là có giữ ta lại, thôn dân cũng quỳen tiền cảm tạ ta, lúc đó ta nói hần là: “Đã quá muộn rồi, phải về không có người nhà lo lắng, nếu như thực lòng muốn cảm tạ ta, cũng không cần trả thù lao, chọn cho ta hai trái dưa mật ngọt ngọt là được rồi.”

Mọi người nhin không được mà co rút khóe miệng – Cật hóa!

Sắc mặt Quý bà đột nhiên trầm xuống.

Triển Chiêu mỉm cười: “Dưa hấu ngọt dễ chọn, nhưng mà dưa hấu mật rất khó tìm, lúc đó thôn dân có chọn cho ta mấy trái, nhưng cũng không dám cam đoan cái này có phải là dưa mật không. Tiểu chất của Trình Bình có nói với ta ‘Đáng tiếc Tiểu thúc thúc của đệ không có ở nhà, thúc ấy rất giỏi chọn dưa hấu, chỉ cần vỗ hai cái đã biết được cái nào là dưa mật rồi, chờ thúc ấy về đệ sẽ nói với thúc ấy để lần sau nếu gặp huynh, sẽ chọn dưa hấu ngon cho huynh.’”

Mọi người cũng hiểu rõ – Thì ra là thế, Quý Bà có thể bắt chước được hình dạng bên ngoài, ngữ khí nói chuyện, thói quen cử chỉ giống như đúc, nhưng khả năng lại không thể bắt chước, đặc biệt là chuyện như chọn dưa này, cần phải có kinh nghiệm nhiều năm, Quý Bà không dám nói thật mà tùy tiện bịa ra một câu, chỉ là sợ Triển Chiêu bảo ả đi chọn dưa hấu sẽ lộ tẩy.

Những lời này hần là Quý Bà đã nghe từ Trình Bình, ngày đó đúng là ả đã đánh lén Vương Lạc, vô kế thoát thân nên mới mượn thân phận của Trình Bình. Sau khi bị Triển Chiêu bắt, vì sợ bị vạch trần, muốn phân tán sự chú ý của mọi người nên mới cái khó ló cái khôn nói cần nói quấy là Triển Chiêu không đủ anh hùng khí khái.

Thế nhưng Quý Bà lại không thể nói y như Trình Bình nói với mình là vì ả sợ Triển Chiêu sẽ thực sự bảo ả đi chọn dưa hấu... như vậy không phải sẽ lộ sao? Đúng là cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Âu Dương Thiếu Chính cảm khái: “Dĩ nhiên lại vì dưa hấu!”

Triệu Phổ gật đầu: “Đúng vậy, lại vì dưa hấu!”

Không hiểu sao Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy, ngày đó mấy trái dưa hấu Triển Chiêu mang về hần không phải là mật sa cho nên Y vẫn còn tiếc nuối đến tận giờ đi ...

Tử Ảnh lầm bầm: “Thật đáng sợ ...”

Giả Ảnh gật đầu: “Đúng vậy, đây là oán niệm của Cật hóa ...”

Hắc Ảnh thì lại sờ cằm – Triển Chiêu thật là thần nhân a!

Thân phận của Quỷ Bà lại bị Triển Chiêu phát hiện như vậy, tuy rằng mọi người rất bội phục, thế nhưng cũng phải nhần cười, vẫn luôn cảm thấy chuyện này đúng là rất hài hước.

Quỷ Bà đứng lên: “Triển Chiêu, tất cả đều là do người suy đoán, không sai, ta quả thực biết dịch dung, ta cũng thực sự đã giả trang Trình Bình, nhưng cái này cũng không tính là tội, các người tìm được chứng cứ gì sao?”

“Đã như vậy vẫn còn chống chế a?” Âu Dương lắc đầu, tỏ vẻ cảm ngờ rồi!

“Chúng cứ ngay trong cái hòm kia!” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: “Người thu thập tài bảo nhiều năm như vậy, đồ ăn trộm cũng cần có chỗ giấu, mà đầm Bích Thủy chính là chỗ cất giấu tốt nhất. Mặt khác, năm đó người bị sư phụ ta đánh trọng thương, trốn ở đâu là tốt nhất? Đầm Bích Thủy có nhiều góc ngách, cũng có không ít sơn động ngầm, người trốn ở đây là tốt nhất đi.”

“Người giết Tử Nhạc cùng Thành Tây cũng không phải vì muốn trả thù Thiên Tôn, đơn giản là vì bọn họ đã phát hiện sự tồn tại của người.” Triển Chiêu nói: “Kỳ lân thật ra chính là người!”

Mọi người đều sửng sốt.

“Thì ra là thế!”

Lúc này, Vương Lạc vừa đỡ gậy đi theo sau lưng Lục Phong đột nhiên hô lên một tiếng, giọng nói của hắn có chút khàn, nhưng hoàn toàn có thể nói chuyện được: “Ta nhớ ra rồi, lúc trước Thành Tây có nhắc qua, hôm đó hắn nhặt được mấy cái khí nang ở gần đầm Bích Thủy, cảm thấy rất kỳ lạ nên tìm mấy huynh đệ chúng ta nói chuyện. Hắn đột nhiên nghĩ tới, nói là nếu như có người đeo khí nang này đi lên, lại mặc bộ y phục da bó sát, quả thật sẽ rất giống Kỳ lân. Như vậy thì liệu có phải là bên trong đầm Bích Thủy có người nào đó đang ẩn nấp trong động ngầm bên dưới hay không? Hôm đó hắn nói xong rồi, không bao lâu liền chết!”

Mọi người nhìn nhau – Thành Tây bị giết là bởi vì phát hiện hành tung của Quỷ Bà, bị giết người diệt khẩu, đây đúng là nguyên nhân chính.

“Ta cùng Trình Chí hoài nghi về nguyên nhân cái chết của bọn Thành Tây, đúng lúc ấy, người, cũng chính là Trình Bình trở về, lúc đó chúng ta còn nói với người chuyện này, còn nói Thu Lương bơi giỏi nhất, chỉ bằng để hắn thử xuống nước nhìn xem. Vài ngày sau, ta nghe người ta nói Trình Chí có đi ngang qua Bích Thủy đàm đúng lúc bọn Yến Lâm cùng Hứa Phi bị giết, cho nên ta mới cùng hắn đánh nhau.” Vương Lạc lúc nào cũng đã gào khóc đến giờ chân lên: “Nháo loạn như vậy, cái gì mà máu nhuộm đầm Bích Thủy, Phái Thiên Sơn tất vong chứ, người lại chỉ vì muốn che giấu bí mật thân phận mình mà thôi. Thu Lương cảm thấy kỳ hoặc cho nên muốn đến đầm Bích Thủy kiểm tra, lại bị người đánh bay vào nước, hắn bơi giỏi nên mới tìm được chỗ ẩn nấp của người rồi chạy đi tìm Thái sư thúc tổ.... Lúc này, chúng ta mang người xuống nước tìm, người cảm thấy không che giấu được nữa cho nên mới chuẩn bị vợ của chạy trốn a!”

“Tâm hoài bất quý, chiếm cứ vùng phụ cận Phái Thiên Sơn muốn chờ cơ hội trả thù!” Thật hiếm khi trên gương mặt ôn hòa của Lục Phong lại tức giận: “Nhân cơ hội Phái Thiên Sơn đang gặp khó khăn, mới dẫn đám Không Hạc đến hồng hũ đi Phái Thiên Sơn, tâm địa này nhất định phải bị tiêu diệt!”

“Ha ha...” Quỷ Bà cười dài một tiếng: “Đám ngu ngốc Phái Thiên Sơn coi như cũng tìm lại được chút trí tuệ đi!”

Tính tình Vương Lạc khá nóng nảy, sắp nhin không nổi nữa, mấy đại cao thủ còn lại của Phái Thiên Sơn cũng nhin không nổi, ả độc phụ này tuyệt đối không thể tha.

“Đúng vậy.” Quỷ Bà đắc ý: “Nếu giết ta rồi, chẳng khác nào các người giết chính tiểu sư đệ Trình Bình của mình đi!”

Mọi người đều sửng sốt.

Lục Phong truy vấn: “Trình Bình còn sống?”

Quý Bà nhướng mi nhìn đám người vây quanh: “Thỏ khôn đào sẵn ba hang, đương nhiên là ta phải lưu lại đường sống ỉnh rồi, các người giết ta sẽ không biết được Trình Bình ở đâu, đến lúc đó hẳn sẽ đói chết a, nhưng mà nếu các người thả ta...”

“Bắt lại rồi khảo vấn có vẻ hữu hiệu hơn!” Âu Dương Thiếu Chinh xen miệng vào: “Thiếu gì biện pháp khiến người mở miệng!”

Quý Bà cười lạnh: “Các người nghĩ rằng ta sợ bị các người bắt sao? Đời này ta đã giết qua không ít người, cũng không mong mình có được kết quả tốt. Nhưng mà khi ta chết, cũng sẽ mang theo người trẻ tuổi đó chôn cùng, mà Thiên Tôn.... Thấy chính đồ đệ của mình chết mà không cứu, tiếng xấu lan xa thiên hạ rất nhanh, Phái Thiên Sơn cũng vì vậy mà trở thành trò cười cho thiên hạ đi!”

Triển Chiêu nhíu mày thấp giọng hỏi Bạch Ngọc Đường: “Nữ nhân kiêu này trong thiên hạ nhiều không?”

Bạch Ngọc Đường cảm ngữ, nghĩ nghĩ: “Hẳn là chỉ có một thôi, không có nhánh phụ đâu!”

Triển Chiêu gật đầu, vẻ an ủi chút: “Còn may, còn may...”

“Trình Bình đâu?” Lục Phong hỏi ả.

“Hay là như vậy đi, Lục Chương môn!” Quý Bà cười cười bàn điều kiện với Lục Phong: “Oan gia nên giải không nên kết, chúng ta làm giao dịch đi, Phái Thiên Sơn các người hứa từ giờ trở đi không giết ta, sau khi ta đi rồi sẽ giao tiểu tử kia ra, thế nào?”

“Chương môn, lời của ả độc phụ này không thể tin!” Mấy đệ tử Phái Thiên Sơn nhắc nhở Lục Phong.

Lục Phong cũng biết không thể tin ả, nhưng mà hiện giờ sinh tử của Trình Bình còn chưa rõ, Phái Thiên Sơn đã chết mấy đồ đệ, không thể lại chết thêm người nữa.

Tại thời điểm quyết định, quả nhiên Lục Phong từ xưa đến nay nhân từ lại dần đo.

Đệ tử Phái Thiên Sơn đều bất đắc dĩ mà nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, ý như muốn nói – Ngài quyết định đi, đợi chương môn có khi đến tận sáng mai vẫn chưa quyết định được đâu!

44. Q.2 - Chương 44: Cùng Về Khai Phong

Lúc này, mọi người đều lau mồ hôi thay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại không hề nóng nảy, nói với Triển Chiêu: “Thực ra tìm Trình Bình rất dễ đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, rất ăn ý: “Đúng vậy!”

Quý bà sừng sốt, trong ánh mắt cũng hiện lên tia nghi ngờ.

Bóng đêm tuy tối nhưng dưới ngọn đèn sáng trưng, tia nghi ngờ này Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thấy rất rõ. Là nghi ngờ chứ không phải chột dạ, điều này mang đến ọi người một tin tức, khả năng Trình Bình còn sống là rất lớn, Quý bà này quả thực có lưu lại thứ có lợi cho đường lui của mình cho nên mới vô cùng lo lắng. Nếu đã là bùa hộ mệnh cuối cùng ả lưu lại thì nhất định phải đảm bảo không có biến cố gì phát sinh, quả không hổ danh kẻ tái phạm, đúng là gừng càng già càng cay.

Ả là Quý bà, lật lọng là chuyện thường, nhưng Bạch Ngọc Đường cùng Phái Thiên Sơn lại là danh môn chính phái, còn liên quan đến cả danh dự của Thiên Tôn, có thể là lời nói gói vàng! Nếu không giữ lời sẽ bị người ta chê cười, đây đúng là tình thế tiến thoái lưỡng nan, biện pháp tốt nhất chính là ép ả nói ra tung tích của Trình Bình mới được.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường coi như tâm tư tương thông, vừa định kẻ xướng người họa lừa Quý bà này một vỏ thì lại nghe thấy tiếng “A...”

Sau một tiếng thét vang lên, lại có một tiếng “bùm” truyền đến.

Một người lặn từ trong rừng ra, trực tiếp lặn thẳng đến chân của Lục Phong... Xoay tròn, xoa eo, kêu: “Ai da!”

Mọi người tập trung nhìn xem... Đây không phải là Trình Bình đây sao!

“Sư đệ?”

Mấy đệ tử Phái Thiên Sơn chạy qua đỡ Trình Bình dậy, việc đầu tiên chính là kéo thử da mặt hắn.

“Đau đau đau...” Trình Bình xoa mặt.

Lục Phong hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Trình Bình xấu hổ: “Ta bị ...”

Nói xong, hắn vừa nhìn thấy Quỷ bà liền ngay lập tức chỉ: “Bà diên kia bắt ta giấu ở bãi tha ma, cha nó chứ, lão tử thiếu chút là bị thổi chết rồi, may mà ban nãy có một mỹ nhân vấy lam cứu ta.”

Triển Chiêu tâm động một cái – Vấy lam.... Chẳng lẽ lại là Lam Hồ Ly sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Triển Chiêu chợt hiểu, Lam Hồ Ly là cao thủ tìm người, dưới tay nàng ngoại trừ rất nhiều thủ hạ còn nuôi rất nhiều hồ ly, đám hồ ly này không chỉ thông minh mà khứu giác cũng cực thính...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu theo bản năng quay đầu lại, muốn nhìn Ân Hậu một chút, nhất định là ông ngoại bảo Lam Hồ Ly đi tìm Trình Bình a.

Nhưng mà vừa quay đầu lại đã không thấy Ân Hậu đâu rồi, rõ ràng ban nãy còn dựa vào thân cây mà.

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều có nghi ngờ – Nói như vậy, Ân Hậu đã sớm nhìn ra Trình Bình là giả rồi sao?

Năm đó Thiên Tôn có thể nhìn ra phu nhân của Vương Hữu Thành là do Quỷ bà giả mạo, thì hôm nay Ân Hậu cũng có thể nhìn ra Trình Bình là do Quỷ bà giả mạo.... Đây mới thực sự là gừng càng già càng cay a.

Bên này, vì sự xuất hiện đột xuất của Trình Bình khiến mọi người phân tâm, Quỷ bà liền nắm chắc thời cơ này, đột nhiên lóe thân...

Quỷ bà này tung hoành giang hồ đã mấy chục năm rồi, tuy rằng mỗi lần đều dùng mấy thủ đoạn hạ lưu lừa người, thế nhưng cũng có chút công phu thực sự, thân pháp cũng cực nhanh, “ùm” một tiếng đã chui ngay vào đầm Bích Thủy rồi.

“Hong hét!” Lục Phong định nhanh chóng gọi người đuổi theo thì lại thấy Bạch Ngọc Đường xua tay chặn lại: “Không cần, ả không chạy được đâu.”

Mọi người nghi hoặc.

Triển Chiêu cũng gật đầu: “Ả đã đến lúc phải chết rồi, không thoát được đâu.”

Nói xong, Triển Chiêu ngáp một cái rồi khoác tay lên vai Bạch Ngọc Đường: “Đói bụng không? Đi ăn khuya chứ?”

Bạch Ngọc Đường cũng xoay người đi cùng Y, vừa đi vừa hỏi: “Người không ngựa nữa rồi!”

Triển Chiêu bị hắn nhắc liền nhớ đến, gãi tay: “Ngựa...”

“Đi tìm Công Tôn xin chút thuốc đã đi.”

“Cũng đúng a.”

Hai người cứ thế ta một tiếng, ngươi một tiếng mà rời khỏi núi.

Mọi người Phái Thiên Sơn còn lại nhìn nhau.

Trình Bình còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra: “Có chuyện sao? Xảy ra chuyện gì?”

Lục Phong còn đang nghi ngờ thì lại thấy Thần Tinh Nhi chạy từ trên núi xuống: “Lục chúong môn.”

Thần Tinh Nhi đi đến nói nhỏ vào tai Lục Phong mấy câu, Lục Phong ngay lập tức tươi cười, gật đầu: “Tốt lắm, đa tạ cô nương thông báo.”

Thần Tinh Nhi truyền lời xong rồi liền đuổi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Người của Phái Thiên Sơn cũng tản đi.

Cuối cùng Âu Dương hỷ tay Triệu Phổ: “Vương gia, chúng ta làm gì đây?”

Khóe miệng Triệu Phổ co giật: “Trở về chứ còn làm gì nữa? Ở đây nuôi muỗi à?”

Âu Dương bĩu môi “Cứ thế mà đi? Vụ án cứ vậy là xong à? Chúng ta này là ăn no rừng mỡ sao? Chẳng được đánh gì cả, biết vậy thà đừng tới còn hơn.”

Triệu Phổ lắc đầu, thấy Ân Hậu đột nhiên biến mất, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại thoải mái như vậy liền cảm thấy có thể là Ân Hậu đi xử lý quỷ bà kia rồi. Có Ân Hậu xử lý đương nhiên là Quỷ bà chẳng thể sống đến ngày mai rồi, có điều, án kết thúc rồi hẳn là hẳn phải vui mới đúng, tại sao Triệu Phổ lại cảm thấy khó chịu a.

Thần Tinh Nhi đi đằng trước đột nhiên dừng chân, quay đầu lại hỏi Triệu Phổ: “Cửu Vương gia, các người có cần chuẩn bị mã xa về Khai Phong phủ không?”

Tâm tình Triệu Phổ càng chán nản hơn.

Âu Dương Thiếu Chinh nói với Thần Tinh Nhi: “Cô nương thật có lòng, cứ để chúng ta tự mình chuẩn bị là được rồi!”

“À.” Thần Tinh Nhi gật đầu một cái: “Bọn Công Tôn tiên sinh nói phải mượn một chiếc mã xa, dù sao thì cũng cùng nhau thuê, nếu các người cần ta có thể thuận tiện thuê giúp.”

Triệu Phổ sững sốt, chạy lên vài bước: “Bọn Công Tôn thuê mã xa sao? Đi đâu vậy?”

“Đi Thiệu Hưng phủ.” Thần Tinh Nhi trả lời.

Mặt Triệu Phổ bỗng nhiên đen sì a.

“Bọn họ cùng đến Khai Phong phủ với Bao Đại Nhân, nhưng mà có nhiều được thảo không thể mang theo cho nên phải phái người đưa về Thiệu Hưng Phủ.” Thần Tinh Nhi nói một câu này đã khiến khuôn mặt Triệu Phổ nháy cái sáng bừng lên.

“Thư Ngốc kia cùng Tiểu Tứ Tử cũng đến Khai Phong phủ?” Triệu Phổ hỏi.

Khóe miệng Âu Dương Thiếu Chinh co giật, giọng Vương gia lúc này thật nhẹ nhàng quá a.

“Đúng vậy.” Thần Tinh Nhi gật đầu: “Tiểu Tứ Tử ban nãy còn rất vui vẻ nói với chúng ta, nói là phụ thân bé nhận làm sư gia cho Bao Đại Nhân.”

Miệng Triệu Phổ cũng đã tròn xoe rồi, tâm tình lúc này lại phần phật – Tốt quá a!

...

Quỷ bà hoảng hốt nhảy và Bích Thủy đầm trốn thoát, sau đó còn phải nhịn thở một hơi thật dài, ả cũng không thể cứ thế mà bơi quá xa, chỉ có thể dừng ở một con đầm cách đầm Bích Thủy không xa mà thôi.

Chỉ như vậy cũng suýt khiến ả bị nội thương rồi.

Sau khi thở hổn hển lấy mấy hơi, Quỷ bà khó khăn bò lên bờ, miệng còn không quên nguyên rủa: “Triển Chiêu, Phái Thiên Sơn các người chờ đó, bà đây sớm muốn gì cũng khiến các người nhà tan cửa nát...”

Ả còn đang mắng bỗng nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Trần định lại rồi, ả liền ngưng thần lắng nghe xung quanh, tất cả đều yên tĩnh nhưng mà thanh phong bên cạnh hình như lại có gì đó khác thường.

Quỷ bà đứng cạnh hồ nước, phía trước là rừng cây tối đen như mực, mà bên ngoài rừng cây tối om đó, hình như có người đang đứng.

Quý bà không thấy rõ diện mạo của người đó, chỉ thấy hắt tà tà dựa vào thân cây, cũng không có ý muốn động, chỉ đứng đó nhìn mình. Ắ không cảm nhận được khí tức của người đó, cũng không cảm thấy được nội kinh cho nên không thể phân biệt rõ được đó là bóng cây hay là người.

Tuy rằng Quý bà không cảm giác được gì, thế nhưng trong đầu lại dâng lên một sự sợ hãi khôn cùng, ả theo bản năng mà lui lại từng bước, đồng thời, lại cảm thấy phía sau dâng lên một cỗ hàn ý.

Cỗ hàn ý này rất quen thuộc, Quý bà gặp qua một lần liền khó quên, nơm nớp lo sợ mà quay đầu lại. Lúc này chỉ thấy phía sau ả, chính là tại chỗ ả vừa mới bò lên, có một người đang đưa lưng về phía ả.

Y phục trắng tinh, mái tóc màu bạc tuôn dài dưới trăng, phiêu động trong gió nhẹ về đêm mang đến chút ánh sáng phản chiếu, một bóng hình có thể khiến ả lạnh toát từ đầu đến chân.

Hai chân quý bà mềm nhũn phủ phục xuống nền đất, toàn thân không còn sức lực, chỉ có đầu là còn có thể ngẩng thẳng lên, miệng cầu xin không ngừng: “Tha mạng a!”

Bạch y nhân vẫn đứng yên như cũ không hề động, hình như đang nhìn đầm nước mà xuất thần.

Quý bà vừa quỳ xuống đất khóc một trận rồi, đột nhiên lại đưa vung tay lên... Vô cùng độc ác dùng toàn bộ nội lực đánh một chưởng.

Hai cuốn Bàn Ti Chuyển trong tay ả cứ thế bắn thẳng ra, nhưng mà khi độc tư vừa mới đến vị trí kia, nhân ảnh kia đã biến mất, quý mị vô thường.

Quý bà cả kinh, cùng lúc lại cảm thấy sau lưng có người vỗ nhẹ một cái.

Quý bà kêu lên sợ hãi, vừa định đứng lên lại cảm thấy đôi chân không nghe theo mệnh lệnh của mình, sau đó, từng đốt xương truyền về tiếng rắc rắc, tuy không đau nhưng rất lạnh cùng tuyệt vọng.

Mở to hai mắt nằm bên cạnh đầm nước, quý bà nhìn thấy trước mắt một đôi giày màu trắng cùng với vạt áo màu trắng thêu hoa văn tinh xảo phiêu động theo từng bước chân, hoàn toàn đối lập với cảnh đêm u ám mà cứ thế đi ngang qua người ả, xa dần...

Đây là lúc Quý bà liếc mắt nhìn cái cuối cùng của cuộc đời ả.

...

“Người về cũng thật sớm đi!” Trong rừng cây, Ân Hậu khoanh tay chậm rãi đi ra.

Bạch y nhân liếc mắt nhìn hắt một cái, đột nhiên dán sát tới ngữ ngữ: “Người trộm rượu của ta uống?!”

“Không có!”

“Thật không có?”

“Không có!”

“Thật không có?”

“Thật không có!”

...

Hôm sau, người của Lục Phong phát hiện thi thể quý bà ở bên cạnh đầm Hồ Dục.

Gân mạch toàn thân quý bà đều bị đứt đoạn, chết bên cạnh hồ, chết rất triệt để.

Lục Phong phái người đem thi thể ả mai táng, lại tiếp tục làm tang lễ thật tốt cho Thu Lương.

Sau khi tham gia tang lễ của Thu Lương xong, Bao Đại Nhân liền chuẩn bị khởi hành về Khai Phong phủ.

Tiểu Tứ Tử vô cùng vui vẻ, bởi vì ngoại trừ bọn Triệu Phổ, cả Bạch Ngọc Đường cũng muốn cùng đi đến Khai Phong.

Triệu Phổ còn có chút buồn bực, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người cũng đến Khai Phong phủ góp vui!”

Thật ra thì Bạch Ngọc Đường Hấn có việc cần phải làm, đại ca Lô Phương của Hấn gửi cho Hấn một phong thư, bảo Hấn đến Khai Phong phủ thu chút tiền.

Còn về việc tại sao lại nhờ vị thiếu gia Bạch Ngọc Đường này chạy thật xa đến tận Khai Phong phủ để thu tiền thuê, Bạch Ngọc Đường đương nhiên là sẽ không nói ọi người biết, tất cả là do Hấn bảo Bạch Phúc viết thư về, nói là Hấn gần đây muốn đến Khai Phong phủ một chuyến, cho nên hỏi xem Hâm Không Đảo có việc gì ở... Khai Phong phủ không, Hấn có thể thuận tiện làm giúp cho.

Án giải quyết xong rồi, đội ngũ hoành tráng cùng trở lại Khai Phong phủ, tâm tình mọi người đương nhiên là rất tốt, nhưng mà vẫn có người tâm trạng rất không vui... là Triển Chiêu!

Vốn dĩ sáng nay khi mới thức dậy tâm tình của Triển Hộ vệ cũng tốt lắm đó, nhưng mà trước khi đi lại xảy ra chút chuyện.

...

“Sư đệ, ngươi bình tĩnh một chút!” Đám người Vương Lạc vốn dĩ là tới tiễn đưa, bây giờ liền biến thành cả đám đang ngăn không cho Trình Kinh kích động.

Trình Bình thì đang vừa giậm chân vừa khóc: “Ân nhân của ta sao có thể gây như vậy! Sao lại tuần tú xinh đẹp như vậy, lại còn không có râu nữa? Khí khái anh hùng đâu rồi? Hào phóng thô lỗ đâu rồi?! Hấn không phải Triển Chiêu! Hấn không phải là Nam Hiệp a!”

Lục Phong dở khóc dở cười chạy lên che miệng Trình Bình đã mất đi lý trí mà ăn nói lung tung kia.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu.

Lúc này, mặt Triển Chiêu đã xanh mét rồi, nghiêng răng nghiêng lợi – Tiểu tử Trình Bình này thật đáng giận, mua một trăm trái dưa hấu ném chết người!

Bạch Ngọc Đường bật cười – Còn nhớ nhưng dưa hấu nữa sao?

Triển Chiêu liếc xéo Hấn một cái – Không cho phép dùng phúc ngữ thuật!

Bạch Ngọc Đường hết nói nổi – Ta không có.

Triển Chiêu lườm lại – Ngươi có!

Không!

Có!

...

Tiểu Tứ Tử ghé vào mã xa mà chống má – Hôm nay Miêu Miêu cùng Bạch Bạch mất qua mây lại thật nhiều a! Sau đó, bé cứ hết nhìn đông lại nhìn tây – Đại Miêu đi đâu rồi?

Phía sau, Công Tôn khoanh tròn chân cầm sách đọc, nhìn Triệu Phổ chiếm hơn nửa cái mã xa mà đang ngồi ngủ gật – Có nhiều xe như vậy, việc gì ngươi phải ngồi ở đây?

Triệu Phổ ngáp một cái, xoay người: “Thư gối, lưng ngứa quá, gãi giúp với!”

Công Tôn đập hấn một cước.

Đám nha dịch mở đường giơ lên bảng hiệu Công Chính Liêm Minh, hét to một tiếng: “Khởi hành!”

...

Đội ngũ đi tuần rộng mệnh mông cuối cùng cũng rời xa Hi Châu phủ ồn ào cùng Phái Thiên Sơn rực rỡ kia, thẳng tiến về Khai Phong.

*** Hoàn Vụ án thứ 2 ***

Đội ngũ đi tuần rộng mệnh mông cuối cùng cũng rời xa Hi Châu phủ ồn ào cùng Phái Thiên Sơn rực rỡ kia, thẳng tiến về Khai Phong.

45. Q.3 - Chương 45: Đào Hoa Trại, Đào Hoa Trái

“Đại đương gia.”

“Ân ?”

“Dưới quán trà ở chân núi có hai dê béo mới đến.”

“Dê nào ?”

“Một con màu lam và một con màu trắng.”

“Công hay mẫu ?”

“Công a .”

“Béo không ?”

“Nhìn béo ngậy thơm ngon a !”

“Chúng bay đâu!”

“Có!”

“Xuống núi cướp hai con dê béo kia cho ta!”

“Vâng!”

.

Sau khi uống cạn chung trà.

Triển Chiêu tiếp tục nhìn bát trà đầy được mà nâng cằm ngáp: “Đội xe của đại nhân đi cũng thật quá chậm a.”

Bạch Ngọc Đường tay xoa xoa vành tai, nhìn trên mặt đất ba mươi mấy tên sơn tặc lớn nhỏ đang nằm úp sấp, ngẩn người.

Triển Chiêu nhẹ nhàng gõ tay trên mặt bàn, hỏi tên cầm đầu – một đại hán khoảng hơn ba mươi tuổi: “Ta nói này, Đại đương gia.”

“Không Không dám.” Sơn tặc kia cảm thấy hơi hận a, vừa mới xuống núi nhìn thấy hai gia hỏa trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi uống trà, hai người trông lạnh lẽ, đặc biệt là cái tên tiểu tử áo trắng kia, một thân bạch y quý giá, ngay cả hai con ngựa bên đường kia cũng tinh thần thật hưng phấn, đúng là dê béo nha.

Chỉ tiếc rằng bọn họ vừa mới xông ra, ngay cả câu, “Núi này do ta mở” cũng chưa có nói xong, liền đã gục xuống rồi.

Bọn sơn tặc ở sơn trại ngựa mặt nhìn lên, Bạch y nhân hướng bên bàn ngồi xuống, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn chúng một cái, ánh mắt kia

Đại đương gia liền che ngực —— thật đẹp trai nha.....

Xoay mặt qua thì vừa lúc thấy người áo Lam ngồi bên cạnh bàn, nâng chén trà nhìn bọn hắn: “Thả thật nhiều mê dược a, thật lãng phí quá!”

Đại đương gia lại che ngực —— Tên ngu nào lại đi phóng mê dược vậy chứ ?

Lại nói tiếp, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vốn là cùng đi với đại đội nhân mã.

Nhưng là đến nửa đường thì Bàn Thái Sư đột nhiên bị cảm nắng, miệng nôn trôn tháo a.

Công Tôn cho hắn dùng thuốc xong lại nói xe ngựa không thể đi quá nhanh, rất xóc nên Bàn Thái Sư sẽ không chịu nổi.

Ý của Bao Đại nhân là vẫn cứ đi nhanh nữa đi, hấn không chịu nổi cũng là chuyện tốt, cứ để hấn chết cho đỡ làm hại nhân gian. Bàng Thái Sư bị Bao Đại nhân làm cho tức đến bất tỉnh luôn, thế là Tiểu Tứ Tử lại thật nghiêm khắc mà phê bình Bao Đại nhân, nói hấn sao lại đi khi dễ Tiểu Đỗ Tử.

Bao Chứng cũng đành vậy, hạ lệnh đại đội nhân mã đi chậm chút, dù sao cũng sắp đến phủ Khai phong rồi, hơn nữa thời gian cũng không có gấp.

Vừa rồi mọi người đi ngang qua một thôn trang, có thôn dân cáo trạng, nói phía trước, trên quan đạo đến Khai phong phủ đoạn qua một ngọn núi, lại đột nhiên xuất hiện sơn tặc, ở quán trà bỏ thuốc mê, vào nhà cướp của.

Bao chứng nghe xong liền cười lạnh, “Thật giỏi a, lại dám ở ngay trước cửa thành Khai phong làm sơn tặc a?”

Vì thế Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền đi trước bắt sơn phỉ.

Hai người vốn cũng tưởng rằng đám sơn tặc sẽ rất lợi hại, dám ở phụ cận Khai phong mà kết bè kéo đảng, không nghĩ đến vừa mới giao thủ liền phát hiện chỉ là cái thùng cơm, còn hình như là không có võ công, lá gan cũng nhỏ, vì vậy Triển Chiêu cũng không có đành lòng đánh bọn chúng.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng của đại đương gia kia, nhin không được liền hỏi: “Người như vậy mà lại dám đi làm sơn tặc sao?”

Đại đương gia đó vẻ mặt đau khổ: “Gia, cũng là do thân bất do kỉ mà thôi.”

Triển Chiêu liền tò mò sấn tới: “Thân bất do kỉ? Vì sao a? Có người ép buộc người sao?”

“Đúng vậy.” đại đương gia đó gật đầu.

Triển Chiêu liền cảm thấy được có phải là có oan tình gì đó không, liền hỏi, “Ai ép buộc người?”

Đại đương gia méo máo: “Quên đi, có nói gia cũng không biết đâu.”

Triển Chiêu nâng cằm: “Người có biết quan đạo này thuộc địa phận quản hạt của Khai Phong phủ không?”

“Biết a.” Đại đương gia gật đầu.

“Bao Đại nhân cùng đội ngũ đi tuần nhiều nhất nửa canh giờ nữa sẽ đi qua đây a, mấy người các người có mang về xem ra cũng chỉ làm lãng phí lương thực thôi, hay là trực tiếp mang đi uy cầu đầu đao đi nha.”

“Như vậy sao được?” đại đương gia vội cầu xin tha thứ, “Chúng ta chỉ là tiểu phỉ, cũng chưa có thành công lần nào càng không có làm tổn thương người khác, nếu cứ thế mà bị chết thì thật oan uổng a.”

“Cho nên hiện tại mới cho các người cơ hội để giải thích nha.” Triển Chiêu nói: “Người nói ra lý do ta đây liền giúp người cầu tình.”

“Thật sao?” Đại đương gia buồn bực, hỏi: “Người là ai a?”

Triển Chiêu lấy ra lệnh bài của Khai phong phủ, huơ huơ trước mắt hấn, “Ta là Triển Chiêu.”

Đại đương gia sửng sốt, mọi người phía sau hấn cũng sửng sốt, đều đồng loạt nhìn Triển Chiêu chằm chằm.

Đại đương gia không nhin được, nuốt một ngụm nước miếng: “Người là Nam hiệp Triển Chiêu?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Phốc”

Đại đương gia đột nhiên cười văng lên, quỳ rạp xuống đất chỉ vào Triển Chiêu mà nói: “Làm sao có thể được, Triển Chiêu là đại hiệp, làm sao lại có thể gây như vậy Ai nha.”

Đại đương gia này thật thiếu tâm mắt đã đành, vận khí hấn cũng thật không tốt đi, Triển Chiêu không thích nghe cái gì, hấn liền nói cái đó. Lúc này lại còn động đến nỗi đau của Triển hộ vệ, liền bị hấn một cước đập trúng mặt.

Triển Chiêu đập đập đập , “Không cần chờ Bao Đại nhân đến nữa, hiện tại ta đây liền chém người.”

Đại đương gia lại kêu “ai ai” , một đám tiểu sơn tặc lại đối với Triển Chiêu mà cầu xin: “Đại vương tha mạng a.”

Bạch Ngọc Đường đỡ cái trán, nhanh tay túm lại tay áo Triển Chiêu , đem hắn kéo trở về, đồng thời hỏi tên sơn tặc đại vương kia: “Là ai bức người làm sơn tặc ?”

Sơn tặc đang ôm cái đầu phù thũng bị đánh sưng thành đầu heo của mình, ai oán mà nhìn Triển Chiêu , tâm nói —— người này bộ đáng ôn nhã như vậy, thì ra lại thật là hung hãn a.....

“Nói” , Triển Chiêu mới một câu đã khiến sơn tặc đại vương vội vã đã thốt ra: “Đào hoa nương nương a.”

.

Hiện trường trầm mặc một lát, lúc này đến phiên Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường “Phốc” một tiếng.

“Ai a” Triển Chiêu cho rằng mình còn nghe không rõ.

“Đào đào hoa nương nương a.” Đại đương gia trả lời.

Triển Chiêu buồn cười: “Đào hoa nương nương nào a ?”

Đại đương gia nói: “Đào Hoa tiên tử đó.”

“ Là cái vị thần tiên mà hàng năm lúc hoa đào nở, đem rượu thịt đến cúng viếng sao ?”

Triển Chiêu lại hỏi một câu.

“Ân!” đại đương gia còn rất thành thật mà gật đầu.

Triển Chiêu khóe miệng co rút, nói với Bạch Ngọc Đường: “Lát nữa để Công Tôn xem bệnh cho họ a.”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được hoang đường, hỏi: “ Nàng ta bức các người như thế nào ?”

Đại đương gia lo sợ hỏi Triển Chiêu: “Ta có thể ngồi xuống nói chuyện không , chân ta đã tê rần rồi.”

Triển Chiêu chỉ chỉ ghé bên cạnh, bảo mọi người đứng lên.

Đại đương gia kia đứng lên, tới bên cạnh bàn ngồi xuống: “ Ta nguyên quán ở Ứng Thiên phủ.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cũng không có phải là quá xa.

“Ta họ Đồng, tên gọi Đại bảo, là người làm kinh thương, ba mươi ba tuổi, chính là còn chưa có thành thân.”

Đồng đại bảo thở dài: “Chuyện phát sinh vào đêm thất tịch năm trước, ta cũng không biết không ổn chỗ nào, đêm thất tịch năm đó,, sau khi nhận hàng trở về, nhìn thấy người ta ai cũng có đôi có cặp, lại thấy mình vẫn còn cô đơn chiếc bóng, đã nghĩ muốn lấy vợ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhẩn nại nghe.

“Thật ra cũng có bà mối giới thiệu cho ta vài mối, chính là mấy cô nương kia a tư chất thật bình thường”

Nói đến đây, đồng đại bảo đã nhận được ánh mắt đầy khinh bỉ của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường —— người còn dám chê bai người khác ?

Đồng đại bảo lắc lắc cái đầu: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhẩn cười —— lại còn văn vẻ nữa.

“Ta hỏi thầy bói, làm thế nào mới có thể có được đào hoa tới.” Đồng đại bảo nói: “Thầy bói nói cho ta biết, cầu đào hoa thì đi nhờ Đào hoa nương nương. Hắn bày cho ta biện pháp, tìm một rừng đào, hoặc là tìm một gốc đào, vào giờ tý tới dâng hương tế bái, đập đầu ba cái, nói ra loại hình cô nương mà mình thích, Đào hoa nương nương nghe được lời cầu nguyện, tự nhiên sẽ ban đào hoa cho ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nâng cằm nghe, đây cũng không phải chuyện mới mẻ gì, xác thật đúng là có nhiều lời đồn đại, bái Đào hoa nương nương tất có thể có được đào hoa, nam thanh nữ tú nhiều như

vậy, có cầu một chút cũng chẳng mất gì, trong thành Khai phong còn có cả miếu Đào hoa nữa, hương khói cũng không phải là ít.

“Sau đó thì sao ?” Triển Chiêu ngáp một cái.

“Sau đó, Đồng đại bảo cũng học bộ dáng của hai người: “Ta đi đến phía đông tìm đến một rừng hoa đào, dâng hương tế bái a, đúng giờ tý đập đầu ba cái trước một câu đào, vừa định nói muốn có được một đại mỹ nhân đào hoa đào thì chợt nghe có người nói chuyện với ta”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt —— chẳng lẽ đào hoa nương nương hiện thân ?

Đồng đại bảo cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị: “Chờ lúc ra mở to mắt ra nhìn kỹ thì liền thấy được, trên cây đào có một tiểu mỹ nhân mặc váy hồng nhạt, che mặt bằng một tấm khăn lụa màu trắng. Ai nha, cô nương đó thật xinh đẹp a ! thân hình đó a thật”

Triển Chiêu nhìn trời: “Mau nói trọng điểm”

“Phải a.” Đồng đại bảo vội tỉnh lược đi mấy trăm tính từ ca ngợi đang định nói ra, lời ít ý nhiều mà nói: “Cô nương đó hỏi ta, nếu muốn cầu hoa đào thì rất dễ, nàng chính là đào hoa nương nương a, nhưng là mệnh ta sẽ không thể có được đào hoa, nếu muốn có thì phải đi mượn,, bằng không sẽ phải cô độc suốt quãng đời còn lại a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy mới mẻ. Số đào hoa cũng có thể mượn a ?

“Ta nói vậy liền đi mượn đi, cũng không thể cả đời không thú thê a !” đồng đại bảo nói: “Đào hoa nương nương đó liền nói với ta, muốn mượn cũng được, theo nàng ta đến Đào hoa trại, làm trại chủ một năm, thích loại mỹ nữ nào thì tùy ta chọn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một chút —— Lại có chuyện tốt như thế sao ?

“Vậy người làm thế nào ?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Ta đương nhiên là muốn đi rồi.” Đồng đại bảo nói: “ Sau đó ta đây nghiêm chỉnh đi một năm, gia ta đây giống như được đến bàn ti động nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tò mò, “Có ý tứ gì ?”

“Ta theo Đào hoa nương vào một chiếc xe ngựa !” Đồng Đại Bảo nhớ lại: “Xe ngựa đi rất xa, ta đã ngủ quên mất, chờ đến lúc ta đây tỉnh lại, đã ở tại một rừng hoa đào đang nở rộ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khóe miệng rút rút —— nếu như dám lừa gạt thì nhất định phải giết chết hắn !

“Thật a !” Đồng Đại Bảo còn rất đảm bảo: “Nơi đó trông như một cái sơn cốc, trước cửa còn có ba chữ “Đào hoa trại”, bên trong đều là các cô nương, trẻ tuổi mỹ mạo a, cao thấp béo gầy đều đủ dạng cả, tất cả thấy ta đều ngọt ngào gọi một tiếng “trại chủ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe đều có chung một ý tưởng —— hắn không phải là lúc nằm mơ , mơ đến đào hoa trại đi ? sao lại nghe có chút thái quá như vậy ?

“Ta ở đào hoa trại sống một năm chẳng khác gì cuộc sống của thần tiên a.” Đồng Đại Bảo nói xong, đột nhiên lại bắt đầu thở dài: “ Đào hoa nương nương ở trên lầu, rất ít khi ra ngoài. Ở đó, trừ nàng ra, còn có ba mươi sáu tiểu mỹ nhân nữa, đều rất nhu thuận. Ban ngày ta cùng các nàng cùng nhau du ngoạn, có đôi khi các nàng đánh đàn cho ta nghe, có đôi khi còn ca hát, biểu diễn cho ta xem, buổi tối còn cùng nhau ngắm hoa uống rượu, thưởng thức mỹ thực.....”

Triển Chiêu tò mò hỏi: “Người phong hoa tuyết nguyệt suốt một năm, thực không làm chuyện gì khác sao?”

Đồng đại bảo ngẩn người, su đó mặt cũng đỏ lên: “Đương nhiên rồi, người ta là người đứng đắn sao.”

Triển Chiêu khóe miệng lại rút trừ.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu —— Người ta chê người không đứng đắn kia.

Triển Chiêu nhìn trời.

“Chính là.” Đồng đại bảo đột nhiên bắt đầu lau nước mắt, thần sắc cũng ảm đạm: “Ta phát hiện cứ mười ngày, sẽ ít đi một cô nương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt: “Vì sao a ?”

“Lúc đầu ta cũng không có chú ý, nhưng sau đó phát hiện ra, số cô nương ngày một ít đi, không nhận được mới đi tìm đào hoa nương nương hỏi.” Đồng đại bảo nói: “Đào hoa nương nương nói với ta, các cô nương này đều là hoa đào của người khác, không phải của ta, cho nên đã bị người chọn đi rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe đến đây, nhú mày —— Chuyện này thật có chút ly kỳ, Đồng đại bảo này chỉ là một người tướng mạo xấu xí, miễn cưỡng cũng được coi là khỏe mạnh, thậm chí so với người bình thường còn có chút ngốc, vì cái gì lại chọn trúng hẳn ?

“Sau lại thế nào ?” Triển Chiêu hỏi.

“Sau đó, cô nương cuối cùng cũng đi mất, một năm trôi qua, ngay cả hoa đào trong đào hoa trại cũng héo hết, ta hỏi đào hoa nương nương ta phải làm cái gì bây giờ.” Đồng đại bảo nói xong, nhếch miệng, “đào hoa nương nương nói, nên làm cái gì sao, thì trả nợ.”

“Trả nợ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Đúng vậy, nàng nói, này ba mươi sáu cô nương, vốn chính là ba mươi sáu đóa hoa đào của người khác, ta một lòng nghĩ muốn cầu hoa đào, nàng mượn tới cho ta đỡ nguyền a, lúc này ta một lúc liền thiếu nàng ba sáu món nợ, nhất định trả hết nợ!”

Triển Chiêu buồn cười, liếc Bạch Ngọc Đường —— Đây chính là vợ vét tài sản a.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu —— Thực sự không thể tin tưởng chuyện Thiên Phương dạm đám a, không biết có thể tin tưởng được bao nhiêu.

“Sau đó thì sao ?” Triển Chiêu hỏi Đồng đại bảo: “Nàng bảo người phải trả nợ như thế nào a ?”

Đồng đại bảo ngẩng mặt lên: “Nàng bảo ta về nhà, nói mấy cái nợ đào hoa này sẽ từ từ mà đòi ta.”

“Người lại không có nhược điểm gì nằm trong tay nàng, sao lại ngoan ngoãn trả nợ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có a !” đồng đại bảo nói, “Đào hoa nương nương nói, mạng của ba mươi sáu cô nương kia đều nằm trong tay ta, ta nếu như có một món nợ không trả thì nàng ta ẽ giết chết một người a.”

Triển Chiêu cau mày, “Người tin tưởng chuyện này sao ?”

“Không phải là do ta tin tưởng mà là vạn nhất đó là sự thật thì sao !” đồng đại bảo vỗ vỗ ngực, “mấy người tỷ tỷ muội muội đó đã từng theo ta, tuy rằng không có danh phận phu thê, cũng không có là phu thê thật sự, nhưng mà suốt một năm qua, lại chính là một năm ta vui vẻ nhất từ trước đến nay, các nàng ấy, người nào đối với ta cũng rất tốt, ta làm sao có thể không để ý đến sống chết của các nàng chứ ? Cho dù có tan xương nát thịt, ta cũng muốn sống sao cho ra dáng một nam nhân, trả hết món nợ này.”

Đồng đại bảo nói xong, những tiểu lâu la phía sau đều lau nước mắt, “đại đương gia thật là người trọng tình trọng nghĩa a.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, thật không biết nên gọi Đồng đại bảo này là cái gì nữa, là một người có tình có nghĩa hay là một kẻ ngốc tử si tình đây....

“Sau đó nàng bảo người làm thế nào để trả nợ ?” Triển Chiêu vẫn tò mò mà truy vấn.

“Àn, sau đó ta trở về nhà cũ, cũng đã qua một năm rồi, việc mua bán đã sớm tan tành, bọn tiểu nhị đều chiếm đoạt đồ trong tiệm mà bỏ trốn, chỉ bỏ lại cho ta một căn nhà trống không.”

Đồng đại bảo lại chỉ đám tiểu lâu la phía sau, “Ta vốn còn nghĩ mình nên làm gì bây giờ thì ba mươi sáu người này liền đến tìm ta, nói là có người bảo bọn họ đến chỗ ta làm việc, từ nay theo ta đồng sinh cộng tử.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn lại ba mươi sáu tiểu lâu la phía sau, “Các người cũng là thiếu nợ đào hoa sao ?”

Mấy tên tiểu lâu la lác đầu, bọn họ nguyên bản đều là nô lệ bị bọn buôn người mua về, có một cô nương mua bọn họ, đưa địa chỉ cho họ, bảo họ đến chỗ đồng đại bảo. Bọn họ đều là đến từ biên cảnh Tổng Liêu, đều có chung một đặc điểm —— diện mạo thì xấu xí nhưng tính cách rất thành thật.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường càng nghe càng cảm thấy ly kỳ, đũa hoa nường nường kia là ăn no rảnh rồi lên đi tìm đám người này đùa giỡn sao ?

“Sau đó thế nào ?” Cả Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu cảm thấy tò mò, “nàng ta đem các người tụ tập chung một chỗ, sau đó bảo các người làm gì ?”

“Nàng ta bảo ta phải làm một trại chủ kiều ngạo, không làm buôn bán cũ nữa, đến nơi này đánh cướp a.” Đồng đại bảo về mặt đầy đau khổ, “Cướp thành công ba mươi sáu lần, ta liền đem nợ trả hết, nhưng mà có một điều kiện.”

“Điều kiện gì ?”

“Chính là không được tay không trở về !” đồng đại bảo nói, “Nàng nói, mỗi lần đánh cướp, phải cướp ít nhất được một trăm lượng mới tính là thành công.”

Triển Chiêu chẹn miệng, “Việc này khó khăn thật cao a, người thành công mấy lần ?”

Đồng đại bảo nhìn nhìn Triển Chiêu, lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Lần này có tính không ?”

Triển Chiêu buồn cười, “Người cứ nói đi?”

Đồng đại bảo méo máo, “Một lần đều không có thành công qua.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn đám sơn tặc mặt mày ủ rũ trước mắt mặc danh kỳ diệu cũng không biết nên nói gì.

Không tin sao, người bình thường nếu như trong một thời gian ngắn mà biên ra được một tiết mục ngắn như vậy quả thật cũng không tồi chút nào Còn tin tưởng sao, quả thật cũng rất ly kỳ đi ? Mục đích của vị đào hoa nường nường là gì a ?

Chính vào lúc này, một đội ngũ đi tuần từ xa đang đến.

Đồng đại bảo nhanh chạy đến trước mặt Triển Chiêu thở dài, “Triển đại hiệp a, người phải cầu tình giúp chúng ta a, còn nữa a, nợ cũng là chỉ là một mình ta nợ a, ba mươi huynh đệ của ta vô tội a, người cũng không thể để Bao Đại nhân cũng đem họ chém đầu a.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng vuốt cằm, không biết nên nói cái gì.

Triển Chiêu chỉ chỉ đất trống một bên, “Quý xin khoan dung đi a.”

Đồng đại bảo nhanh mang theo các huynh đệ đến một bên đất trống ngoan ngoan quỳ.

Đoàn xe đến gần, Tiểu Tứ Tử ngó ra ngoài thăm dò, ngoác tay cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường , lại nhìn đến một bên – ba mươi sơn tặc, tò mò mà mở to hai mắt.

Triệu Phổ xuống xe hoạt động gân cốt, đi đến bên bàn trà ngồi xuống, đánh giá nhóm “Sơn tặc” không xa đó, nhúu mày, “bọn chúng có công phu không ?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu lắc đầu, “Không.”

“Như vậy mà cũng đòi làm sơn tặc sao ?” Âu Dương Thiếu Chính buồn bực, “Lại còn lại ở phụ cận Khai Phong mà đánh cướp nữa ? Là còn nhỏ không biết gì hay là chán sống mà muốn ngoạn nháo đây ?”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử xuống xe , nhìn đầu tên đại đương gia bị đánh đến phù thũng , nhìn Triển Chiêu , “Ra tay nặng như vậy ?”

Triển Chiêu khòe miệng rút trờ, “đáng đánh.”

Cuối cùng Bao chững xuống xe, đồng đại bảo chạy đến cầu trước tiên. Bao đại nhân cũng đã thấy không ít sơn tặc, nhưng cái dạng này vẫn là lần đầu tiên thấy, bước đến bên cạnh Triển Chiêu , hỏi tại sao lại thế này.

Triển Chiêu đem chuyện ly kỳ đồng đại bảo nói thuật lại một lần, mọi người nghe nói đều là tập thể trợn mắt há mồm.

Tiểu Tứ Tử miệng đều há to tròn tròn không thể khép lại được, Công Tôn bèn giúp bé nâng cằm.

Bao chững rung rung chồm râu, “thật sự không thể tưởng tượng được đào hoa trại nợ đào hoa trái, quả là ở đời chuyện ly kỳ gì cũng có hết.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy trong xe ngựa, Bàng cát vốn chỉ còn nửa cái mạng, đột ngột lão đảo mà lao ra.

Tử Ảnh ở ngay bên cạnh, nhanh chân tiếp được, Giả Ảnh cũng chạy đến giúp đỡ, “Thái sư, người đi chậm một chút !”

Bàng Thái Sư lúc này đã hé ra mặt trắng bệch, sắc mặt so với lúc này bị cảm nắng còn xấu hơn, hỏi Bao chững, “Người vừa mới nói cái gì hả ?”

Bao chững nháy mắt mấy cái, “Quả thật chuyện gì cũng có.”

“Câu phía trước nữa !” Bàng Thái Sư ngón tay chỉ vào Bao chững, run rẩy a run rẩy a.

Bao chững nhìn nhìn mọi người, “Đào hoa trại nợ đào hoa trái”

“A.....” Bàng Thái Sư hít mạnh một hơi, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Đây là làm sao vậy ?

Công Tôn vội vã chạy qua bắt mạch cho Bàng Thái Sư , vỗ vỗ ngực hắn, “Thái sư, người đừng quá kích động .”

Thái sư khoát tay, đối Bao chững ngoắc.

Bao chững nhanh chân bước tới, “Người muốn cái gì ?”

“đừng có nói !” Thái sư một phen túm lấy Bao chững, ghé vào tai hắn mà nói, “Người con mẹ nó mất trí nhớ a ?”

Bao chững tâm nói, người còn mắng chửi người có tin ta sẽ cho xe ngựa chạy nhanh lên khiến cho người điên chết không.....

“Hoa đào trại !” Bàng Thái Sư dậm chân, “Nợ đào hoa ! Ba mươi sáu, một trăm lượng !”

Theo lời Bàng Thái Sư nghiêng răng nghiêng lợi rít ra, Bao Đại nhân đột nhiên ngây ngẩn cả người, như là nhớ ra sự tình gì đó, sau đó mở to hai mắt trừng trừng, kinh ngạc mà nhìn Bàng Thái Sư, “Chắc không phải”

“Khó lường rồi !” Bàng Thái Sư xua tay với Bao chững, “Nhanh mang người trở về, tìm Bát vương gia thương lượng một chút, người đòi nợ đuổi đến rồi !”

“Đúng !” Bao chững liên tục gật đầu, đối với đám nha dịch mà nói, “Nhanh mang những người này về phủ Khai Phong, biệt giam.”

Bọn nha dịch tới bắt người.

Đám người Triển Chiêu không hiểu ra sao —— nhưng cũng đã nhìn ra, Bao Đại nhân cùng Bàng Thái Sư cũng biết đến chuyện “Nợ đào hoa” ly kỳ này là chuyện gì, hơn nữa có vẻ như là chuyện rất trọng đại nữa.

Nha dịch nâng đồng đại bảo dậy, trên mặt hắn bị sưng phù, ngẩn cổ mà hít không khí.

Triển Chiêu có chút áy náy, vừa rồi không nên ra tay đánh hắn nặng như vậy, liền đối với Công Tôn nói, “Trước tiên cũng giúp hắn bớt sưng mặt đi đã.”

Công Tôn gật đầu, cầm hòm thuốc đi qua.

“Ngồi xổm xuống, ngửa mặt.” Công Tôn lấy ra dược cao, “Ta giúp người giảm sưng mắt.”

Đồng đại bảo nhìn nhìn Công Tôn , tò mò hỏi, “Người là đại phu sao ?”

Khóe miệng Công Tôn rút rút, Tiểu Tứ Tử liền nhanh tay ngăn cản đồng đại bảo đang chuẩn bị nói hươu nói vượn, “Phụ thân ta chính là thần y đó !”

Đồng đại bảo nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử lại nhìn nhìn Công Tôn , kinh ngạc , “Còn trẻ như vậy đã có con lớn như vậy sao ? Người thật sự là lang trung ? Y thuật của người có tốt không a ? Nếu không được phải nói để ta còn chuẩn bị nhẩn nại Ai nha !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu phù ngạch , đã từng gặp qua miệng bần nhưng cũng chưa thấy qua bần đến như vậy.

Bên kia, Công Tôn đang nhảy dựng lên dùng sức mà đập đồng đại bảo, “Dám nói ta là lang băm, không học vấn không nghề nghiệp, không trị được cho người, ta giết chết người !”

Ảnh vệ môn vội vã chạy đến kéo Công Tôn ra.

Triệu Phổ nâng cằm, lắc đầu bưng lấy bát trà uống một ngụm, “đã lâu không có trở lại rồi, phủ Khai phong vẫn cứ náo nhiệt như vậy a”

Nói còn chưa có dứt lời, Triển Chiêu nhắc nhở hần, “Trong trà có mê dược đó.”

“Phốc.....” Triệu Phổ đầy một miệng trà đều phun hết lên mặt Âu Dương Thiếu Chinh .

46. Q.3 - Chương 46: Lời Chú Của Đào Hạnh

Gần đây, Người chuyên làm chuyện xấu cũng đều là nhìn người mới làm xấu a, người là thần y, có quan hệ tốt với người trăm lợi vô hại, ta công phu tốt, lúc quan trọng cũng có thể cứu mạng hần, Triệu Phổ quyền cao chức trọng, Bạch Ngọc Đường cũng là nhân trung long phượng, Thái sư tự nhiên muốn nịnh bợ còn không được, làm gì có chuyện đắc tội. Còn nữa giữa chúng ta cũng không có xung đột lớn gì, gặp nhau cười một cái cũng chẳng sao, nhưng mà nếu như là chuyện nghiêm túc , Thái sư chắc chắn sẽ là người “Nhân bất vi kỷ” đó..... bắt qua yên tâm, hần có khắc tinh.” *****

Đến trưa, đội ngũ đi tuần cũng đã chậm rãi đi đến cửa thành Khai phong.

Nhóm thủ vệ thành mở cửa thành, nghênh đón đội ngũ Bao Đại nhân .

Hai bên đều đầy người đến xem náo nhiệt, nhưng không có hỗn loạn nào, dù sao dân chúng ở Khai phong cũng đã quen rồi, mặt khác nếu như vạn nhất mà làm loạn trật tự, hay làm phá hủy hàng quán ven đường, chính là muốn đi hầu tòa a.

Tiểu Tứ Tử bám vào cửa xe, mở to hai mắt mà nhìn.

Công Tôn ở phía sau túm lấy y phục của bé, để tránh cho bé kích động lại cứ vậy mà lao ra khỏi cửa xe.

Triệu Phổ vẫn cứ ở trong xe cùng Công Tôn trêu đùa, ngồi ngáp một cái.

Công Tôn nâng cằm mà nhìn hần,, nhớ đến Tiểu Tứ Tử ngày đó có nói một câu, “Cửu Cửu giống một con sư tử lười lười nhác nhác.”

Công Tôn nhìn hần cũng cười lên, Triệu Phổ như vậy đâu có giống cái vị tướng quân uy mãnh chiến trường bách chiến bách thắng, căn bản vẫn chính là một con sư tử lười chảy thây.

Hần còn đang nhìn, Triệu Phổ đột nhiên mở mắt nhìn Công Tôn , “Thư ngốc, ngấm trộm ta a.”

Công Tôn khóe miệng rút trừ, lườm hần một cái, đem Tiểu Tứ Tử túm lại, ôm lấy, “Nhiều người không ?”

“Nhiều !”

Tiểu Tứ Tử thuận thế rúc vào ngực Công Tôn, cọ a cọ a.

“Náo nhiệt hay không?”

“Náo nhiệt !”

.

Công Tôn một câu lại một câu nói đùa với Tiểu Tứ Tử, còn thuận tiện cù hấn một chút, Tiểu Tứ Tử liền khanh khách cười.

Triệu Phổ nâng cằm nhìn, tâm nói, làm cha cũng thật tốt a, mỗi ngày đều có một cái nắm ở bên , không có việc gì có thể xoa xoa vài cái, vừa nghe lời, lại vừa nhu thuận.....

Hắn còn đang ngẩn người, liền cảm giác được xe ngựa đã dừng lại.

Âu Dương Thiếu Chinh thăm dò tiến vào, “Vương gia, đến vương phủ rồi.”

“Nga” Triệu Phổ đứng dậy, cũng không thềm dùng cửa, trực tiếp từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài, quay đầu lại nói với Công Tôn , “Ta trước về nhà một chuyến, các người lát nữa đi chỗ nào ăn a ?”

Công Tôn mờ mịt lắc đầu.

“vậy người nói với bọn Triển Chiêu , chờ ta, ta có nơi tốt giới thiệu !” Triệu Phổ nói xong rồi chợt lóe không thấy bóng dáng.

Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn liếc mắt một cái —— Cảm giác thật đúng là hắn đã về đến địa bàn của mình.

Mã xa lại đi tiếp về phía trước, đường đi cũng ngày càng náo nhiệt, lúc này Công Tôn cũng nhận không được mà thăm dò nhìn ra bên ngoài một cái —— Khai phong phủ đúng là khác biệt, nhà ở đều rất cao, người trên đường cũng nhiều, hàng quán san sát, náo nhiệt vô cùng.

Công Tôn khẩn trương, nắm lấy tay Tiểu Tứ Tử , túm lấy đai lưng của Tiểu Tứ Tử , “Tiểu Tứ Tử , nơi này có nhiều người như vậy, con phải theo sát phụ thân a, đừng có đi lạc đó.”

Tiểu Tứ Tử cũng nhăn mặt —— chuyện này có vẻ rất nghiêm trọng nha.

“Không cần sợ, không lạc được đâu.”

Đang nói chuyện, chợt thấy một thân ảnh màu lam, “sư” một tiếng đã chui vào xe.

Triển Chiêu cầm trên tay một túi giấy dầu bao, mở ra đều là những món điểm tâm đặc sắc , đưa cho Tiểu Tứ Tử ăn, “Tiểu Tứ Tử , trước tiên ăn lót dạ đã, phỏng chừng phải lát nữa mới được ăn cơm a, Triệu Phổ nói lát nữa hắn mời ăn đó.”

Tiểu Tứ Tử nhanh tay lấy điểm tâm ăn, thuận tiện cũng dứt cho Công Tôn một khối.

Công Tôn hỏi Triển Chiêu , “Bạch Ngọc Đường đâu rồi ?”

“Hắn trước tiên về nhà một chuyến đi.” Triển Chiêu chắc chắn hai tiếng, “Hãm Không đảo quả nhiên tài lực hùng hậu đi, ta hiện tại mới biết được tòa trang viên tại phía đông Khai phong phủ cùng nửa tòa sơn trang kia đều là sản nghiệp của Hãm không đảo đó.”

Tiểu Tứ Tử kinh ngạc, “Bạch Bạch rất giàu sao ?”

Triển Chiêu gật đầu, “Cũng không phải chỉ là có tiền bình thường thôi đâu, về sau chúng ta cứ ăn chực hắn là được.”

“Ăn chực sao ?” Tiểu Tứ Tử nghiêng cái đầu, Công Tôn dứt cho bé một khối điểm tâm, tránh cho bé cứ nói hươu nói vượn, vừa hỏi Triển Chiêu “ Biểu ca người đâu rồi ?”

.

Lại nói, ngoại trừ Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường còn có Tiểu Tứ Tử ,những người khác đều không biết Ân Hầu rốt cuộc có quan hệ gì với Triển Chiêu . Tuy rằng Công Tôn cùng Bao Đại nhân cũng không có ngốc, nhưng là chuyện nhà của người ta cũng không tiện hỏi, cũng không cần phải hỏi, sẽ theo đó mà gọi là “Biểu ca” để tránh gây phiền toái cho Triển Chiêu .

Triển Chiêu nghe xong cũng nhú mồm, “Ta cũng không biết a, ngày đó sau khi rời khỏi Thiên sơn cũng không có thấy mặt, nói là gặp được người quen, bảo chúng ta cứ đi trước, không cần xen vào chuyện của hắn.”

Triển Chiêu cũng không có lo lắng Ân Hầu sẽ xảy ra chuyện gì, hắn thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng không phải là ngày đầu tiên, chỉ là cũng có chút lo lắng, dù sao cũng đã lớn tuổi rồi.

Lúc này Bàng Thái Sư cùng đội ngũ của mình cũng ly khai, mã xa chuyển hướng về phủ Thái sư, trước khi đi còn không quên vẫy tay từ biệt với đám người Công Tôn .

Công Tôn rất ngạc nhiên mà hỏi Triển Chiêu , “Ta nghe nhiều tiếng xấu của Bàng Thái Sư , người ta còn đặt cho hắn danh hiệu Bàng giải, đứa con vô pháp vô thiên Bàng Dục của hắn còn được gọi là Tiểu bàng giải, hoành hành ngang ngược khiến cho người ta căm ghét, nhưng là ở chung mấy ngày, cũng không đến nỗi tệ a.”

Triển Chiêu chặc chặc hai tiếng khoát tay, “Tiên sinh ngàn vạn lần không được chủ quan a, Bàng Thái Sư ở bên ngoài và Bàng Thái Sư ở Khai phong không có giống nhau đâu.”

Công Tôn tỏ vẻ không hiểu.

“Gần đây, Người chuyên làm chuyện xấu cũng đều là nhìn người mới làm xấu a, người là thần y, có quan hệ tốt với người trăm lợi vô hại, ta công phu tốt, lúc quan trọng cũng có thể cứu mạng hắn, Triệu Phổ quyền cao chức trọng, Bạch Ngọc Đường cũng là nhân trung long phượng, Thái sư tự nhiên muốn nịnh bợ còn không được, làm gì có chuyện đắc tội. Còn nữa giữa chúng ta cũng không có xung đột lớn gì, gặp nhau cười một cái cũng chẳng sao, nhưng mà nếu như là chuyện nghiêm túc , Thái sư chắc chắn sẽ là người “Nhân bất vi kỷ” đó..... bắt qua yên tâm, hắn có khác tính.”

“Khác tính nào a ?” Công Tôn tò mò.

“Bao Đại nhân đó.” Triển Chiêu cười tủm tỉm với Công Tôn , gật đầu, “Yên tâm, toàn bộ Khai phong phủ ta đã xem xét qua, Bao Đại nhân là “đen” nhất ! gì chứ để kiểm chế Bàng Thái Sư quá tốt !

Công Tôn khe khẽ thở dài, “Kỳ thật chuyện khác cũng không có gì, ta chỉ sợ đến lúc đó quan trường tranh đấu, sẽ khó mà chống đỡ a.”

Triển Chiêu mỉm cười,, ngồi xổm bên người Công Tôn, nhẹ nhàng vỗ bả vai hắn, “ Tiên sinh chỉ cần chuyên tâm xem bệnh cứu người là được, những cái khác không cần để ý, cho dù nhanh mồm nhanh miệng đắc tội người khác cũng không sao, trên dưới Khai phong phủ văn đã có Bao Đại nhân chống đỡ, võ thì có ta làm chủ, ai cũng không thể làm hại người và Tiểu Tứ Tử đâu.”

Công Tôn cười cười nhìn Triển Chiêu , thật không hổ danh là đại hiệp, chỉ thuận miệng hứa hẹn một tiếng, nhưng lại làm cho người ta hoàn toàn an tâm.

Công Tôn ôm quyền chấp tay với Triển Chiêu , “ Cảm ơn Triển huynh trước nha.”

Triển Chiêu cũng ôm quyền đối với hắn chấp tay, “Khách khí, khách khí.”

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử lắc lắc, “Tiểu Tứ Tử ở đối diện tiểu viện của thúc được không, trong viện của thúc chỉ có hai phòng thôi, thúc ở một gian, trong viện còn có mấy con mèo a !”

Tiểu Tứ Tử vừa nghe có thể ở cùng chỗ với Triển Chiêu, vui vẻ đến vỗ vỗ tay.

Công Tôn đương nhiên là cũng cao hứng, làm hàng xóm với Triển Chiêu, nhất định mỗi ngày sẽ đầy lạc thú a.

Đội ngũ chậm rãi đi rớt cục cũng đã dừng lại trước cửa phủ Khai Phong.

Công Tôn xuống mã xa, ngẩng mặt lên nhìn xem —— quả thật giật mình.

Tiểu Tứ Tử há to miệng trầm trồ, “Oa, phủ Khai Phong thật lớn nha !”

Công Tôn cũng âm thầm tán thưởng, nguyên bản là tưởng rằng so với các nha môn bình thường Khai phong phủ cũng chỉ lớn hơn một chút, không nghĩ đến lại lớn đến như vậy.

Nha dịch cùng binh lính cũng trở lại vị trí của mình, Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử vừa mới xuống xe, liền đã nhìn thấy bên trong đại môn một đám tiểu tư chạy đến chuyển đồ, phía sau còn đi theo mười mấy nha hoàn trẻ tuổi.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, cùng Công Tôn đi qua đại môn, giới thiệu cho Công Tôn, “Ở phía bắc là đại đường nha môn, phía sau là nơi mà nha dịch trực ban. Phía bên kia sân là nơi ở của các nha dịch, sân bên đó là nơi luyện công và diễn binh, ở đó cũng có một quân doanh nhỏ, trong phủ Khai Phong cũng có năm trăm tinh binh, đều là đóng tại nơi đó.

Triển Chiêu lại chỉ về phía tây, “Bên đó là trù phòng cùng khố phòng, phía sau chủ yếu là nơi ở của các gia quyến, các nha hoàn cũng ngụ tại đó, thường ngày chúng ta cũng ít qua đó.”

Công Tôn gật đầu, lại cảm khái một lần nữa cũng đúng a, nhiều người như vậy nếu như phủ nha không lớn thì lấy đâu ra chỗ mà ở !

“Phía sau có một hoa viên.” Triển Chiêu giới thiệu, “trong hoa viên đó có một tiểu lâu, đó là tàng thư lâu, bên trong còn có một tàng thư các cửa riêng Bao Đại nhân, rất nhiều sách đó !”

Họ Công Tôn mắt sáng rực lên.

“Tiếp đó, phía sau hoa viên là thư phòng của Bao Đại nhân, sau thư phòng là phòng riêng của Bao Đại nhân, chúng ta sẽ lần lượt ở chung quanh hoa viên, còn có cả chỗ ở của Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều, Mã Hán nữa, phía sau thư phòng cũng có một số phòng của các nha dịch bảo vệ phủ, vào ban đêm phủ Khai phong cũng có thủ vệ tuần tra, bất quá cũng không nhiều người lắm, chia ba ca mà đi tuần.” Triển Chiêu nói xong, liền đi lên chỉ phía sau, “Cuối cùng là cửa sau, bên ngoài cửa sau cầu phủ nha có một gian nhà, cũng là thuộc về Khai phong phủ, phía sau còn có từ đường, thiện đường, hiệu thuốc”

Tiểu Tứ Tử và Công Tôn đều là ngẩng mặt há to miệng mà nghe.

“Lại đi về phía sau nữa có nhà lao, dùng để tạm giam phạm nhân, xung quanh đều có binh lính canh gác, còn có cả một địa lao thật lớn, chuyên giam giữ những trọng phạm, phía sau đó nữa là một thiên lao của phủ Khai phong, cuối cùng là rừng. Trên núi có mỏ đá, các phạm nhân sẽ đến đó lao động khổ sai, phía sau cánh rừng còn có bãi săn bắn. Bất quá bãi săn cũng không có thuộc về Khai phong phủ, đó là nơi các võ tướng hoặc các công tử, thiếu gia trẻ tuổi cùng bằng hữu đến săn thú, bên trong cũng có linh dương, nai, hoẵng linh tinh, nhưng cũng không có mãnh thú.”

Công Tôn liên tiếp gật đầu —— Quy mô của Khai Phong phủ thật là lớn a !

Đang nói chuyện thì có một người trung niên nam tử khoảng bốn, năm mươi tuổi đến hành lễ với Triển Chiêu, “Triển đại nhân.”

Triển Chiêu đáp lễ, giới thiệu với Công Tôn, “vị này là Bao phúc, Phúc thúc đi theo Bao Đại nhân đã hơn ba mươi năm rồi, là quản gia của Khai phong phủ đó, những công chuyện bên ngoài thúc đều nắm được hết, nếu có gì không biết cứ tìm thúc hỏi là được.” Nói xong, Triển Chiêu giới thiệu Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử cho Bao phúc, Bao phúc nhanh chóng hành lễ, mang theo hai nha hoàn còn đang nhìn Tiểu Tứ Tử chăm chăm, đi chuẩn bị phòng ở cho Công Tôn.

Công Tôn nhìn bóng dáng hần, liền cảm giác được một sự khôn khéo, giống như cái khôn khéo có được trên người quản gia của nhà Bạch Ngọc Đường, Bạch phúc kia.

Đúng rồi, Khai phong phủ tổng cộng có bốn đại môn chia bốn hướng, ở phía nam là cửa lớn nha môn, cơ bản là không được tùy tiện đi vào, cửa phía tây là đường lớn náo nhiệt nhất của phủ Khai phong, ở đó vừa lúc có một gian phòng bỏ trống, lúc trước đại nhân còn lo không biết nên dùng nó để làm gì, lúc này vừa tốt, chuẩn bị làm thành một cái hiệu thuốc, tiên sinh lúc rảnh rỗi có thể đến đó tọa chẩn a.” Triển Chiêu giới thiệu cho Công Tôn xong liền mang theo một lớn một nhỏ tiến vào hoa viên.

Trong hoa viên không có kỳ hoa dị thảo, là một hoa viên bình thường, nhưng cây cối cũng rất đẹp, mai lan trúc cúc thập phần tao nhã lịch sự, có thể thấy là được chăm sóc cẩn thận.

“Lúc Bao Đại nhân có hứng thú hay là có chuyện cần suy nghĩ đều là đi chăm sóc hoa viên, cho nên cây cỏ rất đẹp.” Triển Chiêu lại có chút ngưng ngưng, cười cười, “bất quá những lúc ta có chuyện cần suy nghĩ

đều là thích bút bút mấy lá hoa cỏ, cho nên Bao Đại nhân cảm ta những lúc đó không được đến hoa viên a” Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử nhìn nhau cười, chợt nghe “Meo ô” một tiếng.

Hai người ngửa mặt nhìn lên đầu tường, hoảng sợ.

Chỉ thấy trên đầu tường vậy, trên giả sơn, trên cây có thật nhiều mèo đang nằm ở đó, đầy đủ màu sắc, đầy đủ trạng thái, có lười biếng ngủ gật, lại có ngoe nguẩy cái đuôi.

“Thật nhiều mèo a.” Tiểu Tứ Tử buồn bực.

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ, “Ai, ta cũng không biết có phải là trời sinh đã có thể dụ mèo không nữa, dù sao , bình thường ta ở chỗ nào cũng đều có thể dẫn tới mấy con đại miêu đến. Vốn lúc đầu chỉ có hai ba con thôi, bắt quá trù phòng đại nương cùng đám tiểu nha hoàn đều là mang thức ăn đến nuôi chúng, cho nên có thể lũ mèo này,, một truyền mười, mười truyền trăm a, người xem cuối cùng lại tụ tập thành đông đến như vậy.”

Nói xong, Triển Chiêu còn không quên nhắc nhở Tiểu Tứ Tử , “Nhóm tiểu nha hoàn tuy là cũng thường xuyên tắm cho chúng, nhưng vẫn nên ít ôm chúng thôi, cẩn thận có rận a.”

“Không lo.” Công Tôn vỗ hà bao trên lưng Tiểu Tứ Tử , “Mang theo chút dược thảo hương, sâu rận gì cũng không sợ, lát nữa ta sẽ viết một phương thuốc, tất cả mọi người đều mang một chút trên người, sẽ không sợ con trùng nữa.”

Triển Chiêu tự nhiên thật cao hứng, có đại phu quả thật khác biệt nha, Công Tôn ở lại Phủ Khai phong thật quá tốt, đây chính là thần y a, so phái ngự y trong cung còn khí phái hơn nha.

Toàn bộ phủ Khai phong mang đến cho Công Tôn cảm giác thật khí phách, đơn giản nhưng không hề nghèo nàn, lịch sự mà tao nhã, sạch sẽ và ngăn nắp, lại mang đến cho người ta cảm giác thân tình.

Phủ Khai phong trong tưởng tượng của Công Tôn phải là một nha môn lãnh như băng, cho nên trước đó hẳn vẫn không hiểu một người sáng sủa nhiệt tình như Triển Chiêu sao lại có thể ở lại đây làm việc, thì ra không phải như vậy a, trừ bỏ đại đường nha môn phía trước, phía sau chính là một đại gia đình. Có thể thấy được Bao Đại nhân bình thường rất hòa khí, đám nha hoàn cũng hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng lại rất lễ phép, thật không hổ danh tể tướng đầu triều, tể gia trị quốc bình thiên hạ, mọi thứ đều chu toàn.

Cho cho Công Tôn đơn giản thu thập một chút nhập gia tùy tục, quay đầu lại đã không thấy Tiểu Tứ Tử , trong viện lại có thanh âm truyền ra.

Công Tôn đi đến cửa vừa nhìn, chỉ thấy mười mấy nha hoàn xinh đẹp đang quây thành một vòng, vây Tiểu Tứ Tử ở giữa.

Tiểu Tứ Tử lớn đến từng đó cũng chưa gặp một lúc gặp được nhiều cô nương như vậy, trong tay đám nha hoàn còn nựng nựng mà dứt điểm tâm cho bé, bộ dáng bé cũng thật ngượng ngùng.

Công Tôn dở khóc dở cười, xem ra nếu như mình có bận rộn, cũng không phải lo không có người chiếu cố cho Tiểu Tứ Tử rồi.

Vừa qua buổi trưa, Triệu Phổ liền phái người đến mời, nói cùng đến để cử đối diện phủ Vương gia ăn cơm.

Công Tôn sờ sờ cằm, “Tên như vậy nghe có chút phạm thượng”

“để cư lâu kỳ thật chỉ là một danh tự mà thôi, vì đối diện vương phủ mới được như vậy.” Triển Chiêu mỉm cười, “Ồ đó có món cua rất ngon.”

Công Tôn muốn cười, Triển Chiêu không chỉ là đại hiệp còn là một cật hóa, xem ra chỗ nào có món ngon hẳn đều biết rõ nhất, bắt quá cũng thật kỳ quái,, hẳn ăn uống nhiều như vậy mà cũng không có béo, chẳng lẽ nguyên nhân là do quá hiếu động sao ?

Lần này bọn Bao chẳng đi tuần, liền phá luôn mấy đại án tử, trở về phủ Khai Phong lại không có án tồn, vì thế mà tất cả mọi người cũng đều vô cùng thoải mái.

Bao Đại nhân hình như có tâm sự, không có cùng bọn Triển Chiêu đi ăn, chỉ là vợ vàng ăn chút cơm,

Bất quá Bao đại nhân tựa hồ có tâm sự, cũng không cùng Triển Chiêu bọn họ đi ăn cơm , vội vàng hẹn Bàng Thái Sư , cùng đi tìm Bát vương gia, còn mang theo cả đồng đại bảo nữa, xem ra là có quan hệ với Đào hoa nương nương kia.

Triển Chiêu cũng cảm thấy án tử này có kỳ cục, nhưng cũng không muốn hỏi quá nhiều.

Tới cửa đề cư lâu, Triển Chiêu quét một vòng nhìn xung quanh —— không thấy con bạch mã nào cả !

Mọi người cũng nhau lên lầu, trong nhà gian lâu ba, Triệu Phổ nâng mặt, rất mất thể diện mà ngáp một cái.

Triển Chiêu cùng Công Tôn và Tiểu Tứ Tử vào đến cửa, nhìn thấy cảnh này cũng có chút buồn bực.

Tiểu Tứ Tử bò lên ghế hỏi Triệu Phổ , “Cửu cử sao vậy ?”

Triệu Phổ nhìn trời, “vẫn là ở bên ngoài tốt hơn a, thanh tĩnh a.....” vừa nói vừa hỏi Triển Chiêu , “Phủ Khai phong các người còn giường trống không ? đêm nay cho ta tá túc đi.”

Triển Chiêu nghe xong liền nhú mày, hẳn có vương phủ lớn như vậy không ở, đến Khai phong ở làm gì ?

Âu Dương Thiệu Chỉnh nháy mắt với Triển Chiêu , nhỏ giọng nói —— bị Hoàng thái phi tụng kinh a !

Triển Chiêu hiểu rõ, anh hùng từ xưa đến nay đều sợ mẹ a.

Tiểu Tứ Tử tò mò, hỏi Triệu Phổ , “Cửu cử a, mẫu thân của người sao lại nói người a ?”

Âu Dương Thiệu Chỉnh cười xấu xa, “Còn không phải vẫn là chuyện đó sao, nhanh chóng thành thân sinh hài tử đi.”

“Cửu cử hiện nay không có ai sao ?” Tiểu Tứ Tử khổ hiểu.

Triệu Phổ bĩu môi, lắc đầu nói với Tiểu Tứ Tử , “từ trước đến nay, có một địch nhân vĩnh viễn không ai có thể thắng được !”

“Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt.

“Nương a.” Triệu Phổ rất thành thật mà nói, “Người đánh không được, người cãi cũng không lại !”

Công Tôn buồn cười, “Người đã lớn đến như vậy rồi, lập gia đình cũng là chuyện bình thường, còn trốn cái gì, bất hiếu tử !”

Triệu Phổ khóe miệng rút trừ.

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Cửu cử muốn lấy chồng sao ?”

“Phốc” Âu Dương Thiệu Chỉnh phun trà, Triển Chiêu lại còn nghiêm túc nghiên cứu thực đơn trên tường, vừa thỉnh thoảng hướng ra ngoài cửa sổ nhìn đường cái một chút —— Bạch Ngọc Đường còn chưa đến a ?

Triệu Phổ buồn cười nhìn Tiểu Tứ Tử

Công Tôn thân thủ nắm lấy mặt Tiểu Tứ Tử , “Người lại nữa rồi, nam nhân thì phải lấy vợ, chỉ có nữ nhân mới là gả chồng a.”

“Ác” Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, rất dễ tâm mà hỏi Triệu Phổ , “Cửu cử muốn lấy ai a ?”

Triệu Phổ nâng cằm bĩu môi, “Không vừa ý ai hết.”

“Uy” Âu Dương Thiệu Chỉnh đem khuỷu tay nhẹ nhàng chạm vào Triệu Phổ , “Ngày mai, lúc dùng thiện khăng định sẽ có rất nhiều người đến cầu thân a, người định ứng phó thế nào ?”

Triệu Phổ mặt cũng dài ra, “Không đi không được sao ?”

“Ngày mai đến đâu dùng bữa ?” Công Tôn tò mò.

“Phải rồi, ngày mai Hoàng thượng muốn mời văn võ bá quan dự tiệc, thuận tiện tiếp đãi xử thần, tất cả mọi người đều phải đi.” Âu Dương Thiệu Chỉnh giải thích cho Công Tôn .

Công Tôn gật đầu, hắn là cũng không liên quan đến mình,, bất quá cảnh Triệu Phổ bị ép hôn cũng thật thú vị. Triệu Phổ cầm chén định uống nước, lại nhìn đến Tiểu Tứ Tử bên người Công Tôn còn đang liếc mắt nhìn chính mình đâu, mí mắt còn đang cau lại kia, hình như là có gì đó bất mãn.

Triệu Phổ cảm thấy thật thú vị, liền cúi đầu định hỏi bé một chút, không ngờ Tiểu Tứ Tử xị mặt, không thèm để ý đến Triệu Phổ.

Triệu Phổ buồn bực, nhìn theo bé.

Tiểu Tứ Tử quyết miệng, rõ ràng là sinh khí với Triệu Phổ.

Triệu Phổ vò đầu —— ta làm gì đắc tội nó a ?

Tiểu Tứ Tử tức giận cái gì ? chính là tức giận câu nói kia của Triệu Phổ —— không vừa mắt ai hết !

Âu Dương Thiệu Chinh nâng cằm, “Đói quá a, có thể ăn cơm chưa ?”

Triển Chiêu nhìn ra bên ngoài, “Bạch Ngọc Đường sao còn chưa có tới ? không ai đi báo cho hắn sao ?”

“Sáng sớm đã đi đưa tin rồi.” Tử Ảnh nhảy xuống từ nóc nhà, phía sau là Giả Ảnh,, hai người hình như là đã ở trên nóc nhà mà ngấm một hồi, “Có phải xảy ra chuyện gì làm chậm chạp hay không a ?”

Triển Chiêu khẽ cau mày, “Không thể nào, hắn nếu như không tới nhất định sẽ phải người đưa tin đến, chắc không phải là”

“Làm sao vậy ?” Triệu Phổ thấy Triển Chiêu đột nhiên nghiêm túc đứng lên, tâm nói hay là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ai ngờ Triển Chiêu sau một lúc trầm mặc, nói ra một câu, “Có phải là hắn lạc đường hay không a?”

Tất cả mọi người đều đỡ cái trán

Đang lúc còn nghi hoặc, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân rất nhỏ, sau đó cửa nhà gian được đẩy ra.

Bạch Ngọc Đường đi đến.

Hắn vừa mới vào cửa, trong phòng tất cả mọi người đồng loạt “soạt” một tiếng quay đầu lại nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, khó hiểu mà quay đầu lại nhìn mọi người, sau đó liền ý thức được có thể là do mình đến trễ, liền mở miệng nói nhanh, “Thật có lỗi.”

Triển Chiêu một tay cầm chiếc đĩa, chăm chăm nhìn mà đánh giá trên dưới Bạch Ngọc Đường một lần, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên đầu vai hắn, “Trên vai có một cánh hoa.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, thân thủ vỗ vỗ, rơi xuống một cánh hoa màu hồng nhạt.

Công Tôn nhìn chăm chăm cánh hoa rơi trên nền đất, sờ cằm, “Nhìn thấy được đây là hoa đào.”

“Trên giày còn có đất a” Âu Dương Thiệu Chinh chắc chắn lắc đầu, “Đi có vẻ rất vội vàng a ?”

“Àn,” Triệu Phổ gật gật đầu, “lại là đất màu đen, ở trong thành Khai phong vốn không có, người lại ở phía đông, trên núi phía đông thực ra có loại đất này người không phải là đi lên núi đi ?”

Triển Chiêu neho mắt lại, “Núi phía đông, có một vườn hoa quả, phía tây là cánh rừng hoang không có người ở. Mấy ngày nay trời cũng không mưa, đất ướt chỉ ở phía đông mới có, người là đi đến vườn hoa quả a ?”

“Nếu như là dính phải cánh hoa đào, nơi người đi chắc chắn phải là rừng đào.” Triệu Phổ nâng cằm cười hi hi, “ chắc không phải Bạch Ngũ gia người cũng muốn gặp đào hoa nương nương đó chứ ?”

“Cũng cầu hoa đào a?” Âu Dương giật mình.

“Đây không phải là đã làm chuyện thừa thãi rồi sao ?”

Triển Chiêu bưng chén trà thổi a, thổi a, “Người nếu như muốn có hoa đào cũng đâu cần phải cầu a, chỉ cần chìa cái mặt ra là hoa đào đóa đóa nở rộ cho người xem.”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, bình tĩnh đi đến bên bàn ngồi xuống, nhìn nhìn mọi người, “Ta quả thật là muốn gặp đào hoa nương nương đó.”

Mọi người sững sốt, soạt một tiếng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát, mở miệng, “Nói đùa thôi.”

.

Nhìn khuôn mặt thản nhiên còn mang ý cười của Bạch Ngọc Đường , Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh —— Bạch Ngọc Đường vậy mà cũng nói đùa sao !

Tử Ảnh túm túm Giả Ảnh —— Bạch Ngọc Đường có phải gặp chuyện gì cực tốt hay không, làm sao mà tên ngàn năm mặt than lại có thể nói đùa chứ !

“Nói nghiêm túc, người đến vườn đào làm cái gì vậy ?” Triển Chiêu buồn bực.

“Gặp phải chuyện lạ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trong phủ của ta có một cái nha hoàn, tên là cái gì Đào hay là cái gì Hạnh đó, ta cũng không rõ lắm, đã mất tích.”

“Mất tích ?” Triển Chiêu nhú mào, “ Là bỏ đi hay là gặp phải chuyện gì ?”

“Ta căn bản cũng không biết, vừa rồi lúc ra cửa định đi ăn cùng mọi người, liền thấy mấy nha hoàn ngoài cửa khóc sụt sùi, ta liền đi hỏi thử.” Bạch Ngọc Đường nhú mào, “nha hoàn kia hình như là một tháng trước bị một tên bạc tình ruồng bỏ , liền ủ rũ không vui, sau đó tên bạc tình kia lại lấy một cô nương nhà giàu, còn phũ phàng sỉ nhục nha hoàn kia, khiến cho nàng ta phải nhảy sông tự vẫn, may mắn được người trong phủ đúng lúc phát hiện, cứu lại.”

Công Tôn lắc đầu, “đầu năm nay những kẻ bạc tình phụ nghĩa thật đúng là không ít a.”

Triệu Phổ gật đầu, “Thật đúng là rất thiếu đạo đức.

“Ba ngày trước, nha hoàn kia đột nhiên cầm một ngọn nến cùng tiền giấy, hơn nửa đêm đã đi ra ngoài.”

“Hơn nửa đêm sao ?” Công Tôn kinh ngạc, “Cầm theo nến cùng tiền giấy để làm gì ?

“Một nha hoàn thân thiết với nàng ta nói rằng, nàng ta rất hận nam nhân kia, vẫn muốn trả thù, ngày đó đi ra ngoài, nàng ta hình như có nói, đã có biện pháp để thu thập người nọ.” Bạch Ngọc Đường nhún nhún vai, “ Nha hoàn kia nghĩ rằng nàng ta có thể là đi đến ngôi miếu nào đó để thắp hương nguyện rửa linh tinh đi, cũng không có ngăn cản, nhưng mà nàng ta đi rồi, liền cả ba ngày cũng không có thấy quay trở lại.”

“Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi.” Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Nghĩ luẩn quẩn trong lòng mà đi tìm nam nhân kia đồng quy vu tận chẳng hạn, nhưng mà còn chưa kịp ra tay đã bị hạ độc thủ cũng nên đi.”

Mọi người cũng cảm thấy khả nghi, nhưng là vì sao lại mang theo cả nến thơm với cả tiền giấy mà đi trả thù a ?

“Gia đình canh cửa nói, nàng ta là hướng phía vườn hoa quả mà đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta đến vườn hoa quả đó gặp phải một lão đầu, hắn nói đêm hôm đó đích xác có nhìn thấy có một cô nương đi vào vườn, lúc đầu hắn còn hoảng sợ vì tưởng là nữ quỷ, bất quá cô nương kia lại hỏi hắn rừng đào đi hướng nào ?”

“Lại là hoa đào sao ?” Triển Chiêu nhú mào, tại sao lần này trở về lại có quan hệ với hoa đào nhiều như vậy a ?

“Ta đi rừng hoa đào, không có gặp ai nhưng là nhặt được một chút đồ vật này nọ.” Bạch Ngọc Đường lấy đồ ra đặt trên bàn, chỉ thấy là một chuỗi xích tay hạt đào. Hạt đào được điêu khắc tinh xảo thành một đóa hoa xinh đẹp, là hoa gì thì không có nhìn ra, tổng cộng có bảy hạt, dùng một dây tơ màu hồng mà khâu lại.

“Trông rất tinh xảo a.” Công Tôn nhận lấy xem.

“Còn có chữ nữa.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mặt trái của đóa hoa đào.

Công Tôn đem một viên hạt đào đến xem, chỉ thấy quả thật là trên mỗi đóa hoa đều có chữ trên mặt trái, tổng cộng có bảy chữ, Công Tôn đọc trong chớp lát, đọc thuận lại là —— Tào Kiềm sẽ chết không toàn thân.

“Tào Kiếm là ai ?” Triển Chiêu tò mò.

“Ta về nhà hỏi một chút, nghe nói chính là cái tên tình lang phụ bạc kia.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Là do chính tay nha hoàn kia khắc sao ?” Triển Chiêu cầm vòng tay nhìn, cảm giác được oán khí tràn ngập, “Chết cháy không toàn thân a”

Triệu Phổ nói với Tử Ảnh cùng Giả Ảnh, “Đi thăm dò chi tiết về Tào Kiếm này xem.”

“Dạ” Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đi ra ngoài.

Triệu Phổ thấy không khí đột nhiên ngưng trọng, liền nói, “Ai, đầu năm nay nữ nhân một khi trở mặt thì đi nguyên rủa cũng là chuyện thường, có lẽ cũng không gây ra đại sự gì đâu, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng đúng, mọi người trước hết cứ yên tâm ăn cơm đã.

Cơm mới ăn được một nửa Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã trở lại, còn mang theo một tin tức kinh người —— nghe nói đêm qua, thành nam Khai phong phủ có một hộ gia đình phát sinh đại hỏa hoạn: lửa cháy, thư phòng sụp, tân lang mới thành thân của nhà này đã chết, còn bị xà ngang cháy rục nửa đập trúng, chết không toàn thân. Người đó, tên gọi là Tào Kiếm.

Mọi người nghe xong, trong nhất thời cũng không biết nói gì.

Thật lâu sau, Triển Chiêu lắc đầu nói một câu, “Mới vừa gặp phải cái Đào hoa trái, lần này lại đến cái Hạnh đào chú, ai lại gây thù chuốc oán với trái đào a ?”

47. Q.3 - Chương 47: Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó

Mọi người ăn cơm xong, thấy thời gian vẫn còn sớm, Triển Chiêu đã muốn đến nhà Tào Kiếm ở thành nam đó xem xét tình hình, ngoài ra hẳn còn cho Trương Long Triệu Hổ mang theo người giúp đỡ Bạch Ngọc Đường tìm cái nha hoàn mất tích kia.

Mọi người dù sao cũng đều nhàn rồi, thôi thì dù sao cũng cần đi tiêu thực, liền cùng nhau hướng thành nam mà đi.

Nhân duyên của Triển Chiêu chỉ cần nhìn xem số người chào hỏi hẳn trên đường thôi cũng đã biết là quá tốt, hẳn một đường đi, một đường có người hướng hẳn chào hỏi, thật tình thì cũng nghe được không ít những đánh giá về vị “Tào Kiếm” kia.

Mọi người nhanh tổng kết một chút, Tào Kiếm là một tài tử bình thường, gia cảnh không tốt, cũng chẳng có tiền đồ gì. Hẳn vốn là có quan hệ mờ ám với một nha hoàn, nói chung hẳn hình dáng cũng không tồi, cũng rất phong lưu, rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng là gần đây cũng đứng đắn hơn, sau khi lấy vợ ở rể thì như thoát thai hoán cốt vậy, lần điệu nói chuyện còn chẳng khác gì một phò mã tân lang, rất cao ngạo.

Chuyện xảy ra với Tào Kiếm hôm qua, nghe nói là do trong nhà đột nhiên bốc cháy, lúc ấy không biết tại sao Tào Kiếm lại bị nhốt ở trong thư phòng không ra được, lại còn phải chịu cái kết cục chết không toàn thân nữa.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bọn họ đã đến cửa của gia viên bị cháy kia, một trang viên tại thành nam, gia chủ sở hữu một phường nhuộm, Hoàng viên ngoại. Phủ Khai phong phú hộ không ít, Hoàng viên ngoại cũng không được tính là rất giàu, nhưng mà gia trạch thật cũng không nhỏ, chỉ là lúc này trông cũng rất bị thâm, dù sao cũng đang phải lo tang sự đâu.

Điều khiến hắn lo nhất chính là khuê nữ hắn mới vừa thành thân đã thành quả phụ a, từ tối hôm qua đã ngất đi, đến bây giờ vẫn còn chưa có tỉnh lại đâu, cuộc sống sau này biết trải qua như thế nào đây, hai lão phu thê hắn chỉ còn biết than thở cùng lấy nước mắt mà rửa mặt.

Đang lúc đau buồn, quản gia tiến vào nói với hắn, “Lão gia, người của Phủ Khai phong đến.”

Hoàng viên ngoại có hơi sững sốt, “Phủ khai phong sao ? Ai đến ?”

“Triển đại nhân.”

Hoàng viên ngoại cả kinh, “Triển Chiêu?”

“Đúng vậy.” Quản gia gật đầu, “Nói là muốn hỏi một chút chuyện tình của cô gia.”

Hoàng viên ngoại vỗ cái bàn phất cái đứng lên, khiến cho người bạn đời già của lão cũng phải hoảng sợ.

“Lão gia ?” hoàng phu nhân khó hiểu.

“Ta đã cảm thấy được đang yên đang lành tại sao lại cháy như vậy, không cần nói nữa a, là do có người muốn hãm hại con rể ta đi.” Hoàng viên ngoại nói với quản gia, “Nhanh đi mời Triển đại nhân vào đây.”

Quản gia gật gù đầu, nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu, “Hắn còn dẫn theo rất nhiều người nữa a.”

“Là Nha dịch của phủ Khai phong sao ?” Hoàng viên ngoại cũng không có cảm thất ngạc nhiên, Triển Chiêu tốt xấu gì cũng là quan tứ phẩm a, Khai phong phủ cũng là một nha môn bé thế, làm gì có chuyện chỉ có một mình đi phá án chứ.

“Nhìn không giống.” Quản gia nói, “Ân, một công tử bạch y, cực kỳ tuấn tú, một thư sinh thanh tú, còn ôm một hài nhi, còn có một nam nhân hắc y, nhìn có chút đáng sợ, một người đầu đỏ như lửa”

Hoàng viên ngoại tâm sự nặng nề, lại bị quản gia nói nhiều, tức giận chân, “Ai nha, người còn quản hắn là ai nữa, chỉ cần là người Triển Chiêu mang đến, đều mời hết vào đây.”

“Vâng.” Quản gia nhanh chân chạy.

Sau khi đám người Triển Chiêu vào phủ, được mời đến phòng khách dùng trà, Hoàng viên ngoại ra đón, trước tiên là bồi tội với Triển Chiêu , nói là trong nhà hắn có tang sự, không thể ra đại môn nghênh đón được.....

Triển Chiêu khoát tay, bảo hắn không cần khách khí, mình tới là vì công sự thôi.

Hoàng viên ngoại hỏi Triển Chiêu , là chuyện gì vậy.

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, cũng không có nói nhiều về chuyện nha hoàn của Bạch Ngọc Đường , cũng không phải là hắn muốn giấu giếm hay thiên vị ai, mà là tình huống vẫn chưa rõ, nếu nói ra vạn nhất chuyện này lan truyền, phỏng chừng sẽ làm cho cả Khai phong phủ lòng người hoảng sợ.

“Ta vừa ăn cơm liền nghe thấy mọi người nhắc đến nhà viên ngoại vô cớ bị cháy.” Triển Chiêu nói, “Cảm thấy được chuyện này có chút kỳ quái, cho nên muốn đến xem một chút gian phòng bị cháy cùng thi thể của Tào công tử Không biết có tiện hay không a ?”

“Tiện chứ.” Hoàng viên ngoại gật đầu, “Ta cũng cảm thấy con rể ta chết có chút kỳ quái, Triển đại nhân nếu có thể xem xét một chút ta cũng yên tâm, nếu như thật là thiên tai, ta đây liền chấp nhận, còn nếu như là có người mưu hại con rể ta hại nữ nhi ta thành góa phụ, Triển đại nhân, ngài nhất định phải giúp ta đòi lại công đạo a ! Ta nhất định phải đến Khai phong phủ kêu oan.”

Triển Chiêu gật đầu, Hoàng viên ngoại liền đứng dậy dẫn đường.

Nơi bị cháy chính là thư phòng của Hoàng phủ, cơ hồ đã bị thiêu rụi, cả gian phòng đều bị đốt thành than, sụp cả xuống.

Âu Dương Thiếu Chính ngồi xổm xuống gõ gõ than củi cứng như đá trên nền đất, nhìn xung quanh, chỉ thấy trừ thư phòng thì các nơi khác đều không hề bị hao tổn chút nào. Âu Dương Thiếu Chính ngẩng đầu lên liếc nhìn Triệu Phổ một cái, Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường —— mọi người trong lòng đều hiểu ý, những ngày này mặc kệ là gió hay bão cũng đều không có, đang yên đang lành sao lại có thể cháy rụi hoàn toàn như vậy, trừ khi là bị phóng hỏa

“Ta có thể xem thi thể một chút sao ?” Triệu Phổ hỏi hoàng viên ngoại.

“Được, ở linh đường phía trước.” Hoàng viên ngoại định dẫn đường lại có chút lo lắng mà nhìn Tiểu Tứ Tử một cái, tựa hồ là có nghi hoặc —— Tiểu hài tử cũng muốn đến linh đường xem thi thể sao ?

Công Tôn nhớ đến, mặc dù từ nhỏ Tiểu Tứ Tử không sợ thi thể, nhưng là cũng không nên xem nhiều, vì thế liền giao cho người khác ôm một chút.

Triệu Phổ thân thủ đưa tay, “đến đây a, Tiểu Tứ Tử”

Bình thường nếu như Công Tôn không rảnh, Tiểu Tứ Tử đầu tiên theo chính là Triệu Phổ .

Lúc này cũng vậy, Triệu Phổ vừa mới giang tay ra, Tiểu Tứ Tử cũng là giang hai tay, cười tùm tùm như là muốn nhào qua, nhưng khi mới nhào được một nửa, Tiểu Tứ Tử như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, quệt cái miệng, liền chuyển phương hướng về phía Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, bản năng mà đưa tay đón lấy, mang Tiểu Tứ Tử ôm chặt,, hai người đối mặt nhìn nhau.

Tiểu Tứ Tử mím chặt quai hàm, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường , ý là —— Thúc phải ôm !

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử, lại xem Triệu Phổ

Triệu Phổ ôm ngực —— thật đau lòng a ! Tiểu Tứ Tử chán ghét hấn a !

Triển Chiêu cũng có chút buồn bực, nhẹ nhàng vỗ Triệu Phổ một cái, ý tứ là —— người chọc giận gì nó vậy ?

Triệu Phổ này thật oan uổng a, đầu lắc lắc như cái trống bỏi —— tháng sáu tuyết rơi a, lão tử đây cũng chiều nó như thân sinh nhi tử mà !

Âu Dương Thiếu Chinh vuốt cằm, “Hay là Tiểu Tứ Tử nhìn thấu được bản chất lưu manh của Vương gia, cảm thấy được là gần mực thì đen gần đèn thì sáng nên tránh xa người a, tiểu hài tử thật rất có tiền đồ đó !”

Triển Chiêu không nói gì nhìn nhìn hấn, Âu Dương cười xấu xa.

Công Tôn đi theo Hoàng lão gia đến linh đường, cũng đã nhìn tình huống phía sau, có chút buồn bực —— Tiểu Tứ Tử không phải là thích Triệu Phổ nhất sao, hôm qua còn nói chuyện suốt cả đêm trên mã xa nữa, không biết một lớn một nhỏ có thể tán gẫu cái thể loại chuyện gì nữa ? Triệu Phổ cũng thật nhàm chán, cùng đứa trẻ bốn tuổi rưỡi nói chuyện suốt một đêm, sao hôm nay Tiểu Tứ Tử đột nhiên lại không thèm để ý đến hấn rồi ?

Bất quá Công Tôn cũng không có thời gian để nghĩ nhiều, cùng Hoàng viên ngoại vào linh đường, sau một lúc thì nói “Thất lễ,” liền kiểm tra thi thể Tào Kiếm trong quan tài.

Ngoài sân, Triển Chiêu cũng là bởi vì công sự còn quan trọng hơn, cũng theo vào, Triệu Phổ tủi thân đứng ở góc tường mà đau lòng, Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên vỗ vỗ bả vai hấn mà an ủi.

Chỉ còn lưu lại Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đứng ở giữa sân, hai người vẫn nhìn nhau.

Tiểu Tứ Tử nhéo nhéo hai cái, cảm thấy bị ôm vậy thật không thoải mái chút nào.

Bạch Ngọc Đường ôm cũng không có cảm thấy thoải mái, nhịn không được liền hỏi Tiểu Tứ Tử , “Làm sao vậy ?”

Tiểu Tứ Tử bĩu cái môi, nhỏ giọng mà than thở một câu.

Tiểu Tứ Tử thanh âm thật sự rất nhỏ, nhưng mà Bạch Ngọc Đường vẫn có thể nghe được, giống như là nói cái gì mà, “Cửu cửu nói ai cũng thấy chướng mắt”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cái gì mà ai cũng đều chướng mắt ?”

Tiểu Tứ Tử đỏ đỏ miệng than thở, nói nương của Triệu Phổ muốn hấn thú thê, hấn lại nói ai cũng chướng mắt.

Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi, “vậy thì thế nào ?”

Tiểu Tứ Tử bĩu môi lần nữa, “Phu thân tốt như vậy mà thúc ấy cũng thấy chướng mắt.”

Bạch Ngọc Đường lông mi khẽ mào, dở khóc dở cười, lại thấy xa xa Triệu Phổ vẫn còn nhìn trộm hai người chỗ này đâu, tựa hồ là rất để ý chuyện Tiểu Tứ Tử không thèm nhìn mình. Bạch Ngọc Đường đến bên tai

Tiểu Tứ Tử, nhỏ giọng nói, “Cháu hiểu làm rồi, Triệu Phổ nói chướng mắt, chính là chướng mắt nữ nhân a.”

Tiểu Tứ Tử sững sốt, “Nữ nhân sao ?”

“Phụ thân cháu là nam nhân” Bạch Ngọc Đường nói xong, ngẩng đầu hỏi Triệu Phổ giúp Tiểu Tứ Tử .

“Người thấy Công Tôn có được không ?”

Triệu Phổ nghe xong cũng thấy mặc danh kỳ diệu, cũng không có xem xét khi Bạch Ngọc Đường hỏi câu kia, gật đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường đối Tiểu Tứ Tử chọn mi một cái —— xem đi ! Ai hán cũng chướng mắt nhưng lại vừa ý phụ thân cháu đó !

Tiểu Tứ Tử vốn vẫn đang xỉ mặt hướng về phía trước, nay lại nở nụ cười thật tươi.

.....

Bạch Ngọc Đường âm thầm mà cảm khái, cái nắm sâu mi khổ kiếm cùng cái nắm mặt mày hơn hở quả thật khác biệt a.

Nghĩ đã ổn thỏa, Bạch Ngọc Đường liền đi qua đem Tiểu Tứ Tử phóng lại trong lòng Triệu Phổ .

Triệu Phổ ngây ngô mà tiếp lấy.

Tiểu Tứ Tử liền ôm lấy cổ hán, thật ngọt ngào mà gọi một tiếng, “Cửu cửu !”

Triệu Phổ kinh ngạc, bất quá cũng nhanh vui vẻ lên, “Ai”

Tiểu Tứ Tử rất vui vẻ mà nói, “Cửu cửu đúng là tốt nhất !”

Triệu Phổ cả người đều thư thái a đồng thời hán cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ nhóc này lúc này ăn phải thứ gì không tốt sao ? tính tình lại bất chợt lớn đến như vậy điểm này có vẻ cũng giống như cha của nó, ai nha ,cho dù không phải thân sinh nhưng cũng là mưa dầm thấm đất a, mong là về sau đừng có như cha nó, thoát một cái lại trở lên “đáo đẽ” như vậy a, xem ra phải nhanh nhanh dẫn nó về chính đạo a !

Bên cạnh, Âu Dương Thiếu Chinh vuốt cằm mà nhìn Bạch Ngọc Đường , lại nhìn một chút Tiểu Tứ Tử , tự hỏi —— Nga ? Có ý ta a.

Bạch Ngọc Đường xoay người tiến vào linh đường, lúc này Công Tôn đã đang nghiệm thi rồi.

Ban đầu, Hoàng viên ngoại đã tìm thổ công đến, muốn chỉnh trang lại cho thi thể Tào Kiếm một chút sao cho da dẻ con người, đừng có giống như một khối thịt bùi nhùi cháy sém, nhưng là thổ công mới vừa thấy đã sợ hãi bỏ chạy, nói rằng căn bản không có cách nào có thể chỉnh trang lại được.

Công Tôn nhìn kỹ tình trạng của thi thể, lấy ra trong hầu bao một bộ găng tay màu đen, cũng không biết là được làm từ loại tơ gì, đeo vào tay, sau đó lấy ra một con dao, cắt da ở cổ thi thể.

Hán vẫn tiếp tục cắn đến ngực.

Hoàng viên ngoại nhìn cũng có chút buồn nôn, lại cũng không đành lòng mà xem tiếp, liền chạy nhanh ra ngoài hít thở không khí.

Triển Chiêu cũng không biết Công Tôn muốn làm gì.

Bạch Ngọc Đường vừa mới bước vào linh đường, chỉ thấy Công Tôn đang mở rộng lồng ngực thi thể, cho tay vào, móc ra một lá phổi.....

Bạch Ngọc Đường yên lặng, xoay người lại, đi ra ngoài.

Công Tôn nâng phổi lên nhìn trong chốc lát, lại thả trở vào, tay lại tiếp tục đào đào thêm lát nữa, lấy ra một lá gan.

Triển Chiêu khoe miệng rút trờ, tuy rằng với khám nghiệm tử thi thì đây chính là chuyện bình thường, nhưng mà động tác Công Tôn đào nội tạng người ta lại tự nhiên như việc Tiểu Tứ Tử lấy ra viên kẹo trong hà bao vậy, cổ họng hắn đã có chút muốn nôn, quả thật nhìn người cũng không thể nhìn tướng mạo thôi a.

Hoàng viên ngoại bên ngoài hiên cũng lau mồ hôi, tâm nói, thư sinh thoát nhìn trông yếu đuối thanh tú này sao lại ra tay ngoan độc như thế a..... thật là đáng sợ.

Tiếp theo đó Công Tôn cắt một chút gan, bỏ vào trong một cái chén nhỏ, bên trong chén bỏ thêm một chút nước thuốc tùy thân mang theo, chỉ trong chốc lát sau, Triển Chiêu nhìn thấy được thủy vốn dĩ không màu nay lại biến thành màu xanh biếc, nhú mảy đến một người thường còn biết, chắc chắn có vấn đề.

Công Tôn ra khỏi linh đường, đến giếng nước trong viện kéo một thùng nước, rót vào trong thùng một chút bột thuốc, tháo bao tay tẩm vào trong thùng nước, cẩn thận rửa sạch sẽ.

Mọi người đều chú ý đến hai tay hắn vẫn còn sạch sẽ, thì ra cái bao tay kia không hề thấm nước.

Sau đó Công Tôn lại múc nước, cẩn thận tẩy lại lần nữa.

Triệu Phổ buồn bực hỏi Tiểu Tứ Tử, “Găng tay của phụ thân cháu là thế nào a ?”

Tiểu Tứ Tử trả lời, “Là phụ thân nhờ nữ tú tốt nhất ở quê nhà dệt lên đó, hai tầng tơ tằm, ở giữa còn có một lớp giấy dầu.”

Triệu Phổ hỏi rõ, gật đầu, “Thì ra là thế, phụ thân cháu thật là thông minh a.”

Tiểu Tứ Tử bật cười lớn một tiếng.

Triệu Phổ đã tìm ra bí quyết, thì ra nếu muốn làm cho nó vui vẻ, chỉ cần khen cha nó là được a.

.....

Công Tôn rửa sạch tay, nói với Triển Chiêu, “Tào Kiếm là trúng độc mà chết, lúc cháy thì đã chết rồi. Phổi hắn không có khói đen, có nghĩa là lúc hắn bị cháy thì chết rồi, mà trong gan hắn còn có lưu lại độc dược, độc có thể là trúng lúc uống rượu, chính là hạt đinh hồng.”

“Ai nha !” Hoàng viên ngoại nhảy dựng, “Con rể ta lúc vui đều uống hai chén, đặc biệt buổi tối lúc đọc sách hay viết tự đều thích uống Ai lại hại chết con rể ta ? !”

Triển Chiêu hỏi hắn, “Là ai mang rượu cho hắn ?”

Hoàng viên ngoại nhanh chạy ra ngoài gọi quản gia tới.

Quản gia mặt mày vô tội, nói, “cô gia buổi tối thường thích uống rượu hoa điều, bình thường đều là do hắn lúc ở ngoài sẽ tự mình mua về.”

“Trang lão bản hàng rượu là một lão nhân bị câm điếc.” Quản gia giải thích, “Chúng ta cũng đã mua rượu của hắn vài chục năm rồi, hàng xóm láng giềng đều mua rượu của lão uống a, cho tới bây giờ cũng chưa có xảy ra chuyện gì hết.”

Triển Chiêu biết, tám phần là không có liên quan đến hàng rượu đó, hắn nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường —— Có lẽ nha hoàn kia sẽ không thoát được quan hệ, nàng ta có động cơ, cũng có thể là sau khi động thủ thì bỏ trốn a.

Bạch Ngọc Đường gật đầu có vẻ hiểu được.

Triển Chiêu quay đầu lại hỏi Hoàng viên ngoại, “Viên ngoại, Tào Kiếm có kẻ thù nào không vậy ?”

“Có”

Không đợi Hoàng viên ngoại nói, chợt nghe thanh âm của một nữ nhân vang lên.

Mọi người nhìn ra phía cửa, một nha hoàn đỡ một nữ nhân toàn thân đồ tang, mặt tái nhợt đi ra.

“Thụy Vân.” Hoàng viên ngoại nhanh ra đỡ lấy, “Sao con lại chạy ra đây, cẩn thận cảm lạnh.”

Mọi người đại khái cũng đoán được, vị này chính là nương tử của Tào Kiếm —— Hoàng đại thiếu thư Hoàng thụ vân.

“Ta biết, tướng công ta có một cừ nhân, hận hãn thấu xương.” Hoàng thụ vân nói, “đó là một cô nương, là một nha hoàn, tên đầy đủ ta không biết nhưng mà biết nàng ta gọi là Hạnh nhi, một nha hoàn của một gia đình rất giàu có, nhưng là nha ai thì ta cũng không rõ ràng lắm.”

Tất cả mọi người không nói lời nào —— trong lòng cùng cảm khái, thực sự gọi là Hạnh nhi a.

Triển Chiêu hỏi, “Hoàng tiểu thư cho rằng Hạnh nhi đó sát hại Tào kiếm sao ?”

“Chính là nàng ta hại chết tướng công ta, nàng ta rất hận tướng công ta !” Hoàng thụ vân vừa nói vừa lau nước mắt, “Nàng ta là đồng hương với tướng công ta, thương yêu tướng công ta, nhưng mà tướng công không có cảm tình với nàng. Sau khi thành thân với ta, nàng ta vẫn cứ dây dưa không dứt, tướng công ta bản tính vốn hiền lành, không đành lòng làm tổn thương nàng cho nên lúc nào cũng nhường nhịn, nhưng mà nàng ta lại càng làm tới. Một tháng trước chúng ta có gặp nàng ta, nàng ta nguyện rửa tướng công ta sẽ chết không được tử tế, chết không toàn thân còn nói nàng ta nhất định sẽ không buông tha cho tướng công ta”

Hoàng viên ngoại nghe được giậm chân, “Ai nha, Thụ Vân, chuyện lớn như vậy sao con lại không nói ?”

Hoàng thụ vân bất đắc dĩ, “Phụ thân, tướng công là sợ mọi người lo lắng, không cho phép con nói.”

Mọi người yên lặng nhìn nhau một cái —— vị hoàng tiểu thư này thật quá đơn thuần a, khó trách sao lại bị Tào Kiếm xoay vòng vòng, xem ra là Tào kiếm sợ Hoàng lão gia hoài nghi sẽ tra xét về việc phong lưu trước đây của mình đi.

Hoàng viên ngoại nhíu mày, cho người dìu Hoàng thụ vân về nghỉ ngơi, nơi này hẳn sẽ xử lý.

Lúc Hoàng thụ vân đi vẫn còn khóc, còn nói tướng công nàng chết thật oan ức, cầu mọi người giúp hẳn đòi lại công đạo.

Hoàng viên ngoại cũng trầm mặt xuống nói với Triển Chiêu , “Triển đại nhân, tuy ta không dám nói vị Hạnh nhi kia chính là hung thủ, nhưng mà nàng cũng không thoát được hiềm nghi a.....”

Triển Chiêu gật đầu, “Viên ngoại không cần lo lắng, ta sẽ điều tra rõ ràng, mặt khác nếu như đã là hung án, xin mời Hoàng lão gia hãy viết đơn kiện , đến phủ Khai phong cáo trạng, chúng ta mới dễ dàng điều tra án tử.”

“Đúng, đúng” Hoàng viên ngoại vội gật đầu, sai người đi tìm thầy cáo viết đơn kiện.

Sau khi mọi người từ biệt Hoàng viên ngoại quay về phủ Khai phong, trong lòng đều có nghi hoặc thật lớn —— tại sao lại có thể như vậy ?

Triển Chiêu hỏi Công Tôn , “Tiên sinh, thi thể có để lại manh mối gì không ?”

“Có a” Công Tôn gật đầu.

“Là đầu mối gì ?” mọi người đều hỏi Công Tôn .

Công Tôn nhận lấy Tiểu Tứ Tử , không nặng không nhẹ mà nói một câu, “Người chết là một nữ nhân.”

.....

“Sao ?”

Mọi người trầm mặc một lúc lâu, kinh hoảng hô lên một tiếng.

Ngay cả mặt than thường nhật diện vô biểu tình Bạch Ngọc Đường cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Phụ thân người sao lại đùa lớn như vậy a !”

Tất cả mọi người đều gật đầu —— đúng như vậy a !

Triển Chiêu buồn bực hỏi Công Tôn , “Người vừa rồi không nói chẳng lẽ là ?”

Công Tôn cười, hỏi Tiểu Tứ Tử , “Tiểu Tứ Tử vừa rồi con có nhìn đến vị Hoàng tiểu thư kia không ?”

“Có nha” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Thân thể nàng có tốt không ?” Công Tôn hỏi.

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ một chút, gật đầu, “Khỏe !”

“Nàng ta có giống dáng điệu của một người bị đả kích lớn, tinh thần bất ổn cùng thống khổ, cả đêm không ngủ không ?” Công Tôn hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử xoa xoa cái trán, nghiêng đầu, “Không có giống a mặt tùy rằng rất trắng, nhưng mà mắt cũng không có tơ máu nha, thân thể tuy là hơi nghiêng ngả nhưng bước chân không có loạn phải không nha phụ thân ? thân thể xem ra là rất tốt nha.”

Công Tôn gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với đáp án của Tiểu Tứ Tử.

Mọi người ở đây đều thuộc dạng thông minh.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Giả trang”

“Tiểu thư kia giả bộ, nhưng Hoàng viên ngoại kia lại không giống vậy.’ Triệu Phổ lầm bầm.

“Chính xác !” Công Tôn gật đầu, “Hoàng viên ngoại hiển nhiên là do lao tâm lao lực quá độ”.

“Người chết chính là một nữ nhân, như vậy là Tào kiếm không chết.” Âu Dương Thiếu Chinh nhú mày, “Hạnh nhi lại mất tích”

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau một cái —— xem ra, vị Hoàng tiểu thư nhìn có vẻ đơn thuần kia một chút cũng không có đơn thuần a.

48. Q.3 - Chương 48: Trong Án Có Án

Mọi người vốn chỉ là tiện đường đến Hoàng phủ một chuyến, không nghĩ tới lại gặp được một kỳ án.

Nguyên bản Hoàng thụ vân cùng Tào kiếm là người bị hại nay bỗng chốc lại trở thành hung thủ hại người.

Đám người Triển Chiêu đầy bụng hồ nghi, trở lại Khai phong phủ liền đã thấy ở cửa Trương long Triệu hổ mang theo một đám đông nha dịch trở về.

“Có manh mối gì hay không ?” Triển Chiêu hỏi

Trương Long Triệu Hổ lắc đầu, “Triển đại nhân, chúng ta đem người đi tìm gần như toàn bộ thành đông, cũng đã hỏi thật nhiều người, cũng không có tìm ra vị cô nương kia.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, làm sao có thể cứ thế mà biến mất ? hay là thực sự đã gặp phải độc thủ.

“Còn nữa, chúng ta còn phát hiện ra một chuyện lạ.” Mã Hán nói với Triển Chiêu .

“Lúc chúng ta đi tìm người, có mấy quản gia phú hộ tới tìm chúng ta, nói là trong phủ bọn họ cũng có nha hoàn bị mất tích.”

“Cái gì ?” Triển Chiêu giật mình.

Công Tôn cũng kinh ngạc “Nha hoàn mất tích sao ?”

“Đúng vậy, phần lớn cũng đều có hoàn cảnh rất giống với nha hoàn của quý phủ nhà Ngũ gia.” Triệu Hổ nói: “ Có người bị lừa dối tình cảm, lại có người bị chồng phụ bạc tóm lại đều là thương tâm vì bị phụ lòng, điểm giống nhau chính là bọn họ đều hơn nửa đêm mang theo tiền giấy cùng nến thơm xuất môn, rồi không thấy trở lại nữa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— lại có loại chuyện này !

“Ai nha, có phải là hoa tâm công tử hay không a ?” Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được mà hỏi, “Hoa tâm công tử này lại không đi dụ dỗ tiểu thư mà lại đi dụ dỗ nha hoàn a.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Có tổng kết qua chưa, tổng cộng đã mất tích bao nhiêu người rồi ?”

“Trước mắt đã có sáu người.” Triệu Hồ trả lời, “Chúng ta đang định đưa những người này đến từng nhà hỏi xem tình hình thế nào.”

“Đã mất tích đến sáu người rồi sao ?” Triển Chiêu hỏi “Sao lại không có ai đến báo án a ?”

“Điều này cũng dễ hiểu.” Công Tôn thở dài, “Cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, có thể do chủ nhân đó sợ phải chịu trách nhiệm, nên liền giấu giếm đi.”

Tứ đại hộ vệ mang theo người phân công nhau đi thăm dò, đám người Triển Chiêu đi vào trong Khai phong phủ.

Bao chứng vừa đi ra, thấy Triệu Phổ liền cảm thấy kỳ quái, “Vương gia chưa tiến cung sao ?”

Triệu Phổ buồn bực “Tiến cung gì ?”

“Bất vương gia nói, Hoàng thượng sai người tìm người khắp nơi .” Bao chứng cười cười, “ Nói là đêm nay còn phải cùng người kẻ xướng người họa nữa mà.”

Triệu Phổ sờ cằm, “ Còn muốn Song Hoàng xướng cái gì a ?”

Bao chứng bước lên một bước, đến bên nói nhỏ vào tai hắn.

“Nga ?” Triệu Phổ đột nhiên vui vẻ, thuận tay giao Tiểu Tứ Tử cho Bạch Ngọc Đường bên cạnh, sờ đầu bé một chút, quay đầu lại nói với Công Tôn , “Ta đi trước, lát nữa các người tiến cung, đêm nay trong cung nhất định sẽ có chuyện hay để xem.”

Nói xong liền mất dạng.

Công Tôn có chút không hiểu —— việc gì phải nói với hắn.

Bao chứng cũng sờ sờ chòm râu.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vẫy tay chào Triệu Phổ , sau đó liền liếc Bạch Ngọc Đường đang nâng mình một chút.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy thật buồn bực, vì sao tất cả mọi người đều thuận tay đưa Tiểu Tứ Tử ỉnh ?

Tiểu Tứ Tử cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một hồi lâu, Tiểu Tứ Tử đột nhiên ôm cánh tay trừng hắn.

Bạch Ngọc Đường có chút vô tội mà nhìn bé.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ tay trái Bạch Ngọc Đường một chút, lại vỗ vỗ mông mình một chút, “Nâng ở đây.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người bắt quá cũng làm theo.

Tiểu Tứ Tử lại tay phải hắn, “Thấp xuống một chút, nâng phía sau.”

Bạch Ngọc Đường nghe theo.

Tiểu Tứ Tử xe dịch cái mông, “Ôm cao lên chút.”

Bạch Ngọc Đường nghe theo, đem Tiểu Tứ Tử ôm cao lên một chút, Tiểu Tứ Tử thuận tay ôm lấy cổ hắn.

Công Tôn cùng Triển Chiêu ở một bên đều gật đầu, “Chuẩn rồi !”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm giúp Bạch Ngọc Đường sửa lại chút tóc, nói với hắn, “Sau này phải ôm tiểu hài nhi như vậy a ! không được nâng như nâng một cái nắm đâu.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, nói lại bé một câu, “Cháu không phải là một cái nắm sao”

Chỉ là Bạch Ngọc Đường còn chưa có nói hết, Công Tôn liền ở phía sau xua tay với hắn.

Nhìn lại Tiểu Tứ Tử .

Chỉ thấy mặt Tiểu Tứ Tử soạt cái liền trằm xuống.

Bạch Ngọc Đường nhẩn cười —— Lại biến thành vẻ mặt của cái nắm buồn thiu ban nãy rồi.

Triển Chiêu lắc đầu —— sao lại đi khi dễ Tiểu Tứ Tử a.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy mình hơi quá, có lẽ nên dỗ bé vui vẻ a, nhưng mà phải dỗ tiểu hài tử như thế nào, hẳn không có kinh nghiệm về việc này, đang định hỏi Triển Chiêu một chút lại nghe thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêm túc nói, “Bạch Bạch là một đại mỹ nhân a, khuynh quốc khuynh thành thiên hạ vô song.”

.....

“Phốc.....” Triển Chiêu lập tức cười đến gập người, Công Tôn nhanh chân lên ôm lấy Tiểu Tứ Tử, xoay người bỏ chạy vào Khai phong phủ.

Bạch Ngọc Đường thật lâu sau mới tiêu nộ khí, nhìn lại bốn phía, mọi người đang nhẩn cười hai bên đều đã chạy hết, ngay cả Bao chửng cũng cố gắng kiềm chế khóe miệng đang nhếch lên của mình, bảo trì uy nghiêm của Bao Đại nhân, quay người lại đi vào trong phủ, cước bộ kia cũng thật lưu loát a.

Đại môn phủ Khai phong lớn như vậy, trong chốc lát đã chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cùng Triển Chiêu đang ôm bụng cười vang.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẳn cười đến vui vẻ như vậy, liền đẩy hẳn một cái. Triển Chiêu không đứng vững, liền lao đảo.

Bạch Ngọc Đường chấp tay phía sau đi và phủ Khai phong.

Triển Chiêu đứng vững chạy lên đuổi kịp, thuận tiện cũng lấy tay vỗ hẳn một cái, khiến Bạch Ngọc Đường cũng chao đảo một cái, Triển Chiêu liền bỏ chạy lên phía trước.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu đi theo, cùng hẳn tiến vào trong sân, bên còn đánh giá xung quanh, “Thì ra phủ Khai phong lớn như vậy a.”

Triển Chiêu lui về từng bước, đứng bên cạnh hẳn, cười hỏi, “Cũng không tệ lắm phải không?”

“Ân Không tồi cũng không phải là tốt quá a.” Bạch Ngọc Đường nói xong, chỉ tay vào một loạt những đại miều, tiểu miều ăn no đang ngồi liếm móng trên đầu tường gần đó hỏi, “Thân thích của người a?”

“Phải.” Triển Chiêu vươn tay nhéo lấy hai bên quai hàm Bạch Ngọc Đường mà kéo khuôn mặt đẹp của hẳn, “Các thức bá a di của ta đều đến xếp hàng nghênh đón người đó, sao người còn không cúi chào đi!”

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài của mình vỗ nhẹ lên hai bàn tay còn đang nhéo da mặt mình của Triển Chiêu, “Nhẹ tay chút, khuôn mặt này nếu như bị véo hồng sẽ không tìm được cái thứ hai đâu.”

Triển Chiêu kinh ngạc, buông tay, thuận tiện còn giúp hẳn xoa xoa cho căng lại, miệng lại nói, “Phải a, nếu như véo hồng rồi thật quá đáng tiếc”

Hai người bên này còn đang nháo, chợt nghe sau lưng truyền đến thanh âm riu rít đầy hưng phấn.

Hai người nhìn qua nơi phát ra tiếng động, hoảng sợ, chỉ thấy ngoài cửa viện, đại khái có đến mười mấy nha hoàn đang tụ thành một chỗ, ngay cả Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đều nhập vào đó, không biết đã trà trộn vào khi nào nữa.

Đám nha hoàn kia lúc này vẫn còn đang nâng mặt nhìn ngẩn ngơ đâu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chợt nghe thấy đến tiếng hút không khí nổi lên bốn phía.

Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn nhìn, đám nha hoàn kia lại chuẩn bị ngất lúc trước, Triệu Phổ cùng Công Tôn tiến vào, các nàng đã bị kích thích không nhỏ rồi, lại bị Tiểu Tứ Tử thu hút một chút, phỏng chừng tim gan phèo phổi cũng đã lộn tung cả, lúc này lại ra thêm đòn sát thủ, Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại có lẽ đem các nàng “Giết” triệt để a.

“Ai, lưu một mạng người lập địa thành phật a.” Triển Chiêu tay túm túm tóc Bạch Ngọc Đường, làm hẳn phải quay đầu lại, sau đó túm một chút tay áo trắng của hẳn, “Đi, mời người uống rượu.”

Bạch Ngọc Đường đi theo Triển Chiêu đến uống rượu của phủ Khai Phong.

Hai người vừa mới chạy khỏi viện, bên này bọn nha hoàn tiếc hùn hục oa oa gọi lớn.

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đang nâng mặt hỏi các tân tử muội xung quanh, “Xứng không, xứng không ?”

“Quá xứng quá xứng a.” Đám nha hoàn đồng loạt gật đầu, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm, “Thật đúng là rất xứng đôi.....”

Bọn nha hoàn “soạt” cái quay đầu lại, chỉ thấy Bao Đại nhân vuốt vuốt chòm râu đứng ở phía sau các nàng a.

Bọn nha hoàn đang nâng mặt cũng đã quên phải nói gì.

Chỉ nghe Bao Đại nhân “chặc chặc” hai tiếng, chấp tay phía sau xoay người đi.

Bọn nha hoàn trầm mặc lúc lâu sau, Thần Tinh Nhi liền “Ai nha” một tiếng, “Bao Đại nhân cũng thật đáng yêu a”

“Đúng a.” Nguyệt Nha Nhi cũng đồng ý, “Tuy là thật đen nhưng mà cái mặt cũng quá suât á.”

Vừa nói dứt lời, các nha hoàn tả hữu đều nhìn nàng, thật lâu sau, cùng nhau chỉ nàng nói, “Khẩu vị Nguyệt Nha Nhi thật nặng a.”

Cũng không có để ý đến đám nha hoàn còn đang cười đùa đó, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã ở trong sân ngồi uống rượu.

Công Tôn thay một bộ y phục mới, nắm tay Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, ôm bé đặt lên trên ghế, đề đầu bé cúi xuống hướng về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực.

Công Tôn ngối xổm xuống nhắc Tiểu Tứ Tử, “Nói a !”

Tiểu Tứ Tử tội nghiệp ngẩng đầu lên kéo kéo Bạch Ngọc Đường, chấp tay sau dít mà cọ cọ mũi chân, bĩu môi, “Cháu sai rồi..... !”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Công Tôn lại chọc cái bụng Tiểu Tứ Tử, “Còn gì nữa.”

Tiểu Tứ Tử hé miệng, “Cháu đã không lễ phép.”

Công Tôn vẫn tiếp tục trạc trạc bé, “Tiếp tục đi.”

Tiểu Tứ Tử giống như một viên tròn phụng phịu mà mếu máo, “Thức không nên tức giận.”

Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn vẫn còn muốn trạc trạc bé nữa, thân thủ ngăn lại, “Đồng ngôn vô kỵ, ta làm sao có thể tức giận được.”

Tiểu Tứ Tử kéo kéo Công Tôn, như là muốn nói —— Phụ thân xem đi ! Đã nói thức ấy sẽ không tức giận mà.

Công Tôn đến bên cạnh bé ngồi xuống, Triển Chiêu cũng rót cho hắn một chén rượu.

Tiểu Tứ Tử nhảy xuống đất, chạy vào trong viện chơi với đám tiểu miêu nhi, hơn nữa lại bị đám nha hoàn trốn ở chỗ nào đó bắt được, dút cho không biết bao nhiêu là đồ ăn nữa.

Ba người vừa uống được vài chén, đã thấy Bao Chứng đi vào trong sân, “Các người chuẩn bị một chút đi, một lát nữa cùng bản phủ tiến cung.”

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn đều sững sốt.

Công Tôn chỉ chỉ chính mình, “Ta cũng phải đi sao ?”

Bao Chứng gật đầu một cái, “Hoàng thượng nghe nói ta tìm được sư gia, nhất định muốn gặp người.”

Bao chứng nói xong, chỉ thấy Triển Chiêu nháy mắt với mình một cái, vừa liếc liếc Bạch Ngọc Đường.

Bao chứng cũng biết được, Bạch Ngọc Đường chắc chắn không muốn tiến cung gặp Hoàng thượng gì đó, bèn bước đến cạnh hắn, ngồi xuống bên bàn, cười nói, “Hoàng thượng hôm nay chẳng qua cũng chỉ là thiết đãi cơm canh bình thường, không cần tuân theo nghi lễ trong cung, hơn nữa” Bao Chứng tạm dừng lại một chút, “Tình hình cụ thể vẫn còn phải nhờ Bạch thiếu hiệp giúp một tay.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, bất quá Bao chứng đã dẫn người đến tra án tử của Phái Thiên sơn, cũng coi như có ân với phái Thiên sơn, lại còn bắt đi kẻ địch của phái Thiên sơn hắn, mình cũng không thể không nể mặt, liền nói, “Bao Đại Nhân mời nói.”

Bao chứng mỉm cười, ai nói Bạch Ngọc Đường ngang ngược, cảm kích hữu lễ, gia giáo thật rất tốt.

“Hoàng thượng bảo ta tìm hai cô nương có võ công tốt tiến cung..... Mà nữ nhân có công phu tốt nhất của Phủ Khai phong ta có lẽ chỉ có Trù phòng đại nương”

Triển Chiêu nhần cười, “Cần Khôn thập thức thiêu hỏa còn a !”

Bao Đại Nhân cũng cười, đây là tổng kết mà Triển Chiêu rút ra được từ lần đầu tiên nhìn thấy Trù phòng đại nương dùng thanh củi đốt lò đánh những nha dịch không ngoan ăn cơm, từ Khai phong phủ đã nhanh chóng truyền ra, ngay cả dân chúng Khai phong cũng đã biết.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Võ công rất cao sao, muốn cao đến đâu ?”

“Người giang hồ bình thường đánh không lại.” Bao chứng nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đối ngoài cửa viện không nặng không nhẹ gọi một tiếng, “Thần Tinh, Nguyệt Nha !”

Chỉ trong chớp lát đã thấy hai cái nha hoàn chạy vào, có lẽ vừa rồi còn đang đùa giỡn với đám nha hoàn của phủ Khai Phong, lúc vào khuôn mặt còn mang nét cười, cúi đầu đứng sau Bạch Ngọc Đường, “Thiếu gia .”

Bạch Ngọc Đường hỏi Bao chứng, “Hai nàng được không ?”

Bao chứng thật ra đã nghe Triển Chiêu nhắc đến , hai nhà hoàn này công phu rất tốt, nhưng là thoát nhìn cũng đều chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cũng không biết có được không.

.....

“Ách, Thiếu hiệp, chuyện kỳ thật là như vậy.” Bao chứng nói, “Lần này Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi, trừ bỏ văn võ bá quan trong triều còn có cả sứ giả các phiên quốc. Trong đó phiên quốc xứ thần ở phía Nam là nữ nhân, lại vừa mới thành lập một môn phái mới, gọi là Tổ Nữ phái, chương môn là.....”

“Điều Tổ Tổ phải không ?”

Bao chứng còn chưa có dứt lời, Nguyệt Nha Nhi đã nói.

Bao chứng gật đầu, cũng rất kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng đã nghe đến môn phái này, bất quá là một môn phái mới nổi mấy năm gần đây, có vẻ như là một môn phái khá thịnh ở Xa quốc, có điều dù sao cũng không phải là võ lâm Trung Nguyên chỗ nên cũng không biết rõ lắm.

Bạch Ngọc Đường hỏi Nguyệt Nha Nhi, “Dùng loại công phu gì ?”

Nguyệt Nha Nhi trả lời, “Điều Tổ Tổ thân phận không rõ, khoảng độ trên dưới ba mươi tuổi, nguồn gốc võ công không rõ, có điều thiện dùng ám khí cùng độc chương, thuộc về các môn phái Phía Nam. Kinh công có vẻ không tốt lắm nhưng chương lực kinh người, binh khí là một chiếc bạch xà nhuyễn tiên.”

Bao chứng buồn bực, “Nguyệt Nha cô nương nhận thức Điều Tổ Tổ sao ?”

Thần Tinh ở bên cạnh chêm vào, “Nguyệt Nha Nhi chính là Công Tôn tiên sinh phiên bản võ lâm a !”

Công Tôn nghe không hiểu, “Sao ?”

“Không phải Công Tôn tiên sinh bác học đa tài, cái gì cũng biết sao ! Nhưng mà chuyện của giang hồ võ lâm khẳng định là ngài sẽ không biết.” Thần Tinh Nhi tính cách khác biệt với Nguyệt Nha Nhi, hoạt bát

lạnh lợi hơn, trêu ghẹo, “Nguyệt Nha Nhi trí nhớ rất tốt, những chuyện giang hồ đều được nàng tìm hiểu hết, cái gì cũng biết đó !”

Công Tôn cười chấp tay với Nguyệt Nha Nhi.

Nguyệt Nha Nhi lại cảm thấy có chút ngại ngùng.

Bạch Ngọc Đường hỏi Thần Tinh Nhi, “Có thể đánh thắng không ?”

Thần Tinh Nhi nhướng mi, “Đương nhiên.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nói với Bao chứng, “Đại nhân, Thần Tinh Nhi có bảy phần công lực của mẫu thân ta, đừng nói là người giang hồ bình thường, cho dù là cao thủ giang hồ, muốn thắng nàng ta cũng khó, trừ khi có được công lực như ta cùng Triển Chiêu.”

“Nga.....” Bao chứng yên tâm gật đầu, vội đứng lên chấp tay với Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi, “Đêm nay phiền hai vị cô nương cùng bản phủ tiến cung, đến lúc đó, có lẽ còn phải phiền hai vị giúp đỡ.”

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi vội vàng hoàn lễ, “Đại nhân khách khí, có việc gì xin cứ sai bảo.”

Mọi người sau khi thảo luận xong xuôi, Triển Chiêu nhẹ nhàng chụp chụp bả vai Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người có đi không a ?”

Bạch Ngọc Đường nhún mày, hẳn thật sự cũng không muốn đi, gặp cái gì Hoàng đế chứ, bất quá

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Tứ Tử không biết đã chạy đến khi nào, nhanh tay bắt lấy tay áo hắn.

“Bạch Bạch cùng đi đi nha !”

Bạch Ngọc Đường nhìn bé.

Công Tôn ôm bé lên, tiều bé, ý là —— Người lại muốn ý kiến gì nữa.

Tiểu Tứ Tử sờ sờ đầu, “Cùng đi thì càng náo nhiệt sao, nếu không một mình Bạch Bạch ăn cơm tối thật không có ý nghĩa.”

Triển Chiêu cũng liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, tuy nói Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi từ trước đến nay đều rất được việc, nhưng mà dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, vạn nhất nếu bị thương nương hắn nhất định sẽ không khách khí với hắn đâu, vì thế liền gật đầu, “Được.”

Đối diện Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi mở to hai mắt —— Oa ! Tâm tình Thiếu gia hôm nay thật quá tốt nha ! Quả nhiên vừa gặp Triển Chiêu là cái gì cũng dễ làm hết.

.....

Chạng vạng, mọi người liền theo Bao Đại Nhân tiến cung.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều cưỡi ngựa.

Bao chứng thì mang theo Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi, còn Công Tôn thì ôm Tiểu Tứ Tử ngồi kiệu tiến cung.

Vén màn lên, Tiểu Tứ Tử nhìn phong cảnh bên ngoài.

“Phụ thân, Khai phong thật sự rất lớn nha .” Tiểu Tứ Tử sau khi đến Khai phong phủ, tâm tình cũng rất tốt, hay có thể nói là sau khi gặp được mọi người, tiểu tử kia liền lúc nào cũng vui vẻ, Công Tôn đã sắp không nhớ rõ nó khóc đến mất mũi tèm nhem khi nào nữa.

“Tiểu Tứ Tử, lát nữa tiến cung không được nói bậy nghe chưa ?” Công Tôn nhéo nhéo quai hàm Tiểu Tứ Tử, “Nói càng ít càng tốt.”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Còn nữa a, người khác hỏi con cái gì, con không được nói không tốt về phủ Khai phong, cẩn thận không bị người ta gài bẫy”

“Gài bầy là cái gì a ?” Tiểu Tứ Tử khó hiểu.

Công Tôn cười, “Chuyện trong cung, phụ thân cũng không biết nhiều, ân, nói như thế nào đây, Bao Đại Nhân quyền cao chức trọng.....”

“Nga.” Tiểu Tứ Tử như là đã hiểu, gật gật đầu, “Phụ thân, chúng ta không thể gây phiền phức cho Tiểu Bao tử có phải không nha ?”

Công Tôn nở nụ cười, nhéo nhéo cái mũi bé, “Đúng vậy !”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ ngực, ý bảo Công Tôn cứ yên tâm.

Tất cả mọi người đi vào từ cửa Nam, Triển Chiêu mang theo Bạch Ngọc Đường đi vào từ cửa Bắc.

Tại cửa Bắc, quả nhiên có rất nhiều thị vệ,, Nam Cung Kỳ cầm một bản vẽ, đang phân công nhân thủ làm việc.

Triển Chiêu xuống ngựa, “Nam Cung.”

Nam Cung Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy Triển Chiêu thì gật gật đầu, “Triển huynh.”

Triển Chiêu đi đến trước mặt hắn, lại thấy Nam Cung đang đánh giá Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cùng những người bình thường tiến cung khác không giống nhau, ít nhất thì cũng không nhìn ra là hắn vui hay không vui.

Nam Cung chấp tay, “Kính ngưỡng đã lâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, người này hắn không biết, bất quá hắn có vẻ biết mình là ai, tính cách có vẻ cũng rất đặc biệt.

“Nam Cung Kỳ” Triển Chiêu giới thiệu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường trong lòng hiểu rõ, thì ra là cao thủ đệ nhất đại nội thị vệ, cũng chấp tay với hắn.

Nam Cung Kỳ làm tư thế thỉnh hai người vào trong.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào cung, theo cửa bắc mà đi, trải qua một con đường thật dài hai bên đều là tường cao vây kín, đáng lẽ là đường càng đi phải càng rộng nhưng mà không biết vì sao, lại càng ngày càng hẹp.

Triển Chiêu cũng ý thức được, mình lại lạc đường rồi, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ mà nhìn hắn, “Hoàng cung đại Tổng được cấu tạo theo hình giếng, người đã quẹo hai lần, còn quẹo nữa là chúng ta lại theo cửa bắc mà ra ngoài đó.”

Triển Chiêu xấu hổ mà gãi gãi đầu.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, đưa tay sờ sờ vách tường, chỉ chỉ về phía đông, “Đi hướng này, ra khỏi ngõ nhỏ, theo hướng Nam là đến nơi thôi.”

Triển Chiêu còn thực sự mà gật đầu, “Đúng thế, giống như ta nghĩ sao, vì vậy mới dám cả gan mặt dày mà dẫn đường a.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười mà đi với hắn, tại lúc Triển Chiêu lại không phân rõ ra được phương hướng mà kéo hắn lại, chĩa chĩa một phía, ý bảo —— Là bên này !

Triển Chiêu ngẩng đầu, ưỡn ngực tiếp tục dẫn đường, đã thấy được đường Hoàng cung rộng rãi phía trước rồi, hắn âm thầm mà cảm khái —— Lần này thế nhưng đã thành công mà đến nơi ! Trước đây mỗi lần đều là trực tiếp bay lên nóc nhà mà tìm đường, Bạch Ngọc Đường quả thật là không thể thiếu khi du ngoạn, quả là chuột vương vạn năng !

Hai người đến nơi, liền thấy phía trước có hai người đến, thấy được một cái đầu đỏ tươi đặc biệt, chính là Âu Dương Thiếu Chính. Bên người Âu Dương còn có một nam nhân sóng vai đi cùng, nam nhân này thoạt nhìn không đến ba mươi tuổi, một thân hắc y giống Triệu Phổ. Người này so với Triệu Phổ thì gầy hơn, da rất trắng, Âu Dương Thiếu Chính vừa đi vừa không biết nói gì, hắn thì chỉ lẳng lặng đi một bên, mặt không

hề đổi khiến cho Triển Chiêu cảm thấy có chút quen mắt. Bất quá Bạch Ngọc Đường mặt than mà nói là giống băng sơn, người này thì có chút âm trầm, còn mang một cỗ lệ khi thâm trầm ngoan liệt lãnh khốc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— người nào mà sát khí nặng vậy ?

“Ừ” lúc này Âu Dương Thiếu Chính nhìn đến hai người bọn họ, thân thủ múa may nhiệt tình giống y như cái đầu đỏ rực của hắn vậy.

“Hai người đã tới rồi, Nam Cung nói hai người đã sớm đi vào, có lẽ lại bị lạc đường.” Âu Dương Thiếu Chính cười hì hì.

Triển Chiêu có chút xấu hổ, cái từ “lại” kia nghe cũng thật chói tai.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, trong mắt hiện lên một tia bồn chồn.

Triển Chiêu nhìn trời —— có chút cảm thấy nhớ nhung cái tên Bạch Ngọc Đường mới gặp bình thường kia. Nghĩ đến đây, Triển hộ vệ sờ sờ cằm, có vẻ như Bạch Ngọc Đường đối với người khác cũng bình thường mà, chỉ là đối với mình lại có vẻ kiêu ngạo còn hay bồn chồn vì cái gì a ?

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Triển hộ vệ cũng nghĩ thông suốt —— người tốt sẽ dễ bị bắt nạt sao, có lẽ chính là cái đạo lý này đi, xem ra mình quá dễ tính rồi.

“Ta giới thiệu a .”

Âu Dương Thiếu Chính vỗ vỗ hắc y nhân âm trầm bên người kia, “Huynh đệ của ta, Trâu Lương.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhường mi một cái —— Độc lang Trâu Lương a ! Vị này chính là cao thủ đệ nhất Triệu gia quân ngoại trừ Triệu Phổ a, người ta gọi là Tây bắc lang, là Tả tướng quân của Triệu Phổ, Thống soái của đại quân cánh tả gần hai mươi vạn quân, bách chiến bách thắng, nguyên lai còn trẻ như vậy Ân Ân

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu với hắn.

Trâu Lương nhìn Âu Dương.

Âu Dương nói, “Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường”

Trâu Lương vẫn như cũ không nhúc nhích, tiếp tục nhìn Âu Dương.

Âu Dương nói, “Bằng hữu của Vương gia.”

Trâu Lương chấp tay hành lễ, rất có lễ phép, nhưng là vẫn như cũ miệng vàng khó cạy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn nhau một cái —— người này thi lễ đơn giản chỉ là vị bọn họ là bằng hữu của Triệu Phổ, quả nhiên các tướng lĩnh Triệu gia quân tính tình đều kỳ quái, duy có điểm thống nhất chín là dù sống hay chết đều nguyện trung thành với Triệu Phổ, không bao giờ hai lòng.

Âu Dương Thiếu Chính cùng Trâu Lương hình như còn có chuyện phải làm, sau khi từ biệt hai người, trước khi đi Âu Dương còn nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Đêm nay nhất định có chuyện náo nhiệt để xem.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn bực —— Cái gì náo nhiệt ?

49. Q.3 - Chương 49: Tiệc

Dạ tiệc hoàng gia được tổ chức ở trong hoa viên phía đông hoàng cung, tuy nói là tiệc chiêu đãi văn võ bá quan cả triều nhưng kỳ thực đại đa số quan viên đều là ngồi dự ở bên ngoài cung, cũng không thể gặp được Hoàng thượng.

Chân chính có thể đi vào hoa viên cùng Hoàng thượng dùng bữa chỉ có mấy nhân vật trọng yếu, các hoàng thân quốc thích cùng lần này có thêm các sứ thần ở phiên bang đến.

Kỳ thật Triễn Chiêu cũng không có được mấy lần ăn cơm Hoàng gia, lần đầu tiên chính là hồi mới nhận thức Bao Đại Nhân, lúc phá đại án Ly miêu tráo thái tử kia, khi đó Hoàng thượng cùng Thái hậu đích thân mời mọi người của phủ Khai phong, mời tất cả mọi người, ngay cả nha hoàn cùng tiểu dịch cũng mời đến.

Triễn Chiêu cùng Bao chứng kiến cung khi đó, chuyện thực ra cũng chưa lâu, lần đầu tiên Triễn Chiêu gặp mặt Triệu Trinh, ấn tượng cũng không tồi.

Sở dĩ lần đầu tiên Triễn Chiêu nhìn thấy Triệu Phổ lại không liên tưởng đến hắn là hoàng thân quốc thích chủ yếu là bởi Triệu Phổ cùng Triệu Trinh, mặc dù là thúc cháu, tuổi tác cũng không hơn kém bao nhiêu, nhưng mà từ diện mạo đến tính cách đều khiến cho người ta có cảm giác bất đồng một trời một vực.

Nói khó nghe thì khí thế vương giả của Triệu Phổ nhiều gấp mấy lần Triệu Trinh, cũng khó trách trong quân, từ các tướng đến các dân thường vẫn có người than thở, cho rằng so với Triệu Trinh thì Triệu Phổ càng thích hợp kế vị hơn.

Triệu Trinh ngược lại mang đến cho người ta một cảm giác rất bình thường, tính cách hắn cũng rất ôn hòa, không nhiều khí phách, tuy nhiên cũng rất quý khí, dù sao thì hắn cũng là đế vương.

Mặc khác Triệu Trinh còn khiến cho người ta cảm giác không nhiều cơ trí, hoặc nói hắn có thể tài năng nội liêm đi? Dù sao thì từ trước đến nay Triệu thị hắn vốn ít người, để vị này Triệu Trinh càng chắc chắn, ngay cả việc một hoàng tử như hắn đảm nhiệm hay không đảm nhiệm đế vị, huynh đệ tử muội hắn cũng không có ai giành, Triệu Phổ cũng không có ý muốn cùng hắn tranh hoàng vị đó. Vì vậy lại càng có nhiều người cảm thấy hắn vốn chẳng phải là tài năng tốt bậc gì có thể tranh giành hoàng vị, mà là hắn là được trời đổ vận may, nên luôn có người cho rằng hắn vô năng.

Nếu cùng Triệu Trinh nói chuyện, lại càng cảm thấy người này không thích hợp làm hoàng đế, hắn nói chuyện một chút khí thế cũng không có, lại càng không có chút nào tính cách của một đế vương, nói chuyện luôn cười hòa nhã, tư văn nhã nhặn, thanh âm lại nhẹ nhàng, cũng không biết hắn thường ngày làm gì, lại không đi ra đến cửa cung, cả triều văn võ bá quan đều có chung một loại cảm giác không biết làm sao cho phải.

Bất quá may mắn là Triệu Trinh có mấy vị trọng thần vững chắc chống đỡ.

Một vị là Bao Chứng.

Đừng nói là văn võ trong triều, cho dù là cả dân chúng trong thiên hạ, chỉ cần Bao Đại Nhân nói rằng Triệu Trinh là một Hoàng đế tốt, sẽ có hơn phân nửa số người ủng hộ hắn làm hoàng đế.

Một vị là Bàng Thái Sư.

Dù sao thì cũng là con rể nhà mình, Bàng Thái Sư đương nhiên sẽ là người thề chết trung thành bảo hộ hoàng gia, ai dám hai lòng với Hoàng đế con rể của hắn, Bàng Thái Sư sẽ là người đầu tiên giết hắn.

Một vị là Bát Vương gia.

Bát vương gia quyền cao chức trọng, lại là người nuôi nấng cả Triệu Trinh cùng Triệu Phổ, người này cơ trí hơn người, khó có được nhất là tâm địa thuần lương nhân hậu vô cùng, thực sự rất được dân chúng Khai phong kính yêu. Mặc khác nghe nói bộ dạng cũng không tệ, mặc dù đã vào tuổi trung niên nhưng lại rất trẻ, phong độ chỉ có anh tuấn tiêu sái mới có thể hình dung, hắn cũng chính là người mà Triệu Trinh tín nhiệm và nể trọng nhất.

Còn có vài vị đại thần khác cũng không cần phải nói nhiều, đương nhiên phải kể đến nhân vật quan trọng nhất, là người cùng lớn lên với hắn, chỉ lớn hơn hắn có hai tuổi Triệu Phổ.

Triệu Phổ cùng mấy vị cự thần kia không có giống, hắn cùng Triệu Trinh quan hệ khó có thể nói rõ, bên ngoài vẫn đồn đãi rằng bọn họ bất hòa, cùng việc Triệu Trinh làm thế nào để chế phục Triệu Phổ hay Triệu Phổ không phục Triệu Trinh thế nào.

Chỉ có vài vị cự thần trong lòng hiểu rõ, hai người này càng không giống chú cháu là lại giống như thân huynh đệ, quan hệ rất thân thiết.

Triễn Chiêu trên đường đi nói qua về những người hắn biết.

Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi một tiếng, “Chẳng lẽ Triệu Trinh lại nhu nhược như vậy sao ?”

Triển Chiêu mỉm cười, “Nói cho người nghe chuyện này, người tự mình suy xét a.”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, ý bảo Triển Chiêu nói đi.

“Lúc trước ta có hỏi Bao đại nhân, Triệu Trinh có phải là người thích hợp làm hoàng đế hay không.” Triển Chiêu cười, “Bao đại nhân kể cho ta nghe ba chuyện cũ. Chuyện cũ thứ nhất là chuyện về Nam Cung Kỷ.”

Bạch Ngọc Đường im lặng lắng nghe.

“Nam Cung Kỷ từ rất nhỏ đã bắt đầu đi theo Triệu Trinh, năm đó tuổi tác hai người cũng không lớn, có một lần thích khách ám sát thiếu chút nữa là thành công, Nam Cung thay Triệu Trinh đỡ một kiếm, bị thương nhẹ. Nhưng mà Lưu hoàng hậu lại muốn truy cứu trách nhiệm của thị vệ, nói rằng để cho thích khách đến ám sát lại còn để cho chúng thành công trốn thoát thì cũng không tránh được liên quan.” Triển Chiêu cười hỏi, “Nếu người là hoàng đế, người sẽ làm như thế nào a ?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Cầu tình sao ? Thật là cơ hội tốt để thu phục nhân tâm.”

“Ta cũng hiểu đây là Lưu hậu muốn tạo cho Triệu Trinh một cơ hội tốt để thu phục lòng người.” Triển Chiêu chặc chặc hai tiếng, “Nhưng mà Triệu Trinh cũng không có làm như vậy.”

Bạch Ngọc Đường tò mò, “Chẳng lẽ lại đem giết hết sao ?”

“Cũng không phải như vậy.” Triển Chiêu nói, “Bao đại nhân nói, Triệu Trinh nói bọn họ đúng là thất trách, nên phạt, mình cũng không tiện cầu tình bằng không sau này thủ vệ trong cung sẽ ý vào Hoàng đế nhân từ mà càng lơ là cảnh giác. Nhưng là hần cũng nói, hần thực rất thích những thủ vệ này, đặc biệt là Nam Cung Kỷ, bằng không xin Lưu hậu dùng cách khác phạt bọn họ.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Cũng thật thẳng thắn.”

“Hoàng hậu lúc ấy cũng choáng váng, bèn hỏi Triệu Trinh phạt như thế nào là tốt nhất ?” Triển Chiêu buông tay, “Triệu Trinh nói, phạt bọn họ đi bắt mất tên thích khách bỏ trốn kia nếu bắt không được cũng không cho phép trở về.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, hiểu rõ mà gật đầu, “Là người luyện võ, không sợ đao thương mà sợ nhất chính là nhục nhã. Triệu Trinh cho bọn họ đi bắt mấy thích khách kia về vốn không phải là phạt bọn họ, mà là thưởng cho bọn họ một cơ hội giành lại tôn nghiêm của mình.”

Triển Chiêu gật đầu, “Nam Cung Kỷ đem người đi, ba ngày sau đã bắt được thích khách trở về, còn bắt được cả kẻ chủ mưu đằng sau, Hoàng thượng ban thưởng cho bọn họ, không phải là vàng bạc châu báu mà là danh hiệu ‘Đệ nhất thị vệ hoàng triều’, đám người kia cũng chính là ảnh vệ bên người Triệu Trinh bấy giờ, do Nam Cung Kỷ thủ lĩnh, công phu rất cao, trung tâm nhất nhất.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Chuyện thứ hai là chuyện cũ về Triệu Phổ.” Triển Chiêu nói tiếp, “Năm đó Triệu Trinh tám tuổi, Triệu Phổ mười tuổi. Triệu Phổ từ nhỏ đã nghịch ngợm còn Triệu Trinh nghe nói thân thể cũng không tốt. Bất quá Triệu Phổ đi đâu cũng đều dẫn theo Triệu Trinh, Triệu Trinh cũng luôn theo sát hần. Trung thu một năm, Triệu Phổ mang theo hai tên gia đình nhỏ của vương phủ, nói muốn đi bắt cua đồng.”

Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng, “Trước đây hần cũng thật nhàm chán a. Lễ trung thu muốn ăn cua thì mua vài con không phải được rồi sao.”

“Trời cuối thu lạnh sao, Triệu Phổ không cho Triệu Trinh xuống sông, bảo hần ở nhà đợi, không được nói cho Vương gia cùng Vương phi biết, bằng không họ sẽ không cho hần đi.” Triển Chiêu nói tiếp, “Nhưng là đến lúc chập tối, trời lại đổ mưa lớn, Triệu Trinh ở nhà sau khi nhìn sắc trời, cũng không mang dù, cầm theo hai cái dây thừng lẳng lẽ trốn ra khỏi vương phủ.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu —— Vì sao?

“Triệu Trinh tìm đến bờ sông liền tìm thấy Triệu Phổ cùng hai gia đình bị kẹt trên một thân cây, thì ra là họ bị gặp lũ bất ngờ.” Triển Chiêu buồn cười, “Nước lũ đột nhiên từ trên núi đổ xuống, Triệu Phổ một tay

ôm thân cây,, một tay túm hai đứa gia đình kia, chính lúc không biết làm sao thì liền thấy Triệu Trinh tới rồi. Triệu Phổ thấy hấn buộc dây vào người mình, lại buộc đầu còn lại vào thân cây, sợ hãi, kêu hấn không được xuống nước, cẩn thận chết đuối a , nhanh lên chạy về nhà gọi người tới. Triệu Trinh lại nói , nếu về nhà gọi người thì Triệu Phổ ít nhất phải một năm đừng mong ra khỏi vương phủ một bước, vì vậy hấn bèn xuống nước.”

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, buồn cười, “Lấy tính cách của Triệu Phổ mà nói, từ đó về sau, đừng nói là sẽ không bao giờ tranh giành ngôi vị hoàng đế với Triệu Trinh , bảo hấn vượt bể dầu qua sông sâu hấn cũng không hề hối tiếc.”

“Cũng không hoàn toàn như vậy, nghe nói Triệu Trinh để bơi tới được bên cây đó cũng đã dùng toàn bộ khí lực, Triệu Phổ một mình túm lấy dây thừng đem hấn cùng hai gã tiểu tư kia vào bờ.” Triễn Chiêu cười, “Khi trở về đến nhà tất cả mọi người đều ướm sưng, Triệu Trinh nói rằng hấn ra ngoài quên mang theo dù nên Triệu Phổ đi tìm hấn, Vương gia cùng Vương phi cũng không có truy cứu. Sau đó Triệu Trinh bị bệnh ba ngày sốt cao đến thiếu chút nữa là mất mạng.”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, “Bản chất hấn thực sự thuần lương đến vậy ?”

“Lúc đầu ta cũng tưởng là như vậy a .” Triễn Chiêu mỉm cười, “Nhưng mà người đoán xem khi tỉnh dậy Triệu Trinh đã nói gì với Triệu Phổ ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Hấn nhìn thấy sự áy náy của Triệu Phổ đã nói, ‘Người khổ sở cái gì ? Chỉ cần ta không chết thì lần buôn bán này ta đã được lợi rồi !’”

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, gật gật đầu, “ Muốn Triệu Phổ thần phục cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Triệu Trinh mới tám tuổi đã mang tính mạng của mình đặt cược một phen, thắng cược hấn đã đổi được cả đời trung tâm của Triệu Phổ .”

Triễn Chiêu gật đầu.

“Chuyện thứ ba là gì ?” Bạch Ngọc Đường thật sự đã nổi lên sự tò mò đối với Triệu Trinh .

“Hậu cung có ba vị phi tử, mỗi người mỗi nét, nhưng là cho đến bây giờ cũng chưa có cãi nhau một lần.” Triễn Chiêu cười cười vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Ba nữ nhân chung một tướng công a ! Vậy mà lại an ổn chưa tranh cãi lần nào, dường như cũng là xưa nay chưa có được a !”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tỏ ý khen ngợi, “Rất có sức thuyết phục.”

Triễn Chiêu chấp tay phía sau hỏi Bạch Ngọc Đường, “Vậy giờ người cảm thấy hoàng đế này thế nào ?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “So với Triệu Phổ càng thích hợp làm hoàng đế hơn.”

Triễn Chiêu gật đầu, “Bao đại nhân cũng nói như vậy a .”

Hai người nhỏ giọng trò chuyện một đường cũng đã tiến vào hoa viên, liền thấy được các cung nữ, thái giám bận tới bận lui.

Các tiểu cung nữ đều trông ngóng Triễn Chiêu mau mau tới a , hôm nay thật sự rất đã mắt, trừ bỏ có Cửu vương gia , lại có một thư sinh xinh đẹp cùng một oa nhi giống hệt búp bê để nhìn, hơn nữa lại còn có Triễn Chiêu.....

Chính là các cung nữ ở xa xa còn không có biết được hạnh phúc vẫn còn ở phía sau đâu, Triễn Chiêu không những tự dâng mình đến lại còn dẫn theo cả một thanh niên áo trắng cực đẹp, xem các cung nữ mãi ngắm đến thiếu chút thì ngã từ cửu khúc kiêu xuống Lý ngư trì thì biết.

Công Tôn buồn bực, hỏi Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đi đến trước mặt, “Sao chậm vậy ? Hai người không phải đã vào từ sớm sao ?”

Triễn Chiêu xấu hổ, thật khó mở miệng mà nói là lại bị lạc đường đi.

Bạch Ngọc Đường thế nhưng lại mở miệng nói, “Gặp được Âu Dương Thiệu Chỉnh ngoài cửa nên nói chuyện mấy câu.”

Công Tôn gật đầu.

Triển Chiêu sau khi ngồi xuống cùng Bạch Ngọc Đường thì nhìn ngó khắp nơi, không thấy Triệu Phổ, liền hỏi Công Tôn, “Triệu Phổ đâu?”

“Cửu Cửu vừa rồi đã tới nhưng mà lại đi rồi nha.” Tiểu Tứ Tử đang cầm một trái lựu hạt đỏ rực, cũng không biết là ai cho bé nữa.

Công Tôn khẽ nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Có vẻ như yến hội tổ chức trong sân, nơi này là để cho chúng ta nghỉ ngơi, Triệu Phổ nói còn phải chuẩn bị.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút tò mò —— mời khách dùng bữa mà cần phải Triệu Phổ tự mình chuẩn bị sao?

Có nha hoàn dâng trà đến, Nguyệt Nha Nhi ngồi xổm bên người Tiểu Tứ Tử giúp bé bóc hạt lựu, Thần Tinh Nhi đang cầm chén trà ngồi bên cạnh Bao đại nhân mà tò mò nhìn ngó xung quanh. Bao đại nhân rất quan tâm, còn giúp nàng bóc vỏ cam lại cùng nàng giới thiệu về cấu trúc hoa viên.

Rất nhiều đại thần đều đi qua đây, tới trước mặt đều cùng Bao đại nhân hàn huyên đôi câu, cũng không cần đặc biệt chú ý cái gì cấp bậc lễ nghĩa.

Bàng thái sư cũng đi tới, cái bụng thật to, theo sau hắn là một người thoát nhìn hơn mười tuổi, bộ dáng cũng không tệ, chỉ là khiến cho người ta cảm giác về một quý công tử quần áo lụa là còn tính cách lại có chút láu cá.

Mọi người ăn ý mà liếc mắt nhìn nhau một cái —— Tiểu Bàng giải a, An Lạc hầu Bàng Dục.

Bàng thái sư giới thiệu Bàng Dục với mọi người, Bàng Dục cũng thật lễ phép mà hành lễ, sau đó thì theo sau cha hắn đến một bàn khác ngồi chờ.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, Công Tôn cũng hiếu kì —— Nhìn cũng không đến nỗi tệ như lời đồn a.

Triển Chiêu nhìn trời, bĩu môi mà hướng đến Bao đại nhân, ý tứ là —— Bao đại nhân ở đây a, hắn đương nhiên là phải thành thật rồi, đến cha hắn còn không dám không thành thật nữa là.

“Thiếu gia.” Nguyệt Nha Nhi tiến đến phía sau Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, nói với hai người, “Vừa rồi ở cửa ta có nhìn thấy một nữ nhân.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Công Tôn buồn cười mà trêu nàng, “Ai nha, nhìn thấy được một nữ nhân a, thật lợi hại nha!”

Nguyệt Nha Nhi bĩu môi mếu máo, ý bảo ta đang nói chuyện đứng đắn đó!

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người nhìn thấy ai?”

“Hình như là Hạnh nhi.” Nguyệt Nha Nhi cũng không quá xác định nói.

Triển Chiêu hơi sững sốt.

“Ta cũng nhìn thấy.” Thần Tinh Nhi đang cầm quả cam cũng chạy đến, cùng nhau gật đầu với Nguyệt Nha Nhi, “Ồ ngay tại cửa cung, bất quá cách ăn mặc rất kỳ quái, chúng ta cũng không dám nhận thức, nàng ta hẳn là đến tiến cung.”

Bạch Ngọc Đường nghe cũng cảm thấy mới mẻ, “Tiến cung sao?”

“Hạnh nhi vì sao lại tiến cung?” Triển Chiêu tỏ vẻ không hiểu.

“Nàng ta không phải đến một mình, đến cùng một đám nữ nhân ……” Nguyệt Nha Nhi còn chưa có dứt lời, đột nhiên lại hít mạnh một cái, che miệng mà nhìn phía trước.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn xem.

Chỉ thấy một người đã tới trước mặt bọn họ.

Hai người còn đang ngồi, ngẩng đầu liếc nhìn hần một cái, chỉ thấy tới đây là một người nam nhân thoát nhìn chỉ độ hơn ba mươi tuổi, dáng người hơi gầy, cốt cách đều đặn, mặt như quan ngọc, mi thanh mắt sáng, có một chòm râu mỏng được chăm sóc rất cẩn thận, tinh xảo, nho nhã mà đầy quý khí. Hần mặc một thân y phục màu tím, tóc búi đỉnh đầu có gài trâm ngọc, tóc đen mượt chấm thắt lưng, vừa nhã nhặn lại mang theo vài phần tiêu sái.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đại khái cũng biết Nguyệt Nha Nhi có tật xấu gì —— Nguyệt Nha Nhi này cùng các cô nương bình thường khác không giống, theo lý mà nói nàng ta tuổi mới mười sáu mười bảy hẳn là phải thích những công tử ca nhi khoảng đầu hai mươi mới đúng.

Các cô nương của Khai Phong phủ đều có rất nhiều chọn lựa, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Công Tôn, bốn loại hình mỹ nam bất đồng luôn luôn là những chọn lựa hàng đầu Nhưng Nguyệt Nha Nhi lại cố tình không thích, nàng chỉ thích đại thúc mà thôi.

Lúc trước, Nguyệt Nha Nhi thầm mến Thiên Tôn, đương nhiên chỉ là ba hoa nói đùa với Thần Tinh Nhi mà thôi, nàng thế nhưng vẫn cả ngày đều cảm thấy đáng tiếc, Thiên Tôn vì sao lại không chịu để râu a ? Không đủ “Thúc” a!

Nhưng mà hôm nay, vị quý khí “Thúc” này hoàn toàn chọc đúng tâm của Nguyệt Nha Nhi mà, ngay cả Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng cảm thấy được nàng ta chắc chắn sẽ thích.

Thần Tinh Nhi đẩy cánh tay Nguyệt Nha Nhi, “Bình tĩnh a ! Nước miếng kìa !”

Bao Chứng nhìn người mới tới, đứng lên hành lễ, “Vương gia !”

“Bao tướng, cuối cùng cũng đã trở về.” Người nọ cười đến thật đẹp.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, bàn tay Triển Chiêu đặt ở dưới bàn, khoa chân múa tay vẽ một chữ “Bát”.

Bạch Ngọc Đường tâm hiểu, vị này chính là tuần mỹ hiền vương trong truyền thuyết, Bát Vương gia Triệu Đức Phương a.

Bát Vương gia vừa đến đã có không ít người đến chào hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bên cạnh vị Bát Vương gia đang đoan trang đáp lễ cùng nói chuyện kia, hai người đều yên lặng nhìn nhau một cái —— vị Vương gia này thật sự đi ra từ trong cổ họa hay sao ?

Gì chứ giờ tay nhắc chân đều mang theo cảm giác phiêu dật trong truyền thuyết, rất là quý khí, cổ điển Đến để râu mà cũng vẫn có thể đẹp đến vậy thật không dễ dàng chút nào.

Hai người vẫn còn đang ngẩn người, Bát Vương gia đã đối Triển Chiêu mà cười cười, “Triển hộ vệ, đã lâu không gặp rồi.”

Triển Chiêu cũng lấy lại tinh thần, đứng lên đáp lễ với Bát Vương gia, hần cũng cảm thấy buồn bực, thật ra trước kia cũng đã gặp qua mấy lần, nhưng sao mỗi lần gặp là đều cảm thấy “suất” hơn so với lần trước một chút a

Bao Chứng giới thiệu từng người với Bát Vương gia.

Bát Vương gia có vẻ ôn hòa khiêm tốn hoặc có thể nói là ôn nhu thì đúng hơn, ngay đến thanh âm đều mang đến một cảm giác yên bình, càng khiến cho bộ Khoan tự trường bào hần mặc trên người cũng mang vài phần tư thái, cốt cách của danh sĩ Ngụy Tấn dưới ngòi bút của Cổ Khải Tri.

Tiểu Tứ Tử đang cầm trái lựu ăn, biểu tình cũng giật mình không khác mấy so với Nguyệt Nha Nhi.

Bát Vương gia đã sớm nhìn thấy bé, còn khen bé rất đáng yêu.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm đến, bảo bé nói chuyện, “Chào người nha.”

Tiểu Tứ Tử lấy lại tinh thần, “Chào là gì a ?”

Bát Vương gia đưa tay ôm lấy bé.

Nguyệt Nha Nhi liền ôm ngực, bên cạnh Thần Tinh Nhi liền quạt gió cho nàng, tránh cho nàng ta khỏi ngất !

Lúc Bát Vương gia ôm Tiểu Tứ Tử làm lộ ra cổ tay thon gầy, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu —— Thật gầy yếu.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ —— Dù sao thì cũng là văn quan a .

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cánh tay Bát Vương gia, không hiểu sao lại có cảm giác tội lỗi vì mình rất béo, vị thúc thúc suýt suýt này con gầy hơn cả phụ thân bé a .

Tiểu Tứ Tử tay cũng nhàn, theo bản năng sờ sờ râu của Bát Vương gia .

Công Tôn ở phía sau chọc chọc mông bé, “Không được vô lễ, chào Bát Vương gia đi.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, tò mò mà hỏi Bát Vương gia. “Người đứng hàng thứ tám sao ? Là ca ca của Cửu Cửu a ?”

“Cửu Cửu ? Là gọi Triệu Phổ sao ?” Bát Vương gia bị bé chọc cười, “Đúng vậy, ta chính là ca ca của hắn.”

“Cháu đứng hàng thứ bốn a.” Tiểu Tứ Tử vừa nghe nói vị này chính là ca ca của Triệu Phổ, hảo cảm tăng thêm, “Cháu nữ danh gọi là Tiểu Tứ Tử, người nữ danh là Tiểu Bát tử sao ?”

Công Tôn đỡ trán.

Bát Vương gia cũng không có tức giận, vừa định nói đùa với Tiểu Tứ Tử ha câu, Triệu Phổ đã từ trong sân thăm dò đi ra, có lẽ cũng đang chờ hắn, hai ba bước đã chạy đến, “Ca !”

Bát Vương gia liếc mắt nhìn thấy Triệu Phổ, kinh hãi, Triệu Phổ chạy đến gần hắn, nhíu mày, “Người sao lại không có béo thêm mà lại chỉ có râu dài ra thôi a !” Vừa nói vừa nhận lấy Tiểu Tứ Tử, một tay vẫn sờ cánh tay của Bát Vương gia , “Gầy quá !”

Bát Vương gia cũng mặc kệ, hắn đã lâu không có gặp Triệu Phổ rồi, “Ta vừa phái người đi tìm người nhưng cũng không tìm được, ta vừa định đi người đã chạy đến rồi, nào đứng để ta nhìn một cái.”

Công Tôn tiếp nhận Tiểu Tứ Tử, Bát Vương gia kéo Triệu Phổ qua cẩn thận đánh giá, tay vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ , “Càng lớn càng uy vũ.”

Đang lúc nói chuyện, một lão thái giám tóc trắng xoa đi đến cửa viện, “Mời các vị đại nhân vào vị trí ngồi.”

Văn võ bá quan trong viện chờ đều đứng đứng dậy, tốp năm tốp ba tiến vào nội viện.

Bao Chửng cũng mang theo mọi người đứng lên.

Bạch Ngọc Đường cố ý đi ở phía sau, Triển Chiêu đi cùng hắn, hỏi nhỏ, “Có cảm giác gì ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua bốn xung quanh, “Thủ vệ sâm nghiêm hơn so với tưởng tượng, cao thủ cũng nhiều hơn so với tưởng tượng.”

Nói xong quay đầu lại nhìn thoáng qua Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi.

Thần Tinh Nhi là không có vấn đề gì, Nguyệt Nha Nhi thì lại có điểm ngơ ngác Bạch Ngọc Đường cũng không có cách, nha đầu kia từ trước đến nay đều rất khôn khéo, lần đầu thấy mê trai thành cái dạng như vậy.

Triển Chiêu cảm thấy buồn cười, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không cần lo lắng đi ?”

“Có lẽ là di tình biệt luyến rồi.” Bạch Ngọc Đường nhếch mi, “Vị trí của sư phụ ta đã bị Bát Vương gia đoạt mất.”

“Không.”

Ai ngờ Nguyệt Nha Nhi đã đột nhiên hoàn hồn lại, kiên quyết lắc đầu, “Thiên Tôn vẫn là đệ nhất.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không giải thích được nhìn nàng, “Vẫn còn có thể bảo toàn được đệ nhất vị sao ?”

“Thì đó, khuyết điểm của Thiên Tôn chỉ là không có râu thôi, còn tất cả đều tốt.” Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm, đánh giá vị Bát Vương gia bị Triệu Phổ khoát vai đi phía trước, cảm khái, “Vị này sao Thì là cái gì cũng tốt, chỉ là có chút vắn nhợt a!”

Mọi người còn đang nói chuyện, lại thấy có một đoàn người lớn tới, đến từ hướng một cái cửa khúc kiêu khác, đối diện với cây cầu mà bọn Triển Chiêu vừa đi qua.

Những người này đều không mang phục sức người Hán, hẳn là các sứ thần của phiên bang.

Triển Chiêu nhìn lướt qua một lượt, Bạch Ngọc Đường không có hứng thú nên cũng không để ý, nhưng lại cảm giác được Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi không hiểu sao cùng túm ống tay áo mình.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người, hai cái nha đầu đều nháy mắt với hắn, “Thiếu gia mau nhìn, đó là Hạnh Nhi a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngậy người, cùng nhau nhìn theo hướng mà hai nha đầu kia chỉ —— Hạnh nhi sao lại ở trong này ?

50. Q.3 - Chương 50: Giao Phong

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi nha nhi chỉ phương hướng đó chính là hướng mà sứ giả phiên quốc đang tới.

Chỉ thấy ở cuối đội ngũ, có một đoàn nữ tử áo trắng niên kỷ không lớn, đại khái có khoảng sáu bảy người, hai người một hàng, xếp thành một nhóm, trên tay đều nâng một cái hộp, đi theo phía sau một nữ tử váy dài trắng, trên đầu có đội ngân sức.

“Đó là Diêu Tổ Tổ sao ?” Triển Chiêu tò mò hỏi Thần Tinh Nhi.

“Không phải đâu Diêu Tổ Tổ không có đẹp như vậy.” Nguyệt Nha Nhi vuốt cằm lắc đầu.

Lúc này, phía sau lại có vài người đi tới, đi đầu là một nữ tử váy dài đen,, đầu cũng có đeo ngân sức, theo phía sau cũng là mấy cô nương mặc hắc y phục.

“Người đó mới là Diêu Tổ Tổ.” Nguyệt Nha Nhi nói.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng có chút buồn bực, mấy người nữ tử áo trắng đó là ai ?

“Người nào là Hạnh Nhi ?” Bạch Ngọc Đường không biết vì thế mới hỏi một câu.

“Người đi ở hàng thứ ba , bên trái, cầm đầy đó.” Thần Tinh Nhi chỉ cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu nhìn thoáng qua, cô nương này thoạt nhìn mười mấy tuổi, dáng vẻ bên ngoài so với Hạnh Nhi mà mọi người nói cũng tương tự, nhưng mà biểu tình lại rất nghiêm túc, không giống như cái nha đầu mảnh mai yêu đuôi, bị người ta lừa đến phải tự vẫn theo lời mọi người nói kia.

“Có thể là người giống người không ?” Triển Chiêu hỏi hai nha đầu, “Sao lại đột nhiên biến thành ngoại tộc rồi ?”

“Ân.....” Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đều tỏ vẻ không rõ, chẳng lẽ thật sự có người giống đến vậy sao ?

Khi đang nói chuyện, mọi người đã tiến vào đến nội viện.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều lưu ý đến cô nương rất giống Hạnh nhi kia Nên nói thế nào đây, giống y như một cái người gỗ, không phản ứng, không biểu tình, không nói lời nào, đến ngay cả ánh mắt cũng trống rỗng, cảm giác có chút khó hiểu.

Mọi người sau khi nhập tọa, trời cũng bắt đầu tối, đèn lồng rực rỡ cũng đã được thắp lên, nguyên lai Ngự hoa viên buổi tối so với ban ngày càng đẹp hơn, không cần ca vũ cũng không có sáo đàn, gió mát trăng thanh khiến bầu không khí thật không tồi.

Yến hội ở đây cùng nơi khác bất đồng, hai người ngồi một bàn, cảm giác rất gần gũi.

Chính giữa phía trước chính là ngự tọa của Triệu Trinh, hai bên cũng có hai bàn nhưng lại không có người ngồi.

Xem ra là hần chỉ đến một mình, không có ý mang theo phi tử.

Phía bên trái là các quan viên đại Tổng, bên phải là chỗ ngồi của các sứ thần.

Chỗ ngồi của các Tổng thần, theo thứ tự có, Bao Chứng cùng Bát Vương gia một bàn, Bàng thái sư cùng Bàng Dục một bàn, Triệu Phổ cùng Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử một bàn, Triển Chiêu ngồi cùng Bạch Ngọc Đường, bên cạnh vẫn còn một bàn trống, xem ra là chỗ của Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương, phía sau cũng còn một số trọng thần, tổng cộng có đến hai mươi người.

Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi ngồi phía sau Bạch Ngọc Đường, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng tới, ngồi ở phía sau Triệu Phổ, Bàng thái sư cùng Bát Vương gia mỗi người cũng dẫn theo hai tùy tùng, bất quá bọn Triển Chiêu cũng không có nhận thức.

Công Tôn có chút không hiểu nhìn Triệu Phổ đang bóc lựu cho Tiểu Tứ Tử, nhin không được mà hỏi, “Sao người lại ngồi ở đây ?”

Triệu Phổ đem lựu nhét vào trong miệng Tiểu Tứ Tử, chính mình cũng ăn một chút, nhìn Công Tôn , “Đây còn chỗ trống a .”

Công Tôn hí mắt nhìn hần, “Người hần là phải ngồi cùng Bát Vương gia chứ ?”

“Hần cùng Bao Chứng với cả Bàng thái sư cứ thần thần bí bí, như là có chuyện gì đó muốn nói, ta bị đuổi đi.” Triệu Phổ nói xong, đem Tiểu Tứ Tử ôm sang một bên, quay đầu lại chọc Công Tôn , “Không được quấy rầy ta cùng Tiểu Tứ Tử bồi đắp tình cảm !”

Công Tôn ở dưới bàn mà đập hần một cái —— Đó là nhi tử của ta !

Triệu Phổ cười hì hì mà hỏi Công Tôn, “Cho ta đi a ? Ta nhận làm nghĩa tử !”

“Không được !” Công Tôn bĩu môi, không cần nghĩ ngợi liền trả lời.

“Vậy hay là nhận làm người thân đi.”

Bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ăn ý mà cùng ngó qua —— Nhận làm người thân sao ?

Công Tôn càng cảm tức Triệu Phổ, đưa tay qua đòi con, “Trả lại cho ta.”

Triệu Phổ đem Tiểu Tứ Tử giấu sang một bên, tỏ ý không trả.

Công Tôn nổi giận lôi đình —— Dám cùng hần tranh con !

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy, kỳ thật Công Tôn để Tiểu Tứ Tử nhận Triệu Phổ làm nghĩa phụ là trăm lợi vô hại, huống chi hai người này cũng thật rất hợp nhau.

Công Tôn thấy Triệu Phổ không trả, liền hướng Tiểu Tứ Tử mà ngoắc ngoắc, “Tiểu Tứ Tử.”

Ai ngờ Tiểu Tứ Tử cũng không có chịu qua, còn ôm đai lưng Triệu Phổ , nghiêm mặt mà nhìn Công Tôn.

Công Tôn thực tức giận.

Triệu Phổ bèn rót cho hần chén trà, “Ai nha, xin bớt giận, hai ta mỗi người một nửa được không ? Đầu tháng ngươi chăm, cuối tháng ta chăm, giữa tháng thì mỗi người một nửa, ai rảnh thì người đó chăm a.”

Công Tôn trừng hần, “Ai thêm phen với ngươi, đó là con ta !”

“Hai ta đã thân thiết như vậy rồi, của ngươi còn không phải là của ta sao, đừng có keo kiệt thế chứ !” Triệu Phổ bèn ngoắc ngoắc cung nữ đứng bên cạnh một cái, bảo nàng lấy điểm tâm cho Tiểu Tứ Tử, cung nữ kia chạy đi cũng thật nhanh, chỉ trong chốc lát đã bưng một cái mâm đựng đầy điểm tâm đi đến, vừa nhỏ giọng hỏi, “Cửu vương gia, tiểu hài tử này là ai a ?”

Triệu Phổ bĩu môi, “Ta nhận làm nghĩa”

Chữ “Tử” còn chưa kịp ghen ra, ở dưới gầm bàn Công Tôn đã đập cho hắn một cước, có điều khí lực Công Tôn không đủ, tuy rằng đã dốc hết toàn lực nhưng so với cái tên Triệu Phổ da thịt cứng như tường đồng thì chẳng nhằm nhò gì, hắn vẫn vững vàng ghen ra một chữ cuối cùng, “tử”.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ —— Triệu Phổ lại bị đánh rồi.

Cung nữ kia kinh ngạc —— Đây không phải là Tiểu vương gia sao ?!

Bát Vương gia nghe nói thế, cũng tò mò hỏi, “Trạch Lam, đây là nghĩa tử người thu sao ?”

Triệu Phổ gật đầu một cái, liền ôm Tiểu Tứ Tử đối với Bát Vương gia mà nói, “Gọi bá bá.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, mở miệng, “Bá bá”

Bát Vương gia mặt mày hớn hở, quay đầu lại hỏi Bao Chứng, “Lần này đi tuần chẳng lẽ lại có kỳ ngộ ? Trạch Lam còn nhận được một đứa con nuôi a.”

Bao Chứng vuốt vuốt chòm râu nhìn tròng diện bên này còn cả cái Triệu Phổ đang cười đến hạnh phúc như chiếm được tiện nghi đặc biệt nào đó cùng Công Tôn tức đến mặt mũi trắng bệch, có vẻ đặc biệt không cam lòng, cũng cảm thấy có chút buồn bực —— Xem ra Vương gia đúng là rất thích trêu chọc Công Tôn a .

Các triều thần ở đây đều đã nghe nói, tiểu oa nhi đáng yêu kia lại chính là nghĩa tử của Triệu Phổ, mọi người đều suy đoán quan hệ của Triệu Phổ cùng Công Tôn.

Công Tôn vẻ mặt bình tĩnh, Tiểu Tứ Tử biết phụ thân bé không vui, liền dúi vào tay Triệu Phổ khối bánh đậu xanh, ý bảo là phụ thân thích cái này.

Triệu Phổ đưa đến bên miệng Công Tôn, “Nào, Ăn một miếng.”

Công Tôn trắng mắt lườm hắn.

Triệu Phổ lại còn tiếp tục cười.

Văn võ bá quan cả triều đều đầy bụng nghi ngờ, tâm nói cũng chưa từng thấy Vương gia lại nhẫn nại đến vậy a !

Giả Ảnh phía sau bất đắc dĩ lắc đầu, Tử Ảnh lại thật cao hứng, Tiểu Tứ Tử đã danh chính ngôn thuận là Tiểu vương gia rồi sao ? Vậy liệu có thể đón về Vương phủ nuôi mấy ngày hay không nha?

Bạch Ngọc Đường còn đang lắc lắc đầu, trước mắt đã xuất hiện một khối hoa quả cao, giương mắt mà nhìn nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu đang cười tủm tỉm mời hắn ăn hoa quả cao đầu, bất quá lại chỉ còn có nửa khối, nửa khối khác đã nằm ở trong miệng hắn, có thể là vừa rồi Tiểu Tứ Tử mới vừa đưa cho hắn.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, lại nói, Bạch ngũ gia vốn yêu sạch sẽ, đồ vật mà người khác đã chạm qua đánh chết hắn cũng không thêm động, nhưng mà lúc này cũng không biết làm sao vậy, đã há miệng ngậm lấy nửa khối hoa quả cao Triển Chiêu đưa đến, một chút do dự cũng không có, lại còn nghĩ nghĩ xem có nên liếm liếm ngón tay hắn hay không.

Bất quá chính lúc Bạch Ngọc Đường còn đang nghĩ thì Triển Chiêu đã tự mình liếm liếm rồi, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vậy, thuận tay bưng chén trà uống, hoa quả cao này rốt cuộc đã ấy cân đường, sao lại ngọt đến vậy ?

Vừa chú ý đến Công Tôn, mọi người cũng đồng dạng chú ý đến Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Nói thật, không phải do người cố ý muốn nhìn sang bên họ mà là hai người một đỏ một trắng cùng nhau ngồi một chỗ, thật sự vừa đẹp lại vừa sáng a .

Cả triều văn võ bá quan đều cảm thấy được, phủ Khai phong trước kia thật như quỷ kiến sầu, Bao đại nhân thì mặt đen, tứ đại hộ vệ người nào cũng là hán tử cao lớn thô kệch, cả phủ Khai phong trừ bỏ mấy cái nha hoàn còn lại đều là Đại lão gia, tuy rằng làm việc rất đắc lực nhưng cũng thật là khó nhìn. Nhưng mà sau khi có Triển Chiêu đến, lại như được tô điểm thêm một sắc màu tươi đẹp, lần này không biết Bao Chứng ở đâu lại tìm về được một cái thư sinh tuấn mĩ, lại còn thêm một cái bạch y công tử đẹp đến vô sắc vô thiên, chặc chặc, xem ra Khai phong phủ lần này nhìn vào lập tức đổi đời rồi.

Mặt khác, các phiên quốc sứ thần đã lục đục tiến vào, hình dạng trông cũng khác nhau, ăn mặc cũng thập phần cổ quái.

Nói đến cũng khéo, vị nữ tử bạch y thần bí kia lại ngồi đối diện Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, các cô nương phía sau nàng đều đứng, đồng loạt cúi đầu, cũng không hề chớp mắt.

Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi phía sau Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khe khẽ nói nhỏ.

“Có phải nhận sai người rồi hay không ?”

“Người có giống nhau đi.”

“Cũng đúng a , Thiếu gia tuy không nhận ra Hạnh Nhi, nhưng mà Hạnh nhi nhận ra thiếu gia sao.”

“Đúng vậy, vừa nãy nhìn thấy chúng ta cũng không có phản ứng nữa.”

“Bất quá bộ dáng cũng thật là quá giống đi.”

“Đúng vậy, có giống đến cả vị chí nốt ruồi trên cằm cũng không sai biệt không a .”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sau khi nghe được đều khẽ nhú mày.

Triển Chiêu quay đầu lại hỏi, “Nốt ruồi trên cằm sao ?”

“Đúng vậy, trên cằm Hạnh Nhi có một nốt ruồi, màu đỏ chu sa.” Nguyệt Nha Nhi đáp.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường —— Trùng hợp như vậy sao ? Mặt mũi giống nhau, ngay cả nốt ruồi cũng giống nhau sao ?

Bạch Ngọc Đường cũng nhú mày không nói —— Cũng cảm thấy được có phần kỳ quái.

“Còn có nga.” Thần Tinh Nhi trạc trạc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Hai người không thấy kỳ quái sao ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hai người, như là muốn hỏi —— Cái gì mà kỳ quái ?

“Người xem, mấy cung nữ, thái giám và sứ thần này, trừ bỏ mấy cô nương áo trắng kia, tất cả đều nhìn trộm hai người a , tại sao chỉ có mấy cô nương y phục trắng kia là thờ ơ chứ ?” Thần Tinh Nhi tựa hồ còn rất khó nghĩ.

“Đúng vậy.” Nguyệt Nha Nhi gật đầu, “Bên phía chúng ta, dạng đẹp nào mà không có, nếu không để ý cũng phải để ý xem Bao đại nhân vì sao lại đen đến vậy đi ? Cho dù các nàng ai cũng không thích thì cũng không có lý do nào mà là nữ nhân lại không nhìn thử Tiểu Tứ Tử a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tuy cảm thấy lý do này có chút kỳ lạ, bất quá nhìn đến tình huống của mấy nữ tử bên kia, đích xác không bình thường chút nào.

Triển Chiêu thân thủ nhẹ nhàng tùm tùm tay áo Công Tôn bên cạnh, để hẩn tạm thời đừng có trùng Triệu Phổ nữa, có chuyện đứng đắn cần hỏi hẩn đây.

Công Tôn quay đầu lại, nét mặt đối với Triển Chiêu dịu đi một chút, dù sao ở Phủ Khai phong này, hẩn thấy ai cũng thuận mắt, chỉ riêng có tên Triệu Phổ này, thật không vừa mắt !

Triển Chiêu nói qua tình huống cho Công Tôn nghe.

Công Tôn nhú, “Người có giống nhau nhưng làm sao có thể giống đến cả vị trí nốt ruồi được ?” , nói xong, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mấy cô nương y phục trắng phía trước, lại còn nhú nhú mày.

“Khụ Khụ.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thấp giọng ho khan một tiếng, ý bảo Công Tôn —— không nên nhìn thẳng như vậy.

Nhưng Công Tôn lại vượt cằm, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm.

Triệu Phổ có chút không thoải mái, “Thư ngốc, người nhìn cái gì, mấy cô nương đó còn không có dễ nhìn như người đầu.”

Công Tôn bắn cho hẩn một ánh mắt khinh thường, “Mấy cô nương này có bệnh.”

“Người cách xa như vậy mà còn có thể nhìn ra người ta có bệnh sao?” Triệu Phổ đưa cho hắn khó điểm tâm, “Người đừng có cả ngày nếu không phải nghĩ người khác bị bệnh thì lại nghĩ đến người khác bị chết, nào đến ăn một miếng.”

Công Tôn muốn đánh hắn, thuận thế nhìn lên không thấy Tiểu Tứ Tử đâu.

“Di ?” Công Tôn kéo tay Triệu Phổ , “Tiểu Tứ Tử đâu ?”

Triệu Phổ nhìn lại, cũng cảm thấy buồn bực, mới rồi vẫn còn ngồi thành thành thật thật ở bên cạnh mà.

Ngửa mặt nhìn ra phía sau chỗ của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người đó lúc này vẫn bất đắc dĩ mà nhìn Công Tôn, ý kia —— Vẫn đang chờ hắn giải đáp vấn đề các cô nương kia có bị bệnh hay không đây, nhìn đến Tiểu Tứ Tử Không thấy !

Công Tôn trong lòng giật mình, đây là ở trong Hoàng viện a , chạy đi đâu rồi.

Tử Ảnh ở phía sau chỉ chỉ một bên, “Bên kia.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ quay đầu lại, nhìn qua.

Chỉ thấy ở phía sau mọi người, Tiểu Tứ Tử tay trái cầm một khối hoa quả cao, vừa cắn vừa ngẩng mặt nhìn, đối diện bé là một nam tử trẻ tuổi mặc một bộ hoàng sắc trường bào đang ngồi chồm hổm, hỏi bé, “Cha người cùng Cửu thúc có quan hệ gì nha ? Cửu thúc thể nhưng lại chịu uy hấn ăn, hay là quan hệ không bình thường a ?”

Tiểu Tứ Tử vừa cắn hoa quả cao vừa trả lời, “Không giống nhau a, đó là phụ thân ta, Cửu Cửu cũng là cha ta, vừa mới nhận đó....”

“Nga.....” Nam tử vuốt cằm trầm tư, “Khó trách gần đây giống như tâm tình rất tốt.....”

“Người là cháu của Cửu Cửu sao ?” Tiểu Tứ Tử còn hỏi, “Người tên gì nha, ta tên Tiểu Tứ Tử .”

Người nọ chỉ chỉ cái mũi của mình, “Đúng vậy, ta gọi là Tiểu Trinh Tử đó, ngoan, đến gọi tiếng Hoàng huynh coi.”

Tiểu Tứ Tử oai oai cái đầu, “Hoàng Hùng sao ?”

“Phốc” Người nọ nhả cười, nắm nắm khuôn mặt tròn của Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn híp mắt nhìn người nọ, trên trường bào là thêu không phải là “hùng” (gấu) mà chính là “long” (rồng), giật mình mà nhìn nhìn Triệu Phổ .

Triệu Phổ bất đắc dĩ, người kia là ai ? Đương kim Hoàng đế Triệu Trinh đó.

Triệu Trinh về điểm này lại giống Triển Chiêu, nhìn thấy tiểu hài nhi là cảm lòng không được, có lẽ vừa rồi vừa đến, liếc mắt một cái liền ngắm trúng Tiểu Tứ Tử, cho nên mới đi đến đùa một chút.

Bàng thái sư nhìn thấy mà lau nước mắt, khi nào thì khuê nữ nhà hắn mới có thể sinh ra một vị hoàng tử đây, nếu được vậy thì tốt rồi.

Triệu Trinh dù có khiêm tốn thế nào thì cũng là hoàng đế, quả nhiên gây xôn xao, chúng thần đều đứng dậy hành lễ.

Triệu Trinh đùa với Tiểu Tứ Tử đủ rồi, liền đem bé trả lại cho Triệu Phổ, xoay người hướng đến tọa vị, xua tay với mọi người, “Các vị ái khanh không cần đa lễ, hôm nay chỉ là bữa cơm gia đình, thứ nhất là để đón gió tẩy trần cho Bao khanh cùng Thái sư, tiếp đó là để nghênh đón các vị sứ thần.”

Nói xong, hắn cũng không có nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu với vị thái giám tóc bạc phía sau một cái.

Thái giám đó lập tức phân phó khai tiệc.

Rượu và thức ăn đồng loạt được mang lên.

Triệu Trinh lần lượt đánh giá mọi người.

Bạch Ngọc Đường cũng đánh giá Triệu Trinh một chút —— nhìn thoáng qua không để lại ấn tượng đặc biệt gì, thuộc loại diện mạo có thể gặp ở bất cứ đâu, nhìn kỹ một chút, cũng không có khó gân, diện mạo cũng không khó nhìn, nó chung cũng thật hòa nhã.

Ánh mắt Triệu Trinh lướt qua mọi người, lúc dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường bên cạnh Triển Chiêu cũng phải lấp bắp kinh hãi, vị này chẳng lẽ là Bạch Ngọc Đường trước đó Triệu Phổ đã đề cập qua với hắn sao ? Thực ra hắn cũng đã hỏi qua Nam Cung Kỳ, Nam Cung Kỳ cũng đã nói cho hắn biết, Bạch Ngọc Đường ở trên giang hồ, vô luận là thanh danh, công phu cũng không kém Triển Chiêu, bọn họ chính là hai người nổi tiếng nhất trong những nhân tài mới xuất hiện bây giờ, riêng Cẩm Mao Thử tướng mạo xuất chúng, tuấn mỹ vô song, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt a .

Triệu Trinh lại nhìn đến Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi phía sau Bạch Ngọc Đường, hắn vốn bảo Bao Chứng tìm đến hai cô nương có công phu tốt, xem ra là người của Bạch Ngọc Đường mang đến a , vì thế cũng đối với Bạch Ngọc Đường cười cười, tỏ ý cảm tạ.

Bạch Ngọc Đường cũng không có phản ứng lớn gì, thoáng gật đầu một cái, bất quá hắn cũng thấy Triệu Trinh khi cười lộ lên cũng không làm cho người ta ghét, đương nhiên cũng không có được vui tươi như Triển Chiêu.

Triển Chiêu kéo kéo Bạch Ngọc Đường —— người đối với Hoàng đế như vậy a , tốt xấu cũng cười một cái coi.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hắn —— người cũng biết ta không thích cười mà.

Triển Chiêu mở to hai mắt —— thật không ? Vậy cái người chọc tối hôm nay cười đến thấy rằng không thấy mắt là ai vậy kia ? Có phải là do ta bị hoa mắt không nha ?

Bạch Ngọc Đường đưa đôi đũa qua cho hắn —— Người vẫn là nhanh ăn cái gì đi, lắm miệng quá !

Triển Chiêu cầm đôi đũa buồn bực —— Ta có nói gì sao ?

Triệu Trinh thấy được Bạch Ngọc Đường thất lễ, ngược lại cảm thấy có chút thú vị, tính cách người giang hồ quả nhiên độc đáo, nếu đổi lại là các quan viên khác, thấy hắn cười như vậy đã sớm mặt mày nở hoa rồi, như vậy cũng không có ý nghĩa.

Nhìn tiếp phía sau, phát hiện bàn cuối cùng chỗ ngồi còn trống, vì thế liền hỏi Triệu Phổ, “Âu Dương tướng quân cùng Trâu tướng quân đâu ?”

“Nga.....” Triệu Phổ hắc hắc cười, nhìn vài vị sứ thần đối diện, “Vài vị sứ thần đưa đến lễ vật đặc biệt như vậy, ta đương nhiên phải tìm người tin cậy kiểm tra một chút rồi.”

Mấy vị sứ thần đối diện sắc mặt liền trầm xuống Mọi người lúc này cùng có chung một ý tưởng —— Vì sao Triệu Phổ lại ở Khai Phong ?!

Mỗi lần phiên quốc đến châu, đều thích cử mấy võ tướng đến làm sứ giả, nguyên nhân là bởi Tống triều trọng văn khinh võ, cả triều Văn võ bá quan trừ bỏ Triệu Phổ cũng không có ai có công phu gì.

Mà Triệu Phổ hàng năm đều ở biên quan, không thể nào có thể trở về, cho nên mỗi lần bọn họ đến đều có thể oai phong một chút, cũng lại không nghĩ đến Năm nay không chỉ có Triệu Phổ đã trở về, đến ngay cả Âu Dương Thiếu Chính cùng Trâu Lương cũng đều trở lại, vậy thì có chút có khăn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng túm túm tay áo Công Tôn, ý kia là —— Công Tôn đừng nhìn nữa.

Công Tôn vẫn không chuyển mắt mà nhìn chằm chằm cái cô nương vô cùng giống Hạnh Nhi kia, Triển Chiêu cảm thấy nếu còn nhìn nữa không chừng người ta lại cho rằng Công Tôn rất coi trọng cô nương đó.

“Vị công tử này, quan chức gì a ?”

Lúc này, vị bạch y nữ tử ngồi ở trước mặt Hạnh Nhi kia đột nhiên lên tiếng, mà được hỏi lại chính là Công Tôn.

Bao Chứng nói, “Vị này Công Tôn tiên sinh, sư gia của Khai phong phủ ta.”

“Sư gia ?” Nữ tử đó có chút giật mình.

Triệu Phổ nâng cằm hỏi, “Các họ đại diện cho nước nào ?”

“Ta là sứ thần của Tây nam Mục Chiếu quốc.” Đối phương mỉm cười, “Ta tên Mục Chiếu Đường, là nữ quan của Mục chiếu quốc.”

Triển Chiêu nghe được liền hơi nhíu nhíu mày, liếc Bạch Ngọc Đường, ý tứ như là muốn hỏi —— Chức quan này là gì ?

Bạch Ngọc Đường có chút muốn cười —— Ta làm sao biết ? Cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Trong triều ta chủ yếu là nữ nhân.” Mục Chiếu Đường âm đạm cười, nói với Công Tôn, “Đại nhân nếu đã có thể ngồi ở đây, có nghĩa đã là người giữ cương vị quan trọng, nếu như có coi trọng cô nương nào của ta, xin cứ việc mang về.”

Công Tôn sờ sờ cằm —— Như vậy cũng được a ?

Triệu Phổ trừng mắt liếc hần một cái — cho người mang về để làm gì người có biết không ?

Công Tôn nghiêng đầu —— Để làm gì ?

Triệu Phổ đỡ trán.

Ai ngờ Công Tôn thân thủ một ngón tay đi chỉ Hạnh Nh.

Triệu Phổ hít mạnh một hơi.

Ngay cả Triệu Trinh cũng theo bản năng mà nhìn Bao Chứng một cái, tâm nói vị sư gia này của ngài đừng xem tư vấn nhà nhận vậy, thật đúng là cũng không khách khí a.

Bất quá Công Tôn chỉ Hạnh nhi một cái, liền hỏi, “Cô nương kia có phải bị bệnh hay không ?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Bao Chứng vội vàng giải thích, “Công Tôn tiên sinh chính là thần y đương thời.”

“Nga....” Văn võ bá quan cả triều đều đồng loạt mà nhẹ nhàng thở ra, thì ra là như thế, sợ bóng sợ gió một hồi, nếu như thật sự chọn một người mang về, như vậy thì cũng thật mất mặt.

Mục Chiếu Đường thần sắc hơi động, lại thần nhiên, “Các cô nương của tộc ta đều khỏe mạnh cả, nếu như tiên sinh muốn mang về làm cơ thiếp, tất nhiên là có thể, còn nếu là xem bệnh, vẫn là xin miễn đi thôi.

“Khụ Khụ.”

Công Tôn bị sặc một ngụm trà, há to khuôn mặt đỏ bừng, nói, “Sao lại muốn dẫn về làm cơ thiếp ? Lại cũng chẳng quen biết gì.

Cả triều văn võ đều nhìn Bao đại nhân, ý tứ là —— Bao đại nhân, không cần lo lắng sao ? Vị sư gia này quá thành thật đó, phản ứng lại còn chậm nữa.

Chỉ có Triệu Phổ là bám vào trên bàn mà cười nửa ngày, thư ngốc này, thật ngây thơ mà !

“Muốn là có thể mang đi sao ?”

Đang lúc mọi đồ khóc dở cười, chợt nghe đến một thanh âm lạnh băng băng hỏi.

Ánh mắt mọi người lại soạt một tiếng, quay đầu sang bên này —— thì ra hỏi chính là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nàng ta căn bản là người Tống, sao lại biến thành người của Tây nam Mục chiếu quốc ?”

Mục Chiếu Đường liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, vừa nhìn thấy đã cả kinh, tâm nói đâu ra một nam tử tuấn mĩ như vậy, liền hỏi, “Các hạ là ai ?”

Bạch Ngọc Đường buông cái chén, không trả lời, vẫn nói theo ý mình, “Trong phủ của ta mấy hôm trước có bị mất tích một nha hoàn, bộ dáng giống hệt nàng ta, ngay cả vị trí nốt ruồi trên cằm cũng giống. Nha

hoàn kia đi mất mấy ngày, mẫu thân nàng thân thể không tốt, lại nhớ thương khuê nữ đến không màng cơm nước, đã sắp không còn chống đỡ nổi rồi, nếu như ngươi có thể cấp, không bằng để cho ta mang về đi, giúp đỡ hầu hạ lão nhân gia mấy ngày.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có nghi hoặc, đây là do Bạch Ngọc Đường thuận miệng bịa ra, hay là chuyện thật ? Nếu là thật thì không phải cũng quá trùng hợp đi, còn nếu là giả có cần phải bịa ra như vậy không ? Vị cô nương này dung mạo cũng không có gì đặc biệt, bằng phong thái của Bạch Ngọc Đường, ngay cả là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a , chỉ cần hần nó một câu nói không chừng cũng ngoan ngoãn theo đi rồi.

Triệu Trinh nhìn thoáng qua Triệu Phổ .

Triệu Phổ cũng nhẹ nhàng mà gật đầu với hần một cái.

Vì thế Triệu Trinh cũng liền nói thêm vào, “Mục Chiêu sứ giả, nếu thật có thể như vậy thì tốt quá, vị cô nương này cứ để lưu lại, chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng ta.”

Mục Chiêu Đường trầm mặc một lát, sửa lại vẻ hào phóng ban nãy, có chút luyến tiếc, “Ta chẳng qua chỉ nói chơi mà thôi, đây là mấy thị tì đã theo ta nhiều năm, tình như tỷ muội, ta nào lỡ đem tặng cho người khác a .”

Ngồi ở trong này, các sứ thần có thông minh hay không khó có thể nói, nhưng là cả triều văn võ bá quan nếu đã có thể đi vào đến đây, đều là nhân tài trong các tỉnh anh.

Mục Chiêu Đường nếu như là thoải mái mà đem tặng cô nương kia cho Bạch Ngọc Đường mang về, kia tất cả mọi người sẽ không hoài nghi, thậm chí có thể có người sẽ hoài nghi Bạch Ngọc Đường có mục đích hoặc ý đồ gì, thế nhưng nàng ta lại rút lại lời nói của mình, có vẻ rất chột dạ —— Như vậy quả thật có vấn đề.

“Mấy vị cô nương bắt đầu ngôn tiểu, sắc mặt tái nhợt, liệu có phải thật sự thân thể có gì không ổn không ?” Bát Vương gia đột nhiên mở miệng nói, hần nói chuyện thanh âm cũng thật ôn hòa, “Hay là do không quen khí hậu, không bằng để cho Công Tôn tiên sinh thử bắt mạch xem, nếu như đã cùng nữ quan tình như thủ túc, kia cũng không nên chậm trễ chữa trị a .”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường yên lặng liếc nhìn Bát Vương gia một cái —— Mới nhìn còn tưởng hần là người thành thật, thậm chí còn có chút văn nhược, nguyên lai cũng không phải a Lời này nói ra cũng thật cẩn thận.

Mục Chiêu Đường do dự, tựa hồ thật khó xử, lúc này lại càng khiến người ta nhìn ra được bất thường.

Một bên Diêu Tổ Tổ lại nở nụ cười, “Mục Chiêu quốc vừa mới hưng khởi không bao lâu, có vẻ như là một nữ nhân quốc, tuy quốc gia nhiều nữ nhân nhưng sức chiến đấu lại rất mạnh, có điều các nữ binh này đều có chung một đặc điểm, như một người gỗ không nói tiếng nào, đủ loại dáng vẻ nhưng lại cứ như không hề sợ chết vậy.”

Diêu Tổ Tổ chính là trong lời có ý mà nói, tất cả mọi người đều nghe ra, chính là muốn nói ọi người biết, Mục Chiêu quốc này có vấn đề.

Trước đó Triển Chiêu còn chưa từng nghe đến Mục Chiêu quốc, bất quá lần này có đến mấy trăm sứ giả đến đây, ai biết ai chứ ? Ngồi ở trong này cũng chỉ có hai mươi người, là bởi vì quốc thổ quá lớn cho nên so sánh trọng yếu mà vào, bên ngoài vẫn còn không ít sứ thần đang ngồi đầu.

Lúc này, các cung nữ đã bắt đầu mang thức ăn lên, Triệu Trinh bảo mọi người không cần vội, trước tiên uống chén rượu đã.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Triệu Trinh một cái, chỉ thấy lúc hần nâng chén, liếc mắt nhìn thái giám phía sau một cái, thái giám kia liền bất động thanh sắc mà lui ra ngoài.

Sau đó, Triệu Trinh cũng không nhắc đến chuyện của Mục Chiêu quốc nữa, về chuyện của mấy cô nương kia, hần cũng không có hỏi lại, cả triều văn võ đều hiểu mà cho qua, tiếp tục uống rượu, trò chuyện với nhau.

Triển Chiêu nói khẽ với Bạch Ngọc Đường, “Có thể là Hạnh Nhi thật không?”

Bạch Ngọc Đường yên lặng gật đầu, hần cũng nghi ngờ như vậy.

“Hoàng đế bệ hạ.”

Lúc này, có một giọng nói thô kệch vang lên, dọa cho phần đông các quan văn bên này phải nhảy dựng lên. Mọi người nhìn qua, vị sự giả này có lẽ đến từ Thổ Phiên, cũng đủ phân lượng a , khổ người kia ít nhất cũng phải ba trăm cân.

Triệu Phổ quay đầu lại hỏi Giả Ảnh — Tên mập kia là ai ?

Tử Ảnh lắc đầu tỏ vẻ không biết, Giả Ảnh nghĩ nghĩ, “Có lẽ là cái tên tướng quân thổ phiên kia, gọi là Tháp Mộc Đáp thì phải.”

“Tháp Mộc Đáp Tháp Mộc”

Triệu Phổ như là nghĩ đến gì đó, giật mình một cái, “Sao lại béo đến vậy ?”

“Có thể là không phải ra chiến trường, hần ta vui vui về về ăn uống cho nên mới rơi vào bi kịch thế đi.” Giả Ảnh lắc đầu cảm khái.

Triệu Phổ nhìn trời —— Con ngựa của Đại tướng quân Thổ Phiên thật đáng thương.

“Tháp Mộc Tướng quân” Triệu Trinh cười hỏi hần, “Có chuyện gì sao ?”

“Hôm nay ngày đẹp ý vui, không bằng Chúng ta đấu vật trổ hứng thế nào ?”

Tháp Mộc Đáp này vừa nhìn đã biết là kẻ lỗ mãng, ngày đẹp ý vui ca múa trổ hứng còn được, đấu vật trổ hứng Triển Chiêu bưng cái chén không để ý, uống một ngụm Lê Hoa Râm, nhanh chóng vỗ ngực.”

Bạch Ngọc Đường buông cái chén giúp hần vỗ vỗ lưng, Tiểu Tứ Tử không biết đã chạy đến ngồi bên người Triển Chiêu khi nào, vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp xoa xoa ngực cho hần, Triệu thần đều cảm thấy ngán ngẩm, đang gió mát trăng thanh tốt đẹp đến vậy, uống rượu mà lại xem tên đại mập mạp đấu vật thì còn gì là lạc thú nữa a ?

Triệu Trinh nhìn Triệu Phổ, ý là — Người tới đi.

“Ừ, Tháp Mộc Đáp.” Triệu Phổ nâng cằm tiều hần, “Người muốn đấu vật với ai ?”

Tháp Mộc Đáp nhanh chóng xua tay chặn lại, “Vương gia thì thôi đi.”

“Vì sao ?” Triệu Phổ khó hiểu.

“Ta cùng Vương gia cũng không phải là chưa có đấu qua, sợ người rồi, lần này thật không dễ mới đến được Trung Nguyên, muốn thưởng thức một chút võ học Trung Nguyên a!” Tháp Mộc Đáp tự giác thanh minh một chút, nơi này trừ bỏ Triệu Phổ cùng mấy người tướng lĩnh Triệu gia quân, hần còn phải sợ ai nữa. Dù sao thì phóng mắt nhìn lại, đối diện đều là dạng văn nhân gầy nhom ốm yếu a .

Công Tôn nhỏ giọng hỏi Triệu Phổ, “Người trước kia đã cùng hần đấu qua sao ?”

Triệu Phổ còn chưa kịp mở miệng, Tử Ảnh ở phía sau đã nói, “Vương gia đã cùng hần đấu qua ở trên chiến trường, trước kia hần nhiều lần cũng chỉ khoảng hai trăm cân, gần đây lại béo đến độ nhìn không ra nhân dạng như vậy chứ trước kia cũng coi như uy mãnh, bất quá trên chiến trường giao thủ cùng Vương gia bị Vương gia đánh cho ngã lộn nhào mà trực tiếp cầm đầu xuống đất, Âu Dương độc miệng còn bảo các tướng lĩnh Thổ Phiên tốt nhất đừng có cứu hần, cứu về cũng chỉ có lãng phí lương thực mà thôi, cứ để vậy mà tưới nước bốn phân để xem sang năm có thể nở hoa kết quả được không.”

Công Tôn hiểu rõ.

“Không bằng” Triệu Phổ liền liếc mắt một cái, nhìn đến Triển Chiêu vừa buông chén, đang chuẩn bị lấy một đũa gạch cửa để áp vị rượu, Triệu Phổ mỉm cười, chỉ vào Triển Chiêu, “Không bằng người so với hần đi.”

Triển Chiêu giơ đũa, xoay mặt nhìn Triệu Phổ, Triệu Phổ chỉ chỉ mập mạp đối diện kia, “Triển huynh, có hứng thú đấu vật không a ?”

Triển Chiêu phùng mặt nhìn nhìn mập mạp đối diện —— Ai nha, thật béo, thật nhiều thịt a !

Tháp Mộc Đáp thiếu chút cười vắng, tâm nói, Triệu Phổ là bị hồ đồ sao ? Lại đem một người tuần tú trẻ tuổi như vậy xuất chiến, người này được mấy cân a ? Đừng nói là đấu vật, dùng một ngón tay cũng có thể trực tiếp nghiền chết hắn rồi.

Triển Chiêu có chút cảm thấy ghét bỏ , một tên béo như vậy a Liền coay mặt sang liếc Bạch Ngọc Đường —— Người có hứng thú hay không ?

Bạch Ngọc Đường bưng cái chét không có nói, nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Rất xấu !”

“Vương gia, người là đang khinh thường ta sao ?” Tháp Mộc Đáp còn thực để ý. “Ít nhất cũng phải tìm đến một hán tử uy vũ cường tráng so chiêu cùng ta, chứ gầy như vậy”

Triển Chiêu khoe miệng rút rút, lửa nóng cũng bốc lên —— Lại nữa !

Bạch Ngọc Đường thân thủ nhẹ nhẹ vỗ vai Triển Chiêu, “Thu liễm chút, giết sứ giả sẽ không tốt.”

Triển Chiêu nghiêng răng, trợn má rít ra một câu, “Làm thịt hắn vẫn còn quá dễ dàng cho hắn đó.” Nói xong đứng dậy, một lóng tay câu câu hắn, “Mập mập kia, đi ra, gia đây dạy người cái gì gọi là đấu vật.”

Tháp Mộc Đáp đứng lên, tâm nói, tiểu tử người cũng thật không biết trời cao đất rộng !

Triệu Trinh bưng chén nhân nhĩ mà uống trà, vắn vớ bá quan đều lặng lẽ tặng cho Tháp Mộc Đáp một câu —— Bảo trọng a , đồ béo không biết trời cao đất rộng, nhìn Triển hộ vệ thực tức giận, nhưng cũng bởi vậy mà gió mát trăng thanh thật đúng là có cảnh đẹp để trợ hứng rồi.

Triển Chiêu đi ra ngoài, Bạch Ngọc Đường ánh mắt liền hướng từ trên người hắn chuyển một cái, liền nhìn thấy cô nương giống Hạnh Nhi kia không hiểu có phải đang liếc mắt nhìn mình hay không, ánh mắt này —— Thật cổ quái.

51. Q.3 - Chương 51: Túy Tâm Hoa

Tháp Mộc Đáp vừa thấy Triển Chiêu liền một chút cũng không để trong lòng, không phải chỉ là một tên tư văn nhĩ nhận niên kỷ còn nhỏ hay sao, lại gây đến trở xương nữa.

Triển Chiêu nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng tức giận nha, tâm nói ai quy định là anh hùng hảo hán thì cứ phải mập mập mới được ?!

Tiểu Tứ Tử sau khi Triển Chiêu rời khỏi liền chuyển đến ngồi cạnh Bạch Ngọc Đường, ngồi trên đùi hắn, hai tay chống bàn xem.

Bạch Ngọc Đường đem bé ôm tốt lắm, để cho bé ngồi thoải mái chút.

Công Tôn vượt cằm —— Bạch Ngọc Đường ngộ tính cũng rất cao, từ khi Tiểu Tứ Tử dạy cho hắn làm thế nào để ôm tiểu hài tử, hắn thực đã lĩnh hội, tư thế ôm này của hắn thật rất đúng chuẩn đó.

Tháp Mộc Đáp mặc một cái trường bào lờ lợt, bên ngoài còn khoác cả một khối da bò Tây Tạng, hắn vốn đã béo, mặc như vậy lại càng nhìn thấy béo hơn. Hắn đem y phục cởi ra, lại đem cả nửa thân y phục trên cởi ra buộc tại thắt lưng, lác lác một thân đầy mỡ.

Triển Chiêu liền nhíu nhíu mày, “Người mặc vào không được a ? Nhìn thật quá khó coi đi.”

“Ai ai..” Tiểu Tứ Tử đang nâng mặt cảm khái, “Thật nhiều thịt thịt.”

Bạch Ngọc Đường nâng cằm cũng hiểu được, thịt béo đầy người lúc ẩn lúc hiện cũng thật quá khó nhìn, hơn nữa trên người còn có lông nữa Thật là chứng tai gai mắt.

Tháp Mộc Đáp cũng không để ý tới điều đó, hai tay vỗ bộ ngực “Ba Ba” một tiếng vang lên, còn cảm thấy được thật quá khí khái.

Triển Chiêu thấy cũng tổn hơi thừa lời, tên đối diện đó giống như đang nói —— Ta có thịt nha, người không có ! Ta có lông nha, người không có !

Tiểu Tứ Tử đang nâng mặt nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Biểu tình này của Miêu Miêu rất giống phụ thân lúc tạc mao a.”

Bạch Ngọc Đường đồng ý gật đầu — Không phải cũng đang tạc mao đó sao !

“Đến !” Thập Mộc Đáp trả lời cái ngoắc của Triển Chiêu, “Tiểu quý, đại gia ta chấp người một tay.”

Triển Chiêu nghiêng răng kèn kẹt, “Chấp ta một tay ?”

“Đại gia ta chỉ cần một tay cũng đủ để đối phó người rồi...” Thập Mộc Đáp vừa nói xong, không thấy Triển Chiêu.

“Di?” Thập Mộc Đáp nhìn nhìn xung quanh, tâm nói tiểu tử này đã bị dọa chạy sao ? Lại còn trốn rất nhanh nữa.

“Ở phía sau người đó.”

Tùy tùng của Thập Mộc Đáp ở một bên không nhin được mà hô một tiếng, vừa rồi Triển Chiêu “sưu” một tiếng liền vọt đến sau lưng Thập Mộc Đáp, đám người dân tộc Thổ Phiên chỉ biết chuyện không tốt rồi Đó là một cao thủ không thua gì cấp bậc của Triệu Phổ.

Thập Mộc Đáp thân hình lớn như vậy, muốn quay thân cũng không phải dễ dàng, hắn vừa mới quay được một nửa, lúc mới nhìn được chưa đến một nửa phía sau, Triển Chiêu đã nâng lên đạp một cước vào hông hắn.....

Một cước này của Triển Chiêu thoát nhìn nhẹ nhàng phiêu dật nhưng mà cũng khiến cho Thập Mộc Đáp ngã lao về phía trước bắn ra ngoài.

Cả triều đình văn võ bá quan đồng loạt nhắm mắt.

Quả nhiên nghe được “oanh” một tiếng vang thật lớn, Thập Mộc Đáp bị quăng một cái ngã sấp trên đất.

Thân thể hắn quá nặng, lần ngã này toàn bộ mặt đất đều rung động, hơn nữa thân trên hắn còn không mặc áo, lúc rơi xuống đất da cũng bị xây sát, đám lông trước ngực bị cọ rớt ra từng mảng lớn, cộng thêm cái mặt khá lớn, cả khuôn mặt đều nền xuống đất hàm răng đều rớt ra.

Tiểu Tứ Tử nhìn hắn cũng cảm thấy đau, theo bản năng đưa tay nhu nhu khuôn mặt tròn như trái trứng của mình.

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà uống một ngụm, tâm nói thể trạng lớn như vậy, còn có thể đánh nổi sao ?

Triển Chiêu thấy Thập Mộc Đáp nằm úp sấp trên mặt đất cả nửa ngày còn không có đứng dậy nổi, có chút buồn bực — Vô dụng vậy sao ?

Lúc này chỉ thấy Thập Mộc Đáp hai tay chống đất, đứng lên, cảm giận mà nhìn Triển Chiêu, “Người...Người dám đánh lên ta ?!”

Triển Chiêu tâm địa tốt, đối thủ nếu như đã rất vô dụng, hắn cũng sẽ không làm quá mà khi dễ người khác, nhìn lại Thập Mộc Đáp này cũng thật buồn cười, tùy tiện giáo huấn hắn một chút là được rồi, vì vậy liền chấp tay sau đít nói, “Người có công phụ giữ nhà gì đều mang ra hết đi, đừng có như thằng ngốc chỉ dựa vào khí lực.”

Thập Mộc Đáp vẫn còn rất kiêu hãnh mà trả lời, “Ta là đệ nhất dũng sĩ của Thổ Phiên, hôm nay ta sẽ cho người kiến thức một chút.”

Nói xong, hơi loãn thắt lưng, nhắm vào Triển Chiêu mà vọt tới.

Triển Chiêu chột lóe thân, nhấc chân nhẹ nhàng đá một cái vào ống quyển hắn.

“Ai nha !” Thập Mộc Đáp lại kêu thảm một cái, “Oanh” một tiếng lập tức ngã xuống đất.

Tiểu Tứ Tử hai tay vội vàng giữ chặt chén trà trên bàn, cả mặt bàn cũng đều rung rung đầu, người này quá nặng nha.

Triệu Trinh có chút đau lòng thương cho ngự hoa viên của mình, tuy rằng cũng không có dùng kim chuyên lát nền nhưng mà thanh chuyên này cũng kể ra cũng đã cổ rồi, nếu như bị vỡ thì sẽ phải đổi, mà đã đổi thì lại phải đổi hết, nhất định sẽ tốn không ít bạc a .

Tháp Mộc Đáp đứng lên, lúc này đã chập vậ đến không chịu nổi rồi, mấy thủ hạ của hắn đều nháy mắt với hắn, kia ý tứ là —— Quên đi, đó là một cao thủ a .

Tháp Mộc Đáp không cam lòng, đứng lên cũng đều cảm thấy mặt danh kỳ diệu, thân thủ chỉ Triển Chiêu, “Tiểu quý, người đừng chạy !”

Triển Chiêu nhần cười.

“Đầu vật chính là muốn so khí lực sao!”

Tháp Mộc Đáp tức giận, “Người chạy thì còn gì là hảo hán ?!”

Triển Chiêu gật đầu, ý bảo hắn lại đây, mình sẽ không chạy.

Tháp Mộc Đáp hung hãn dồn chân khí, hướng Triển Chiêu mà vọt tới, hai tay quơ trên không trung, vù vù xé gió mà phi tới.

Vài vị đại thần cũng thay Triển Chiêu lau mồ hôi, cánh tay của Tháp Mộc Đáp này so với chân của Triển Chiêu còn muốn to hơn, Triển Chiêu nếu là so công phu hắn là không vấn đề gì, còn nếu như là cứng đối cứng.....

Nhưng là các thần tử còn chưa có lo lắng xong, bên này Triển Chiêu đã đưa một tay ra bắt lấy tay Tháp Mộc Đáp, kéo lên, động tác giống như cầm búa mà bóp củi, sau khi kéo hắn lên giữa không trung liền đem hắn ném xuống mặt đất.

Mấy vị sử giả dân tộc thổ Phiên đều đồng loạt nhắm mắt, tâm nói — Xong rồi, Tháp Mộc Đáp phe này không thể không bị ngã chết.

Tiểu Tứ Tử nhanh tay đem cái chén bưng lên, chấn động lần này xem chừng tất cả nước trà sẽ bị trào ra ngoài hết, Triệu Trinh vẫn tiếp tục đau lòng ấy viên gạch lát nền hoa viên.

Có điều đầu Tháp Mộc Đáp cũng không có bị bóp xuống mặt đất, nay khi trán hắn chạm đất, Triển Chiêu nhắc chân, mũi chân chạm đến trán hắn đá nhẹ một cái, thân hình thật lớn của Tháp Mộc Đáp lại bay lên không trung, ‘hò’ một tiếng chuyển một vòng, sau lại rơi xuống, cái mông chạm đất ngồi đến bịch một cái. Bất quá mông hắn cũng lắm thịt, cũng không gây ra tổn thương gì nghiêm trọng, gạch lát sàn cũng không có bị hỏng.

Dù sao thì Tháp Mộc Đáp cũng bị quăng ngã đến thất điên bát đảo, vội vàng xua xua tay kêu dừng, “Đừng đánh nữa !”

Triển Chiêu đứng nhìn hắn, tâm nói, tiểu tử này thế nhưng còn biết thực lực.

Tháp Mộc Đáp xem như là cũng hiểu được, xem ra tiêu chuẩn của người Tổng này là càng gầy càng là cao thủ, vừa nghĩ lại vừa liếc Công Tôn một cái, tâm nói, đây nhất định là cái cao thủ trong cao thủ a .

Mất hứng mà đứng lên mặc lại y phục tử tế, Tháp Mộc Đáp chấp tay với Triển Chiêu nói, “Coi như người lợi hại, hôm nay nhường người, không đánh với người nữa.” Nói xong, sau đó vác mặt quay về chỗ ngồi.

Triển Chiêu cũng lười so đo với hắn, quay lại chỗ ngồi của mình, Triệu Trinh cũng thật vừa lòng, lần luận võ này không cần Triệu Phổ xuất chiến cũng đã thắng một ván, để xem sau này đám phiên bang kia có còn đắc ý như vậy nữa không, vì thế nâng chén, mời mọi người uống rượu.

Triển Chiêu vừa mới ngồi xuống, chợt nghe Diêu Tổ Tổ ở đối diện rất ngạc nhiên mà hỏi, “Triển đại nhân, sư môn là gì vậy ?”

Triển Chiêu bưng cái chén, mỉm cười, “Sư phụ có mệnh, sư môn cần phải giữ bí mật.”

Bạch Ngọc Đường ở một bên bất động thanh sắc mà uống trà, thuận tiện nuốt một khối điểm tâm vào miệng Tiểu Tứ Tử .

“Nga.....” Diêu Tổ Tổ nâng cằm, “Ta vừa rồi xem Triển đại nhân dùng chiêu kia, nội lực cũng không quá giống như võ công Trung Nguyên a.”

Triển Chiêu trong lòng cũng buồn cười —— Diêu Tổ Tổ này cũng có mắt nhìn, công phu của Ân Hầu là tự mình thành lập một phái, con đường công phu căn bản rất dễ nhìn ra bất đồng, nhưng mà muốn nhìn ra là công phu của Ma giáo cũng không có dễ dàng, trừ phi, người này cũng từng là người của Ma cung.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại có chút nghi ngờ Năm đó Ma cung lúc giải tán, đích thật có một bộ phận đi theo ngoại công hần quy ẩn sơn lâm, nhưng mà vẫn còn một số người, vẫn còn lưu lạc bên ngoài tự lập môn hộ. Diêu Tổ Tổ này nhìn cũng không có đến từng ấy tuổi a , hay là Cũng giống Lam di, bảo dưỡng thật tốt đi ?

Mà Diêu Tổ Tổ lúc này lại đang hí hóp mắt đánh giá Triển Chiêu, tựa hồ còn có chút ý tứ.

Bạch Ngọc Đường chú ý thấy Diêu Tổ Tổ vẫn vô tình cố ý mà nhìn cổ tay Triển Chiêu, bất quá bên trong áo ngoài Triển Chiêu thường mặc một loại áo ống tay bó bên trong, sợi dây đeo tay thường được giấu vào trong ống áo, ngày thường là tuyệt đối không thể nào nhìn ra.

Diêu Tổ Tổ cau mày, tựa hồ cũng không cam tâm, lại hỏi, “Triển đại nhân là người nơi nào a ?”

“Giang Nam nhân sĩ.” Triển Chiêu cũng không nói địa chỉ nhà cũ của mình.

Diêu Tổ Tổ vẫn còn muốn hỏi, một bên Bát Vương gia trêu ghẹo, “Diêu bang chủ, không phải người coi trọng Triển hộ vệ đó chứ ? Vậy thì không thể được rồi a , các cô nương của Phủ Khai phong nhất định không đồng ý đâu.”

Triển Chiêu hiểu ra vấn đề thì bốn phía đã là một mảnh cười vang, Tiểu Tứ Tử cũng giơ tay, “Ta cũng không đồng ý !”

Tất cả mọi người khó hiểu mà nhìn Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn không nói và chỉ trừng Tiểu Tứ Tử ——Không cho phép vô gớp vui !

Tiểu Tứ Tử méo máo lui vào trong lòng Bạch Ngọc Đường, tâm nói —— Miêu Miêu cùng Bạch Bạch xứng hơn !

Diêu Tổ Tổ bị Bát Vương gia đánh lạc hướng, cũng không tiện dò xét nữa, bưng chén trà uống một ngụm.

Lúc này, chợt nghe một sứ thần nói, “Cửu Vương gia không ở biên quan mà một mình chạy về phủ Khai Phong, không sợ biên quan có biến sao ?”

Triệu Phổ nhìn thoáng qua, thấy nói là Liêu quốc sứ giả, Tra Lạp Hán, Triệu Phổ liền vui vẻ, “Thế nào, Bắc Vương nhà các người nhớ ta sao ?”

Tra Lạp Hán âm thầm cảm thấy tổn hơi thừa lời, tâm nói, Bắc Vương nhà chúng ta vừa nghe đến tên Triệu Phổ người buổi tối đã nằm mơ thấy ác mộng, lại còn nhớ người sao....

Triệu Trinh tâm tình càng thêm tốt, lần này đón tiếp sứ giả không những không rơi xuống hạ phong lại còn chiếm hết ưu thế, rất tốt !

Đồ ăn lần thứ hai được mang lên, phần lớn đều là các món điểm tâm tinh xảo, chúng thần cùng bắt đầu hàn huyên, nói chuyện, rượu quá tam tuần, đương nhiên là cũng đều hài lòng.

Lúc này, đến phiên các sứ thần tống lên cống phẩm, Triệu Trinh rất có hứng thú mà lần lượt xem xét từng món, những lễ vật này đều được Âu Dương và Trâu Lương kiểm tra qua, cũng không có phát hiện khả nghi gì.

Trong nhiều những lễ vật tiến cống, lễ vật mà Mục Chiếu quốc tiến cống chính là lễ vật đặc biệt nhất, đó là một gốc san hô màu hồng bạch được điêu khắc tỉ mỉ thành một đóa hoa.

Đóa hoa này đỏ rực, có chút giống như một đóa cúc ngàn cánh lại có chút giống như một đóa hoa trà, lá cây màu trắng, tản ra sum xuê, kỹ nghệ điêu khắc lại càng tuyệt luân hơn.

Theo lý mà nói, chỉ có đất Tống mới có loại vật phẩm được thủ công điêu khắc kinh diệu này, không nghĩ tới ở Mục Chiếu quốc cũng có người có được tay nghề như vậy.

Triệu Trinh nhìn xem ,kinh ngạc hỏi Mục Chiếu Đường, “Đây là hoa gì ?”

Mục Chiếu Đường đứng lên, đáp lời, “Hồi bẩm Hoàng đế bệ hạ, đây là hoa Túy Tâm.”

“Hoa Túy Tâm ?” Công Tôn có chút ngạc nhiên, cái tên Hoa Túy Tâm này hắn đã nghe qua, thường được dùng để gọi hoa cà độc dược, nhưng là cũng không thường dùng hơn nữa, hoa này nhìn bên ngoài cũng không có giống hoa cà độc dược.

“Đây là loại hoa gì ?” Triệu Phổ thấy Công Tôn tựa hồ còn nghi hoặc, liền hỏi, “Chưa từng nghe cũng chưa từng thấy qua.”

“Túy Tâm hoa là bảo hoa của Mục Chiếu quốc chúng ta, khởi nguyên từ một truyền thuyết.” Mục Chiếu Đường trả lời, “Mục Chiếu quốc chúng ta nữ nhiều nam ít, chưa vị có biết tại sao không ?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Cái này thì làm sao mà biết được a ?

“Mục Chiếu quốc ta có một cái tập tục, nam nữ lúc thành thân đều cùng nhảy ăn Túy Tâm hoa.”

Triệu Trinh cảm thấy hứng thú, “Ăn hoa sao ?”

“Không sai.” Mục Chiếu Đường gật đầu, âm đạm cười, “Việc thành thân ở Mục Chiếu quốc chúng ta không do phụ mẫu định đoạt mà tất cả đều là lưỡng tình tương duyệt. Lúc thành thân, phu thê song song nuốt vào Túy Tâm hoa, nếu cả hai đều là toàn tâm toàn ý yêu nhau, như vậy sẽ không có chuyện gì hết, ngược lại thân thể sẽ khang kiện, cùng nhau đầu bạc đến già. Nhưng mà nếu như một trong hai người còn chần chừ, như vậy Túy Tâm hoa sẽ lấy mạng người đó. Người ăn Túy Tâm hoa mà chết, sau khi lấy ra trái tim, sẽ phát hiện trái tim đỏ rực lên, giống như màu đỏ của mặt người uống rượu say cho nên mới được gọi là Túy Tâm Hoa.

Mục Chiếu Đường nói xong chuyện cũ, mọi người đều rơi vào trầm lặng.

Nguyên bản cái tên Túy Tâm hoa vừa nghe xong còn khiến ọi người cảm thấy được tốt đẹp, nhưng chính là câu chuyện xưa kia lại khiến cho mọi người dựng thẳng lông tơ.

Triệu Trinh hỏi, “Ý của Mục Chiếu sứ giả là, nhiều nam nhân chần chừ hơn cho nên khi ăn hoa Túy Tâm thì nam nhân cũng chết nhiều hơn, cho nên mới khiến cho quốc gia người nữ nhiều nam ít sao ?”

Mục Chiếu Đường cười mà gật đầu, “Hoàng thượng quả nhiên trí tuệ hơn người.”

Nói xong, không khí lại yên lặng.

Ngay trong lúc yên lặng bao trùm này, chỉ nghe đến một tiếng “A” của một người tựa như đang cười, lại còn mang theo khinh thường cùng trào phúng, đương nhiên cũng rất nhẹ, nếu không phải xung quanh an tĩnh đến vậy có lẽ ai cũng không thể phát hiện ra được.

Mọi người theo tiếng vọng mà nhìn qua, Tiểu Tứ Tử cũng ngẩng mặt lên —— Tiếng cười là của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường tự nhiên uống trà, Triển Chiêu thiêu mi nhìn hắn —— Người làm gì vậy ?

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn hắn —— Không đáng cười sao ?

“Bạch công tử cảm thấy tập tục của Mục Chiếu quốc ta đáng cười lắm sao ?” Mục Chiếu Đường hỏi Bạch Ngọc Đường, hiển nhiên là vì chuyện của thị nữ vừa rồi cho nên cũng không mấy vui vẻ, ngữ điệu còn mang theo chút bất mãn nữa.

Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay cũng không thích nói nhiều, không để ý mà bưng cái chén, ý bảo —— Người thích nói cái gì thì nói cái đó đi, quan hệ gì đến ta.

Công Tôn cau mày, “Đây là nguyên lý gì ? Không hợp với đạo lý cũng không có hợp bệnh lý.”

Triệu Phổ gấp cho hắn một đĩa thức ăn, nhìn hắn —— Người lại nữa rồi, mặc kệ nó đi, nói cái gì người cũng tin a .

Triệu Trinh lắc đầu, “Tập tục này cũng không được tốt, cho dù có không hết lòng đi chẳng nữa thì cũng không đáng chết, trực tiếp độc chết vậy cũng quá tàn nhẫn rồi.”

Mục Chiêu Đường gật đầu, “Hoàng thượng quả nhiên nhân từ, cho nên ta mới nói đây là một truyền thuyết mà thôi, kỳ thật hiện nay hôn lễ cũng đã không còn tập tục này nữa, Túy Tâm hoa cũng đã trở lên phi thường hiếm, nghe nói năm đó có người đem toàn bộ Túy Tâm hoa đốt sạch, bất quá tình hình cụ thể thế nào cũng không ai biết rõ. Bồn hoa Túy Tâm này được điêu khắc cũng đã lưu lại nhiều năm, là một bảo vật, xuất thân từ tay người nào, đến nay cũng còn chưa rõ.”

“Thật không ?” Triệu Trinh bảo người dâng bồn hoa cao chút, nhìn ngắm trái phải xem đóa hoa Túy Tâm, ngay trên một cánh hoa, phát hiện một chữ, là chữ “Anh”. Loại công nghệ khắc chữ này chỉ có ở Đại Tống, không có ở bên ngoài. Triệu Trinh nhíu mày Chẳng lẽ là từ Tống triều truyền ra sao ? Nghĩ đến đây lại bảo người quay lại để nhìn xem.

Vài tiểu thái giám rất cẩn thận mà đem đóa hoa điêu khắc kia quay ngược lại chỉ thấy ở đáy hoa, có một dấu chu sa đỏ, trong dấu đỏ có một hoa văn hình hoa đào nở rộ màu trắng.

Triệu Trinh sờ sờ cảm —— thực tinh xảo, có điêu cũng chưa có thấy qua.

Kỳ thật Triệu Trinh đối với mấy loại vật phẩm tinh xảo này cũng không có mấy hứng thú, vì thế liền bảo mọi người đem đóa bồn hoa này cùng với mấy cống phẩm khác nhập vào bảo khố, mình thì quay về chỗ ngồi, mời chúng thần cùng uống rượu.

Bạch Ngọc Đường thấy Tiểu Tứ Tử vẫn nâng cầm nhìn nhìn một bên, liền quay sang nhìn nhìn Triển Chiêu bên người mình.

Triển Chiêu lúc này còn đang đấu tranh mà lột một con cua, xem ra cũng không có kỹ thuật, Bạch Ngọc Đường liền nhanh tay đem nó lại đây, chỉ hai ba cái đã lột xong hai con cua, sau đó thả lại trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu ngậm đũa mà nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, biểu tình này thật giống như đang nói —— Điều này là không có khả năng a! Đại thiếu gia nhà ngươi mà lại có thể lột cua sao!

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ đem con cua trước mặt mình cũng lột ra, để cả trước mặt Triển Chiêu, “Lần sau sẽ dẫn ngươi đến ăn cua mùa của Hãm Không Đảo, so với mấy con này thì béo hơn, cua cái nhiều gạch, cua đực nhiều thịt.”

Triển Chiêu hé miệng, thật lâu sau mới nói, “Ngươi mà lại biết cua cái có gạch, cua đực có thịt.....”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn chuẩn mà đút cho hắn một viên tứ hỷ vào miệng —— Ăn đi, còn nhiều chuyen nữa.

Triển Chiêu cắn viên thuốc, liền nhìn đến Tiểu Tứ Tử rời khỏi chỗ cạnh Bạch Ngọc Đường, đi xuống dưới chạy đến bên người Công Tôn.

Hai người theo bản năng mà nhìn qua, Công Tôn vẫn đang cùng con cua chiến đấu a , Triệu Phổ nhanh tay cướp đến, phi thường thô lỗ mà đem con cua xé làm đôi, lại còn đem chân đều vặt hết xuống, cuối cùng là vớt cả con cua lên bàn, “Ăn cái này thật là phiền phức quá, phải ăn mấy trăm con mới no được a ?”

Công Tôn đen mặt mà liếc hắn một cái.

Tiểu Tứ Tử cũng không có đến ngồi chỗ Công Tôn cùng Triệu Phổ , mà từ chỗ mình bưng một đĩa hoa quế cao tinh xảo chạy đến bàn của Bao Chứng cùng Bát Vương gia .

Tiểu Tứ Tử đem hoa quế cao đặt ở trước mặt Bát Vương gia, chạy vào giữa chỗ của Bao Chứng và Bát Vương gia, ngửa mặt mà nhìn trái một cái, phải một cái, cuối cùng là thân thủ nhẹ nhàng mà túm túm tay áo Bát Vương gia , “Tiểu Bát tử, sao người không ăn cơm a ? Người còn gầy hơn cả phụ thân nữa đó.”

Theo lời nói của Tiểu Tứ Tử, Triệu Trinh cùng Triệu Phổ đều xoay mặt nhìn Bát Vương gia .

Triệu Phổ thấy rượu và thức ăn trước mặt Bát Vương gia cơ hồ vẫn còn nguyên, lại thấy hắn vẻ mặt lo âu, bị Tiểu Tứ Tử nhắc nhở với hoàn hồn một chút, có chút thấy buồn bực

Lại nhìn một bên, Bao Chửng cũng đen mặt. Bao Chửng dù sao thường ngày mặt cũng đen rồi nên cũng không có ai để ý đến vẻ mặt hắn, mà kỳ quái lúc này chính là, Bàng thái sư hàng ngày đều cười cười nói nói cũng cau mày như nuốt phải con bọ, vẻ mặt khổ sở.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, Công Tôn cũng sờ cằm —— Ba người này làm sao vậy ?

Triệu Trinh từ trước đến nay đều hiểu thuận với Bát Vương gia, thấy hắn không ăn cơm, lại nghe xong Tiểu Tứ Tử nói cũng cảm thấy Bát Vương gia thật gầy, liền nhanh nói, “Hoàng thúc cảm thấy không thoải mái hay là do đồ ăn không hợp khẩu vị ?”

Bát Vương gia lắc đầu, cổ gượng ra một nét tươi cười, “Không ………” Vừa nói, cũng cầm lấy một khối hoa quế cao Tiểu Tứ Tử vừa mới đem đến nhét vào miệng, Tiểu Tứ Tử vội vàng túm lấy, “Ai nha, còn chưa có bóc giấy bọc ra a.”

Bát Vương gia ngẩng người, cúi đầu nhìn thì thấy hoa quế cao bởi vì thực giòn mà cái đáy có dính một lớp giấy mỏng, vừa rồi hắn cũng không có phát hiện.

Tiểu Tứ Tử thân thủ đem giấy bóc ra đưa hoa quế cao đến bên miệng Bát Vương gia.

Bát vương ăn, sau lại nhìn Tiểu Tứ Tử ngẩng người, tựa hồ là có tâm sự gì.

“Khụ Khụ.”

Bao Chửng đột nhiên nhẹ nhàng mà ho một tiếng, Bát Vương gia ngẩng đầu, cùng Bao Chửng liếc mắt một cái.

Bàng Cát phía sau Bao Chửng cũng đúng lúc mà đưa ánh mắt lại đây, Bát Vương gia điều chỉnh tâm tình một chút, đem Tiểu Tứ Tử ôm đến đặt bé lên đùi, lột cho bé một con cua.

Công Tôn nhìn Bát Vương gia lột con cua mà cũng tạo nhẽ như vậy, lại liếc mắt nhìn Triệu Phổ một cái —— Hai người không phải là huynh đệ sao ? Lại chênh lệch như vậy ? Người kia mới chính là chuẩn Vương gia.

Bất quá Triệu Phổ tựa hồ có chút lo lắng, quay đầu nhìn Công Tôn, lắc đầu.

Công Tôn thật ra cũng hiểu được ý tứ của Triệu Phổ —— Ba người này có vấn đề, Bát Vương gia có gì đó không thích hợp.

Triệu Trinh bưng chén uống rượu, không nói gì.

Triển Chiêu sau khi ăn hai con cua, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống gì a ?”

Bạch Ngọc Đường vẫn như trước, bình tĩnh uống rượu, thuận tiện gấp thức ăn vào bát Triển Chiêu, không mặn không nhạt mà nói, “Bắt đầu từ lúc Hoa Túy Tâm.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nhìn hắn, “Àn ?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay lấy một tấm khăn, ngón tay nhẹ nhàng mà nâng cằm Triển Chiêu, tay kia thì dùng khăn nhanh chóng lau cái miệng của hắn mấy vòng, rút tay lại, tiếp tục uống rượu, “Từ lúc bọn họ kia được mang lên, sắc mặt ba người liền thay đổi, lúc nghe kể chuyện xưa ba người lại giống như đã nghe qua chuyện xưa này rồi, khi nói đến một phen đem hỏa thiêu Túy tâm hoa, Bát Vương gia như trúng độc, mặt mũi đều trắng bệch.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường lại không thấy Triển Chiêu nói tiếng nào, đảo mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy Triển Chiêu vuốt cằm đang nghiêm chỉnh mà nhìn hắn.

“Làm sao vậy ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu nghiêng mặt nhìn qua, thiện tay mà nắm lấy cằm Bạch Ngọc Đường kéo đến trước mắt mình, cẩn thận mà nghiên cứu.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Triển Chiêu nhìn hẩn một hồi lâu đâu, lại còn nói, “Mắt cũng không có dài ra hai bên nha, làm sao mà cái gì cũng thấy hết được ?”

Bạch Ngọc Đường vô lực, lại nhanh gấp đĩa rau mà phóng vào trong bát hẩn.

Triển Chiêu hí mắt, “Hạnh Nhi kia vẫn cứ luôn nhìn người a , sao lại không có để ý đến người ta chứ ?”

Bạch Ngọc Đường ảm đạm mà cười, “Người con mắt cũng dài thêm không ít.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, một ngón tay chỉ chỉ mắt mình, “Ta mắt lớn sao ! Tầm nhìn rất rộng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một đôi mắt đá mèo xinh đẹp của hẩn đang cố trừng lớn, gật đầu, “Đúng thật là lớn.”

Hai người cứ đối diện mà xem mắt nhau như vậy, phía sau, hai cá cũng nữ nhìn hai người đến thất thần mà đụng vào nhau, mâm khay trên tay cầm không chắc, ngay cả chén đĩa đồ ăn đều đồng loạt rơi xuống đất.

Cung nữ thái giám một bên đồng loạt hít một ngụm khí lạnh.....

Bất quá Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tự đưa tay ra, mỗi người tiếp lấy một mâm, dừng nói là đồ ăn, ngay cả canh trong bát cũng chưa rơi ra một giọt.

Triển Chiêu đem mâm trả lại ột cung nữ đã bị dọa đến thân đầy mồ hôi, cười đến hiền lành, “Cẩn thận chút a , vừa rồi ta có làm đổ rượu, mặt đất rất trơn đó.”

Cung nữ đó hai gò má đỏ bừng, nhanh chóng cảm kích mà đưa tay đón, cung nữ bên cạnh cũng nhanh tay đón lấy mâm thức ăn trong tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt liếc Triển Chiêu một cái —— Cũng thật là tốt bụng đó.

Triển Chiêu nhướng mi một cái —— Cái này gọi là biết cách làm người !

Bao Chứng dở khóc dở cười mà lắc đầu —— Hai người này thật đúng là không coi ai ra gì cả.

Triệu Trinh bưng cái chén tò mò mà nhún Bao Chứng —— Nhị vị này cầu quý phủ rốt cuộc là sao ?

Bao Chứng còn chưa kịp trả lời, Bàng thái sư đã vươn ra hai nắm tay, hai ngón cái đặt đối diện mà ngoắc ngoắc.

Về mặt Triệu Trinh như nói —— Thì ra là vậy, cộn thêm bộ dạng thì thật đúng là như thế, gật đầu.

Mà ở phía bên kia, Triệu Phổ túm chân con cua nhúu mày mà nhìn Công Tôn, “Cái này phải ăn như thế nào a ?”

Công Tôn lấy đôi đũa, khó khăn lắm mới lấy ra được một khối thịt cua, liền bị Triệu Phổ đoạt đi.

Công Tôn trừng mắt liếc xéo hẩn một cái, Triệu Phổ cười xấu xa, “ Lại lấy một khối khác a, không có xác cua đúng là không tồi.”

Công Tôn đã muốn hắt cho hẩn một bát dấm chua rồi.

Triệu Trinh lại nhìn Bao Chứng, lúc này cũng không cần đợi Bàng thái sư giải thích, Tiểu Tứ Tử vươn hai nắm tay múp míp, hai ngón cái đặt đối diện, câu a câu.

Triệu Trinh há hốc miệng —— Cửu hoàng thúc hẩn không phải là rất ghét thư sinh sao ?

Bên này Hoàng đế cùng thần tử nháy mắt nhón mi có vẻ rất bận rộn, bên kia Triển Chiêu nhẹ nhàng dùng cánh tay nhẹ nhàng mà huých Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt nhìn qua chỉ thấy mấy bạch y nữ tử sau lưng Mục Chiêu Đường kia..... Hình như là có chuyện gì đó.

52. Q.3 - Chương 52: Cống Phẩm

Mấy người kia vừa rồi vẫn còn bất động, bạch y nữ tử giống y như là một mộc đầu nhân, lúc này lại bắt đầu động đậy

Cái gọi là động đậy thật ra là thân thể giống như đông đưa, hoặc có thể là run rẩy một chút, tóm lại nhìn có chút không an phận, động tác như là có điều gì muốn nói bất quá cũng không nhiều.

Vị cô nương nhìn rất giống Hạnh Nhi kia, lại luôn nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, ánh mắt cũng không có trống rỗng như trước, tựa hồ như có điều gì đó muốn nói với hắn.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tuy rằng không có tinh thông y thuật, nhưng mà cũng có thể nhìn ra, mấy vị cô nương này có chút bất ổn.

Mà thần y Công Tôn, đã sớm không nhin nổi rồi, nhưng cũng không tiện đi qua, chỉ có thể nói, “Cô nương, người cảm thấy không thoải mái sao ? Ta xem mạch cho người

Chính lúc này chỉ thấy một cung nữ thập phần xinh đẹp dâng lên một giỏ đựng đồ ăn, nói với vị Trần công công tóc bạc kia mấy câu.

Trần công công cười, tới bên người Triệu Trinh thì thăm mấy câu.

Triệu Trinh gật đầu nói, “Chư vị ái khanh, các vị sứ giả, mấy vị ái phi của ta có tự mình làm chút điểm tâm quê nhà, nay mời quý vị cùng nếm thử.”

Chúng thần đều biết mấy vị phi tử của Triệu Trinh từ trước đến nay đều thông minh nhu thuận, cũng đã quen rồi, nhưng mà mấy vị sứ thần kia thực sự kinh ngạc, thế nhưng lại có thể thưởng thức điểm tâm do các quý phi tự mình làm a?

Vị tì nữ kia mang thực hạp, trước tiên đi đến bàn của bon Bát Vương gia ngồi. Nhìn thấy Tiểu Tứ Tử , đặc biệt cho bé nhiều thêm hai khối.

Triệu Phổ chọc chọc Tiểu Tứ Tử còn đang ngậm điểm tâm, “Tiểu Tứ Tử đi phân phát điểm tâm cho các vị thúc thúc bá bá đi.

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, chỉ thấy Triệu Phổ đối bé mà nháy mắt một cái, hướng mấy bạch y nữ tử bên kia mà bĩu môi.

Tiểu Tứ Tử đứng dậy đi phát điểm tâm, miệng ngậm khối cao, cũng không biết bé có hiểu được hay không nữa.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường —— Triệu Phổ phái Tiểu Tứ Tử đi thử mấy bạch y nữ tử kia sao ?

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày —— Tiểu Tứ Tử có thể hiểu được ý tứ của hắn ?

Triển Chiêu theo bản năng nhìn Công Tôn.

Công Tôn nâng quai hàm, lắc đầu với hai người —— Tiểu ngọc tử kia làm sao có thể hiểu được ám hiệu cao thâm vậy chứ, không gây ra loạn gì cũng đã là may rồi.

Tiểu Tứ Tử phân điểm tâm đến từng bàn, cái miệng cũng rất ngọt, kêu thúc thúc bá bá.

Chúng thần hiện tại đều biết đây là Tiểu vương gia, lại thêm Tiểu Tứ Tử đặc biệt đáng yêu, một đám đều mặt mày hơn hớn, đều rất yêu mến.

Mấy vị sứ thần cũng biết đây là nghĩa tử của Triệu Phổ , đều là phi thường hòa khí.

Khi chia đến bàn Diêu Tổ Tổ. Tiểu Tứ Tử đưa điểm tâm lên, nhìn người gọi, “Di di.”

Diêu Tổ Tổ đưa tay đón lấy, nói lời cảm tạ với bé, lại hỏi, “Tiểu Tứ Tử, cháu là người ở nơi nào a ?”

Tiểu Tứ Tử trả lời, “Là người Thiệu Hưng nha.”

“Nga.....” Diêu Tổ Tổ gật đầu, “Cùng là người Giang Nam giống như Triển Chiêu a.”

Đối diện, Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày — Diêu Tổ Tổ này là muốn lừa Tiểu Tứ Tử nói ra sao, có vẻ như là muốn tra ra nguyên quán của Triển Chiêu.

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm, “Đúng a.”

Diêu Tổ Tổ chờ mong Tiểu Tứ Tử sẽ nói thêm chút gì khác, bất quá tiểu tử kia có vẻ không chuyên tâm, vừa phân phát điểm tâm cho bên này, lại vừa trộm nhìn mấy bạch y nữ tử phía sau Mục Chiêu Đường kia.

Triển Chiêu khoe miệng hơi vi kiêu — Không có bị lừa nói ra a.

Công Tôn bĩu môi nâng cằm — Tiểu Tứ Tử nhà hắn cũng không thích nói nhiều với người lạ đâu.

Diêu Tổ Tổ thấy Tiểu Tứ Tử không trúng chiêu, liền hỏi tiếp một câu, “Tiểu Tứ Tử cháu mấy tuổi rồi nha?”

“Năm tuổi rồi.” Tiểu Tứ Tử trả lời, trong lòng thầm nói — Kỳ thật là bốn tuổi rưỡi cũng coi như năm tuổi nha....

“Nhìn không ra a.” Diêu Tổ Tổ cười tủm tỉm, “Có vài người nhìn bề ngoài so với tuổi thực tế trẻ hơn rất nhiều a, ta có biết một người vốn đã hơn trăm tuổi nhưng mà nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu — Nàng ta nhận thức ngoại công người hay là sự phụ ta?

Triển Chiêu lại nhú mày nhìn Diêu Tổ Tổ, chớ không phải là thực sự có quan hệ gì với Ma cung đó chứ? Không biết là tốt hay là xấu nữa, Tiểu Tứ Tử liệu có thật sự bị lừa nói ra không a.....

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe được, gật đầu, “Có nha, cái đó được gọi là trứ nhan thuật nha.”

Nói xong thì cũng đã phân xong điểm tâm bàn bên này, chạy tới bàn của Mục Chiêu Đường ngay sát đó.

Công Tôn bưng cái chén nhẩn cười, Diêu Tổ Tổ thấy thật tổn hơi thừa lời — Ngốc tiểu tử này miệng cũng thật chặt a.

Tiểu Tứ Tử tới bàn Mục Chiêu Đường, vừa rồi Triệu Phổ nháy mắt với bé, lúc này bé cũng ở đó, biết mọi người nói bàn này có cô nương rất giống nha hòa đã mất tích trong nhà Bạch Ngọc Đường, có lẽ gọi là Hạnh Nhi.

Vừa rồi Triệu Phổ nháy mắt với bé, Tiểu Tứ Tử đương nhiên là không hiểu có ý tứ gì, bất quá bé là cảm thấy được, nếu là người quen như vậy phân nhiều thêm một chút đi!

Vì vậy, Tiểu Tứ Tử đưa điểm tâm đặt vào tay vị cô nương rất giống Hạnh Nhi kia.

Trong tay Hạnh Nhi đều là điểm tâm, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nhìn nàng cười cười, lại thấy Hạnh Nhi miệng cứ mở ra lại khép lại, tựa hồ là có chuyện muốn nói, nhưng mà lại không có phát ra âm thanh.

Tiểu Tứ Tử tâm nói — Không phải là người câm đó chứ?

Mà khuôn mặt Hạnh Nhi có chút run rẩy, tựa hồ rất thống khổ, Tiểu Tứ Tử cảm thấy được chắc không phải là bị bệnh đi, bèn đưa tay ra ấn cổ tay nàng, bắt mạch.....

Ngón tay Tiểu Tứ Tử mới chỉ vừa ấn đến cổ tay Hạnh Nhi, Mục Chiêu Đường ở một bên đã vội lên tiếng, “Tiểu vương gia, điểm tâm đã phân xong chưa?”

Tiểu Tứ Tử cúi đầu nhìn nhìn thực hạp trống không, gật đầu, “Phân xong rồi.”

“Vậy nhanh đi ăn cơm thôi, làm phiền Tiểu vương gia rồi.” Mục Chiêu Đường đuổi Tiểu Tứ Tử đi.

Tiểu Tứ Tử lại kéo kéo Hạnh Nhi, lại chỉ thấy lúc này nàng đã biến trở về lại bộ dáng lúc trước, đứng thẳng bất động, không có bất cứ phản ứng nào.

Tiểu Tứ Tử chạy về bên cạnh Công Tôn.

Công Tôn ôm bé lên đùi, hỏi nhỏ, “Mạch thế nào?”

Tiểu Tứ Tử sờ sờ cằm, “Mạch yếu không đều.”

Công Tôn nghe xong gật gật đầu, tựa hồ còn nghi hoặc.

Bên cạnh Triệu Phổ cũng không hiểu cái gì mạch với lại không mạch, quay qua hỏi Công Tôn, “Tình huống thế nào ?”

“Mạch yếu là tỏ vẻ khí mạch không thuận, khí huyết tích tụ, là biểu hiện của có bệnh.” Công Tôn lại tiều Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé đang ngậm thìa mà ngẩn người, liền hỏi, “Còn phát hiện gì nữa không ?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu —— Ân.....

Công Tôn cũng không có ép hỏi bé, dù sao chỉ có chút thời gian, có thể xem ra được là mạch yếu không đều cũng đã rất tốt rồi.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn mấy người phía sau Mục Chiêu Đường, trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn bất an, sau đó lại phục hồi nguyên trạng, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Còn đang lúc nghi hoặc, chỉ thấy Hắc Ảnh vội vàng chạy vào, tiến đến bên tai Triệu Phổ nói nhỏ vài câu.

Khóe miệng Triệu Phổ khẽ nhếch, “Đến đây a ?”

Hắc Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ chống cằm nháy mắt với Triệu Trinh .

Triệu Trinh cũng âm thầm mà cười, tiếp tục uống rượu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— Lúc trước Triệu Phổ sáng sớm nói phải đi chuẩn bị cái gì, còn nói sẽ có náo nhiệt xem, không lẽ chính là cái này sao?

Còn đang nghĩ ngợi, đã có một thị vệ tới bấm báo, nói sứ giả Tây Tạng đến đây.

Các vị trọng thần có chút nghi hoặc mà nhìn vị trí của sứ thần Tây Tạng, ghế nơi đó cũng đã có người, sao lại còn nữa ?

Lại nhìn Sứ thần Tây Tạng bên kia, sắc mặt cũng trắng bệch, vẻ mặt thật xấu hổ.

Triệu Trinh giả như không biết, hỏi, “Tây Hạ sứ thần chẳng lẽ lại có hai người sao ?”

Thị vệ bấm báo, “Người tới là Tây Hạ hộ quốc đại tướng quân, Thác Mãn La.”

“Nga.....” Triệu Trinh vẻ mặt hiểu rõ, bất quá là chúng thần đều quen thuộc với Hoàng thượng, đều thấy được trong mắt Hoàng thượng tràn đầy ý cười.

Các sứ thần căn bản cũng chẳng phải đại quan gì, nhưng là Thác Mãn La này chính là Tây Hạ hộ quốc đại tướng quân, địa vị tương đương với Triệu Phổ ở đại Tổng, điều khác biệt duy nhất chính là đối phương không phải cũng là Hoàng thân quốc thích gì cả.

Triển Chiêu nhíu mày —— Mãn Thác La tên này hẳn cũng đã nghe qua, người này năm nay chừng năm mươi tuổi, từng là đệ nhất mãnh tướng Tây Hạ, năm đó chưa có Triệu Phổ, toàn bộ biên quan hẳn là người lợi hại nhất, toàn bộ dân chúng biên quan, vừa nghe đến tên Mãn Thác La liền sợ hãi.

Nhưng mà Triệu Phổ khi xé trời xuất thế, Mãn Thác La đến ngày cũng khó sống, liên tục ba lần bị đánh bại, toàn quân cơ hồ bị diệt hết, quốc chủ Tây Hạ đối hẳn cũng rất có ý kiến, rất nhiều người đều nói hẳn đã già rồi, không còn dũng mãnh như trước được nữa, bởi vậy mà Mãn Thác La vẫn luôn uất nghẹn.

Lần này tuy rằng không biết vì sao hẳn lại đến, nhưng mà Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đại khái hiểu được bọn Triệu Phổ đang chuẩn bị cái gì rồi.

Chuyện tốt mà vị Đại tướng quân này làm thì không được mấy việc, chuyện xấu thì lại đầy trời, trước đây trong vài trận chiến, không ít Tổng nhân đều là phải chết trong tay hắn, mà Triệu Phổ trên chiến trường tuy rằng cũng có đánh bại hắn mấy lần, nhưng mà người này nhất gan, sợ chết, trốn được cũng rất nhanh, bởi vậy mà vẫn chưa có chết dưới đao của Triệu Phổ. Hiện tại hai nước đã hòa hảo, cũng không có tiện kiếm hắn tìm phiền toái, cho nên vẫn cảm thấy là quá dễ dàng cho hắn rồi.

Trước đó, Triệu Trinh đã phái người tới báo cho Triệu Phổ , thám tử hồi báo, Tây Hạ ngoại trừ việc phái sứ thần đến, còn có cả Thác Mãn La. Nghe nói Thác Mãn La mới đuổi tới mấy ngày trước, coi như là nghe nói Triệu Phổ đã trở về Khai Phong cho nên đặc biệt tới, có lẽ có dị tâm.

Mẫn Thác La vào hoa viên, thi lễ với Triệu Trinh, vừa phép miệng, ôm quyền lúc đó cũng chỉ làm cho có lệ, cũng không có ý hành lễ.

Triệu Trinh nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, vừa định nói, Mẫn Thác La cũng không có để ý đến hấn, quay người lại chấp tay với Triệu Phổ, “Cửu vương gia, biệt lai vô dạng a.”

Triệu Phổ nâng cằm, tâm nói, người cũng thật giỏi a, Hoàng thượng còn chưa có dứt lời người đã liền không nề mặt, lát nữa nhất định sẽ xử người.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn vị tướng quân này, thật ra cũng khôi ngô, làn da ngăm đen còn cả một chòm râu, mặc một thân nhuyễn giáp, vũ khí cũng không có mang theo, trừ bỏ nói hấn uy vũ cũng thêm nhiều một chút mãnh liệt.

Triệu Trinh thấy Thác Mẫn La không để mình vào mắt cũng bất động thanh sắc, bưng chén uống rượu.

Mẫn Thác La sau khi nói với Triệu Phổ mấy câu, liền quay người, nghênh ngang mà đi về trước mặt quan viên Tây Hạ.

Vị sử quan đành phải nhường chính vị cho hấn ngồi.

Mẫn Thác La ngồi xuống, có tỳ nữ rót rượu cho hấn.

Uống hai ngụm, Mẫn Thác La bèn nhìn mồn phía xung quanh.

Triển Chiêu thấy hấn lộ ra ánh mắt hung quang tựa hồ tâm thuật bất chính, cũng hoài nghi mục đích đến của hấn.

Quả nhiên, qua ba chén rượu, hấn đã buông chén trên bàn, “Đến đây, đem lễ vật của ta dâng lên, cấp Hoàng đế Đại Tống.”

Thanh âm hấn như trời giáng, thành linh mà nói một câu, nhiều văn quan bị hấn dọa phát run.

Triệu Trinh mỉm cười, “Tây Hạ sứ giả đã dâng lên cống phẩm rồi, sao lại còn có nữa ?”

“Đó là của bọn hấn, còn đây là lễ vật của ta, là ta tự mình chuẩn bị, làm sao lại có thể giống nhau được.” Mẫn Thác La cười ha hả, lại nhìn thoáng qua Diêu Tổ Tổ ngồi bên cạnh, nhíu mày, “Nơi nam nhân ăn cơm bàn quốc sự, sao lại có nữ nhân ?”

Mục Chiêu Đường ở xa xa liếc mắt nhìn hấn một cái, không thèm phản ứng, tựa hồ còn đang có tâm sự gì đó, mà Diêu Tổ Tổ cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, cười cười, “Ta còn tưởng là ai mà lại khí phách như vậy, nguyên lai là Đại tướng quân một thời, bại tướng dưới tay cửu vương gia, đã từng là hộ quốc công, Mẫn tướng quân a.”

Về mặt dữ tợn của Mẫn Thác La cũng có chút cứng ngắc —— Diêu Tổ Tổ quả nhiên một câu điểm đúng chỗ đau của hấn, ý nói hấn đã già, nói hấn không sánh được với Triệu Phổ, nói hấn gần đây thất thế, hấn nhất định sẽ trả lại hết.

Bởi vì Thác Mẫn La dâng lễ vật lên cuối cùng cho nên bọn Âu Dương Thiếu Chính cùng Trâu Lương chưa có kịp kiểm tra, vì vậy hai người đều nhìn về phía Triệu Phổ, Triệu Phổ lắc đầu, ý bảo không sao.

Trần công công liền sai người đem lễ vật của Mẫn tướng quân lên.

Lễ vật đưa đến giữa sân, được phủ một miếng vải đen bên ngoài một chiếc thùng lớn, có chút quỷ dị.

Triệu Trinh nhìn nhìn cái thùng, có chút khó hiểu, “Mẫn tướng quân, đây là lễ vật gì vậy ?”

“Đây là thú mang đến điềm lành.” Mẫn Thác La đắc ý, “Chỉ có thể khả ngộ bất khả cầu a.”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi Công Tôn, đối với cái thùng đen kia thì không có hưng thú gì, nhưng mà cái con vật kéo thùng kia bé cũng chưa có thấy qua, vừa giống như dê nhưng cổ lại thật dài, lông xù màu trắng thật sự rất đáng yêu nha.

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, túm túm tay áo Công Tôn, “Phụ thân, kia là con gì a ?”

Công Tôn mở miệng, “Có lẽ là dương đà đi.”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi, “Là do dương cùng đà phối sinh ra sao ?”

“Phốc”, Triệu Phổ sau khi nghe xong thì thật vui vẻ, có không ít đại thần cũng cười theo.

Triệu Phổ đi qua nói với Tiểu Tứ Tử , “Chỉ gọi là dương đà thôi, con thích sao ? Loài vật này ăn cỏ, rất đáng yêu, có thể dùng để thờ đồ vật này nọ, trong quân doanh của ta cũng có, con có muốn hay không, ta bắt một con nhỏ đến cho ?”

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Được a !”

Một bên, Triển Chiêu đột nhiên vươn hai ngón tay, ý là —— Phải bắt hai con !

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, chần chừ một chút mới hỏi, “Người muốn làm thịt ăn sao ?”

Triển Chiêu sắc rượi, không nói gì mà nhìn Bạch Ngọc Đường, tâm nói —— Trong mắt người ta muốn cái gì đều là mang về ăn sao !

Bạch Ngọc Đường khó hiểu —— Không ăn, vậy người bắt con dương đà đó về làm cái gì ?

Triển Chiêu sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói, “Mấy ngày nữa là sinh thần của ngoại công ta, ta bắt về đưa cho người chơi.”

Bạch Ngọc Đường khước miệng nhẹ nhàng mà rút rút, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu, “Nếu ta mà là ngoại công người, khi nhìn đến thọ lễ này, nhất định sẽ đánh người.”

Triển Chiêu buồn bực —— Nhưng mà hắn lại thích lễ vật kì quái a.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt xong rồi, quay đầu lại nhìn thấy Diêu Tổ Tổ ở đối diện, vẫn đang nhìn mình chằm chằm đâu, ánh mắt kia Nên hình dung thế nào cho phải đây ?

Triển Chiêu bưng chén rượu —— câu ‘Mấy ngày nữa là đến sinh thần của ngoại công’ vừa rồi, nàng ta có thể nghe được, vì thế loại vẻ mặt này, thuyết minh cái gì đây ?

“Thần thú, chắc không phải là con vật còn sống đó chứ ?” Triệu Trinh cau mày nhìn cái thùng kia, tâm nói đừng có mà tặng cái gì hồ báo sư tử đó, mấy cái này mà nuôi thì nhất định sẽ phiền toái.

“Không phải là vật sông.” Mẫn Thác La nói xong, xốc lên tấm vải che màu đen, mở ra chiếc thùng bên trong.

Thùng được mở ra, mọi người đều tập nhìn, chỉ thấy bên trong là một ngọc mã màu đỏ.

Triệu Trinh khẽ nhú mày, ngọc mã này được chế tạo tinh xảo, hơn nữa hình thể ngựa này cao lớn béo tốt, nhìn giống như đồ cổ đời Đường, ngọc thạch màu đỏ lại giống như thượng cổ huyết ngọc, hẳn là giá trị xa xỉ.

“Uy” Triển Chiêu nhẹ nhàng dùng cánh tay mà huých Bạch Ngọc Đường, “Nhà giàu, nhìn ra được là thật hay giả không ?”

Bạch Ngọc Đường nâng cằm nghiêm túc mà đánh giá ngọc mã to gần bằng một chú ngựa non kia, gật đầu, “Đồ tốt”

Triển Chiêu nhú mày, “Nhìn có vẻ rất đắt tiền a.”

“Hắn là có tiền cũng không thể nào mua được.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Là đồ cổ, có lẽ là được lấy ra từ một tòa cổ mộ nào đó.”

Triệu Trinh nhìn nhìn Triệu Phổ , Triệu Phổ còn thật buồn bực, Mẫn Thác La này làm sao vậy ? Sao lại đưa tới đây một pho tượng ngọc mã quý như vậy ? Chắc không phải là có độc đó chứ ?

Mẫn Thác La một ngón tay chỉ ngọc mã, nói với Triệu Trinh , “Hoàng thượng, ngọc mã này, chính là lúc tây chinh ta phát hiện được ở một tòa cổ mộ tây thành, là vật vô giá đó.”

Nói xong, hắn cũng không nói thêm gì nữa, nâng chén tiếp tục uống rượu.

Công Tôn ngắm Triệu Phổ, nhỏ giọng nói, “Cũng khách khí quá a.”

Triệu Phổ gãi gãi đầu —— Không tầm thường a.

Lúc này chỉ thấy Mẫn Thác La đột nhiên che bụng, “Ai nha.....”

Triệu Phổ nhìn trời.

Công Tôn chọc chọc hấn —— Người lại có thể hạ thuốc xổ hấn a ?

Triệu Phổ tiếp tục nhìn trời.

Mẫn Thác La nhảy dựng lên muốn tìm nhà xí, Triệu Trinh sai người dẫn hấn đi.

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, bảo mã được đưa nhập vào kho phòng.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm ngọc mã kia, vuốt cằm mà ngẩn người, thẳng cho đến khi bảo mã được đẩy khỏi sân mới thôi.

“Làm sao vậy ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Ách.....” Triển Chiêu nhẹ nhàng mà “tê” một tiếng, “Hình như ta đã gặp qua con ngựa này ở đâu a.”

“Rất giống với con Đa Đa của người a.” Bạch Ngọc Đường cười, tảo mã Hỏa kỳ Lân kia của Triển Chiêu rõ ràng là một bảo mã lương câu, bất quá ụy nó ăn quá nhiều cho nên trông nó có chút béo, thoát nhìn lúc nào cũng tinh thần hơn hỏ phần chần, lông đỏ mà lúc nào cũng sáng bóng. Tính tình nó lại rất giống với Triển Chiêu, so với Triển Chiêu lại còn phần chần hơn, cả ngày lúc nào cũng vui tươi hơn hỏ.

“Nghĩ không có ra.” Triển Chiêu nhú mày, luôn cảm thất được có vấn đề gì đó.

Triệu Trinh đối Triệu Phổ mà liếc mắt, ý nói —— Thôi quên đi, kế hoạch tạm thời tay đổi, nhìn xem tình huống rồi tính tiếp.

Vì thế Triệu Phổ đối với Âu Dương Thiệu Chỉnh và Trâu Lương đã chuẩn bị rất tốt mà khoát tay áo, ý kia —— Tạm dừng, mọi việc nói sau.

Mẫn Thác La bị hạ lượng thuốc xổ cũng không ít, Triệu Phổ cũng không có giải được, vốn định nhờ Công Tôn xem cho hấn, nhưng Công Tôn lại tỏ vẻ —— Mặc kệ, hấn dù sao cũng đã giết không ít Tổng nhân ta, cho hấn đi cầu chết cũng đáng.

Triệu Phổ tỏ ý vừa lòng mà gật đầu —— Thư ngọc này quả nhiên hợp ý ta a.

Triệu Trinh thấy chúng thần cũng ăn sắp xong, hạ lệnh tan tiệc, bảo mọi người đều tự mình hồi phủ nghỉ ngơi.

Mọi người đứng dậy, Bạch Ngọc Đường nói với Triển Chiêu, “Ta.....”

Triển Chiêu không đợi hấn mở miệng, liền hỏi, “Người không phải là muốn theo dõi bọn người của Mục Chiêu Đường đó chứ ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu mỉm cười, “Người không có quen đường, ta đi với người.”

Hai người sau khi theo Bao Chứng ra khỏi hoàng cung, chợt lóe, biến mất không còn bóng dáng.

Phía bên này, mọi người đều quay về phủ Khai Phong. Trời đã quá muộn, Tiểu Tứ Tử cũng thật mệt liền ghé lên vai Triệu Phổ ngủ.

Công Tôn mang theo bao lớn bao nhỏ, đều là của Hoàng phi đặc biệt kêu người đưa cho hấn mang về, nói là điểm tâm cấp cho Tiểu Tứ Tử, “Các hoàng phi đều hòa thuận như vậy sao ?”

Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử, vừa đi vừa cười, “Còn không, Triệu Trinh mỗi ngày đều bận rộn như vậy, nếu như cả hậu cung cũng sảo đi sảo lại, vậy thì cũng chỉ có nước kêu cứu mạng đi.”

“Ngô ?”

Triệu Phổ vừa nói hết lời, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mông lung.

“Tiểu Tứ Tử?” Công Tôn nắm cằm bé nhìn bé một cái, “Làm sao vậy?”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên há to miệng, nói với Công Tôn, “Vừa rồi Hạnh nhi tí tí kia giống như có nói chuyện na, nhưng mà không có thanh âm.”

“Nàng ta nói gì?” Triệu Phổ tâm nói tiểu tử ngốc này sao bây giờ mới nhớ tới.

Tiểu Tứ Tử nâng quai hàm, “Như là nói Cứu mạng sao.”

Công Tôn cùng Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau một cái — Cứu mạng sao?

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cùng chợt lóe thân đến trước mặt Triệu Phổ, Triệu Phổ khoát tay ngăn lại, “Điều bang chủ, có việc gì sao?”

Quả nhiên, một hắc nữ tử hắc ý đi ra, là Diêu Tổ Tổ.

Công Tôn buồn bực, Diêu Tổ Tổ sao lại chạy đến chặn đường.

Diêu Tổ Tổ nhìn nhìn đám người Triệu Phổ, thấp giọng hỏi, “Triển đại nhân có đây sao?”

Triệu Phổ nhìn nàng, “Người tìm Triển Chiêu?”

Diêu Tổ Tổ nghĩ nghĩ, “Nếu như hắc đã không có ở đây, ta ngày mai sẽ đến phr tìm.” Nói xong qua người muốn đi, nhưng là vừa mới đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Triệu Phổ, “Cửu vương gia, không lưu thủ hoàng cung sao?”

Triệu Phổ hơi sững sốt, “Có ý tứ gì?”

Diêu Tổ Tổ mặc mặc cười, “Ta chỉ là nữ nhân, không có kiến thức gì, nhưng mà Mẫn Thác La cùng Mục Chiêu Đường không có hảo ý, điểm ấy thì ta có thể nhìn ra được.”

Nói xong, cũng không cần nhiều lời, liền xoay người dời đi.

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, nhanh tay đưa Tiểu Tứ Tử cho Công Tôn.

Công Tôn gật gật đầu, Triệu Phổ liền cùng với Âu Dương Thiếu Chính và Trâu Lương quay lại hoàng cung — Mục Chiêu Đường cùng Mẫn Thác La một cái thì tặng chậu Túy Tâm Hoa, một cái lại tặng Huyết ngọc mã, chẳng lẽ bên trong có huyền cơ gì?

.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường âm thầm theo dõi đám người của Mục Chiêu Đường, đi qua đường lớn Khai Phong phủ đến ngoại ô.

Triển Chiêu buồn bực, liếc Ngọc Đường — Mục Chiêu Đường này không có trở về dịch quán, đến vùng phía ngoài thành này làm gì?

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nâng cằm, ý bảo Triển Chiêu nhìn xem phía trước.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn qua — phía trước chính là vương trái cầu ở sồn đông.

Hai người liếc mắt nhìn nhau —— Đến rừng đào sao?

53. Q.3 - Chương 53: Lạc Đường

Mục Chiêu Đường mang theo nhiều cô nương như vậy đến vườn trái cây ở sườn đông, trực tiếp tiến vào rừng đào.

Nếu đi vào rừng đào này thì có chút phiền phức Bởi vì cây đào đều rất thấp, hơn nữa lại thưa thớt cho nên không tốt cho việc bí mật theo dõi. Bởi vậy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể ở bên rừng cây bên ngoài vườn đào, tìm một thân cây à ẩn nấp, quan sát tình hình bên dưới.

Triển Chiêu ngồi xổm trên một cành cây cao, cau mày —— Có thể nhìn rất rõ ràng, nhưng mà lại không cách nào có thể nghe được bọn họ nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau Triển Chiêu, tiến đến gần bên tai hắn xem, “Một đám người đêm hôm khuya khoắt đến rừng đào làm cái gì ?”

Triển Chiêu xoay mặt, liền thấy mặt hắn ở ngay cạnh mặt mình, thuận tiện mà cảm khái một chút, Bạch Ngọc Đường có làn da thật tốt, “Người có phát hiện ra vừa rồi Hạnh Nhi có một chốc thanh tỉnh không ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn, thuận tiện cảm khái một chút, làn da Triển Chiêu thật tốt, “Ý của người là phần lớn thời gian nàng ta đều không tỉnh táo sao ?”

“Mục chiếu quốc này đột nhiên hưng khởi, có điểm quỷ dị, từ trước đến nay ta đều không có nghe qua.” Triển Chiêu nói, “Từ nhỏ ta đã nghe không ít chuyện lạ khắp nơi, nhưng mà chuyện như Túy Tâm hoa các loại lại chưa từng nghe qua.”

“Người chưa từng nghe qua, nhưng Bao đại nhân thì chưa chắc đã chưa từng nghe qua, còn có cả Bát Vương gia nữa.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

“Bọn họ từ lúc nghe xong ba chữ ‘Đào hoa nương’ liền thần thần bí bí a.”

Triển Chiêu ôm cánh tay, “Có thể có liên quan đến cả ba người bọn họ, đại khái cũng là chút chuyện xưa về chuyện của Hoàng gia thôi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm liền gác lên vai Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hắn, ý là — Làm gì vậy ?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi — Một, nghỉ ngơi một chút.

Triển Chiêu không nói gì, bất quá cũng là khó thấy được hắn lại thả lỏng như vậy, ngày thường đều lạnh như băng, lúc này nhưng thật ra còn có chút đáng yêu nữa.

Vừa nghĩ đến hai chữ “Đáng yêu”, Triển Chiêu lại bắt đầu lắc lắc đầu — Lại miên man suy nghĩ linh tinh rồi !

Bên tai lại truyền đến một tiếng cười khê của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cũng chưa từng nghe hắn cười như vậy, híp mắt mà nhìn hắn — Thật đúng là quá thả lỏng a, lại còn hơi híp mắt mà nhìn mình nữa, này một đôi mắt hoa đào, chắc chắn.

Hai người còn đang đối diện nhìn nhau, chợt nghe phía sau có người hỏi, “Hai người giữa đêm hôm khuya khoắt, thật có tình thú a ?”

.....

Thanh âm này ngay tại bên tai hai người, mà điểm mấu chốt chính là cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hề phát hiện có người ở phía sau, may mắn là thanh âm này cũng thật quen thuộc, hai người mới không phát ra động tĩnh gì.

Nhìn lại, quả nhiên, chỉ thấy Ân Hầu khoanh tay ngồi xổm trên nhánh cây ngay sau bọn họ, nghiêng đầu mà nhìn hai người.

“Ngoại công.” Triển Chiêu kinh ngạc, Ân Hầu từ lúc chia tay ở Hy châu phủ thì liền không thấy bóng dáng đâu, xem ra thật đúng là vẫn đến Khai Phong a.

“Ngoan.” Ân Hầu thấy Triển Chiêu chào, cười tủm tỉm, thuận tiện lại liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng rất thức thời, giống Triển Chiêu gọi ngoại công.

Ân Hầu lại chuẩn bị đến mà ôm một cái, há miệng khen, “Ngoan”

Bất quá còn chưa có ôm được, Triển Chiêu đã kéo áo hắn một cái, dùng ánh mắt mà cảnh cáo hắn — Không được lợi dụng chiếm tiện nghi loạn.

Ân Hầu híp mắt, theo hướng hai người xem mà nhìn ra xa, lập tức hiểu rõ, “A? Ta còn không hiểu sao hai đứa lại lén lút như vậy, thì ra là theo dõi một đám cô nương nhà người ta a.

Triển Chiêu xấu hổ.

Ân Hầu ôm cánh tay nhìn quanh một chút, buồn bực, “Di ? sao mấy cô nương kia trông thật đần độn a, hơn nửa đêm còn chưa có tỉnh ngủ a ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Triển Chiêu liền tiến đến bên người Ân Hầu, “Ngoại công, các nàng đang nói gì vậy, có thể nghe được không a ?”

Ân Hầu vuốt cằm, “Nói cái gì mà kế hoạch thay đổi”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩn người, cùng nhau nhìn Ân Hầu, “Người nghe được sao ?”

Ân Hầu bĩu môi, “Cũng không phải là rất xa, có thể nhìn thấy thì tại sao lại không thể nghe được chứ ?”

Triển Chiêu nhú mày, Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu được Ân Hầu rất lợi hại, nhưng này xem ra là ở vấn đề nội lực.

“Chắc chắc,” Ân Hầu hiểu ý cười hỏi hai người, “Không nghe được a ? Không biết thì phải hỏi nha ? Có muốn ngoại công dạy không a ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực —— Cũng không phải xấu hổ vì nhờ Ân Hầu dạy mà là đáng vẽ của Ân Hầu như vậy thật đáng ghét.

Triển Chiêu nhìn Ân Hầu, lườm lườm hắn, “Vậy người có dạy hay không ?”

Ân Hầu bật người mặt mày hớn hở, tay chỉ chỗ hóm nơi gò má, “Nơi này có một huyết quả, nội lực có thể đi qua, một khi thông rồi là có thể nghe được.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc mắt một cái, đưa tay sờ sờ cái lỗ tai, đúng là cảm thấy nơi đó có gân mạch Ở phương diện luyện võ thì hai người đều là kỳ tài, chỉ cần một chút gợi ý rất nhanh đã lĩnh hội được ý tứ Ân Hầu. Nói đến cũng thật kỳ quái, sau khi vận khí qua tai, thanh âm xung quanh cũng trở lên rõ ràng hơn, Mục Chiếu Đường nói chuyện ở rừng hoa đào xa xa cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Mục Chiếu Đường dường như đang nổi điên, “Người rút cuộc đã làm cái gì vậy hả ? Kêu người đi bắt người, người bắt ai mà không được, thế nhưng ngay cả nhà hoàn nhà Bạch Ngọc Đường người cũng bắt tới, nếu vì cái này mà làm hỏng đại sự, người nói phải ăn nói sao với chủ nhân đây !”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày —— Chủ nhân ?

Nói chuyện cùng với Mục Chiếu Đường là một lão bà, lão bà này có lẽ đã chờ ở rừng đào trước đó rồi, mặc một thân hắc y, mới nhìn còn tưởng là lão thái trông coi vườn cây dâu, nhìn kỹ bộ dáng có chút quái dị, hình dạng có chút giống heo, muốn khó coi bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ân Hầu mỗi bên một cánh tay khoác lên vai Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nhìn vào trong rừng đào, “Ta mới không ở vài ngày, các người sao lại đã dính phải cái phiền phức này rồi ?”

Triển Chiêu tò mò, “Cái phiền phức nào a ?”

Ân Hầu gõ cái trán Triển Chiêu, sau đó lại nhanh chóng xoa xoa, giống y với ngày thường Triển Chiêu xoa xoa cho Tiểu Tứ Tử, “Người không biết lão thái bà kia a ?”

Triển Chiêu kéo lại mặt, liếc Bạch Ngọc Đường —— Người nhận thức lão bà kia sao ?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lão thái bà này ngoại trừ mặt nhăn hơn các lão thái bà khác thì cũng không có gì khác thường a.

“Ai” Ân Hầu thở dài, nâng cằm nói, “Cái lão thái bà có nhiều nếp nhăn kia thực ra cũng có chút lai lịch, nàng ta họ Chu, vốn gọi là Chu Nhan, người ta thường gọi là Trư nhan quý bà.”

Triển Chiêu ngẩn người, Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày —— Trư nhan quý bà, tên này hắn cũng có nghe qua.

“Chính là Trư nhan quý bà tinh thông nhiếp hồn thuật, xú danh lan xa đó sao ?” Triển Chiêu khó hiểu, “Không phải nàng ta vì hại người nên đã bị chặt đầu rồi sao ?”

“Lão bà này mưu ma chước quỷ, chuyện mất đầu năm đó là do có quá nhiều cừu nhân, nên mới dùng kế Kim thiên thoát xác, sau đó trốn đến phía Tây mai danh ẩn tích.” Ân Hầu vuốt cằm, “Lão thái bà này trước kia từng muốn ra nhập Ma cung, bắt quá ả ta tâm thuật bất chính, quan trọng nhất là ả thích bán đứng bạn bè, là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, sau khi bị Hồng di của người dể thương thì chạy mất. Hồng di người còn suýt nữa đem ả ta bắt lấy, ngũ mã phanh thây nữa đó, đáng tiếc ả ta quá giảo hoạt lên chốn rất nhanh.”

“Nga.....” Triển Chiêu gật gật đầu, không nghĩ còn có chuyện như vậy a, bắt quá tính tuổi tác, vị quỷ bà này cũng phải đến trăm tuổi rồi.

Bạch Ngọc Đường rất hiếu kỳ, hỏi Triển Chiêu “Ngoại trừ Lam di, còn có cả Hồng di ?”

Triển Chiêu cười, “Hồng, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam , Tử, tổng cộng có bảy di!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời —— Ma cung người cũng thật nhiều a.....

“Nhiếp hồn thuật sa” Triển Chiêu nghe ra chút manh mối, hỏi Ân Hầu, “Mấy cô nương kia trông có vẻ ngơ ngác, có phải là do trúng nhiếp hồn thuật hay không ?”

Ân Hầu buông tay một cái, “Nhiếp hồn thuật này, trừ phi có được nội lực thâm hậu, bằng không nhất định dễ dàng trúng chiêu. Bất quá đối với những người kiên cường hoặc quá đơn thuần cũng không có dễ trúng, sợ nhất là những người trong đầu có việc lo nghĩ, hay dễ tâm vào chuyện vụn vặt, nhất định sẽ trúng chiêu.”

“Hạnh nhi vì tính mà khổ sở, chẳng phải là dễ dàng cho người ta thừa cơ lợi dụng nhất rồi sao.” Triển Chiêu gật gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy hần nên đem Hạnh Nhi cứu ra đi, nhưng mà nếu như phía sau vẫn còn có một chủ nhân, chứng tỏ Mục Chiêu Đường cùng quỷ bà kia chẳng qua là cái tiểu lâu la mà thôi, vẫn cần phải đem kẻ đứng sau thao túng kia dẫn đến nữa.

“ Nếu như Bạch Ngọc Đường đã hoài nghi chúng ta, liền diệt trừ nha hoàn kia đi.”

Mục Chiêu Đường nói với quỷ bà, “Người sai nằng ta tự mình động thủ, hành động phải bí mật chút, đừng có để lại hậu hoạn gì.”

Trư nhan quỷ bà gật gật đầu, lấy từ trong tay áo ra một chiếc chuông bạc, nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt Hạnh nhi, Hạnh nhi nguyên bản đang ngơ ngác bỗng ngẩng đầu nhìn về phía quỷ bà.

Quỷ bà vẫy vẫy nằng, đi phía trước, Hạnh nhi liền đi theo ở phía sau.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không ổn, đừng có lại xảy ra chuyện gì, định đi theo.

Ân Hầu nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, ý bảo hai người bọn họ tiếp tục theo dõi ở đây, hần đi cứu người là được rồi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu gật đầu, Ân Hầu liền biến mất.

Triển Chiêu vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Đừng lo lắng, ngoại công không chỉ có thể cứu được Hạnh nhi về mà không chừng còn có thể đem cả quỷ bà cũng bắt về đó.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, hần đương nhiên tin tưởng Ân Hầu.

Hai người tiếp tục nghe, chỉ thấy Mục Chiêu Đường chấp tay phía sau, nhìn nhìn sắc trời, “Cũng đã đến lúc rồi.” Lúc này có hai nữ nhân ăn mặc kiêu tùy thị, cầm một cái túi lớn màu đen đến, phóng tới trước mặt các cô nương kia.

Khi hai người đó mở ra hai cái túi lớn, các cô nương kia đều đi qua, cầm lấy y phục trong bao.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ —— Y phục dạ hành màu đen.

Sau đó, các cô nương này cũng không có coi ai ra gì mà bắt đầu thay quần áo.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mày quay đi —— Thật sự đúng là đã trúng nhiếp hồn thuật đi.

Chờ các cô nương thay quần áo xong, lại từ trong bao mà mỗi người rút ra một thanh chủy thủ.

Triển Chiêu kinh ngạc mà liếc Bạch Ngọc Đường —— Đều có công phu sao ?

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu — Dù sao thì Hạnh nhi cũng không có biết, mấy người này sao thì không rõ, bắt quả nhìn qua thì cũng không giống có a.

Mục Chiêu Đường khoát tay, các cô nương này đều phân công nhau tản ra các hướng mà đi.

“Chia nhau ra sao” Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó hiểu.

Triển Chiêu cũng không giải thích được , “ Xem các nàng hành động cũng chậm chạp, đích xác cũng không giống như có võ công cao cường gì, bây giờ là nửa đêm rồi, còn cầm đao đi làm chuyện gì ?”

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, nhiều người như vậy mà bọn họ chỉ có hai người, biết chạy theo ai, thôi thì cứ ở lại theo dõi Mục Chiêu Đường.

Mục Chiêu Đường có lẽ còn chờ quý bà trở về, nóng lòng đi tới đi lui đợi mãi cũng không thấy về, liền nhíu mày, “Sao lại chậm như vậy, giết một cái nha đầu mà cũng cần nhiều thời gian như thế .”

Tùy tùng thấp giọng nói, “Ngự sử, chúng ta trước nên đi về dịch quá đã, đi lâu quá chưa trở về, rất dễ khiến cho Tổng binh nghi ngờ.”

Mục Chiêu Đường thở dài, gật đầu, không đợi quý bà nữa, tự mình mang theo tùy tùng trở về.

Triển Chiêu cười cười, “Có lẽ quan hệ cũng không có tốt .”

“Đó là chuyện thường.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Mục Chiêu Đường kia thoát nhìn thuộc dạng tự ỉnh giỏi, Trư nhan quý bà thì lại xú danh lan xa, hẳn là không thấy nàng ta vừa mắt được.”

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe cách đó không xa có thanh âm truyền đến thanh âm, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cẩn thận lắng nghe, liền nghe đến, “Tha mạng a, Ân Hầu tha mạng..... Ta liền rút khỏi Trung nguyên ngay, sẽ không quay về nữa bước, tha mạng a.....”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhảy khỏi cây.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy Ân Hầu chấp tay phía sau đi tới, theo sau là Hạnh nhi đang vỗ vỗ đầu, còn có một bên Trư nhan quý bà đang cầu xin.

Về mặt của Hạnh nhi lúc này cũng đã thanh minh không ít, nàng vỗ vỗ đầu, cổ tựa hồ như vẫn còn đau, ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường liền ngăn người.

“Thiếu gia !” Hạnh nhi kêu lên một tiếng.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, xem ra nha đầu kia đã tỉnh.

“Đau chết ta !” Hạnh nhi xoa xoa cổ.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn phía sau cổ nàng, có một vết màu đỏ, giống như là bị thương.

“Không có việc gì chứ ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hạnh nhi nhanh chóng lắc đầu, vừa chỉ Ân Hầu một cái, “Ta mới này thiếu chút nữa là đã nhảy xuống vực rồi, may là có hắc cứu ta.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mặc kệ hắc cùng Ân Hầu có thân thuộc đến thế nào, nhưng dù sao người ta cũng đã cứu nha hoàn nhà mình, lý ra nên nói câu cảm tạ mới đúng.

Ân Hầu khoát tay, ý bảo Bạch Ngọc Đường không cần khách khí, quay đầu lại liếc mắt nhìn quý bà kia cười nhạt một tiếng, “Mạng người cũng thật là quá dài a.”

Quý bà lúc này lạnh run quỳ rạp trên mặt đất, đập đầu cầu xin tha thứ, nói cái gì mà ả ta có mắt không trong, không biết Ân Hầu đại giá quang lâm Tóm lại cái gì cũng nói hết chỉ cầu mong Ân Hầu đừng có giết mình.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường yên lặng đứng một bên, Trư nhan quý bà tuy rằng danh tiếng không tốt, nhưng mà dù sao cũng từng là nhân vật vang danh giang hồ, vậy mà gặp Ân Hầu lại sợ thành cái dạng như vậy cũng thật sự là

Ân Hầu nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, ý tứ — Hối đi.

Triển Chiêu hỏi Quý bà, “ Các người đến tột cùng là ai, có mục đích gì ? Vì sao lại bắt những cô nương này ?”

Trư nhan quý bà méo máo, thấp giọng nói, “Kỳ thật, sau khi ta bị trục xuất khỏi võ lâm Trung nguyên, vẫn luôn sống ở Tây Nam, cuộc sống hàng ngày cũng rất khó khăn mà trôi qua, sau đó Mục chiếu quốc hưng thịnh, liền nơi nơi tìm kiếm quốc sư, yêu cầu phải là nữ nhân Ta liền đến đó.

“Mục chiếu quốc mời người làm quốc sư a ?” Ân Hưu nghe thật mới mẻ, “Quốc vương kia khẩu vị cũng thật nặng đó.”

Quý bà than thở một câu, “Quốc vương Mục chiếu quốc này, suốt ngày đều đeo một cái mặt nạ, thần thần bí bí, nhưng là võ công kỳ cao, con người cũng giảo hoạt, nàng ta chiêu mộ không ít kỳ nhân, tựa hồ có mưu đồ gì đó, ta bắt quá chỉ là một trong số đó mà thôi.”

“Mưu đồ cái gì ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta không biết, bắt quá chúng ta cũng không có trực tiếp nghe lệnh quốc vương mà là nghe lệnh một người khác.” Quý bà cau mày, lắc đầu, “Đó cũng là một quái nhân.”

“Là ai ?” Triển Chiêu hỏi, tâm nói người có thể sáng khoái chút không a, hỏi một câu nói một câu, chậm muốn chết.

“Ta không biết tên thật của nàng ta, là một cô nương tuổi còn trẻ, bắt quá cũng coi là một nhân tài, tất cả mọi người đều gọi nàng ta là” Quý bà nói tới đây, dừng lại một chút, “Đào hoa nương nương.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— Không phải lại trùng hợp như thế chứ ?

Lại nhìn Ân Hưu, đang ngồi chồm hổm đập đập trên mặt đất, “Đào hoa nương nương Ha Ha Ha...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được tại sao Ân Hưu lại cười vui vẻ như vậy, chuyện này đích xác cũng thật buồn cười.

“Đúng rồi, người bắt nhiều cô nương vì tình mà đau khổ như vậy, lợi dụng nhiếp hồn thuật rồi khống chế các nàng, mục đích là gì ?” Triển Chiêu nhìn nhìn Hạnh nhi, hỏi Quý bà.

“Đều là Mục Chiếu Đường bảo ta làm, ta đều nghe lệnh a, lúc đầu a tính toán muốn ám sát Hoàng đế Đại Tống.”

“Cái gì ?” Triển Chiêu cả kinh, nhớ tới mấy cô nương vừa rồi còn mặc hắc y, “Mấy cô nương đó vừa rồi còn cầm cả binh khí đi, không phải là đến Hoàng cung ám sát đó chứ ?”

Quý bà lắc đầu, “Không, ý định ban đầu là lưu vài cô nương lại trong hoàng cung, cũng không nghĩ đến lại bị hoài nghi, làm hỏng đại sự, cho nên mới thay đổi kế hoạch.”

“Thay đổi như thế nào ?” Triển Chiêu hỏi.

Quý bà nhún mày, “Phải làm ấy cô nương đó đi tìm những kẻ phụ tình báo thù, sau đó liền tự sát.”

Nghe quý bà nói như thế, Triển Chiêu liền nhớ đến kế hoạch treo đầu dê bán thịt chó của Hoàng Thụy Vân và Tào Kém, chắc không phải hai người đó đã biết được cái gì cho nên mới nghĩ ra chiêu này chứ ?

Bắt quá các cô nương này trong tình trạng vô thức mà lại phải cầm đao giết người, sau đó lại còn phải tự sát, như vậy rất tội nghiệp, Mục Chiếu Đường đủ ngoan độc a.

Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, ý bảo mình phải quay về Khai Phong phủ dẫn thêm người đi tìm các cô nương đó, Bạch Ngọc Đường liền gật đầu, cũng trở về cùng hắn.

Chính lúc này lại nghe Ân Hưu ở phía sau nói một câu, “Kia cái gì, Ngọc Đường a, sư phụ người cũng tới đó.”

Ân Hưu nói xong, cước bộ Bạch Ngọc Đường cũng dừng lại, quay đầu nhìn hắn, “Sư phụ con cũng tới ?”

Ân Hưu sờ sờ cằm, nhìn trời, “Hắn buổi chiều còn cùng với ta đến cửa thành phủ Khai Phong a.”

“Thiên Tôn cũng đến sao ?” Triển Chiêu còn rất vui vẻ, rốt cuộc cũng có thể trông thấy vị kỳ nhân này rồi, “Hắn không cùng đi với người a ? Đến Bạch phủ sao ?”

“Khụ Khụ.” Ân Hầu than thở một câu, “Vừa nãy đích xác là có ở cùng một chỗ với ta.....”

Bạch Ngọc Đường rút khẩu lương khí, “Hắn lại lạc đường sao ?”

Ân Hầu vỗ tay vang một tiếng, chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “Đúng vậy.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, “Lại nữa sao.”

Triển Chiêu buồn bực —— Hay là Thiên Tôn cũng giống mình, là một người lộ si ?

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Người đi tìm những nữ nhân này thôi, ta đi tìm sư phụ ta.”

Triển Chiêu thấy hắn có vẻ rất lo lắng, liền an ủi, “Không cần lo lắng đâu, Khai Phong phủ trị an tốt lắm, cho dù có lạc đường thì Thiên Tôn cũng có thể tìm khách điểm ngủ một đêm, trời sáng ta sẽ phái người giúp người đi tìm a.”

Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có lắc đầu thở dài, “Nhất định phải tìm được trong vòng một canh giờ.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Tại sao ?”

Bạch Ngọc Đường vô lực, “Nếu như để người lạc đường đến hơn một canh giờ, hậu quả có lẽ sẽ không thể chịu nổi.”

Triển Chiêu há to miệng, “Sẽ có hậu quả gì ?”

Ân Hầu ở một bên xoa đầu cảm khái, “Tóm lại là sẽ rất nghiêm trọng đó....”

.....

Cửa hoàng cung, một Bạch y nhân ngẩng mặt, nhìn đại môn đóng chặt cùng mái hiên được trạm trổ tinh xảo, sờ cằm. Dạ phong thổi bay mái tóc bạc tinh phiêu lãng của hắn, chợt nghe hắn sâu kín mở miệng nói, “Khách điểm của Khai phong phủ a, thật khí phái !”

Lại sờ sờ bên hông —— Không mang theo tiền.

Nghĩ nghĩ —— Trước cứ vào ngủ đi, sáng mai gọi Ngọc Đường đến trả tiền.

54. Q.3 - Chương 54: Thích Khách

“Cửu thúc.”

Triệu Trinh một tay cầm tấu chương, một tay cầm củ khoai lang nướng mà Triệu Phổ mời hắn ăn, đi đến cửa ngự thư phòng, nhìn Triệu Phổ đang ngồi chồm hổm ở trên cánh cửa mà ngáp, “Nam cung đã tăng cường cảnh vệ rồi, người về ngủ đi thôi.”

Triệu Phổ khoát tay, đổi một bàn tay mà nâng cằm, “Không được, mí mắt ta cứ nhảy, đêm nay xem ra sẽ có chuyện.”

Triệu Trinh cùng hắn song song ngồi ở cửa, đặt tấu chương lên đùi, vừa bóc khoai lang vừa cắn, “Đúng rồi, người gần đây sao lại cứ ở mãi phủ Khai Phong vậy ?”

Triệu Phổ thật ra cũng nghĩ nghĩ, “Dù sao ta cũng nhàn rồi.”

Triệu Trinh nhướng mi nhìn hắn, “Nhàn rồi ? Nhàn rồi sao người không trở về vương phủ tận hiếu đi a ? Hoàng thái phi gần đây cứ luôn tìm thái hậu trách cứ người đâu.”

Triệu Phổ bất đắc dĩ, “Hoàng nương ta không phải là trách cứ ta, là muốn tìm vợ cho ta thôi.”

“Vậy sao người không tìm một cái đi.” Triệu Trinh ăn xong khoai lang, hai tay dính dính lau hai cái trên hoàng bào, còn cảm thấy thật hứng thú mà hỏi Triệu Phổ, “Người thích người thế nào ? Trăm chọn giúp người.”

Triệu Phổ mí mắt nhất khiêu, “Miễn đi, cái này còn phải xem duyên phận, chọn thì có ý nghĩa gì.”

Triệu Trinh vừa định nói thêm gì nữa, chỉ thấy Trần công công đi đến hỏi, “Hoàng thượng, đêm nay tẩm cung có đốt chút trử thần hương không?”

Triệu Trinh khoát tay, “Ai, hay là thôi đi, Vương thái y khai cho trẫm vốn không phải là trử thần hương mà là mông hãn được đi, trẫm tuy bị mất ngủ, nhưng cũng không có muốn mỗi đêm đều ngủ đến bất tỉnh nhân sự.”

Trần công công nhẩn cười.

Triệu Phổ buồn bực mà nhìn Triệu Trinh, “Người ngủ không ngon sao?”

Triệu Trinh bất đắc dĩ, “Ai, đừng nói nữa, ta cũng không biết làm sao mà gần đây buổi tối ngủ không có yên.”

Trần công công nhỏ giọng nói với Triệu Phổ, “Mấy ngày trước Hoàng thượng bị trúng phong hàn, sau đó liền bị mắc chứng đau đầu, buổi tối có khi đau đầu lại còn đau cả vai, ngủ cũng không được ngon giấc.”

Triệu Phổ vỗ chân, “Vừa rồi sao không nói a, để cho Công Tôn nhìn xem một chút.”

Triệu Trinh cười cười, “Nhiều thái y như vậy còn không xem không ra, quên đi, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi.”

Triệu Phổ bĩu môi, “Ta đã nói cho người biết, con một sách Công Tôn đó đừng nhìn hẩn tính tình không được tốt lắm, nhưng y thuật chính là đệ nhất thiên hạ, đừng nói mười thái y, chứ có đến một trăm cái thái y cũng không sánh được một ngón tay của hẩn đâu.”

Triệu Trinh gương mặt mà nhìn Triệu Phổ, “Lợi hại như vậy?”

Triệu Phổ thấy hẩn không tin, ngẩng đầu vẫy tay,.

Trên nóc nhà, Giả Ảnh rơi xuống.

“Đến Khai Phong nhìn xem Công Tôn ngủ chưa, nếu chưa ngủ đưa hẩn tiến cung, nói Hoàng thượng đau đầu.”

“Dạ”

Giả Ảnh vừa định đi, Triệu Trinh liền ngăn lại, “Để sáng mai rồi nói sau....”

“Hoàng thượng.” Trần công công đau lòng, “Ngài cũng đã vài ngày không có ngủ ngon rồi a.”

Triệu Phổ khoát tay với Giả Ảnh, ý tứ —— Đi nhanh đi, theo thói quen của Công Tôn, hẩn hẩn là chưa có ngủ đâu.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, Giả Ảnh cưỡi ngựa đem Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử sống chết đòi theo, đưa đến hoàng cung.

Công Tôn mang theo hòm thuốc, Giả Ảnh thì bế Tiểu Tứ Tử, xuất hiện ở cửa ngự thư phòng.

Triệu Trinh cũng cảm thấy ngượng ngùng, thấy Tiểu Tứ Tử còn mơ mơ màng màng, nói, “Không phải đã đánh thức tiểu hài nhi đó chứ.”

Công Tôn lắc đầu, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Mệt không?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu mà lắc, “Trời đất bao la, xem bệnh lớn nhất!”

Triệu Trinh cũng bị hẩn chọc cười, nói, “Tuổi này đương nhiên là phải ngủ sớm.” Nói xong, quay sang dặn dò Trần công công, “Đưa Tiểu Tứ Tử đến tẩm cung của Trẫm ngủ.”

Công Tôn cả kinh, tâm nói —— Oa, Tiểu Tứ Tử thật quá khí phái a, ngay cả long sàng của Hoàng thượng cũng có thể ngủ.

Thấy Công Tôn khó xử, Triệu Phổ trạc hẩn, “Người để cho Tiểu Tứ Tử lưu lại ngủ đi, ta gác đêm buồn chán, người lát nữa xem bệnh xong thì đến chơi với ta đến sáng đi.”

Công Tôn khoe miệng rút rút, tâm nói, cùng người chơi, chơi cái gì, chơi người hay chơi ta a ?

Bất quá Công Tôn thấy Triệu Trinh sắc mặt thật không tốt lắm, cũng không thèm đấu khẩu với Triệu Phổ nữa, xem bệnh trước đã.

Thân thể Hoàng thượng không tốt, đây chính là chuyện lớn, Công Tôn bảo hần ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống, bắt mạch cho hần.

Chẩn xong mạch, Công Tôn cau mày sờ cằm, “Hoàng thượng là nửa tháng trước có phải nhiễm phong hàn hay không a ? Ồm khoảng ba bốn ngày thì khỏi hần ? Sau khi khỏi hần, tiếp theo là buổi tối ngũ tứ chi tê liệt, sau lại thấy ù tai, mấy ngày này bắt đầu cảm thấy đau nửa đầu, đau bên phải a ? Có đôi lúc còn bị sổ mũi.”

Triệu Trinh kinh ngạc mà nhìn Công Tôn, hần một câu cũng chưa có nói mà Công Tôn đã nói đúng toàn bộ, mà chỉ có chẩn mạch một cái thôi.

Triệu Phổ đối Triệu Trinh nhướn mi một cái —— Thấy chưa ? Cái này được gọi là thực lực a.

Triệu Trinh gật đầu, “Đúng vậy, tiên sinh nói không sai chút nào.”

Lúc này, Trần công công đã quay trở lại, nói với Triệu Trinh , “Tiểu Tứ Tử đã sắp xếp ngủ ở tấm cung, Bàng phi tự mình kể chuyện hồng bé ngủ, sau khi dỗ bé ngủ xong sẽ hồi cung.”

Triệu Trinh gật đầu.

Công Tôn từ trong hòm thuốc lấy ra một bộ ngân châm, đứng lên, hỏi Triệu Trinh, “Gần đây Hoàng thượng có dùng loại trử thần hương linh tinh nào sao ?”

Trần công công đưa ra phương thuốc cho Công Tôn xem, “Có dùng loại trử thần hương này.”

Công Tôn nhìn thoáng qua, gật gật đầu, cũng không nói gì.

Trần công công liền hỏi, “Tiên sinh, chẳng lẽ không ổn sao ?”

Công Tôn ảm đạm cười, “Không có gì là không ổn cả, Hoàng thượng chắc là mỗi đêm đều ngủ thật sâu đi, sáng hôm sau để gọi ngài dậy xem ra cũng thật lao lực a ?”

Triệu Phổ “Phốc” một tiếng, “Thật sự là mộng hân được sao ?”

Trần công công nhướn mày, “Mấy tên thái y kia.... gan cũng thật sự là lớn,....”

Công Tôn nhìn hần một cái, nói, “Đơn thuốc cũng không có sai, chỉ là không có hợp với Hoàng thượng mà thôi.”

Trần công công thấy thần sắc Công Tôn tựa hồ cũng không muốn làm liên lụy khiến mấy vị thái y bị phạt, vì thế liền gật đầu, ngoan ngoãn thối lui đến một bên, không nói gì nữa.

Công Tôn thi châm cho Triệu Trinh, mới qua mấy châm, Triệu Trinh đã cảm thấy trên người nhẹ nhàng khoan khoái, đầu cũng nhẹ đi, giống như là bóc đi một lớp da đè nặng lên đầu vậy.

Triệu Trinh đứng thẳng ngón tay cái với Triệu Phổ đắc ý mà uống trà —— Đương nhiên, đó là Công Tôn nhà ta mà lại

Nghĩ đến đây, Triệu Phổ đột nhiên bị sắc nước trà, ho khan bị cái ý tưởng Công Tôn nhà ta này dọa sợ.

Công Tôn sợ hần lại ồn ào, trừng mắt liếc hần một cái.

.....

“Nha a !”

Trong Hoa viên, một tiểu cung nữ đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, chiếc khay trong tay cũng rơi xuống đất.

“Làm sao vậy ?”

Trên nóc nhà, hai ảnh vệ vọt tới.

“Ách” Tiểu cung nữ chần chờ một chút.

Hai ảnh vệ này đều là Nam Cung Kỷ bố trí gần đó, thấy cung nữ đó sợ hãi, nên cũng an ủi một chút, “Không cần sợ, đã xảy ra chuyện gì vậy ?”

“Ta Hình như vừa nhìn thấy một bóng người màu trắng, thoáng cái đã biến mất a.” Cung nữ nghiêng đầu mà nghĩ nghĩ, “Hình như là có thấy.”

Hai ảnh vệ nhìn nhìn khắp nơi, đó là một cái sân trống, xung quanh chỉ có bồn hoa thấp bé, bọn họ ở ngay gần đó, nếu như là có người đi qua, không có lý nào lại nhìn không thấy.

Cung nữ kia cũng cho rằng có thể do mình nghi thần nghi quỷ, liền nói, “Có thể là do ta đã nhìn nhầm rồi.”

Các ảnh vệ liền bảo nàng đi thôi, còn hai người nọ vì an toàn nên cẩn thận tra xét xung quanh một chút, không phát hiện ra điều gì bất thường, trở về nóc nhà tiếp tục gác đêm.

Mà lúc này, ở cửa tấm cung, một thân ảnh màu trắng đang đứng.

Sợi tóc màu bạc nhẹ nhàng phiêu đảng trước gió đêm, cũng không ai thấy được bộ dáng hần lúc này, nếu không nhất định sẽ tưởng rằng thần tiên giáng trần hay là một vị thần minh lạc đường trong đêm nào đó.

Đương nhiên, lạc đường thì đúng rồi nhưng mà cũng không phải thần tiên gì Người này, chính là sư phụ của Bạch Ngọc Đường, đương kim đệ nhất được cả giang hồ công nhận, cùng với Ân Hưu nổi danh song song như là chính tà hai phái võ lâm chí tôn, Thiên Tôn.

Vừa rồi, Thiên Tôn cùng với Ân Hưu vào Khai Phong vốn là muốn đi tìm đồ đệ Bạch Ngọc Đường của hần, nhưng mà hần đi đến nửa đường liền bị một hàng bán tranh cổ hấp dẫn, đem bạc đi mua một bức tranh thời Hán lớn.

Thiên Tôn đang cầm tranh định đi, lại không có thấy Ân Hưu.

Thiên Tôn lúc ấy thật sự lo lắng, Ân Hưu đã một bó tuổi rồi, lại còn hồ đồ nữa, liệu có phải là lạc đường hay không a ? Vì thế hần bắt đầu đi tìm

Tìm đến khi trời tối mà vẫn không thấy Ân Hưu, vì vậy hần xác định rằng, Ân Hưu đã lạc đường, cho nên cũng không cần tìm nữa, lão quỷ kia thật quá vô dụng, chính mình cũng không cần để ý hần nữa, tìm khách điểm nghỉ ngơi đi.

Lúc nghĩ đến đây, vừa lúc Thiên Tôn đã đến cửa sau hoàng cung.

Ngẩng mặt lên nhìn, Thiên Tôn cảm khái một chút —— Thật may a, vừa lúc gặp được khách điểm, thuận tiện tán thưởng một chút, khách điểm ở Khai Phong, thật sự là khí phái a !

Bởi vì trên người không có bạc, cho nên Thiên Tôn mang theo đồ, lặng lẽ lên vào “Khách điểm”, chuẩn bị tìm một phòng trống ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau đi tìm đồ đệ bảo bối Bạch Ngọc Đường của hần.

Đừng hỏi vì sao hần chạy vào hoàng cung được phòng thủ nghiêm ngặt như vậy mà cũng không có bị phát hiện, là bởi vì hần tránh nơi có người, còn vì tại sao hần lại tránh nơi có người, là bởi vì hần là Thiên Tôn.

Đi hết mấy cá hẻm nhỏ thật dài, Thiên Tôn nhú mày, cái khách điểm này cũng thật thái quá, gì mà bấy bề tám bên đều là tường, bất quá nha hoàn tiểu tư cũng thật là nhiều, lại còn có cả thủ vệ nữa, Khai Phong đúng thật là khác biệt a, đây xem ra chính là một khách điểm lớn đi.

Thiên Tôn vòng vo qua lại tại con hẻm mà Triền Chiêu lạc trước đó nửa canh giờ, cuối cùng cũng cảm thấy thật phiền phức, đưa tay vỗ lên tường một cái, một cái động kích thước không chênh lệch lắm với một người hiện ra, sau đó liền xuyên qua mà đi

Cứ như vậy, sau khi Thiên Tôn vỗ thêm mấy bức tường nữa thì tiến vào đường chính, khó khăn lắm mới đi vào được một hoa viên, còn đang ngồi chồm hổm thưởng thức một bồn hoa lan, cảm thấy được hoa này cũng đẹp lắm thì một cái nha hoàn bước vào, vì vậy Thiên Tôn vội vàng lóe cái chạy đi.

Nha hoàn đó kêu lên một tiếng sợ hãi, Thiên Tôn cầm hoa tôn cảm thấy may mắn —— hoa tôn cũng không có bị rơi mất.

Lại tiếp tục đi về phía trước, Thiên Tôn phát hiện, về cơ bản tất cả các phòng đều đã đầy “khách”, hơn nữa phòng nào cũng có đốt đèn, còn có thật nhiều nha hoàn cùng tiểu tư hầu hạ.

Thiên Tôn gật gật đầu —— Đầu nói Khai Phong lắm kẻ có tiền, quả nhiên không có sai a.

Khó khăn lắm mới tìm được đến cửa tắm cung, Thiên Tôn vòng qua tầng tầng lớp lớp thị vệ thật đông, đứng trước một cánh cửa thật lớn, đứng ở ngoài cửa tắm cung, cảm thấy bên trong còn có hơi thở, có điều hơi thở cũng thật mỏng, giống như là mèo con các loại, bất quá cũng không có người nào khác.

Nghĩ nghĩ, Thiên Tôn cảm thấy được phòng này có lẽ là không có ai ở, vì thế đẩy cửa mà đi vào, còn thuận tay đóng lại cửa phòng.

Mới đóng cửa lại, một đội thị vệ cũng vừa đi qua.

Thiên Tôn cẩn thận đem hoa tôn đặt trên bàn, lại phát hiện trên bàn cũng có một cái khác cùng một cái lư hương.

Thiên Tôn nâng cằm nhìn ngắm căn phòng —— phòng này bài trí đồ vật cũng thật không tồi, khách điểm này ngủ một đêm không biết có phải là rất đắt hay không ? Bất quá cũng không cần lo lắng, Ngọc Đường có tiền a.

Đứng nhìn ngắm khắp nơi một vòng, phát hiện trên tường có treo vật trang trí, nóc nhà được khắc hoa văn, bình phong được phủ tơ vàng, tất cả đều lộ ra một cỗ thanh lịch cùng tôn quý. Thiên Tôn rất vừa lòng, gật gật đầu, lại nhìn thấy giường lớn cạnh tường.

Màn giường đều là màu vàng, bên trên còn được thêu hoa văn trang trí phức tạp, hơi thở là truyền từ bên trong ra.

Thiên Tôn còn cảm thấy buồn bực —— Không phải là trong giường có tiểu miêu đó chứ ?

Lúc này, lại nghe thấy tiếng gõ mõ cầm canh từ xa truyền đến, Thiên Tôn ngáp một cái, thức đêm không tốt cho thân thể, vẫn nên đi ngủ thì hơn.

Vì thế, Thiên Tôn đơn giản đi rửa mặt chải đầu một chút, vén màn giường lên.

Liếc mắt qua một cái, Thiên Tôn gãi gãi đầu, tâm nói khách điểm này cũng thật khí phái đi chắc giường không cần ngủ chung a ? Giường lớn như vậy đủ cả năm đến sáu người ngủ rồi.

Trong giường, có một bọc nhỏ nhô lên, bên trên có phủ chăn thêu cẩm tú vàng, trông hơi phồng phồng một chút.

Thiên Tôn liếc một cái, tâm nói con mèo này cũng không có nhỏ a.

Nằm xuống, thuận tay kéo chăn đắp lên, Thiên Tôn lại sờ soạng một chút..... Đụng đến một cái đầu tròn vo, liền xoa xoa nhẹ hai cái.

“Ngô.....”

Thiên Tôn nghe được một tiếng nói lầm bầm, vừa nhìn qua, chỉ thấy trong đệm chăn, lăn ra một bé con mập mạp, còn ngáy nho nhỏ, ngủ thật là say, còn thuận tiện ôm cánh tay Thiên Tôn một cái, cọ cọ hai cái rồi ngủ tiếp.

Thiên Tôn nhìn nhìn khuôn mặt búp bê kia, kinh ngạc —— Thì ra không phải miêu a, là một em bé.

Thiên Tôn nhìn chăm chăm em bé đó một chút, buồn bực —— Đã gặp qua ở đâu a ?

Oa oa này nhìn cũng thật quá quen mắt.

“Ân.....” Tiểu Tư Tử ngủ cũng không có yên cho lắm, bởi vì buổi tối bé có thói quen tiến vào lòng Công Tôn mà ngủ, hôm nay chỉ có một mình, tuy rằng giường rất lớn, thật mềm, thật thơm, thật thoải mái, đi đi vừa này kể chuyện cho bé cũng rất tốt, nhưng mà bé ngủ cũng không thực an ổn.

Lúc này, ôm được cánh tay, Tiểu Tứ Tử liền theo thói quen sát lại gần, cuối cùng tiến luôn vào trong lồng ngực Thiên Tôn, tay túm áo, gối đầu vào cánh tay, ngủ thật an ổn.

Thiên Tôn cảm thấy tiểu hài nhi này, ngoại trừ nhìn quen mắt ra thì cũng thuộc dạng đáng yêu, thịt vù vù với lại cũng không sợ người, dù sao thì giường này cũng lớn, thôi thì cùng ngủ cũng không sao, vì vậy, đắp chăn lên, ngủ.

Ban đêm yên tĩnh, Thiên Tôn cùng với Tiểu Tứ Tử ngủ thật sự là thoải mái.

.....

Bên ngoài hoàng cung, Triển Chiêu mang theo đại đội nhân mã dựa theo manh mối của những người được báo mất tích lúc trước mà đem những cô nương hắc y kia đều bắt trở về, thuận tiện cứu những gã phụ tình đó.

Sau đó liền đi tìm Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hầu, hai người bọn họ vẫn còn loanh quanh tìm kiếm trong thành Khai Phong đây.

“Ngoại Công.” Triển Chiêu túm lấy Ân Hầu, nhìn thần sắc Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Còn chưa có tìm được sao?”

Ân Hầu buông tay, “Chưa, xem ra cũng đã muộn rồi.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tóm lại là một lời khó mà nói hết, ta đi tìm tiếp.” Bạch Ngọc Đường nói xong lại chuẩn bị muốn đi, Triển Chiêu túm lại hắn, “Người không có đầu mỗi gì muốn đi đâu mà tìm a? Ta có biện pháp.”

Ân Hầu thấy Triển Chiêu nói gì đó với Triệu Hổ phía sau, Triệu Hổ gật gật đầu, chạy đi, chỉ trong chốc lát, Triệu Hổ dắt theo một con đại hoàng cẩu chạy tới.

“Hai người có mang theo đồ vật nào của Thiên Tôn không?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hầu nghĩ nghĩ, lấy ra một cuốn trục, “Đây là hắc mua ở dọc đường đó, lúc dừng lại ăn cơm trong tửu lâu, ta cầm giúp hắn.”

Triển Chiêu gật đầu, bảo Ân Hầu dẫn bọn họ đến nơi lạc mất Thiên Tôn.

Ân Hầu dẫn theo mọi người cùng mang theo đại hoàng cẩu đến đó.

Đại hoàng cẩu ngửi ngửi mùi từ cuốn trục, bắt đầu dẫn theo Triển Chiêu cùng đám người ở phủ Khai Phong đến chỗ khác.

Vòng vòng vo vo không sai biệt lắm đến nửa canh giờ, đi qua hết con hẻm này đến con hẻm khác, Ân Hầu rốt cuộc không nhìn được giậm chân chửi đổng, “Nãi nãi cái tên mù đường nhà người, sống đến hơn một trăm tuổi mà một chút tiến bộ cũng không có.”

Triển Chiêu cũng nhìn không được mà gật đầu, “Còn mù đường hơn cả ta nữa.”

Bạch Ngọc Đường chỉ biết đỡ trán.

Mọi người cũng thật bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục đi theo đại hoàng cẩu chạy đến chỗ khác, hoàng cẩu đó cũng có chút không hiểu nổi, tâm nói những người này khuya khoắt rồi không ngủ còn muốn làm cái gì a.

.....

Trong hoàng cung.

Công Tôn thu châm, hỏi Triệu Trinh, “Thế nào?”

Triệu Trinh hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần lên gấp trăm lần, thần thanh khí爽 nhanh chóng gật đầu, “Thoải mái a!”

Công Tôn gật gật đầu, ngồi xuống, “Hoàng thượng là bởi vì phong hàn còn chưa có trị hết, cứ để vậy khiến hàn khí ngưng tụ khí mạch không thông, hơn nữa thân thể còn mệt mỏi, ta kê hai thang thuốc, dùng ba ngày thì sẽ tốt thôi. Những cái khác đều bình thường, thân thể cũng rất khỏe mạnh cường tráng.”

Triệu Trinh gật đầu, “Công Tôn tiên sinh thật sự là thần y a.”

Công Tôn âm thầm cười, Triệu Phổ ở một bên âm thầm mà lau mồ hôi, cũng không phải là sợ Công Tôn không trị hết bệnh cho Triệu Trinh được, mà là sợ Triệu Trinh vô ý nói lời gì đó nghi ngờ y thuật của hắn, đến lúc đó thư ngực này lại diên lên thì hỏng chuyện.

Chính lúc đó, lại thấy Nam Cung Kỹ vội vã tiến vào, Triệu Phổ vừa nhìn thấy sắc mặt hắn, liền biết có chuyện đã xảy ra.

“Hoàng thượng.” Nam Cung Kỹ thấp giọng bên tai Triệu Trinh nói mấy câu.

Triệu Trinh nghe xong liền sửng sốt, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Nam Cung Kỹ, “Thật ?”

Triệu Phổ nhú mày, “Chuyện gì ?”

Nam Cung Kỹ nói, “Trong cung có mười ba bức tường bị đánh thủng.”

.....

Nam Cung Kỹ vừa nói xong, Triệu Phổ đảo đảo cái lỗ tai, “Hả ?”

“Nửa canh giờ trước mọi thứ đều vẫn bình thường, chính là vừa rồi một đội thủ vệ đi đến bên ngoài hoa viên, phát hiện bên tường có một cái động xuyên qua, lại phát hiện phía sau còn có động nữa, liền thẳng như vậy xuyên qua mười ba bức tường.”

Triệu Phổ nhắc mi, “Các người đều không có phát hiện ?”

Nam Cung Kỹ cũng hiểu được thất bất khả tư nghị, “Chúng ta căn bản đều không có nghe thấy thanh âm gì, xung quanh đó đều là thị vệ cả.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng thăm dò đi ra lắc lắc đầu —— Bọn họ cũng không có nghe thấy động tĩnh gì hết.

“Không có khả năng.” Triệu Phổ nhú mày, đứng lên, “Mang ta đến nhìn xem.”

Nam Cung Kỹ dẫn đường phía trước, tất cả mọi người đều chạy tới, Triệu Trinh cũng hiếu kỳ theo đến, nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy ở bức tường cách cửa hoa viên không xa, Âu Dương Thiếu Chinh cùng Trâu Lương đều đang đứng cạnh một cái động kích thước không sai biệt lắm với kích thước của một người, hướng vào bên trong nhìn.

Triệu Phổ đi đến trước động, liếc mắt nhìn đến liền hoàn động phía trước.

“Ai mà lợi hại đánh nhiều động như vậy ?” Công Tôn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Lợi hại không phải là có thể đánh thủng tường, lợi hại chính là đánh nhiều tường như vậy nhưng lại không bị thủ vệ phát hiện, không bị người nhìn thấy, cũng không có bất luận kẻ nào nghe được thanh âm.” Triệu Phổ nhú mày —— Lúc trước Diêu Tổ Tổ nói đêm nay Hoàng cung sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên đoán đúng rồi, nhưng mà tình huống này là gì đây ?

Lúc này, hai thủ hạ của Nam Cung Kỹ, cũng chính là thủ hạ ban nãy, mang theo một nha hoàn đi tới.

“Đại nhân, vừa rồi chính nàng ta nói nhìn thấy một bóng trắng.”

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu nhìn cô nương đó.

Nha hoàn kia miêu tả cơ mọi người nghe một chút, nói là nhìn thấy một cái bóng người màu trắng, nhoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu.

Triệu Phổ nhú mày, nói với Âu Dương Thiếu Chinh cùng Trâu Lương, “Đi tìm xem.”

Vì thế, toàn bộ hoàng cung cũng đều khẩn trương lên, binh lính đều lục soát xung quanh, hậu cung vừa nghe đến có thích khách lên vào đều thật khẩn trương, các vị nương nương đều chạy đến chỗ Thái hậu, tập trung lại một chỗ sẽ giúp cho việc bảo hộ thuận lợi hơn.

Một lần tìm kiếm này, không tìm ra được thích khách, thế nhưng lại phát hiện ra vài chuyện lạ.

Trâu Lương đứng trước khối phòng chứa cống phẩm, nhìn cánh cửa khối phòng mở ra, khẽ nhúm mày.

Triệu Phổ tới cửa, khó hiểu, “Cửa khối phòng sao lại mở ra ?”

“Là mở ra từ bên trong, cửa cũng đều bị phá hủy.” Trâu Lương đem đồ vật đang cầm trên tay đưa cho Triệu Phổ, “Không thấy ngọc mã.”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, mới nhớ tới Huyết ngọc mã mà Mẫn Thác La tiến cống kia, thứ mà Trâu Lương đưa cho hắn xem chính là nửa chân ngọc mã, vấn đề là —— Ngọc mã này rỗng ruột.

Triệu Phổ cau mày, Âu Dương Thiếu Chinh từ khối phòng đi ra, đem theo những phần còn lại của Ngọc mã, “Ngọc mã đã nát, mấu chốt chính là bên trong đều rỗng cả.”

“Hoàng thượng, phát hiện ra sáu cỗ thi thể.”

Nam Cung Kỷ đã đi tới.

Triệu Phổ nhúm mày, “Ai đã chết ?”

“Có lẽ là một đội thị vệ.”

“Có lẽ ?” Triệu Trinh khó hiểu.

Nam Cung Kỷ ý bảo mọi người cùng hắn đến xem.

Mọi người đi theo Nam Cung Kỷ tới đường nhỏ dẫn đến tấm cung, chỉ thấy trên mặt đất nằm năm sáu cỗ thi thể đen thui.

Những thi thể này đều nằm ngang trên đất, nhìn y phục thì có lẽ là một đội lính, nhưng nhìn lại giống như bị hỏa thiêu, toàn thân cháy đen, nhưng là xung quanh lại không có dấu vết gì của việc bị hỏa thiêu.

Triệu Phổ còn muốn đi qua nhìn xem.

Công Tôn liền ngăn lại, “Đừng, có độc !”

Mọi người đều sửng sốt.

Công Tôn nói, “Loại độc này trước kia ta đã gặp qua.”

Triệu Phổ kinh ngạc, “Là cái gì ?”

Công Tôn nói, “Trước kia có một người giang hồ đến tìm ta xem bệnh, hắn là lúc ở Tây Vực bị một loại huyết hạt tử làm bị thương, toàn thân sinh ra cảm giác như bị thiêu đốt, lúc chạy đến chỗ ta cũng đã sắp hấp hối. Bằng hữu của hắn chém chết huyết hạt tử kia mang đến, loại hạt tử này vô cùng độc, người bị thương kia phải chém đứt chân bị thương mới miễn cưỡng bảo toàn được tính mạng, may mắn là hắn chỉ trúng độc ít, nếu như trúng nhiều thì trong nháy mắt đã chết rồi.”

“Huyết hạt tử” Triệu Phổ lầm bầm, “Cái này có thể dễ dàng tìm thấy sao ?”

“Rất khó.” Công Tôn lắc đầu, “Kỳ thật loại huyết hạt tử này không phải tự nhiên mà có, mà là do người dùng huyết độc mà nuôi lớn, nói cách khác, mặc kệ là hạt tử hay độc xà (Bò cạp hay rắn độc), chỉ cần có huyết độc là đều có uy lực này. Huyết độc ta có xem qua trong y thư Tây Vực, tương truyền rằng ở vương quốc Tây Hạ cổ đại có một vị kỳ nhân dùng huyết độc tạo thành huyết nhân, luyện ra người thân mang kịch độc, có thể một chương là lấy mạng người, người bị trúng chương toàn thân bị đốt cháy mà chết.”

Triệu Phổ nhúm mày, “Huyết ngọc mã kia, chắc không phải là có cất giấu cái gì huyết độc đi.”

“Nha a !”

Đang lúc nói chuyện, chợt nghe từ hướng tấm cung phía trước truyền đến tiếng cung nữ thét chói tai.

Sau đó liền nghe thấy tiếng binh sĩ hô, “Có thích khách !”

“Chạy về hướng tấm cung !” Công Tôn cả kinh.

Triệu Phổ cũng cả kinh —— Tiểu Tứ Tử a !

.....

Chưa đợi mọi người hiểu được chuyện gì xảy ra, Công Tôn cùng Triệu Phổ đã chạy nhanh đi, miệng còn ồn ào, “Đừng có hại con ta a !”

.....

Cửa hoàng cung, Triển Chiêu nhìn đại hoàng cẩu đang nhìn nhìn vào trong cửa cung mà quơ quơ cái đuôi, hỏi, “Người xác định ?”

“Ặng ằng...” Đại hoàng cẩu sủa hai tiếng, tiếp tục vẫy vẫy đuôi, ý tứ rất rõ —— Người các người tìm đang ở đó, muốn tìm thì đi vào.

Ân Hầu khloe miệng rút rút, “Quả nhiên, không có điều kỳ quái nhất, chỉ có điều kỳ quái hơn a !”

Bạch Ngọc Đường đỡ cái trán —— Trình độ gây hoa của sư phụ hắn càng ngày càng lớn a

Chính lúc này, lại nghe được trong hoàng cung rối loạn thành một mảnh, có người hô lớn “Có thích khách !”

Triển Chiêu cả kinh, “Chắc không phải”

Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hầu lại khó hiểu, “Lại bị phát hiện sao ?”

“Vào xem.”

Ba người cùng chạy vào Hoàng cung, cũng không thấy có bất ngờ gì, chỉ thấy được một loạt lỗ thủng trên tường.

Bạch Ngọc Đường khloe miệng rút trừ, Ân Hầu vuốt cằm, “Ai nha, ngốc tử này hơn một trăm năm đều chỉ biết dùng có một chiêu này a.”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, đột nhiên hiểu được lý do mà Bạch Ngọc Đường lo lắng như vậy —— Quả nhiên là hậu quả thật không tưởng nổi.

“Có thích khách !”

Thanh âm là từ tẩm cung truyền đến, Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Kỳ quái.”

Triển Chiêu nói, “Đi xem đi, chắc là có hiểu lầm gì đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ba người cùng nhau hướng tẩm cung chạy đến.

Tới trước hoa viên, chỉ thấy Âu Dương Thiếu Chính đang đứng bên sáu cỗ thi thể cháy đen.

Triển Chiêu nhú mày, “Xảy ra chuyện gì ?”

“Di ? Các người sao lại đến đây ?” Âu Dương còn thật buồn bực, một bên duỗi một lỏng tay, “Nguyên lai Ngọc mã mà Mẫn Thác La đưa đến có vấn đề, bên trong cất giấu một độc nhân”

“Ha hả.”

Âu Dương Thiếu Chính nói chưa dứt lời, lại nghe Ân Hầu đột nhiên nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu khó hiểu nhìn hắn, Âu Dương cũng không giải thích được.

Ân Hầu sờ sờ cằm, “Hoàng đế Đại Tống lần này phcs lớn mạng lớn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lúc này, ngoài cửa tẩm cung.

Triệu Phổ cùng một đám ảnh vệ đang vây quanh một quái vật đen thui, trên người còn mang theo tơ máu.

.....

Bọn người Triệu Phổ vừa chạy đến cửa tấm cung, liền phát hiện quái vật kia đang muốn đẩy ra cánh cửa vào trong, dựa vào ánh trăng cùng ánh đèn, đuốc đám thị vệ cầm phía sau Triệu Phổ cẩn thận xem xét thứ trước mắt này.

Thân hình hắn hoàn toàn bất đồng với người bình thường, càng nhìn càng giống một con khỉ, tứ chi rất nhỏ, trên mặt cháy đen, trên người khiến cho người ta có cảm giác huyết nhục mơ hồ, đôi mắt lục quanh sâu hoắm, con ngươi theo chút tanh tưởi.

Công Tôn nhanh chóng ngăn lại Triệu Phổ , “Không nên đụng hắn, đây chính là được nhân !”

“Được nhân ?” Triệu Phổ nhíu mày, “Làm thế nào để giải quyết hắn ?”

“Hắn đã qua luyện độc, không giết được, cho dù có chém nát, tay chân vẫn sẽ động, hơn nữa còn kỳ độc.”

Triệu Phổ nhíu mày, “Như thế chẳng lẽ sẽ bắt tử sao ?”

Đám thủ vệ xung quanh cũng hai mặt nhìn nhau, đều lui về phía sau, ai cũng sợ chết, huống chi thứ này chỉ cần động một chút cũng sẽ chết cháy.

Được nhân kia thấy mọi người không dám đến gần, lập tức đẩy cửa tấm cung ra.

“Đứng lại .” Triệu Phổ nóng nảy, quái vật này đi vào lỗ đụng phải Tiểu Tứ Tử thì sao bây giờ, Công Tôn cũng gấp, cũng định xông qua, bị Trâu Lương phía sau ngăn lại.

Triệu Phổ đi lên một bước, khoát tay, Tử Ảnh đem Tân Đình Hậu phóng qua, đồng thời Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều phi thân chắn trước mặt Triệu Phổ , Triệu Phổ quát một tiếng, “Tránh hết ra !”

Hai người đầu chịu tránh ra a !

Chính lúc này, chợt nghe đến một thanh âm truyền tới, “Đều lui hết ra.”

.....

Triệu Phổ vừa nghe đến thanh âm, cũng cảm thấy quen tai —— Là Bạch Ngọc Đường.

Hắn cũng không biết rõ tại sao Bạch Ngọc Đường lại kêu bọn hắn lui ra, nhưng mà mọi người cước bộ cũng chưa có kịp thu lại, đồng thời quái vật kia cũng bắt đầu vào cửa.

Triệu Phổ thầm nghĩ một tiếng không tốt, vừa định theo vào, chợt nghe đến “hồ” một tiếng.

Theo bản năng, Triệu Phổ hướng một bên nhảy qua, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng tránh ra.

Vừa mới nhảy ra, chỉ kịp thấy được nhân kia cũng bay ra, dừng mạnh giữa sân, hắn kêu lên một tiếng kỳ quái, lại tiếp tục hướng cửa tấm cung mà xông tới.

Lúc này chỉ thấy một thân ảnh màu trắng đứng ở trước đại môn, hắn vẫy tay, mọi người liền cảm thấy được một cỗ hàn khí bức nhân.

Tiếp theo, chỉ nhìn thấy quái vật kia cứng ngắc ngay tại cửa Cả người tối đen bị tầng tầng lớp lớp che kín, nháy mắt cái đã bị đông cứng lại thành một cây băng.

Bạch y nhân kia chậm chậm đi ra, ngáp một cái trên dưới một vòng nhìn băng nhân kia, nhíu mày, “ Giờ thịnh thế thái bình sao lại còn có thứ này ?”

Lúc này , tất cả mọi người chung quanh đều ngây ngốc, nhìn chằm chằm người mới đi ra.

Triển Chiêu đứng ở phía sau Bạch Ngọc Đường, hơi hơi há miệng, nhìn nhân vật truyền kỳ kia Đây là Thiên Tôn sao ? Thật trẻ tuổi a !

Triển Chiêu lại cảm khái một lần nữa, Thiên Tôn quả nhiên là giống với ngoại công hắn, hơn nữa nhìn bên ngoài có khi còn trẻ hơn cả ngoại công hắn vài tuổi nữa, khuôn mặt đó, dáng người đó, quả nhiên không thua gì Bạch Ngọc Đường, ngũ quan hoàn mỹ không hề có khuyết điểm, quan trọng nhất chính là có mang theo một loại tiên khí, quả thật là đã luyện đến cảnh giới cao nhất sao ? Một đầu tóc bạc lại càng thêm đặc biệt.

Triển Chiêu nhìn đến xuất thần, chợt thấy Ân Hầu bên người gửi cho hắn một câu chua lè, “Còn nhìn nữa ta ghen tị đó !”

Triển Chiêu ho khan một tiếng, quay đầu lại nhìn Ân Hầu —— Ngoại công cũng không có kém, chỉ là đã nhìn quen rồi.

Ân Hầu nín thở.

Triệu Phổ vừa nhìn đến một mái tóc bạch kim, hơn nữa lại thấy nội lực thể này, đã biết được là ai rồi, kinh ngạc —— Tại sao hắn lại ở đây ?

Bạch Ngọc Đường từ tốn tiến lên, “Sư phụ.”

“Uy, Ngọc Đường a !” Thiên Tôn nhìn thấy Bạch Ngọc Đường liền vui vẻ, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Đem bạc thanh toán cho vị sư a, khách điểm này thật không tồi, còn có nữa a, lão quý Ân Hầu kia có thể đã lạc đường rồi, người đi tìm xem, đừng để cho hắn gây ra họa gì a.”

Ân Hầu hai mí mắt thẳng khiêu —— Người này thật sự là

Thiên Tôn hiển nhiên rất buồn ngủ, còn chưa có tỉnh hẳn, sau khi phân phó xong, liền ngáp một cái trở lại phòng ngủ tiếp.

Công Tôn cũng đến cửa nhìn vào xem, thấy Tiểu Tứ Tử còn đang ngủ say đâu, Thiên Tôn vừa mới nằm xuống bé liền ôm lấy cánh tay hắn cọ cọ.

Bạch Ngọc Đường xấu hổ, tấm cung của Hoàng đế thuê một đêm hết bao nhiêu tiền đây ?

Nam Cung Kỷ thấp giọng hỏi Triệu Trinh , “Hoàng thượng”

Triệu Trinh đưa tay ngăn lại, “Đều lui hết ra, nhỏ giọng chút, không được quấy rầy lão nhân gia nghỉ ngơi.”

Chúng tướng sĩ gật đầu, lặng yên không một tiếng động mà lui ra ngoài, mấy ảnh vệ muốn thu thập được nhân bị đóng băng kia, trong nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Bạch Ngọc Đường khoát tay, ý bảo mọi người lui ra.

Mọi người từng bước thối lui, Bạch Ngọc Đường đưa tay đánh một chưởng, nhìn lại băng nhân, nháy mắt cái đã bị đánh tan thành những bông nhỏ như những bông tuyết rơi trên nền đất, chiếu dưới ánh trăng còn ần ần mang theo chút ít hồng quang, dị thường đẹp.

Triển Chiêu thấp giọng hỏi Ân Hầu, “Đó là công phu gì vậy ?”

Ân Hầu nhếch mi, “Lão quý kia mang trên người nội kinh chí hàn nhất trên đời này, cái gì mà độc nhân, độc trùng, vào tay hắn đều có thể biến thành cột băng.”

Triển Chiêu trầm mặc một lát, còn thật sự hỏi, “Người thực sự đánh thắng được hắn sao ?”

Ân Hầu tức giận a, một tay kháp trụ mặt Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh đối với hắn cũng rất khách khí, xem ra ý tứ —— Đừng nói Thiên Tôn ngủ lại một đêm, cho dù hắn muốn ở lại Hoàng cung cũng được.

Triệu Phổ tức giận, mang theo bọn Âu Dương Thiếu Chính đi thương lượng biện pháp đối phó Mẫn Thác La.

.....

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường cả một đêm không ngủ ở lúc Tiểu Tứ Tử “A” một tiếng thanh thúy mà đẩy ra cửa lớn tấm cung.

Sau đó chỉ thấy Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ngồi đối diện trên giường.

Tiểu Tứ Tử há to miệng mà nhìn Thiên Tôn .

Thiên Tôn bị Tiểu Tứ Tử đánh thức, nghiêng cái đầu mà nhìn Tiểu Tứ Tử .

Trong viện, vây quanh bàn đá, Triệu Trinh đã được trị khỏi đau đầu, ngủ đến thần thanh khí爽 tâm tình rất tốt, mời mọi người ở lại ăn sáng của ngự phòng, đã thật lâu không có nhiều người cùng ăn điểm tâm như vậy rồi, thật náo nhiệt.

55. Q.3 - Chương 55: Thanh

Bữa sáng thật là phong phú, Công Tôn thật bận rộn, ngồi ở bên bàn, Thái hậu cùng các phi tử hậu cung đều một loạt sắp hàng nhờ hắc bắt mạch.

Công Tôn vừa ăn một khối cao, vừa bắt mạch ọi người, có trị bệnh, lại có khai một chút dược bồi bổ thân thể. Hắc tay trái lấy cao, tay phải cầm bút, trong chốc lát lại là tay phải bắt mạch, tay trái cầm bút, vậy mà chữ viết ra hoàn toàn không khác nhau, ngay ngắn hữu lực lại mềm mại tinh tế

Triệu Trinh nháy mắt mấy cái với Triệu Phổ , ý tứ như muốn hỏi —— Người này mà lại ở Khai Phong phủ làm sự gia sao ?

Triệu Phổ nhún vai một cái —— Người ta không muốn làm quan.

Triệu Trinh cảm thấy thật đáng tiếc, người như vậy lại không muốn làm quan sao ?!

Kỳ quái nhất chính là mấy vị phi tử đều thân thể kiện khang khỏe mạnh, nhưng lại cứ muốn nhờ Công Tôn xem bệnh, tựa hồ còn có lời gì khó nói.

Triệu Phổ ăn bánh bao một bên, chọc chọc Công Tôn, “Thư ngọc, ngươi khai phương thuốc gì cho sớm sinh ra quý tử là được rồi !”

Khi nói chuyện vừa lúc Thái hậu đến bắt mạch, Thái hậu tức giận đến đưa tay véo hắc, “Ngươi muốn chết a, không lớn không nhỏ, nói hươu nói vượn !”

Triển Chiêu ngồi cùng Ân Hầu, Ân Hầu đang ngậm cái bánh bao ỉu xiu, Triển Chiêu đưa cho hắc bát sữa đậu nành, vừa hỏi, “Làm sao vậy ? Buổi tối ngủ không ngon sao ?”

Ân Hầu liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, xì mặt, tỏ vẻ —— Tâm tình ta đang rất không tốt đây !

Triển Chiêu biết hắc bởi vì hôm qua mình hoài nghi hắc đánh không lại Thiên Tôn mà tức giận đây, liền nhanh tay cầm bát sữa đậu nành mà quơ quơ trước mắt hắc.

Ân Hầu mắt lé liếc hắc, chỉ thấy ngoại tôn mình thật giống một con mèo chỉ kém chút lấy đuôi cọ cọ cánh tay mình nhận lỗi nữa thôi, tâm tình hơi tốt lên một chút, đón lấy sữa đậu nành, vừa mới uống một ngụm, chợt nghe tron phòng truyền đến một câu, “Nha ? Ta nói là sao lại nhìn quen mắt đâu, thì ra là giống hết lão quý Ân Hầu kia trước đây a !”

“Phốc.....”

Ân Hầu vừa mới uống sữa đậu nành đều phun ra hết, Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, chạy tới cửa sổ cùng nhìn vào trong, chỉ thấy Thiên Tôn còn đang nắm hai bên quai hàm của Tiểu Tứ Tử đang ngây ngốc, xoa xoa mấy cái, “Ai nha, cái vẻ mặt ngốc nghếch này cũng giống hệ lão quý kia nha.”

Triển Chiêu nhú mày, nhìn kĩ, đúng vậy, Thiên Tôn còn đang đem khuôn mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử mà xoa xoa bóp bóp, như vậy , hiểu theo mặt chữ chính là —— Ngoại công hắc trước đây cùng Tiểu Tứ Tử rất giống nhau sao !?

Sau khi mọi người kịp phản ứng, tập thể đều há hốc miệng nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu đem sữa đậu nành đặt xuống, vén tay áo, đứng dậy.

Thiên Tôn đang xoa mặt Tiểu Tứ Tử bỗng dừng tay lại, hướng ra cửa mà nhìn thoáng qua

Lúc này, chỉ thấy Triển Chiêu yên lặng lui ra phía sau từng bước, Bạch Ngọc Đường vốn đứng song song với hắc cũng chợt lóe nhảy sang bên cạnh.

Mọi người đang buồn bực, tình huống này là sao, Tiểu Tứ Tử chợt nghe đến “hư” một tiếng.....

Sau đó, trước mắt chợt lóe một cái, bé nhìn trái nhìn phải cửa sổ bên kia giường không biết mở khi nào, mà Thiên Tôn trước mắt cũng không thấy.

Công Tôn nhìn nhìn vị trí bên cạnh, Ân Hầu cũng “hư” một tiếng.....

Thân ảnh màu đen vừa nhoáng lên một cái liền biến mất không ảnh.

Triệu Phổ ngẩng đầu, chỉ thấy xa xa phía chân trời hai thân ảnh một đen một trắng đã muốn đánh nhau rồi, đánh trái đánh phải đánh đến mọi người đều phải nhíu mày, không nhìn rõ.

Triệu Trinh một tay cầm bánh quẩy, một tay cầm dũa, Bàn phi lấy cho hắn chút cháo, cùng ngẩng mặt lên ngạc nhiên mà nhìn.

Âu Dương Thiếu Chinh nhin không được mở miệng, “Căn bản đều không thuộc cảnh giới con người.”

Triển Chiêu thở dài, đem Tiểu Tứ Tử ngây ngô chạy đến trước cửa ôm ra, mang bé đến cạnh bàn ngồi, quay đầu hướng đến Bạch Ngọc Đường còn đang ngửa mặt lên trời ngoắc ngoắc, bảo hắn đừng có nhìn nữa, nhanh đến ăn điểm tâm đi, trận này có lẽ trong chớp lát cũng không có đánh xong đâu.

Bạch Ngọc Đường vừa mới đi đến bên bàn ngồi xuống, liền cảm giác phía sau có người đi tới, thở phì phì mà ngồi xuống, “Lão quỷ này một chút đạo lý cũng không nói, mệ cho hắn lạc đường ta còn lo cho hắn.”

Bạch Ngọc Đường yên lặng xoay mặt, mọi người tập thể bị sặc cháo.

Chỉ thấy Thiên Tôn đã ngồi ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường, méo máo, “Vi sư chết đói a.”

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu Chân trời không có ai.

Đang buồn bực, Ân Hầu đi đâu rồi, Triển Chiêu lại nghe được tiếng húp sữa đậu nành, quay đầu lại Ân Hầu đã ngồi lại vị trí của mình, uống sữa đậu nành tiếp tục ăn bánh bao, vừa nói với Bàn phi đang bưng bát ngăn người nhìn, “Khuê nữ kia a, đưa cho ta đĩa dấm chua.”

Bàn phi buông bát cháo, cầm đĩa dấm chua để ở trước mặt Ân Hầu, Ân Hầu lấy tiểu lung bao chấm dấm chua ăn.

Thiên Tôn uống một ngụm sữa đậu nành, Bạch Ngọc Đường lấy bánh bao chay cho hắn, Thiên Tôn cũng không có ăn, ngửi ngửi, bĩu môi, “Dùng mỡ động vật.”

Bàn phi cả kinh, “Thật sự sao ?”

Bạch Ngọc Đường đem bánh bao bỏ xuống, đổi cho hắn món khác.

Triệu Phổ liền hỏi, “Thiên Tôn ăn chay sao ?”

Thiên Tôn lắc lắc đầu, “Đã gọi là bánh bao chay thì phải thực chay a, nếu đã dùng mỡ động vật thì phải kêu là bánh bao thịt, đầu bếp này không có thành thật, không ăn đồ của người không thành thật làm !”

Mọi người sờ sờ cằm, trừ bỏ việc có nguyên tắc ra thì cũng phải khen hắn có cái mũi thật tốt.....

Bàn phi thực tức giận nha, đã nhiều ngày nay nàng theo Thái hậu ăn chay, đặt làm riêng bánh bao chay, đầu bếp kia lại dám dùng mỡ động vật, thật đáng giận a.

Triển Chiêu yên lặng đưa cho Thiên Tôn một vĩ sủi cỏ hấp nhân chay, “Cái này không có mỡ động vật.”

Ân Hầu liếc Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu cũng đưa cho hắn tiểu lung bao.

Thiên Tôn dùng chiếc dũa xiên xiên sủi cỏ một chút, nhìn Triển Chiêu “Người giống ngoại tôn của ta hơn.....”

Còn chưa có dứt lời, Bạch Ngọc Đường lại đỡ trán..... Quả nhiên, Ân Hầu cùng Thiên Tôn lại bay lên trời mà đánh nhau.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử còn đang ngây ngô ngẩng mặt nhìn xem bé lên đùi, đưa cho bé một chút hoành thánh, nói, “Con tối qua liền ôm người lạ mà ngủ một đêm a ? Cũng không có tỉnh nữa.”

Tiểu Tứ Tử gãi gãi đầu, “Nga, con đã nói mà, trước kia ôm phụ thân thì lạnh chết, ôm Cửu Cửu ngủ thì nóng chết, hôm qua lại thật ôn hòa, thoải mái a.”

Công Tôn nhéo cái mũi bé một chút.

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Sữa đậu nành nguội rồi.”

Vừa dứt lời, Ân Hưu đã trở lại, bưng bát sữa mà húp.

Bạch Ngọc Đường nói, “Ăn cơm chiều xong theo con về Bạch phủ, sau đó để Bạch Phúc đi theo người, đừng để lạc đường nữa.”

Thiên Tôn không biết khi nào đã trở lại bàn ăn sủi cảo chay hấp, ngón tay chỉ vào Triển Chiêu, “Ta muốn theo nó.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Đi theo hần làm cái gì ?”

“Quan sát một chút .” Thiên Tôn nói.

Triển Chiêu tò mò —— Quan sát cái gì ?

Ân Hưu bĩu môi, chỉ vào Bạch Ngọc Đường, “Ta theo nó.”

Triển Chiêu nhú mày, “Để làm chi ?”

“Ta cũng quan sát chút.” Ân Hưu trắng mắt liếc Thiên Tôn một cái.

Hai người tà tà mắt liếc nhau một cái, sau đó cùng tranh nhau ăn điểm tâm.

.....

Trần công công lại đưa đến mấy thứ, bên nói vào tai Triệu Trinh mấy câu.

Triệu Trinh gật đầu, đối Triệu Phổ liếc mắt một cái, “Nói là Mẫn Thác La tối hôm qua không có chạy, kim đình dịch quán cả đêm đốt đèn, sáng nay không nghe đến động tĩnh gì liền trốn đi.”

Triệu Phổ lạnh lùng cười.

“Hần chạy không được đâu.” Âu Dương Thiếu Chính nói, “Sớm đã dẫn người mai phục rồi, phỏng chừng đánh một trận xong sẽ đem người mang về, Trâu Lương nói, đánh gãy tay chân hần rồi nói sau.”

Tất cả mọi người lắc đầu —— Trâu Lương không hổ là Độc lang a, thật ngoan, ra tay thật hắc.

Thiên Tôn ăn ăn điểm tâm như không có việc gì, cũng không có việc gì, cũng không có cảm thấy kỳ quái vì sao “Khách điểm” này lại có nhiều người như vậy, còn có cả Hoàng thượng, cùng Vương gia, chỉ cười tùm tùm hỏi Triển Chiêu, “Bao nhiêu tuổi rồi ?”

Triển Chiêu trả lời, “Hai ba.”

Thiên Tôn gật đầu, “Ân, cùng tuổi với Ngọc Đường a.”

“Công phu luyện thể nào ?” Thiên Tôn lại hỏi tiếp.

Triển Chiêu chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, ý là —— Không sai biệt lắm.

“Ân.” Thiên Tôn gật đầu, tựa hồ thật là hài lòng.

Ân Hưu trừng hần —— Hỏi rõ vậy làm gì ?

Thiên Tôn nhướng mi —— Biết rõ còn hỏi !

.....

“Một cái Mục Chiêu Đường có ý đồ ám sát, một cái Mẫn Thác La liền ra tay ám sát.” Triệu Trinh ăn xong điểm tâm, vỗ vỗ Triệu Phổ , ý tứ kia —— Người phải giúp ta xả giận a.

Triệu Phổ gật đầu, ý bảo hần trong lòng biết rõ.

Triệu Trinh nói muốn đi thượng triều, cáo từ trước với mọi người.

Đám người Bàng phi cũng đều hồi cung.

Bạch Ngọc Đường cấp Thiên Tôn ăn no điểm tâm, rót cho hần chén trà, hỏi, “Khách điểm này cũng thật không tồi a ?”

Thiên Tôn nhìn hần một cái, lúc này hần cũng đã hiểu được đây là nơi nào rồi, có vẻ tối qua chính mình chạy vào Hoàng cung a, khó trách sao lại có nhiều thủ vệ như vậy, sách.

Triển Chiêu đột nhiên qua nói với Bạch Ngọc Đường, “Lát nữa ượn Hạnh Nhi dùng chút.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần, “Người muốn diều dọa hai người Tào Kiếm cùng Hoàng Thụy Vân kia ?”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Trong đó có lẽ có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, liền cùng Triển Chiêu đi ra cửa, bất quá phía sau còn theo một chuỗi —— Thiên Tôn, Ân Hưu, còn có cả Công Tôn ôm theo Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ mang theo Âu Dương đi lo chuyện quan trọng, Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử phải đi Bạch phủ xem mạch cho Hạnh nhi kia, Ân Hưu cùng Thiên Tôn thuần túy là đi theo góp vui.

Triển Chiêu trước đó chưa biết Thiên Tôn, luôn nghĩ rằng hần phải là một người mang đến cảm giác cao cao tại thượng, còn phải đặc biệt nghiêm túc.

Nhưng là vừa mới nhìn thấy, diện mạo và khí chất đích xác là đủ thần, đủ tiên a, khí độ quả nhiên là tao nhã độc nhất vô nhị cùng vô cùng tôn quý. Nhưng mà tính cách cùng danh tiếng của hần hoàn toàn cách xa nhau.

Thiên Tôn nếu như không cười mà đứng ở ven đường sẽ khiến người ta cảm thấy thật kinh ngạc, hảo hảo một quý công tử, sao tóc lại bạc trắng. Nếu nói chuyện với hần mấy câu sẽ cảm thấy được người này có phải là sống đến hơn trăm tuổi đều uống phí hay không ?

Thiên Tôn có đôi khi so với Tiểu Tứ Tử hành động còn ngốc hơn, đi đường cũng là hết nhìn đông lại đến nhìn tây, đi ba vòng là lại trở về lại chỗ cũ, nếu không có Ân Hưu tóm hần lại, hần nhất định sẽ lạc đường.

Triển Chiêu đột nhiên có một loại cảm giác báo thối.

Bởi vì lúc trước cùng đi, đều là hần tóm tóm lấy Ân Hưu tránh cho hần lạc đường, lúc này lại là Ân Hưu tóm tóm Thiên Tôn, cũng là tránh cho hần bị lạc đường.

Triển Chiêu quay lại vừa liếc mắt nhìn một cái, Bạch Ngọc Đường cũng quay lại liếc mắt nhìn một cái, thấy tình cảnh hai lão nhân còn vừa đi vừa cãi nhau, cảm tình có vẻ cũng không tệ lắm.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đi bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, vừa hỏi, “Ta có thể bắt mạch cho hai người bọn họ không ?”

Triển Chiêu cả kinh, “Hai người bọn họ sinh bệnh sao ?”

Bạch Ngọc Đường cũng dừng bước lại.

Công Tôn nhanh chóng xua tay, “Không phải, ta chỉ là tò mò sao lại có chuyện trú nhan thuật, thanh xuân vĩnh trú, cho nên muốn xem mạch một chút thôi.”

Công Tôn vừa mới nói xong, đã thấy hai cánh tay đưa đến trước mắt, “Này, thần y, xem giúp ta khi nào thì lão quý kia chết.”

Hai người họ trầm miệng một lời, Công Tôn khó xử nhìn hai cánh tay, yên lặng cúi đầu tiếp tục đi —— Vẫn là nên quên đi.

Mọi người tới trước cửa Bạch phủ, Hạnh nhi đã thay y phục còn đang ngồi trong viện, đang nói cái gì đó cùng Nguyệt Nha Nhi và Thân Tinh Nhi .

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu vào đến nơi, Hạnh nhi liền đứng dậy, Bạch Ngọc Đường ý bảo nàng ngồi xuống, không cần câu nệ.

Công Tôn bắt mạch cho nàng, lại nhìn xem vết thương nơi cổ nàng, nói, “Nàng ta là bởi vì bị độc châm đâm phải, hơn nữa lại trúng nhiếp hồn thuật mới có thể bị mất đi ý thức, tùy người ta khống chế. Ngân châm đã được rút ra, trong cơ thể còn lưu lại chút độc, uống chút dược là tốt rồi, những mặt khác đều bình thường.”

“Đây là nhiếp hồn thuật của Trư nhan quý bà sao ?” Triển Chiêu hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu gật gật đầu, “Lão thái bà kia thiện dùng ám khí cùng trùng tử, ả ta thường dùng độc châm, mảnh như lông trâu, không đến nỗi chết người nhưng lại có thể khiến người ta bị tê liệt, thuận lợi cho việc dùng nhiếp hồn thuật.

“Hôm đó, người nửa đêm rồi còn một mình chạy đến rừng đào làm cái gì ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạng nhi.

“Bởi vì hôm đó ta có đụng phải Tào Kiếm ở trên đường.” Hạng nhi nhớ tới vẫn còn cảm thấy có chút tức giận, bất bình nói, “Ta thấy hắc lén lút a, liền đi theo hắc nhìn một chút, thì ra là hắc trộm trang sức của Hoàng Thụy Vân đi cầm cố, người này không hề thay đổi chút nào, không biết khi nào thì nợ tiền người ta, sau khi đổi bạc xong thì lại lén lút đi đến rừng đào ở đông giao. Ta cũng không có theo vào, chỉ thấy hắc sau khi đi vào không bao lâu thì quay trở ra, nhưng mà lại không có mang theo bạc, cho nên cảm thấy thực kỳ quái. Đến đêm, ta càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ quái, rừng đào a, đi vào đó để làm gì ? Mang theo nhiều bạc như vậy không phải là đi bán Đào hoa nương nương đi. Vì thế ta nghĩ buổi tối đi thử xem, cho nên mới mang theo tiền giấy, muốn thuận tiện cũng đi bán Đào hoa nương nương một chút, ta dù sao cũng không có đào hoa, tốt xấu cũng cầu cho tên phụ tình kia bị báo ứng đi !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— Xem ra thực sự là đi cầu Đào hoa nương nương đi.

“Lại nói tiếp càng thấy kỳ quái a, ta chờ cho đến nửa đêm, một lần quỳ lạy thế nhưng Đào hoa nương nương lại thực sự xuất hiện !” Hạng nhi nói đến đây, tâm vẫn còn cảm thấy sợ hãi, “Nàng khoảng gần ba mươi tuổi đi, là một nữ nhân, ngồi trên một cành đào hỏi ta, muốn cầu loại đào hoa nào, ta nói ta muốn trừng trị tên phụ tình kia, sau đó”

“Sau đó thế nào ?” Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đều cảm thấy tò mò.

“Sau đó ta liền cảm thấy sau gáy tê rần, thân thể cũng có chút không điều khiển được, trước mắt mơ mơ hồ hồ.” Hạng nhi hình dung cảm nhận trước đó, “Bất quá, lúc ta mơ mơ hồ hồ đó, ta lại nghe thấy Đào hoa nương nương nói với ta, cái gì mà ‘yên tâm đi, phụ lòng người nhất định sẽ không có được kết cục tốt.’”

Hạng nhi nói xong, sờ cằm, “Ta nghe nói là Tào Kiếm đã chết cháy, có thật không a ? Ai, ta từng nghĩ muốn hắc gặp báo ứng nhưng cũng không có hi vọng hắc chết a, hiện tại ngẫm lại, thật khổ cho Hoàng phu nhân kia a, còn phải thủ tiết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người bọn họ trong lòng hiểu rõ, đôi vợ chồng này nhất định là biết cái gì đó, Tào Kiếm giả chết có lẽ là tránh họa đi, nhưng mà nữ nhân bị chết kia, rốt cuộc là ai chứ ?

“Đào hoa nương nương”

Thiên Tôn đang ở bên cạnh chơi với Tiểu Tứ Tử, đột nhiên ngẩng đầu, sờ cằm, “Đào hoa nương nương a, nghe qua ở đâu rồi ?”

Ân Hầu nhìn hắc một cái, “Đào hoa nương nương ai mà chưa từng nghe qua ?”

“Thật không?” Thiên Tôn gật gật đầu, cúi đầu tiếp tục chơi cùng Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi, “Sư phụ, người còn muốn nghĩ.”

“Nghĩ muốn cái gì a ?” Thiên Tôn cười tủm tỉm liếc Ngọc Đường, có vẻ rất ôn hòa.

Triển Chiêu nhin không được cười, Thiên Tôn là một người đẹp rất tốt, dù sao nhìn lúc nhìn người cũng nên xem mặt có ý xấu hay không, giống như lúc ăn bánh bao chạy sáng nay, là chạy thì đừng có thêm thịt, lúc vui vẻ liền vui vẻ, không vui là không vui, muốn cười sẽ cười, không muốn cười sẽ không cười, rất đơn giản thuần túy.

Thiên Tôn thấy Triển Chiêu mở to đôi mắt nhìn mình, cảm thấy hai mắt hắn rất sáng, rất có linh khí, liền cười hỏi hắn, “Cười gì ?”

Triển Chiêu tủm tỉm cười trả lời hắn, “Không có gì.”

.....

“Khụ Khụ.”

Bạch Ngọc Đường cùng Ân Hầu đồng thanh ho khan một tiếng, Ân Hầu túm qua Triển Chiêu , ý tứ —— Nhìn cái gì, ngoại công người đẹp trai hơn.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Thiên Tôn, “Đào hoa nương nương.”

“Nga!” Thiên Tôn như là nghĩ tới cái gì, “Nói đến chuyện này, khoảng nhiều năm trước, trên võ lâm đích thực là có một Đào hoa nương nương.”

“Thật không ?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

Ân Hầu nâng cằm, “Ta cũng chưa từng nghe qua.”

“Nàng ta không phải là người Trung Nguyên.” Thiên Tôn nghĩ nghĩ, “Là người Tây Nam, môn phái không rõ ràng lắm, nhưng mà nàng ta tốt lắm, cũng rất thú vị.”

Triển Chiêu ngẩn người.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Xem hành động liên tiếp của nàng ta vừa rồi cũng không biết là có gì thú vị a, lại còn tụ tập một chỗ với Trư nhân quý bà.”

Thiên Tôn nhún vai một cái, “Vậy thì có thể là ta nhớ nhầm đi, là chuyện bao nhiêu năm trước rồi có đến ba mươi năm đi.”

Ân Hầu nhíu mày, “Vậy không phải đã thành lão thái bà rồi sao ?”

Hạnh nhi lắc đầu, “Còn trẻ a !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nghĩ đến câu chuyện ly kỳ của Đồng Đại Bảo gặp trên đường kia, chẳng lẽ lại là cùng một cái Đào hoa nương nương sao ?

“Diện mạo của Đào hoa nương nương đó thế nào ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Hạnh nhi.

“Nhìn ngoại hình khoảng trên dưới ba mươi tuổi, mắt rất đẹp, nhưng mà nàng ta dùng một tấm khăn lụa màu hồng nhạt che đi nửa khuôn mặt, cho nên không nhìn thấy được toàn bộ khuôn mặt, bất quá đôi mắt rất đặc biệt a, ta nhìn thấy là có thể nhận ra được ngay.” Hạnh nhi thật ra cũng rất chắc chắn mà khẳng định.

“Có phải khi cười lộ lên thì ánh mắt loàn loàn hay không a, giống như mắt của Ngọc Đường, mắt hoa đào ?” Thiên Tôn hỏi.

Hạnh nhi nghĩ nghĩ một chút, gật gật đầu, “Đúng nga, bất quá mắt nam nhân cùng nữ nhân có sự khác nhau sao, Đào hoa nương nương kia làm cho người ta có cảm giác Ân.....”

“Rất vui vẻ ?” Thiên Tôn hỏi.

“Không phải nga, ngược lại, một đôi mắt khi cười mới mang theo cảm giác vui vẻ a.”

Hạnh nhi nói xong, gãi gãi đầu, “Ta cũng không có xác định lắm, dù sao cả quá trình ta đều mơ mơ hồ hồ a.”

Triển Chiêu đứng lên, “Đi tìm Tào Kiếm trước đi, hắn mang bạc đến đào hoa lâm, nay lại giả chết có thể biết được thứ gì đó cũng nên.”

Vì thế mọi người liền đứng dậy, lần này là muốn làm chính sự, Công Tôn cần phải đi theo, để tránh đến lúc đó lại có vấn đề nào đó cần y thuật để giải thích, mang theo Tiểu Tứ Tử cũng có chút phiền toái.

Công Tôn muốn để Tiểu Tứ Tử lạ Bạch phủ, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi sẽ chiếu cố bé, thế nhưng Tiểu Tứ Tử sống chết không chịu, cứ nhất định đòi đi theo.

Thiên Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm lấy, nói, “Không sao a, đi theo ta đi, ta chiếu cố cho.”

Công Tôn khéo miệng rút rút —— Hắn cũng không có hoài nghi công phu của Thiên Tôn, có hắn chiếu cố cho Tiểu Tứ Tử khẳng định sẽ không bị ai khi dễ, nhưng mà lấy sự hồ đồ của Thiên Tôn mà nói, đừng có đem Tiểu Tứ Tử đánh mất, hoặc đem mình cùng Tiểu Tứ Tử cùng nhau lạc mất đã là tốt rồi.

Ân Hầu đưa tay ôm lại Tiểu Tứ Tử, “Người tốt nhất trông chừng chính bản thân người đi, đừng có đem tiểu hài nhi nhà người ta đánh mất.”

Thiên Tôn thấy Tiểu Tứ Tử bị cướp đi rồi, nhanh tay cướp lại, Ân Hầu lại cướp qua, cứ thế mỗi người ôm một nửa Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm, hai vị này nội lực thâm hậu, đừng có xảy ra bị thương Tiểu Tứ Tử nhà hắn a.

Cuối cùng hai người ta một bên, người một bên không ai chịu ai, nhất định không buông tay, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ định đến khuyên can, chợt nghe Tiểu Tứ Tử kêu to một tiếng, “Đủ rồi đó !”

Hai lão nhân gia đều sửng sốt, nhìn nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử bị hai người ôm mỗi người một bên, hai chân lơ lửng, ngón tay chỉ chỉ mặt đất, “Đặt con xuống !”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn ngoan ngoan đem bé đặt trên mặt đất.

Tiểu Tứ Tử sửa sang lại y phục một chút, vươn hai tay cho hai người.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn không hiểu.

Tiểu Tứ Tử nhú mày, “Mau cầm lấy tay a !”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn chần chờ một chút, yên lặng mà đưa tay qua.

Tiểu Tứ Tử mỗi tay cầm lấy tay của một người, đi lên phía trước, vừa vui tươi hơn hớn vừa nói, “Được rồi, để con dẫn theo hai người, hai người sẽ không bị lạc mất.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hiểu sao đều cùng cảm thấy Tiểu Tứ Tử dẫn theo Thiên Tôn cùng Ân Hầu so với Ân Hầu cùng Thiên Tôn dẫn theo Tiểu Tứ Tử nghe có vẻ đáng tin cậy hơn nhiều lắm a.

Sau đó mọi người cùng chạy đến Hoàng phủ, trước tiên phải tìm một chỗ để theo dõi, suốt dọc đường đi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng quay đầu lại xem.

Thiên Tôn vừa định rẽ vào bên đường nhìn xem họa tác của danh gia, Tiểu Tứ Tử giật tay hắn lại một cái, “Đồ giả đó !”

Ân Hầu vừa nhìn đến mấy thứ mới mẻ muốn đi liếc mắt nhìn một cái, Tiểu Tứ Tử lại túm hắn giật một cái, “Không được chạy loạn.”

.....

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Tứ Tử, hai lão nhân gia hoàn toàn không có bị tụt lại phía sau, ngoan ngoan mà đi theo phía sau Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cảm thấy buồn cười —— Hoàn toàn không có năng lực chống cự a !

Bạch Ngọc Đường âm thầm cười —— Thì đó, tuổi tinh thần đều giống nhau cả mà.

Đi qua một đoạn, Ân Hầu đột nhiên sờ sờ cằm, “Ân.....”

Tiểu Tứ Tử ngừng mặt lên nhìn hắn, “Sao vậy nha ?”

Ân Hầu lắc đầu.

Thiên Tôn nhìn hẩn một cái, “Người quen của ngươi sao ?”

Ân Hầu nhún vai một cái, “Không biết là ai, lại không có chịu lộ diện.”

Thiên Tôn bĩu môi, “Đã đi theo cả một đường rồi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đã sớm phát hiện có người theo dõi, hơn nữa công phu cũng không tệ, vì thế liền mang theo Công Tôn rẽ vào trong một ngõ hẻm.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn cũng theo vào.

Sau đó không bao lâu, chỉ thấy có người chạy tiến vào.....

Triển Chiêu nhìn thấy người chạy vào, kinh ngạc, “Diêu Tổ Tổ ?”

Diêu Tổ Tổ nhìn nhìn Triển Chiêu, cũng không nói chuyện, lại nhìn về phía Ân Hầu, còn tựa hồ rất kích động.

Ân Hầu nhíu mày nhìn nàng, nhíu mày —— Khuê nữ này nhìn thật quen mắt a.

Diêu Tổ Tổ đột nhiên chạy tới, ở trước mặt Ân Hầu “Rầm” một tiếng, quỳ xuống, “Cung chủ.”

Ân Hầu sửng sốt.

Diêu Tổ Tổ phủ phục bên chân Ân Hầu mà khóc, “Ta cứ nghĩ cả đời này cũng không còn được gặp người nữa, ngày ấy thấy được nội kinh của Triển Chiêu, ta liền đoán được là thiếu cung chủ, cung chủ !”

Triển Chiêu nhìn Ân Hầu.

Thiên Tôn ôm cánh tay ở một bên nhìn trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến, “Di ? Ngươi là nha đầu họ Diêu kia a ?”

Diêu Tổ Tổ gật đầu, “Thiên Tôn ngài còn nhớ rõ ta a.”

“Sao ngươi lại biến dạng như vậy ?” Thiên Tôn buồn bực.

Ân Hầu ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm nàng nửa ngày, kinh ngạc, “Ngươi là Diêu Thanh ?”

Diêu Tổ Tổ khóc càng lợi hại hơn, “Cung chủ, ngài quả nhiên vẫn còn nhớ rõ ta !”

Ân Hầu cũng buồn bực, “Sao ngươi lại biến dạng như vậy ?”

Diêu Tổ Tổ lau nước mắt, “Một lời khó nói hết a cung chủ.”

Triển Chiêu từ từ tiến lại, nhỏ giọng hỏi Ân Hầu, “Nàng là ai a ?”

Ân Hầu nâng Diêu Tổ Tổ dậy, nói với Triển Chiêu “Ngươi không phải nói Hồng, Chanh, Cam, Lục, Thanh, Lam, Tử còn thiếu Thanh đi sao ? Hồng di của ngươi cùng các di đều nói là nàng đã qua đời rồi.”

Triển Chiêu gật đầu.

Ân Hầu chỉ chỉ Diêu Tổ Tổ, “Ở đây chứ đâu.”

56. Q.3 - Chương 56: Đào Hoa Viên

Ân Hầu bĩu môi, tên này hơn một trăm tuổi rồi, hẩn làm thế nào mà sống được a, “Bán thật.”

Tiểu Tứ Tử cùng Thiên Tôn nhìn nhau một cái, cùng nhau nghiêng đầu, “Thật mà lại gọi là Đào hoa viên a ?”

“Không hổ là Khai Phong phủ a, quả nhiên rất khác biệt !” Thiên Tôn sờ sờ cằm.

Nguyên bản là dịch nhân Diêu Tổ Tổ đột nhiên lại biến thành Thanh di mất tích nhiều năm, Triển Chiêu nhất thời chưa kịp thích ứng, mặt khác, dựa theo lời nói của Thiên Tôn cùng Ân Hầu, dường như vị Thanh di này còn bị thay đổi ngoại hình nữa.

“Thanh di a, sao người lại tới Xa quốc, lại còn biến thành sứ giả nữa ?” Triển Chiêu khó hiểu.

Diêu Tổ Tổ lắc đầu, thở dài, “Vẫn là câu nói kia, nói ra rất dài dòng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn có chuyện cần giải quyết, hơn nữa Diêu Tổ Tổ tựa hồ cũng không có nhiều thời gian, nàng cùng Ân Hầu nói thêm vài câu, sau đó liền rời đi, hẹn đêm nay sẽ đến Khai Phong phủ, nói hết mọi chuyện. Trước kia đi, Diêu Tổ Tổ còn nhắc nhở Triển Chiêu, “Bảo Hoàng thượng vứt bỏ bôn Túy Tâm Hoa kia, còn nữa, cẩn thận người của Mục chiếu quốc.”

Triển Chiêu gật đầu ghi nhớ, đồng thời khẽ nhíu mày —— Bôn hoa Túy Tâm kia không phải là vật điều khắc sao ? Một chậu hoa giả, có thể có cái vấn đề gì ?

Ân Hầu từ bên hông lấy ra một cái bình, mở ra, thả ra một con trùng màu vàng.

Trùng này trước đó Bạch Ngọc Đường cũng đã thấy, Triển Chiêu cũng có một con.

Triển Chiêu tò mò nhìn Ân Hầu, “Ngoại công, người muốn làm gì a ?”

“Gọi Hồng di của người đến.” Ân Hầu nói, “Chuyện này có vẻ không đơn giản.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu —— Hồng di chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Hồng cửu nương sao ?

Triển Chiêu gật đầu a gật đầu —— Hồng dĩ rất bư hãn, người cần phải cẩn thận đó.

Bạch Ngọc Đường tâm hiểu, còn vì cái gì mà cần phải cẩn thận cùng với Triển Chiêu tại sao lại kêu mình phải cẩn thận, Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ nhiều, Triển Chiêu có vẻ cũng không nghĩ nhiều.

“Túy Tâm hoa là cái gì ?” Thiên Tôn luôn ở một bên chơi đùa cùng Tiểu Tứ Tử đột nhiên đi lại.

Bạch Ngọc Đường đường đại khái nói qua một lần với hắn.

“Ân ?” Thiên Tôn vuốt cằm, “Mục chiếu quốc Có cái truyền thống như vậy sao ? Nghe cũng chưa nghe qua.”

“Trước tiên cứ mặc kệ nó.” Triển Chiêu bảo mọi người đi tiếp, còn có chuyện đứng đắn cần làm.

Vì thế, mọi người tới khách điểm phụ cận Hoàng phủ.

Rõ ràng ban ngày mà Hoàng phủ lại đóng cửa bế quan, đại môn vẫn còn tơ lụa trắng, đèn lồng viết chữ “Điện” vẫn còn y như cũ.

Bọn Triển Chiêu chọn một gian khách điểm đối diện với lầu hai đại môn Hoàng phủ, mọi người vào phòng bắt đầu theo dõi.

Đầu tiên nhìn xem động tĩnh mọi người trước cửa Hoàng phủ, mới sáng sớm, người bên trong Hoàng phủ xem ra cũng thật vội vã a.

“Để làm gì a ? Dọn nhà sao ?” Triển Chiêu nâng cằm ghé vào trước cửa sổ nhìn xem, các tiểu tư ở Hoàng phủ đang thu thập hành lý, bộ dáng như là đang muốn chạy trốn vậy.

Ân Hầu ngồi thật cảm thấy mất hứng, đi qua hỏi Triển Chiêu, “Cháu ngoan, phải đợi như vậy bao lâu a ?”

Triển Chiêu trả lời, “Cái này không thể nói rõ a, chủ yếu là muốn tìm Tào Kiếm cùng manh mối, lát nữa nếu như có thể tìm được Tào Kiếm, để cho Hạnh nhi nhận thức, có thể bắt hắn, hỏi hắn chuyện của Đào hoa nương nương thì được rồi.”

“Vậy sao giờ không đi bắt người a ?” Ân Hầu sốt ruột.

“Gấp cái gì, cẩn thận không có đả thảo kinh xà.” Triển Chiêu còn thật sự cẩn thận.

“Vậy phải ở lại nơi buồn chán này đến tối a ?” Thiên Tôn cũng rút khẩu lương khí, “Thì ra Phủ Khai phong làm việc buồn chán như vậy a ? Không cần làm nữa !”

Ân Hầu cũng gật gật đầu, buồn chán muốn chết, làm sao bây giờ.

Triển Chiêu khóe miệng rút rút, đẩy Ân Hầu, “Đi, tìm Tiểu Tứ Tử mà chơi đi.”

Ân Hầu bị đẩy đến bên người Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, chờ xem Ân Hầu muốn chơi cái gì, bé cũng thật nhàm chán.

Thiên Tôn đi đến bên người Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, mở miệng, “Thật nhàm chán.”

Bạch Ngọc Đường dựa vào bên giường, đưa tay lấy túi tiền bên hông đưa qua cho Thiên Tôn, “Tiêu hết rồi thì quay về Bạch phủ ăn cơm.” Nói xong lại nhìn Tiểu Tứ Tử cùng Ân Hầu, ý tứ kia là —— Nếu cảm thấy nhàm chán như vậy không bằng cùng đi đi.

Ân Hầu khóe miệng rút trừu —— Khó trách Thiên Tôn tại sao càng ngày càng náo loạn, xem ra được đồ đệ cung chiều đến độ này —— Không ngốc mới lạ.

Thiên Tôn túm Tiểu Tứ Tử, “Đi nơi nào chơi a?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, Triển Chiêu quay đầu lại nói, “Tây thành Khai phong phủ cũng được, có thể xem là nơi tốt nhất để ngoạn chơi, phố xá nhiều, đồ ăn vặt cũng không ít.”

“Vậy thì đến đó đi.” Tiểu Tứ Tử lời kéo Thiên Tôn cùng Ân Hầu, nắm lấy tay hai người, mang theo hai người đi chơi.

Chờ ba người đi rồi, mọi người cuối cùng cũng có thể yên tâm theo dõi.

Công Tôn ngồi cạnh bàn bưng chén trà, tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn có phải rất dễ quên hay không?”

Bạch Ngọc Đường hơi hơi sững sốt, gật đầu với Công Tôn, “Đúng vậy.”

“Đây là sau khi hắc bị bạc tóc tạo thành hay là bẩm sinh đã thế?” Công Tôn lại hỏi tiếp, tựa hồ đối với mái tóc bạc của Thiên Tôn rất có hứng thú.

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Ta cũng không rõ ràng lắm, sư phụ ta vài chục năm trước tóc đã bạc hết cả rồi.”

“Vì sao a?” Triển Chiêu đối với chuyện này thật ra đã hiểu kỳ từ lâu, “Là bởi vì luyện công tạo thành sao? Không đúng a, nếu là luyện công thì tóc phải càng đen a, nội lực càng thâm hậu người sẽ càng trẻ, vì sao tóc lại bị bạc hết a? Hay là năm đó Thiên Tôn từng bị tẩu hỏa nhập ma?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết nhiều về quá khứ của Thiên Tôn, dù sao tuổi của mình so ra cũng chỉ bằng một cái số lẻ của hắc mà thôi.

“Người ta một lần tóc đột nhiên bạc hết cũng không tính là quá hiếm.” Công Tôn nâng cằm phân tích, “Ta vài năm gần đây có gặp qua không ít chứng bệnh, người nếu như làm lụng quá vất vả hoặc là kích động quá lớn đích xác là có thể khiến cho tóc bạc sớm chẳng qua là trắng bạc cả đầu như Thiên Tôn có lẽ cũng chỉ có thể dùng tẩu hỏa nhập ma mới có thể giải thích một chút.”

“Ngoại công ta có thể biết rõ nội tình.” Triển Chiêu một bên bóc quả cam, vừa nói, “Ta trước kia có nghe những thức bá a di trong Ma cung nhắc đến, nói Ngoại công cùng Thiên Tôn năm đó uy mãnh cỡ nào, truyền kỳ cỡ nào.”

Bạch Ngọc Đường thần nhiên cười cười, không có cười ra tiếng cũng không có nói chuyện, chỉ là ngẩn người

Triển Chiêu đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, nhìn chăm chăm theo dõi Hoàng phủ, không thấy được sự bất thường của hắc, nhưng thật ra Công Tôn bưng chén trà nhìn ra được Bạch Ngọc Đường tựa hồ có tâm sự, liền hỏi, “Người không phải cảm thấy được Triển Chiêu thực sự rất tịch mịch đấy chứ?”

Bạch Ngọc Đường không nói chuyện, Triển Chiêu quay đầu lại, nhìn đến vẻ mặt của Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Kỳ thật ta cũng muốn hỏi người, Thiên Tôn vì sao luôn cô đơn một mình, ngay cả đối với các đồ đệ phái Thiên Sơn hình như cũng rất sợ đến gần, là tính cách đã vậy sao? Thế nhưng hắc cũng rất dính người a.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ —— Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn Thiên Tôn đều gần gũi hẳn, nhưng cũng không có cùng người khác thâm giao, bằng hữu lại càng ít đến đáng thương.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng người trong nhà cũng rất nhiều, nhưng mà Thiên Tôn cũng chỉ giao thiệp hơi hợt mà thôi, bình thường hẳn đều ru rú trong nhà, không phải là một mình một chỗ thì chính là theo sát hẳn không rời, cho nên khiến cho tính cách hẳn không khác gì mấy so với tiểu hài nhi. Bạch Ngọc Đường cảm thấy được Thiên Tôn tựa hồ cực kỳ bài xích trao đổi với người ngoài, ngoại trừ mình ra. Đương nhiên, Ân Hầu đúng là ngoại lệ, hẳn cùng Thiên Tôn cũng thật quen thuộc cùng Tiểu Tứ Tử cũng không có vấn đề gì.

“Người có hỏi qua hẳn không ?” Triển Chiêu cảm thấy được Thiên Tôn là một nhân vật truyền kỳ, hơn nữa người cũng rất có cá tính, bộ dạng lại đẹp như vậy không lý do nào lại không có mấy người sinh tử chi giao, đồng môn các loại a, thật là kỳ quái.

“Lý do sư phụ đối đãi với ngoại nhân vẫn là nhìn thuận mắt hay không thuận mắt.” Bạch Ngọc Đường lầm bầm một câu, “Bất quá cũng không biết hẳn đến tột cùng là dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá, dù sao người trong thiên hạ có thể làm cho hẳn cảm thấy thuận mắt cũng quá ít.”

“Có thể đây chính là thể ngoại cao nhân a.” Công Tôn cười cười, “Ta quá lo lắng rồi.”

“Đúng rồi !” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời hỏi, “Vừa rồi sao người không bắt mạch cho hai người bọn họ ?”

Công Tôn xấu hổ, “Thể trạng của hai người bọn họ không khác biệt mấy với phần lão hoàn đồng, trừ phi nội công tấn tẩn, nếu không cũng không thể chết đi.”

“Hai người bọn họ đã luyện đến cảnh giới nhất định rồi, nội lực căn bản sẽ không mất hết, đã muốn trở thành một phần của cơ thể rồi.” Triển Chiêu lúc nói chuyện phát hiện trong Hoàng phủ có chút khác thường, liền nhìn xem.

Trong phủ, vài gã tiểu tư, lén lút ôm mấy bao đồ vật này nọ đi ra cửa sau, hướng phía đông mà trốn, đi cũng thật nhanh.

“Kỳ quái.”

Triển Chiêu lầm bầm một câu, lại cảm giác được có người đứng phía sau, Bạch Ngọc Đường tiến qua nhìn một chút, mặt đặt bên sườn tai Triển Chiêu, theo tầm mắt hẳn nhìn qua, “Làm sao mà kỳ quái ?”

“Người xem bên trong Hoàng phủ, có phát hiện ra có gì không phù hợp không a ?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Hoa đều héo rũ.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Tuy rằng bọn hạ nhân đều rất bận rộn, bất quá cũng không có ai làm việc, mà là đều đang thu dọn đồ đạc.”

Triển Chiêu nhìn nhìn mấy gã tiểu tư chạy ra ngoài cửa sau, còn chưa có nói, Bạch Ngọc Đường đã vỗ vỗ bả vai hẳn, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, ý tứ —— Triển Chiêu tiếp tục theo dõi, còn hẳn đi nhìn xem mấy gã tiểu tư này đi làm gì.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Triển Chiêu tiếp tục theo dõi, quả cam trong tay cũng ăn được một nửa, chợt nghe Công Tôn ở phía sau cười, liền hỏi, “Làm sao vậy ?”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hẳn —— Công Tôn tuy rằng ngày thường cũng thuộc loại hình hay cần nắn, khi y phát hỏa cũng không có để ý đến cái gì mà đạo lý đối nhân xử thế, thế nhưng người này tuyệt đối là thông minh tuyệt đỉnh, quan sát lại rất tỉ mỉ.

Triển Chiêu biết Công Tôn nhất định là nghĩ đến chuyện gì, kiên nhẫn chờ hẳn nói.

“Ta có một chút tò mò.” Công Tôn quả nhiên là có chuyện muốn nói.

“Cái gì a ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta tò mò vì sao Bạch Ngọc Đường lại đặc biệt tốt với người.”

Công Tôn một câu hỏi, Triển Chiêu thế nhưng lại ngẩn người.

Nếu như Công Tôn hỏi “Người vì sao lại đặc biệt tốt với Bạch Ngọc Đường” Triển Chiêu cảm thấy mình có thể trả lời được, bất quá Công Tôn lại hỏi, “Bạch Ngọc Đường vì sao lại đặc biệt tốt với người.” Khiến cho Triển Chiêu nhất thời không biết phải nói thế nào.

“Người đối với Bạch Ngọc Đường đặc biệt tốt ta có thể lý giải, đại khái là vì hai người hợp ý đi.” Công Tôn vuốt cằm nói, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt bàn, “Dù sao thì người đối với ai cũng đều tốt cả. Có điều Bạch Ngọc Đường hẳn thấy ai cũng không thuận mắt, nhưng thật ra lại nhìn người thấy thật thuận mắt.”

Triển Chiêu buông tay, “Là do hợp ý đi.....”

“Hợp ý sao ?” Công Tôn tựa hồ cảm thấy chẳng có sức thuyết phục nào, “Hợp ý đến độ Bạch Ngọc Đường giúp người bắt mấy tên trộm ?”

Triển Chiêu nhú mày — Quả thật nghe cũng có chút là lạ a.

Đang nghĩ ngợi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ bay vào.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu không hiểu sao lại có chút khấn trương, nhìn trời ho khan.

Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa nghĩ nghĩ có chuyện muốn nói với hắn, thấy hắn ho khan cũng không giải thích được, Triển Chiêu lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, giống như bị bắt lúc đang làm chuyện xấu vậy.

Công Tôn bưng chén trà mím môi cười vừa lắc đầu, “Tra ra cái gì rồi ?”

“Nga.” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn lại, “Mấy gã sai vặt này mang theo một chút đồ đáng giá gì đó của Hoàng phủ đi đến hiệu cầm đồ, đổi lấy bạc liên nhét vào hành lý, hình như là muốn đi xa. Ta hỏi chủ hiệu cầm đồ một chút, nói là gần đây Hoàng phủ chuyển nhà, người làm trong phủ đều phân phát toàn bộ, có vẻ như việc buôn bán của Hoàng lão ra xảy ra chuyện, không có tiền trả phí phá khế ước, bèn bảo đám hạ nhân lấy đi đồ vật giá trị nào đó trong phủ đem đổi lấy tiền.”

“Có loại chuyện này a ?” Triển Chiêu cảm thấy không quá hợp lý.

Công Tôn cũng gật đầu, “Lần trước đến vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại tan cửa nát nhà được, lại chạy như chạy nạn.”

“Có vẻ như trong phủ mọi người đã ddi gần hết rồi.” Bạch Ngọc Đường hiển nhiên còn hỏi thăm cả những chuyện này, “ Hoàng viên ngoại mang theo bạn già, khuê nữ cùng thi thể của Tào Kiếm, tối nay khởi hành về gia hương.”

“Mang theo thi thể Tào Kiếm sao ?” Công Tôn sững sốt, “Đại mã xa mang theo thi thể ? Sao lại không đốt thành tro tiện mang đi hơn, dù sao cũng đã cháy thành như vậy rồi.”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không rõ chuyện này.

“Mặt khác ta còn phát hiện được một chuyện.” Bạch Ngọc Đường nói, “Phụ cận có người theo dõi.”

“Theo dõi Hoàng phủ sao ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhếch nhĩ một cái, gật đầu.

“Ân.....” Triển Chiêu nheo mắt lại — Kỳ quái !

.....

Buông Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn ba đại nam nhân đang vây tại mộ căn phòng không đề cập đến nữa, lại nói tới Ân Hầu, Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử.

Tổ hợp ba người này có thể nói là thật thu hút ánh nhìn, Thiên Tôn một đầu tóc bạc hơn nữa hé ra khuôn mặt hết sức trẻ thu hút không ít ánh nhìn chăm chú, Tiểu Tứ Tử tay nắm lấy tay hắn, tránh cho hắn lại đi lạc.

Ân Hầu ôm tay đi ở một bên, hết nhìn đông lại xem tây, phố này thực sự náo nhiệt a.

Đi đến một nơi gọi là “Đào hoa viên”, Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, túm túm Thiên Tôn hỏi, “Tôn Tôn, đây là vườn gì a ?”

Thiên Tôn sờ sờ cảm, đánh giá một chút —— Vườn hoa đào ? Nơi bán hoa sao ?

Ân Hầu thấy hai người đột nhiên không đi, cũng trở lại nhìn thoáng qua, nhìn trời, túm lấy hai người rời đi.

“Ai !” Thiên Tôn không chịu đi, “Gấp cái gì ? Vườn kia bán cái gì a ?”

Ân Hầu bĩu môi, tên này hơn một trăm tuổi rồi, hần làm thế nào mà sống được a, “Bán thịt.”

Tiểu Tứ Tử cùng Thiên Tôn nhìn nhau một cái, cùng nhau nghiêng đầu, “Thịt mà lại gọi là Đào hoa viên a ?”

“Không hổ là Khai Phong phủ a, quả nhiên rất khác biệt !” Thiên Tôn sờ sờ cảm.

Tiểu Tứ Tử cũng theo cảm khái, “Đúng a, thịt mà cũng gọi là Đào hoa viên nha !”

Ba người bọn họ đều ở trên đường lớn, vốn nhìn cái là thấy, lúc Tiểu Tứ Tử cùng Thiên Tôn hỏi Ân Hầu thanh âm cũng không có nhỏ, những lời này vừa ra khỏi miệng tất cả mọi người xung quanh đều nhẩn cười, đều lấy một loại ánh mắt xem thường mà nhìn ba người này.

Ân Hầu không nói gì, thật muốn cách xa bọn họ một chút.

“Ai nói Đào hoa viên là bán thịt a ?”

Lúc này, một cô nương lả lướt tiến đến bên cạnh mọi người, nàng ta mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt, cầm trong tay một cái khay, giống như là một cái nha hoàn.

Nha hoàn này bộ dáng cũng thật đẹp, lại còn thật thông minh, cao thấp đánh giá một chút bộ dáng Ân Hầu cùng Thiên Tôn, mỉm cười, “Thịt thì không có, bất quá điểm tâm hoa quả thì có bán a !”

Mọi người hơi sửng sốt.

Tiểu nha hoàn kia lỏng tay chỉ chỉ tiểu lâu có mang bài tử Đào hoa viên, nói, “Đào hoa viên là sinh ý của chủ nhân nhà ta, bán điểm tâm cùng trà lại, quý khách có muốn ghé ngồi một chút hay không ?”

“Nga.....” Thiên Tôn cùng Tiểu Tứ Tử bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là bán mứt cùng điểm tâm a ?”

“Đúng nha !” Tiểu nha hoàn còn thần bí cười hề, “Mứt của chúng ta là nhất tuyệt đó, các nương nương trong cung đều đến mua a.”

Nàng vừa nói hết lời, Tiểu Tứ Tử liền túm túm Thiên Tôn, “Tôn Tôn, chúng ta dùng chút điểm tâm a?”

Thiên Tôn gật gật đầu, lại gật đầu, còn không quên quay lại cho Ân Hầu một ánh mắt khinh bỉ, bĩu môi, “Háo sắc dụ dỗ người ! Chậc chậc.”

Ân Hầu vẻ mặt vô tội —— Ngốc tử này chẳng phải là không hiểu sao ? Còn biết cả “Gian dân”, vậy mà mới rồi còn nói cái gì thịt, nãi nãi nó, còn giả ngu sao!

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vào Đào hoa viên, phát hiện đây là một tiểu lâu thập phần thanh nhã lịch sự, những đồ vật bên trong được bài trí vô cùng tinh xảo, cũng có vẻ rất quý.

Nha hoàn đưa chén đĩa cùng điểm tâm đều vô cùng xinh đẹp, điểm tâm cũng là tinh xảo tỉ mỉ. Chỉ có mấy bàn khách nhân, cũng được coi là nhã khách.

Trên lầu còn có mỹ nhân ngồi sau rèm đánh đàn, trong lầu tỏa ra hương đào nhàn nhạt.

Ba người tìm chỗ ngồi xuống.

“Mấy vị muốn dùng gì ?” Nha hoàn ban này nhiệt tình tiếp đãi.

Nàng vừa nói xong, chỉ thấy Ân Hầu nâng cằm không nói lời nào, hiển nhiên là không cảm thấy quá có hứng thú, Thiên Tôn nghiêm mặt ngẩng đầu xem tranh chữ trên vách, hiển nhiên cũng không có cảm thấy rằng mình là người phải trả lời.

Tiểu nha hoàn nháy mắt mấy cái, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Tứ Tử, thấy hai người lớn đều không nói chuyện, Tiểu Tứ Tử đành phải nói, “Muốn món chủ bài.”

Tiểu nha hoàn vui vẻ đi qua, “ Ta gọi là Liên nhi, nào tới kêu Liên nhi tỷ tỷ nghe một chút.”

Tiểu Tứ Tử thật nhu thuận mà gọi tỷ tỷ, nha hoàn liền cười tủm tỉm đi, chỉ trong chốc lát đã bưng đến ọi người thật nhiều điểm tâm.

Điểm tâm của tiểu lâu đều là trái cây, mứt các loại, còn có một ấm trà nghe nói là món lá trà chiêu bài — Trà Hoa tâm.

“Trà Hoa tâm ?” Ân Hầu nghe thấy thật mới mẻ, “Tên này do ai đặt ?”

“Đây là do chủ nhân của chúng ta đặt a.” Liên nhi cười hiện ra hai cái má lúm đồng tiền, “Trà này là dùng tâm hoa đào nấu ra a, hương vị rất tốt.”

Ân Hầu nâng cảm cảm thấy được có chút quá tinh nhã, thích hợp Tiểu Tứ Tử, thích hợp cho các nha đầu, không có thích hợp chính mình, liền hỏi Thiên Tôn đang chăm chú nghiên cứu cái ấm trà, “Uy, uống trà sao ? Đổi nơi khác uống rượu xem ra thích hợp với ta hơn a.”

Thiên Tôn còn chưa có mở miệng, Tiểu Tứ Tử đã muốn ăn một khối điểm tâm, hô một tiếng, “Ăn ngon quá !”

Nha hoàn đó cười cười với Ân Hầu, “Vị công tử này nếu muốn uống rượu, chỗ chúng ta có rượu Hoa tâm tốt nhất, ngài muốn dùng không a ?”

Ân Hầu khước miệng rút trừ —— Ngay cả rượu cũng là Hoa tâm

Rượu cũng đã được đưa đến, Ân Hầu uống một ngụm cũng cảm thấy không còn trở ngại nào nữa, hơn nữa điểm tâm nơi này cũng không hoàn toàn là ngọt, cũng có điểm tâm mặn nữa, liền nhẩn nại nghe một khúc đàn.

Thiên Tôn nghe đàn, vừa uống trà, laij ngẩn người, đột nhiên nói một câu, “Thật khó nghe.”

.....

Thanh âm của Thiên Tôn cũng không thấp, thực khách trong tiểu lâu đều dừng đĩa, nhú mày quay sang nhìn Thiên Tôn, tâm nói ai mà thật vô lễ.

Nhưn mà vừa mới nhìn thấy liền giật mình, vị này sao tuổi còn trẻ vậy mà tóc đã bạc cả rồi !

Lúc này, tiếng đàn cũng ngưng, chợt nghe đến một giọng nữ nhân dễ nghe, “Sao lại khó nghe ?”

Thiên Tôn tiếp tục uống trà, cảm thấy tiếng đàn ngừng hẳn thoải mái hơn, bên trạc trạc Tiểu Tứ Tử , “Tiểu Tứ Tử kêu thêm nhiều điểm tâm chút, lát nữa mang điểm tâm về cho đám người cha người.”

“Nga !” Tiểu Tứ Tử không quên đếm đếm đầu ngón tay tính tính, này phủ Khai phong có mấy trăm miệng ăn a, còn có cả Bạch phủ nữa, không biết có nên tính luôn cả Hoàng cung không nữa Vì thế liền ngửa mặt lên nhìn nhìn Thiên Tôn, “Tôn Tôn người có bao nhiêu bạc ?”

Thiên Tôn cũng không rõ lắm, đem túi tiền mà Bạch Ngọc Đường cho hắn giao cho Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy hà bao nặng trĩu, trước tiên rút ra ngân phiếu nhìn thoáng qua, sau đó yên lặng đem túi tiền trả lại cho Thiên Tôn, sau đó đem ngân phiếu vừa rút ra nhìn một cái há to miệng.

Lúc này, tiểu nha hoàn kia đã đi đến, Tiểu Tứ Tử đưa ngân phiếu cho nàng, hỏi “Có thể mua được một ngàn phần điểm tâm không ?”

Tiểu nha hoàn nhìn chăm chăm mặt trên ngân phiếu khước miệng rút nửa ngày, tròng mắt chống nạnh, “Tiểu hài nhi người đến phá rối phải không ? Có tiền thì giỏi lắm sao ? Ai làm được cho người một ngàn phần điểm tâm chứ !”

Tiểu Tứ Tử lui về phía bên người Thiên Tôn —— Thật hung dữ a !

“Liên nhi.”

Lúc này, màn bị nhắc lên, một nữ tử từ sau rèm bước ra, cô nương này dáng người xuất chúng, mặc cũng là váy dài hồng nhạt, trên mặt là là một chiếc khăn mỏng che đi nửa khuôn mặt, chỉ nhìn qua khiến người ta cảm thấy được chỉ độ trên dưới hai mươi tuổi, bình thường có thể là nói là vô cùng xinh đẹp.....

“Không được vô lễ.” Nữ tử trách mắng Liên nhi, hướng mọi người mà đi tới, hành lễ với mọi người, “Quý khách, tiểu nữ chính là chủ nhâ của Đào hoa viên, tên gọi Túy Tâm.”

Ân Hầu hơi sững sốt —— Nữ nhân này công phu không tồi a, tuổi còn trẻ mà có thể đạt đến vậy xem ra bối cảnh cũng không có đơn giản, bất quá tại sao lại đặt tên là Túy Tâm đây, còn tưởng cũng gọi Hoa Tâm chứ.

Thiên Tôn nhìn nàng một cái, không nói, cúi đầu nói chuyện với Tiểu Tứ Tử, “Đừng ăn quá no, lát nữa còn phải chơi nữa đó.”

“Đúng nga.” Tiểu Tứ Tử ăn xong một khối bánh đậu xanh, nói không ăn nữa, những thứ khác gói lại.

“Vị công tử này, có thể cho biết, khúc nhạc Túy Tâm đàn ban nãy tại sao lại khó nghe ?” Túy Tâm rất nghiêm túc hỏi.

Thiên Tôn nhìn nhìn Ân Hầu —— Người đuổi nàng ta đi, ta không nói chuyện với người lạ.

Ân Hầu bưng cái chén uống một ngụm —— Ai thèm để ý chuyện của người !

Thiên Tôn mếu máo.

Tiểu Tứ Tử tiều tiều Ân Hầu —— Tính cách so với phụ thân còn lớn hơn.

“A, vị công tử này.”

Lúc này, cách đó một bàn không xa, một thanh niên công tử hoa phục, tuổi cũng không lớn đi tới, vẻ mặt còn không hờn giận mà hỏi Thiên Tôn, “Túy Tâm cô nương dừng lễ đối đãi người, người chê bai cảm kỹ của người ta, giờ lại vô lễ như vậy, thật sự quá đáng !”

Ân Hầu nhìn thoáng qua, thấy là một hậu sinh trẻ tuổi, bước đi phù phiếm, hai mắt cũng không linh, xem ra là kẻ không võ công, hơn nữa ngày thường cũng là hết ăn lại nằm, không chịu rèn luyện.

Tiểu Tứ Tử cũng nhìn hẩn trong chốc lát —— Nhìn quen mắt a ! Mình đã gặp qua ở đâu rồi nha.

Túy Tâm kia nhẹ nhàng xua tay, “Tiểu Hầu gia không cần tức giận, vị công tử có lẽ là không giỏi giao tiếp mà thôi.”

Lúc này, Liên nhi đã đóng gói một thực hộp, đem vài phần điểm tâm cũng thu lại, Tiểu Tứ Tử dự cảm nếu không nhanh đi không chừng lại có tranh cãi, liền đẩy đẩy Thiên Tôn, “Đi thôi Tôn Tôn .”

Thiên Tôn cũng nhìn chằm chằm thanh niên trẻ tuổi kia, lắc đầu, “Mệnh đoán.”

Ân Hầu đỡ trán.....

Tiểu Tứ Tử há to miệng —— Tôn Tôn còn thích gây chuyện thị phi hơn cả phụ thân bé nữa.

“Người..... cũng dám nguyên rửa bản hầu !” Người trẻ tuổi kia đưa tay xắn ống áo, “Hôm nay không giáo huấn người, ta không phải Bàng Dục.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu —— Bàng Dục sao ? Tên cũng quen tai ác !

.....

“Hắt xì.”

Công Tôn hắt hơi một cái, nhu nhu cái mũi, bắt đầu nôn nóng, “Không phải Tiểu Tứ Tử đã xảy ra chuyện gì chứ ?”

Bạch Ngọc Đường an ủi hẩn, “Yên tâm, có sự phụ ta, trừ bỏ lạc đường hẩn là sẽ không có nguy hiểm gì, nếu có lạc đường còn có Ân Hầu nữa mà.”

“Có động tĩnh.”

Lúc này, chợt nghe Triền Chiêu đột nhiên nói một câu.

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn tới bên cửa sổ.

Triển Chiêu chỉ vào một cái ngõ nhỏ bên cạnh Hoàng phủ, “Nhìn !”

Mọi người nhú mào, chỉ thấy cửa bên Hoàng phủ, Hoàng viên ngoại đỡ Hoàng lão phu nhân, đeo một bọc hành lý thật to lên xe ngựa, động tác giống như là đang chạy loạn vậy.

“Không phải nói buổi tối mới đi sao ?” Bạch Ngọc Đường buồn bực.

“Có lẽ phát giác ra điều gì không ổn, hoặc là cố ý thả ra tin tức như vậy.” Triển Chiêu lại chỉ một bên Hoàng Thụy Vân thần sắc có điều gấp gáp.

“Lúc này bước đi như bay a.” Công Tôn cười, “Khác xa với cái bộ dáng ốm đau bệnh tật lúc trước.”

Chỉ thấy ba người vội vàng chạy đến cửa, lên xe ngựa, cuối cùng một gã tiểu tư rồi loạn hoang mang chạy đến.

Gã sai vặt này mang một cái nón trùm mặt, cúi đầu chạy như bay, sau khi lên xe ngựa liền chui luôn vào xe bước ra từ cửa sau.

Triển Chiêu nhú mào, “Vội vã như vậy là muốn đi đâu ?”

“Vừa rồi người kia.....” Bạch Ngọc Đường ý bảo mọi người chú ý gã tiểu tư, “Cảm giác có điểm kỳ quái.”

Công Tôn nhắc nhở, “Ngay cả quan tài cũng chưa có mang theo !”

Lúc này, chỉ thấy ở cửa Hoàng phủ lại tới một chiếc xe ngựa khác, có mấy tiểu tư vận chuyển đồ vật này nọ lên xe, cuối cùng từ linh đường nâng ra một chiếc quan tài đặt lên trên, vội vàng chạy đi.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau —— Là dương đông kích tây sao ?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới vừa mở cửa sổ ra chỉ thấy được một thân ảnh quen thuộc từ phía sau Hoàng phủ đi ra, đuổi theo mã xa của đám người Hoàng viên ngoại.

“Mục Chiếu Đường ?” Triển Chiêu nhú mào, “Sao nàng ta lại đến đây.”

Công Tôn vươn tay đập lên bả vai hai người, ý tứ là —— Còn chờ gì nữa, đuổi theo nha !

57. Q.3 - Chương 57: Lại Gặp Đào Hoa Trại

Đào hoa viên kỳ thực đã làm sinh ý tại phủ Khai phong từ lâu, bởi vì giá cả rất đắt hơn nữa còn ở nơi hẻo lánh, cho nên cũng không có mấy danh tiếng.

Mặt khác, trong Đào hoa viên đều là nữ nhân, làm cho người ta có cảm giác không mấy đứng đắn, cho nên những quan lớn có thân phận đều có chút kiêng kỵ.

Nhưng nơi này bởi vì nhiều mỹ nhân, cho nên mấy cậu ấm thường ngày không có làm việc đàng hoàng thích đến đây uống trà. Các cô nương trong lầu cũng không có đơn giản, rất hiểu biết lại giỏi giao tiếp, tóm lại lừa cho đám cậu ấm này mát lòng mát dạ, lúc thanh toán cũng rất phóng khoáng.

Lão bản nương của Đào hoa viên, Túy Tâm cô nương lại càng thần bí, lúc nào cũng dùng khăn che mặt, giới đánh đàn, bối cảnh cũng không rõ.

Mấy tháng nay, Đào hoa viên thường tiếp đãi một vị khách nhân, chính là đỉnh đỉnh đại danh An Nhạc Hầu Bàng Dục, là con trai độc nhất của Bàng thái sư, người ta thường gọi là Tiểu Bàng giải.

Bàng Dục tuy không học vấn, không nghề nghiệp, nhưng tốt xấu cũng là công tử ca lớn lên an nhàn sung sướng, đương nhiên không giống với tên lưu manh ngoài phố rồi.

Hắn thích đi đến một số nơi tao nhã, Đào hoa viên này là do ngẫu nhiên một lần đi vào, nghe xong Túy Tâm đánh đàn liền cảm thấy rất hợp ý, bởi vậy gần đây mới hay đến.

Bàng Dục đừng xem hắn là một tiểu thung côm, nhưng cũng có chút tình thú, có thể do thường ngày nghe nhiều ca kịch về tài tử giai nhân, có chút đa sầu đa cảm, Túy Tâm đôi khi cũng ngồi cùng hắn uống chén rượu hay tán gẫu vài câu. Cô nương Túy Tâm này rất thức thời, lại tri tâm, Bàng Dục coi nàng ta như

hồng nhan tri kỷ, đối với nàng phi thường tốt. Hiện giờ lại thấy một tên đầu bạc nói lời vô lễ với Túy Tâm, cho là kẻ đến quấy rối, tự nhiên chạy đến giúp đỡ.

Vốn cũng không có chuyện gì, nhưng Thiên Tôn hết chuyện này lại đến chuyện khác, lại còn nói Bàng Dục “mệnh đoản” nữa. Tiểu Bàng giải dù sao cũng chính là Tiểu Bàng giải, lúc này khẳng định, còn không có phát hỏa sao !

Bàng Dục vỗ mạnh cái bàn, chỉ vào Thiên Tôn, “Tiểu tử ngươi nói cái gì ?!”

Thiên Tôn trừng mắt ngẩng đầu nhìn Bàng Dục.

Bàng Dục cả kinh, tâm nói —— Hiền lành a, tên này bộ dáng thật không tồi a, cùng với Bạch Ngọc Đường đẹp đến không còn thiên lý ở dạ tiệc lúc trước có chút tương đồng, thế nhưng sao tuổi còn trẻ mà đã bạc đầu rồi ? già sớm sao ?

Ân Hầu thở dài, nhìn Thiên Tôn —— Ngươi tâm tình đúng là không tệ a, lại cùng cái tiểu hài tử cãi nhau.

Nghĩ xong, Ân Hầu đứng lên, Thiên Tôn cũng đứng lên theo, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tứ Tử, chuẩn bị đi.

“Đứng lại !” Bàng Dục đương nhiên không buông tha, đại thiếu gia hắn đương nhiên không phải chỉ có một mình đi uống trà, bên người còn mang theo mấy cao thủ a.

Mấy người kia đưa tay chặn đường xuống lầu, một cái so một cái còn thật oai phong a.

Bọn nha hoàn trong Đào hoa viên đều tránh đi, Túy Tâm nhú mày nói với Bàng Dục, “Tiểu Hầu gia, đừng có đánh người trong lầu của ta a.”

Bàng Dục cười, còn rất khí khái nói, “Túy Tâm cô nương không cần lo lắng, chỉ cần tên Bạch Mao kia ngoan ngoãn bồi tội với gia đây, ta sẽ tha cho bọn họ, ta đây cũng không phải loại người không nói lý.”

Ân Hầu ôm cánh tay nhìn Thiên Tôn, ý là —— Người ta bảo ngươi phải nhận lỗi kia.

Thiên Tôn vẻ mặt còn mờ mịt —— Bạch Miêu ở đâu a ?

Tiểu Tứ Tử nghiêm chỉnh mà nhìn Bàng Dục Thật đúng là quen mắt nha !

Bàng Dục tự mình kiềm chế khí giận, ôm tay hỏi Thiên Tôn, “Ngươi nói bản Hầu đoán mệnh, là có ý gì ?”

Thiên Tôn nhìn hắn một cái, trả lời, “Ý trên mặt chữ đó.”

Bàng Dục khóe miệng cũng run run.

Ân Hầu lắc đầu không nói gì —— Thiên Tôn có thể sống đến hơn trăm tuổi quả thật cũng không dễ dàng gì, không có ngày nào là không gây chuyện thị phi. Nghĩ đến đây, Ân Hầu lại có chút đồng cảm với Bạch Ngọc Đường. Đừng xem tiểu tử Bạch Ngọc Đường kia mỗi ngày đều hé ra mặt sắt khiến người không dám lại gần, kỳ thật tính cách không tồi, phỏng chừng là do Thiên Tôn luyện mà ra.

Bàng Dục tức giận đến xanh mặt, nổi giận lôi đình, “Ngươi đến tốt cùng là có ý tứ gì !”

Thiên Tôn nhú mày, người này thật quá ồn ào.

“Ngươi mau báo danh ra !” Bàng Dục lại sẵn tay áo, “Hôm nay nhất định phải dạy dỗ ngươi ! Nói ! Ngươi từ chỗ nào đến ? !”

Thiên Tôn nghĩ nghĩ, chỗ nào a.....

Nghĩ muốn thông rồi quay đầu lại nhìn Ân Hầu, “Ta là do hắn mang đến đó.”

Ân Hầu rút rút khóe miệng.

Bàng Dục quay đầu lại nhìn Ân Hầu, lại nhìn Thiên Tôn , không hiểu rõ bốn chữ “Hắn mang đến đó” là có ý gì, vì vậy hỏi lại một lần, “Có ý tứ gì ?”

Thiên Tôn lại vẫn trả lời như trước, “Nghĩa ở mặt chữ đó.”

Bàng Dục tức giận đến tổn hơi thừa lời, “Người là cố ý hồ lộng ta phải không ? Người đến tốt cùng là từ đâu đến ? Có gia môn mau báo ra !”

Thiên Tôn vẫn như cũ một ngón tay chỉ chỉ Ân Hưu, “Ta là do hấn mang đến đó.”

.....

Bàng Dục tâm nói, người này bộ dáng thật tuấn tú, tóc rất trắng, bất quá sao lại có cảm giác hấn mang tính khí của tiểu hài tử ? Chắc không phải là một ngốc tử đó chứ ? Quay đầu lại nhìn Ân Hưu, ý tứ như muốn hỏi —— Là do người phụ trách ?

Ân Hưu nghĩ nghĩ, đối Bàng Dục chỉ chỉ đầu, sau đó buông tay một cái, ý tứ như là nói —— Người này đầu óc có vấn đề a, không có cách.

“Nga.....” Bàng Dục hiểu rõ, hấn đã nói mà, ở phủ Khai Phong này ngoại trừ mấy vị “Quý kiến sầu” ra còn ai dám chủ động trêu chọc Bàng Dục hấn a, thì ra là một ngốc tử.

Bàng Dục thực ra cũng không muốn so đo nữa, tranh cãi cùng cái ngốc tử có cái gì hay, vì thế nhìn Thiên Tôn nói, “Quên đi, gia không so đo cùng cái ngốc tử.”

Nói xong, khoát tay với hai thủ vệ đang chặn lại cầu thang, ý tứ —— Tránh ra !

Hai người chợt lóe sang hai bên.

Ân Hưu mỉm cười đi ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử cầm lấy tay Thiên Tôn, tâm nói, nhanh nhanh mang Tôn Tôn đi thôi, nếu không lát nữa phỏng chừng sẽ đánh nhau đó.

Thiên Tôn đi đến phía trước được hai bước, Túy Tâm kia thế nhưng lại tiến đến cản đường, “Vị công tử này, có thể cho biết khúc nhạc vừa rồi có vấn đề gì hay không ?”

Bàng Dục bất đắc dĩ, khuyên Túy Tâm, “Túy Tâm cô nương, hay là thôi đi, không nghe hắc y nhân kia nói sao, đó là một ngốc tử.”

Thiên Tôn ngẩn người, quay đầu lại nhìn quanh một cái, toàn bộ trong lầu, mặc hắc y chỉ có Ân Hưu vừa đi đến cầu thang.

“Ngốc tử ?” Thiên Tôn lăm bằm một câu, neho mắt lại.

Ân Hưu khước miệng rút rút —— Tên Bàng Dục miệng rộng.

“Công tử.” Túy Tâm còn thực cố chấp, hỏi Thiên Tôn, “Hay là trước đây công tử đã từng nghe qua khúc đàn này ?”

Thiên Tôn nhìn nàng một cái, “Hình như nghe qua, bất quá người đàn sai nhịp !”

Túy Tâm hai mắt sáng ngời, “Người Người thực sự nghe qua ?!”

Thiên Tôn thấy nàng kích động như vậy, cũng không biết để làm chi, “Hình như vậy.”

“Chính là, ngài thoát nhìn tuổi cũng không có lớn.....” Túy Tâm nói nhỏ, “Ngài nghe qua khi nào a?”

Thiên Tôn nhú mày, “Không nhớ rõ nữa, khoảng ba mươi năm trước đi.”

Túy Tâm kia kinh hãi nhìn Thiên Tôn , “Người không chỉ có bốn mươi tuổi sao ?”

Thiên Tôn quay lại nhìn Ân Hưu, tựa hồ còn chuẩn bị trả lại cho hấn vụ hấn nói mình là ngốc tử.

Ân Hưu biết chuyện không hay, nhanh chóng chỉ Tiểu Tứ Tử bên người Thiên Tôn, ý tứ kia —— Người đang giữ bảo bối nhà Công Tôn đó nha, hai ta nếu như đánh nhau sẽ không ai trông đỡa nhỏ.

Thiên Tôn nín thở.

“Kia..... có đến năm mươi tuổi không ?” Lúc Túy Tâm hỏi những lời này, thanh âm cũng run lên.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nghiêm chỉnh nhìn xem —— Vị tỷ tỷ này kích động a ?

Bàng Dục lại lắc lắc đầu, “Túy Tâm cô nương, hấn tuy rằng đầu bạc nhưng bất quá cũng chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi đi.....”

Chỉ là Bàng Dục còn chưa có dứt lời, Thiên Tôn đã trắng mắt liếc hấn, “Tiểu quỷ.”

“Ngài có phải năm mươi tuổi hay không ?” Túy Tâm bám riết không tha, còn có vẻ vô cùng kích động, “Ta biết, nếu như nội lực thâm hậu có thể dung nhan vĩnh trú, người.....”

Thiên Tôn nghe còn cảm thấy thật phiền phức, “Không chỉ có vậy.”

“Không chỉ vậy ?” Bàng Dục kêu lên sợ hãi, “Người không chỉ có năm mươi tuổi ?”

Thiên Tôn lé mắt, “Ngạc nhiên sao.”

“A.....”

Thiên Tôn lời còn chưa dứt, chợt nghe Túy Tâm kia hít mạnh một hơi, chỉ thấy nàng ta “rầm” một tiếng, quỳ gối trước mặt Thiên Tôn, ôm lấy chân Thiên Tôn mà kêu to một tiếng, “Cha!”

.....

Trong lâu nháy mắt trở nên yên tĩnh.....

Tiểu Tứ Tử há to miệng mà nhìn Túy Tâm cô nương khóc đến lệ hoa đái vũ phía trước.

Bàng Dục cả mặt cũng rút rút, đưa tay nâng cằm, mà Ân Hầu vừ đến cầu thang cũng há to miệng.....

Cô nương này nhìn trên nhìn dưới cũng có đến ba mươi tuổi, nói cách khác —— Thiên Tôn hơn mười tuổi đã sinh con a?

“Người là một lão lưu manh a !” Ân Hầu một ngón tay chỉ Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng ngây người, lúc này tỉnh lại chính mình cũng cả kinh, nhìn tả nhìn hữu cuối cùng nhìn đến Túy Tâm, cô nương kia vẫn còn khóc a, lại còn nghẹn ngào nói, “Phụ thân, người năm đó giận nường con mà bỏ đi, nường đã từng nói, khúc nhạc này là nường chuyện dùng để đàn cho cha nghe, đàn sai cũng chỉ có phụ thân có thể nghe ra, phụ thân a, con rốt cuộc cũng đã tìm được người rồi !”

Túy Tâm còn chưa có khóc xong, trước mắt chợt lóe.....

Nhìn lại đã không còn thân ảnh Thiên Tôn, ngay cả Tiểu Tứ Tử bên cạnh tay cũng là nắm phải không khí, vẫn duy trì vẻ mặt trợn mắt, há miệng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Túy Tâm lau nước mắt, “Phụ thân ?”

Bàng Dục cơ linh vừa động, chỉ vào Ân Hầu đang đứng tại cửa tầng lầu, “Là do hấn mang đến đó !”

.....

Vừa dứt lời, bóng đen chợt lóe.....

Ân Hầu cũng không thấy thân ảnh.

Toàn lầu lại trầm mặc một lát, mọi người đều soát một tiếng, nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, lui về phía sau hai bước —— Không ổn a !

Bàng Dục một tay bắt lấy bé ôm lấy, “Lần này không chạy được nữa a! Nói! Hai người bọn họ là ai ? Người ở chỗ nào ? Cha mẹ là ai ? Bạch y nhân kia ở đâu ? Hấn là gì của người ? Nếu không nói đem người bán đi !”

.....

Tiểu Tứ Tử vừa nghe đến sẽ bị bán đi, cả kinh “Oa” một tiếng, sợ hãi ồn ào, “Phụ thân nha!”

Bàng Dục vừa nghe đến mắt liền sáng lên, vừa rồi câu cuối hấn hỏi, “Hấn là gì của người ?”. Tiểu Tứ Tử này lại vừa khóc vừa gọi “Phụ thân”, nói như vậy Bạch y nhân kia chính là cha hấn a ?

Bàng Dục đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Túy Tâm còn đang lau nước mắt, “Đên, ôm lấy, đệ đệ của người đó !”

Túy Tâm nhìn kỹ Tiểu Tứ Tử, đón qua ôm lấy, Tiểu Tứ Tử bị ôm lấy cọ cọ khuôn mặt nhem nước mắt, tâm nói —— Đây là chuyện gì nha !

Trên nóc nhà, Thiên Tôn buồn bực ngồi xổm.

Ân Hầu cũng ngồi xổm một bên, “Lão quỷ chết tiệt !”

Thiên Tôn lườm hần, “Người thần kinh sao ? Vậy mà người cũng tin !”

“Không phải người sinh sao ?” Ân Hầu lé mắt nhìn.

“Vô nghĩa !” Thiên Tôn lườm hần.

“Vậy người chạy cái gì ?” Ân Hầu khó hiểu.

“Không chạy chẳng lẽ nhận thức nàng làm nhi nữ ? !” Thiên Tôn bĩu môi.

“Vậy người mau đem Tiểu Tứ Tử cứu ra, bằng không trở về giao phó thế nào ?” Ân Hầu chỉ chỉ Tiểu Tứ Tử còn đang bị cọ lên cọ xuống.

Thiên Tôn nhú mày, đưa tay cho Ân Hầu xem.

Ân Hầu nhìn đến cổ tay cùng cánh tay hần đều nổi lên một tầng da gà, tóc gáy đều dựng thẳng, khó hiểu, “So vậy ?”

Thiên Tôn sờ cổ, “Một tiếng cha của cô nương kia thật đáng sợ ! Ta mới không đi, người đi cứu !”

Hai người còn đang do dự, chợt nghe cách đó không xa có một giọng nữ dễ nghe truyền đến, “Ai u, đều đã là người hơn trăm tuổi rồi, giữa ban ngày ban mặt còn định làm gì a ? Hai người đã nhiều năm như vậy rồi vẫn còn nháo chưa có rõ ràng a ?”

Thiên Tôn cùng Ân Hầu vừa ngẩng đầu, chỉ thấy tại nóc nhà đối diện, một hồng y cô nương đang ngồi chồm hổm, cô nương này tuyệt trần xinh đẹp, khuôn mặt cũng vóc người rất hảo, làn da trắng mịn tóc mượt đen dài, còn đang nâng mặt liếc hai người a, phía sau lưng còn mang một chiếc ô sắt lớn.

“Người tới vừa đúng lúc !” Ân Hầu một ngón tay chỉ dưới lầu, hất hất mặt nói với nữ nhân kia, “Tư sinh nhi nữ cầu Thiên Tôn đem tư sinh nhi tử của hần bắt lại rồi, người đi hỗ trợ cứu ra một chút !”

.....

Hồng y nữ nhân kia sau khi nghe xong, sững sốt một lúc lâu, phùng mặt, “Nương a!”

Thiên Tôn mặt xanh mét, một cước đá Ân Hầu ra khỏi nóc nhà.

.....

“Tê.....”

Bạch Ngọc Đường đang âm thầm theo dõi Mục Chiếu Đường cùng mã xa của Hoàng viên ngoại, cùng với Công Tôn đều rùng mình một cái.

Triển Chiêu kéo kéo hai người.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lúc này không đẹp chút nào, tựa hồ còn có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Làm sao vậy ?”

“Ách.....” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, mở miệng, “Có thể sư phụ ta lại gây ra họa gì đó rồi.”

“Ta cũng có dự cảm bất hảo.” Công Tôn cũng lo lắng, “Có phải là Tiểu Tứ Tử gặp nguy hiểm gì không ?”

“Hừ.”

Triển Chiêu ý bảo hai người đang không yên lòng kia chớ có lên tiếng, thuận tiện kéo cánh tay Ngọc Đường, mang theo Công Tôn tiến vào một cái ngõ nhỏ.

Xa xa, mã xa bị ngăn lại trong một cái ngõ nhỏ, mà người chặn đường kia, lại chính là Mục Chiếu Đường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thò người ra nhìn, từ khi được Ân Hầu chỉ điểm, nhãn lực của hai người đã gia tăng không ít, có thể nghe được chuyện ở xa.

Công Tôn tựa hồ không có hứng thú gì, ngồi xổm xuống một bên tính tính ngón tay —— Tính xem cát hung họa phúc của Tiểu Tứ Tử, tính đến nửa ngày, là đại cát a.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này đã chuyên tâm, chăm chú nhìn chằm chằm tình huống phía trước.

Chỉ thấy Mục Chiếu Đường sau khi cản lại mã xa của Hoàng phủ, cười lạnh một tiếng, “Tào Kiêm, ta biết người không có chết, người nợ đào hoa của người ta còn chưa có trả hết sao đã định chạy trốn a?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, “Đào hoa trái,” ba chữ kia thật quen tai a!

“Hoang Hoang đường !”

Lúc này Hoàng viên ngoại run rẩy từ xe ngựa đi ra, “Nơi này là Khai Phong phủ, các người cũng đừng có khinh người quá đáng !”

“Khai phong ?” Mục Chiếu Đường lạnh lùng cười, “Thiếu nợ thì phải trả tiền đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Hoàng viên ngoại, chứ không phải là muốn đến Khai Phong phủ báo án ? Vừa lúc, có thể cùng Đại nhân nói một chút chuyện người đổi trắng thay đen như thế nào, giết chết nha hoàn trong phủ, đốt thi thể để cứu con rể nhà người a.”

Hoàng viên ngoại tức giận chân, “Ta... Ta không có biết.”

“Đúng vậy, là người không biết, thế nhưng bảo bối nhi nữ của nhà người thì biết a!” Mục Chiếu Đường buồn cười, “Nha hoàn kia là do chính tay nhi nữ người giết, xem ra ngoại công như người là muốn đến đại lao để mừng tiệc đầy tháng của ngoại tôn người a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Triển Chiêu thân thủ túm túm lại Công Tôn còn đang tính toán.

Công Tôn buồn bực.

“Hoàng tiểu thư có mang thai sao ?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn sờ sờ cằm, “Không a..... lúc trước nhìn ra không có, bất quá cách cũng khá xa ta cũng không quá chú ý.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nhú mày, nghiêng tai lắng nghe.

Đầu kia Hoàng viên ngoại vẻ mặt van xin, “Người đến tột cùng là muốn thế nào ? Nợ đào hoa gì đó của người ta đã phải tán gia bại sản để đền cho người rồi, người còn muốn như thế nào nữa ?”

“Lúc trước không phải ta đã nói rồi sao.” Mục Chiếu Đường mỉm cười.

“Không Không được ! Tuyệt đối không được !” Hoàng viên ngoại một mực lắc đầu, “Đây chính là đại tội sẽ bị tịch biên gia sản giết cả nhà ! Tuyệt đối không được a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều buồn bực —— Mục Chiếu Đường muốn hẳn làm cái gì ?

“Như vậy Hoàng viên ngoại a, người hôm nay hãy nói lời vĩnh biệt với ngoại tôn chưa sinh ra đi a, còn có cả con rể quý gia của người.....” Mục Chiếu Đường chưa có dứt lời, chỉ thấy mã xe bị kéo lên, một nam nhân trẻ tuổi ăn mặc như một tiểu tư lao ra, “Người đừng có khinh người quá đáng, nếu như đem ta giao vào tay Phủ Khai Phong, ta đây liền đem ý đồ ám sát Triệu Phổ của các người nói hết ra, đến lúc đó thì cùng lắm cả hai đều chết.”

Công Tôn vừa mới định tiếp tục tính toán hung cát cho Tiểu Tứ Tử đột nhiên nhướng mi, nhảy dựng lên, há to miệng lại xem.

Triển Chiêu thấy hẳn há miệng, ý báo hẳn —— Đừng có lên tiếng.

Công Tôn nhanh chóng che miệng lại, thiếu chút nữa đã hô lên — Con mẹ nó chứ, kẻ nào muốn hại tên lưu manh kia ?

Trong xe ngựa chính là gã tiểu tư lên cuối cùng kia, xem ra, hẳn chính là Tào Kiếm.

Mục Chiêu Đường mắt lạnh nhìn Tào Kiếm, “Tào Kiếm, ngươi là người thông minh, lần buôn bán này, ngươi nói ra sẽ chết, không nói ra cũng sẽ chết Còn không bằng hợp tác với ta, ta đảm bảo ngươi sau này vinh hoa phú quý hưởng không hết.”

Tào Kiếm do dự.

Lúc này chợt nghe trong xe ngựa truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm cùng quay đầu lại, liền nhìn thấy hai thủ hạ của Mục Chiêu Đường đem theo Hoàng Thụy Vân cùng mẫu thân nàng ta ra ngoài, đưa đến phía sau Mục Chiêu Đường.

“Ngươi chớ có làm ầu !” Tào Kiếm kích động.

Công Tôn híp mắt trong chốc lát, khẽ nhú mày.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắn, ý tứ như muốn hỏi — Hoàng Thụy Vân kia mang thai sao ?

Công Tôn lắc đầu — Không giống !

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập tức liếc mắt một cái — Cổ quái !

“Ngươi đừng có xằng bậy a!” Hoàng viên ngoại sốt ruột, cuối cùng giậm chân, “Ta..... Ta đáp ứng ngươi.”

Mục Chiêu Đường nở nụ cười, “Vậy thỉnh Hoàng viên ngoại mau mau hồi phủ chuẩn bị a.”

“Ngươi trước tiên thả người.” Tào Kiếm sốt ruột.

“Hoàng phu nhân cùng Hoàng tiểu thư vẫn là để ta thay các người chiếu cố thì hơn.” Mục Chiêu Đường nhướng mi, “Hoàng viên ngoại ở nhà chờ tin tức của ta, chỉ cần người làm ổn thỏa chuyện ta giao phó, Hoàng tiểu thư cùng Hoàng phu nhân tự nhiên sẽ bình an trở về.”

Nói xong liền mang người rời đi.

Công Tôn nhìn Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ý tứ — Làm sao bây giờ ?

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trước tiên ẩn thân vào trong một ngõ hẻm.

Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm ủ rũ mà quay về Hoàng phủ, đều buồn bực không nói gì.

Mà Mục Chiêu Đường lại người hướng nơi khác đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi một ánh mắt ——— Mục Chiêu Đường kia thế nhưng lại cho rằng thông qua Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm có thể ám sát được Triệu Phổ ? Ám sát Triệu Phổ là việc mà các nước đối đầu Đại Tống đều muốn làm, Hoàng viên ngoại này lớn nhất cũng không phải chỉ là người buôn vải thôi sao, có tài đức gì để có thể lợi dụng giết chết Triệu Phổ.

58. Q.3 - Chương 58: Ám Sát

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận một chút, đi theo Mục Chiêu Đường hay là đi theo Hoàng viên ngoại, cuối cùng vẫn lựa chọn theo dõi Hoàng viên ngoại.

Dù sao thì hành động ám sát Triệu Phổ của Mục Chiêu Đường vẫn cần có Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm mới có thể thực hiện được, cứ theo dõi hai người này là có thể nắm được đầu mối.

Công Tôn cũng cau mày, nghĩ thầm — Mình vừa rồi tâm tình cứ hoảng hốt, chẳng lẽ không phải là do Tiểu Tứ Tử mà là vì Triệu Phổ có nguy hiểm sao?

Công Tôn chạy đi so với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn nhanh hơn, Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ hắn, “ Công Tôn a, đừng nóng vội, bọn họ là quay về Hoàng phủ, không chạy được đâu.”

“Không phải” Công Tôn nhú mày, “Ta chỉ tò mò, hai người bọn họ chỉ là bình dân bách tính, cũng không có võ công, làm thế nào có thể hại được tên lưu manh kia ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường phản ứng một chút mới hiểu được lưu manh mà Công Tôn nói kia chính là Triệu Phổ, có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Công Tôn tiên sinh cũng thật quan tâm đến lưu manh kia a.”

Công Tôn xấu hổ, than thở một câu, “Kia sao Làm người Tổng tự nhiên đều không muốn hấn xảy ra chuyện gì, hơn nữa, Tiểu Tứ Tử chỉ vừa mới nhận thức nghĩa phụ, hấn nếu xảy ra chuyện cũng không có lợi gì a.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— Công Tôn thế nhưng ngay cả chuyện nghĩa phụ cũng mang ra nói a, sách!

Bất qua ba người theo một đường, mã xa của Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm cũng không có trở về Hoàng phủ, mà là quanh co lòng vòng đi đến một nơi khác.

.....

Tiểu Tứ Tử sau khi bị Túy Tâm ôm om cọ cọ một trận, sau khi được thả ra, bé đã nghĩ muốn đi, bất quá Bàng Dục bắt lại bé không cho đi, “Nhà người ở chỗ nào a ?”

Tiểu Tứ Tử méo máo, bé cũng không thể bán đứng Tôn Tôn vì thế đành tội nghiệp mà nhìn Bàng Dục.

Bàng Dục bị đôi mắt to trong suốt của Tiểu Tứ Tử nhìn thấy tâm đều mềm nhũn, tâm nói oa nhi này cũng thật quá đáng yêu đi.

“Hầu doa đừng dọa nó !” Túy Tâm ở một bên lo lắng.

Bàng Dục ở một bên híp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Thế này đi, người dẫn ta đi tìm Bạch y nhân kia, ta sẽ không làm khó dễ người.”

Tiểu Tứ Tử nắm ngón tay, miệng méo méo nhìn Bàng Dục, trông càng đáng thương hơn.

Bàng Dục tâm can đều mềm a, cảm giác giống như mình đang khi dễ hấn vậy, “Nhà người ở đâu a ?”

Tiểu Tứ Tử nhìn một bên —— Vừa nãy Bạch Bạch bảo Tôn Tôn xài hết tiền thì đến Bạch phủ, vì vậy không thể đi Bạch phủ rồi, hay là dẫn hấn đến Khai Phong phủ ? Chính là Tiểu Tứ Tử lại nghĩ, người này quen mặt như vậy, vạn nhất là người quen a, không cần mang hấn đến Khai Phong gây phiền toái cho phụ thân a. Tiểu Tứ Tử nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đi tìm Cửu Cửu tốt nhất !

Tiểu Tứ Tử liếc mắt nhìn Bàng Dục một cái, ngoắc ngoắc ngón tay với hấn, ý là —— Thả ta xuống đất, ta mang người đi.

Bàng Dục sao chịu thả bé xuống a, vạn nhất chạy mất thì làm thế nào, vì vậy hai tay ôm Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Túy Tâm đang lau nước mắt, nói, “Đi thôi Túy Tâm cô nương, ta mang nàng đi tìm cha nàng.”

Túy Tâm tựa hồ còn do dự.

Bàng Dục vỗ vỗ bộ ngực, “Đừng sợ ! Hấn nếu như không nhận người, chúng ta đến Khai Phong phủ tố cáo hấn ruộng bỏ thê nhi.”

Túy Tâm chần chờ một lát, cuối cùng cũng đi theo Bàng Dục xuống lầu.

“Đi hướng nào ?” Bàng Dục mang theo Tiểu Tứ Tử vừa đi vừa hỏi.

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ —— Sáng sớm Cửu Cửu nói là ăn điểm tâm xong rồi sẽ đến quân doanh, ần, quân doanh thì trước khi Âu Dương Thiếu Chính có mang bé đến một lần, có vẻ như là đi về hướng Bắc.

Vì thế, Tiểu Tứ Tử một ngón tay chỉ về hướng Bắc.

Bàng Dục phết miệng, mang theo bé đi về hướng bắc, hấn còn thật cẩn thận, thuê một cỗ kiệu cho Túy Tâm ngồi, còn mình thì bé Tiểu Tứ Tử.

Trên nóc nhà, Thiên Tôn ngo ngoe xỏ mũi cong. Ân Hầu đứng ở phía sau hấn, “Uy, đi tìm người kia.”

Hồng y nữ nhân đứng phía sau Ân Hầu, “Cung chủ a, Tiểu Thanh đang ở chỗ nào vậy ? Nàng thật sự còn sống chứ ?”

Ân Hầu gật đầu, vị mỹ nữ hồng y phía sau này, là Ân Hầu coi như nhi nữ mà nuôi lớn, một trong mười đại cao thủ của Ma Cung, người giang hồ thường gọi nàng là “Hỏa Yêu” Hồng Cửu Nương.

Hồng Cửu Nương cũng thật kỳ bí, tuổi tác không rõ, xuất thân không rõ, sư thừa không rõ, bối cảnh không rõ Trên lưng nàng còn có hình xăm hỏa phụng, hơn nữa lại thiện dùng hỏa, danh khí trên giang hồ đúng là vang dội. Hồng Cửu Nương võ công sâu không thể biết, cũng không có quan chuyện bên ngoài của Ma Cung, cho nên lại càng thần bí hơn.

“Thiên Tôn” Cửu Nương tiến đến bên người Thiên Tôn, cười tủm tỉm, “Thật sự là nhi nữ của người a ?”

Thiên Tôn liếc nàng một cái, “Nếu cô nương đó là nhi nữ của ta, người chính là thân sinh của Ân Hầu.”

Ân Hầu khước miệng rút trờ, Cửu Nương lại mừng rỡ mà thẳng tiến, “Vậy Tiểu Mập mập đó thì sao ? Có thật là chất tử gò đố của người hay không ?”

Thiên Tôn nhăn mặt cau mày, Ân Hầu liền hỏi hẩn, “Người nghe được tiếng đàn đó ở đâu ?”

Thiên Tôn ngăn người , sờ cằm, “Không nhớ rõ”

“Mấu chốt chính là ở việc người không có nhớ rõ đó, đừng nói kia thật sự là nhi nữ của người, người cũng không nhớ rõ a ?” Ân Hầu híp mắt nhìn.

“Làm sao có thể.” Thiên Tôn bất mãn, bắt quá hẩn lại nhú mày, “Cái kia Túy Tâm Ta nhớ là ... cảm thấy nàng ta có điểm quen mắt.”

“Trước tiên đừng nghĩ nữa, đi theo đã.” Ân Hầu đẩy Thiên Tôn một cái, “Đừng có đáng mặt Tiểu Tứ Tử.”

Thiên Tôn đành phải đi theo, Hồng Cửu Nương nhìn trái nhìn phải, hỏi Ân Hầu, “Chiêu Chiêu đâu a ?”

“Đi lo chính sự.” Ân Hầu thuận miệng đáp một tiếng, “Buổi tối Tiểu Thanh sẽ đến Khai Phong Phủ, đến lúc đó hai tỷ muội các người có thể đoàn tụ rồi, những người khác đâu ?”

Cửu Nương quyet miệng, “Tất cả mọi người đều muốn đi, bắt quá ta sợ đến quá nhiều sẽ nhiễu loạn Khai Phong, đến lúc đó không chừng lại gây phiền cho Chiêu.”

Ân Hầu gật đầu, tỏ ý rất hài lòng.

.....

Tiểu Tứ Tử mang theo Bàn Dục một đường hướng phía bắc mà đi, hết nhìn sang hướng đông lại nhìn sang hướng tây, thật tốt tìm đường đến quân doanh.

Bàn Dục cũng cảm thấy buồn bực, tâm nói đây là đi đến chỗ nào a.

Nói đến cũng thật khéo.

Triệu Phổ cho người dẫn Mẫn Thác La lên, ở quân doanh xử lý một số chuyện, sau đó liền chuẩn bị trở về phủ Khai Phong, hẩn đã có chút đói bụng, nghĩ nếu như Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ở trong phủ, liền mang hai người đi ăn cơm.

Lúc này, vừa lúc Triệu Phổ cùng Âu Dương Thiếu Chính cưỡi ngựa ra khỏi quân doanh, đúng dịp đối mặt với đám người Bàn Dục.

Bàn Dục liếc mắt một cái nhìn thấy phía trước đến một hắc mã, con ngựa này thật uy vũ nha, lại vừa nhìn đến thấy là Triệu Phổ, nhanh nhẹn ngoan ngoan mà tránh sáng một bên, vị này là tuyệt đối không thể chọc vào a ! Chỉ là hẩn vừa mới lách sáng bên lại phát hiện Triệu Phổ đang nhìn chăm chăm mình đây, trong mắt lại tràn đầy nghi hoặc.

Triệu Phổ vì cái gì mà nhìn Bàn Dục ? Triệu Phổ nhìn cũng không phải là Bàn Dục mà chính là Tiểu Tứ Tử bị Bàn Dục bắt lấy.

Tiểu Tứ Tử vừa nhìn thấy Triệu Phổ, hai mắt liền rơm rớm nước mắt, cũng không phải là do bé sợ hãi mà là — Cuối cùng cũng đã nhìn thấy cứu tinh rồi !

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay ra, hé miệng, “Cửu”

Triệu Phổ túm lại dây cương, Hắc Kiêu đứng nhanh lại, quay ngoắt đầu, nhìn Bàn Dục cách đó không xa.

Bàn Dục không có nghe ra Tiểu Tứ Tử kêu là “Cửu Cửu”, còn tưởng là bé hướng Triệu Phổ mà kêu “Cứu mạng” đâu.

Vốn là, Bàn Dục ai cũng không sợ, chỉ sợ người của phủ Khai Phong, nhưng Triệu Phổ thì hẳn lại càng sợ, cũng không phải bởi vì mấy người này giống như Bao đại nhân, đều khiến cho cha hắn đau đầu. Mà quan trọng nhất chính là Bao đại nhân nếu có bất hẳn thì nhiều nhất cũng chỉ là đánh mấy gậy, còn biết nói lý lẽ, mà Binh mã đại nguyên soái này chính là sẽ chém người đó.

Bàn Dục hoảng hốt, theo bản năng che lại miệng Tiểu Tứ Tử.

Động tác này thành công khơi mào tức giận của Triệu Phổ.

Nguyên bản ban này Triệu Phổ vốn là chỉ buồn bực một chút, Tiểu Tứ Tử sao lại ở cùng một chỗ với Bàn Dục, nhưng mà vừa mới dừng lại, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hình như hai bên đều bị canh giữ, bé muốn cầu cứu thì lại bị Bàn Dục bịt miệng lại.

Cái này còn phải nói, Triệu Phổ còn không phát hỏa lên a, tâm nói, Bàn Dục người giỏi, ăn gan hùng mật báo rồi phải không ?

Vì thế Bàn Dục vẫn còn chưa hiểu tình huống gì, đã thấy Triệu Phổ đi đến trước mặt, một tay đem Tiểu Tứ Tử đoạt lấy.

Bàn Dục cả kinh, Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ hung thần ác sát, liền nhanh ôm cổ hắn, “Nha, không cần đánh nhau nha !”

Triệu Phổ sửng sốt, khó hiểu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng ghé vào tai Triệu Phổ lầm bầm nói chuyện vừa mới xảy ra cho hắn nghe.

Triệu Phổ nghe xong liền nhú mày, cũng không nghe rõ ý tứ — Tiểu Tứ Tử nói loạn thất bát tao cái gì, cái gì mà ăn điểm tâm đựng cái tỷ tỷ nói là khuê nữ của Tôn Tôn vì thế Tôn Tôn chạy mất, đại miêu cũng chạy mất, còn mình thì bị bắt

“Cửu Cửu vương gia.” Bàn Dục bị Triệu Phổ dọa đến hồn phiêu phách tán, bất quá lúc này hắn đã hồi phục lại, lúc trước hắn đã nói tiểu oa nhi này nhìn thật quen mắt, lúc này cũng đột nhiên nhớ tới, không phải là oa nhi ngày đó ở cùng Triệu Phổ sao, chính là nghĩa tử của Triệu Phổ.

Bàn Dục cả tâm cũng đều hồi hận rồi — Tiểu oa oa mập mạp này chính là nhi tử của vị thần y ở Khai Phong phủ kia, là nghĩa tử của Cửu vương gia, hình như gọi là Tiểu Tứ Tử.

Thấy Triệu Phổ trừng mắt hắn chỉ biết mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ, nhanh chóng xua tay, “Hiểu lầm a Hiểu lầm.”

Triển Chiêu nhú mày, Bàn Dục nhanh chóng tránh sang một bên, cừ thật a, trừng mắt cũng có thể khiến người sợ chết !

“Vương gia .”

Lúc này, cũng không biết có phải là trời giúp Bàn Dục hay không, phía trước có một con ngựa phi tới, là một thị vệ đại nội.

Thị vệ đó xuống ngựa liền nói với Triệu Phổ, “Cửu vương gia, Hoàng thượng ời tiền cung.”

Triệu Phổ gật gù đầu, cũng không có giao Tiểu Tứ Tử cho người khác, liền mang theo bé tiền cung, Triệu Trinh rất ít khi cho gọi mình lại còn gọi gấp như vậy, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi ?

Bàn Dục nhả ra khí lạnh — Tránh được một kiếp !

.....

Trên đường, Triệu Phổ hỏi Tiểu Tứ Tử chuyện gì xảy ra.

Tiểu Tứ Tử đem tất cả chuyện vừa rồi xảy ra đều nói lại một lần.

Triệu Phổ nghe xong liền dở khóc dở cười, “Túy Tâm cô nương kia là tư sinh nữ nhi của Thiên Tôn, thật hay giả ?”

Tiểu Tứ Tử vuốt cằm ngẩng đầu, cân nhắc có vẻ rất giống người lớn , “Ân Con cảm thấy không có khả năng.”

Triệu Phổ thấy bộ dáng của bé rất thú vị, liền hỏi, “Vậy hai lão nhân gia kia đem con bỏ lại mà chạy một mình a ?”

“Còn không phải sao !” Tiểu Tứ Tử quyết miệng, “Không nghĩa khí !”

Triệu Phổ cười tươi rói mà ngẩng đầu nhìn cách đó không xa.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu xấu hổ liếc mắt nhìn nhau một cái, Hồng Cửu Nương ở phía sau lại bả vào vai hai người, kéo xuống mà hướng phía xa nhìn, “Oa, cái kia chính là Triệu Phổ trong lời đồn đó sao ? Tiểu hỏa này thực suất a ! Tuy rằng có kém Chiêu Chiêu một chút, đúng rồi Thiên Tôn a, đồ đệ của người đâu ? Nghe Lam tử nói rất không tồi nha.”

Thiên Tôn liếc nàn một cái, ý tứ là —— Ngọc Đường đương nhiên là không tồi rồi !

.....

Tạm thời không đề cập đến chuyện bọn Triệu Phổ mang theo Tiểu Tứ Tử tiến cung, lại nói về việc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn đang nóng ruột đi theo Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiềm kia đến phường vải.

“Hoàng viên ngoại làm buôn bán tơ lụa, xem ra phường vải này chính là của hắn.” Triển Chiêu cảm thấy được có chút kỳ quái.

“Hoàng” Bạch Ngọc Đường nhíu mày lầm bầm, “Khai phong có một loại khăn lụa rất nổi danh, gọi là Hoàng ký, có vẻ là vật được dùng trong hoàng thất.”

“Hoàng ký sao ?” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, lúc trước cũng có nghe bọn nha hoàn trong phủ nói qua, khăn thêu Hoàng kí là vật yêu thích của các quý phi trong cung, phải một trăm lượng mới mua được một khối, còn phải chờ đến non nửa năm mới có thể lấy được hàng nữa.

“Quý như vậy sao ?” Công Tôn khó hiểu, khăn gì mà phải đến một trăm lượng ?

“Có thể là có quan hệ với vật liệu làm ra.” Bạch Ngọc Đường nói, “Khăn tay Hoàng ký đều dùng là tơ sợi y được, trong thuốc nhuộm có hương liệu, khăn tay có một hương vị thơm ngát lại bền, so với dùng túi thơm còn hữu dụng hơn, mặt các còn có được tính, có thể cầm máu, cho nên tiêu thụ rất tốt. Bất quá, chế tác rất tốn công, giá cả cũng sang quý cho nên bình thường chỉ có các vương công quý tộc mới có thể dùng.”

“Triệu Phổ vẫn đều là dùng áo lau tay, chưa bao giờ thấy hắn dùng khăn lau hết.” Công Tôn thật ra lúc này lại cảm thấy cái thói quen lười thôi lếch thếch của Triệu Phổ tuy rằng thường ngày rất bừa bãi, nhưng lúc này coi như lại là chuyện tốt.

“Không dùng làm khăn tay, cũng có thể dùng làm chuyện khác mà.” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Triệu Phổ thường ngày có thói quen gì không ?”

Công Tôn ngẩng mặt lên trời, còn thật sự suy nghĩ đâu, lúc sau lại hỏi hai người bọn họ, “Vì sao lại hỏi ta ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhướng mi một cái —— Hắn không phải là nghĩa phủ của con người hay sao ? Rõ ràng với người thân thuộc hơn một chút.

Công Tôn nhíu mày, “Cái này”

Lúc này, Hoàng viên ngoại cùng Tào Kiếm xuống xe ngựa, tiến vào phường nhuộm, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn nhảy lên nóc phòng cao nhất.

Quan sát bố phường cũng thật dễ dàng, lại không có tường cao ngăn cách cái gì, một loạt cọc gỗ được sắp xếp đều có treo phơi vải đã được nhuộm màu tốt lắm, còn có mấy vại thuốc đang nhuộm nhưng lại không có người làm.

Hoàng viên ngoại vào cửa sau, Tào Kiếm nhỏ giọng hỏi, “Nhạc phụ, người thực sự nhận lời hợp tác cùng nàng ta ?”

Hoàng viên ngoại thở dài, “Bằng không thực sự để Thụy Vân bọn họ phải chết a ? Còn có cả ngoại tôn tương lai của Hoàng gia ta nữa !”

Tào Kiếm nhũm mày, “Nhưng mà, ám sát Triệu Phổ rủi ro rất lớn, ngài xác định có thể làm được sao ?”

“Cho nên là phải làm mà không được để lại dấu vết gì.” Hoàng viên ngoại nói xong, tay vô thức mà sờ sờ đến khối vải mới nhuộm được một nửa, “Phải làm được không có sơ hở nào hết.”

Tào Kiếm gật đầu, “Vậy chúng ta nên làm thế nào ?”

Hoàng viên ngoại trầm mặc, “Tất cả đều theo kế hoạch cũ, không được cho người khác hoài nghi.”

Lúc sau, hai người ly khai phường nhuộm, Hoàng viên ngoại còn cầm đi một chút thảo dược, thuốc nhuộm cùng một tấm vải trắng.

Triển Chiêu muốn đuổi theo, Công Tôn túm lấy hắn, “Mang ta xuống xem bố phường một chút.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu với Triển Chiêu, “Hoàng viên ngoại vừa mang theo một ít dược liệu.”

Triển Chiêu túm lấy Công Tôn một cái, nhảy khỏi nóc nhà, tới bên cạnh những khối dược liệu đang phơi nắng.

Công Tôn nhìn nhìn, lại đưa tay cầm lên một ít, tựa hồ lại càng khó hiểu.

“Có vấn đề gì ?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn, bên kia Bạch Ngọc Đường đi xuyên qua đám vải vóc đang phơi, tựa hồ là muốn kiểm tra đồng vải này một chút.

“Chỉ là một chút ý cây cỏ quý hiếm mà thôi.” Công Tôn xuất ra một khối vải trắng bọc lại một ít, chuẩn bị trở về cẩn thận nghiên cứu.

Lúc này Bạch Ngọc Đường cũng đã đi tới, hỗ trợ cầm thêm một ít nhiều liệu.

“Phát hiện cái gì ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường buông tay một cái, tỏ ý đó chỉ là một bố phường bình thường cũng không có gì khác thường hết.

Triển Chiêu cảm thấy việc ám sát Triệu Phổ chính là chuyện lớn, cần đi về thảo luận một chút với Bao đại nhân, cần phải thương lượng, bàn bạc kỹ hơn.

Vì thế, ba người trước tiên quay lại Phủ Khai phong.

Bất quá trở lại phủ Khai phong rồi nhưng bọn Thiên Tôn cũng chưa có trở về.

Triển Chiêu có chút buồn bực — Lâu như vậy ?

Lúc này Âu Dương Thiệu Chỉnh mang theo nhân mã về tới, tựa hồ là đến tìm Bao đại nhân, vừa nhìn thấy Công Tôn, liền nói cho hắn biết, “Tiểu Tứ Tử ở chỗ Vương gia, vương gia tiến cung rồi, lát nữa sẽ mang nó theo về.”

Triển Chiêu nheo lại ánh mắt, “Tiểu Tứ Tử sao lại chạy đến chỗ Triệu Phổ, Ngoại công ta cùng Thiên Tôn đâu ?”

“Ách” Âu Dương Thiệu Chỉnh nói xong liền ngắc đầu.

Tất cả mọi người liền ngửa mặt, chỉ thấy trên mái hiên, Ân Hầu ngồi xổm chào hỏi mọi người, Thiên Tôn đứng bên cạnh hẩn chấp tay phía sau mà nhìn xa xăm, dáng vẻ như vậy thật đặc biệt thoát tục, đặc biệt tiên khí, chỉ có Bạch Ngọc Đường là mí mắt nháy Mỗi lần Thiên Tôn gặp chuyện rắc rối hay là sau khi chối tội là đều có biểu hiện này, quả nhiên là đã gây ra họa.

“Triệu Phổ không trở về sao ?” Công Tôn hỏi Âu Dương Thiếu Chính, “Hẩn tiến cung ?”

Âu Dương Thiếu Chính buồn bực nhìn Công Tôn, vừa rồi trong một khắc kia chắc không phải là hẩn ảo giác chứ ! Công Tôn sao lại khấn trương như vậy ?

“Tiểu Tứ Tử ở cùng chỗ với hẩn phải không ?” Công Tôn lại hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Âu Dương gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Công Tôn như thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương sờ cằm — Thì ra là Công Tôn lo lắng cho Tiểu Tứ Tử a.

Chỉ có Công Tôn biết, Triệu Phổ này nếu như là trực tiếp đánh, phỏng chừng người bình thường cũng không có đánh lại hẩn, chỉ có tiến hành oám toán, mà hạ độc chính là phương pháp tốt nhất Có Tiểu Tứ Tử ở đó, cũng có thể cho hẩn cảnh giác.

Triển Chiêu muốn tìm Bao đại nhân , nhưng mà nha hoàn lại nói, Bao đại nhân đi tìm Bát Vương gia rồi, phải buổi tối mới về.

Chính lúc này, bên ngoài một thủ vệ từ đại môn chạy vào, “Triển đại nhân.”

Bởi vì Bao đại nhân không ở đây, cho nên đám nha dịch có chuyện gì đều đi tìm Triển Chiêu.

“Ân.” Triển Chiêu thấy sắc mặt hẩn còn thật xấu hổ, hỏi, “Sao vậy ?”

“Ngoài cửa có một vị cô nương đến đây.” Nha dịch ấp a ấp úng nói.

“Cô nương ?” Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Cô nương đó tại sao lại đến ? Muốn kêu oan sao ?”

“Nàng nói là đến tìm người.” Nha dịch đáp.

“Tìm ai ?” Triệu Hổ sốt ruột, “Người mau nói nhanh cho ta, cứ ấp a ấp úng”

“Nàng nói là đến tìm cha a.” Nha dịch bị Triệu Hổ thúc giục, mọi người ở đây cũng không có chuẩn bị tốt, vì thế khi nha dịch phun ra lời này, mọi người đều là tập thể choáng váng, đương nhiên là trừ bỏ Thiên Tôn cùng Ân Hầu còn có cả.....

“Chiêu a !”

Một tiếng gọi ngọt lịm chết người đánh vỡ trầm mặc, chỉ thấy một hồng ảnh nhoáng cái trực tiếp bay từ trên nóc nhà xuống, một phen liền dính chặt trên người Triển Chiêu, hai tay còn xoa xoa mặt hẩn.

“Mặt gầy a, con ngoan, có ăn nhiều cơm không đó ?”

Triển Chiêu vừa mới nghe được thanh âm cũng liền vui vẻ, đây chính là Hồng di từ nhỏ đều cưng chiều hẩn nhất, so với nương hẩn còn cưng chiều hơn a, muốn ngôi sao sẽ không cho ánh trăng, cưng đến độ Ân Hầu cũng đều nhìn không nổi Bất quá này là trước mặt mọi người a, Hồng di lại cứ xoa xoa véo véo, Triển Chiêu cũng thật ngượng ngùng a.

Mọi người vờ như không phát hiện, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên thấy rồi.

“A?” Hồng di sau khi sờ đã nghiến, liền ghé vào trên vai Triển Chiêu nhìn phía sau, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hai mắt phát sáng, vượt cảm đoan trang —— Không tòi a !

“Khụ khụ !” Triển Chiêu đem Hồng di dìu thật tốt, Hồng Cửu Nương có thói quen, giống như thật yếu đuối mà bám dính vào trên người ta, cho nên có vẻ vô cùn thân thiết với người khác, cử chỉ cũng có sự thân mật thái quá, có chút giống như phong tao. Cũng bởi vậy mà có người thường xuyên mắng nàng không biết tiết chế, thế nhưng Triển Chiêu hiểu rõ, đây chính là do luyện công mà thành, nội lực của Hồng Cửu Nương, không giống như những người giang hồ bình thường.

“Đúng rồi.” Công Tôn lấy lại tinh thần, lại hỏi nha dịch một lần, “Người nói vị cô nương kia tới tìm ai ?”

“Tìm cha !” Nha dịch lại một lần nữa đem mọi người mới rồi tưởng mình nghe nhầm nên bình tĩnh lại giờ lại bắt đầu rơi vào mịt mù.

“Cha ?” Triển Chiêu nhìn khắp nơi xung quanh phủ Khai Phong một lần, đều là người trẻ tuổi a, hơn nữa còn đều chưa có thành hôn, bất quá cũng có mấy lão nhân chưa biết chừng cũng sớm thành gia, liền hỏi, “Ai là cha của nàng ta ?”

“Nàng ta nói Nàng ta không biết.” Nha dịch nói xong, ánh mắt dừng trên người Thiên Tôn cách đó không xa.

“Không biết cha nàng là ai ?” Triển Chiêu nghe cũng thấy thật mới mẻ, “Vậy nàng đến đây tìm cái gì ?”

Nha dịch thanh âm lại đề thấp vài phần, “Nàng nói cha nàng hình dáng vẫn còn rất trẻ, nhưng cái chính là một đầu dây tóc bạc a”

Mọi người sửng sốt, cuối cùng đều soát một cái nhìn về phía Thiên Tôn tôn đang nghiêm túc mà ngẩng mặt nhìn mấy con mèo trên đầu tường viện kia.

Triển Chiêu xoay mặt nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu cau mày, híp mắt mà gật đầu, ý tứ kia như là muốn nói — Đúng vậy, chính là đến tìm Thiên Tôn.

Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh, hỏi nha dịch, “Cô nương kia bao tuổi ?”

Nha dịch nghĩ nghĩ, “Hơn hai mươi đi ? Nàng nói nàng là lão bản nương của Đào hoa viên, tên gọi Túy Tâm.”

Lời vừa nói ra, mọi người lại hít một ngụm khí lạnh, lúc này cũng không có nhìn Thiên Tôn nữa, mà đều híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhất thời cũng có chút luống cuống, hấn tuy rằng chứng kiến Thiên Tôn gây rắc rối từ nhỏ đến lớn, có sóng gió gì mà chưa trải qua Chính là lần này gây họa thật cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ nghĩ, Bạch Ngọc Đường đi đến bên người Thiên Tôn, nhìn hấn thăm dò, hỏi, “Là nhi nữ của người sao ?”

Thiên Tôn phụng mặt, “Đương nhiên không phải.”

“Thật sự không phải ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người cẩn thận nghĩ lại xem, đừng quên.”

Mọi người khoe miệng đều run rẩy — Cái này cũng có thể quên sao ?

Thiên Tôn lại còn thật sự ngẩng mặt lên ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, “A!”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, “Thật sự là nữ nhân của người ?”

Thiên Tôn trắng mắt liếc hấn, “Chỗ nào có a, ta nhớ ra rồi, có thể ta biết mẫu thân của cô nương kia.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hợp lý a, nếu người không biết mẫu thân nàng thì lấy đâu ra nàng ta ...”

Còn chưa có dứt lời, Thiên Tôn đã túm tóc hấn, Hồng Cửu Nương ở phía sau hưng phấn đến giậm chân, vừa gật đầu với Triển Chiêu, ý kia — Đứa nhỏ này thú vị a !

Triển Chiêu cũng không biết nói gì, Bạch Ngọc Đường khi nào thì học được khôi hài rồi ?

Bạch Ngọc Đường bị túm cũng thấy đau, gãi gãi đầu nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn ôm cánh tay, “Phụ thân cô nương kia sớm đã qua đời rồi.”

Tất cả mọi người cùng sửng sốt.

Thiên Tôn thở dài, tựa hồ như nhớ lại chuyện cũ mà cảm khái, “Phụ thân nàng ta còn có chút thân phận, nha đầu kia thế nhưng lại lưu lạc đến độ phải ở Khai phong mà mở hàng điểm tâm, thế sự cũng thật vô thường a.”

59. Q.3 - Chương 59: Bí Mật Không Thể Quên

Thiên Tôn có vẻ như đã nhớ ra thân phận của Túy Tâm, nghe cách nói của hắn, có vẻ như tư sinh nữ nhi cái gì đó chẳng qua chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi.

Khi đang nói chuyện, Bao Chứng đã trở lại, còn buồn bực, “Cô nương ngoài cửa là ai?”

Triển Chiêu thấy việc đang cấp bách cũng không có thời gian cùng lúc xử lý hết mọi chuyện được, liền nói với Bao Chứng, “Đại nhân, có người muốn ám sát Triệu Phổ.”

Bao Chứng nghe xong cũng cả kinh, một bên Âu Dương Thiếu Chính tai thính, nghe thấy lập tức tới đây, “Cái gì ?”

Triển Chiêu đại khái đem chuyện bọn họ theo dõi đám người Hoàng viên ngoại nói qua một lần .

Bao Chứng hai hàng lông mày đều nhíu chặt, Âu Dương Thiếu Chính vẻ mặt cũng trầm xuống, “Ta đi tìm Trâu Lương thương lượng một chút.” Nói xong, người cũng vô ảnh.

Bao Chứng lệnh cho Triển Chiêu nghiêm ngặt giám sát toàn gia Hoàng viên ngoại kia, chính mình lại xuất môn, có vẻ như muốn tiến cung, có lẽ là đi tìm Hoàng thượng, hơn nữa tự mình nhìn chăm chăm Triệu Phổ có chút yên tâm hơn. Công Tôn cầm theo bao được thảo kia, tiến đến được lư nghiên cứu, vẻ mặt cũng rất vội vã nghiêm túc.

Lưu lại mọi người, Triển Chiêu thấy vẫn còn sớm, liền liếc Bạch Ngọc Đường , lại nhìn một chút Thiên Tôn, ý kia — Cứ để cô nương kia chờ cũng không phải là việc tốt, người giải quyết một chút đi ?

Thiên Tôn nhướng mi tỏ vẻ không có gì, Thiên Tôn liền cho người dẫn Túy Tâm lên.

Bàng Dục đưa Túy Tâm đến cửa sau đó liền chạy mất, lúc này thiếu chút nữa bị Triệu Phổ cho bay cái mạng nhỏ rồi, lúc này lại đến Khai Phong phủ, vẫn là sớm về nhà ngủ đi.

Túy Tâm vào cửa, vừa nhìn đến Thiên Tôn liền muốn khóc, không ngờ Thiên Tôn lại phun ngay lên đầu nàng một câu, “Ta không phải là phụ thân ngươi a, phụ thân ngươi đã chết rồi, ta có nghe qua nương ngươi đánh đàn, đó chẳng qua cũng là trùng hợp mà thôi.”

Túy Tâm sững sờ mà đứng đó.

Ân Hầu không nói gì nhìn Thiên Tôn — Người không thể nhẹ nhàng chút sao ?

Thiên Tôn nhíu mày — Nhẹ nhàng thế nào ?

Túy Tâm nghĩ nghĩ, hoài nghi mà nhìn Thiên Tôn, “Phụ thân Người có phải là không muốn nhận ta hay không ?”

Bạch Ngọc Đường hỏi Túy Tâm, “Phụ thân ngươi bao nhiêu tuổi ?”

Túy Tâm nghĩ nghĩ, “Ân, hắn là khoảng hơn sau mười tuổi đi...”

“Sư phụ ta hơn một trăm tuổi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người không biết nói dối, người đã nói người không phải thì nhất định người không phải.”

Triển Chiêu nhìn trời, hai sư đồ này giống nhau như đúc, nói chuyện hoàn toàn không có chút mềm mại nào.

“Vậy người biết cha ta là ai sao ?” Túy Tâm truy vấn.

Thiên Tôn vuốt cằm ngẩng mặt nhìn trời, sờ sờ cái đầu, “Không biết.”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường buông tay —— Chẳng phải đã nói hắn không biết gạt người sao, người xem, lúc nói láo sơ hở rất rõ ràng !

Túy Tâm cũng không có kích động như vừa rồi nữa, “Người có biết nhưng không thể nói, đúng không ?”

Thiên Tôn ho khan một cái, sờ sờ cái mũi.

Ân Hầu liếc mắt nhìn hắn —— Bị nói trúng đi.

“Nương ta kỳ thật cũng kêu ta đừng có tìm tung tích cha ta, nếu như hắc có tâm, nhất định sẽ tự mình đi tìm ta.” Túy Tâm thở dài.

“Lệnh đường qua đời lâu chưa ?” Triển Chiêu hỏi, hắc thật ra cảm thấy được thân thể của Túy Tâm thật quá đáng thương, bất quá cha nàng đến tốt cùng là có thân phận gì, ngay đến cả Thiên Tôn cũng giúp che giấu.

Bạch Ngọc Đường cũng thấy tò mò, có cái gì mà không thể nói a ? Hay là cha của Túy Tâm này là nhân vật có danh tiếng trên giang hồ, trong nhà đã có thể nhi ? Bởi vì người đã qua đời, cho nên không tiện nói đến Bất quá đối với cô nương người ta như vậy cũng không quá công bằng gì.

Túy Tâm sau khi hồi phục lại tinh thần một chút, nói tiếng quấy rầy, liền cáo từ.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Thiên Tôn, ý tứ —— Cứ như vậy thôi a ?

Thiên Tôn vẻ mặt mờ mịt như thể muốn hỏi “còn muốn như thế nào nữa”

“Vị cô nương này”

Lúc này, Hồng Cửu Nương đi đến vài bước, cười tủm tỉm nói chuyện cùng với Túy Tâm,

Túy Tâm vừa rồi tâm trạng nặng nề nên không có để ý, hiện giờ nhìn lại, hoảng sợ —— Tâm nói cô nương này quả thật là đẹp nghiêng nước nghiêng thành a ! Tuy rằng nhìn có chút phong tao, thậm chí còn có điểm phong trần, nhưng mà thật sự là xinh đẹp động lòng người a.

“Người cũng đừng nên quá chấp nhất, phải nên bi thương a.” Hồng Cửu Nương cùng nàng lôi kéo làm quen, “Công phu của người không tồi, học ở đâu vậy ?”

“Nương ta dạy cho ta, nói công phu tốt là có thể phòng thân.” Túy Tâm đáp.

“Àn ... Ta muốn nhìn dung mạo của người được không ?” Hồng Cửu Nương hỏi.

Túy Tâm có chút do dự, “Nương nói luôn phải che mặt.”

“Vì sao a ?” Hồng Cửu Nương bất mãn, “Người cứ che mặt như vậy làm sao lấy chồng ?”

Túy Tâm tựa hồ rất khó xử.

Hồng Cửu Nương cũng không có bức nàng, đưa nàng xuất môn, còn hẹn nàng mấy ngày nữa mang theo bằng hữu đến cửa hàng của nàng dùng điểm tâm.

Người đi rồi, Cửu nương lắc lư đi trở về, “Cô nương này đáng vẻ không tồi a, thân hình đẹp, mũi cao, ánh mắt cũng xinh đẹp.”

“Mở ra hàng gọi Đào hoa viên, tên lại là Túy Tâm” Triển Chiêu lầm bầm , “Mục Chiếu Đường có quan hệ với Đào hoa nương nương, công phẩm đưa tới lại là Túy Tâm hoa.”

“Người là cảm thấy hai người đó có liên quan đến nhau ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đào hoa nương nương đó không phải cũng che đi nửa khuôn mặt sao ?”

.....

“Ai.....”

Mọi người còn đang thảo luận, liền nhìn thấy Công Tôn đang từ trong được lư đi ra, thở dài, tựa hồ có chút uể oải.

“Làm sao vậy ?” Triển Chiêu hỏi hắc, “Có phải là tra được gì đó hay không ?”

“Không, chỉ là chút cỏ hương bình thường mà thôi.” Công Tôn bất đắc dĩ, “Nghĩ muốn nát cả óc cũng không rõ thứ này có thể dùng để hại Triệu Phổ như thế nào ?”

Triển Chiêu thấy Công Tôn cứ như ngồi trên đồng lửa, liền bảo hắc trước tiên đừng gấp gáp, bình tĩnh rồi không chừng sẽ có thể nghĩ ra được gì đó, nóng này nói không chừng sẽ loạn mọi chuyện a.

Công Tôn bắt đắc dĩ mà gật đầu, nhưng trong lòng vẫn là rầu rĩ không vui, cuối cùng quyết định tiến cung, đi tìm Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử. Triển Chiêu cũng không ngăn cản, tìm phu kiệu nha môn đưa hắn đi, mặt khác cũng phân phó ảnh vệ bảo hộ hắn.

Triển Chiêu an bài xong xuôi, muốn hỏi Bạch Ngọc Đường một chút xem tiếp theo nên làm gì đây Nhưng lại phát hiện Bạch Ngọc Đường biến mất, Thiên Tôn cũng biến mất luôn.

“Người đâu ?” Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải.

Hồng di cánh tay nhẹ nhàng mà ôm lưng hắn, “Nơi này còn rất nhiều người, con hỏi ai a ?”

Triển Chiêu xấu hổ, “Bạch Ngọc Đường đâu rồi a ?”

“Thiên Tôn nói muốn đi thăm quan Khai phong phủ một chút.” Ân Hầu ngáp một cái, “Để tránh cho tường của phủ Khai Phong bị đánh thủng hết, Bạch Ngọc Đường liền phải đi theo thôi.”

“Nga” Triển Chiêu gật đầu, mang theo Hồng Cửu Nương tiến vào viện tử của mình, vẫn còn có khách phòng, ở ngay vách với căn phòng mà Ân Hầu đang ở, vừa đúng lúc đem để Cửu Nương dùng.

Thiên Tôn ngẩng mặt chăm chú nhìn một đường đầy sân đều là miêu, cũng thật buồn bực, “Viện này có miêu yêu sao ? Nhiều mèo như vậy.”

Bạch Ngọc Đường khoe miệng hơi nhếch, “Là có một con đại miêu.”

Thiên Tôn quay đầu nhìn hắn, tiến đến trước mặt hắn, “Người gần đây tâm tình đúng thật là không tồi a.”

Bạch Ngọc Đường cũng không có phủ nhận, lại hỏi, “Cha của cô nương Túy Tâm kia rốt cuộc là ai ?”

Thiên Tôn kéo kéo Bạch Ngọc Đường, giống như trước đây, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

Thiên Tôn cơ bản có chuyện gì cũng đều nói hết cho Bạch Ngọc Đường, mặc kệ bí mật đến đâu, dù sao thì hắn cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường là người thân duy nhất.

Bạch Ngọc Đường cũng như trước đây dán lại gần chờ Thiên Tôn nói, bất quá đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, cũng có chút khó hiểu mà nhìn hắn.

Chỉ thấy Thiên Tôn lại tựa như có do dự.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc “Ngay cả con cũng không thể nói sao ?”

Thiên Tôn mếu máo, “Không phải, bất quá gần đây người có vẻ không quá đáng tin cậy.”

Bạch Ngọc Đường ánh mắt mở to chút, có chút muốn cười, “Sao lại không đáng tin cậy ?”

“Người sẽ nói cho con mèo kia.”

“Bạch Ngọc Đường biết rõ còn hỏi, “Con mèo nào ?”

“Bé mèo nhà lão Ân Hầu kia.” Thiên Tôn nhướng mi một cái, “Chuyện này có thể là chuyện nhỏ nhưng cũng có khi là chuyện lớn đó.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Người nói đi, con sẽ không nói cho ai hết.”

“Thật sự ?” Thiên Tôn vẫn không quá tin tưởng, “Người cũng Triển tiểu miêu kia quan hệ có vẻ tốt lắm a.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Triển tiểu miêu ?”

“Rất dễ gọi đi ?” Thiên Tôn tự tiểu phi tiểu mà hỏi hắn.

Bạch Ngọc Đường bật cười, “Vậy người có nói không ? Không nói ghen trong lòng rất khó chịu đó.”

Thiên Tôn vẫn sờ sờ mặt.

“Người không nói, có lẽ không đến hai ngày nữa người lại quên rồi, người cũng nói, chuyện này có thể bé nhưng cũng có thể lớn a.”

Bạch Ngọc Đường nói những lời này, triệt để đem Thiên Tôn thuyết phục thành công, Thiên Tôn tuy do dự một chút nhưng vẫn là tiến đến bên tai hắn nói vài câu.

Nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng ngậy người.

Thiên Tôn híp mắt chỉ vào mặt hắn, “Không cho phép ngươi nói ra ngoài.”

Bạch Ngọc Đường nhủ mày, “Người chắc chắn nhớ đúng chứ ?”

Thiên Tôn trừng mắt liếc hắn một cái, “Ta hay quên thật nhưng có bao giờ nhớ lầm không ?”

“Con vừa rồi mới cho người bao nhiêu bạc ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn bĩu môi một cái “Không nhớ rõ!”

“Mấy ngày trước người mua cái bình hoa kia bao nhiêu bạc ?”

“Không nhớ rõ !”

“Người bao nhiêu tuổi ?”

“Không nhớ rõ !”

“Con bao nhiêu tuổi ?”

“Không nhớ rõ !”

“Tiểu Tứ Tử mấy tuổi ?” Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn lại chuẩn bị không nhớ rõ nữa liền chỉ hắn, “Nó mới hôm qua đã nói cho người biết đó !”

Thiên Tôn “ân” nửa ngày, vươn ra ba ngón tay, “Ba tuổi phải không ?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì nhìn hắn, “Bốn tuổi rưỡi !”

Thiên Tôn xị mặt nhìn Thiên Tôn, “Ta muốn ăn cơm !”

“Người vừa mới ăn xong.” Bạch Ngọc Đường đỡ trán.

“Ăn thêm lần nữa !” Thiên Tôn giận, chấp tay sau đi quay ngoắt ra ngoài, liền tông vào Triển Chiêu đang ôm hai cái chân đệm mới đi đến.

“Thiên Tôn sao vậy ?” Triển Chiêu thấy Thiên Tôn thở phì phì, có chút buồn bực.

Triển Chiêu nhìn thấy Thiên Tôn, nhướn mi một cái, “Chuẩn bị cho ta một phòng, ta muốn ở đây !”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường phía sau, “Khách phòng Hồng đi ở rồi Người nếu không ngại thì ở cùng phòng với ngoại công ta đi.”

Thiên Tôn cau mũi tựa hồ không hài lòng, bắt quá vẫn là quay đầu lại liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Bắt lão quỷ kia ngã ra đất mà nghỉ !” Nói xong liền hằm hằm hừ hừ mà đi tranh chỗ.

Chỉ trong chốc lát liền nghe thấy tiếng Ân Hầu rống lên, “Người chiếm giường ta làm gì ? Mau đem mấy cái bình bình chậu chậu đó ra ngoài cho ta !”

Triển Chiêu quay đầu lại xem.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ đi ra ngoài.

“Người nói với hắn cái gì a ? Lại đem hắn làm cho tức giận đến vậy.” Triển Chiêu lắc đầu, “Người nên nhường nhịn hắn chút đi, dù sao cũng lớn tuổi rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu, trong lòng lại bắt đắc dĩ —— Sớm biết vậy đã không hỏi Thiên Tôn, biết được bí mật lớn như vậy mà lại không thể nói với Triển Chiêu.

“Vậy một mình ngươi quay về Bạch phủ sao ?” Triển Chiêu hỏi, “Ta sẽ giúp ngươi chiếu cố Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ , “Khai Phong phủ không còn có khách phòng nào khác sao ?”

“Không có a, gần đây người tương đối nhiều, đều đã chiếm đầy rồi, Triệu Phổ có vẻ cũng muốn ở lại đây, chỉ có trong gian phòng của Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử là còn trống một giường thôi” Triển Chiêu vừa nói xong, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã hướng về phía sân viện tử của hắn mà đi.

Triển Chiêu ôm chần theo sau.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn chần ở trong tay hắn, nói, “Ta trước tiên cứ ở phòng ngươi đi.”

“A ?” Triển Chiêu kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường cũng đã đẩy ra cửa phòng hắn, sau đó nhìn bốn xung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt nhìn đến cái giường của hắn.

“Ngươi xác định ?” Triển Chiêu đi vào, liếc thần sắc Ngọc Đường.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường không chút thay đổi mà nhìn chằm chằm giường hắn một hồi lâu, lại nhìn tường xung quanh một chút, hé miệng phun ra hai chữ, “Bần cùng.”

Triển Chiêu tức tức giận a, hai cái chần đều đập lên người hắn, “Khai phong phủ là nha môn trong sạch !”

Bạch Ngọc Đường ôm hai cái đệm chần, nhìn Triển Chiêu, “Đổi cho ngươi bộ gia cụ mới được không ?”

Triển Chiêu khoe miệng co rút, “Ngươi dám !”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Ngươi hắn là nên hỏi ta có tiền để đổi không chứ, có quan hệ gì với dám hay không dám ?”

Triển Chiêu cảm thấy tổn hơi thừa lời, “Lấy của nhà người sẽ bị coi là nhận hối lộ !”

Bạch Ngọc Đường lại càng không giải thích được, “Vậy sao ngươi mỗi ngày đều dụ ta mời người ăn cơm.”

Triển Chiêu thiếu chút nữa liền cắn phải đầu lưỡi, “Đại nam nhân không cần để ý như vậy !”

“Cho nên ta mới đổi cho ngươi bộ gia cụ tốt hơn sao.” Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Có muốn đem toàn bộ phủ Khai Phong đều đổi một lượt không ?”

Triển Chiêu liền ôm lấy cánh tay đang chuẩn bị xuất ra ngân phiếu, “Ngươi dám ?!”

Bạch Ngọc Đường dự cảm lại sắp sửa lặp lại một lần nữa những gì vừa mới nói xong, trầm ngâm một lúc lâu, “Giường rất cứng, ngủ không quen.”

“Vậy ngươi về Bạch phủ mà ngủ !”

Triển Chiêu cướp lại hai cái đệm chần, đến đối diện cấp thêm cho Ân Hầu cùng Hồng di.

Chờ đến khi Triển Chiêu quay về, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngồi ở trên giường hắn, tay đang sờ cái trụ giường.

“Uy !” Triển Chiêu vừa mới hô một tiếng, chợt nghe một thanh âm “răng rắc” vang lên.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nhảy ra, đứng ở một bên, yên lặng đếm, “Một, hai, ba”

“Oành” một tiếng.

Triển Chiêu trợn tròn mắt.

Chỉ thấy toàn bộ cái giường đều sụp, rơi xuống nát bấy, bốn cái chân giường nằm ngã chổng trơ.

Động tĩnh lớn như vậy đều gây ra chú ý ọi người xung quanh.

Ân Hầu thăm dò đi ra nhìn xem, Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đang tuần phủ qua cũng có chút buồn bực, hai tiểu cô nương đến dâng trà cũng tò mò —— sao lại thế này ? Giường trong phòng Triển đại nhân bị sụp sao ?

Triển Chiêu há to miệng ngẩng đầu lên liếc Ngọc Đường, “Ngươi.....”

Bạch Ngọc Đường còn rất thực thà mà lắc đầu, “Giường này không có chắc chắn, ngồi một cái liền sụp.”

Triển Chiêu tổn hơi thừa lời nghiêng răng kéo kẹt.

“Bất quá nếu là ta làm hỏng, ta đây sẽ đền cho ngươi một cái thật tốt.” Bạch Ngọc Đường nói xong, vỗ tay hai cái, Thần Tinh Nhi bay vào, “Thiếu gia.”

Bạch Ngọc Đường ném túi tiền cho nàng, “Đi mua cái giường, tốt một chút, lớn một chút.”

“Dạ.”

“Chậm đã !” Triển Chiêu sốt ruột, tâm nói đã thấy qua người ném bạc chứ cũng chưa thấy qua ai giống như Bạch Ngọc Đường, luôn thích ném cả túi tiền, “Phải giống như đúc cái lúc trước.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt một cái nhìn cái giường đã gãy thành gỗ vụn, nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Nó vốn có hình dạng thế nào, người vẽ ra cho Thần Tinh Nhi nhìn một chút.”

Triển Chiêu liền cảm thấy cả đầu ong ong, khi dễ hẳn không biết vẽ tranh sao ?!

“Dù sao thì cũng không được đắt tiền !” Triển Chiêu nhắc lại.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đối với Thần Tinh Nhi nói, “Người biết làm gì bây giờ sao.”

“Biết a !” Thần Tinh Nhi gật đầu a gật đầu, “Không cần đắt tiền, vậy chẳng phải là quý nhất sao !”

Bạch Ngọc Đường rất vừa lòng, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

.....

Triển Chiêu cũng chưa kịp ngăn lại, lúc chạy đến cửa thì Thần Tinh Nhi đã sớm không còn hình ảnh rồi.

Chỉ là Triển Chiêu vừa mới quay lại cửa, lại nghe đến phía sau có tiếng “răng rắc.”

Quay đầu lại nhìn xem, cái bàn vốn bốn chân đứng thẳng nay không biết tại sao bốn chân đều ngã rạp trên mặt đất, cả cái mặt bàn cũng vỡ nát.

“Nguyệt Nha Nhi !” Bạch Ngọc Đường không đợi Triển Chiêu hoàn hồn liền mở miệng, “Đi mua cái bàn giống đồng dạng, còn có tủ quần áo cũng mua một cái.”

“Tủ quần áo lại không” Triển Chiêu nói còn chưa xong, “xoạt” một tiếng, tủ quần áo liền bung, quần áo bay lả tả.

Bạch Ngọc Đường hí mắt nhìn y phục trong tủ, “Y phục cũng mua hai kiện về.....”

“Bạch Ngọc Đường !” Triển Chiêu ngay cả tên họ hẳn cũng đều rống ra, “Người đi ra ngoài cho ta !” Vừa nói, vừa đuổi Bạch Ngọc Đường ra bên ngoài.

Bạch Ngọc Đường bị hất đẩy ra khỏi phòng, Triển Chiêu “rầm” một tiếng liền đóng cửa lại, “Không cho người ở nữa !”

Bạch Ngọc Đường nhìn cửa phòng đóng chặt, xoay người, “Ta đến thăm phòng Bao đại nhân một chút, xem có gia cụ nào không chắc chắn không”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cửa phòng Triển Chiêu bị đá văng, Triển Chiêu lao tới, một phen tóm lấy Bạch Ngọc Đường, kéo vào trong phòng, “Xem như người lợi hại !”

Bạch Ngọc Đường lúc bị kéo vào, một bên khóe miệng vì kiêu, cười đặc biệt xấu xa.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn đứng ở cửa thấy được toàn bộ quá trình.

Thiên Tôn nhú mày, “Ngọc Đường sao lại làm người xấu a.”

Ân Hầu liếc mắt nhìn hẳn một cái, hai thầy trò này ở phương diện nào đó rất giống nhau, nhưng mà có một số phương diện lại là khác xa nhau.

“Uy.”

Hồng Cửu Nương ở cách vách ghé vào cửa sổ mà chặc chặc hai tiếng, “Bạch Ngọc Đường cũng thật là thú vị đi, Chiêu Chiêu nhà ta cũng không có quần chế được hẳn a!” Nói xong liền xoay mặt nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hầu.

“Hai người còn nói hẳn ngọc sao ? Đây không phải là rất thức thời còn rất phá hư nữa sao !”

Ân Hầu nhìn Thiên Tôn .

Thiên Tôn nhú mày, “Ngọc Đường nhà ta trước đây còn rất thành thật, gần đây mới càng ngày càng đáng giận.”

Ân Hầu nhăn nheo hỏi hần, “Mới trước đây là chỉ mấy tuổi ?”

Thiên Tôn trắng mắt lườm hần, mở miệng, “Ba tuổi !”

Ân Hầu quyết định không thềm cùng hần tốn hơi thừa lời, vẫn là lên giường ngủ một giấc đi.

Mới vừa nằm xuống, cũng cảm giác bên cạnh có người đẩy hần đâu, mở mắt nhìn, Thiên Tôn ngồi ở một bên, một đầu tóc bạc từ đỉnh đầu chạm đến sàn giường, mái tóc màu ngân bạch.

Ân Hầu nhìn trời, “Để làm gì ? Lại đói bụng sao ?”

Thiên Tôn nghĩ nghĩ, “Người giúp ta nhớ kỹ chuyện này, ta sợ qua ngày ta lại quên.”

Ân Hầu buồn cười, ngược một trăm năm không phải là đều như vậy sao, dù sao thì mỗi khi muốn nhớ người đều sẽ nhớ ra thôi.”

“Chuyện này nhớ kỹ rất mệt, người giúp ta nhớ kỹ đi, ta sắp quên rồi !” Thiên Tôn còn nói đến rất hợp lý hợp tình. Ân Hầu khoe miệng hợp lý hợp tình —— Sắp quên

.....

“Nhớ cái gì ?” Ân Hầu dự cảm đó nhất định là cái chuyện phiền phức gì, dù sao Thiên Tôn mỗi lần có chuyện phiền phức gì thì đều trút hết cho hần, bất quá lại vẫn không nhận được tởm.

Thiên Tôn đi qua, mái tóc màu bạc lơ đãng phấp phơ trước mắt Ân Hầu, Ân Hầu còn chưa kịp tâm động đã nghe Thiên Tôn nói vài câu bên tai.

Nói xong, Thiên Tôn đứng lên, vươn vai duỗi lưng, “Ai nha, như trút được gánh nặng a, ta hiện tại đã quên, người lại phải nhớ hết chết nha !” Nói xong, Thiên Tôn đẩy Ân Hầu vào bên trong, nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

.....

Đại khái qua khoảng nửa chung trà, toàn bộ người của phủ Khai Phong đều nghe được một tiếng sư tử hồng của Ân Hầu, “Người con mẹ nó đừng có quên ! Chính người tự mình nhớ đi, ta mới không thềm giúp người nhớ cái thứ đồ bỏ này !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đẩy ra cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Hồng Cửu Nương đang thu dọn đồ đạc, cũng chạy đến xem —— Ai nha, Ân Hầu đã lâu không phát điên như vậy a, quả nhiên muốn khiến cho Ân Hầu phát điên, nhất định là phải cần đến Thiên Tôn a.

“Người đứng dậy cho ta !” Ân Hầu túm Thiên Tôn.

Thiên Tôn ôm chần rất vô trách nhiệm mà mở miệng, “Ta đã quên rồi !”

“Người rõ ràng vẫn nhớ rõ !”

“Quên rồi !”

.....

Triển Chiêu dở khóc dở cười, quay đầu lại hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hai người họ đang chơi cái gì a .”

Bạch Ngọc Đường cười cười, nụ cười tươi có chút cứng ngắc, theo tính cách cầu sư phụ hần, chắc chắn là sẽ đem bị mật đó nói cho Ân Hầu, sau đó bản thân mình sẽ quên đi. Sư phụ hần ngay cả là chuyện của bản thân hần, nếu như hần muốn quên đi thì nháy mắt là liền quên ngay, hơn nữa sẽ tuyệt đối nghĩ không ra.

“Ai.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ thử dài.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hần, “Làm sao vậy ?”

Bạch Ngọc Đường âm thầm cười, lắc đầu.

Triển Chiêu thấy được —— Bạch Ngọc Đường có phải là có chuyện gì giấu hẩn đi ?

Đang muốn truy vấn, chợt nghe trong viện có tiếng người thét, “Thiếu gia, giường mua về rồi !”

Bạch Ngọc Đường mở cửa ra.

Triển Chiêu đi ra bên ngoài nhìn, nhất thời cũng há hốc miệng —— Thần Tinh Nhi tìm đến mười mấy người, khiêng vào trong sân chiếc giường bạch ngọc a, so với long sàng của Hoàng đế còn lớn hơn a

“Nâng ra ngoài cho ta !” Triển Chiêu kiên quyết ngăn lại cánh cửa không cho người nâng giường vào nhà.

Bạch Ngọc Đường tựa vào một bên tường cũng lắc đầu, tựa hồ cũng không có hài lòng như vậy, lầm bầm một tiếng, “Cũng không cần phải mua lớn như vậy, nhỏ chút có vẻ tốt hơn.”

60. Q.3 - Chương 60: Tuyệt Mật

Công Tôn tới cửa hoàng cung , đang định thông bẩm một tiếng , lại nhìn đến xa xa Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử đang đi ra.

Triệu Phổ ngồi trên ngựa, tựa hồ đang ngăn người suy nghĩ, Hắc Kiều không nhanh không chậm đi tới, Tiểu Tứ Tử ngồi trước Triệu Phổ, cầm trong tay một khối điểm tâm màu mật vàng, con đang ăn đâu.

Công Tôn ở cửa nhìn.

Tiểu Tứ Tử cắn một miếng cao, ngẩng mặt lên nhìn Triệu Phổ một cái, liền thấy được Triệu Phổ vẫn còn đang ngăn người đâu, liền nhéo một khối cao nhét vào miệng hẩn.

Công Tôn ôm tay có chút ghen tỵ, mình thì phải đứng đây hơn nửa ngày, Tiểu Tứ Tử cũng không có đến nhìn hẩn trước, hơn nữa —— Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ sao lại thân mật như vậy a ? Theo lý mà nói loại người như Triệu Phổ phải là loại người mà tiểu hài tử không thích nhất chứ, bộ dáng hung dữ, vóc dáng lại cao, sao lại có thể thấy hẩn vừa mắt a ?

Cuối cùng ngựa cũng đã tới trước cửa, Tiểu Tứ Tử vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Công Tôn, nhanh gọi lớn, “Phụ thân !”

Tiếng “phụ thân” này kêu cũng thật là ngọt a, ngọt giống y như mật cao trong miệng bé vậy, ngọt đến độ Công Tôn cũng quên luôn phiền não ban này.

Triệu Phổ nguyên bản tâm sự vốn rất nặng nề, bất quá liếc mắt nhìn thấy Công Tôn, tâm tư vui đùa lại lên cao, thúc ngựa tới gần, “Uy, Công Tôn, tới đón ta a ?”

Công Tôn trắng mắt liếc hẩn một cái, đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử đi.

Tiểu Tứ Tử nhào vào lòng Công Tôn, đem điểm tâm nhét vào miệng hẩn, hỏi, “Phụ thân ăn cơm chưa ?”

“Đúng vậy, cùng ăn cơm đi ?” Triệu Phổ thuận tay đáp lên bả vai Công Tôn.

“Người vẫn còn tâm trạng ăn cơm sao ?” Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ khoe miệng nhíu nhíu, tựa hồ cũng không thềm để tâm nhiều lắm, “Người cũng biết rồi a ?”

Công Tôn sững sốt, “Người biết rồi ?”

Triệu Phổ vuốt cằm, “Không thể nào a, chuyện này là cơ mật, làm sao mà người lại biết được ?”

“Người đã biết rồi mà vẫn còn một mình đi lại lung tung, ảnh vệ đâu ?” Công Tôn khấn trương, người này đã biết có người muốn ám sát mình mà vẫn làm như không có gì vậy.

Triệu Phổ nhìn nhìn Công Tôn, sờ sờ cằm, “Người với ta có vẻ không phải đang nói cùng một chuyện a.”

Công Tôn ngăn người, “Nga.”

Tiểu Tứ Tử mỉm cười nhìn hai người người một câu, ta một câu nói chuyện, tâm tình khôn hiểu tại sao lại cảm thấy rất tốt.

“Người nói chuyện gì ?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ, ngẫm lại cũng đúng, không lý do nào mà nhanh như vậy hẳn đã biết chuyện rồi.

“Ách” Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, tỏ vẻ nơi này cũng không phải nơi tốt để nói chuyện, trở về rồi nói sau.

Công Tôn muốn lên kiệu, Triệu Phổ bữu môi một cái, “Đi kiệu làm gì, chậm như vậy, lên ngựa a.”

Công Tôn thấy Triệu Phổ nghiêng người cười lên Hắc Kiêu, thuận tay đón Tiểu Tứ Tử đặt ở phía trước, lại duỗi tay kéo Công Tôn lên.

Công Tôn nhú mày, “Ba người a ? Hắc Kiêu có chịu được không a ?”

Triệu Phổ khoe miệng co rút, “Người nặng có mấy cân”

Nói còn chưa dứt lời đã lại bị Tiểu Tứ Tử véo một cái, quả nhiên, Công Tôn đã bắt đầu nhướn ày.

Triệu Phổ nhanh lên giải thích, “Nga, người so với ta nhẹ hơn có một chút a, không vấn đề gì a, Hắc Kiêu có thể gánh đến ba bốn trăm cân đi cũng không lắc lư một chút đâu.”

Sắc mặt Công Tôn đúng là đã dịu đi nhiều.

Triệu Phổ trên tay dùng lực một chút, đem Công Tôn nhấc lên.

Công Tôn thuận thế ngồi xuống phía sau hắn.

Triệu Phổ còn thể hiện một cái biểu tình thật khoa trương, “Oa Thật nặng a.”

Công Tôn sắc mặt lại tốt thêm không ít, Tiểu Tứ Tử bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

“Ôm chặt.” Triệu Phổ đối với Công Tôn ý bảo — Đến đây ! Ôm thắt lưng !

Công Tôn trắng mắt liếc hắn một cái.

“Không ôm ngã xuống ta mặc kệ a.” Triệu Phổ nói xong, thúc Hắc Kiêu chạy.

Hắc Kiêu lập tức phi nước đại, Công Tôn nhoáng lên một cái, nhanh chóng mà ôm chặt thắt lưng Triệu Phổ — Thật nhanh !

Triệu Phổ vung lên dây cương, Hắc Kiêu vui vẻ mà hướng về phía về phía phủ Khai Phong chạy, đừng nhìn Hắc Kiêu thường ngày điên điên khùng khùng, nhưng mà chạy ở trong thành cũng thật là xảo diệu, tránh đi hết người đi đường, cũng không có đụng đến bất cứ thứ gì trên suốt cả đường đi.

Công Tôn ngồi ở phía sau Triệu Phổ, có chút buồn bực Là do ngựa hay là do người đây, vì sao lại chỉ chạy ở trong thành trấn nhỏ hẹp lại mang đến cảm giác đang rong ruổi nơi trời đất bao la vậy ? Mà cái tên Triệu Phổ ngày thường vốn chẳng có tí đứng đắn nào, vừa lên ngựa cả người lại tràn đầy sinh lực.

“Uy, Triệu Phổ.” Công Tôn trạc trạc bả vai hắn.

“Gì vậy ?” Triệu Phổ vẫn đang dạy Tiểu Tứ Tử thử cảm cương điều khiển ngựa đâu, thấy Công Tôn gọi liền lên tiếng.

“Người vào cung vì chuyện gì vậy ?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ hình như đột nhiên nghĩ tới, lại phiền não, “Đừng nói nữa, Bàng phi và Mai phi cãi nhau.”

Công Tôn ngẩn người, nhú mày, “Mấy cái chuyện phi tử cãi nhau ấy a, Hoàng thượng cũng đều đem người đến để xử lý việc nhà mình a ?”

“Người không nhớ rõ sao ?” Triệu Phổ quay đầu lại hỏi Công Tôn, “Ta đã từng nói qua rồi, những phi tử đó chưa từng cãi nhau.”

“Nga.....” Công Tôn thật ra cũng nghĩ đến, “Bắt quá bọn họ có cãi nhau cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao cũng chung một cái tướng công mà, chuyện tranh giành tình cảm cũng là điều khó tránh khỏi.”

“Không phải nói vấn đề này.” Triệu Phổ lắc đầu, “Triệu Trinh có một quy tắc, phi tử một khi cãi nhau dẫn đến hậu cung sinh chuyện, mặc kệ phi tử đó được sủng ái thế nào cũng sẽ đều bị biếm lãnh cung.”

“Nghiêm như vậy a ?” Công Tôn thật ra cũng có chút bội phục Triệu Trinh, quả thật có đến mười phần tác phong của chủ nhà, sách !”

“Mấy vị phi tử đó ngay cả đầu đá ngằm cũng chưa từng có một lần, lần này lại nghe nói đến ngay cả bàn cũng đã xóc lên rồi.” Triệu Phổ bắt đắc dĩ, “Người không thấy được kỳ quái sao ? Bình thường đều là mấy cô nương trẻ ôn nhu yếu đuối, ngay đến con thỏ cũng không bắt được, lúc này lại cãi nhau đến lật cả bàn ghế.”

Công Tôn nhú mày, “Cũng đúng, hai người này đều là Tiểu thư khuê các, dù có tức giận chắc cũng không đến nỗi bạo lực như vậy đi a.”

“Còn không phải vậy sao.” Triệu Phổ lắc đầu, “Con người thật đúng là không nên tức giận, đặc biệt là nữ nhân a, nguyên bản vẫn là những cô nương rất xinh đẹp, nhưng khi tức giận lên đến cả cái mặt cũng thật khó nhìn.”

Công Tôn nghe có chút nghi hoặc, “Người nói cái gì mà biến dạng khó nhìn ?”

“Chính là cảm giác cả khuôn mặt đều biến đổi a, cái loại cảm giác khiến cho da thịt cả người cũng đều rúm ró lại á.” Triệu Phổ lắc đầu, “Đáng tiếc cho hai cái mỹ nhân.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, liền nói với Triệu Phổ, “Ta muốn đi xem hai nàng một cái”

Triệu Phổ tựa hồ có chút khó xử, “Lúc này cũng đã bị đưa tới lãnh cung rồi, có thể sẽ không tiện lắm.”

Thấy Công Tôn vẫn còn có điều nghi hoặc, Triệu Phổ dù sao cũng là dạng thông minh, lập tức hỏi, “Người cảm thấy có vấn đề sao ?”

“Àn.... người bình thường hẳn là sẽ không đột nhiên đổi tính đâu.” Công Tôn lẩm bẩm mấy tiếng, “Có thể là do trúng độc hay được thảo gì đó không ? Nhưng mà hai vị phi tử này lại đắc tội người nào ? Người nào lại có thể thần thông quảng đại mà có thể hạ độc hai người các nàng ?”

“Ai, nói tóm lại nữ nhân chính là phiền phức a!” Triệu Phổ bĩu môi, quyết định đổi đề tài khác, “Đúng rồi, người vừa rồi là định nói với ta chuyện gì ?”

Công Tôn nghĩ nghĩ, đem chuyện mình cùng với bọn Triệu Chiêu theo dõi gia viên Hoàng viên ngoại kia nói lại cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ nghe xong liền ngây người trong chốc lát, sau đó lại nở nụ cười, “A ? Một cái phường nhuộm thì có thể làm gì để giết ta ?”

“Bình thường người có thói quen cổ quái nào không ? Công Tôn hỏi hẩn.

“Cổ quái sao” Triệu Phổ thực sự sờ cằm, “Có lẽ là không ít !”

Công Tôn cũng thật bắt đắc dĩ, “Có cái nào có liên quan đến bố phường không ?”

Triệu Phổ suy nghĩ nửa ngày, “A! Ta có mặc y phục a !”

Công Tôn trắng mắt liếc hẩn một cái, thuận tay đánh cái ót hẩn, “Không mặc mới là cổ quái đó !”

Triệu Phổ vuốt vuốt cái ót, “Ta nói người, thư ngốc này, người cũng coi như là độc nhất vô nhị nhân trong thiên hạ này dám đánh đầu ta, đến Hoàng đế cũng không dám nữa.”

Công Tôn đang định nói gì đó, chợt nghe có một thanh âm truyền đến, “Các người chuẩn bị đi chỗ nào a?”

Công Tôn cùng Triệu Phổ sửng sốt, cùng cảm thấy thanh âm này thật quen tai, theo tiếng mà nhìn lại chỉ thấy Triệu Phổ đứng ở cửa lớn Khai Phong phủ, vừa hiếu kỳ nhìn lại hai người, mà hai người bonj họ mang theo Tiểu Tứ Tử, đã đi quá đại môn Khai Phong phủ, vậy mà hai người cũng không hề phát hiện.

“Ách” Công Tôn nhanh chân xuống ngựa, tay tiếp lấy Tiểu Tứ Tử.

Triệu Phổ cũng xoay người xuống ngựa, Triển Chiêu nhớ tới lúc trước Thanh di có nói phải ném đi bồn hoa Túy Tâm kia, liền nói với Triệu Phổ.

“Túy Tâm hoa sao.” Triệu Phổ nhú mày, bắt đầu tự thì thầm, “Bồn hoa này”

“Làm sao vậy ?” Công Tôn hỏi.

“A.....” Triệu Phổ hình như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Bàng Phi hình như có mang bồn hoa kia đặt ở trong viện.”

Triệu Phổ không rõ, “Để trong viện ?”

“Ta là nghe thấy tiểu thái giám bên người Bàng phi kia nói, Bàng phi với Mai phi thường ngày quan hệ rất tốt, hai người đều thích vẽ tranh, hình như là lúc vẽ Túy Tâm hoa kia thì bắt đầu tranh chấp.” Triệu Phổ vừa nói xong, chỉ thấy một thị vệ vàng chạy đến, “Vương gia, nguy rồi !”

“Lại xảy ra chuyện gì ?” Triệu Phổ vẻ mặt cũng dài ra, tâm nói, sớm biết vậy đã không thèm trở về Khai Phong phủ, trở về liền thật nhiều chuyện để làm.

“Hai thị vệ đột nhiên đánh nhau, làm Hoàng thượng bị thương.”

“Cái gì ?” Triệu Phổ kinh hãi, “Có bị thương nặng không ?”

“Cũng không nặng lắm, may mắn là Nam Cung đại nhân cũng ở đó.” Thị vệ bắt đầu kể, “Nhưng mà lần này đánh nhau lại là hai đại nội thị vệ, ngày thường rất tận tâm tại vị, lần này lại thật bất khả tư nghị, cho nên Nam Cung đại nhân mới nói cần thỉnh ngài hồi cung một chuyến, tốt nhất là người trong Khai Phong phủ cũng đi luôn.”

Triệu Phổ gật đầu, đám người Triển Chiêu cũng đi cùng, Công Tôn liền đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Ân Hầu cùng Thiên Tôn cũng theo đi xem náo nhiệt, bước nhanh đuổi kịp mấy người đi trước.

Thiên Tôn liền tều tều Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử vừa này còn nghiêng đầu nhìn bọn Công Tôn đi xa, nay quay đầu lại liền nhìn thấy Thiên Tôn, đột ngột phụng phịu.

Công Tôn hơi hơi sửng sốt, “Oa, thế là sao a ?”

Tiểu Tứ Tử quyết miệng —— Không nghĩa khí !

Thiên Tôn vẫn còn muốn chà xát bé hai cái, Tiểu Tứ Tử liền đã bị người khác đoạt đi rồi.

Tiểu Tứ Tử ngẩng đầu, chỉ thấy Hồng di cười tùm tùm nhìn bé đâu, “Ai nha, thật là đáng yêu quá đi, đến chơi với Hồng di một lát.” Nói xong liền bế bé đi.

Tiểu Tứ Tử còn buồn bực — Chơi thế nào a ?

.....

Chờ bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới rồi Hoàng cung, chỉ thấy trong cung vẫn còn đang ầm ĩ, bọn thị vệ thật khẩn trương, dù sao thì việc Triệu Trinh bị thương chính là đại sự a !

Bao Chửn cùng Bát Vương gia cùng Bàng thái sư đều ở đây, Bát Vương gia ngồi bên giường, Triệu Trinh thì vẫn còn nằm trên giường đây.

Triệu Phổ vừa thấy Triệu Trinh nằm trên giường, hoảng sợ, chạy đến hỏi, “Bị thương thế nào ?”

“Không có gì đáng ngại.” Triệu Trinh khoát tay áo, chỉ cánh tay, “Chỉ bị thương chút ở tay mà thôi, Hoàng thúc lại cứ nhất định bắt ta nằm.”

Triệu Phổ nhìn kỹ kiểm tra một chút thương thế, xác định không có nặng lắm, mới nhẹ nhàng mà thở ra.

“Sao lại thế này ?” Triệu Phổ hỏi Nam Cung.

Nam Cung thấp giọng nói, “Rất kỳ quái, hai thị vệ này đều đã theo ta nhiều năm, quan hệ cả hai cũng không tệ, không biết vì sao hôm nay lại đột nhiên bất hòa, đã đánh nhau lại còn làm Hoàng thượng bị thương.”

“Lại là đột nhiên bất hòa sao ?” Triệu Phổ nghĩ nghĩ, hỏi, “Trước khi hai người đánh nhau, bọn họ đang làm cái gì ?”

“Hai người bọn họ phụ trách thủ vệ trong sân, để tránh cho Bàng phi cùng Mai phi lại đột nhiên xảy ra xung đột, nhị vị phi tử hiện giờ tâm tình cũng không có ổn định.” Nam Cung cũng chỉ biết lắc đầu, “Hôm nay cũng không biết là ngày gì, một đám người cứ thế liên tảo bạo hấn lên.”

“Trong viện có phải có đặt bồn hoa Túy Tâm hay không ?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi một câu.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Nam Cung gật gật đầu, “Có a, đặt ở trên bàn đá trong viện.”

Công Tôn khẽ nhíu mày, “Theo như người nói bồn hoa Túy Tâm này hẳn là có vấn đề.”

Bao Chứng nghĩ nghĩ, “Đích xác rất cổ quái.”

Lưu lại Bát Vương gia cùng Triệu Trinh, những người khác cùng nhau tiến vào trong viện, lại một lần nữa vây xem bồn hoa Túy Tâm.

So với bồn hoa nhìn thấy hôm qua có chút bất đồng, bồn hoa đặt trên thạch bàn ở hoa viên lúc này dưới ánh mặt trời lộ ra màu sắc trong suốt, màu đỏ của hoa cũng càng trở lên diễm lệ, đồng thời cũng phảng phất một chút quỷ dị.

Công Tôn sờ sờ cái mũi, “A, các người có ngửi thấy mùi vị gì không ?”

“Mùi hoa.” Triển Chiêu là người đầu tiên trả lời, mũi hắn rất thính đó.

“Nơi này có rất nhiều hoa.” Bạch Ngọc Đường nhìn hoa viên bốn bên đều nở hoa sặc sỡ, ngửi được mùi hoa cũng thật bình thường.

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Là hương vị của hoa đậu tương !”

Mọi người đồng loạt trầm mặc.

“Thật sự là có mùi đậu.” Bao đại nhân cũng gật đầu.

“Mùi đậu sao ?” Bàng thái sư tiến đến bên cạnh bồn hoa Túy Tâm ngửi ngửi.

Công Tôn vừa định ngăn cản hắn, để cho hắn đừng có đến gần như vậy, lại bị Bao Chứng nhẹ nhàng túm túm.

Công Tôn quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy Bao đại nhân gương mặt đen thui lui nháy mắt mấy cái với hắn, ý tứ là —— Cho hắn thử đi.

Bàng thái sư ở bên cạnh bồn hoa ngửi hồi lâu, nhíu mày, “Lúc đầu là giống như là mùi đậu, bắt quá sau đó lại ngửi thấy một hương đào.”

“Ân.....” Bàng thái sư vừa ngửi vừa vuốt cằm nhíu mày.

Mọi người thấy hắn ngửi nửa ngày cũng không thấy có gì biến hóa, Công Tôn đã cảm thấy không lẽ là do mình quá đa tâm, chuyện này vốn không có liên quan gì tới hoa Túy Tâm hết.

Đến bên cạnh hoa, Công Tôn xuất ra một hòm thuốc, hỏi Triệu Phổ, “Có thể lấy xuống một nhánh không ?”

Triệu Phổ gật đầu, “Đánh nát cũng không vấn đề gì.”

Công Tôn vì thế xuất ra một cây búa nhỏ, đập xuống một mảnh hoa.

Triển Chiêu lúc đó cũng chăm chú nhìn chằm Công Tôn, lại cảm giác Bạch Ngọc Đường bên cạnh đột nhiên huyết huyết hắn.

Triển Chiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nháy mắt, bảo hắn chú ý đến Bàng thái sư.

Triển Chiêu nhìn qua, chỉ thấy Bàng thái sư yên lặng đi đến một bên, thuận tay cầm lấy một chậu hoa thược dược, lại yên lặng trở về.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, thái sư đi lấy một chậu hoa thược dược làm gì? Còn đang buồn bực, đột nhiên chỉ thấy Thái sư cầm chậu hoa lên, đi về phía Bao Chứng liền ném qua.

“Tử Hắc tử, hôm nay ta cùng người đồng quy vu tận!” Thái sư rít lên một tiếng, chậu hoa này nếu như mà ném xuống, Bao đại nhân xem chừng không chết cũng bị thương đến mất nửa cái mạng.

May mắn là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường động tác nhanh nhẹn, Triển Chiêu một tay kéo ra Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường thì một tay tiếp lấy chậu hoa.

Thái sư vừa thấy đập không trúng liền lại muốn xông vào đánh tiếp Bao đại nhân, may mắn Nam Cung đã mang theo một đám thị vệ đến ngăn Thái Sư lại.

Bao Chứng cũng bị dọa đến một thân đầy mồ hôi. Bàng Cát cùng hần bình thường cũng chỉ là cái vãi thông thường, Thái sư dù sao cũng là người có thân phận, hơn nữa thân thể béo phì, phản ứng cũng chậm, còn có chút trì độn, lúc tức giận quá cũng chỉ có thể tức giận giậm chân thở phì phì. Hơn nữa Bàng Cát cũng là một người thông minh, mỗi lần tức giận bất quá cũng chỉ như tiểu hài nhi sinh khi mà thôi, chưa từng thấy hần như hôm nay, đằng đằng sát khí, giống y như bị quỷ nhập vậy.

Bạch Ngọc Đường xoay tay lại điểm lại huyết đạo của Thái sư.

Công Tôn mở miệng nói, “Tìm một cái bồn đến, phải là bồn lớn, trong bồn đổ đầy nước.”

Nam Cung Kỷ dẫn người nhanh chóng đi chuẩn bị, Công Tôn lấy ra mấy bình dược hoàn, đưa chi Triển Chiêu, “Cho Thái sư ăn, mỗi loại một viên.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Thái sư là bị trúng độc hay sao?”

“Trúng độc thì chắc chắn, nhưng ta vẫn chưa biết được hần trúng độc gì, mấy bình này đều là giải dược, biện pháp tốt nhất chính là cho hần ăn mỗi loại một viên, về phần có hiệu quả hay không, còn phải chờ xem đã.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, xem ra chuyện này không có đơn giản như vậy.

Nam Cung mang bồn nước tới, Công Tôn bảo người nhanh chóng đem bồn hoa Túy Tâm bỏ vào trong nước, sau đó xuất ra một lọ dược phấn, đổ một chút bột vào trong nước, chỉ trong chốc lát, liền nhìn thấy đầy bồn nước đỏ như máu, nhan sắc thật vô cùng đáng sợ.

“Cái gì đây?” Triệu Phổ nhíu mày hỏi.

“Hoa Túy Tâm này đã được tẩm qua độc dược, cũng không biết đã ngâm bao nhiêu ngày rồi, cho nên màu sắc mới có thể tươi đẹp như vậy.” Công Tôn lắc đầu, “Mục Chiếu quốc kia quả nhiên không có hảo ý, dùng kế quá độc ác, mấy ngày nay may mắn trời không có mưa, nói cách khác nếu có mưa, này sẽ không chỉ có người trong cung trở nên táo bạo mất kiểm soát. Độc này một khi gặp mưa, ngấm vào mạch nước dưới lòng đất, lưu chuyển toàn thể Khai Phong, như vậy thì dân chúng toàn thành cũng có thể gặp nguy hiểm.”

“Gần đây ở Khai Phong đúng là có mưa rất nhiều.” Triển Chiêu nhíu mày, nói xong, nhìn thoáng qua Bao Chứng ở cách đó không xa, đang nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng.

Bàng thái sư sau khi bị ép ăn hơn mười viên dược, cũng dần tỉnh lại, thở phì phì mà xoa mặt, “Ai nha, đầu đau!”

Công Tôn nhanh đến bắt mạch cho hần, chọn ra trong số dược bình một lọ giao cho Nam Cung Kỷ, “Cho hai vị phi tử cùng hai thị vệ kia dùng, bọn họ đều là người vô tội, do trúng độc nên mới không thể không chế được cảm xúc mà thôi.”

Nam Cung Kỷ nhanh chóng cầm bình dược, hành lễ với Công Tôn rồi chạy nhanh đi đưa giải dược.

Lúc này, đại thái giám Trần công công cũng chạy tới, tựa hồ là Hoàng thượng ở bên kia cũng nghe được tin tức, biết được thì ra là Túy Tâm Hoa có chứa độc cho nên mới cho người đến hỏi một chút.

Công Tôn nói hần tới vừa đúng lúc, liền đưa cho hần một phương thuốc, bảo hần lập tức dựa theo đơn thuốc đó mà sắc được, có bao nhiêu viên tử cùng người đã tiếp xúc với Túy Tâm hoa thì sắc bấy nhiêu thuốc, tất cả mọi người đều phải dùng, cả bọn họ cũng không có ngoại lệ.

Chờ mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Triển Chiêu liền hỏi Bao Chứng, “Đại nhân.”

“Ân ?” Bao Chứng ngẩng đầu, như là vừa mới giật mình tỉnh khỏi giấc mộng vậy.

“Túy Tâm hoa này cùng với Đào hoa nương nương kia có phải là có bí mật gì không ?” Triển Chiêu hỏi cũng thật sáng khoái, “Ta thấy ngài cùng Vương gia, Thái sư gần đây đều có tâm sự nặng nề a.”

“Ách.....” Bao Chứng hé miệng thở dốc, nhìn Bàng Cát bên cạnh.

Bàng thái sư vò đầu bứt tai, biểu tình của hai người này rõ ràng là có việc nhưng lại không thể nói.

Lúc này, chợt nghe ngoài sân có người nói chuyện, “Trẫm cũng muốn biết.”

Mọi người đều nhìn qua, quả nhiên, Triệu Trinh cũng nằm không nổi nữa, đứng lên đi tới cửa viện, phía sau còn có Bát Vương gia sắc mặt tái nhợt.

Triệu Phổ nhìn ba người một chút, sốt ruột hỏi, “Các người thực ra đang làm cái gì a ? Có cái gì mà không thể nói chứ ?”

Sau khi mọi người trầm mặc một lúc lâu, chợt nghe thấy Bát Vương gia nói, “Tìm chỗ khác nói đi.”

Triệu Trinh hỏi sững sốt, lệnh cho hai bên đều lui xuống trước, mọi người tiến vào thư phòng, đóng cửa lại.

“Hoàng huynh.” Triệu Phổ hỏi Bát Vương gia, “Đến tột cùng là có chuyện gì ?”

“Ai.” Bát Vương gia bất đắc dĩ thở dài, “Chung quy thì giấy cũng không thể nào gói được lửa, quả nhiên ứng nghiệm rồi.”

“Ứng nghiệm ?” Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Ứng nghiệm cái gì ?

“Đào hoa trái, Túy Tâm hoa có quan hệ đến một cái bí văn hoàng thất, chính là điều cấm kỵ của Triệu thị ta.” Bát Vương gia nói xong, nhẹ nhàng mà lắc đầu, “Nếu như là bố cáo thiên hạ, có thể làm lung lay căn cơ của Đại Tống.”

Mọi người nghe được đều cả kinh —— Nghiêm trọng như vậy ?

“Không nghiêm trọng thì chúng ta sao phải khổ cực che giấu như vậy chứ ?” Bao Chứng lắc đầu.

Mọi người trầm mặc một lát, Triệu Trinh mở miệng, “Nói đi, không nói không chừng còn có thể xảy ra chuyện lớn đó.”

Triển Chiêu cảm thấy được trong đó còn có kỳ quái, theo thói quen đảo mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lại thấy hai hàng lông mày Bạch Ngọc Đường nhíu chặt, tựa hồ có tâm sự gì đó.

Triển Chiêu sờ sờ cằm —— Gần đây sao ai cũng có bí mật a ?

61. Q.3 - Chương 61: Di Họa

Bát Vương gia thở dài, vừa định mở miệng nói chuyện, lại nghe Triệu Trinh đột nhiên hỏi tới một câu, “Hoàng thúc, chắc không phải là một cái phong lưu sử gì đó của phụ hoàng ta đó chứ ?”

Bát Vương gia ngẩn người, sau đó là vẻ mặt tức giận, “Nói bừa gì đó, phụ hoàng người sao lại là hạng người đó được.”

Triệu Trinh nghe xong cũng nhẹ nhàng thở ra, “Vậy còn được, bằng không đột nhiên lại nhảy ra một cái tỷ tỷ hay muội muội gì đó, ta sợ sẽ chịu không nổi.”

Triệu Phổ cũng ôm cánh tay, “Không phải là chuyện như vậy sao.”

Bát Vương gia nhin không được mà chụp đầu hần một cái, “Người sao lại có thể nghĩ hoàng huynh người như vậy, đại nghịch bất đạo.”

Triệu Phổ gãi gãi đầu.

“Chuyện này, không có quan hệ với tiên hoàng.” Bao Chứng nói, “Nhưng lại là có quan hệ tới Thái tổ cùng thái tông.”

Tất cả mọi người đều ngẩn người, đều nhìn nhau một cái —— Nếu nói về Hoàng thất đại Tổng, chỉ cần có liên quan đến hai vị này thì không biết sẽ gây ra rối loạn đến thế nào.

“Ai, chuyện ân oán của tổ tông này cũng không tiện truy cứu.” Bát Vương gia khoát tay, “Nhưng mà ân oán của tổ tông lại có tình ảnh hưởng đến tiên hoàng, cũng là Hoàng huynh của ta, Triệu Hằng.”

Triệu Trinh cùng bó tay một cái —— Thấy chưa, cuối cùng vẫn là chuyện của cha hấn mà.

“Không phải là phong lưu sử, chẳng lẽ lại là chuyện tranh giành hoàng vị sao ?” Triệu Phổ hỏi.

“Trạch Lam, người có bao nhiêu ấn tượng về hoàng huynh ?” Bát Vương gia hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ vuốt cằm nghĩ, tiên hoàng Triệu Hằng cùng hấn không phải là cùng cha cùng nường, đó là nhi tử của Thúc thúc hấn, mọi người cũng không quá thân thiết, bất quá Triệu Hằng tính tình ôn hòa, có chút tương tự với Triệu Trinh, thậm chí so với Triệu Trinh còn thích an nhàn hơn nữa.

Nếu nói là ai có ấn tượng sâu sắc, người khiến hấn nhớ nhiều nhất vẫn là người năm đó ép tiên hoàng ngự giá thân chinh, Khấu Chuẩn thừa tướng.

“Là một người rất ôn hòa.” Triệu Phổ chính là không có cách nào hình dung, liền nói một câu.

Bát Vương gia cũng gật đầu, “Theo lý mà nói, Triệu Hằng không phải là con cả cũng không phải con trưởng, tại sao lại có thể kế thừa ngôi vị, hấn là các người cũng biết ?”

“Nga, chuyện này thì ta có nghe qua!” Công Tôn có lẽ là xem khá nhiều sách, “Nghe nói là năm đó Thái tông rất mê tín, có mời đến một thuật sĩ nổi danh. Thật trùng hợp, hôm đó tất cả mấy vị hoàng tử đều có mặt, chỉ có tiên hoàng do bị bệnh mà không đến được, chỉ cử đến mấy người thuộc hạ. Thuật sĩ kia sau khi nhìn qua một lượt, nói mấy vị hoàng tử ở đó đều không bằng tiên hoàng, liền xem qua tướng mạo mấy thủ hạ tiên hoàng phái đến, đều nói bọn họ sau này chính là thân cận của Hoàng đế, cho nên Tiên hoàng mới được kế thừa đế vị ?”

Công Tôn nói xong, tất cả mọi người đều gật gật đầu —— Quả thật là có nghe được tin đồn như vậy, tuy rằng mọi người đều cảm thấy việc lập thái tử một cách khinh suất như vậy cũng thật buồn cười, nhưng kết quả thật ra cũng không có được rõ ràng, dù sao thì tin đồn cũng chỉ là tin đồn, cũng không thể xác thực được hoàn toàn.

Công Tôn nói xong, chợt nghe Triệu Phổ “phốc” một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn hấn.

Triệu Phổ hỏi, “Chẳng lẽ tin đồn là giả sao ?”

Triệu Phổ sờ sờ cái mũi, “Thật ra thì, hoàng thúc có bảy người con, những người khác thì không cần nói đến, năm đó có năng lực để tranh giành ngôi vị hoàng đế nhất chỉ có ba người, Thái tử Triệu Nguyên Tá, Thứ tử Triệu Nguyên Hỉ, còn có Tiên hoàng Triệu Nguyên Hưu, Nguyên Hưu chính là tên lúc trước, sau mới đổi thành Triệu Hằng.”

Mọi người gật đầu, sau đó thì sao ? Cùng Đào hoa nường nường cùng Mục Chiếu quốc kia có quan hệ gì ?

“Sở dĩ Nguyên Hưu có thể làm hoàng đế.” Bát Vương gia thở dài, “Là bởi vì lão Đại phát điên, lão Nhị bạo tử.”

.....

“Có chuyện như vậy ?” Mọi người kinh ngạc.

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhủ mày không nói lời nào, còn đang suy nghĩ Thiên Tôn vì sao lại có liên quan đến loại chuyện này.

“Mà sở dĩ người bị điên, người bạo tử lại có liên quan tới một chuyện thật dài.” Bát Vương gia uống ngụm trà, tựa hồ đang chuẩn bị kể một cổ sự dài.

Triệu Trinh cả cầm cũng ghé vào mặt bàn mà nghe, “Hoàng thúc, chuyện này có phức tạp không ?”

“Kỳ thật cũng không tính là rắc rối.” Bát Vương gia nói, “Năm đó, thái tử có phe đi một đệ đệ của hắn, biết là ai không ?”

Triển Chiêu ngáp một cái, hắn hoàn toàn không muốn quan tâm đến loại chuyện này, Bạch Ngọc Đường cũng không biết rõ.

Công Tôn bưng chén trà uống, chuẩn bị tinh thần nghe hoàng thất bí văn.

Triệu Trinh nghiêng đầu từ trong chiếc bình thủy tinh trên bàn lôi ra một con rùa hắn nuôi, thả lên mặt bàn mà chơi với nó, vừa nói, “Là Tứ hoàng tử Triệu Đình Mỹ sao ?”

“Đúng vậy.” Bát Vương gia vừa lòng gật đầu, “Thái Tông năm đó vu cho Triệu Đình Mỹ năm đó cùng người khác liên thủ, âm thầm tập hợp binh mã chuẩn bị mưu phản, phạt đi xung quân.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẫn rầu rĩ, liền nhướn mày liếc hắn — Nói thẳng ra là vu oan kìa !

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ cười cười — Năm ấy vì tranh giành ngôi vị hoàng đế mà không từ thủ đoạn, điều này không cần nói người Đại Tống cũng đều biết cả.

“Thái tử Triệu Nguyên Tá cùng thúc thúc hắn tình cảm thâm hậu.” Bát Vương gia bất đắc dĩ mà thở dài, “Triệu Đình Mỹ sau khi bị sung quân, hắn vẫn luôn cầu tình với Thái Tông, nhưng mà kỳ quái chính là, Triệu Đình Mỹ tuổi vẫn còn trẻ, vừa rời khỏi Khai Phong không bao lâu, đột tử mà chết.”

Triệu Phổ vuốt cằm, “Nghe đồn là bị hại chết, là chết ở trên đường đến nơi sung quân.”

“Bao nhiêu tuổi ?” Công Tôn hỏi.

“Không đến bốn mươi.”

“Vậy thì chết thật kỳ quái, đương nhiên cũng không thể loại trừ trường hợp do không hợp khí hậu mà đột nhiên phát bệnh.” Công Tôn vuốt cằm.

“Thúc thúc vừa chết thì cháu lại điên rồi?” Triển Chiêu hỏi, “Có chút kỳ quái a.”

“Nguyên Tá nổi điên kỳ thật còn có nguyên nhân khác, là bởi vì tranh giành tình cảm.” Bát Vương gia lắc đầu, “Thái Tông rất yêu thương thứ tử Nguyên Hỉ, đối với mấy nhi tử khác cũng không chú ý nhiều, kỳ thật cũng có thể hiểu được, Nguyên Hỉ ngày thường cao lớn, uy mãnh, hơn nữa lại thập phần thông minh, rất có tướng đế vương, chỉ tiếc là năm hai mươi bảy tuổi, lúc vào triều đột nhiên nói ngực bị đau, lúc thái y đến xem mạch, đã chết rồi.”

“Ngực bị đau ?” Công Tôn nhướn mày, “Hắn vốn sinh ra đã mang bệnh sao ?”

“Đương nhiên không phải.” Bát Vương gia lắc đầu, “Thân thể hắn thực sự rất tốt !”

“Vậy chết thật kỳ quái, chắc không phải ăn phải thứ gì đó, hay là bị trúng độc ?” Công Tôn là một lang trung, tổng cảm thấy mấy vị hoàng tử này sống thật quá khó khăn, lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận.

“Vấn đề nằm ở nương tử của hắn.” Nghe ngữ khí Bát Vương gia, tựa hồ đã bắt đầu nói đến chính sự.

“Nguyên Hỉ tuổi trẻ tràn đầy hứa hẹn lại được sủng ái, đường công danh tương lai vô cùng rộng mở, hắn cái gì cũng tốt, thể nhưng lại cố tình đi yêu thích một nữ nhân không thích hợp với mình.”

“Không thích hợp là sao ?” Triển Chiêu lần đầu tiên nghe người ta dùng từ như vậy để nói về một nữ nhân.

“Thứ thê cần thực nữ, gia đình bá tánh bình thường còn yêu cầu như vậy, huống chi là Hoàng tộc. Triệu Nguyên Hỉ được sủng ái như vậy, nói không chừng sau này còn có thể làm Hoàng đế, như vậy thì phu nhân của hắn không phải sẽ trở thành Hoàng hậu sao ? Cho dù không phải là thực nữ đi chăng nữa, nhưng cũng nên bình thường một chút, ngoan hiền một chút. Hoặc đơn giản là tìm về một tài nữ sắc sảo cũng không sao..... Hoặc cũng không được thì mang về một cái Đại tiểu thư xinh đẹp bốc đồng, cái đó cũng có thể tạm chấp nhận.” Bát Vương gia buông tay một cái, “Nhưng mà Trương phu nhân này, lại là một yêu nữ a !”

“Yêu nữ ?” Mọi người mở to hai mắt — Lần đầu nghe nói tới !

“Vị Trương phu nhân này lai lịch rất khả nghi, phụ mẫu trong nhà đều mất cả, một mình tha hương cầu thực, đến Khai Phong phủ mở cửa lâu để duy trì sinh kế, nàng thật ra cũng là một người tinh thông cầm nghệ.” Bát Vương gia ngẩng mặt, hồi tưởng, “Nữ nhân này a, kỳ thật cũng có chút hơn người, nghe nói nàng rất có mị lực. Nếu nói về xinh đẹp, có lẽ nàng chỉ là hấp dẫn hơn người thường chứ không phải là tuyệt sắc mỹ nhân, nếu bàn về tài năng nàng cũng là tài năng hơn người nhưng cũng chưa là tài năng nhất, theo lý mà nói, Triệu Nguyên Hỉ đã gặp qua nhiều nữ nhân như vậy, dạng mỹ nữ nào mà chưa thấy qua ? Vậy mà lại bị Trương mỹ nhân này mê hoặc đến chết đi sống lại.”

Triệu Phổ nhủ mảy, “Có thể nàng ta sinh ra nghèo khổ, nhưng sao lại nói nàng ta là yêu nữ ?”

“Triệu Nguyên Hỉ là điển hình cho loại người không thích mỹ nhân chỉ cần giang sơn, rất chuyên tâm triều chính lại hùng tâm bình bưng, chưa bao giờ trầm mê thanh sắc, Thái tông vốn đối với hắn thực rất yên tâm, hắn cũng cho tới lúc đó, chưa từng làm sai chuyện gì. Nhưng mà từ khi yêu mến Trương Mỹ nhân, nhất là sau khi đem nàng đón vào trong phủ, Nguyên Hỉ liền thay đổi hoàn toàn, ngày càng trở lên ngu ngốc, lại có khi không yên lòng, biểu hiện cũng ngày càng kém cỏi.”

“Dù sao thì cũng là người trẻ tuổi mà.” Triệu Trinh nâng quai hàm, “Ngẫu nhiên mê muội đến mất hết lý trí cũng có thể hiểu được.”

“Nhưng mà có người lại nói với Thái Tông, Trương phu nhân là yêu nữ, nàng thường xuyên mua một chút tiền giấy vàng, nén thơm, lại còn dưỡng độc xà cùng trùng độc trong viện mình, trong nhà lại còn thờ cúng tà phật, mặt khác Nàng đem đủ loại hoa đào trong phủ Nguyên Hỉ, không biết dùng phương pháp gì, đem hoa đào này chăm nở đến dị thường xinh đẹp.”

“Hoa đào ?” mọi người dường như nghe được chút tin tức liên quan đến án tử, đương nhiên chỉ nói đến Hoa đào cũng không nói rõ được chuyện gì.

“Vị Trương phu nhân kia dâng hương tể bái trong sân, niệm chú một ngày một đêm, Triệu Nguyên Hỉ cũng chẳng quan tâm, còn đối với nàng càng thêm sủng ái, hắn vốn cũng có mấy vị mỹ nhân cơ thiếp ở trong nhà, cũng có mấy người xuất thân danh giá, vốn rất được sủng ái. Nhưng từ khi Trương Mỹ nhân đến, Triệu Nguyên Hỉ cũng chẳng thêm quan tâm đến mấy nữ nhân khác nữa, chỉ là toàn tâm toàn ý với Trương mỹ nhân. Có điều Trương Mỹ nhân tâm cơ quá nặng, tính tình lại táo bạo, chỉ cần thấy cơ thiếp nào không vừa mắt là liền phân phó thuộc hạ trực tiếp đánh đập, có vài vị mỹ nhân cũng bởi vậy mà chết đi. Những mỹ nhân đó cũng là người có bối cảnh, còn không ít nhân duyên chính là có lợi cho việc tiếp quản triều chính của Triệu Nguyên Hỉ sau này, là Thái tông tự mình tuyển chọn cho hắn, thế nhưng lại gây loạn đến chết người, làm sao để trả lại công đạo ấy vị đại thần này ?” Bát Vương gia lắc đầu, “Hoàng thượng trên triều lệnh cho Triệu Nguyên Hỉ phải đuổi Trương Mỹ nhân ra khỏi Khai Phong, Nguyên Hỉ lại vì thế cãi lại Thái tông.”

Tất cả mọi người kinh ngạc — Nghiêm trọng như thế ?

“Thái Tông trong cơn tức giận đã mạnh mẽ lên án Triệu Nguyên Hỉ, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.” Bát Vương gia bất đắc dĩ, “Nguyên bản vốn là nhị hoàng tử Triệu Nguyên Hỉ mọi mặt đều hơn người, nay lại vì một nữ nhân mà đắc tội không ít người, thiếu chút nữa còn mang cả tiền đồ của mình mà phá hủy.”

“Vị hoàng thúc này cũng thật quá thái quá đi.” Triệu Trinh cũng cảm khái.

“Chuyện kỳ quái nhất cũng không phải chuyện này.” Bát Vương gia sắc mặt cũng ngưng trọng, “Có một việc, trực tiếp chọc giận Thái tông.”

“Chuyện gì ?” Mọi người tò mò.

“Trương mỹ nhân thế nhưng lại muốn xin Nhị hoàng tử, vào tiết thanh minh vì nàng mà lập đàn cúng tế, nghĩ muốn chiêu hồn song thân phụ mẫu đã chết nhiều năm của nàng, nghe nói khi đó không khí thật vô cùng quỷ dị, nàng ta đem tro cốt của phụ mẫu chôn dưới tàng cây đào trong viện, để cho Nhị hoàng tử niệm chú chiêu hồn, còn cho hắn dùng không ít đan dược chính mình luyện ra. Chuyện này dọa cho thái giám bên người nhị hoàng tử sợ hãi, suốt đêm tiến cung nói cho Thái tông biết, Thái tông rất tức giận, hạ lệnh

đem Trương Mỹ nhân bắt giữ, đem Nguyên Hỉ giam giữ trong cung, đồng thời, một lần đem tất cả hoa đào trong cung của Nhị hoàng tử đều đốt hết!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Này cũng thật triệt để !

“Sau đó thì sao a ?” Công Tôn hỏi.

“Sau đó lại xảy ra chuyện kỳ quái.” Bát Vương gia nói, “Hoàng thượng mời ngự y, cùng với thuật sĩ nổi danh nhất lúc đó Cũng chính là người đã tiên đoán tiên hoàng có thể đăng cơ tiến cũng, khám cùng chữa bệnh cho Nhị hoàng tử. Ngự y nói Nhị hoàng tử là ăn phải quá nhiều đan dược không tốt cho thân thể, hẳn kê ít thuốc, để cho Nhị hoàng tử ỏi ra ba ngày ba đêm, cuối cùng thần trí cũng tựa hồ thanh minh không ít.

Sau khi Nhị hoàng tử thanh tỉnh, lại không còn mê luyến Trương Mỹ nhân nữa, vì thế Hoàng thượng càng xác định, nhi tử của hắn vốn là đứa con ngoan, chẳng qua là vị yêu nữ mê hoặc nên mới biến thành như vậy mà thôi.

Vị thuật sĩ kia sau khi nhìn thấy pho tượng cổ quái mà binh sĩ mang về từ phủ của Nhị hoàng tử, nói với Hoàng thượng, vị Trương Mỹ nhân này đích thực là một yêu nhân, am hiểu vu thuật, pho tượng kia thật giống như vu cổ, mà ở trong giá đỡ của tượng phật, thuật sĩ tìm được một phiến giấy dùng máu viết lên ngày sinh tháng đẻ của Triệu Nguyên Tá cùng Triệu Đình Mỹ.”

Mọi người nghe đến đó, cũng nhin không được mà lú lười.

“Là vị Trương phu nhân kia nguyên rửa nên mới hại chết Triệu Đình Mỹ cùng bức điên thái tử Triệu Nguyên Tá sao?”

Triệu Trinh nhú mày.

Nàng đại khái là muốn bảo toàn việc Triệu Nguyên Hỉ có thể đăng cơ, nàng có thể khống chế được Nguyên Hỉ, cũng là không chế được thiên hạ.” Bát Vương gia âm thầm cười, “Vị thuật sĩ kia nói, loại chú ngữ này gọi là Đào hoa chú, mà vị Trương Mỹ nhân kia rất có thể là vu nữ thờ phụng Đào hoa nương nương.”

Tất cả mọi người đều bất đắc dĩ mà lắc đầu — Triệu Nguyên Hỉ thật đúng là đem cái yêu nữ tâm thuật khó lường về nhà rồi.

“Thái Tông nguyên bản muốn hạ lệnh thiêu sống nàng, nhưng mà Nguyên Hỉ lại cầu tình.”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, “Chẳng lẽ Triệu Nguyên Hỉ thật sự có cảm tình với vị Trương Mỹ nhân kia sao ?”

“Àn..... Nguyên Hỉ nói niệm tình đã từng là vợ chồng, liền tha cho nàng một mạng đi.” Bát Vương gia nói tiếp, “Nhưng mà tội chết có thể miễn, nhưng mà tội sống khó tha, vì vậy để tránh cho Trương Mỹ nhân kia lại đi hại người, liền áp dụng cho nàng một hình phạt.”

“Hình phạt gì ?” Triển Chiêu nghe đến đây, liền biết chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

“Làm mù hai mắt, cắt lưỡi, chặt đứt hai tay.”

“A.....” Mọi người không nhin được mà hít một ngụm khí lạnh.

Triệu Trinh lắc đầu, “Còn không bằng giết nàng cho rồi.”

“Vốn là có thể yên ổn tiến hành, nhưng lại xảy ra chuyện không hay.” Bao Chứng nói, “Trương Mỹ nhân được phát hiện ra có thai.”

Mọi người đều nhướng mi một cái —— Uy , là huyết mạch của hoàng tộc đó a.

Thái tông liền hạ lệnh đem nàng nhốt lại, chờ sinh xong thì tính, thế nhưng

Bát Vương gia nói, “Nguyên Hỉ lại kiên quyết phải hành hình ngay, còn nói, cho dù là có mang, chỉ cần lưu lại cái bụng là được, mất miệng cùng hai tay đều vô dụng.....”

“Ác như vậy sao ?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, “Chắc không phải chủ ý nguyên rửa chết huynh đệ hắn này, là của hắn đi ?”

Triệu Trinh nâng cằm gật đầu, “Tám phần là vậy, vậy tại sao lúc đầu không để cho nàng bị thiêu sống, lúc đó có thể còn chưa biết nàng mang thai đi, Triệu Nguyên Hỉ muốn lưu lại mạng nàng có lợi gì cho hắn ?”

“Chuyện này không khiến cho Thái tông hoài nghi sao ?” Triệu Phổ hỏi.

“Ai biết được ? Dù sao thì Thái Tông cũng không có điều tra chuyện này, hơn nữa còn làm theo ý tứ của Nguyên Hỉ, hành hình ngay lập tức.” Bát Vương gia nói tới đây, thở dài, “Nhưng mà ai mà ngờ được, không tới ba ngày sau, trời đột nhiên giáng xuống thiên hỏa, vừa lúc giáng xuống căn phòng giam giữ Trương Mỹ nhân, gây ra đại hỏa: Lửa chạy hừng hực, thị vệ muốn vào cứu người, nhưng lại cứu không được, chỉ nghe thấy tiếng Trương Mỹ nhân vang lên trong màn lửa, nàng nói lớn, ‘Triệu Nguyên Hỉ, ngươi là tên phụ tình, ta giúp ngươi dùng Túy Tâm hoa diệt trừ người muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế với ngươi, ngươi lại lợi dụng xong thì hủy bỏ, giang sơn xã tắc này không phải của ngươi, ngươi cả đời cũng đừng mong làm được hoàng đế, còn nữa, ngươi nợ ta Đào hoa trái, sẽ có một ngày ngươi phải trả lại, ta sẽ ở dưới âm tào địa phủ chờ ngươi !’”

“Nàng bị chết cháy sao ?” Triển Chiêu hỏi.

Bát Vương gia lắc đầu, “Không biết, chờ đại hỏa qua đi, binh sĩ không có tìm được thi thể hay thi hài nào trong đám cháy hết, mà là tìm được một đóa hoa đào không hề bị tổn hại chút nào.”

“Lại là hoa đào.....” Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, “Trương thị có nhắc tới việc dùng Túy Tâm hoa trợ giúp Triệu Nguyên Hỉ tiêu diệt người cùng hắn tranh giành ngôi vị hoàng đế, còn nói rằng Triệu Nguyên Hỉ nợ nàng Đào hoa trái nữa.”

“Đào hoa trái không phải là chỉ có cầu mới nợ sao ?” Triển Chiêu buồn bực, “Nói như vậy, ban đầu Triệu Nguyên Hỉ đem Trương Mỹ nhân đón về cũng không phải là mê luyện nàng, mà là để cho nàng nguyên rửa Triệu Nguyên Tá, nhưng không nghĩ đến việc chính mình cũng bị khống chế.”

“Cũng có thể, nhưng kết quả thế nào cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì không bao lâu sau, Triệu Nguyên Hỉ cũng đột nhiên bạo tử tại Hoàng đình.” Bát Vương gia thở dài một tiếng, “Thái Tông rất tức giận, sai người lùng bắt Trương Mỹ nhân, nhưng mà cuối cùng cũng không có manh mối, hắn cũng cảm thấy hận không tan, liền sai người đem thi hài của phụ mẫu Trương Mỹ nhân đều thiêu hết, đồng thời tất cả những người có quan hệ tới nàng đều đẩy ra biên quan, nhưng mà đến cuối cùng cũng vẫn không cách nào tìm được vị Trương Mỹ nhân thần bí kia. Không lâu sau đó, hoàng thúc cũng bệnh mà qua đời, Nguyên Hưu liền đăng cơ.”

Mọi người nghe xong câu chuyện thật dài của Bát Vương gia, cùng cảm thấy chuyện này quả thật là có chút phức tạp.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, chỉ thấy trên mặt hắn cũng thật bình tĩnh, vì thế liền nhướn mày nhìn hắn, nháy mắt với hắn — Có quan hệ với cái bí mật của ngươi sao ?

Bạch Ngọc Đường không nói tiếng nào, bất quá cũng không thể đối mặt mặt với Triển Chiêu, xoay mặt nhìn hướng khác.

Triển Chiêu nheo lại đôi mắt, lại chuyển sang bên kia Bạch Ngọc Đường, mở to đôi mắt mà nhìn thẳng hắn, ánh mắt kia như muốn nói ——— Nói cho ta biết đi !

Bạch Ngọc Đường lại xoay mặt sang hướng khác, không cách nào nhìn thẳng đôi mắt đá mèo của Triển Chiêu !

Triển Chiêu thấy hừn không nói, lại chạy sang hướng bên đó, hai mắt tiếp tục nhìn thẳng hắn ——— Nói nghe chút đi ! Ta không nói cho người khác mà.

Bạch Ngọc Đường cùng hắn nhìn nhau một lát, liền đi qua, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, sau khi nói xong, Bạch Ngọc Đường nhìn trời ——— Hắn thế nhưng lại phản bội sư phụ hắn, chỉ bởi vì nhìn nhau có một chút Bất quá chuyện này cũng không tính là phản bội sư phụ, dù sao thì sư phụ hắn cũng đã quên, hơn nữa, Triển Chiêu cũng không phải là ngoại nhân.

Triển Chiêu nghe xong, sờ cằm cân nhắc ——— Thì ra là có chuyện như vậy a, nhưng có vẻ không có liên quan nhiều lắm đến án tử này nha !

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— Đúng vậy, cho nên giờ tạm thời không nói có vẻ sẽ tốt hơn.

Triển Chiêu cười —— Ta sẽ không nói cho người khác biết !

Bạch Ngọc Đường không hiểu sao lại cảm thấy cao hứng —— Đúng vậy, là không nói cho người khác biết!

Bao Chứng ở xa xa nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hình như là dùng mắt câu thông, liền liếc nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu nhìn trời.

Bao Chứng có chút buồn cười, mở miệng, “Triển hậu vệ.”

“Ân?” Triển Chiêu nhìn Bao Chứng.

“Người hay là đi tìm một chút xem vị Trương mỹ nhân kia ở nơi nào.”

Triển Chiêu ngăn người, chỉ vào chính mình, “Ta sao ?”

Bao Chứng gật gù đầu, “Ân, phải nhanh một chút a.”

Triển Chiêu khoé miệng rút rút, quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường có chút thanh thoi mà nhìn hắn, ý tứ như muốn nói —— Thấy chưa ? Cái này mới gọi là cáo già !

“Ta cũng cùng đi !” Triệu Phổ tựa hồ đối với chuyện này cũng vô cùng hứng thú.

“Chia làm hai hướng điều tra có vẻ tốt hơn.” Bàng thái sư đột nhiên mở miệng, “Một bên điều tra theo hướng giang hồ, một bên theo hướng triều đình.”

Tất cả mọi người ngăn người, lập tức nhìn Bàng thái sư.

Triệu Trinh nhíu mày, hỏi, “Thái sư nói lời này, là hoài nghi có quan viên tham dự vào sao ?”

Bát Vương gia tựa hồ cũng không quá hiểu được, nhưng Bao Chứng lại ho khan một tiếng, gật gù đầu, cho nên nói nếu muốn đoán được tâm lý của kẻ gian, tốt nhất là tìm tới kẻ gian !

Triệu Trinh truy vấn, “Có đối tượng hoài nghi sao ?”

Bàng thái sư không nói, liếc mắt nhìn Bao Chứng một cái, ý tứ rõ ràng —— Tra án là chuyện của người.

Bao Chứng đáp lời, “Hoa túy Tâm này hạ độc ở Khai Phong, lại hạ ngay trong hoàng cung, hơn nữa lại có người muốn ám sát Cửu Vương gia...”

“Cái gì ?” Triệu Trinh đứng lên, “Ai ám sát hắn ?!”

Triệu Phổ khoát tay, “Có vẻ như vẫn đang trong kế hoạch thôi.”

Triệu Trinh nhíu mày nhìn chằm chằm Bao Chứng chốc lát, ngồi xuống, “Ta nếu như đã chết, Cửu thúc cũng chết, vậy là người đó có thể kế thừa ngai vị phải không ?”

Triệu Phổ ngửa mặt lên trời nghĩ nghĩ, “Người cũng không có con nối dòng, không phải là Hoàng huynh ?”

Bát Vương gia nhanh chóng xua tay, “Không thể nào, ta cũng đã nhiều tuổi, cho dù có nói cũng là danh không chính, ngôn không thuận, nhưng thật ra là có một người”

“Ai a ?” Mọi người cùng tò mò, chẳng lẽ Triệu Trinh còn có huynh đệ khác ?

“Triệu Nguyên Tá Cũng chính là vị Thái tử đã từng bị hoa Túy Tâm kia đầu độc mà phát điên a.” Bao Chứng nhắc nhở, “Hắn bây giờ vẫn còn sống, gọi là Kim Lăng Mục, hắn có một nhi tử tên Triệu Duẩn Sinh, nghe nói cũng là trí dũng song toàn.”

“Việc này chẳng lẽ là có quan hệ với Triệu Nguyên Tá sao ?” Triển Chiêu cũng cảm thấy manh mối có chút rắc rối, không cần thận có thể sai hướng.

“Trương Mỹ nhân còn bắt vô âm tín, huống chi Triệu Nguyên Hỉ đã chết, cừu thù của nàng cũng đã báo, nhiều năm như vậy không có động tĩnh gì, không có lý do gì lại đột nhiên xuất hiện, chỉ có giải thích này là hợp lý nhất.”

Triệu Trinh lẩm bẩm, “Ai cuối cùng là người có lợi nhiều nhất, ai là chủ mưu, cần phải tra ra hẩn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trao đổi ánh mắt —— Ai nói Triệu Trinh là người thành thật, về chuyện này có thể sánh ngang với Triệu Phổ, rất cơ linh.

Mọi người mỗi người đều đi làm chuyện của mình, tạm không nói đến người khác, nói đến chuyện của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Bao đại nhân bụng đầy ý xấu, lại phái Triển Chiêu đi tra án, tất nhiên cũng có liên quan đến Bạch Ngọc Đường, bởi lẽ hẩn nhất định cũng đi theo giúp đỡ một tay.

Ra khỏi cửa cung, đến một nơi vắng người, Triển Chiêu liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nói như vậy là Thiên Tôn nhận thức Trương mỹ nhân a ?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Hẩn xác thực nói, Túy Tâm chính là nhi nữ của Triệu Nguyên Hỉ đã chết và Trương Mỹ nhân, một vị công chúa.”

“Nàng tên gọi là Túy Tâm, mở ra chính là Đào hoa viên, nhưng cô nương nay lại có chút tỉnh tỉnh mê mê, không giống như là có liên quan đến chuyện này.” Triển Chiêu ôm cánh tay, “Chúng ta đến chỗ nào điều tra bây giờ ?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Còn có một manh mối chúng ta còn chưa có tra mà.”

“Cái gì a ?” Triển Chiêu buồn bực.

“Thanh di của người a.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Triển Chiêu lập tức nhớ tới, “Đúng vậy !” Dứt lời liền kéo Bạch Ngọc Đường chạy đến phía khác.

“Để làm gì vậy ?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Cùng ta đi chọn một phần lễ gặp mặt.” Triển Chiêu nói, “Thuận tiện cũng mua một phần lễ vật cho Thiên Tôn.”

Bạch Ngọc Đường thật tò mò, “Đang yên đang lành sao phải mua lễ vật cho sư phụ ta ?”

“Người đương nhiên là phải bỏ công phu đồ dành người a !” Triển Chiêu nói xong, đưa một ngón tay chỉ chỉ phía sau, “Người bán đứng người a, người xem cả mặt đều tức giận kìa.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh nhìn lại, chỉ thấy Thiên Tôn không biết từ bao giờ đã ngồi chồm hổm cách bọn họ không xa, ngồi trên đỉnh sư tử đá trước cửa nhà người ta, nâng cằm, vẻ mặt thật mất hứng.

Bạch Ngọc Đường lùi về phía sau từng bước.

Ân Hầu dựa vào bên cạnh sư tử tím tím vạt áo Thiên Tôn, “Người không phải là đã quên rồi sao ?”

Thiên Tôn gật đầu, “Đã quên a !”

“Vậy người còn tức giận cái gì ?”

“Nhưng ta không có quên là đã bảo hẩn không được nói cho người khác a !” Thiên Tôn trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Thằng nhãi con tiểu tử, ngay cả sư phụ mà nó cũng dám bán đứng!”

Thì ra là nhị vị lão nhân không chịu được tò mò, chạy đến hoàng cung nghe lén, vì thấy mà nhìn thấy tất cả, Thiên Tôn cái này tức giận a !

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, thật sáng suốt mà theo Triển Chiêu đi mua lễ vật.

.....

Bọn họ đi rồi, Ân Hầu liền hỏi Thiên Tôn, “Cái kia Trương Mỹ nhân gì đó, có phải là Trương Hoa hay không ?”

Thiên Tôn nhìn hần, “Người cũng nhận thức sao ?”

Ân Hầu gật gật đầu, “Cái ả độc phụ kia cũng không phải là dễ đối phó, không biết ai tiểu quỷ nay có ứng phó nổi không.”

“Không sợ, còn có người mà !” Thiên Tôn xầu xa cười.

Ân Hầu hơi sững sốt, “Ta sao ? Người đi có vẻ hợp lý hơn Dù sao người cũng quen thuộc hơn ta a!”

Thiên Tôn cúi đầu suy nghĩ, “Người không nhớ rõ sao ? Người con bà nó sao cũng hồ đồ rồi ? Ta quên chứ sao ?”

Nói xong liền nhảy xuống khỏi sư tử đá, chấp tay sau hông, quơ quơ một đầu tóc bạc, cứ thế nguây nguẩy mà đi, vừa đi còn vừa lầm bầm, “Ngọc Đường nhà ta còn muốn đi mua cái lễ vật gì a ? Ta muốn nghiền mực mà Đường Thái Tông dùng.”

Ân Hầu nhìn trời, cũng lắc lắc đầu muốn đi, chỉ thấy trên bầu trời một con chuồn màu đen bay ngang qua.

Ân Hầu hơi sững sốt, ngẩng đầu, sờ cằm —— Hần sao lại tới đây ? Chắc không phải cái thuật sĩ năm xưa chính là hần đây chứ ?

62. Q.3 - Chương 62: Đoạt Mệnh Hoa

Cái gọi là có tiền có thể mua được cả ma quỷ, Bạch Ngọc Đường không chỉ có tiền, mà còn là rất rất có tiền, vì vậy hần thật sự sáng khoái cấp Thiên Tôn nghiền mực cổ mà Đường Thái Tông đã dùng qua.

Thiên Tôn nhận nghiền mực, ngay lập tức liền quên mình vì cái gì mà giận Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu liền tổng kết một chút —— Thiên Tôn quả thật rất dễ dụ.

Lúc trở lại Khai phong phủ, cũng không sai biệt lắm là lúc mặt trời lặn, bọn hạ nhân trong phủ cũng bắt đầu chuẩn bị cơm chiều.

Mọi người trước tiên ngồi thương lượng đối sách, vẫn là chia nhau mà hành động, Triệu Phổ mang theo người đi điều tra chuyện Triệu Nguyên Tá, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường ở nhà chờ Diêu Tổ Tổ đến cung cấp manh mối, điều tra manh mối của Trương Mỹ nhân năm đó.

Vị Hoàng thúc Triệu Nguyên Tá trước đây này vẫn luôn luôn điệu thấp, không hề lộ diện, vẫn luôn ở tại Vân Huyền biệt viện phụ cận Khai Phong dương lão, nhi tử hần nghe nói quả thật rất có khả năng nhưng cũng không giữ trọng trách gì, hai người bọn họ đều là Hoàng gia cho an nhàn hưởng thanh phúc bái.

“Triệu Duẩn Sinh này, nói như thế nào cũng là một hoàng thân quốc thích, nếu thật như lời đồn là văn võ toàn tài, sao lại không thấy hần đến Khai Phong cầu một chức quan a.” Triệu Phổ cảm thấy có chút buồn bực.

“Có thể là không muốn làm quan a. ?” Công Tôn híp mắt, “Bằng không thì chính là kẻ cố giấu đi nanh nhọn, lòng lang dạ thú, phải làm vậy để tránh bị người phát hiện đi!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, “Thư ngốc, gian thật đó !”

Công Tôn trừng mắt liếc Triệu Phổ một cái, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đến một bên dứt táo cho bé.

Thiên Tôn cùng bé song song ngồi một chỗ, chân tựa vào ghế, còn đang chuyên tâm nghiền cứu nghiền mực trong tay.

Thiên Tôn bưng nghiền mực, cao thấp, tả hữu đánh giá một lượt, thỉnh thoảng còn “chặc chặc” hai tiếng.

Tiểu Tứ Tử cũng tiến đến nhìn, “Tôn Tôn, nghiền mực thật không tồi a.”

“Thật tinh mắt !” Thiên Tôn đem nghiền mực đặt vào tay Tiểu Tứ Tử cho bé nhìn, “Đường Thái Tông từng dùng qua đó !”

Tiểu Tứ Tử há hốc miệng, “Tôn Tôn, lát nữa người viết cho con chữ a!”

Thiên Tôn vỗ vỗ ngực, kia ý tứ như là —— Cứ giao cho ta !

Đem nghiên mực cất kỹ, Thiên Tôn liền nhìn Ân Hầu vẫn đang nghiêng đầu nhìn một mảnh trời đen tối mịt bên ngoài cửa sổ, vượt đám râu ngắn ngắn trên cằm mà suy nghĩ.

Triển Chiêu bưng cái chén trà đến sau lưng Ân Hầu, cũng ngẩng mặt nhìn cùng hắn, “Ngoại công, nhìn cái gì a ?”

Ân Hầu quay lại nhìn nhìn Triển Chiêu, “Ân”

“Ân ?” Triển Chiêu tò mò nhìn hắn, “Mấy người a ?”

“Ân.....” Ân Hầu lại ừ một tiếng, Thiên Tôn bĩu môi, “Muốn thả thì đi nhà xí đi !”

Ân Hầu trắng mắt liếc hắn một cái, “Người không thấy bẩn a !”

Thiên Tôn híp mắt, “Có bản lĩnh thì đừng có ị !”

Tiểu Tứ Tử túm túm tay áo Thiên Tôn, người này bộ dáng nhả nhận như vậy, giống như thần tiên, sao lại nói chuyện thô lỗ như thế, giống hệt như lưu manh vậy.

Ân Hầu tựa hồ còn có chút tâm sự, cau mày lăm lăm, lâu lâu, “Không đến mức đó đi ?”

“Uy.” Bất lấy cánh tay Ân Hầu mà lắc lắc hai cái, Triển Chiêu nhìn chăm chăm hắn, ý như là nói —— Có manh mối gì nói ra đi a.

“Không xác định lắm.” Ân Hầu vượt cằm do dự, nghĩ đến đây lại lắc đầu, hung tợn mà trừng mắt nhìn Thiên Tôn đang chơi kéo bao bố với Tiểu Tứ Tử, tâm nói —— Đều là do cái người này, chính mình muốn quên lại đem đồng phiền não đẩy cho hắn, hắn là muốn quên cũng quên không được, lại càng nghĩ càng nhiều, Vì thế lại ôm càng nhiều phiền não, chuyện này có có thể lớn, có thể nhỏ nữa.

Triển Chiêu cảm thấy ngoại công nhà mình thật khó dụ, không như Thiên Tôn, rất dễ dỗ dành, Thiên Tôn thì chỉ cần lấy cái gì mà hắn thích đem đến là có thể thỏa thuận được, ngoại công hắn thì ngược lại, mềm rắn gì cũng không ăn thua.

Bất quá a, Ân Hầu kỳ thật cũng có một nhược điểm trí mạng, đương nhiên, nhược điểm này cũng chỉ có Triển Chiêu biết !

Ân Hầu vẫn còn đang suy nghĩ, chỉ thấy Triển Chiêu đi sang một bên.

Ân Hầu quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, thấy Triển Chiêu còn đi thật là xa, còn đang bưng chén trà nhìn hắn một cái —— Ánh mắt kia, giống như vừa mới tức giận vậy. Triển Chiêu từ trước đến nay luôn vui tươi hơn hử, không dễ dàng mà tức giận, nhưng hắn một khi tức giận, toàn thể Ma cung cao cao thấp thấp mấy trăm người, đều phải gấp gấp a, đương nhiên, gấp gấp nhất vẫn chính là Ân Hầu.

“Khụ Khụ.” Ân Hầu ho khan một tiếng, vội vàng chạy đến bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhăn mặt, tránh xa một chút.

Bạch Ngọc Đường thấy được một màn này, có chút ngạc nhiên —— Tiểu bằng hữu đang giận nhau sao ?

Ân Hầu cuối cùng cũng là bại trận, đến xin khoan dung, “Được rồi, cùng lắm là nói co người là được.”

Triển Chiêu lập tức ngẩng đầu cười khanh khách.

“Là có chuyện như vậy, ta mới rồi trên đường trở về, thấy được một con chuẩn màu đen.” Ân Hầu nói.

Triển Chiêu ngẩn người, những người khác cũng nghe hắn nói —— Con chuẩn màu đen làm sao vậy ? Chuẩn không phải đen thì là trắng a, tuy rằng chuẩn đen cũng ít gặp nhưng cũng không phải hiếm lạ gì, sao lại có liên quan đến vụ án a ?

Duy chỉ có Thiên Tôn đang uống trà liền buông cái chén, nghĩ nghĩ, “Chuẩn ? Chính là con chuẩn kia sao ?”

“Con chuẩn kia ?” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Chuẩn mà hai người cũng quen biết a ?”

Mọi người tiếp tục nhìn Ân Hầu, Ân Hầu gật đầu, “Chính là con chuẩn đó.”

Thiên Tôn hơi há to miệng, nghĩ nghĩ, sau đó lắc lắc cái đầu, “Quên đi, ta cũng đã quên rồi, càng ít hơn một việc.” Nói xong liền ôm lấy Tiểu Tứ Tử, “Đói chết, chúng ta đi ăn cơm được không ?”

“Tuyệt a !” Tiểu Tứ Tử vừa rồi đói bụng, Công Tôn có cho bé ăn táo, càng ăn càng đói a, liền ôm lấy Thiên Tôn, “Tôn Tôn, chúng ta đến khách điểm đối diện ăn đi!”

“Được!” Thiên Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử bỏ chạy, bỏ lại Ân Hầu đang cảm thấy tổn hơi thừa lời với hân phía sau.

Triển Chiêu kéo kéo Ân Hầu, ý kia —— Tiếp tục a!

Ân Hầu thở dài nói, “Con chuẩn kia không phải là chuẩn bình thường, Tôn Vượng, các người đã nghe qua tên này chưa ?”

Triển Chiêu ngẩng mặt lên nghĩ nghĩ.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, “Chuẩn vương Tôn Vượng sao ?”

Triển Chiêu buồn bực, chuyện giang hồ nhiều như vậy, nhưng từ trước đến nay hân nghe được cũng không có ít, không có lý do nào lần này Bạch Ngọc Đường có biết mà mình lại chưa từng nghe qua a Cái gì mà Duẫn vương chứ ? Chẳng lẽ lại là người bán măng sao ? (duẫn có nghĩa là cây măng)

Bạch Ngọc Đường thở dài mà nhìn Triển Chiêu —— Là Chuẩn vương không phải Duẫn vương.

Triển Chiêu xoa xoa cằm —— Hình như đến giờ cơm rồi a.

Ân Hầu thật ra cũng thật buồn bực, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lão quỷ kia đã từng nói cho người nghe sao ?”

Bạch Ngọc Đường lắc lắc đầu, “Con nghe đại tẩu nói qua.”

Triển Chiêu cũng cảm thấy kỳ quái, đại tẩu của Bạch Ngọc Đường là nữ nhi của Dược vương, thần y Mẫn Tú Tú, cũng có liên quan đến chuyện này sao ?

“Chuyện là thế này.” Bạch Ngọc Đường nói, “Trước ta đã từng nói qua, đại ca từng bị bệnh nặng.”

Mọi người đều nhìn Công Tôn —— Đúng vậy, Bạch Ngọc Đường quen biết Công Tôn chính là bởi vì hân đã từng cứu sống Lô Phương.

“Lúc đại ca bệnh nặng tưởng không qua khỏi, đại tẩu có đi cầu một vị thuật sĩ, vị này có vẻ rất thần bí, là do cha nàng Dược vương nói với nàng, chỉ cần tìm thuật sĩ này hỏi một câu, nếu như hân nói là sẽ chết vậy thì có cố cũng cứu vô dụng, còn nếu như hân nói là còn có thể cứu, vậy thì chắc chắn sẽ sống.” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói, “Người đó ở đâu không một ai biết, nhưng mà hân luôn mang theo bên mình một con chuẩn lớn màu đen. Con chuẩn này so với con chuẩn bình thường thì lớn hơn nhiều, trên bụng còn có một vết màu trắng, người ta gọi là chuẩn vương. Mà chủ nhân của nó gọi là Tôn Vượng, là một vị thần tiên sống, có thể nhìn thấu thiên cơ.”

“Nga.....” Tất cả mọi người đều gật đầu, xem như đều hiểu được, xem ra vị Tôn Vượng này chính là một thầy toán a.

“Thế sau đó có tìm được không ?” Triển Chiêu truy vấn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hân nói đại ca ta là có thể cứu chữa, cuối cùng quả nhiên không chết.”

“Khó như vậy mà cũng có thể tìm được a ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cũng cười đến bất đắc dĩ, “Có thể nói là mà xui quỷ khiến.”

“Thầy tướng này chính là thầy tướng năm đó đoán trước tiên hoàng có thể đăng cơ sao ?” Triệu Phổ hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu gật đầu, “Kỳ thật hân tên thật cũng không phải là Tôn Vượng.”

Mọi người đều kiên nhẫn lắng nghe.

“Hắn họ Sài.” Ân Hầu mở miệng, “Tên gọi Sài Vọng.”

“Họ Sài ?” Công Tôn nhú mày, “Vương thất tiền triều họ Sài, sau khi thái tổ lên ngôi, không ít các hoàng tử hoàng tôn đều thay tên đổi họ, chắc sẽ không.....”

Triệu Phổ nhìn Ân Hầu —— Là có chuyện như vậy a?

“Đúng là có chuyện như vậy ?” Ân Hầu nói, “Cái tiểu bằng hữu kia thiên phú dị bẩm, tính toán chuyện gì cũng cực chuẩn, không đúng phải nói là hắn tính toán hung cát vô cùng chuẩn xác, chết hay không chết chỉ cần hắn nói một lời là đã định rồi!”

“Người họ Sài hắn là rất hận Triệu thị mới đúng.” Triển Chiêu nhú mày, “Chẳng lẽ năm đó hắn cố ý nói cho Thái Tông, nói Triệu Nguyên Hưu thích hợp làm hoàng đế sao ?”

Ân Hầu khước miệng hơi nhếch lên, “Năm đó nhiều hoàng tử hoàng tôn như vậy, người vô dụng, yếu đuối lại sợ phiền phức nhất chính là Triệu Nguyên Hưu !”

Mọi người bật cười —— May mắn là Triệu Trinh không có ở đây, nếu không nói lão cha hắn như vậy, không chừng hắn trở mặt.

“Sài Vọng là hy vọng đại Tổng sẽ bị chôn vùi trong tay Triệu Nguyên Hưu cho nên nói dối Thái Tông, để cho hắn được kế thừa ngôi vị hoàng đế sao ? Nếu nói như vậy, năm đó việc hại chết Triệu Nguyên Hỷ, bức điên Triệu Nguyên Tá hắn cũng có phần ?” Triệu Phổ nhú mày, “Bất quá xem ra lần này hắn tính toán không có chuẩn a, Đại Tổng còn thật thịnh vượng, thiên hạ dưới sự trị vì của Hoàng thúc ta còn thật thái bình nữa.”

“Hắn là không tính đến chuyện nhảy ra một cái Khấu thừa tướng a, hơn nữa cũng không có tính đến việc, con người dù có thiên mệnh nhưng mà người cũng có thể phá trận, giải phong thủy, cho nên vận mệnh là cũng có thể thay đổi được.”

“Ngoại công, người từ trước đến nay đều không tin chuyện này a.” Triển Chiêu hỏi Ân Hầu.

Ân Hầu cười cười, “Người có thể sửa đổi thiên mệnh cũng không phải là cái lừa gạt gì, mà là một cao nhân độc nhất vô nhị.”

“Rất cao sao ?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trăm miệng một lời, có thể khiến cho Ân Hầu gọi một tiếng cao nhân, chẳng phải thật là rất cao ? Lại còn là duy nhất không có người thứ hai nữa!

“Sư phụ của Thiên Tôn a.” Ân Hầu nói một câu dọa ọi người nhảy dựng.

Bạch Ngọc Đường lăm lăm, “Thì ra hắn thật sự có sư phụ.”

Ân Hầu khước miệng cũng co rút, “Không có sư phụ thì võ công chẳng lẽ là trời sinh sao ?”

Vừa mới nói hết câu, mọi người đã đồng thanh hỏi, “Chẳng lẽ không phải trời sinh a ?”

Ân Hầu có vẻ thật rất bất đắc dĩ, đám tiểu tử này cả ngày đều là suy nghĩ kỳ lạ, lạ chẳng khác gì Thiên Tôn này, già mà không lớn nổi.

“Nói thật, đừng nói gì người bình thường, ngay cả người có thiên phú dị bẩm cũng rất khó có thể luyện đến được cảnh giới của hai người a.” Triển Chiêu không khỏi cảm khái, “Quả nhiên võ lâm trước kia so với bây giờ oanh liệt hơn nhiều, võ lâm bây giờ thật là càng ngày càng kém hơn a.”

“Chúng ta khi đó khắp nơi đều là tranh đấu, hơn nữa trời đất lay chuyển, anh hùng đều là sinh ra trong thời loạn là gì.”

Ân Hầu cười, “Hiện giờ, thái bình thịnh trị, mấy cái anh hùng đều còn mãi ôm lão bà, nhi tử ngồi cạnh hỏa lò, ai còn muốn tranh đấu, muốn oai phong nữa.”

Mọi người đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với Ân Hầu, Thiên Tôn thời trẻ nổi danh kia. Bởi vậy những lời này thực sự cũng chọc cười mọi người rồi.

“Sài Vọng đột nhiên lại xuất hiện ở Khai Phong, chẳng lẽ là sau nhiều năm im hơi lặng tiếng như vậy, nay lại là sóng gió nổi lên sao ?”

Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta lại cảm thấy không thể nào, hẳn là có nguyên nhân nào khác.” Ân Hầu tựa hồ không đồng ý, “Kỳ thật năm đó, Sài Vọng vốn đã biết vận số của Sài gia đã hết, có một số việc lại không thể nào thay đổi được, nếu như là phải để cho sinh linh đồ thần, chi bằng quy y phật gia, cho nên hắn mới đổi tên thành Tôn Vượng, trở thành một hòa thượng nhân tản vân du, chuyên làm việc thiện. Ta mấy năm trước có gặp qua hắn một lần, cùng uống chút rượu, tán gẫu một chút cũng rất vui vẻ. Hắn có vẻ là từ nhỏ đã nuôi chuẩn, lại dùng tên giả Tôn Vượng, cho nên nhiều người mới gọi hắn là chuẩn vương Người biết hắn không nhiều lắm ! Sau đó hắn cũng cứu không ít người, có một lần một thôn xóm phát hiện ôn dịch, hắn lại chạy cả một chặng đường dài, đem Dược vương cũng chộp tới xem bệnh cứu người, cho nên hai người đó mới trở thành bằng hữu.”

“Có chuyện như vậy a.” Tất cả mọi người gật đầu, nay hắn đột nhiên đến Khai Phong không biết vì mục đích.

Mọi người còn đang trò chuyện, chợt thấy Hồng Cửu Nương đen mặt xông vào.

“Hồng di, ai chọc người tức giận vậy ?” Thần Tinh Nhi vốn đến mời mọi người đi ăn cơm, ở cửa gặp được Hồng di, liền nhanh chóng hỏi thăm.

Cửu Nương thở dài, vỗ vỗ vai nàng, “Tiểu cô nương, Bạch phủ các người có nhiều người hay không ?”

“Nhiều a!” Thần Tinh Nhi gật đầu, không quên bổ sung, “Không nhiều lắm nhưng cũng không ít ! Ngài nói phải cần bao nhiêu người đi.”

“Xả ra chuyện gì ?” Ân Hầu ghé vào bên cửa sổ hỏi.

Hồng Cửu Nương đi đến trước mặt Ân Hầu, mở tay , trong bàn tay có cầm một vật, đưa cho Ân Hầu xem.

Chỉ thấy trong tay nàng là một con bọ cánh cứng, màu vàng, trên lưng còn có một điểm đỏ.

Ân Hầu nhíu mày.

“Làm sao vậy ?” Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Triển Chiêu cũng đang nhíu mày.

“Thanh di đã xảy ra chuyện, bọ cánh cứng mang theo máu là cách mà Ma cung dùng để cầu cứu !” Triển Chiêu nói, “Không xong rồi, có thể là bị phát hiện thân phận hay không ?”

“Ta vừa mới đến kim đình dịch quán, người Xa quốc kia một bóng cũng không thấy.” Hồng di gấp đến độ đứng ngồi không yên, “Nàng làm sao thế này a, thật khó khăn mới đại nạn không chết, nếu như là không thể gặp mặt được, ta chắc điên mất !”

Ân Hầu xua tay, bảo nàng chớ có kích động, Triệu Phổ phân phó Âu Dương Thiếu Chính mang theo hoàng thành quân đi tìm người, Bạch Ngọc Đường cũng phái Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi cũng đi tìm.

“Không bằng chúng ta cũng đi tìm xem.” Triển Chiêu đề nghị.

Công Tôn phát tay, “Các người đi đi, ta cần nghiên cứu hoa Túy Tâm, ở nhà chờ giúp các người, nếu như là người đến đây, ta sẽ phái người đi thông báo.”

Trời lúc này đã tối đen, mọi người đều xuất môn, chia ra các hướng mà đi tìm kiếm Diêu Tổ Tổ, cũng chính là Thanh di kia.

Trong khách điểm đối diện, Tiểu Tứ Tử ăn xong rồi đang ghé vào cửa gặm cánh gà, nhìn thấy một đoàn người từ cửa Khai Phong phủ chạy ra, sau đó phân thành bốn phương tám hướng mà đi, quay đầu lại hỏi Thiên Tôn, “Tôn Tôn a, Cửu Cửu bọn họ đều ra ngoài nha!”

Thiên Tôn đi tới nhìn thoáng qua, hắn cũng không có lưu ý đến đám người chạy phía dưới mà là chủ ý đến chỗ xa xa, trên một nóc nhà, có một người ngồi chồm hổm.

Hơn nửa đêm, người nọ một thân hắc y bay trong gió đêm, nếu không phải nhãn lực Thiên Tôn tốt, căn bản là không có nhìn thấy.

Người nọ đứng ở chỗ rất cao, nhìn xuống toàn bộ Khai Phong, cuối cùng, chỉ thấy bóng đen “sư” một tiếng, đuổi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, thân pháp cực nhanh, nội lực cũng rất cao, khiến cho Thiên Tôn nhú mày thật sâu —— Không xong, chuyện xấu!

Tiểu Tứ Tử còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm giác chính mình cũng “hư” một tiếng, bị Thiên Tôn theo cửa sổ khách điểm mà bay ra ngoài.

Chờ hẩn hiểu được tình hình, bé đã ngồi trong lòng của Thiên Tôn.

Công Tôn còn đang mở sách, đột nhiên cửa bị một trận “gió” thổi ra, chờ hẩn buông sách đã thấy Tiểu Tứ Tử ngồi trên chân mình, giống như là bị gió thổi đến vậy.

Công Tôn nháy mắt mấy cái, véo véo mặt Tiểu Tứ Tử, lại rút khăn lau miệng cho bé, cánh gà cũng chưa có gặm hết, “Con làm sao mà về được a?”

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, “Ai nha, Tôn Tôn hình như còn chưa có trả tiền cơm a.....”

.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không biết làm sao để tìm được Diêu Tổ Tổ, nhưng Triển Chiêu so với người khác thì quen thuộc người Khai Phong hơn, tìm đến mấy người hỏi, có người nói lúc chàng vạng xác thực nhìn thấy mấy vị cô nương ngoại tộc đi ra khỏi Kim đình dịch quán, có vẻ là đi về hướng đông.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhú mày —— Đông sơn ? Không khỏi khiến cho người ta liên tưởng đến rừng đào.

Hai người thay đổi lộ tuyến đến thẳng rừng đào, muốn xem đến tột cùng là có chuyện gì, bóng đêm càng ngày càng tối, đêm nay cũng không biết tại sao, đặc biệt lạnh.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời, khê nhú mày —— Có mây, ánh trăng đã bị che mất.

Hai người một đường thẳng mà đi cho nên đi cũng rất nhanh, nhưng mà không hiểu sao, suốt cả đường đi đều cảm thấy được có tiếng bước chân sau lưng.

Triển Chiêu theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hẩn một cái —— Nếu như chỉ một người nghe thấy thì có thể là nghe nhầm hay là ảo giác, hai người đều nghe được thì không thể là ảo giác nữa rồi Nhưng mà lúc này cả hai người bọn họ đều hoàn toàn không có cảm thấy được khí tức ở sau người bọn họ, nguyên nhân chỉ có hai cái. Thứ nhất người theo phía sau bọn họ kia, nội lực so với bọn họ còn cao hơn rất nhiều, cao đến độ bọn họ cũng không thể nghe được khí tức, chỉ là vì sao lại có thể nghe được tiếng bước chân a ? Thứ hai, người đi theo phía sau họ, không có hơi thở, thể nhưng trên đời này, ngoại trừ người chết làm gì có người sống mà lại không thở.

Hai người quay đầu lại nhìn thoáng qua, hai bên đường nhỏ tối đen đều là cây bụi, có thể nhìn ra rất xa phía sau, ngoài khoảng không quang đăng trụi thì hoàn toàn không có người.

Hai người theo bản năng mà nhìn các lùm cây xung quanh —— Chẳng lẽ lại ở trong rừng ?

Đang muốn tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên —— Trong rừng có động tĩnh.

Hai người dưới chân cũng dừng lại, còn có mấy con dơi đêm cũng bị cả kinh, từ trong rừng bay ra, bay vào rừng rậm bên kia.

Theo con dơi bay đi, ‘lạch cạch’ một tiếng, có cái gì đó dừng lại ở trước mặt Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, liền nhú mày, là một tờ giấy màu vàng, bên trên còn có hoàng chỉ, có vẽ một hình một đạo phù chú quỷ dị.

Mà hoàng chỉ rơi xuống đất lại nghe thấy tiếng lạch cạch, thì ra đạo phù chỉ đã bị người ta vo thành phi tiêu phóng tới, phía trên hoàng chỉ hình như còn cắm một đồ vật gì đó, theo ánh trăng trong đêm hôn ám, hai người thấy rõ ràng, đó là một đóa hoa màu đỏ Hình dáng có phần quen mắt.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, hơi hơi nhướn mi, Triển Chiêu gật đầu —— Túy Tâm hoa !

“Cái bùa gì ?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng hỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm bùa chú kia thật lâu, trước kia ở Ma cung có một lão nhân thích nhất nghiên cứu bùa chú, hẳn trước kia bị lão nhân đó ôm để trên đùi ép ghi nhớ một ít bùa chú, trong số đó, lão gia tử còn bảo hẳn nhớ kỹ, đây là một trong những đạo bùa “hung” nhất, gọi là Bùa đoạt mệnh.

“Xem ra.” Triển Chiêu nói nhỏ với Bạch Ngọc Đường, “Có người muốn mạng của chúng ta.”

Bạch Ngọc Đường thật ra cũng rất bình tĩnh, nghĩ nghĩ, “Có người muốn mạng của người thật ra cũng không lạ, nhưng mà vì sao lại muốn cả mạng của ta ?”

Triển Chiêu ngẫm hiểu, cười, “Nói cách khác ha ta thực ra đã phát hiện ra cái gì đó, chỉ là hai ta cũng chưa có nghĩ đến thôi.”

“Bất quá đã được người ta nhắc nhở như vậy, ta cũng đã nghĩ ra a.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Người cũng nghĩ ra rồi chứ ?”

Triển Chiêu “A” một tiếng, “Chắc không phải là.”

Lúc này, trong rừng chợt có một âm thanh âm trầm truyền ra, “Người thông minh đều có chung một khuyết điểm.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rút cuộc đã tìm được phương hướng thanh âm, nhìn về phía cánh rừng, cái thanh âm kia đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng,

“Mệnh đoán !”

63. Q.3 - Chương 63: Tam Thập Lục Túc Thủ

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe được thanh âm kia, cũng biết là gặp phải cao thủ, người này nội lực có lẽ là tương đối thâm hậu, hơn nữa còn giỏi dùng lực, không chế nội kinh còn rất thuần thực.

Bất quá Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không phải là cái loại thấp kém gì, vừa nghe được động tĩnh, đại khái đều biết được đối phương sẽ ra chiêu số gì.

Lúc Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhưng Triển Chiêu cũng không có quay đầu Quả nhiên, một bóng người đi vòng qua hai người, đến phía trước, dừng lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời phát hiện được người nọ,, nhìn sang, cảm thấy có chút kỳ quái

Người này mặc một thân đen đậm, hơn nữa cũng không phải là y phục dạ hành, mà là một loại y phục màu đen, trên đầu còn trùm một chiếc khăn màu đen, chỉ lộ ra hai con mắt, từ chiếc khăn che mặt có thể thấy hình dạng khuôn mặt bên trong có chút cứng nhắc, có lẽ bên trong còn đeo mặt nạ.

Hai người theo bản năng mà nhìn nhau một cái —— Xem ra phỏng đoán không sai.

Người nó khoanh tay đứng trước mặt hai người, thân hình không cao, cũng không có cường tráng, nhưng mà công phu lại tựa hồ rất tốt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không nhớ nổi trên giang hồ khi nào thì lại xuất hiện một nhân vật số một như vậy, có được nội lực thế này, phải là những lão nhân.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều trao đổi một ý tưởng, dĩ nhiên hai người bọn họ không cần phải nói ra miệng cũng có thể hiểu được đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi —— Không bằng thử một lần ?

Triển Chiêu tỏ vẻ đồng ý.

“Thế nào , sao lại không dùng chân diện để gặp người vậy ?” Triển Chiêu mỉm cười hỏi hắc y nhân kia, “Hoàng tiểu thư.”

.....

Một câu nói, quả nhiên chỉ thấy hắc y nhân kia chấn động một cái, cười lạnh, “Quả nhiên đủ thông minh.”

Nói xong, nàng đưa tay kéo một cái, miếng vải đen trên đầu rơi xuống, bên dưới còn có một mặt nạ quý màu trắng, cũng lấy xuống, dưới mặt nạ, còn không phải chính là Hoàng Thụy Vân sao.

Hoàng Thụy Vân kia không phải là đã bị Mục Chiêu Đường bắt cóc cùng với mẫu thân của nàng rồi sao, nhưng mà giờ đây lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, lại còn là một võ lâm cao thủ nữa.

Đối phương tựa hồ cũng có chút khó hiểu, nhìn một chút Triển Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hai người, làm thế nào mà đoán được thân phận của ta ?”

Triển Chiêu nói, “Người nội lực đã cao như vậy, đương nhiên ngày đó chúng ta theo dõi người, vô tình bắt gặp một màn Mục Chiêu Đường bắt cóc các người kia, người đã biết chúng ta có mặt ở đó đi ?”

Hoàng Thụy Vân tự nhiên không có phủ nhận, “Ta tự nhận là một màn kia diễn hoàn toàn không có sơ hở.”

“Không có cái gì hoàn toàn không có sơ hở hết.” Triển Chiêu đưa ra hai ngón tay — Người có đến hai điểm khả nghi!

Hoàng Thụy Vân ngược lại cũng không có gấp, khoát một tay, “Nguyện nghe tỏ tường.”

“Đầu tiên !” Triển Chiêu thu hồi một ngón tay, “Người căn bản không hề mang thai, tại sao lại lừa Tào Kiềm cùng cha người là người mang thai, rõ ràng càng giúp Mục Chiêu Đường có cơ sở để uy hiếp cha người hơn.”

Hoàng Thụy Vân suy nghĩ một chút, cũng là cười một cái, “Nga.... cũng đúng a, thiếu chút nữa ta đã quên, các người bên người còn có một cái thân y, chuyện mang thai như thế, gạt được người thường nhưng lại gạt không được thầy thuốc a, vậy cái thứ hai là gì ?”

“Thứ hai a, Hoàng lão gia tử từng nói, cái nha hoàn đó là người bóp chết, trước đó chúng ta có đến viếng thăm Hoàng phủ, Hoàng lão gia tử kia cũng không có biết người chết không phải là Tào Kiềm.” Triển Chiêu không nhanh không chậm nói, “Có thể thấy được là sau chuyện đó người mới nói cho hắc y nhân biết, mà cái nha hoàn đã chết trước đó, rõ ràng là bị trúng độc mà chết, người vì cái gì mà lại nói là người bóp chết ?”

Hoàng Thụy Vân nhíu mày, “Biết được cũng không có ít a.”

“Suy nghĩ đơn giản một chút có lẽ hết thấy đều là tùy theo tình huống, mà các người lại sớm lập kế hoạch tốt lắm, mục tiêu chính là cả nhà Hoàng viên ngoại.” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Hoàng Thụy Vân dù gì cũng là nhi nữ ruột thịt của Hoàng viên ngoại, mà ám sát Triệu Phổ dù sao cũng là tội phải chém cả nhà, Hoàng Thụy Vân nghe nói là một khuê nữ gia đình lớn, mọi người đều nói nàng thường ngày rất hiếu thuận, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy ? Vì vậy, ta nghĩ lý do chỉ có một mà thôi, người chính là giả mạo !”

Hoàng Thụy Vân vỗ tay một cái, “Quả nhiên là thông minh lanh lợi, rất giống nương của người a.”

Triển Chiêu hỏi sững sờ, người này là ai ? Sao lại biết nương hắc y ?

“Người là ai ?” Bạch Ngọc Đường hỏi nàng, nương của Triển Chiêu chính là nữ hiệp Ân Lam Từ, người biết chuyện này cũng không nhiều lắm, bất quá cũng không phải là chuyện cơ mật gì, nhưng là Không biết nàng ta có biết chuyện ngoại công của Triển Chiêu chính là Ân Hưu hay không ?

Nhưng nếu như người này cùng Ân Lam Từ là cao thủ cùng một cấp bậc, vậy thì có chút phiền toái.

“Không cần biết ta là ai.” Hoàng Thụy Vân đưa tay ra, từ bên hông lấy ra một đôi bao tay màu đen đeo vào, dưới ánh trăng, bao tay hiện lên một điểm u quang màu xanh, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

Triển Chiêu hơi sững sờ, trong nháy mắt nhớ ra, đưa tay nhẹ nhàng mà cản lại Bạch Ngọc Đường, “Tam thập lục túc, quỷ thủ Vong Lương.”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái.

“Ha ha !” Hoàng Thụy Vân cười to hai tiếng, “Hảo tiểu tử, có kiến thức.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thầm nói một tiếng không ổn, người này, vô luận chân diện mục thật sự là ai, nhưng chắc chắn là có lai lịch không nhỏ.

Tam thập lục túc, thật ra cũng không phải là ba mươi sáu vì tính túc, cũng không phải là ba mươi sáu người, mà là một người, Quỷ thủ Vồng Lượng này, người này xác thực là tuổi tác thuộc thể hệ cha nương Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, Tam thập lục túc cũng không khác biệt lắm với Cửu ngao khuyển, nghe nói, năm đó có một lão quỷ được xưng là Tây vực cao thủ, hắn có được một bộ tam thập lục túc kỳ công, chia ra dạy cho ba mươi sáu cái đồ đệ, có người luyện chưởng, có người luyện cước, lại có cả luyện khí. Nhưng là đợi đến khi đồ đệ luyện đến hai mươi năm, võ công đại thành, lúc đó toàn bộ sẽ đều tẩu hỏa nhập ma mà phát cuồng, lại đem ba mươi sáu đồ đệ ấy nhốt vào mật thất, để cho bọn họ tự giết hại lẫn nhau, giết chết ba mươi lăm người, cuối cùng còn lại một người sẽ có được toàn bộ Tam thập lục túc thần công, cũng nhận được hết thủy nội công của ba mươi lăm người khác, trở thành tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng mà như vậy cũng có khuyết điểm, chính là, sau khi võ công đại thành, tính tình sẽ ngoan lệ, tâm cũng độc ác. Tam thập lục túc là một môn phái quái dị, đời đời lưu truyền, mỗi một đời đều chỉ nhận ba mươi sáu đồ đệ, sau khi luyện thành cũng sẽ chết ba mươi lăm cái, chỉ còn lại một, chu nhi phục thủy, ở trên giang hồ cũng tương đối thần bí.

Triển Chiêu trước kia nghe người của Ma cung hắn nói qua, Tam thập lục túc thể hệ này là một nữ nhân, kêu Quỷ thủ Vồng Lượng, không ai thấy được diện mạo của nàng, thân phận cũng thập phần thần bí, cũng không qua lại trên giang hồ, nhưng mà võ công kỳ cao. Nữ nhân này sao lại đột nhiên xuất hiện ? Hơn nữa còn mang theo Túy Tâm hoa cùng Đoạt mệnh phù ? Chẳng lẽ cũng đã đầu phục Mục Chiếu quốc

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ngăn mình lại, hắn đối với tam thập lục túc Quỷ thủ Vồng lượng chẳng qua cũng chỉ là nghe danh, cũng không biết được đến tột cùng là công phu thể nào, ý tứ Triển Chiêu giống như là cứ giao cho hắn, liền thấp giọng hỏi Triển Chiêu, “Năm chắc được bao nhiêu phần ?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái, nội lực hiển nhiên là ở trên cấp bậc của hai người, công phu thì chưa từng giao thủ, cũng không biết, không nắm chắc lắm.

“Không cần nhường nhịn nhau, hai người cùng lên đi.” Hoàng Thụy Vân âm trầm cười, “Ta sẽ cho các người cùng nhau lên đường.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không phải là đèn cầy dầu a, Hoàng Thụy Vân này cũng thật là quá lớn lối, bất kể là ả có thể thắng được thật hay không, nhưng cũng đã thành công chọc giận hai người.

Triển Chiêu thiêu mi một cái với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lĩnh hội ý tứ, lui về phía sau một bước, lần này đến lượt Triển Chiêu.

Hoàng Thụy Vân cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử ngu ngốc !” Nói xong, hai tay ngăn lại, cái bao tay mang theo một chút u quanh màu xanh lá cây vẽ ra trong không trung một đường quang ban.

Triển Chiêu thấy loại võ công bàng môn tả đạo này cũng nhiều rồi, loại này chẳng qua là một loại độc chưởng, có tên gọi là Độc xúc, độc dịch được tẩm vào bề ngoài bao tay kết hợp với chưởng lực, có thể làm cho độc bị khuếch tán giống như là những xúc tu, rất khó phòng bị. Hơn nữa Tam thập lục túc vốn dĩ chính là lấy độc làm công, mà loại chất độc này, chỉ cần dính một chút cũng có thể dồn con người ta vào chỗ chết.

Bạch Ngọc Đường ở phía sau có chút lo lắng, thật ra thì hắn muốn thay Triển Chiêu xuất chiêu, dù sao hắn cũng có chí hân nội lực của Thiên Tôn, đối phó với độc chưởng có ưu thế hơn.

Còn đang lo lắng, chỉ thấy Hoàng Thụy Vân đã thần không biết quỷ không hay mà đến phía sau Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không nhịn được cau mày, người này nội lực thật cổ quái. Bất quá Triển Chiêu vừa mới tiếp xúc qua với nội kinh của ả, cho nên cũng không để cho ả ta đắc thủ, cũng không biết hắn do lòng tự trọng quá cao hay còn vì lý do gì khác mà thủy chung cũng không hề rút kiếm, tay không đối đầu với Hoàng Thụy Vân.

Bạch Ngọc Đường âm thầm mà kinh hãi —— Triền Chiêu đích xác là trong tâm tràn đầy ngạo khí, nhưng mà hắn dù ngạo cũng không có ngốc. Hoàng Thụy Vân mặc dù là dùng tay không đánh, nhưng mà nàng lại dùng binh khí chính là độc thủ, Triền Chiêu dùng Cự Khuyết đối phó là chuyện đương nhiên, chẳng lẽ

Bạch Ngọc Đường linh quang chợt lóe, trước mắt cũng sáng ngời, Mèo này —— Có chủ ý!

Triền Chiêu thi triển khinh công tránh thoát mấy chiêu của Hoàng Thụy Vân, khinh công cao đến độ cũng khiến cho Hoàng Thụy Vân phải âm thầm cau mày, “Công phu không tệ a, Ân Lam Từ dạy dỗ sao ? Tuổi còn nhỏ được như vậy cũng coi như là hiếm có.”

Bạch Ngọc Đường âm thầm nói —— Ắ ta cũng không có biết quan hệ của Ân Hầu cùng Triền Chiêu.

Triền Chiêu khoe miệng nhếch lên đột nhiên giơ tay vỗ qua một chưởng.

Hoàng Thụy Vân sửng sốt —— Tiểu tử này muốn chết sao ?

Hoàng Thụy Vân tự nhiên biết mình có độc chưởng, Triền Chiêu lại dùng là một đôi tay trần, nếu như là đụng phải, Triền Chiêu nhất định phải chết, lại dám dùng chiêu này, chẳng lẽ là bầy rập ?

Ngay khi song chưởng gần giao thủ, Hoàng Thụy Vân đột nhiên thu tay, lui về phía sau, tựa hồ có điều do dự.

Mà lúc này, trên mặt Triền Chiêu lại xuất hiện một ánh cười thản nhiên.

Hoàng Thụy Vân thấy rõ ràng, Triền Chiêu có thể nói là trời sinh mang một khuôn mặt tươi cười, lúc nào cũng cười híp mắt, đáng vẻ cứ như tâm tình rất tốt, một đôi mắt vừa to vừa sáng lại linh lợi, lúc cười lên ánh mắt thiên chân khiến cho người ta cảm thấy thật vui vẻ, an lòng Thế nhưng, lúc này cười nên, trên mặt lại là tràn đầy ý xấu.

Hoàng Thụy Vân theo bản năng hơi đình chỉ, Triền Chiêu chờ chính lại là thời điểm này, chỉ thấy hắn run tay áo lên một cái, có vật gì đó từ trong tay áo rơi ra, tựa hồ như là một chút lân phấn màu bạc, bị Triền Chiêu dùng nội lực đẩy một cái, trực tiếp hướng đến bao tay Hoàng Thụy Vân mà bám vào, đồng thời lân phấn màu bạc bao trùm lấy toàn bộ bao tay, Triền Chiêu lại đánh qua một chưởng, lật người tung lên giữa không trung, giơ tay lên một chưởng nhẹ thoát ra.

Hoàng Thụy Vân cau mày, hai tay bùng cháy một ngọn lửa màu xanh nhạt. Hoàng Thụy Vân vội vàng vung tay, cái bao tay màu đen rút trên mặt đất, ngọn lửa càng cháy càng mạnh, rất nhanh đốt cháy thành than đôi bao tay độc kia.

Hoàng Thụy Vân trợn to cặp mắt, hung tợn mà nhìn Triền Chiêu, “Hỏa chưởng ? Người từ đâu mà học được công phu này ? Trên giang hồ người có thể dùng hỏa cũng không có nhiều.”

Một thanh lân phấn này, thật ra là do vừa rồi Hồng di nhét vào trong ống tay hắn, Triền Chiêu tâm lạnh nói, người đương nhiên là không biết ta có Hỏa yêu tương trợ rồi! Tuổi của người so với Hồng di ta cũng không có lớn lắm.

“Bất quá.” Hoàng Thụy Vân đột nhiên rút lại tay vào trong ống áo, lúc đưa ra bên ngoài, cả bàn tay liền biến thành màu đen, hơn nữa trong tay cũng còn có màu xanh u quang, xem ra song chưởng của ả cũng đã muốn luyện thành độc chưởng rồi.

Triền Chiêu cau mày lắc mình tránh ra độc chưởng ả vừa vỗ tới, cũng không cùng ả tiếp tục chơi đùa, vừa rồi mới thử qua, công phu của quỷ thủ này quả nhiên rất quái lạ, cũng rất cao, nhưng Triền Chiêu có lòng tin rằng mình có thể đối phó được, hai người tiếp tục giao thủ. Chỉ chớp mắt cái đã qua trăm chiêu, Quỷ thủ cũng không có chiếm được thượng phong, Triền Chiêu khôn khéo tinh ranh, tay chân lại nhanh nhẹn thật chẳng khác gì một con mèo, nhiều lần Hoàng Thụy Vân thiếu chút nữa thì bị hắn tính toán thành công, rơi xuống hạ phong lại chính là ả ta.

Hoàng Thụy Vân lui ra ngoài hai bước, đột nhiên biến chiêu

Triền Chiêu cẩn thận dò xét thử, tại sao lại đột nhiên biến chiêu ?

Đổi một lần này đã rõ, Hoàng Thụy Vân mới rồi dùng chưởng lực, nay lại chuyển sang dùng cước, trên người có ba mươi sáu loại công phu, như vậy chẳng phải sẽ dụng lần lượt tới ba mươi sáu loại, nội lực của ả lại cao hơn mình, Triển Chiêu cũng không nắm chắc được phần thắng.

Bạch Ngọc Đường cũng ở bên cạnh, nhìn ra một chút đầu mối —— Hoàng Thụy Vân này công phu có chút kỳ quái, tại sao càng đánh nội kinh lại càng mạnh ?

Thường nói, người đứng ngoài quan sát thường sáng suốt hơn, Bạch Ngọc Đường có chút lo lắng Triển Chiêu quá tập trung vào chiêu số, mà bỏ quên mất nội kinh biến đổi của Hoàng Thụy Vân, Tam thập lục túc chính là yêu công, hết sức âm độc.

Mặt khác, Bạch Ngọc Đường cũng phát hiện, Tam thập lục túc rõ ràng cũng có sơ hở, bởi lẽ ba mươi sáu loại công phu dù sao thì cũng do ba mươi sáu người khác nhau luyện thành, khi kết hợp lại trong một người duy nhất, tại thời điểm luân chuyển sẽ có một khắc chậm lại, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng lại chính là thời cơ tốt nhất để đánh bại ả.

Bạch Ngọc Đường trong lòng mình bạch, mình có thể phát hiện, không lý nào Triển Chiêu lại không thể phát hiện ra, nhưng mà Triển Chiêu nếu như lợi dụng thời cơ này để mà dứt điểm, không biết có bị trúng phải bẫy rập của đối phương mà bị phản công lại không ?

Lúc này Hoàng Thụy Vân đột nhiên biến chiêu, thời điểm biến chiêu quả nhiên phải dừng lại trong một khắc, Triển Chiêu đột nhiên hương bên cạnh chợt lóe, tựa hồ là muốn xuất chiêu. Hoàng Thụy Vân còn đang ở trên không trung, nghiêng mình chờ đợi

Nhưng ngay lúc đó, Triển Chiêu đột nhiên lại lùi ra mấy bước, sờ cằm nhớ tới, “Người này còn rất âm hiểm, nàng ta không phải đang lừa mình đấy chứ ?”

Hoàng Thụy Vân thấy Triển Chiêu không trúng chiêu, thậm chí còn dùng chút thủ pháp bất thường loạn đả cho nên tức đến giậm chân, Bạch Ngọc Đường ngược lại âm thầm gật đầu, “Mèo này rất thông minh !”

Ý niệm vừa mới thoáng qua, Triển Chiêu đột nhiên cười một tiếng, biến đổi chiêu, đánh ra một chiêu Thái Cực.

Hoàng Thụy Vân sửng sốt, “Người muốn làm gì ?”

Triển Chiêu cười một tiếng, “Ta có thể hiểu được cơ bản của cái gọi là Tam thập lục túc của người a, nếu như nói là đem ba mươi sáu môn đều giết sau đó đoạt lấy nội lực, chẳng qua là mưu kế lừa người mà thôi. Đầu tiên, cái gì gọi là giết người đoạt lấy nội lực hoàn toàn không thuyết phục chút nào, làm sao có chuyện nội lực lại có thể chạy sang cơ thể người được, chỉ có thể nó là, đặc điểm của nội công Tam thập lục túc là càng đánh càng mạnh thôi !”

Hoàng Thụy Vân hai hàng lông mày cũng nhíu chặt —— Triển Chiêu, người đến tốt cùng bao nhiêu tuổi đây ? Xuất thân thế nào? Cái này cũng có điểm quá thông minh rồi.

“Nhưng mà ta tin tưởng trên đời này tất cả đều là đối sách , không có cái gì gọi là không có biện pháp hết.” Triển Chiêu hai bên khóe miệng đều nhếch lên, “Nội kinh của người ngày càng mạnh, nhưng mà động tác lại càng lúc càng chậm đi, không phải là đặc điểm khi biến chiêu của ba mươi sáu loại công phu, mà cơ bản là do xương cốt người chịu không nổi nội kinh quá mạnh. Nói cách khác, người muốn kéo dài để giết ta là vì nội lực của người mạnh hơn ta, nhưng mà như vậy cũng có nghĩa là người sẽ tự giết chính mình, bởi vì người cũng không nắm chắc ta có thể kéo dài bao lâu, cho dù người có thể kéo dài lâu một chút, thì ta cũng nhắc nhở người một câu, chúng ta có hai người, chờ ta mệt sẽ đổi cho Bạch Ngọc Đường lên thay, lúc hấn giao đấu với người ta có thể tranh thủ phục hồi nguyên khí, lúc hấn cần nghỉ ngơi, ta lại lên thay ! Bất quá, người cái bộ dáng này phỏng chừng sẽ không thể chịu đựng quá được ba canh giờ, sau ba canh giờ, nhất định nội kinh sẽ bộc phát, các khớp xương sẽ đứt đoạn mà chết, tiếp tục đánh, thắng được khẳng định chắc chắn không phải là người.”

Bạch Ngọc Đường nhân nhạ gật đầu, chính là như vậy.

Hoàng Thụy Vân trên mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng, cười, “Vậy nếu như tối nay cũng không phải có một mình ta thì sao ?”

Sau đó, chỉ thấy ả đưa tay lên vỗ mấy cái trong chốc lát, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liền nghe thấy bốn phía đều truyền đến tiếng bước chân.

Hai người vừa mới sát lại gần nhau, chỉ thấy xung quanh bị bao vây bởi một đám người hắc y.

Triển Chiêu hơi sững sờ, cách ăn mặc của những người này, là thủ hạ của Diêu Tổ Tổ, hẳn nhìn không được liền hỏi, “Các người không phải là người của Diêu Tổ Tổ sao ?”

“Diêu Tổ Tổ phản bội Miễn Quốc.....”

“Người nói láo !”

Không đợi Hoàng Thụy Vân nói xong, đã nghe thấy Triển Chiêu mở miệng.

Hoàng Thụy Vân sững sốt, “Cái gì ?”

“Diêu Tổ Tổ tuyệt đối sẽ không phản lại Miễn quốc.” Triển Chiêu dứt khoát nói, “Không có ai có thể ép nàng tận trung chức vụ, trừ phi người đó đối với nàng có ân, mà người có ân với nàng, vô luận vì lý do gì, nàng cũng không bao giờ phản bội.”

“A” Hoàng Thụy Vân cười lạnh một tiếng, “Người rất quen thân với nàng ta a ?”

Triển Chiêu không mở miệng, nhưng trong lòng hiểu rõ —— Đây chính là tông huấn của Ma cung, là yêu cầu mà Ân Hầu xem trọng nhất ! Người của Ma cung, có thù phải báo, có ân lại càng phải báo, dù có hi sinh cả tính mạng cũng phải đền ân đáp nghĩa. Diêu Tổ Tổ nếu thật sự là Diêu Thanh, như vậy nàng chính là người của Ma cung. Nàng thần phục Miễn quốc chỉ có một khả năng duy nhất, đó là ân tình. Cũng chính vì đạo lý này nên nàng không bao giờ phản bội, nói cách khác

“Người mới là người phản bội Miễn quốc.” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Người cùng Mục Chiếu quốc có liên lạc, người chính là gian tế mà Mục Chiếu quốc cài vào Miễn quốc, Diêu Tổ Tổ vẫn còn giá trị lợi dụng, người sẽ không giết nàng, người đem nàng giấu ở chỗ nào rồi ?”

Hoàng Thụy Vân không nói, nhìn Triển Chiêu hồi lâu, “Vẫn là câu nói kia, người thông minh, mệnh đoán !” Nói xong, đối với những hắc y nhân xung quanh phất tay, “Cùng lên đi !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện, nơi này tổng cộng có ba mươi sáu nữ nhân, mỗi người đều có điểm sáng màu xanh trên người hai người trong nháy mắt liền hiểu, bao vây quanh họ chính là đồ đệ của Hoàng Thụy Vân, cũng chính là Quỷ thủ, công phu của bọn họ, cũng là Tam thập lục túc vì vậy, khó đối phó.

Đúng lúc này, liền nghe có thanh âm truyền đến, “Ân, so với dự liệu của ta còn muốn tốt hơn a, nếu là đơn đả độc đấu lại có thể thu thập được quỷ thủ, thiên phú trí mưu hoàn không hề thua kém Ngọc Đường chút nào, tốt lắm !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy thanh âm này, tâm tình liền nhảy một cái, cảm thấy đặc biệt vui vẻ a.

Quả nhiên, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng rơi xuống trước mặt hai người.

Hoàng Thụy Vân chau mày, “Người là ai, đừng rảnh rỗi mà nhiều chuyện.....”

Chữ “chuyện” còn chưa có nói xong, Hoàng Thụy Vân chợt há to miệng, nhìn chăm chăm bạch y nhân trước mắt, sau lưng mái tóc màu bạc bị gió đêm thổi tung bay.

Người tới là ai ? Dĩ nhiên chính là Thiên Tôn.

Lại nói tới, Thiên Tôn đã sớm phát hiện có người đi theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, cảm thấy người này nhìn thật quen mắt, có chút lo lắng an toàn của hai đứa nhỏ, vì vậy liền theo tới, đến rồi mới phát hiện, là Tam thập lục túc quỷ thủ.

Thiên Tôn vốn là muốn nhìn xem Triển Chiêu có thể chống đỡ bao lâu, nếu có thể chống lại ba trăm chiêu đã là rất khá rồi, đến lúc đó mình sẽ ra tay. Lại không ngờ Triển Chiêu còn có biện pháp đánh bại quỷ thủ, điều này thật khiến Thiên Tôn rất vui mừng, giống y như Ngọc Đường, thiên phú cao vô cùng, người lại còn rất thông minh, có linh khí.

Thiên Tôn nhìn mấy tiểu cô nương trên mình còn mang theo độc xung quanh, lắc đầu, “Nhập bồng môn tả đạo, hại người hại mình.”

“Các hạ sẽ nhúng tay vào những chuyện như vậy à.” Quỷ thủ thoáng lui lại về sau một bước, ngập ngừng một chút, nhìn Thiên Tôn nói, “Đại nhân vật đại giá quang lâm, nhưng lại là kinh động giang hồ.”

“Người hại không ít người.” Thiên Tôn cũng không nhiều lời, hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sau lưng, “Muốn còn sống hay muốn cho chết?”

Triển Chiêu vội vàng nói, “Muốn ả nói ra Diêu Tổ Tổ ở nơi nào.”

Thiên Tôn mỉm cười —— Triển Chiêu đúng là giống y như lão quỷ Ân Hưu, ranh ma quỷ quái, một câu, “Muốn ả nói ra Diêu Tổ Tổ ở chỗ nào.”, cũng không nói cuối cùng lưu lại mạng cho ả hay không. Đối cách nói khác, Triển Chiêu chính là đang bàn điều kiện với Hoàng Thụy Vân, trừ việc nói ra Diêu Tổ Tổ đang ở chỗ nào, muốn giữ được mệnh còn phải mang một chút đầu mối khác đến trao đổi, nếu không, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ gì nữa.

Hoàng Thụy Vân đương nhiên cũng không ngốc.

Lúc này, một cô nương áo đen cách Thiên Tôn không xa đột nhiên giơ kiếm đánh về phía hắn Nhưng Thiên Tôn cũng không thèm liếc mắt một cái, chẳng qua chỉ là phẩy tay áo một cái.

Cô nương kia đột nhiên kêu thảm một cái, ngã văng xuống đất.

Mấy cô nương bên cạnh cả kinh lui về phía sau một chút, cô nương vừa mới ngã xuống đất kia đột nhiên xuất hiện mấy vết nứt, liền vỡ ra, quanh thân bốn phía bị hàn khí phong tỏa, nội kinh thuần hậu, không cách nào có thể hình dung được.

Triển Chiêu âm thầm lú lười —— Nội lực thật là đáng sợ.

Quỷ thủ mặt mũi cũng trắng bệch, “Diêu Tổ Tổ ở rừng hoa đào tại đông giao, trong một hang động dưới gốc cây đào lớn nhất kia, nàng ta đang bị thương.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời thở phào một tiếng, quả nhiên là không có chết.

Thiên Tôn hí hai mắt chờ đợi, ý kia —— Còn gì nữa không?

Quỷ thủ lắc đầu một cái, “Ta....ta cái gì cũng không biết!”

Vừa mới dứt lời, Thiên Tôn đã vô ảnh.

Quỷ thủ sửng sốt, cũng cảm thấy được đỉnh đầu bị một cánh tay đè lại, bị dọa cho đến hết toáng lên, “Không muốn! Ta nói, nếu như các ngươi không đi cứu Triệu Phổ, tối nay hẳn chết là không thể nghi ngờ!”

Lời nói của nàng vừa thoát ra, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cả kinh giật mình, “Cái gì?!”

64. Q.3 - Chương 64: Độc Kế

Quỷ thủ kia bị Thiên Tôn hù dọa, ba hồn bảy vía đều bay hết, vì tự cứu mình, liền nói cho Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhanh chóng đi cứu Triệu Phổ, nếu không thì Triệu Phổ chết chắc.

“Hoàng viên ngoại đến tột cùng làm thế nào để hại Triệu Phổ?” Triển Chiêu thủy chung vẫn không nghĩ ra, quỷ thủ giả trang Hoàng Thụy Vân lâu như vậy, nhất định là biết, hỏi ra mới biết để có thể có đối pháp!

“Cụ thể ta cũng không có rõ ràng lắm.”

“Người muốn chết?” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng hỏi ả.

“Ta chỉ biết là, hình như có quan hệ tới đạo của Triệu Phổ” Quỷ thủ trả lời, “Ta cũng chỉ biết có như vậy!”

Triển Chiêu cau mày suy nghĩ một chút, “Đạo sao?”

“Tân Đình Hầu ?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu — Đao của Triệu Phổ chính là yêu đao Tân Đình Hầu, vô cùng nặng, lực sát thương kinh người, nhưng mà cây đao kia thì có quan hệ gì với Hoàng viên ngoại ? Đao kia theo tương truyền thì đã được Trương Tam gia dùng qua, chém giết quá nhiều cho nên yêu khí quá nặng, dường như chỉ có Triệu phổ mới có thể trấn áp được.

Bất quá Hoàng viên ngoại chẳng qua chỉ là một cái bổ phường, sao lại có thể có quan hệ với Tân Đình Hầu của Triệu Phổ được ?

“Triệu Phổ giờ đang ở đâu ?” Thiên Tôn hỏi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Lúc này mọi người đều chia nhau đi tìm Thanh di

Triển Chiêu nghĩ tới Thanh di lại cảm thấy tâm loạn. Thiên Tôn ý bảo hai người trước đi cứu Triệu Phổ, hẳn sau khi thu thập quỷ thủ sẽ tìm Thanh di mang về Khai Phong phủ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vội vàng trở về phủ Khai Phong.

Hai người vừa đi, Thiên Tôn nhìn quỷ thủ một cái.

Quỷ thủ chỉ có thể bò lổm ngổm trên mặt đất cầu xin tha mạng, “Thiên Tôn tha mạng a ...”

Thiên Tôn cũng không có nhìn nàng, “Cho ta cái lý do để có thể tha cho người.”

“Ta ... ta sẽ không bao giờ hại người nữa !” Quỷ thủ run rẩy.

“Vậy những người người hại trước kia thì tính như thế nào ?”

“Ta không hại nhiều người

Quỷ thủ còn chưa dứt lời, Thiên Tôn lắc đầu một cái, giơ tay lên vỗ lên đầu quỷ thủ, “Cái gì mà Tam thập lục súc, bàng môn tà đạo.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy quỷ thủ “đông” một tiếng nằm trên mặt đất, nhưng lại không có chết nhưng thân thể lại đột nhiên nhanh chóng biến hóa, giống như đột nhiên già nua đi, sắc mặt cũng biến thành xám tro, làn da nhăn nheo lại, mấy đồ đệ con sót lại kia cũng là hai mắt nhìn nhau.

Thiên Tôn nhìn mọi người chung quanh một cái, “Không muốn giống như ả, liền tự phế đi võ công, sống cuộc sống của người bình thường đi.” Nói xong Thiên Tôn cũng vô ảnh.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một đường chạy về, cũng không kịp trở lại Khai Phong, ném lên tên lệnh cùng pháo liên lạc vào không trung.

Tiểu Tứ Tử nằm bên cửa sổ nhìn bầu trời quang hoa phát sáng rực rỡ, nói với Công Tôn, “Phụ thân, nhìn nha, có pháo bông a!”

Công Tôn nhìn sang xem một cái, thở phào nhẹ nhõm, có thể là bọn Triển Chiêu đã tìm thấy Diêu Tổ Tổ ... Hẳn mới này mắt phải vẫn nháy liên tục, ngồi lâu như vậy nhưng căn bản vô pháp tập trung tinh thần, đây đầu đều là lo lắng không biết tên lưu manh Triệu Phổ kia không biết có gặp nguy hiểm gì không.

Bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy đến cửa thành, bốn phương tám hướng mọi người đều chạy đến.

Ân Hầu đứng ở cửa thành, nhìn xuống, hỏi Triển Chiêu, “Thanh di người đâu ?”

“Đã tìm được rồi, Thiên Tôn đã đi cứu người.” Triển Chiêu nhìn bốn bên, “Triệu Phổ đâu ?!”

Ân Hầu ngẩn người, nhảy xuống, “Triệu Phổ ?”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh cùng Trâu Lương cũng tới, còn có một đám người đi tìm Thanh di cũng theo tín hiệu mà trở về..... duy chỉ có thiếu Triệu Phổ, còn có cả Hồng Cửu Nương cũng không về.

Triển Chiêu thấy Triệu Phổ không đến, gấp gáp a.

Âu Dương liền hỏi có chuyện gì xảy ra, Bạch Ngọc Đường đem mọi chuyện đại khái đều nói qua một lần.

Âu Dương nghiêng đầu, “Tân Đình Hầu cùng vải vóc có quan hệ gì ?”

“Tĩnh đao....”

Từ trước đến nay, Trâu Lương vốn là miệng vàng khó cạy, nay đột nhiên lại nói ra hai tiếng.

“Tĩnh đao ?” Triển Chiêu buồn bực, bọn họ có nhiều người như vậy, trừ mấy người đi theo Triệu Phổ, nhưng người khác cũng chưa từng nhìn thấy Triệu Phổ dùng Tân Đình Hầu đánh giặc, nói thật, Khai Phong phủ nhỏ hẹp như vậy, Tân Đình Hầu cũng không có đất để mà dụng võ.

“Ai nha !” Âu Dương giậm chân một cái, ‘Đúng vậy’

“Thế nào ?” Triển Chiêu tò mò, bảo hần nói rõ ràng.

“Vương gia căn bản chỉ những lúc nào đối phó với cường địch hoặc là muốn lấy ít địch nhiều mới dùng đến Tân Đình Hầu.” Âu Dương giải thích, “Tân Đình Hầu đao tính rất quỷ dị, bình thường giả chết, cho nên cần tĩnh đao.”

“Tĩnh đao, là dùng máu sao ?” Bạch Ngọc Đường cũng là thiện về dùng đao cho nên cũng có kinh nghiệm, yêu đao phần lớn là khát máu, cách duy nhất để cho nó nghe lời chính là dùng máu của chủ nhân.

“Đao kia vô cùng khát máu, một khi đại khai sát giới nếu chưa uống no là chưa thể bỏ qua, cho nên mỗi lần dùng đao, vương gia đều dùng một chút máu để làm tĩnh nó, nó mới nghiêm chỉnh nghe lời.”

“Chẳng phải là phải cần rất nhiều máu sao ?” Triển Chiêu cau mày.

“Tĩnh đao thì chỉ cần chút máu là đủ rồi, Tân Đình Hầu tại điểm giao giữa chuôi đao và thân đao có một miệng rất rộng, mỏng và rất sắc, chỉ cần dụng nhẹ liền chảy máu, vương gia cũng đã quen rồi, lại nói hần một năm cũng chỉ khai đao có mấy lần, cũng không có gì đáng đánh hết!”

“Vậy tĩnh đao có quan hệ gì với Hoàng viên ngoại kia ?” Vẫn là Bạch Ngọc Đường hỏi vào trọng điểm.

“Vương gia có dùng một miếng vải màu đen buộc tại chuôi đao.” Trâu Lương hai hàng lông mày nhíu chặt lại, chột nói nhanh, “Sau khi tĩnh đao, ngón tay vương gia sẽ thụ thương, hần mỗi lần đều là thuận tay lau đi vết máu vào tấm vải ở chuôi đao, cho nên mới thường phải thay đổi hắc sa tại chuôi đao.”

“Những thứ hắc sa kia là từ đâu mà tới ?” Ân Hần hỏi.

“Đều là do Hoàng thái phi chuẩn bị, tất cả đều là loại vải thuốc rất quý, lúc nhuộm vải có bỏ thêm được liệu cùng kim sang được, có tác dụng cầm máu.....”

“Những loại vải đó chắc không phải là đều mua từ chỗ Hoàng viên ngoại kia đó chứ ?” Triển Chiêu lấy làm kinh hãi, “Triệu Phổ đổi lại đao sa khi nào ?”

“Sáng nay người của vương phủ mới vừa đưa tới, Vương gia còn ngồi ở trong phòng một hồi.” Âu Dương cau mày, “Hần lúc suy nghĩ thường tự mình thay đao sa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Sắc mặt của Ân Hần lúc này cũng rất khó coi, “Lập tức đi tìm !”

Mọi người muốn chia nhau đi tìm, Ân Hần gọi lại Triển Chiêu “Chiêu, con đi Khai Phong phủ tìm Công Tôn.”

Triển Chiêu sững sốt.

Ân Hần nhắc nhở, “Chúng ta sau khi tìm được Triệu Phổ, nếu như hần đã dùng đao, chúng ta sẽ thả tín hiệu liên lạc, con ngay lập tức đem Công Tôn mang đến !”

Triển Chiêu gật đầu một cái, vội vàng chạy về Khai Phong phủ.

Đám người Ân Hần cũng tản ra, khắp nơi tìm kiếm Triệu Phổ.

Mà lúc này, Triệu Phổ đang tại nơi nào a ?

Tại một cốc tràng phía đông Khai Phong phủ, Triệu Phổ đang cau mày nhìn đám người ngăn cản mình.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đứng ở phía sau hần.

Vừa rồi ba người hướng đến phía đông tìm, đột nhiên nhìn thấy mấy bóng đen, cũng không biết là cố ý dẫn dụ bọn họ hay là không cẩn thận mà để lộ ra chân tướng, thế là ba người đuổi theo đến nơi.

Quả nhiên, vừa đến cốc tràng, liền bị trong ngoài đồng dạng ba tầng hắc y nhân giáp kích bao vây.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhìn nhau một cái —— Có mai phục sao ?

Triệu Phổ sờ cằm suy nghĩ, tựa hồ là nghĩ đến chuyện gì, lại tựa hồ là đang ngẩn người.

“Vương gia.” Giả Ảnh thấp giọng hỏi, “Đánh hay là đi tiếp ?”

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, chợt cười cười, đưa tay vẫy vẫy Tử Ảnh.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lĩnh hội ý tứ, lui sang một bên, Tử Ảnh từ sau lưng cõ ra một sợi dây cột tại ngực, đem Tân Đình Hầu được bao kín sau lưng đi ra.

Triệu Phổ đưa tay tiếp nhận, thuận tay ngăn lại Giả Ảnh đang chuẩn bị ném tên hiệu lên trời, nói, “Ta chơi một hồi đã.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đứng một bên chờ, Triệu Phổ có thể là rất lâu không ra trận rồi, ngứa tay.

Đám người áo đen kia cũng rút ra binh khí, nhìn có vẻ bất thiện, chính là chuẩn bị tử chiến với Triệu Phổ.

Triệu Phổ đem Tân Đình Hầu cắm trên mặt đất, xuyên qua thân đao cùng tay đao nhìn đến mấy trăm hắc y nhân, cười lạnh một tiếng, “Chỉ có mấy trăm mà thôi kẻ cũng không phải tôi, bất quá, đại gia ta phúc lớn mạng lớn, được cả thần nhân giúp đỡ a.”

Sau đó, Triệu Phổ giơ tay lên, ngón tay họ nhàn lướt qua miệng đao, một giọt máu theo thân đao nhanh chóng chảy xuống, Tân Đình Hầu vốn một mực yên lặng, lại đột nhiên giống như dã thú bị đánh thức, còn giống như có hô hấp. Mũi đao trầm trầm tử khí nặng nề, lại trong nháy mắt đỏ tươi màu máu đầy nguy hiểm.

Triệu Phổ đưa ngón tay lướt trên chuôi đao, chậm rãi lau khô máu, nắm chặt đao.

Thấy mọi người đối diện như thở phào nhẹ nhõm, Triệu Phổ khoe miệng khơi mào, tựa hồ như đang nói chuyện với đao, “Thật lâu rồi không được uống a, hôm nay ta để cho người uống thật thống khoái.”

Hắn tiếng nói vừa dứt Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nháy mắt đã nhảy lên một cây cao xa xa, đứng trên đỉnh cành mà cúi đầu nhìn.

Tử Ảnh đột nhiên sờ cằm, hỏi Giả Ảnh, “Người có cảm thấy hay không, Tân Đình Hầu của vương gia hôm nay là lạ a ?”

“Đúng vậy, còn không phải là đang lên cơn sao !” Giả Ảnh cũng lắc đầu.

Phía dưới, Triệu Phổ cùng mấy hắc y nhân đã chiến thành một mảnh ác liệt.

Ánh đao màu đen theo mỗi cái vung lên của Triệu Phổ, đến đâu là chém giết đến đó, những hắc y nhân kia, căn bản không cách nào có thể đến gần, nhưng mà những người kia có thể là tử sĩ, từng đám từng đám tiến đến uy đao cho Triệu Phổ.

“Đám người này không có sợ chết sao ?” Giả Ảnh sờ cằm cẩn thận quan sát chung quanh, “Có phải là còn có gian kế gì không?”

“Đúng a.” Tử Ảnh cũng gật đầu, “Nơi này mới chỉ có mấy trăm người mà thôi, làm sao đủ để giết vương gia a, người nào mà không biết Tân Đình Hầu trong tay hắn, có hay không có chiến mã cũng có thể giết đến mấy ngày mấy đêm, đừng nói gì mấy trăm người, dù là mấy vạn đại quân cũng không đủ cho hắn chém a người nào ngu xuẩn như vậy lại đi sử dụng cái loại kế này a?”

“Uy.”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe sau lưng truyền đến thanh âm.

Hai người cả kinh quay lại, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ đã tới đây.

Hồng Cửu Nương mỗi bên khoác bả vai một người, cười híp mắt nói, “Đó chính là Tân Đình Hầu của Triệu Phổ a, thật khí phái!”

“Hong di.” Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lập tức ngoan ngoãn chào người.

Hồng Cửu Nương đưa tay xoa xoa mặt hai người, “Ngoan

~~”

Vừa nói, lại ôm bả vai Tử Ảnh tò mò hỏi, “Vương gia các người đánh nhau rất lợi hại cũng không phải là bí mật gì đi, cứ như vậy bọn chúng chẳng phải là chịu chết sao ? Người nào lại ngu ngốc phải đi nhiều người như vậy tới chém đao cho hấn a ?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng cảm thấy có chuyện kỳ quặc....

Đang lúc đó, giữa không trung chợt lóe một quả tên lệnh bắn lên bầu trời, nổ tung ra, ánh sáng tan ra bốn phía.

“Vương gia!”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh ngẩng đầu là Âu Dương Thiếu Chinh cùng Trâu Lương tới.

“Vương gia, mau dừng tay!” Âu Dương cùng Trâu Lương muốn chạy vào đám người, nhưng mà đám người hắc y kia một mặt vây chặt Triệu Phổ không cho hấn thoát thân, một mặt sống chết ngăn lại Âu Dương cùng Trâu Lương.

“Có chuyện gì không tốt rồi!” Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cùng gấp lên.

“Ta đến đi.”

Hồng Cửu Nương vừa nói, nhoáng cái từ khe hở giữa Tử Ảnh cùng Giả Ảnh mà lướt qua, hai người đều cảm thấy một mảnh hồng sa mềm mại lướt qua bên gò má.

Hồng Cửu Nương đã bay vào đám người.

“Giống hệt ngư nhi !” Giả Ảnh không nhịn được nói, “Khinh công của nàng thật đặc biệt, ở giữa không trung lại như là bơi qua bơi lại trong nước vậy.”

“Đúng a, giống hệt yêu nha!” Tử Ảnh cũng gật đầu.

Triệu Phổ thấy đám người Âu Dương tới, không nhịn được ‘sách’ một tiếng, lúc này, lại nghe Hồng Cửu Nương nói một câu, “Vương gia, chơi đã rồi thì không nên để người khác phải lo lắng.”

Triệu Phổ hứng thú thiếu thiếu mà thu lại đao, tung người một cái nhảy vào giữa không trung.

Hấn vừa nhảy ra ngoài, thuận tay ném Tân Đình Hầu cho Tử Ảnh, Tử Ảnh vừa tiếp lấy lại nghe “oanh” một tiếng.

Nhìn lại, chỉ thấy đám người áo đen kia cũng thật xui xẻo, Hồng Cửu Nương phóng ra gọn lửa cao vút, đám người áo đen kia từng người từng người bén lửa mà lăn đẫy đất.

Cửu Nương đứng tại một bên, trên tay còn tung tung quả cầu lửa bạc, tựa hồ cũng không hề sợ nóng.

“Hỏa yêu quả nhiên là danh bất hư truyền a...” Tử Ảnh lầm bầm, “Nàng nhất định là đi đến chỗ nào cũng không lo chết đói, tùy thời tùy chỗ đều có đồ nướng để ăn.”

Giả Ảnh bất đắc dĩ nhìn hấn một cái, “Người suy nghĩ trọng điểm sao lại khác xa người bình thường đến vậy ?”

“Triệu Phổ !”

Đúng lúc này, mọi người liền nghe thấy thanh âm Công Tôn hô to truyền đến.

Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo Công Tôn từ trên không trung bay xuống, vừa mới buông tay, Công Tôn đã nhảy bổ vào Triệu Phổ, Triệu Phổ cả kinh, vội vàng đón lấy, lui về phía sau, ngồi xuống, ôm Công Tôn vào lòng, tránh cho cái tên thư ngốc này khỏi ngã.

Công Tôn sau khi bỏ vào Triệu Phổ, vội vàng lật lật xem bên mắt cùng mặt hấn, hỏi, “Người đã tỉnh đao chưa ?”

Triệu Phổ khước miệng rút rút, “Tỉnh rồi, không tỉnh đao thì làm sao đánh được ?”

“A.....” Công Tôn hít một ngậm khí lạnh, đưa tay rút ra một thanh ngân châm tới, định hướng về phía Triệu Phổ mà đâm xuống.

“Uy!” Triệu Phổ vội vàng giữ lại cổ tay hấn, “Người định làm cái gì vậy ?”

“Đừng có động, đó là loại kịch độc gặp máu là phong hầu a, ta giúp người giải độc!”

Triệu Phổ khước miệng lại co rút, “Gia đây chảy máu đã một lúc lâu rồi a, cũng chẳng thấy cái gì mà phong hầu hết !”

Lúc này, Triển Chiêu đến trước mặt hấn, nhìn nhìn Triệu Phổ một chút — Tinh thần vẫn rất tốt a, hình như không có trúng độc đâu.

Công Tôn lúc này cũng hiểu được, vừa nãy hấn còn ở trong phòng cùng Tiểu Tứ Tử chờ tin tức, lại luôn cảm thấy tinh thần bất an, đột nhiên Triển Chiêu xộc vào nói với hấn, miếng sa bố ở chuôi đao của Triệu Phổ chính là do Hoàng viên ngoại đưa tới, sau đó hấn lại nói Triệu Phổ có thói quen tỉnh đao.

Vì vậy, Công Tôn cả kinh, nhớ tới những thảo dược kia nếu như tăng thêm một vị, chính là kim sang dược, nhưng mà nếu là biến thành một loại dược khác, lại chính là độc dược thấy máu phong hầu.

Lần này lại khiến Công Tôn cấp muốn chết, vừa đúng lúc trên trời xuất hiện tên lệnh Triển Chiêu liền xách theo hấn đến, ngay cả Tiểu Tứ Tử ở phía sau gọi ầm ĩ nửa ngày, cũng không có ai còn kịp để ý đến bé.

.....

“Di?” Công Tôn ngồi trên người Triệu Phổ, đưa tay bắt lấy mạch cổ tay hấn, lại lật lật mí mắt hấn, bắt hấn há miệng để nhìn đầu lưỡi, cuối cùng chính mình cũng trợn tròn mắt, “Không có trúng độc ?”

.....

Lúc này những người khác cũng đã đến đủ.

Bạch Ngọc Đường cũng chạy tới, thấy Triệu Phổ không có trúng độc, theo bản năng đến nhìn hấn, Tử Ảnh trong tay còn đang ôm Tân Đình Hầu.

Vừa mới nhìn qua Tân Đình Hầu, mọi người thiếu chút nữa cười vắng.

Chỉ thấy cái chuôi đao hắc sa của Tân Đình Hầu thần thần khí khí, hôm nay đột nhiên biến thành ‘đồng thú đáng yêu’. Hắc sa ở chuôi đao biến thành lụa trắng, lại còn được buộc thắt nút ở dưới, hai dải lụa trắng thoáng qua thoáng lại một cái, chẳng khác nào hai cái tai thỏ.

“Ách....” Công Tôn nhìn chằm chằm lụa trắng kia hồi lâu, “Cái này là.....”

Triệu Phổ cười một tiếng, “Nga, sáng nay khi hắc sa được đưa tới, ta vốn là ở trong phòng định thay cái chuôi đao a, bất quá Tiểu Tứ Tử lại bò lên đùi ta nói đen thui lui nhìn thật khó coi, vì vậy mà cầm cái khối lụa trắng tới, quần lấy chuôi đao của ta, còn nói là thắt cho ta cái con thỏ. Ta vốn định bỏ đi rồi, bất quá thời gian quá gấp nên chưa có kịp đổi lại, liền ném cho Tử Ảnh giữ, đang định để tối nay thì đổi lại.”

Mọi người há to miệng — Tiểu Tứ Tử a!

Triệu Phổ cười một tiếng, “Ta vừa rồi nhìn một đồng người dẫn ta vào đây, lại còn dùng cả chiến thuật, ta liền nhớ tới hắc sa cùng Hoàng viên ngoại, đã biết được đại khái mọi chuyện.”

Vừa nói hấn vừa vỗ vỗ bả vai Công Tôn, “Đi xem một chút con ta đi!”

Công Tôn cũng đáp lại hấn, “Đó là con ta!”

“Ai, cũng thế cả thôi !” Triệu Phổ da mặt dày cười cười.

Mọi người thở phào một hơi, đồng thời, trước mắt lại hiện ra khuôn mặt tròn vo cười híp cả mắt Tiểu Tứ Tử, hỏi Triệu Phổ xem chuôi đao hình con thỏ có đẹp hay không

Triệu Phổ đại nạn không chết, diệu kế của đối phương dĩ nhiên không thành, lại nói tới, người này ngày thường đúng là có chút cà phơ cà phát, thế nhưng những lúc mấu chốt thật đúng khó mà lừa hấn được, không hổ là bách thắng bất bại lão hồ ly.

Trở lại Khai Phong phủ, Thiên Tôn đã đem Diêu Tổ Tổ cứu về, nàng bị thương, Công Tôn chữa trị cho nàng. Hồng di mang về một đám thích khách bị đốt đến sống dở chết dở, cũng đều giao lại hết cho Khai Phong phủ.

Bao Chứng cùng mọi người ra đó, nghe được toàn bộ quá trình, mặc dù là hư kinh một trận nhưng cũng không chịu được mà đổ mồ hôi lạnh — Thật may!

Trong sân, mọi người cùng ngồi xuống, Tiểu Tứ Tử bị một đám ảnh vệ vây quanh, đua nhau mà xoa xoa mặt bé, nói bé chính là Cát tường Tiểu vương gia.

Ngay cả mặt than Trâu Lương cũng không nhịn được mà mở miệng, nói với Triệu Phổ đang dương dương đắc ý, “Oa nhi này bất tự thật tốt ! Thích hợp mang theo lâu dài, quân ta như có pháp bảo !”

Triển Chiêu nằm ở cạnh bàn, cơm tối hấn còn chưa có ăn đã phải lo lắng một hồi, da dày đau a, Ân Hầu vừa nhìn thấy liền đau lòng, vừa định gọi một chút thức ăn, chỉ thấy Thân Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi mang theo mấy nha hoàn, bưng điểm tâm đêm nóng hổi đi vào.

Ân Hầu thiêu mi nhìn Bạch Ngọc Đường —— Rất có lòng a.

Bạch Ngọc Đường dứt vào trong miệng Triển Chiêu một viên thịt tôm, tâm nói —— Nuôi mèo thật cũng không khó, có ăn liền đặc biệt ngoan hiền.

Nhìn lại, Triển Chiêu đang hí mắt hưởng thụ cảm giác thịt tôm tan trong miệng, giống hệt như con mèo nhỏ độc nhất vô nhị phơi nắng giữa trưa.

65. Q.3 - Chương 65: Mưu Đồ Diệt Thành

Triệu Phổ nhờ một trò chơi nhỏ của Tiểu Tứ Tử mà đại nạn không chết, tránh thoát một âm mưu hiểm độc muốn ám toán hấn từ lâu, lần này ngoại trừ một lần may mắn tránh thoát nguy hiểm, còn chiếm được một cơ hội tốt ngàn năm có một.

“Đối phương dù chết rất nhiều người, hơn nữa những người tập kích cũng bị bắt, nhưng mà bọn chúng hấn là không biết Triệu Phổ không có bị thương a.” Triển Chiêu đề nghị, “Không bằng chúng ta tương kế tựu kế.” Bao Chứng cũng cảm thấy đây là một biện pháp tốt, “Xem ra Cửu vương gia chính là mấu chốt trong việc quyết định phúc họa của chủ tử sau màn này a, hấn nếu như cảm thấy kế hoạch theo đúng dự kiến, nhất định sẽ tiến hành bước tiếp theo, chúng ta cũng có thể một lưới mà bắt hết.”

“Ý là muốn ta giả chết a?” Triệu Phổ hỏi, “Cái này cũng không khó.”

“Nhưng mà.....” Bao đại nhân suy nghĩ một chút, tựa hồ lại cảm thấy có điểm không ổn, “Vương gia quyền cao chức trọng, vạn nhất tin tức này mà lan tới biên quan, có thể nào gây xao động lòng quân hay không ?”

Tất cả mọi người đều cau mày —— Cũng đúng.

“Không sợ.” Âu Dương nói, “Ta có thể phái người báo cho Hạ Nhất Hàng, hấn sẽ có biện pháp xử lý.”

“Yên tâm.” Triệu Phổ xua tay một cái, “Biên quan một dãy đó không biết đã đồn ta chết bao nhiêu lần, Triệu gia quân dù có nhìn thấy thi thể của ta cũng không tin là ta đã chết, trừ khi ta bò dậy nói cho bọn họ biết là ta đã chết thật a.”

Tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười.

“Chuyện này còn cần phải từ từ thương nghị lại, hơn nữa muốn làm giống như thật để cho người ta tin tưởng mới được !” Bao Chứng vừa nói, đứng lên, “Bên ngoài Khai Phong phủ nhất định là có người đang chờ tin tức, ta liền tiến cung, một mặt báo bình an cho Hoàng thượng, một mặt diệu kế này còn phải nhờ Hoàng thượng phối hợp mới được.”

Tất cả mọi người cùng gật đầu.

Bao Chứng đứng lên, ra cửa, không quên nói với Triển Chiêu “Triển hậu vệ, suốt đêm dẫn người đến bắt Hoàng viên ngoại đi, còn có a, diễn trò thì phải diễn cho giống, mang theo Công Tôn tiên sinh đem tất cả thảo dược mang về, phải làm như đang cố nghiên cứu giải dược mới được.”

Triển Chiêu tự nhiên hiểu, cùng với Bạch Ngọc Đường mang theo Công Tôn đến Hoàng phủ ‘tịch biên gia sản’.

Nói thật, Triển Chiêu ở Khai Phong phủ lâu như vậy nhưng mà đây mới là lần đầu hắn dẫn người đi ‘tịch biên gia sản’ a, bắt quá cả Hoàng phủ đã sớm thành vườn không nhà trống, Hoàng viên ngoại cùng với Tào Kiếm đã dọn dẹp, chuẩn bị trốn rồi.

Thật ra thì Bao Chứng đã sớm an bài người theo dõi hai người này, bọn họ cải trang thành nông phu, chuẩn bị cả đêm trốn khỏi Khai Phong, chỉ tiếc là vừa mới ra khỏi cổng thành đã bị bắt lại, nhốt ở đại lao Khai Phong phủ. Hai người này tuy rằng có nỗi khổ, có người nhà bị uy hiếp, nhưng mà dù sao cũng đã biết mưu đồ ám hại Triệu Phổ nhưng lại không báo, nếu như Triệu Phổ thật sự chết rồi, có thể dẫn tới thiên hạ đại loạn, như vậy là tội ác không thể tha thứ !

Việc ‘tịch biên gia sản’ tiến hành vô cùng thuận lợi, mọi người liền trở lại Khai Phong phủ, đã phát hiện toàn bộ nha môn đều bị cấm quân vây quanh, Âu Dương Thiếu Chinh tự mình mang người trấn thủ, toàn bộ Khai Phong dường như đều tiến vào trạng thái khẩn trương, có cảm giác gấp gáp.

Trước cửa Khai Phong phủ có một cỗ xe ngựa, mặc dù đã hết sức kín đáo nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, là Triệu Trinh vi phục xuất tuần mà tới.

Vào Khai Phong phủ, liền thấy trong sân khá hơn một chút, Triệu Trinh đang ngồi cạnh bàn đá giữa viện, Tiểu Tứ Tử ngồi trên đùi hắn, hai người tựa hồ còn đang nói chuyện phiếm đầu.

Triệu Phổ mấy ngày nay cũng bị hạn chế, không được phép đi lung tung, chỉ có thể ngồi ở trong phủ, cùng Thiên Tôn đánh cờ.

Mọi người vào cửa, thấy được Triệu Trinh cũng có chút kinh ngạc.

Triệu Trinh cười nói, “Trẫm là đặc biệt tới nói tiếng cảm ơn với Tiểu Tứ Tử a, hắn thế nhưng đã bảo vệ cả giang sơn đại Tống ta, trẫm nhất định phải thưởng cho hắn mới được.”

Công Tôn dở khóc dở cười, lần này quả thật là không biết có được cái vận may gì, nếu như không phải Tiểu Tứ Tử đem hắc sa đao của Triệu Phổ biến thành con thỏ, Triệu Phổ có lẽ cũng sẽ không chú ý đến trên đao sa có độc, nếu như không cẩn thận mà trúng chiêu, quả thật đúng là đại họa.

Triệu Trinh vẫn tiếp tục trêu chọc Tiểu Tứ Tử, Hồng Cửu Nương cùng đi ra, nói với Công Tôn rằng Diêu Thanh đã uống thuốc, giờ đang ngủ.

Công Tôn vào xem nàng, để lại mọi người trong sân bàn kế hoạch tiếp theo.

“Bên Triệu Nguyên Tá có động tĩnh gì không ?” Triệu Phổ đang hỏi người đang luôn chân luôn tay phân phó người khác làm việc, Trâu Lương.

“Tạm thời thì không, bắt quá phía Thái Bình sơn dường như có nhân mã tụ tập.” Trâu Lương rút từ bên hông ra một tấm bản đồ, đặt lên bàn đá, “Bên đông sơn buổi tối cũng phát hiện có ánh sáng lớn, hình như có không ít người cầm đuốc vượt qua, nhưng sau đó liền biến mất không thấy tăm tích.”

“Thái bình sơn cùng Đông sơn sao ...” Triệu Phổ sờ cằm, “Một phía đông, một phía tây, có ý tứ.”

Triệu Trinh nâng cằm tựa trên bàn đá, một bên nắm cánh tay mập mạp của Tiểu Tứ Tử, lại hỏi, “Từ đâu tới nhiều người như vậy ? Không phải là quân binh, chẳng lẽ lại là thổ phỉ sao ?”

“Đừng quên bộ dáng của bọn Hạnh nhi lúc trước.” Triển Chiêu nhắc nhở, “Mục Chiếu quốc còn có cái Đào hoa nương nương vẫn chưa có bắt được, nàng ta tựa hồ rất giỏi khống chế tâm tính người khác, khiến người ta vì nàng ta mà bán mạng.”

“Mục chiếu quốc.” Công Tôn từ trong phòng đi ra, “Tên này càng đọc càng thấy không thuận chút nào.”

“Công Tôn a, Thanh di thể nào rồi ?” Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Không sao, bị trúng một độc chưởng, Ân Hầu dùng nội lực giúp nàng trừ độc rồi, vừa mới uống thuốc xong nên ngủ thôi, đại khái sáng sớm mai là có thể tỉnh lại rồi.”

Triển Chiêu nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mục chiếu quốc.....” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, “Nếu như chuyển thành cách đọc đồng âm là Mộc và Diêm, thì đó chẳng phải là chữ Đào hay sao ?”

Mọi người ngẩn người, cũng bắt đầu cau mày —— Đúng vậy, Mục chiếu quốc, như vậy chẳng phải là Đào quốc hay sao ?

“Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với Trương mỹ nhân năm đó ?” Triệu Trinh trầm ngâm, “Đào hoa trái này cũng đủ diên loạn a.”

Lúc này, Nam Cung Kỷ chạy vào, thấp giọng nói bên tai Triệu Trinh mấy câu.

“Nga ?” Triệu Trinh chợt cười, “Không nhần nãi được nữa sao ? Lại còn muốn đến thăm dò thực hư một chút nữa a ?”

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn.

Triệu Trinh khẽ mỉm cười, “Triệu Nguyên Tá muốn ngày mai tiến cung diện thánh.”

Tất cả mọi người ngẩn người.

“Hẩn muốn tiến cung ?” Bao Chứng cau mày, “Vào triều sao ? Hẩn ít nhất cũng đã hai mươi năm không vào triều, nay lại đột nhiên tới ?”

“Không phải vào triều.” Triệu Trinh nói, “Nói là gần đây thân thể không được tốt, có chút nhớ Khai Phong cùng Hoàng cung, muốn tới gặp Thái hậu để hàn huyên, đại khái chính là ý tứ muốn về thăm nhà gì đó.”

“Cẩn thận có mưu ma chước quỷ.” Triệu Phổ không yên tâm, “Bên cạnh hẩn cũng không biết còn có những loại người gì, chuyện này nếu như thật sự có quan hệ đến hẩn, một mình gặp mặt hẩn thật quá nguy hiểm.”

“Lần trước có quái vật đương đêm đánh lén, lần này lại xuất hiện một cái Quỷ thủ.” Bao Chứng cũng có chút lo lắng cho an toàn của Triệu Trinh.

“Thiên Tôn a.” Triệu Phổ đột nhiên đem tất cả con cờ đẩy qua một bên, “Ta nhận thua rồi.”

Âu Dương Thiệu Chỉnh cùng Trâu Lương ở một bên thấy được, đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh Nói đến đánh cờ, Triệu Phổ cho đến nay chưa từng thua qua.

Triệu Trinh cũng kinh ngạc —— Chẳng lẽ Thiên Tôn thật sự là kỳ nghệ kinh người sao ?

Thiên Tôn liếc Triệu Phổ một cái.

“Ai, ai.” Triệu Phổ bưng chén trà như một chú cún con ngoe nguẩy mà đến ngồi cạnh Triệu Phổ, dâng trà cho hẩn, “Lão nhân gia ngài kỳ nghệ thật tinh thâm nha.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Uy, Triệu Phổ cũng biết nịnh hót a, miệng cũng ngọt thật.

Thiên Tôn mỉm cười nhìn hẩn, tiếp nhận chén trà hẩn dâng đến.

Triệu Phổ vừa dâng vừa thương lượng, “Trong cung có trà Bích hoa xuân hảo hạng a, Thái Hậu còn có hai vò tửu diêu trăm năm trân quý, lão nhân gia ngài nếu như rảnh rồi, hay là ngày mai vào cung uống vài chén a ?”

Mọi người nhìn trời, trong lòng hiểu rõ Triệu Phổ cố ý thua Thiên Tôn để đỡ cho hẩn vui vẻ, thuận tiện nói tốt vài câu để cầu xin Thiên Tôn vào cung ở hai ngày, ngày mai Triệu Nguyên Tá vào cung, vạn nhất nếu như có thủ đoạn âm hiểm gì, có Thiên Tôn ở đó, tự nhiên cũng không sợ gặp phải chuyện gì không may.

Triệu Trinh vờ nghe xong đã biết Triệu Phổ nghĩ gì, cũng vội vàng cười nói xin mời Thiên Tôn vào cung ở chơi hai ngày, hẩn nhất định sẽ cẩn thận chiêu đãi, coi như cảm ơn hẩn giúp bắt lại thích khách kia.

Thiên Tôn uống một ngụm trà, nói “Ta đi thì cũng không thành vấn đề, bất quá sao có người so với ta đi còn thích hợp hơn nữa đó.”

Tất cả mọi người nháy mắt —— So với Thiên Tôn còn thích hợp hơn sao ?

Đang nói chuyện, chỉ thấy từ sau viện, căn phòng nơi Diêu Thanh nghỉ ngơi kia, cửa mở ra, Ân Hầu nhanh nhanh nhẹn nhẹn đi ra ngoài.

Triệu Trinh hơi ngăn người ra, ý tứ của Thiên Tôn là bảo bọn họ tìm đến Ân Hầu a.

Mặc dù thân phận thật của Ân Hầu cùng với quan hệ của Ân Hầu với Triển Chiêu, mọi người đều là tâm chiếu bất tuyên, thế nhưng trên lý thuyết, Ân Hầu chẳng qua chỉ là “biểu ca” của Triển Chiêu mà thôi, vì vậy cũng không ai có ý định vạch trần thân phận của hắn.

Triệu Trinh nói mọi người cầu Ân Hầu vào cung, đó là hắn có lý do của mình, luận về võ công, hai người là bất phân thắng bại, ngược lại Thiên Tôn lại là đứng đầu danh môn, mà Ân Hầu lại đứng đầu ta giáo, đối phó với lũ tà môn ngoại đạo, Ân Hầu quả thật là có kinh nghiệm hơn Thiên Tôn một chút.

Triệu Trinh cũng không cần Triệu Phổ khua môi múa mép, trực tiếp đứng dậy, đi đến bên cạnh Ân Hầu, cung kính mà mời hắn vào cung uống rượu.

Ân Hầu lúc đầu còn có chút buồn bực, tâm nói, cái tên nhóc tiểu hoàng đế này còn thật rảnh rỗi, mời ta vào cung uống rượu sao ?

Triển Chiêu giải thích tình huống cho hắn, Ân Hầu suy nghĩ một chút, rất sảng khoái mà gật đầu đồng ý, lại còn nhìn Thiên Tôn một cái. Thiên Tôn bò đến bên người Bạch Ngọc Đường, nói muốn ăn khuya.

Ngồi thêm một lát, Triệu Trinh trở về cung, Ân Hầu đáp ứng sáng mai sẽ đến, những người khác cũng có việc làm, Bạch Ngọc Đường liền hỏi Triển Chiêu “Vì sao ngoại công ngươi đi lại thích hợp hơn so với sư phụ ta ?”

Triển Chiêu cũng không có hiểu rõ, vì vậy hai người cùng đến hỏi Thiên Tôn đang ngồi ăn canh cùng Tiểu Tứ Tử.

Thiên Tôn thấy hai người hỏi, liền nói, “Còn nhớ rõ con chuẩn kia không ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sững sốt.

“Lão quỷ kia biết mấy kẻ tạp nham nhiều hơn ta, hơn nữa trí nhớ cũng tốt hơn ta. Còn có a, hắn dù sao cũng là thân thích của ngươi.” Thiên Tôn nói, chỉ Triển Chiêu một cái, “Ngươi đang tại công môn, để cho Triệu Trinh thiếu ngoại công ngươi một cái ân tình, sau này hắn sẽ không làm khó ngươi. Ngọc Đường không ăn cơm cửa quan, ta lúc trước trong cung cũng đã cứu qua bọn họ một lần, việc tốt không cần quá nhiều, không bằng nhường cho ngươi, sau này mọi chuyện cũng dễ dàng hơn.”

Nói xong, ăn xong miếng canh cuối cùng, đứng lên xoa xoa bụng, xách theo Tiểu Tứ Tử cũng đang xoa xoa bụng, hướng vào trong sân mà đi.

“Đi Tiểu Tứ Tử, dạy ngươi đánh một bộ Thái cực quyền để tiêu thực.”

Thiên Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử đi đánh Thái cực quyền, lưu lại hai người Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn nhau.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thiên Tôn bình thường đều là giả hồ đồ sao ?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, dù sao tuổi hắn cũng chỉ bằng cái số lẻ của Thiên Tôn, lấy sự nghiệp sán tra phong vân năm đó của hắn mà nói, có cái gì cao thâm thần quỷ khó lường cũng là dễ hiểu ngược lại, Thiên Tôn lại đặc biệt vì Triển Chiêu mà suy nghĩ lại khiến cho Bạch Ngọc Đường cảm thấy ngoài dự liệu, xem ra, Thiên Tôn rất vừa ý con mèo này a. Bất quá cũng không cảm thấy kỳ quái, Mèo này chính là người gặp người yêu mà.

Sáng sớm hôm sau, Ân Hầu ăn điểm tâm xong liền cùng Bao Chứng vào cung, Thiên Tôn sáng sớm, cùng Tiểu Tứ Tử lười nhác đứng ở trong sân, cầm cái cốc, ‘sùng sục’ mà súc miệng.

“Hắc a....” Tử Ảnh ngáp dài đi tới.

Triển Chiêu đang ở bên giếng rửa mặt, thấy hắt hai mắt thâm đen mà đi tới, tò mò hỏi, “Người đêm qua không có ngủ a ?”

“Không a, nhiều phạm nhân cần thẩm vấn như vậy, sai nha của phủ Khai phong các người là không thể dùng để thẩm vấn phạm nhân a, so với sự gia còn yếu ớt hơn.” Tử Ảnh oán trách.

Triển Chiêu cả kinh, “Người không phải là nghiêm hình bức cung đó chứ ? Đại nhân ghét nhất là nghiêm hình bức cung đó.”

“Yên tâm.” Tử Ảnh nháy mắt mấy cái, “Ta hạ thủ rất nhẹ mà.”

“Vậy thì có hỏi ra được cái gì không ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không có, đối phương ra tay rất sạch sẽ !” Tử Ảnh khoát tay, “Cái gì cũng hỏi không ra. Thẩm nhất chính là cái Hoàng viên ngoại kia cùng Tào Kiếm, còn cầu xin chúng ta đừng có liên lụy Hoàng Thụy Vân cùng Hoàng lão phu nhân, còn nói Hoàng Thụy Vân đang mang thai cái gì đó nữa.”

“Nhắc tới.” Triển Chiêu cũng cảm thấy cần phải đi tìm một chút, “Hoàng Thụy Vân kia nếu như là giả, vậy người thật đi đâu rồi ?”

“Thật ra thì ngày hôm qua ta cũng chưa có nói hết với các người.” Công Tôn rửa mặt cho Tiểu Tứ Tử xong, bôi phấn dưỡng cho bé nói, “Thi thể của nha hoàn bị đốt cháy trước kia, ta chỉnh trang lại một chút, đó có thể là Hoàng Thụy Vân a.”

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn gật đầu một cái, cũng thật đáng tiếc, “Chính xác đến gần như tuyệt đối.”

“Hoàng viên ngoại nếu như biết nhi nữ thân sinh của mình đã chết, mình lại còn một mực vì hung thủ mà bán mạng, lại còn gán lấy tội danh dẫn đến phải diệt môn, không biết sẽ thành ra cái dạng gì.” Triển Chiêu lắc đầu thở dài, “Thật là tai ương ngập đầu.”

Lúc này, Thần Tinh Nhi chạy đến, “Tiên sinh, tiên sinh, Thanh di tỉnh rồi!”

Công Tôn vội vã chạy vào phòng, mọi người cũng theo vào.

Lúc này, Diêu Thanh đang cùng Hồng Cửu Nương đang ôm nhau khóc rống.

Mọi người lúng túng đứng ngoài cửa, tiến vào cũng không được mà quay ra cũng không xong.

“Chiêu, tới đây, tới đây !” Hồng Cửu Nương lau nước mắt, gọi Triển Chiêu vào.

Triển Chiêu đi vào, hành lễ với Thanh di, dù sao quan hệ cũng đặc biệt, rất gần gũi.

Thương tích của Diêu Thanh đương nhiên không tính là nghiêm trọng, nàng vốn muốn tìm Ân Hẫu, Triển Chiêu nói người đã vào cung rồi.

Thanh di nhíu mày một cái, “Có cung chủ ở đó, cũng sẽ không gặp chuyện gì không hay rồi.”

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì a ?” Triển Chiêu không hiểu tại sao Thanh di lại đến Miễn quốc, lại có quan hệ với Mục chiêu quốc.

Thanh di nói với mọi người, một câu chuyện xưa.

Năm đó nàng cũng không phải bị mất tích, mà là nàng đến Nam Miễn làm việc, bị người ta ám toán, trọng thương.

Kể ám toán nàng là một nữ nhân, công phu kỳ cao, có đeo khăn che mặt.

Chờ sau khi Thanh di tỉnh lại, phát hiện dung mạo mình đã bị thay đổi, chính nàng cũng không thể nhận ra chính mình nữa. Sau đó, có một cô nương che mặt nói cho nàng biết, nàng đã trúng độc, nếu như muốn sống, phải làm việc cho nàng ta.

Đám người Triển Chiêu cùng khẽ cau mày — Người đó chẳng lẽ lại chính là Đào hoa nương nương ? Lại nghĩ đến quỷ thủ kia dùng thuật dịch dung lấy giả lộng chân, có lẽ cũng là thủ đoạn của Đào hoa nương nương kia.

Thật may, năm đó Thanh di đã được Ân Hầu dạy cho thuật di huyết.

Nàng phát hiện, các huyết đạo của mình đều bị ghim độc châm, cho nên mới bị người ta khống chế, vì thể liên lợi dụng di huyết, thừa dịp người kia không ở đó, lặng lẽ nhổ bỏ độc châm, bỏ trốn.

Nàng lúc bỏ trốn phát hiện mình bị giam cầm trong một sơn động trong núi sâu, bởi vì nàng cường chế nhổ bỏ độc châm cho nên bị trúng độc, cuối cùng không cẩn thận ngã xuống vách núi, bất tỉnh nhân sự.

Bất quá may là đại nạn không chết, sau khi Thanh di ngã xuống núi, rơi vào địa phận Miễn quốc, được một lang trung Miễn quốc cứu. Lang trung kia giải độc cho Thanh di, sau khi giải xong, nàng cũng mất một phần trí nhớ, lang trung nói, đó là do một phần độc được vẫn còn lưu lại trong cơ thể nàng, chỉ khi trừ độc hoàn toàn mới có thể nhớ lại chuyện xưa, mà muốn trừ hết độc, ít nhất phải mất mười năm.

Điều Thanh không còn cách nào khác là phải ở lại nơi thâm sơn này, làm đồ đệ của lang trung, nàng không nhớ rõ chuyện trước kia, thế nhưng lại nhớ rõ chuyện vừa xảy ra, ví dụ như, nữ nhân đã hại nàng.

Lão lang trung nói với Điều Thanh, độc nàng trúng có tên là Túy Tâm hoa, Túy Tâm hoa này tà độc vô cùng, là vật cấm tại Miễn quốc.

Cứ như vậy, Điều Thanh vừa chữa bệnh, vừa sống tại Miễn quốc bởi vì công phu nàng tốt, cho nên mới thành lập môn phái, sau đó trở thành trọng thần Miễn quốc.

Đại khái là khoảng mấy năm trước, độc trong người Điều Thanh toàn bộ được thanh trừ, ở Miễn quốc cũng đã là đại quan, Miễn vương lại vô cùng nể trọng nàng, nơi đó nàng cũng có rất nhiều môn đồ, cho dù có nhớ đến Trung nguyên, nhớ Ma cung cũng không cách nào trở lại được nữa.

Vốn là lúc trước, nàng định nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó trở lại tìm Ân Hầu. Nhưng mà lúc đó xảy ra chuyện lạ —— Một Mục chiếu quốc không biết hưng khởi lúc nào, bắt đầu gây sóng gió ! Mục chiếu quốc , quân binh có thể coi là thiện chiến, rất nhanh đã thu phục một dãy các bộ tộc phía nam. Mà khiến cho Điều Thanh nghi ngờ nhất là, nàng âm thầm bắt giữ được một nữ binh của Mục chiếu quốc, phát hiện các nàng đều là bị độc khống chế, lại chính là loại độc đã hại mình năm đó.

Vì vậy, Điều Thanh cũng bắt đầu đặc biệt lưu ý đến động tĩnh của Mục chiếu quốc,

Lần này, nghe nói Mục chiếu quốc phái sứ giả vào Khai phong, Điều Thanh mới đề nghị được lãnh nhận cương vị sứ thần này, một mặt nàng cảm thấy Mục chiếu quốc có mục đích khác, một mặt nàng cũng muốn gặp lại các huynh đệ tỷ muội Ma cung.

“Thanh di, người có biết người bị mất đó đến tốt cùng là ai không ?” Triển Chiêu biết được tất cả mọi chuyện, cũng đại khái hiểu được tình huống, liền hỏi.

“Ta cũng không quá rõ ràng, nhưng có một việc các người nhất định phải cẩn thận!” Điều Thanh nói, “Mục chiếu quốc tất cả binh lính đều là nữ nhân, những nữ nhân này có thể thành công chiếm thành, phương pháp vốn vô cùng đơn giản. Các nàng không mặc đồng dạng quân phục cũng không có mặc khôi giáp, mà là ăn mặc như những bách tính bình thường, trong vòng vài ngày xâm nhập vào trong một tòa thành trì. Nguyên bản nữ nhân cũng không khiến cho người ta hoài nghi, hơn nữa mặc trang phục bình thường cũng dễ dàng giấu được một ít binh khí trên người. Đợi đến khi nhân số đông đủ, đến thời điểm nhất định, những nữ nhân này đột nhiên tạo thành một đội quân có sức chiến đấu mạnh mẽ, trong ứng ngoại hợp, liên thủ mà công thành.”

Tất cả mọi người đều cau mày.

“Trước đó ta đã phải rất nhiều người thăm dò xung quanh Khai Phong, phát hiện gần đây quả thật có không ít người mất tích, còn có một lượng lớn người tiến vào thành Khai Phong.” Điều Thanh thở dài, “Ta vốn muốn theo dõi Quỷ thủ, muốn điều tra thêm một chút tin tức để có thể giúp ích cho các người, không ngờ lại bị ám toán, còn tưởng sẽ mất mạng đâu .”

“Nếu quả thật có thể sử dụng độc châm để thao túng người khác, nói cách khác là vô luận nam nữ là đều có thể bị khống chế.” Triệu Phổ cau mày, “ Đến lúc đó muốn giết e rằng cũng không phải là địch nhân nữa, mà là dân chúng trong thành, đối phương sẽ thành ngư ông đắc lợi chiêu này, đủ ngoan độc a.”

Tất cả mọi người đều gật đầu —— Phải tìm ra đối sách mới được.

“Có lẽ”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường vốn một mực ngồi một bên nghe cũng không lên tiếng, đột nhiên mở miệng, “Đầu mỗi vẫn luôn có rồi, nhưng là chúng ta đã bỏ quên mất thôi.”

Mọi người hơi sững sờ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, rất nhanh đã lĩnh hội ý tứ, “Đúng vậy ! Chúng ta đích xác đã bỏ quên một số chuyện.”

66. Q.3 - Chương 66: Giải Được Cùng Độc Được

Công Tôn cũng không nhin được mà hít sâu một cái, Triển Chiêu thường ngày chỉ biết cười híp mắt ăn ăn uống uống, phần lớn thời gian còn có điểm “nhàn rồi lông bông”, mọi người vẫn luôn cảm thấy hắn chẳng qua là một đại hiệp công phu cực tốt lại thêm tính cách phóng khoáng, không có quá thích hợp với chốn quan trường người lừa ta gạt. Nhưng mà hôm nay nhìn lại, Triển Chiêu cũng thật tinh ranh a, so với bất cứ ai hắn còn có sự chuẩn bị sớm hơn Hơn nữa, miệng hắn ngậm cũng thật quá chặt, nếu không có tội chứng chính xác, căn bản đều không có thấy được hắn mở miệng! Quả nhiên, tuổi còn trẻ mà đã xông pha giang hồ đạt đến được địa vị như vậy thì tuyệt đối không phải là người bình thường, Bao đại nhân coi trọng hắn như vậy đều là có nguyên nhân cả.

Ân Hầu sáng sớm liền theo Bao Chứng vào hoàng cung, trước đây hắn đã từng đến ăn điểm tâm một lần, đây là lần thứ hai hắn tới, Bao Chứng cùng Triển Chiêu đến tiền viện nghị sự, Triệu Nguyên Tả đoán chừng phải qua trưa mới tới.

Ân Hầu lại không tiện đến hậu cung toàn là nữ nhân, không thể làm gì khác hơn là ở trong ngự hoa viên đi dạo một chút.

Nam Cung Kỷ phụ trách chiêu đãi Ân Hầu, Triệu Trinh phân phó, phải đặc biệt cung kính.

Ân Hầu ở trong ngự hoa viên, chấp tay sau lưng, nhìn chăm chăm mấy con khổng tước bên hồ nước.

Nam Cung Kỷ lo lắng mà đứng phía sau hắn, quan sát nam tử nhìn thế nào cũng chỉ thấy khoảng hơn ba mươi tuổi trước mắt. Ân Hầu thoát nhìn thật trẻ! Dáng vẻ của hắn bây giờ rất khó để hình dung hắn đã hơn trăm tuổi. Trước kia Nam Cung Kỷ cũng đã được vinh hạnh thấy qua phong thái của Thiên Tôn, cái loại chí thuần nội lực đó, quả nhiên là giống hệt tin đồn. Thiên sơn chính là thánh địa võ học của thiên hạ, Thiên Tôn một đầu tóc bạc lại càng giống tiên nhân, quả nhiên mang đến cho người ta một cảm giác của một loại chí tôn thánh nhân.

Nhưng mà Ân Hầu trước mắt này nói như thế nào đây ? Chỉ có ba chữ —— Có yêu khí !

Ân Hầu thoát nhìn quả thật giống biểu hơn là ông ngoại của Triển Chiêu, nhưng mà hắn và Triển Chiêu thoát nhìn vui tươi sáng sủa lại hoàn toàn ngược lại, hai người này ngoại trừ lông mày, khóe mắt có điểm tương tự, còn lại là hoàn toàn bất đồng.

Người này một thân đen tuyền, từ tóc trên đầu cho đến giày dưới chân đều chỉ có một màu duy nhất, đen nhánh ! Đặc biệt là cặp mắt kia, đen giống hệt màn đêm, thâm sâu đến độ có thể nhìn thấu lòng người.

Nam Cung Kỷ trước kia vẫn luôn cảm thấy, Triệu Phổ có thể là người thích hợp với màu đen nhất trong thiên hạ này, nhưng hôm nay mới biết, nhân giới của mình thật quá nông cạn! Đồng dạng cùng mặc màu đen, thì ra là đen với đen mà lại bất đồng đến vậy.

Triệu Phổ một thân đen, cho người ta có cảm giác nặng nề lại khí phách, nhưng cũng không khiến cho người khác bất an, ngược lại, kết hợp với hắc mã ngày thường điên cuồng nhưng tại thời điểm quan trọng lại vô cùng trầm ổn Hắc Kiêu kia của hắn, lại mang lại cảm giác rất đáng tin cậy.

Ân Hầu thì lại không giống, toàn thân đều toát ra một cỗ “tà” khí, một cỗ khí không thể xác định được giới hạn, một cỗ yêu khí mà chỉ yêu ma quỷ quái si mê vọng lượng mới có được, mang đến một cảm giác bất an nồng đậm.

Lúc trước Ân Hầu ở cùng chỗ với Triển Chiêu, cũng không có bộc lộ rõ ràng như vậy, có thể hẳn lúc nhìn Triển Chiêu, đầy mặt đều là sủng nịnh cùng cưng chiều thương yêu, cho nên mới đem khí chất của bản thân mà che giấu đi rất nhiều.

Hôm nay, khi hắn đứng một mình, tổng luôn cảm thấy được một cỗ “yêu khí” quá nặng, hoặc nên nói là “quỷ khí” ngập trời. Nam Cung Kỳ còn không giải thích được cảm giác sợ hãi tự nhiên sinh ra, luôn luôn cảm thấy không thể thoải mái có lẽ là do Ân Hầu nội lực quá cao, từ đó mà ảnh hưởng đến hắn.

Ân Hầu lúc này đang đứng ở bờ hồ mà nhìn ra giữa hồ, cùng một động tác, Triển Chiêu làm sẽ cảm thấy thật tiêu sái, Thiên Tôn làm thì thật khả ái, Bạch Ngọc Đường làm sẽ cảm thấy rất soái, nhưng mà Ân Hầu làm có một loại cảm giác yêu tà quỷ dị.

Nam Cung Kỳ đang suy nghĩ lung tung, chỉ thấy trong cung một con bạch khổng tước đột nhiên vùng cánh bay, từ giữa hồ bay tới, hai cánh giương cao, lắc cái đầu đầy lông vũ bạch sắc xinh đẹp, bay về phía Ân Hầu.

Khổng tước đều không thích bay, căn bản đều là lấy lệ vỗ vỗ cánh mấy cái là liền rơi xuống, nhưng mà một khi bay lên lại thật đẹp, đặc biệt là con Bạch khổng tước này.

Con bạch khổng tước này thật ra cũng có chút lai lịch.

Ban đầu ở ngự hoa viên chỉ có hai mươi con khổng tước, mười con màu lam, mười con xanh biếc. Thái hậu cùng các phi tần đều rất yêu thích, nuôi cũng thật lâu rồi, trong lúc đó cũng đã sinh ra được không ít khổng tước con. Năm trước lại sinh ra được một con bạch khổng tước.

Bạch khổng tước là vô cùng hiếm, đây lại còn là khổng tước đực nữa, sau hai, ba năm cẩn thận chăm sóc cuối cùng cũng trở thành một chú khổng tước toàn thân bạch vũ, đuôi vừa dài mượt lại cong vút, xinh đẹp mà cao quý.

Bạch khổng tước này cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình rất không tốt, không biết là sợ hãi không thích đến gần người hay là do cao ngạo nữa.... Thường ngày nó thích nhất là đứng trên giả sơn giữa hồ, gọi nó, nó không thèm để ý, cũng không thèm đến gần, mang thức ăn ngon đến dụ nó cũng không có tác dụng. Cái con khổng tước này lá gan còn thật lớn, dọa cũng không mấy may nhúc nhích, Triệu Trinh vốn vô cùng thích nó, ban cho cái tên Thiên duyệt, ý nói là khổng tước mang đến điềm lành.

Hôm nay , lại không biết tại sao, Thiên duyệt lại dang rộng đôi cánh mà bay qua mặt hồ, rơi xuống trước mặt Ân Hầu.

Ân Hầu đưa tay chọc chọc đầu nó, thuận tiện sờ sờ cái mào trên đầu nó, khen ngợi, “Hảo diệu !”

Nam Cung Kỳ khóe miệng rút rút —— Nếu đổi lại là người khác đoán chừng đã bị ăn đòn rồi.

Khổng tước kia lại kêu lên hai tiếng, tựa hồ còn rất vui, lại vươn cái cổ thật dài mà cọ cọ ổng tay áo Ân Hầu, tựa hồ như là muốn lấy lòng hắn vậy.

“A.” Ân Hầu khời mào khóe miệng, cười một tiếng nói, vỗ vỗ đầu Thiên duyệt, “Sủa điếu.”

Thiên duyệt còn giống như cảm thấy rất thú vị, cứ như vậy mà yên lặng ở bên cạnh Ân Hầu.

Nam Cung biết, biểu lộ của mình lúc này nhất định rất quái —— Cái con khổng tước này cũng được quá a, ngày thường Hoàng thượng, thái hậu rồi cả một đàn cung nữ, thái giám, dụ dỗ nó nó cũng chẳng hề động một ánh mắt, hôm nay vừa thấy Ân Hầu đã chủ động chạy tới lấy lòng, mắng nó nó còn cảm thấy vui a, rốt cuộc đây là cái tình huống gì ?

Nam Cung lắc đầu một cái, bây giờ có nghĩ cũng không ra a, vừa ngẩng đầu sững sờ.

Ân Hầu vốn đang đứng bên hồ liền không thấy, con bạch khổng tước kia thì vẫn đứng một bên, cúi đầu rửa lông vũ mình.

Nam Cung vội vàng nhìn xem bốn phía ... nhưng cũng không có thấy bóng dáng Ân Hầu đâu.

Đang lúc gấp gáp, lại nghe thấy có tiếng người nói chuyện phía sau, “Sư phụ người có phải họ Vưu hay không ?”

Nam Cung cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy Ân Hầu đang đứng sau lưng hắn.

“Ách Làm sao ngài lại biết ?” Nam Cung lấy lại tinh thần rồi mới kinh ngạc hỏi.

“Quả nhiên a.” Ân Hầu nhân nhật cười, “Công phu của hần ngươi đã học được cả mười phần rồi, ngay cả thói xấu của hần ngươi cũng học được như đúc luôn a.”

Nam Cung Kỷ ngẩn người, “Thói quen xấu ?”

“Ân.” Ân Hầu hình như tâm tình cũng không có tệ lắm, đến một bên băng ghế đá ngồi xuống, “Ngươi đứng là cùng một dạng với sư phụ ngươi, tính cảnh giác rất cao, có điều lúc quan sát gì đó thì lại hay thất thần.”

Nam Cung Kỷ ngẩn người.

“Đứng xa một chút.” Ân Hầu chỉ chỉ một khoảng đất trống cách đó không xa.

Nam Cung ngoan ngoãn đi qua đó đứng.

Ân Hầu tiện tay nhặt mấy viên đậu phộng trên bàn, nói “Ta nói bên phải, ngươi liền chuyển thân bên trái, sau đó đón lấy đậu phộng ta ném tới.”

Nam Cung gật đầu một cái, cảm thấy cũng không khó gì.

“Bên phải.” Ân Hầu lười biếng mở miệng, Nam Cung lập tức nhìn sang bên trái đồng thời nghe thấy bên phải “vèo” một tiếng.

Chờ hần quay đầu lại đậu phộng đã rơi xuống đất.

Nam Cung đứng tại chỗ ngẩn người, nếu như vừa rồi là một quả phi tiêu, vậy mình chết chắc rồi !

Ân Hầu thiêu mi một cái, “Bên trái.”

Sau đó Nam Cung lập tức lại chuyển qua bên phải, đồng thời cũng lưu ý bên trái, nhưng mà chỉ trong nháy mắt đậu phộng đã lướt qua bên tai trái hần.

Nam Cung sửng sốt tại chỗ, nếu như Ân Hầu dùng nội lực, cho dù hần có nhận ra được cũng sẽ tiếp không được. Nhưng mà Ân Hầu lại chỉ là tiện tay mà ném ra đậu phộng, căn bản cũng không dùng chút nội lực nào, tốc độ của đậu phộng cũng không phải nhanh đến độ hần nhìn không thấy, vậy mà vẫn tiếp không nổi, hình như là mất theo không kịp.

Ân Hầu ăn mấy hạt đậu phộng, lắc đầu, “Phản ứng quá chậm, bên phải.”

Nam Cung bị Ân Hầu cứ “bên trái, bên phải” làm cho tay chân luống cuống, thể nhưng cũng qua thật lâu, đến một hạt đậu hần cũng không bắt được.

Nam Cung dù sao cũng là cao thủ đệ nhất cung đình, công phu kì cao, thiên tư cũng không tệ, đời này cũng chưa từng thất bại như vậy.

Ân Hầu chơi đến thật vui vẻ mà cũng không quên tổn thương người ta, “Ngươi động não một chút được không, sao lại ngu như vậy a.”

Nam Cung nghiêng rằng — Đời này, lần đầu tiên hần bị người ta mắng là ngu xuẩn.

“Ai.” Ân Hầu duỗi duỗi chân, tựa vào cạnh bàn, hỏi hần, “Ngươi thấy công phu Triển Chiêu thế nào ?”

“Tốt a.” Nam Cung gật đầu một cái, “Trong những nhân tài trẻ tuổi mới của võ lâm hiện nay, tuyệt đối là cao thủ bậc nhất.”

“Vậy Bạch Ngọc Đường thì thế nào ?” Ân Hầu hỏi tiếp.

“Ân..... Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu tuy thuộc về hai loại hình khác nhau, nhưng mà công phu có thể nói là khó phân cao thấp.”

Ân Hầu cười một tiếng, “Triệu Phổ thì sao ?”

“Ân..... Vương gia có lẽ cũng không cùng loại hình với bọn họ, hần kém cũng không nhiều lắm, ba người bọn họ đều có sở trường riêng” Nam Cung nói đến đây, thanh âm tựa hồ cũng thấp dần.

“Đúng vậy, người muốn vượt trội thì phải có đặc điểm riêng của mình.” Ân Hầu thấy hần hình như cũng đã thông suốt, gật đầu một cái, “Người nếu như chỉ học theo sư phụ người, thì cho dù người có luyện đến trăm năm thì cũng lắm cũng chỉ như hần, sư phụ người có khuyết điểm khi nhìn đồ vật này nọ là vì hần trời sinh đã có thói quen không tốt, người lại không có khuyết điểm thì cần phải tự tin hơn. Phải suy nghĩ thật kỹ, bản thân người muốn làm cái gì, tai mắt mũi miệng đều là của người, phải biết sử dụng, đừng lãng phí.”

Nói xong, Ân Hầu giơ tay lên, “Bên trái”

Nam Cung đến động cũng không động, đưa hai ngón tay ra kẹp lấy viên đậu phộng vừa bay đến bên tai, sau khi tiếp được, tựa hồ chính hần cũng phải sửng sốt.

Sau đó, Ân Hầu ngay có nói cũng không nói, liền bắn hai viên đậu phộng qua, mà Nam Cung hình như cũng không cần nghĩ ngợi, tiếp lấy hai viên đậu phộng.

Ân Hầu cười, gật đầu một cái đứng lên, “Trẻ nhỏ dễ dạy.” Nói xong, ôm tay hướng bên ngoài ngự hoa viên đi dạo, “Ngự thiện phòng mà người ta vẫn hay nói đến ở đâu a ? Ta đi xem một chút.”

“Ở ở phía trước.” Nam Cung vội vàng chạy lên mấy bước, dẫn đường cho Ân Hầu. Đồng thời, hần có một loại cảm giác như mình vừa mới tỉnh lại từ trong một giấc mộng u mê, ngay cả da gà cũng nổi cả lên, Ân Hầu vừa rồi dạy cho hần cái gì ? Hần lại cảm giác như mình mới được thoát thai hoán cốt vậy.

Thật ra thì đã đạt đến cảnh giới võ công này, mặc dù mỗi ngày đều luyện công, nhưng mà tiến bộ cũng không có nhiều, hần đã từng cảm thấy, mình nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có kết quả gì. Nhưng là, hôm nay Ân Hầu chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, liền có thể chỉ ra được vấn đề của hần ở chỗ nào, quả thật một lời điểm trúng thiên căn, giống như mở ra cho hần con đường thứ hai vậy ! Nam Cung Kỷ cảm thấy mình nên dập đầu nói tiếng tạ ơn với Ân Hầu, một câu nói này của hần, đem hần đặt tới cảnh giới trời vực, thật là thu hoạch không ngờ tới được. Nam Cung âm thầm ghi nhớ Ân Hầu đã ban cho hần cái ân này, sau này có lẽ sẽ không có cách nào trả lại cho Ân Hầu, nhưng mà hần sẽ có thể trả lại cho Triển Chiêu.

.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghĩ tới đầu mới mới, hai người liền đến hậu viện Khai Phong, tìm được Đồng Đại Bảo.

Lại nói, Đồng Đại Bảo cùng đám sơn tặc cũng thật hồ đồ, sau khi bị bắt, lúc đầu được nhốt tại đại lao. Bất quá, tuy Đồng Đại Bảo là một tên hồ đồ nhưng bản chất vẫn là một người tốt, cũng rất nhiệt tình, Bao Chứng liền sai người thả hần ra, tạm thời an bài ở sau viện, để cho hần cùng đám huynh đệ vào sinh ra tử ở đó, bọn nha dịch canh chừng cũng không có quá khắt khe.

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tìm được hần, Đồng Đại Bảo còn đang dựng nhà ở hậu viện đâu.

Triển Chiêu từ trong ra ngoài đi thăm quan hết một lần, than thở, Đồng Đại Bảo không hề danh là dân buôn bán gỗ, phòng này dựng cũng thật đáng khen ngợi.

Đồng Đại Bảo thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tới, lập tức vui vẻ hơn hờ mà chạy đến, “Uy, Triển đại nhân, sao lại rảnh rồi mà đến đây a ?”

“Đồng Đại Bảo.” Triển Chiêu ngoắc ngoắc tay với hần, “Có rảnh không ? Đến uống chén trà.”

“Có rảnh a!” Đồng Đại Bảo cười hì hì chạy theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào trong sân, ngồi trên bàn đá uống trà.

Nha hoàn đến châm thêm trà.

Đồng Đại Bảo vừa uống trà vừa hỏi Triển Chiêu, “Triển đại nhân, đã tìm được Đào hoa nương nương chưa a ?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng khoát tay áo một cái, “Sẽ nhanh tìm được thôi, Đồng Đại Bảo, người nhớ lại lần nữa xem, người đến Đào hoa trại kia, có phải là có ba mươi sáu nữ nhân không a ?”

“Đúng vậy !” Đồng Đại Bảo gật đầu.

“Các nàng mỗi người đều ở bên cạnh người mười ngày, sau đó đều đi mất, đúng không ?”

“Đúng a !” Đồng Đại Bảo tiếp tục gật đầu.

“Người lúc cùng các nàng ở chung một chỗ, chủ yếu làm cái gì ?” Triển Chiêu hỏi.

“Mỗi ngày đều là đánh đàn vẽ tranh, tiệc tùng ăn uống a.” Đồng Đại Bảo sờ sờ đầu, “Cũng không có gì đặc biệt a.”

“Suy nghĩ cẩn thận một chút.” Triển Chiêu nhắc nhở.

“Ân....” Đồng Đại Bảo ôm cánh tay cẩn thận suy nghĩ, “Có một số điểm kỳ quái a.”

“Điểm nào ?” Triển Chiêu hỏi nhanh.

“Ân, thì mấy cô nương này a, tính cách thì không giống nhau thế nhưng các nàng đều không nói chuyện của mình, hơn nữa lúc các nàng ở cùng chỗ với ta, ta giống như cứ mơ mơ hồ hồ a.”

“Sao lại cứ mơ mơ hồ hồ ?” Bạch Ngọc Đường hình như nghe ra chút đầu mối, cau mày hỏi, “Đến tận bây giờ ta cũng vẫn không có nghĩ ra, các người cũng nhìn thấy a, ta xấu như vậy, lại ngốc như vậy lại không có giống như hai vị phong lưu tuấn mĩ, tại sao lại có nhiều cô nương xinh đẹp như vậy thích ta a ? Nhưng mà lúc đó ta lại không nhớ ra để hỏi a ! Cũng không có cảm thấy có chỗ nào không hợp lý a, bây giờ nghĩ lại, thật chẳng khác gì ở trong cõi mộng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

“Người xác định là mình thực sự sống tại Đào hoa trại một năm sao ?” Triển Chiêu cười hỏi.

“Đúng a !” Đồng Đại Bảo gật đầu, “Chỉ là sau một năm kia, khi ta về đến nhà, việc mua bán cũng đổ bể cả.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

“Như vậy, trước đó khi người đi viếng Đào hoa nương nương, có nghe thấy hay ngửi thấy mùi vị kỳ quái nào không ?” Lúc này, Công Tôn đi vào, “Nói thí dụ như, một luồng khói có màu khác lạ, hay là một trận hương vị rất thơm hay rất khó ngửi chẳng hạn.”

“Ách” Đồng Đại Bảo sửng sốt nửa ngày, vỗ đầu một cái, “Có a! Ngày ta lúc ta đi vào rừng hoa đào, có thấy một tầng khói nhạt, cho nên mới nghĩ Đào hoa nương nương là tiên tử hạ phàm xuống tới ! Làn khói kia thì thơm thật là thơm a! Ta đây cả đời cũng chưa từng ngửi được mùi vị nào lại thơm lại dễ ngửi đến vậy a. Đúng rồi, lúc ta ở tại Đào hoa trại, cũng luôn ngửi được cái mùi thơm này a !”

“Xem ra các người suy nghĩ không sai a !” Công Tôn đưa tay vỗ vỗ vai Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “Hẳn quả nhiên là nhân vật trọng yếu !”

“Chuyện gì xảy ra a ?” Đồng Đại Bảo buồn bực, nhìn trái một cái lại nhìn phải một cái, không rõ chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu vỗ vỗ bả vai hắn, “Người cũng có thể coi là người ngốc thì thường được phúc a, lần này may nhờ có người.” Nói xong, ba người liền bỏ lại Đồng Đại Bảo hồ hồ đồ đồ mà bỏ đi.

.....

Trở lại tiền viện, Thiên Tôn còn đang chơi cò cùng Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn tò mò đi tới, thuận tiện véo véo cái mũi đầy thịt của Tiểu Tứ Tử, “Con học được đánh cờ lúc nào a ? Lại còn là cờ tướng a.”

Tiểu Tứ Tử hí mắt, “Cửu Cửu dạy con !”

Thiên Tôn thấy mọi người vội vã, hỏi, “Tra được đầu mối sao ?”

“Ân.” Triển Chiêu đến bên người Thiên Tôn ngồi xuống, thuận tiện đi một nước ăn hết Mã của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử giữa mày nhăn lại, mặt phụng phịu....

“Trước kia ta cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao những chuyện kỳ lạ như vậy lại hết lần này đến lần khác đều rơi vào trên người Đồng Đại Bảo ?” Triển Chiêu nói, “Trên đời này không có chuyện gì bỗng dưng lại xảy

ra hết, trong muôn vàn lựa chọn lại chọn trúng Đồng Đại Bảo ngẫu ngộ đó, luôn cảm thấy có nguyên nhân nào đó, đây chính là đầu mối cho đến nay đều ở ngay bên cạnh chúng ta mà lại bị chúng ta bỏ quên.”

Thiên Tôn cũng thật tò mò, “Giải thích kỹ một chút nghe thử.”

“Vụ án lần này sở dĩ phức tạp như vậy là bởi có liên quan đến nào là Túy Tâm hoa, nào là Đào hoa, lại có thêm cả độc dược cùng vu thuật, tất cả những thứ đó đều có liên quan chặt chẽ đến nhau, hợp tình hợp lý, chỉ có sự xuất hiện đột ngột của Đồng Đại Bảo là không thể hiểu được !” Triển Chiêu giải thích, “Cẩn thận suy nghĩ một chút, những thứ hắc trải qua đều vô cùng quái dị, cũng không giống như là sự thật. Thế nhưng hắc lại có vẻ như không có gạt người, như vậy chỉ còn lại một khả năng ... chính hắc không hề trải qua những chuyện như vậy! Nhưng mà hắc lại có cảm giác như mình đã trải qua vậy !”

Thiên Tôn nghe đến đây, khẽ gật đầu, “Người là muốn nói, việc hắc ở Đào hoa trại và mắc nợ đào hoa trái, tất cả đều là ảo giác sao ?”

“Ta trước đó cũng đã phái người đến quê quán Đồng Đại Bảo tra xét một chút, ở đó quả thật có không ít người biết hắc, nhưng mà tất cả mọi người đều nói hắc đột nhiên biến mất, sau đó hiệu buôn của hắc, chỉ sau một đêm liền sụp đổ !”

“Trong một đêm sao ?” Thiên Tôn sờ cằm.

“Xung quanh nhà Đồng Đại Bảo có rất nhiều rừng hoa đào, hắc có lẽ cầu Đào hoa nương nương tại đó.” Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Ta đang suy nghĩ, dù nghĩ thế nào cũng không thấy Đồng Đại Bảo có chỗ hơn người, vậy chắc không phải trùng hợp đi ?”

Thiên Tôn khẽ cau mày, gật đầu một cái, “Người là muốn nói, này là mèo dúi vợ được chuột chết, đánh bậy đánh bạ lại có kỳ ngộ. Là bởi vì nguyên nhân này, cho dù Đào hoa nương nương không muốn thì cũng phải chọn hắc sao ?”

Triển Chiêu gật đầu, cũng không quên nịnh nọt, “Thiên Tôn quả nhiên thông minh a.”

Nói xong, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ‘ba’ một tiếng, “Ăn pháo !”

Triển Chiêu thuận thế, “Ăn xe !”

Tiểu Tứ Tử tiếp tục phồng mặt, “Ăn..”

“Triển huynh cùng Bạch huynh cảm thấy vấn đề là nằm ở rừng hoa đào , vì vậy ta mới kêu ảnh vệ hái một chút hoa đào tại rừng đào mà Đồng Đại Bảo cầu Đào hoa nương nương tới.” Công Tôn lấy ra một cái chén bạch ngọc, bên trong có mấy cánh hoa đào màu hồng.

“Đúng là có vấn đề sao ?”

“Ân! Những cánh hoa đào này đều có độc, hơn nữa còn là loại độc rất đặc biệt!” Công Tôn giảng giải cặn kẽ cùng mọi người, “Bên trong độc có dưỡng thêm một chút dược có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác, mỗi lần chế luyện ra loại độc này cũng thật vô cùng phiền toái, cần đến mấy năm, thậm chí là thời gian dài đến mười năm. Nhưng mà cũng không thể lập tức tạo ra nhiều lắm, để lâu liền gây không còn tốt nữa, còn có thể mất đi hiệu lực.”

“Quả nhiên là rất phiền toái sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Mỗi lần sử dụng thì trước đó đều cần phải làm cái mới.”

Công Tôn cười, “Có cách giải quyết, cũng tương tự như cách dùng nghiền mực vậy, ban đầu chỉ là một khối mực lớn, mỗi lần trước khi viết, lấy nước mài một ít ra, liền dễ dàng có mực.”

Mọi người nghe xong liền sáng tỏ.

“Loại chất độc này, đều được gọi là độc mực (Độc mặc)”

Công Tôn nói, “Ý tại mặt chữ, có độc mực, mỗi lần dùng độc đều phải dùng nước hòa tan một chút, hoặc là dùng lửa đốt cháy, liền có thể tạo ra độc ! Cũng chính là độc của Túy Tâm hoa !”

Mọi người gật đầu một cái.

“Đồng thời, độc mực lại là một thứ rất kỳ quái.” Công Tôn nói, “Trừ việc có thể chế ra độc được, còn có thể chế cả giải được !”

“Cái này hình như rất phức tạp.” Triển Chiêu vừa nói vừa quấy rầy Tiểu Tứ Tử đang nghĩ xem bước tiếp theo nên đi như thế nào.

“Nhưng mà có một vấn đề, giải được cùng độc được không có giống nhau !” Công Tôn cười cười, “Giải được chỉ có thể tạo ra một lần, dù có cất giữ lâu dài cũng không hỏng.”

“Chất độc mực này cũng thật là không bình thường a !” Triển Chiêu buồn cười.

“Giải được của độc mực, được tạo ra tại thời điểm trước khi độc mực hoàn thành. Nói rõ hơn chính là trước khi độc mực được chế tạo hoàn tất, còn có một khâu cuối cùng chính là đốt chế độc. Như vậy, tại thời điểm đốt độc mực, cuối cùng sẽ tạo ra một làn khói, làn khói này chính là giải được. Người nào chỉ cần hít được làn khói này thì máu thịt của hắn liền có thể giải độc, đồng thời hắn cũng là người duy nhất cả đời cũng không bao giờ trúng độc này !” Công Tôn nói, “Ta vốn nghĩ đi nghĩ lại, những người trúng độc lúc trước đều là bảo sao nghe vậy, nhưng Đồng Đại Bảo lại chỉ là sinh ra ảo giác. Mà thật ra những ảo giác này lại thật đúng với tâm ý cùng ước muốn của hắn, hắn chính là bởi vì đến cầu duyên cho nên hắn có được nhân duyên ! Điều này so với những người trúng độc sau này hoàn toàn ngược lại. Hai vị nương nương trong hoàng cung tính tình đại biến, khi trúng độc thấy được hoàn toàn là những chuyện không tốt đẹp, nhưng mà đằng này hắn trúng độc lại thấy được toàn những chuyện tốt. Đây là bởi vì bản thân giải được cũng chứa độc tố, cái này gọi là lấy độc trị độc.”

Mọi người cũng đã hiểu rõ, mặc dù mọi chuyện thật phức tạp, nhưng mà Công Tôn giải thích lại rất rõ ràng !

“Ý của ngươi là, Đồng Đại Bảo lúc vào rừng đào cầu xin Đào hoa nương nương, không cẩn thận nên ngửi được làn khói đầu tiên kia, đó cũng chính là giải được duy nhất ?” Thiên Tôn nói, “Mà Đào hoa nương nương kia sở dĩ không có giết hắn, là bởi vì người này có muốn giết cũng không được, hắn chính là giải được !”

“Đồng Đại Bảo đúng là có nói hắn ngửi thấy một mùi thơm trong làn khói mù.” Triển Chiêu gật đầu, “Như vậy chứng tỏ suy đoán là chính xác.”

“Đào hoa nương nương đó hẳn là cũng không có yên tâm về Đồng Đại Bảo, nhưng mà muốn mang theo bên người cũng rất phiền toái.” Bạch Ngọc Đường nói, “ Vì vậy mới tương kế tựu kế, khiến cho Đồng Đại Bảo ngộ nhận rằng mình đã đến Đào hoa trại ở một năm. Sai hắn đi làm cướp là cố ý sắp đặt, bởi lẽ hắn ở trên quan đạo đánh cướp tất yếu sẽ đụng phải đội ngũ đi tuần của Bao đại nhân.”

“Nơi nào có thể cất giấu Đồng Đại Bảo một cách an toàn nhất ?” Triển Chiêu cười nhạt, “Để hắn ở lại Khai Phong phủ so với mang bên người an toàn hơn nhiều, lúc nào cần, trở lại bắt hắn là được, hoặc là cho người bắt hắn lại !”

“Tất cả đều là do Đào hoa nương nương kia sắp đặt cả !” Thiên Tôn đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, “Nói vậy xem ra, nếu như Đồng Đại Bảo ngày đó đi cầu không phải là Đào hoa nương nương, mà là cầu xin Lê hoa nương nương thì rất có thể tất cả những chuyện xảy ra sau này cũng đều là liên quan đến Lê hoa nương nương a !”

“Đào hoa đoạt mệnh, đây chẳng qua là dùng để che mắt thế nhân mà thôi.” Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, “Tất cả đều là tương kế tựu kế, Đồng Đại Bảo gây họa, thêm phiền toái cho đối phương, mà còn tạo ra đến mấy lần.”

Lúc này, chỉ thấy Trương Long Triệu Hổ cùng Vương Triều Mã Hán mang theo mấy nha dịch, đem bắt một đám tiểu lâu la vẫn theo Đồng Đại Bảo đi vào, người nào cũng bị trói gô lại.

“Trước đây ta đã từng cảm thấy kỳ quái, Đào hoa nương nương này cũng quá thú vị rồi, vô duyên vô cớ đi cứu mấy tên ngoại tộc, tại sao lại không cứu người gần đây a ? Đại khái là bởi vì trong tay không có người Hán nào, tất cả thân tín đều là ngoại tộc hết.” Triển Chiêu cười một tiếng, “Trước đó ta đã phái người giám thị các người, phát hiện có người khinh công kỳ cao, nhân lúc thủ vệ không chú ý liền âm thầm lên đi bao tin.”

Bạch Ngọc Đường bưng cái ly hỏi Triển Chiêu, “Lúc trước người nói các nha dịch không cần canh chừng Đồng Đại Bảo quá nghiêm ngặt, Bao đại nhân cũng đem người thả ra khỏi thiên lao, chính là muốn thử những người này một chút sao ?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, “Những tên tiểu lâu la này cũng không phải cái thùng cơm hiền lành vội vàng chạy đến bên cạnh làm chân chạy cho Đồng Đại Bảo gì, mà là nội ứng cho Đào hoa nương nương. Như vậy thì không cần phí nhiều sức đánh vào nội bộ phủ Khai Phong, đồng thời, cũng có thể chông chường giải được của ả !”

Mọi người nghe được những lời này, cũng cảm thấy rõ ràng rành mạch, đồng thời đều lặng lẽ nhìn Triển Chiêu một cái.

Công Tôn cũng không nhin được mà hít sâu một cái, Triển Chiêu thường ngày chỉ biết cười híp mắt ăn ăn uống uống, phần lớn thời gian còn có điểm “nhàn rồi lông bông”, mọi người vẫn luôn cảm thấy hắn chẳng qua là một đại hiệp công phu cực tốt lại thêm tính cách phóng khoáng, không có quá thích hợp với chốn quan trường người lừa ta gạt. Nhưng mà hôm nay nhìn lại, Triển Chiêu cũng thật tinh ranh a, so với bất cứ ai hắn còn có sự chuẩn bị sớm hơn Hơn nữa, miệng hắn ngậm cũng thật quá chặt, nếu không có tội chứng chính xác, căn bản đều không có thấy được hắn mở miệng! Quả nhiên, tuổi còn trẻ mà đã xông pha giang hồ đạt đến được địa vị như vậy thì tuyệt đối không phải là người bình thường, Bao đại nhân coi trọng hắn như vậy đều là có nguyên nhân cả.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống trà, lại thấy Thiên Tôn nháy mắt với hắn — Ai nha! Vốn cho đó chỉ là con mèo có vuốt sắc mà thôi, lại không nghĩ đến đây chính là con cọp giấu đi móng nhọn a.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm nhìn Thiên Tôn, không hiểu được hắn muốn biểu đạt cái gì.

Thiên Tôn bĩu môi cười một tiếng, “Cần phải chú ý a”

Còn chưa có dứt lời, Tiểu Tứ Tử đột nhiên cầm một con cờ ‘ba’ một tiếng , “Chiếu tướng !”

Triển Chiêu trầm mặc chốc lát, mở miệng, “Ván này không tính, là do Thiên Tôn hạ cờ a!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì nhìn hắn — Cả Tiểu Tứ Tử người cũng ăn vạ sao ?

Triển Chiêu nhìn trời, rất nhanh chóng mà chuyển đề tài, “Đột nhiên thật muốn ăn kẹo đường quá !”

67. Q.3 - Chương 67: Túy Tâm Hoa Đoạt Mệnh

“Y vô cảnh, Độc cũng vô cảnh, lần kỳ ngộ này đã khiến hắn quyết định đổi tên thành Đào Mộc, vì muốn nhớ kỹ chuyện này, tiếp tục hành y cứu người, để tránh cho có người tâm thuật bất chính, đem y thuật cứu người biến thành thứ tà thuật hại dân hại nước.” Ở cuối sách, Đào Mộc Lang Trung đã đặt tên cho loại hoa hồng nhỏ này là — Túy Tâm hoa đoạt mệnh!

Tên gốc Đồng Đại Bảo kia đột nhiên lại bị Triển Chiêu mang đến, Công Tôn lấy ra con dao nhỏ cắt một chút trên đầu ngón tay hắn, nhỏ một giọt máu ra, khiến cho hắn vẫn cứ ngơ ngác không hiểu được làm sao.

Công Tôn loay hoay nửa ngày, cuối cùng nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Quả nhiên suy đoán không có sai, máu của Đồng Đại Bảo có thể giải được độc của hoa Túy Tâm.”

Triển Chiêu nghe xong liền cau mày, “Quả nhiên là vậy, máu của một người thì có thể cứu được bao nhiêu người đây ? Xem ra Đào hoa nương nương chỉ để lại Đồng Đại Bảo làm giải được, nhưng mà nàng ta lại muốn giết hại không ít người đây.”

“Tiếp theo làm gì ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Bây giờ đối phương đã nghĩ là Triệu Phổ đã chết, Triệu Nguyên Tả cũng đã vào cung, có lẽ chính là bước dò xét cuối cùng, nói cách khác, rất nhanh sẽ động thủ thôi.”

“Chúng ta cần chọn đúng thời cơ, Đồng Đại Bảo có thể chính là mấu chốt của mọi chuyện, nếu như sớm hơn hay muộn hơn, cũng đều có thể để lộ sơ hở khiến cho đối phương phát hiện ra, thành bại chỉ trong gang tấc

thôi!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ôm tay cúi đầu, cúi trở nhẹ nhàng đụng hần một cái, “Nghĩ ra cái quỷ chủ ý gì vậy ?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Sao ngươi lại biết là quỷ chủ ý ? Biết đâu lại là một ý kiến rất tốt đây.”

Triển Chiêu thấy hần rất đặc ý, tiến tới, “Chủ ý gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, ghé vào lỗ tai hần, hạ âm thanh thật thấp, nói với hần mấy câu.

Triển Chiêu sờ sờ cằm ngẩng đầu lên, “Chiêu này..... có chút tổn hại, bất quá có thể sẽ dùng rất được a!”

“Cái gì mà có điểm tổn hại vậy ?”

Không biết Triệu Phổ vốn đang bị “cắm quan” ở đâu đột nhiên bu lại góp chuyện, còn ôm theo Tiểu Tứ Tử đang bị dùng để “giải buồn”.

Tiểu Tứ Tử mở to một đôi mắt tò mò nhìn một chút Triển Chiêu lại nhìn một chút Bạch Ngọc Đường.

Triệu Phổ vừa rồi mới ôm Tiểu Tứ Tử đến quấy rối Công Tôn, bộ dạng Công Tôn đẩy hần ra trông đặc biệt có quy củ, còn nói thêm một câu, “Đi chỗ khác chơi, đi mà dễ dàng hài tử đi, chớ có lở đây làm loạn.”

Đám ảnh vệ đều ở một bên cười trộm. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn cái bộ dáng kia của Triệu Phổ, ôm Tiểu Tứ Tử, thật có chút bộ dáng của người cha.

.....

“Khái khái.” Triển Chiêu ho khan một cái, nói qua chủ ý cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ khoe miệng nhếch lên, vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Hảo kế!”

Nói xong thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhượng mi, liền bổ xung thêm một câu, “Có điều vẫn chưa có đủ tổn hại a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cau mày, “Còn muốn tổn hại hơn nữa sao ?”

Triệu Phổ cười một tiếng, “Đương nhiên!”

.....

Tạm thời buông tha mọi người ở Khai Phong phủ đang bàn mưu tính kế, tiếp lại nói tới chuyện ở trong hoàng cung.

Sau khi bỏ đi, Triệu Trinh vội vã lui về phía viện sau, hần suốt một đường đi đều cảm thấy hôm nay có gì đó không đúng lắm.

Nói thế nào đây, mấy cái đại nội cao thủ vẫn đi theo hần thường ngày kia, sao hôm nay thoát nhìn lại có vẻ tinh thần phấn chấn như vậy a? Một cái lại một cái đều uốn ngược ngẩng cao đầu, so với ngày thường thì có vẻ uy vũ hơn rất nhiều.

Triệu Trinh có chút không hiểu được, thật ra thì hần không biết, cả buổi sáng nay Ân Hầu rảnh rỗi, đến ngự hoa viên cầm bình ngự tửu mà uống, vừa uống xong liền cảm thấy thống khoái, liền ở trong sân quay một vòng chỉ điểm ười mấy cái đại nội cao thủ kia mỗi người một câu vì vậy cả đám cao thủ đó như được thoát thai hoá cốt vậy.

Triệu Trinh đi vào ngự hoa viên, chỉ thấy ở trên một mền thấp, Ân Hầu ngồi xếp bằng, một tay nâng cầm, một tay đang trêu chọc một chú bạch miêu đang vịn trên ống tay hần.

Con mèo này là mèo con mới được sinh ra chưa bao lâu, phụ mẫu nó là do Bàng phi nuôi dưỡng, là giống mèo từ Ba Tư đưa đến, lông dài trắng muốt, một con mắt màu xanh dương một con mắt màu xanh lá, chân ngắn thân ngắn, đuôi to, tính tình ôn nhu lại rất thích gần người, đặc biệt khả ái. Tiểu miêu này mới sinh ra được vài tháng, tổng cộng cũng có ba con, con này bạo dạn nhất, những con khác đều nằm ở trong ổ, chỉ có con này là thích chạy loạn khắp nơi.

Lúc này, chỉ thấy Ân Hầu cầm trong tay mấy món nhắm rượu, đang trêu chọc nó.

Tiểu miêu kia đang ngồi trước hần, đầu một mực cọ cọ tay áo hần, vô cùng ngoan thuận.

Triệu Trinh sững sốt hồi lâu — Đại danh của Ân Hầu hẳn đương nhiên có nghe qua, danh tiếng của Ma cung lại càng như sấm động bên tai. Nói đến Ma cung, nói đơn giản chính là nơi tụ tập của ba trăm ma đầu ác độc nhất nhưng lại có võ công cao cường nhất đương thời. Mà người đứng đầu cả quần ma ấy lại chính là vị Ân Hầu trước mắt này.

Chẳng qua là đáng vẻ Ân Hầu trêu chọc tiểu miêu nhi này lại không thấy được chút hung ác nào, ngược lại có mấy phần tương tự với Triển Chiêu ngày thường vẫn hay lười biếng, quả nhiên không hổ là hai ông cháu.....

Triệu Trinh cười hỏi Ân Hầu, “Con mèo nhỏ này có vẻ như có duyên cùng tiền bối, không bằng tặng cho người đi ?”

Ân Hầu cười một tiếng, “Nào dám nhận hảo tâm a, ta vẫn là mang về phủ Khai Phong nuôi đi, Triển Chiêu nhất định sẽ rất thích.”

Triệu Trinh cảm thấy buồn cười, là Tiểu Tứ Tử nhất định thích mới đúng, quả nhiên là ngoại công rồi, vô luận Triển Chiêu đã khôn lớn, trở thành anh hùng hào hiệp bậc nào thì trong mắt vị ngoại công này vẫn là một tiểu hài nhi có thể dùng một tiểu miêu là có thể dỗ dành rồi.

Triệu Trinh ngược lại có chút hâm mộ, cho nên mới nói, sống trong gia đình bình dân vẫn tốt a, người thân đều vui vẻ hòa thuận, không giống như trong hoàng tộc, thân thích cũng phải tự mình chém giết lẫn nhau.

“Hoàng thượng!”

Lúc này, ở bên ngoài Bàng Cát cùng Bao Chứng chạy vào, nháy mắt ra hiệu cho Triệu Trinh — Người tới rồi!

Triệu Trinh khẽ cau mày, so với suy nghĩ thì sớm hơn, không lẽ là có kế hoạch gì?

Suy nghĩ một chút, Triệu Trinh đi tới bên người Ân Hầu nói, “Tiền bối, ta ở viện tử cách vách tiếp khách.”

Ân Hầu gật đầu một cái, ý bảo — Đã biết.

Triệu Trinh mặc dù là vua một nước, thân phận tôn quý, thế nhưng ở trước mặt Ân Hầu cùng Thiên Tôn, một tiếng “Trẫm” chưa từng dùng qua, đều dùng cách xưng hô bình thường “Ta” để nói, rất tôn kính.

Triệu Trinh dời khỏi biệt viện, Bàng Cát cùng Bao Chứng cũng đuổi theo.

Hai người vừa mới đi, một người khác đi vào, thấy Ân Hầu, tựa hồ ngăn người một chút.

Người có thể tự do ra vào hoàng cung không nhiều, vị này chính là một trong số đó — Bát Vương gia.

Bát Vương gia sau khi nhìn thấy Ân Hầu, sự lo lắng trên mặt cũng vơi đi một chút, tựa như điều chỉnh lại tâm tình một chút, tới trước mặt Ân Hầu nhàn nhạt thi lễ.

Ân Hầu nhếch nhếch khóe miệng, coi như chào hỏi rồi.

Con bạch miêu từ trên đùi Ân Hầu nhảy xuống, đến bên người Bát Vương gia, dụi dụi đầu vào cổ chân hắn, đáng vẻ vô cùng thân mật.

Bát Vương gia ngồi đối diện Ân Hầu trên ghế đá trong viện, đưa tay ôm lấy bạch miêu, vừa vuốt vuốt lông nó, vừa ngắm người.

Cách vách, có thanh âm của một công công truyền đến, “Giang Lăng Mục cầu kiến.”

Ân Hầu ngáp một cái, Bát Vương gia tò mò nghe, giọng nói ở cách vách khá rõ ràng.

Chỉ trong chốc lát, liền nghe thấy tiếng bước chân, một người tiến tới.

Ân Hầu thiêu mi nhìn Bát Vương gia một cái, ý là — Một người đến, không cần lo lắng.

Bát Vương gia gật đầu một cái.

Ân Hầu hí mắt nhìn hắn, luôn cảm thấy hắn có điều gì đó lo lắng.

Đầu kia, Triệu Trinh cùng Bao Chứng còn có cả Bàn Cát hiển nhiên là đang bị việc Triệu Nguyên Tá đột nhiên cầu kiến mà “cả kinh”, Triệu Trinh cùng hân khách khí vài câu, lại vẫn khó nén được ‘buồn lo’ trong mắt.

“Hoàng thúc tới có việc gì sao ?” Triệu Trinh tò mò hỏi.

“Nga” Triệu Nguyên Tá khẽ mỉm cười, “Hoàng thượng, lão thần có một vị cố nhân đến thăm, sau đó liền biết việc hoàng thành xảy ra chuyện, cho nên mới tới xem một chút.”

Triệu Trinh sửng sốt, làm bộ không hiểu, “Hoàng thành xảy ra chuyện gì ?”

“A” Triệu Nguyên Tá cười nhạt, xua tay “Hoàng thượng, thứ cho lão thần tội đường đột, lão thần sợ dĩ lần này đến đây là đảm bảo mười phần nắm chắc rồi.”

Triệu Trinh khẽ cau mày.

Bàn Cát cười hỏi, “Lão Vương gia, ngài chắc không phải lại hồ đồ nữa đó chứ ? Trước mặt hoàng thượng, không thể nói lung tung a!”

Triệu Nguyên Tá suy nghĩ một chút, cười hỏi “Lão thái sư, còn nhớ Tôn Vương sao ?”

Bàn Cát sửng sốt.

Bao Chứng cau mày, “Vương gia, sao đột nhiên lại nghĩ đến Tôn Vương ?”

“Lần này ta người mời ta đến Khai Phong uống trà chính là Tôn Vương đó.” Triệu Nguyên Tá thấy được biểu lộ của ba người, lắc đầu một cái, “Không phải là chuyện hết sức khẩn cấp, Tôn Vương cũng sẽ không tới tìm ta Hoàng thượng, Tôn Vương dự đoán, sắp có đại họa giáng xuống, bởi vì Hộ quốc tinh của Đại Tổng ta đang mờ đi.”

Tất cả mọi người đều cau mày.

Triệu Nguyên Tá nhỏ giọng hỏi, “Nhưng mà, có phải Cửu Vương gia đã xảy ra chuyện gì?”

Bàn Cát cùng Bao Chứng nhìn nhau một cái, cả hai lại theo bản năng mà nhìn Triệu Trinh.

Hai lão đầu này diễn rất thật, giống hệt như đang rất nôn nóng mà lại phải cố trấn định lại.

Mà lúc này Ân Hầu ở cách vách đột nhiên đứng dậy, chạy đến cạnh tường, nghiêng đầu sang nhìn lên bên kia một chút.

Sau đó, Ân Hầu khẽ mỉm cười, trở lại ngồi xuống tiếp tục uống trà.

Bát Vương gia không rõ, liền góp đến nhỏ giọng hỏi một chút, “Lão gia tử, người xem cái gì a ?”

“Nga.... Trước đây Chiêu vẫn luôn khoe khoang trước mặt ta rằng Triệu Trinh quả thật là một hoàng đế tốt, ta muốn xem một chút xem tiểu tử này có thể so sánh được với Triệu Phổ hay không.”

Bát Vương gia khòe miệng rút rút, xua xua tay với Ân Hầu —— Nơi này chính là Hoàng cung a, những lời nói đại nghịch bất đạo như vậy đều nói ra thì thật là

“Vậy kết quả thì sao ?” Bát Vương gia đột nhiên cảm thấy tò mò về đánh giá của Ân Hầu với Triệu Trinh.

“Kết quả a” Ân Hầu nâng cằm suy nghĩ một chút, cười một tiếng, “Thật ra thì Triệu Phổ thật sự là không thích hợp làm hoàng đế.”

Bát Vương gia thấy Ân Hầu đột nhiên đổi đề tài, có chút không hiểu mà nhìn hân, “Vì sao a? Trạch Lam nhà ta mặc dù không muốn xưng đế, thế nhưng hân tuyệt đối có tư chất để làm một hoàng đế tốt.”

Ân Hầu bật cười, “Không phải cứ là người tốt thì có thể làm Hoàng đế, công phu tốt, khí độ hơn người, thậm chí là rất suất cũng không có tác dụng gì.”

“Vậy cái gì mới có tác dụng ?” Bát Vương gia hỏi.

Ân Hầu cười lạnh một tiếng, “Từ xưa đến nay, tất cả các hoàng đế đều cùng một dạng, muốn ngồi vững trên ngai vàng để trị vì giang sơn, đều phải có tâm ngoan thủ đoạt.”

Bát Vương gia sững sờ, lắc đầu, “Lão gia tử người có phải là nhìn nhầm người rồi không, Hoàng thượng nổi tiếng trạch tâm nhân hậu a.”

“Đó là cả triều văn võ đều đủ khôn ngoan, không ai đụng đến lưỡi dao sắc bén đó mà thôi.” Ân Hầu bĩu môi, “Nhưng cũng rất khó bảo đảm không có những kẻ không có mắt, thấy quan tài mà vẫn tưởng là miếng mồi thơm ngon.”

Bát Vương gia bị Ân Hầu chọc cười, ngược lại cũng muốn nhìn xem một chút, không biết Triệu Trinh lúc này có biểu tình gì.....

Biểu tình của Triệu Trinh lúc này là gì ? Là không có bất cứ biểu lộ nào hết!

Triệu Trinh sau khi nghe Triệu Nguyên Tá nói xong, liền bắt đầu nhìn chăm chăm hẳn, thế nhưng chính cái không biểu lộ này lại thắng được mọi biểu lộ.

Bao Chứng cùng Bàng Cát nhất thời cũng không thể hiểu được Triệu Trinh suy nghĩ gì.

Triệu Nguyên Tá lại càng không biết được Bất quá nếu như nói vô thanh thắng hữu thanh, biểu tình của Triệu Trinh trống rỗng như vậy lại càng khiến cho người thông minh nghĩ rằng mình đã chạm đến tâm tư hẳn.

Những người thông minh thực sự thường đánh giá đối phương thông minh rất thông minh, vì vậy biểu tình trống rỗng của Triệu Trinh ở trong mắt Triệu Nguyên Tá lại trở thành tính toán.

Mà trên thực tế, Triệu Trinh đích xác có tính toán, chẳng qua là chuyện mà hẳn tính toán tuyệt đối không phải là chuyện mà Triệu Nguyên Tá đang suy nghĩ.

Triệu Phổ là người thân nhất của Triệu Trinh, cũng là bạn cùng chơi từ bé đến lớn, càng là định hải thần châm cho giang sơn Đại Tống của hẳn, sự tồn tại của Triệu Phổ che chở cho ngàn vạn con dân của hẳn, khiến cho vô số ngoại tộc lúc nào cùng nhòm ngó quốc gia hẳn khiếp sợ. Triệu Nguyên Tá một khi đã mang Tôn Vương ra liên chứng tỏ hẳn đích thực có quan hệ đến chuyện này Một Hán nhân, lại là con cháu Triệu thị, vậy mà muốn làm hại Triệu Phổ.

Trên mặt Triệu Trinh hoàn toàn không có biểu lộ, trong lòng lại đang cười thầm —— Lão thất phu, ngày chết của ngươi cũng không còn xa nữa, trăm không thể không làm thịt ngươi!

.....

Bát Vương gia lập tức hỏi Ân Hầu, “Người thực sự cảm thấy Hoàng thượng là người nhân từ sao ?”

Ân Hầu nghiêng đầu nhìn Bát Vương, “Theo những hiểu biết của ta về người của Triệu gia, ngươi và Triệu Phổ hẳn là được nhất về.”

Bát vương gia sững sờ, “Người biết những người khác của Triệu gia sao ?”

Ân Hầu sờ sờ lỗ mũi, nhàn nhạt nói, “Nếu không vì thái bình của thiên hạ này, ta cũng lưỡi cứu con cháu của Triệu gia, lão quỷ kia lại càng không.”

Bát Vương nhìn chăm chăm Ân Hầu hồi lâu, “Chẳng lẽ, chuyện xưa kia là có thật ?”

Ân Hầu đưa một ngón tay nhẹ nhàng đặt trước môi, “Chuyện xưa này cũng không có nhiều người biết, Vương gia người tốt nhất là giữ thật kín vào.”

“Quả nhiên....” Bát Vương gia lo lắng xung động mà nhìn Ân Hầu, “Người cùng Thiên Tôn thật sự sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện năm đó nữa sao ?”

“Kẻ đáng chết đều đã chết hết rồi, chỉ còn lại ta cùng lão quỷ kia, truy cứu làm cái gì ?” Ân Hầu tỏ vẻ không vấn đề, “Hẳn cũng đã nhìn ra, ta sao lại không biết được. Có điều người tốt nhất là bảo thủ bí mật cho thật tốt, ta không muốn thêm phiền toái cho hai đứa nhỏ kia.....”

Bát Vương gia gật đầu, cũng lại không quên nhắc nhở một câu, “Các hạ, cũng đừng quên cam kết hôm nay, sẽ không truy cứu nữa.”

Ân Hầu nhếch khóe miệng cười lạnh, “Người cho rằng ta cũng mang họ Triệu sao? Sẽ làm ra những chuyện tiểu nhân bỉ ổi phản bội người ?”

Bát Vương gia bị Ân Hầu liếc mắt nói một câu, trên mặt cũng có chút xấu hổ, bất quá cũng nhìn ra được, sắc mặt cũng đã khá hơn rất nhiều.

....

Trong sân Khai phong phủ.

Triệu Phổ lấy một nắm sỏi nhỏ, mở tấm bản đồ Khai Phong phủ trải ra trên bàn, bày ra khắp nơi trên bản đồ.

Tiểu Tứ Tử thấy chơi rất vui, đứng trên ghế nhìn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chấp tay đứng sau lưng cúi đầu nhìn.

Trước mắt bọn họ, Nguyệt Nha Nhi cùng Thần Tinh Nhi mang theo một đám nha hoàn, trên tay mỗi người đều có kim chỉ cùng một mảnh da, không biết là đang may vá thứ gì.

Thiên Tôn mới ngủ một chút, cảm thấy đói bụng nên đến nhìn xem một chút, liền thấy cái cảnh tượng này.

“Đang làm cái gì đây?” Thiên Tôn đi tới, ngồi trên băng đá, Nguyệt Nha Nhi vội vàng dừng tay lại, chạy đi lấy lược, chải tóc cho Thiên Tôn.

Đây chính là chuyện mà Nguyệt Nha Nhi thích làm nhất, Thiên Tôn tóc dù chỉ có rối một chút, nàng cũng nhanh chóng đi chải,, thuận tiện cảm khái một chút mái tóc bạc của Thiên Tôn thật mang đến nhiều cảm xúc! Thiên Tôn nhìn thấy hai nha đầu Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi lớn lên, nói muốn nhận làm cháu gái nuôi cũng e là quá nhỏ đi, bất quá hai nha đầu này đúng thật là khéo, một viên tròn ngọc sáng, một lại gầy tong, đứng cùng nhau rất thú vị.

Bạch Ngọc Đường mỗi lần thấy Thiên Tôn chải đầu cũng đều cảm khái Năm đó đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì ? Vì sao hắn còn trẻ như vậy mà đã một thân tóc bạc trắng ?

“Các người đây là muốn làm cái gì ?” Thiên Tôn tò mò, nghe đầu hỏi Triển Chiêu, dáng vẻ còn rất là ngây thơ, một chút cũng không giống trưởng bối giang hồ, lại càng giống một người trẻ tuổi ngây thơ hơn.

“Làm xiêm y cho Đồng Đại Bảo.” Triển Chiêu cười híp mắt trả lời, giọng nói không tự chủ mà mang theo vài phần ôn hòa, cách nói chuyện cũng tương tự như khi dỗ dành Tiểu Tứ Tử vậy.

Bạch Ngọc Đường xem hai người nói chuyện, Triển Chiêu lại thuận tay rót cho Thiên Tôn chén trà đưa tới, còn thuận tiện hỏi hắn có đói bụng hay không, dáng vẻ ấy lúc này thật quá thuận mắt!

Thiên Tôn vừa uống trà lại vừa nhìn bọn nha hoàn làm, còn mở miệng nói với Triển Chiêu muốn ăn tiểu lung bao, không cần đợi Triển Chiêu lên tiếng, Bao Phúc đã chạy đi mua.

Lúc này, mấy cái ảnh vệ từ bên ngoài đi vào, mang theo mấy túi da dê lớn, “Vương gia, cầu huyết người muốn đây.”

Triệu Phổ toét miệng cười, dáng vẻ trông đặc biệt xấu xa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lắc đầu, Triệu Phổ một khi buồn chán nhất định sẽ nghĩ đến biện pháp trêu đùa người khác, giống hệt như Hắc Kiêu, nếu như bị nhốt lâu ở chuồng sẽ khi dễ những con ngựa khác, lại thuận tiện đập mấy tấm ván gỗ chắn ngoài.

Tiểu Tứ Tử nhìn bốn xung quanh, “Phụ thân ta đâu rồi?”

“Tiên sinh đến Đồ Long Các rồi!” một nha hoàn chỉ về phía Đồ Long Các xa xa, “Vừa rồi hình như là đột nhiên nhớ đến cái gì đó nên vội vã bỏ chạy qua đó a!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, mang theo Tiểu Tứ Tử đến xem.

Chỉ thấy đại môn Long Đồ Các đang mở, Công Tôn đứng trên một cái thang, đang lật xem từng quyển sách, những quyển sách này đương nhiên là được lấy ra từ giá sách kia, còn chưa không ít bụi nữa, Công Tôn vừa xem vừa dùng tay áo che kín miệng mũi lại.

“Phụ thân!” Tiểu Tứ Tử chạy vào, ôm chân thang mà ngẩng mặt nhìn hấn.

Công Tôn thấy ba người, liền ngoắc tay với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhanh chóng đi vào, xem ra là hấn có phát hiện gì đó.

“Phát hiện cái gì sao?” Triển Chiêu ngửa mặt hỏi Công Tôn.

“Lúc trước ta sửa sang lại một số thư quyển, nhớ là đã từng thấy một số thứ.” Công Tôn đem mấy thư quyển giao cho Triển Chiêu, tự mình cũng xuống khỏi thang.

Mới đặt chân xuống đến nấc thang cuối cùng thì bị hụt chân một cái, Tiểu Tứ Tử vội vàng chạy ra đỡ lấy, bất quá Công Tôn cho dù có gậy thì Tiểu Tứ Tử cũng không thể nào có thể ôm được a, vì vậy mà cả hai cùng song song ngã về phía sau.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhanh chân lẹ mắt.... không thể đưa tay ra đón, đành chỉ có thể mỗi người một cước, một người đỡ lưng Tiểu Tứ Tử, một đỡ lưng Công Tôn, phối hợp cũng thập phần ăn ý.

Triệu Phổ đang hồ hồ hởi hởi chạy vào Long Đồ Các, thấy được cảnh tượng quỷ dị như vậy, ngạc nhiên hỏi “Các người đang luyện loại công phu gì vậy?”

Công Tôn đỡ cái thang dậy, lại đưa tay kéo Tiểu Tứ Tử đứng thẳng, nói, “Trong thư quyển này có ghi lại một chút chuyện lạ, có thể có liên quan đến vụ án của chúng ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng nhau mở ra, xem kỹ.....

Chỉ thấy đây là một thư quyển ghi lại một số vụ án, đều là những kỳ án khó hiểu.

Trong đó nói là: Có một sơn thôn, dân chúng trong thôn có trồng một loại hoa màu hồng, mà mật hoa này lại có kịch độc, có thể mê hoặc lòng người. Nơi mà thôn dân kia sống lại nằm trong rừng thẳm, họ thường dùng loại hoa độc này để làm hại những cư dân của các thành trấn xung quanh. Những người trúng độc phần lớn đều sẽ bị khống chế, mất đi ý thức....

Dân ở thôn này dùng loại độc ấy để gây án cũng đã hơn một trăm năm, trên dưới tổng cộng cũng đến ba bốn đời, sau đó dường như cả huyện thành nơi đó cũng đều bị bọn họ khống chế. Cuối cùng, có một lang trung lang bạt qua trấn này đã phát hiện có vấn đề, liền đến một nha môn quản hạt báo án, các bộ khoái được phái đi điều tra đều không thấy trở về, vì vậy, triều đình liền phái binh đến thanh trừ.

Đây đại khái là chuyện của bốn mươi năm trước, truyền thống sử dụng hoa độc của thôn dân này đại khái xuất hiện ở tiền triều.

Sau đó thôn dân kia lợi dụng những người bị khống chế, để cho dân chúng cùng binh mã triều đình hỗn chiến, thế nhưng lại không bị rơi xuống hạ phong.

Vị lang trung kia nói cho các vị tướng lĩnh biết được là dân chúng bị trúng kỳ độc, cần phải có thuốc giải mới được. Vị lang trung kia liền cải trang thành người dân bị khống chế, tiến vào sơn thôn thần bí đó, hái ra một đóa hoa màu hồng kia, sau khi mang về liền phát hiện hoa này độc tính rất cường liệt. Nhưng điều kỳ quái là, dân chúng trong thành đều bị trúng độc, nhưng mà những thôn dân kia lại không bị làm sao. Lang trung ở ẩn trong thôn quan sát mấy ngày, phát hiện ra, thì ra thôn dân đều dùng một loại hoa đào sinh trưởng gần loại hoa màu hồng kia, dùng cánh để pha trà uống, hơn nữa lại dùng gỗ đào nấu cơm cho nên mới tránh khỏi bị trúng độc. Lang trung liền nghiên cứu cẩn thận, phát hiện ra, loại hoa có màu hồng này, đều cần phải trồng cạnh hoa đào, hơn nữa, sinh trưởng đều dựa vào hoa đào.

Lang trung mang theo một ít gỗ đào cùng hoa kia trở lại quân doanh, lúc này đột nhiên lại xảy ra chuyện lạ, những dân chúng bị trúng độc kia đột nhiên không hề chống cự, để cho quan binh tự do vào thành.

Vị đại tướng quân kia vốn cũng định dẫn binh vào thành, thế nhưng lang trung đã ngăn lại, hấn cảm thấy có chuyện kỳ quái.

Sau đó lang trung nhớ đến một chuyện, lúc hấn âm thầm thăm dò, phát hiện dân chúng hình như có ý cất giấu rất nhiều rượu, hấn cũng được đặt đây bốn phía rừng đào. Nghĩ tới đây, hấn liền lấy rượu thử một lần, dùng rượu tưới lên hoa đào, gỗ đào, trên cành đào mọc lại nở ra từng đóa từng đóa hoa đào lớn,

hơn nữa hương thơm lại ngào ngạt. Mọi người xung quanh lại có cảm giác lâng lâng, mơ hồ giống như cảm giác say rượu.

Lang trung kinh hãi, thì ra thôn dân lại chuẩn bị dùng độc kế này, dùng rượu tưới lên những cây đào kia, khiến cho những đóa hoa hồng kia nở rộ, để cho tất cả các quan binh bị dụ vào thành kia ngửi được hương thơm mà đồng loạt trúng độc. Một khi những quan binh này trúng độc cũng sẽ bị khống chế, thôn dân sẽ có được một lực lượng quân mã cường đại hơn..... nếu như cứ tiếp tục như vậy, có thể toàn bộ giang sơn cũng đều bị mấy đóa hoa màu hồng nho nhỏ đó của họ lật đổ.

Lang trung kia sau đó đã nghĩ ra một biện pháp khá tổn hại, để cho đại đội binh mã dùng hỏa tiễn từ xa mà tấn công sơn thôn.... hỏa tiễn tấn công rừng đào, đốt cháy rụi cả rừng đào, cả hoa hồng kia cũng đốt hết, sau khi gỗ đào kia bị đốt sinh ra khói mù, đó chính là giải được, dân chúng trong thành ngửi được đều tỉnh lại.

.....

Mọi người cũng đã đọc xong thư quyển.

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Công Tôn, “Chẳng lẽ hoa hồng này chính là nguồn gốc của Túy Tâm hoa sao ?”

Công Tôn cười một tiếng, “Nhìn vào triệu chứng trúng độc của những binh lính kia, giống như là uống rượu say, sau khi trúng độc, tâm trí cũng bị người ta khống chế.”

Đang lúc nói chuyện, Bạch Phúc chạy vào, đưa cho Công Tôn một thư quyển, “Tiên sinh, y thư cổ ngài muốn đã tìm thấy rồi đây.”

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực mà nhìn Bạch Phúc —— Cái gì ma Y thư cổ ?

Bạch Phúc nháy mắt mấy cái , “Thiếu gia, không phải là ngài muốn ta đi tìm sao ?”

Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu.

Công Tôn ngượng ngùng cười cười, “Chuyện rất khẩn cấp, Bạch Phúc so với người của Khai Phong phủ lại hữu dụng hơn.”

“Thế sao ?” Triển Chiêu híp mắt nhìn Công Tôn, ý kia —— Công Tôn a, sao người cánh tay lại quai ra bên ngoài a ?

Công Tôn hứng thú lên, nháy mắt nhỏ giọng nói với Triển Chiêu —— Người ta có tiền mà!

Triển Chiêu hiểu ý, lập tức gật đầu —— Không vấn đề, không vấn đề! Dù sao thì cũng không tính là ngoại nhân!

“Đào Mộc lang trung sao ?” Triển Chiêu nhìn tên sách một chút, buồn cười, “Cái gì là Đào mộc lang trung ?”

“Vị lang trung này mà một danh y, bất quá cũng rất ly kỳ, ta dựa theo những ghi chép của cuốn Long đồ án này mà suy đoán, vị lang trung kia chính là hắc, cho nên mới nhờ Bạch Phúc đi đến hiệp sách cổ, mua cuốn này về.”

Bạch Ngọc Đường coi như cũng hiểu được, gật đầu một cái với Bạch Phúc , ý kia —— Làm tốt lắm!

Bạch Phúc vui vẻ đi ra.

Công Tôn nhanh chóng lật sách xem một lần , cuối cùng khẽ mỉm cười, chỉ ọi người xem, “Nhìn chỗ này!”

Mọi người tiến tới vừa mới nhìn, chỉ thấy bên trong có ghi lại một đoạn kỳ án về hoa hồng, không giống với Long đồ án, cuốn y thư này còn dài hơn một đoạn nói về chuyện Đào Mộc lang trung, ý tứ đại khái là, “Y vô cảnh, Độc cũng vô cảnh, lần kỳ ngộ này đã khiến hắc quyết định đổi tên thành Đào Mộc, vì muốn nhớ kỹ chuyện này, tiếp tục hành y cứu người, để tránh cho có người tâm thuật bất chính, đem y thuật cứu người biến thành thứ tà thuật hại dân hại nước.” Ở cuối sách, Đào Mộc Lang Trung đã đặt tên cho loại hoa hồng nhỏ này là —— Túy Tâm hoa đoạt mệnh!

68. Q.3 - Chương 68: Chuyện Xưa Của Chuyện Xưa

Tiểu Tứ Tử sờ cằm xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Ngũ gia lúc này vô cùng khó coi a —— Quay đi quay lại nửa ngày, không phải là huynh đệ của Triển Chiêu, cũng không phải là huynh đệ của Tiểu Tứ Tử, thì ra là huynh đệ nhà mình! Hắn tên gọi Bạch Ngọc Đường, con mèo này lại gọi là Bạch Đường, sao không gọi Hồng Đường, Hắc Đường hay Long Tu Đường mà cứ nhất định phải là Bạch Đường

Thiên Tôn cầm trong tay một cành hoa đào, đứng đỉnh đi vào đại môn Khai Phong phủ.

Trong sân, Công Tôn đã sớm đứng chờ, nhận lấy cành hoa đào Thiên Tôn đưa đến là chạy ngay vào trong phòng nghiên cứu, Thần Tinh Nhi cầm đến chậu nước cho Thiên Tôn rửa tay, Tiểu Tứ Tử thì cầm khăn chuẩn bị cho hắn lau tay.

Thiên Tôn vừa rửa tay vừa ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang nghiên cứu bản đồ với Triệu Phổ

Sáng nay, Công Tôn tìm ra trong cuốn Long Đồ Án chuyện liên quan tới Túy Tâm Hoa, mọi người liền muốn đến rừng đào hái một cành về. Có điều, hiện nay bốn phía rừng đào ấy đều có người theo dõi, lại không thể dẫm cỏ kinh xà, vì vậy nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nghĩ ra người thích hợp nhất vẫn là Thiên Tôn. Triển Chiêu chỉ cần rót hai chén trà ngon, đường đường là Thiên Tôn lại làm chân sai vặt cho hắn.

Chờ cho đến khi vị vô lâm tông sư này cầm cành đào trở lại Khai Phong phủ, cũng cảm thấy có chút buồn bực —— Sao mình lại biến thành chân sai vặt a?

Chỉ trong chốc lát, Công Tôn đã chạy ra ngoài, trong tay bưng một bình nước, trong bình hình như có rượu trắng, trong rượu lại có ngâm cành đào mà vừa nãy Thiên Tôn đem về, mà bên trên cành đào ấy, lại nở đầy những đóa hoa đỏ rực. Mặc dù những cánh hao này vô cùng diễm lệ, thế nhưng lại mọc chằng chịt đầy cả một nhánh cây thì quả thật cũng khiến cho người ta nổi cả da gà.

“Quả nhiên!” Triển Chiêu cau mày: “Cũng may là phát hiện sớm, nếu không, đến lúc đó, vừa động binh mã, đối phương lại đem rượu tới đây lên rừng hoa đào, khi đó người dân cả thành cũng sẽ bị khống chế, vậy thì toàn quân có khi cũng bị diệt!”

“Hơn nữa, Triệu Phổ lại vừa chết, lòng quân cũng dao động, cho dù lúc ấy có binh mã từ bên ngoài đến tiếp ứng, hai quân giao chiến thì phần thắng cũng không có lớn.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ một chút: “Có điều, lần này coi như đã chiếm được tiên cơ, trận này có thể đánh thật hay đi?”

“Đương nhiên, đến lúc đó ông đây sẽ dùng hỏa công, thiêu luôn cái rừng hoa đào này, khi ấy, độc được liền biến thành giải được rồi!” Triệu Phổ vừa nói vừa an bài người đi làm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Không biết Ân Hầu bên kia thế nào rồi, hy vọng lần này có thể thành công hù dọa cho Triệu Nguyên Tá một trận.

.....

Mà lúc này, ở Hoàng Cung bên kia, Triệu Nguyên Tá chỉ bằng một câu nói đã làm cho Bao Chửng cùng Bàng Cát “cả kinh”, chỉ là Triệu Trinh lại không có biểu lộ gì.

Triệu Trinh dùng một chiêu vô thanh này lại thắng được hữu thanh, thành công khiến cho Triệu Nguyên Tá vui mừng.

Đại khái trầm mặc trong chốc lát, Triệu Trinh đột nhiên đứng lên, cau mày nói: “Khó có dịp Hoàng Thúc đến đây, Thái sư giúp Trẫm tiếp đón cho tốt, hôm qua Trẫm uống hơi nhiều, có chút mệt mỏi, không thể tiếp đón được.” Nói xong, Triệu Trinh liền đứng dậy, diện vô biểu tình mà rời đi.

Lưu lại chỉ còn Bao Chửng và Bàng Cát hai mặt nhìn nhau.

Triệu Nguyên Tá có vẻ rất nóng vội, nói: “Chẳng lẽ, thật sự bị ta nói trúng”

Bao Chửng cau mày lắc đầu một cái, chấp tay với hai người một cái: “Ta cũng xin cáo lui trước, Thái sư cố gắng tiếp đãi Vương gia cho tốt.” Nói xong cũng chạy.

Bàng Cát toét miệng đứng tại chỗ, hần hiểu người có thể tiếp Triệu Nguyên Tá cuối cùng vẫn là hần, dù sao thì người chưa quen thuộc với hần cũng chỉ nghĩ hần là một tên ngu ngốc, một tên tham quan chỉ có thể dựa vào nhi nữ nên mới có thể leo lên chức Thái sư, muốn moi tin tức, tất nhiên là moi từ trong miệng hần rồi.

Triệu Nguyên Tá giữ lại Bàng Cát, nói: “Thái sư, ta vốn mang theo thần toán Tôn Vượng tới, Hoàng Thượng lại không chịu gặp hần thì phải làm sao bây giờ? Nói không chừng hần có thể giúp thay đổi thiên cơ a!”

Bàng Cát cười khổ lắc đầu, lẩm bẩm một câu: “Thần toán Tôn Vượng thì sao Hần là thần toán cũng đâu phải thần y, có thể cải tử hồi sinh sao.”

“Cái gì?” Triệu Nguyên Tá nghe được mấy chữ “cải tử hồi sinh”, trước mắt liền sáng lên.

“Không có Không có gì.” Bàng Cát vội vàng xua tay.

“Vậy Tôn Vượng kia...”

“Cái này sao.” Thái sư suy nghĩ một chút: “Ngựa chết làm sao chữa thành ngựa sống được a, thôi cứ để cho ta gặp đi, có được không?”

“Thật tốt quá!” Triệu Nguyên Tá hỏi: “Gặp ở đâu? Vào cung chứ?”

“Không được, chúng ta nên gặp ngoài cung, không bằng gần trưa các người đến Đế cư đi, ta sẽ chờ ở nơi đó.”

“Nga!” Triệu Nguyên Tá lại khách khí cùng Thái sư mấy câu, sau đó vội vàng rời đi.

Bàng Thái Sư đi vòng ra phía viện sau, quả nhiên nhìn thấy Triệu Trinh đang ôm tay dựa vào bên tường phòng nghe, Bao Chứng vốn đã đi ban nãy cũng không biết quay lại khi nào, đang ngồi phía sau giả sơn, vừa thấy Bàng Cát trở lại liền trêu chọc hần: “Quả nhiên cái chuyện khua môi múa mép kiểu này, không phải Thái sư ra tay thì không được a.”

Bàng Thái Sư lúng túng trừng mắt nhìn hần một cái, chấp tay nói với Triệu Trinh: “Hoàng Thượng”

Triệu Trinh khoát tay: “Thái sư hẹn hần gặp mặt tại Đế cư rất tốt, tuồng thứ hai này, khanh còn phải tiếp tục diễn cho tốt”

Triệu Trinh còn chưa có dứt lời, đã thấy Nam Cung Kỷ đi tới, thấp giọng nói bên tai Triệu Trinh mấy câu.

“Nga?” Triệu Trinh gật đầu, nói: “Nhanh chóng dẫn vào đi.”

Nam Cung đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát liền dẫn theo Tiểu Tứ Tử tiến vào.

Triệu Trinh đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, cười hỏi: “Cháu làm thế nào để tới?”

Tiểu Tứ Tử hí mắt, nói: “Ngồi đại xa đưa lương thực tới.”

Triệu Trinh cười cười, từ bên ngoài Khai Phong Phủ cho tới Hoàng Cung lúc này hần là có rất nhiều người giám thị, nếu như muốn vào cung đưa tin, Tiểu Tứ Tử quả thật sẽ là người thích hợp nhất. Đại mã xa đưa lương thực từ bên ngoài vào Hoàng Cung thật không ít thùng gỗ, Tiểu Tứ Tử chỉ cần tùy tiện ngồi vào một cái thì ai cũng không thể nào phát hiện được.

“Cửu Cửu sai mang đến một chút đồ.” Tiểu Tứ Tử lấy từ trong ngực ra một phần cuốn Long Đồ Ấn mà Công Tôn tìm được đưa cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh mở ra, Bao Chứng cùng Bàng Cát cũng tới xem.

Ba người sau khi xem xong đều thở ra một ngụm lạnh khí.

Sắc mặt Triệu Trinh cực kỳ khó coi: “Lão Thất phu.”

“Hoàng Thượng, hôm nay, cơ hội đến tay, cũng là trong hoạ có phúc a!” Bàng Cát cũng cảm thấy may mắn.

Bao Chứng cũng gật đầu.

Sắc mặt Triệu Trinh cũng dịu xuống, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Cửu Cửu có bảo cháu nhắn lại gì không?”

“Có a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Cửu Cửu nói, cũng đã thử qua, hoa thực sự nở rộ, thúc ấy cũng sắp xếp xong xuôi rồi, điều quan trọng nhất bây giờ chính là dẫn cá cắn câu.”

Triệu Trinh gật đầu, đại khái đã hiểu được kế sách của Triệu Phổ.

Lúc này chỉ thấy Bát Vương gia cũng đi tới.

“Hoàng thúc.” Triệu Trinh nhìn về phía sau Bát Vương gia, không thấy Ân Hầu đâu, liền có chút nghi hoặc.

Bát Vương gia khẽ mỉm cười, nói: “Vị lão tiên bối kia nói muốn đi gặp người bạn cũ, cho nên đi trước rồi.”

Triệu Trinh cười nhạt, sai Trần công công dẫn Tiểu Tứ Tử đến chỗ Bàn phi chơi một chút, đợi lát nữa cùng ngồi kiệu với Bao Chứng trở về.

Chờ cho Tiểu Tứ Tử dắt tay lão công công đi rồi, Triệu Trinh mới bỏ xuống cuốn Long Đồ Án, vỗ bả vai Bàn Cát: “Thái sư, người nhất định phải dẫn cá lớn đến a!”

Bàn thái sư lúng túng chỉ chỉ cái mũi mình: “Thần ... Hoàng Thượng, chỉ có một mình thần sao?”

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng vốn đã nghiêm túc, bây giờ lại càng vô cùng nghiêm túc mà nói: “Hoàng Thượng, chuyện này nhiều người làm không thích hợp, cứ để một mình Thái sư làm đi, hơn nữa, chuyện này liên quan trọng đại, vạn nhất để lộ phong thanh không chừng còn thất bại trong gang tấc.” Nói xong, Bao đại nhân liền vỗ vỗ bả vai Bàn Cát: “Thái sư, chỉ cho phép thành công, không được thất bại, nếu không người thành tội nhân thiên cổ a.”

Thái sư nghe xong, khoe miệng cũng giật liên hồi —— Người cái đồ hắc tử, đã không giúp một tay lại còn cố tình thêm loạn.

Triệu Trinh nhìn Bát Vương gia, Bát Vương gia khẽ mỉm cười: “Không bằng để ta cùng Thái sư đi một chuyến đi.”

Bàn Cát lập tức rất cảm kích mà nhìn Bát Vương gia.

Bao Chứng cùng Triệu Trinh nhìn nhau một cái —— Có Bát Vương gia đi cùng hiệu quả nhất định sẽ cao hơn! Dù sao, Bát Vương gia cũng được gọi là Hiền Vương, lại luôn yêu thương Triệu Phổ, hẳn một khi vì nóng lòng mà ‘nói lung tung’ nhất định sẽ khiến người ta tin tưởng a.

.....

Trong Khai Phong phủ, Triển Chiêu ngồi ở trong sân chờ Ân Hầu, cảm thấy gấp gáp, sao vẫn chưa trở lại chứ?

Bạch Ngọc Đường ra ngoài một chuyến, hẳn trở về Bạch phủ an bài Bạch Phúc cùng đám gia đình làm một số việc, đồng thời cũng kiểm tra tai mắt bên đường một chút. Quả nhiên, dọc đường đi nhân tuyến không thiếu. Đối phương còn có vẻ rất cẩn thận, chẳng qua cũng không có theo dõi Bạch Ngọc Đường, có lẽ bọn chúng cũng biết được, bọn chúng không có khả năng theo dõi được hắn.

Suốt đoạn đường đi, Bạch Ngọc Đường cũng tận lực tỏ ra nghiêm túc một chút Tất nhiên cái này đối với hắn cũng không khó, dù sao thì, chỉ cần không phải là tình huống đặc biệt, chẳng hạn như những chuyện liên quan đến Triển Chiêu, bình thường hắn cũng rất nghiêm túc.

Lúc Bạch Ngọc Đường vừa mới bước chân vào cửa Khai Phong phủ, lúc vừa mới bước một chân vào cửa, đã nhìn thấy một bóng đen loé qua trước mắt.

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ —— Cái loại khinh công vô hình vô ảnh này, trên đời này có lẽ cũng chỉ có hai người mới có thể đạt được, một là sư phụ hắn, người khác dĩ nhiên là Ân Hầu. Mà muốn nhìn thấy được bóng đen như vậy, cũng phải có công phu đạt đến trình độ như hắn và Triển Chiêu mới được.

Sải bước tiếp tục vào Khai Phong phủ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất kỳ quái, Ân Hầu không trở về phủ mà lại đi nơi khác, chẳng lẽ có phát hiện gì mới sao.

Cúi đầu Trong tay đang ôm một đồng đồ có nhung mao màu trắng, chắc là ban này Ân Hầu mới đặt vào trong tay hắn.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt một cái cái nhung mao màu trắng tròn vo kia đột nhiên giật giật, ngẩng đầu lên, một đôi mắt to tròn xoe, một con mắt có màu xanh da trời, một con mắt lại có màu xanh lá cây, chung quanh mắt còn có ánh kim nhàn nhạt, cái chớp mũi hồng hồng mở ra cái miệng hình tam giác nhỏ xíu cũng hồng nốt, thứ đó mở miệng ‘miêu’ một tiếng rồi ngoe nguẩy cái đuôi.

Bạch Ngọc Đường dừng lại, trong đầu không hiểu sao lại toát ra một ý niệm —— Huynh đệ Triển Chiêu sao!

“Đã về rồi.”

Triển Chiêu sớm đã đứng chờ, vội vàng chạy đến hỏi: “Thế nào....”

Chữ ‘rồi’ còn chưa có nói ra miệng liền ngậy ngẩn cả người, nhìn chằm chằm con mèo nhỏ trong tay Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu này tước hiệu có Miêu, phong hào có Miêu, người ta còn gọi hắn là Miêu yêu, lại chuyên gia hút mèo, nơi nào có hắn nơi đó sẽ hấp dẫn đến không biết bao nhiêu là mèo, Triển hộ vệ cũng tự nhận là gặp qua vô số mèo có điều, con mèo trong tay Bạch Ngọc Đường thì quả thực là quá xinh đẹp! Triển Chiêu nhìn một cái liền thích, liền tiến lên đưa tay ôm qua: “Miêu!”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa thì nghe thành “Muội”, theo bản năng mà nhấc chân sau con mèo kia lên, hỏi: “Công hay mẫu?”

“Miao!” bạch miêu kia lập tức vẫy đuôi.

Triển Chiêu đem con mèo đoạt về, khinh bỉ mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào mắt hắn, một lát sau, Triển Chiêu cũng nhấc một chân nó lên, liếc mắt nhìn: “Công.”

“Hai người đang làm gì vậy?”

Lúc này, Thiên Tôn đi ra, thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không biết đang nghiên cứu cái gì, có chút ngạc nhiên, đi tới gần nhìn, không nói nổi mà tán thán: “Hai người còn là tiểu hài nhi a? Mèo từ đâu tới?”

“Ân Hầu cho.” Bạch Ngọc Đường nói: “Loé cái biến mất, chỉ để lại mèo.”

“Có phải là đầu mối gì không?” Triển Chiêu cả kinh, đang ôm lấy con mèo cẩn thận nghiên cứu một phen.

“Mèo thì có thể là đầu mối gì?” Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, đưa tay vén cái đuôi mèo lên nhìn.

Thiên Tôn thì néo móng mèo: “Lại là một tiểu miêu a, có thể là ám hiệu gì không?”

Lúc Công Tôn cùng Triệu Phổ đi qua cửa, liền nhìn thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn, ba người quây thành một vòng, cùng cúi đầu không biết đang nghiên cứu cái gì, nhìn thì không rõ lắm nhưng có nghe thấy một trận “miao miao” âm ỉ, dường như có con mèo nhỏ đang giẫy dụa.

Triệu Phổ phân phó người đi làm mọi chuyện xong xuôi rồi, đang ở trong phủ chờ tin tức của Triệu Trinh, hắn còn đang buồn rầu đây, lại thấy Bao Chứng ôm Tiểu Tứ Tử trở lại rồi.

Tiểu Tứ Tử vừa mới vào đến cửa, chỉ thấy trong sân, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường còn đang trêu chọc một chú mèo con, con mèo kia có vẻ thẹn thùng mà cúp đuôi lại, đáng vẻ như muốn chạy đi.

“Di?” Tiểu Tứ Tử chạy tới: “Đây không phải là Tiểu Tam Tử nhà Kẹo Bông và Đậu Phộng của Bàn di di sao?”

“Tiểu Tam Tử?” Bạch Ngọc Đường tâm nói —— Xem ra không phải là huynh đệ của Triển Chiêu rồi, là huynh đệ của Tiểu Tứ Tử.

“Kẹo Bông cùng Đậu Phộng là gì?” Triển Chiêu buồn bực: “Chẳng lẽ là một cái ám hiệu sao? Ngoại công cho đề thật kỳ quái?”

Khoé miệng Tiểu Tứ Tử giật giật, nghe không hiểu nha!

Bao Chứng đi tới: “Kẹo Bông cùng Đậu Phộng là hai con mèo Ba Tư, trước đây không lâu chúng có sinh ra ba con mèo con, con mèo này nữ danh gọi là Tiểu Tam Tử, tên chính thức còn chưa có. Vừa rồi Ân Hầu nhìn thấy nó rất đáng yêu cho nên mới mang cho người.” Nói xong rồi nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— Thì ra là Ân Hầu mang nó về nhà a, vậy mà mình còn tưởng đó là kỳ để chứ, mất công suy nghĩ.

Nghĩ ngợi một lát, nói: “Kẹo Bông và Đậu Phộng a Tên lại kỳ quái như vậy.” Triển Chiêu nâng con mèo nhỏ lên nhéo một cái, vừa mềm vừa nhẹ, có điều cũng rất có thịt a.

“Miêu Miêu đặt tên cho nó đi.” Tiểu Tứ Tử nghe thấy Tiểu Tam Tử được nuôi ở Khai Phong phủ, vô cùng vui vẻ.

“Ân...” Suy nghĩ một lát, khẽ mỉm cười nói: “Gọi là Bạch Đường đi.”

Mọi người cùng suy nghĩ một chút —— Ân, Bạch Đường cũng đúng, phụ mẫu một cái là Kẹo Bông, một cái lại là Đậu Phộng, dù có muốn cũng không thể dụng cái gì mà xuân hoa thu nguyệt làm tên được. Hơn nữa mèo này toàn thân trắng như tuyết, tiếng kêu lại ngọt như vậy, gọi là Bạch Đường nghe rất êm tai.

Có điều nói đến êm tai thì

Mọi người lại tự lẩm bẩm mấy lần “Bạch Đường” “Tại sao lại quen tai đến vậy, có phải là thiếu gì đó không?”

Tiểu Tứ Tử sờ cằm xoay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Ngũ gia lúc này vô cùng khó coi a —— Quay đi quay lại nửa ngày, không phải là huynh đệ của Triển Chiêu, cũng không phải là huynh đệ của Tiểu Tứ Tử, thì ra là huynh đệ nhà mình! Hắn tên gọi Bạch Ngọc Đường, con mèo này lại gọi là Bạch Đường, sao không gọi Hồng Đường, Hắc Đường hay Long Tu Đường mà cứ nhất định phải là Bạch Đường

Nhìn lại Triển Chiêu vẻ mặt đầy thoả mãn mà đưa một ngón tay ra xoa cằm con mèo nhỏ, miệng còn gọi: “Đường Đường.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên rùng mình một cái —— Đường Đường

“Lão Quỷ kia chạy đi đâu?” Thiên Tôn cảm thấy nhàm chán, liền tiến tới hỏi Bao Chứng.

“Ta cũng không biết rõ, nghe thấy Bát Vương gia nói, Ân Hầu nghe được Triệu Nguyên Tá nhắc đến Tôn Vượng liền đi.”

“Tôn Vượng?” Thiên Tôn hơi ngẩn người, hỏi: “Cụ thể thế nào?”

Bao Chứng liền thuật lại chuyện vừa phát sinh trong cung cho Thiên Tôn nghe, Thiên Tôn chau mày một cái: “Nga Vậy thì khó trách.”

“Có vấn đề gì sao?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Tôn Vượng kia nhiều năm trước đã cải tà quy chính, ta cảm thấy hắn có chết cũng không làm loại chuyện trợ Trụ vi ngược này, cho nên nhất định là hắn đã nhìn thấy được ở đây không có đại sự gì xảy ra, cho nên mới đến đây.” Thiên Tôn vừa nói lại vừa lắc đầu: “Có điều, có lẽ hắn có điểm yếu nào đó bị Triệu Nguyên Tá và Đào Hoa nương nương kia nắm được, cho nên mới giúp đỡ gạt người.”

“Cho nên ngoại công đã đi tìm hắn, xem có thể giúp đỡ gì không sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tám phần là như vậy.” Thiên Tôn gật đầu một cái, muốn đi ra ngoài.

“Người đi đâu a?” Triển Chiêu vội vàng túm lấy tay áo hắn.

Thiên Tôn nhìn Triển Chiêu một chút.

Bạch Ngọc Đường cũng bước lên một bước, ý là —— Hắn có hứng thú!

Thiên Tôn bất đắc dĩ, mang theo hai đứa nhỏ này đi tìm Ân Hầu.

Thật ra thì Triệu Phổ cũng rất muốn đi theo xem náo nhiệt, có điều hắn vẫn còn phải giả chết, chỉ được ở trong Khai Phong phủ, không thể làm gì khác hơn là đem tên Triệu Nguyên Tá và cái gì Mục Chiêu Quốc

kia hung hăng rửa thầm trọng bụng vạn lần, sau đó lôi Công Tôn đi trêu chọc Tiểu Tứ Tử cho khỏi nhàm chán.

.....

Sau khi Ân Hầu đưa con mèo kia cho Bạch Ngọc Đường, lại thấy được ở xa xa có một con Chuẩn già đứng trên nóc phóng. Con Chuẩn kia hình như nhìn thấy hắn, liền giương cánh bay đi, Ân Hầu đuổi theo một đường cuối cùng đuổi tới một nơi rừng sâu ngoài giao lộ, trong một cái động đằng sau thác nước, thấy một lão hoà thượng áo đen đang ngồi uống rượu.

Ân Hầu nhìn thấy dáng vẻ cầm hồ lô rượu của hắn thật đáng ghét, con Chuẩn già kia thì đứng trên một cành cây cao, dáng vẻ như đang quan sát.

Đi tới màn nước trước cửa động, màn nước theo từng bước tiến vào của Ân Hầu mà tách sang hai bên, Ân Hầu vừa vào đến trong động, màn nước liền khép lại, trên người hắn tuyệt nhiên không dính một chút nước nào.

“Sách.” Hoà thượng kia lắc đầu một cái: “Đã nhiều năm như vậy mà nội lực còn cao đến độ khiến người ta thấy khó chịu.”

Ân Hầu lé mắt nhìn hắn một cái, tìm một tảng đá ngồi xuống: “Sao ngươi lại rơi vào đồng nước bẩn này?”

“Không rơi vào không được a.” Tôn Vượng bắt đắc dĩ: “Người của cả Thành Mục Chiếu kia cũng đã trúng độc rồi, ta cũng đâu thể nào nhìn bọn họ chết hết được.”

Ân Hầu hiểu được, quả nhiên là bị ụy hiếp.

“Có điều ta cũng xem qua rồi, phát hiện Đại Tổng có thần minh che chở, không thể nào xảy ra loạn tử được, cho nên ta liền theo tới đây. Ngày đầu tiên tới Khai Phong phủ liền thấy ngươi, a a, lại không ngờ ngay cả Thiên Tôn cũng tới, khó trách sao thành Khai Phong lại có cao tinh chiếu bảo vệ thành vạn vô nhất nhất.”

“Đào Hoa Nương Nương kia đến tột cùng là ai?” Ân Hầu cũng rất hiếu kỳ về điều này.

“Trương Mỹ Nhân mà.” Tôn Vượng trả lời.

“Sớm không đến báo thù, muộn không đến báo thù, tại sao hết lần này đến lần khác lại là bây giờ mới đến?” Ân Hầu cảm thấy khó tin. Đang lúc nói chuyện, lại nhìn ra phía màn nước ngoài động một chút.

“Trương Mỹ Nhân này không phải là Trương Mỹ Nhân kia.” Tôn Vượng cười lạnh một tiếng.

“Còn có đến hai Trương Mỹ Nhân sao?”

Đang lúc nói chuyện, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đã chui vào trong động, Thiên Tôn cũng theo sát phía sau đi vào, lại còn chào hỏi con Chuẩn gần như không hề cử động đằng kia.

Tôn Vượng nhìn trời: “Lại tới một lão bất tử, nội công cũng cao đến độ khiến người ta khó chịu!”

“Nói trọng điểm a!” Triển Chiêu đến tảng đá bên cạnh hắn mà ngồi xuống, tò mò hỏi: “Tại sao lại chạy ra tới hai Trương Mỹ Nhân a?”

“Chuyện là thế này.” Tôn Vượng lắc đầu một cái: “Năm đó Trương Mỹ Nhân hợp mưu cùng Triệu Nguyên Hỷ để hại Triệu Nguyên Tá, chẳng qua là Triệu Nguyên Hỷ không ngờ đến nàng ta lòng lại mang quỷ mưu, âm toán cả hắn.”

Mọi người đều gật đầu một cái, tiếp tục nghe Tôn Vượng kể.

“Nhưng các ngươi chớ bỏ qua một chi tiết, Trương Mỹ Nhân ở cùng Triệu Nguyên Hỷ chuyện giả hoá thật, lại còn mang thai nữa a!” Tôn Vượng khẽ mỉm cười: “Nữ nhân lại có thể mang thai đứa con của kẻ mà mình không thích sao? Đặc biệt lại là một nữ nhân có dã tâm lớn như vậy?”

Mọi người nhìn nhau một cái, ngược lại chỉ có Triển Chiêu phản ứng nhanh, nói: “Ngươi nói là, Trương Mỹ Nhân có một thể thân, người có thai với Triệu Nguyên Hỷ kia là thể thân chứ không phải chính chủ?”

“Không sai.” Tôn Vượng cười gật đầu một cái: “Dù sao thì nữ nhân cũng có tình cảm mà, Triệu Nguyên Hỷ lại bị hạ độc đây, cũng không phân biệt được rõ lắm hai vị Trương Mỹ Nhân, đều đối xử yêu thương như

nhau hết, do vậy, vị Trương Mỹ Nhân vốn không được hưởng nhiều lắm tình yêu thương kia, ở cùng hẳn lâu ngày sinh ra có cảm tình.”

Tất cả mọi người đều cau mày.

“Nhưng mà, sau khi Triệu Nguyên Hỷ được giải độc, cũng vô tình. Đào hoa nương nường mang theo thể thân của mình chạy trốn, nàng ta còn bị thương, trong lúc vận công trị thương, lại bị thể thân của mình tập kích.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, đây là loại chuyện gì.

“Cho nên nói, nữ nhân một khi đã mang thai hài tử, chính là một con cạp cái, chỉ cần có thể bảo vệ được hài nhi của mình, chuyện gì nàng ta cũng có thể làm được!” Tôn Vượng bất đắc dĩ: “Thể thân kia mang theo vị công chúa trong bụng, trở về Khai Phong, sau đó thì bị bệnh chết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Chẳng lẽ chính là nương của Tuý Tâm cô nương kia sao?

Triển Chiêu không hiểu: “Nếu như mẫu thân của Tuý Tâm chính là thể thân kia, vì sao lại muốn nhi nữ của mình dùng lụa mỏng che mặt, lại còn đặt tên là Tuý Tâm, lại còn nói cho nàng ta rằng người có thể nghe hiểu được tiếng đàn của nàng chính là sinh phụ nữa? Chẳng lẽ không sợ người ta trả thù sao? Hay là còn có ẩn tình nào khác?”

“Còn nữa.” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Tại sao phải đợi qua nhiều năm như vậy Đào hoa nương nường kia mới chạy đến báo thù?”

“Thật ra thì” Tôn Vượng cười nhạt: “Trong này còn có một chuyện cũ nữa.”

Mọi người đều cau mày: “Thật là nhiều chuyện cũ a!”

69. Q.3 - Chương 69: Đêm Trước Đại Chiến

Nhìn bên kia!” Ân Hầu đột nhiên đưa tay chỉ về phía Đông sơn. Chỉ thấy rừng hoa đào vốn chỉ sáng lấp lánh một chút nay đột nhiên đỏ rực.

Triển Chiêu leo lên chỗ cao nhất nhìn ra xa, dừng nói chứ Nay cả ngàn cây đào đều nở hoa đỏ rực cũng khá đẹp.

Tôn Vượng kể lại chuyện năm đó, cũng không nhận được cảm khái: “Nói là đúng dịp cũng được, là vận mệnh cũng tốt, ngôi vị Hoàng đế này, một phần cũng là do thiên định, ban đầu tính toán có thể rất tốt, thể nhưng đến khi mọi chuyện phát triển lên lại dần mất đi khống chế, đến cuối cùng thì người tính vẫn không bằng trời tính.”

Mọi người nhẩn nại lắng nghe, Ân Hầu nhắc nhở hẳn: “Nói trọng điểm.”

“Vậy ta cứ thế nói đi, trong rất nhiều Hoàng tử Hoàng tôn năm đó, Tiên Hoàng Triệu Nguyên Hưu là người không nghĩ đến việc mình sẽ kế thừa Hoàng vị nhất, người có khả năng nhất phải là Nhị Hoàng tử Triệu Nguyên Hỷ, nhưng cho dù có nghĩ hay không nghĩ, có tranh hay không tranh thì ông trời vẫn vút xuống cho Tiên hoàng cái ngôi vị Hoàng đế này. Những người muốn và có khả năng kế thừa nhất kia, cho dù đánh nhau đến sứt đầu đổ máu thì đến cuối cùng vẫn là vô ích. Sau khi Tiên Hoàng lên ngôi, có phái người đi tìm tung tích của Trương Mỹ Nhân. Còn vị thể thân kia sau khi thoát khỏi sự khống chế của Đào hoa nương nường, lại cảm thấy nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên đã trở lại Khai Phong phủ. Trước kia nàng ở cùng chỗ với Triệu Nguyên Hỷ, thường xuyên đàn khúc nhạc này, cũng là bởi vì tư niệm cho nên nàng cũng thường hay đàn lại Cho nên, đã bị Tiên Hoàng tìm được.”

Mọi người gật đầu một cái —— Thì ra là có chuyện như vậy.

“Tiên Hoàng cũng không có làm khó hai mẫu tử họ, mà là muốn giúp đỡ để các nàng có thể an cư lạc nghiệp ở Khai Phong phủ.” Tôn Vượng nói: “Hắn vốn dĩ muốn đón Tiểu công chúa vào cung, nhưng mà vị phu

nhân kia lại nói, nàng hi vọng nhi nữ của mình cách xa Hoàng gia một chút, sống cuộc sống của một bình dân bách tính mà thôi.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều khẽ cau mày, ý tưởng thì rất tốt, thế nhưng tại sao lại muốn Tuý Tâm che mặt?

“Có điều, cũng không biết vị phu nhân kia có phải là do quá tưởng niệm vong phu, hay là do trước kia Đào hoa nương nương đã hạ độc nàng ta.” Tôn Vượng nói: “Sau đó nàng ta bị điên.”

“Bị điên.” Thiên Tôn cau mày: “Chẳng lẽ sau đó ta gặp được nàng ta, thấy nàng ta lúc nào cũng cười tà mị, liệu có phải là do bệnh của nàng ta không?”

“Có thể, đương nhiên cũng có thể là vì một lý do khác.” Tôn Vượng cười khổ: “Nàng ta bắt đầu phân biệt không rõ mình là Trương Mỹ Nhân thật giả, hay là Đào hoa nương nương thật, điều duy nhất nàng ta nhớ chính là vong phu Triệu Nguyên Hỷ và khúc nhạc mà hắn yêu nhất kia.”

Mọi người khó tránh được một cảm xúc thương tiếc, điên rồi mà vẫn còn giữ được cảm tình này Đáng tiếc, việc nàng ta gặp Triệu Nguyên Hỷ lại là một âm mưu, đương nhiên sẽ không có kết quả tốt đẹp, vô luận là người dẫn hoả thiêu thân Triệu Nguyên Hỷ hay là Đào hoa nương nương tâm thuật bất chính kia, thế nhưng hai mẫu tử này quả thật là người vô tội.

“Tiểu cô nương kia có lẽ là từ nhỏ đã nghe vị mẫu thân bị bệnh điên của mình nói năng lung tung, cho nên cũng chỉ nhớ phụ thân mình nhận biết khúc nhạc này, mà việc che mặt, có lẽ là do mẫu thân nàng dạy nàng làm, nàng vốn không tin phụ thân mình đã mất, cho nên nàng nhớ rõ đặc điểm đó, sau này còn có thể gặp lại phụ thân.”

“Nga” Triển Chiêu ngược lại còn có chút khó hiểu: “Thì ra là do mẫu thân nàng ta làm mấy chuyện hồ đồ mà ra, vậy mà chúng ta còn thực sự tưởng là có chuyện bí mật hay là ám hiệu gì chứ.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, lại nghĩ tới con mèo mà vừa nãy Ân Hưu đưa cho.

Còn đang suy nghĩ, lại nghe Triển Chiêu cười hì hì mà bổ sung một câu: “Như chuyện của Bạch Đường a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào mắt hắn, Bạch Đường cái gì, nghe thật chẳng lọt tai chút nào.

Lần này đến lượt Ân Hưu hiếu kỳ hỏi: “Cái gì Bạch Đường?”

Thiên Tôn rất bất quáị mà nói cho hắn biết Triển Chiêu gọi con mèo hắn đưa cho là Bạch Đường.

Khoẻ miệng Ân Hưu cũng co rút: “Danh tự phải có họ, gọi là Triển Bạch Đường mới đúng.”

Triển Chiêu sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn, ý là —— Người chịu trách nhiệm?

Thiên Tôn cười nói: “Triển Bạch Đường cũng không tệ a.”

“Cái gì mà Triển Bạch Đường a?” Tôn Vượng còn không sợ chết mà tới một câu: “Bánh bao nhân đường sao? Ta thích nhất ăn nhân đậu đỏ ấy.”

“Đào hoa nương nương tại sao phải đợi nhiều năm như vậy mới đến trả thù?” Bạch Ngọc Đường rất sáng suốt mà chọn lựa chuyển đề tài, hỏi Tôn Vượng.

“Nga Cái này là đúng dịp thôi.” Tôn Vượng cười một tiếng: “Điều Tổ Tổ của Miễn Quốc, các người nhận lại chưa?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Triển Chiêu sờ đầu một cái: “Thanh di sao? Đã nhận về rồi, trước đó nàng bị trúng độc cho nên mất trí nhớ”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Vị thể thân đánh lén Đào hoa nương nương khiến cho nàng ta trúng độc bị thương, chẳng lẽ lại cũng một loại độc với Diêu Thanh năm đó?” Ân Hầu hỏi: “Nàng ta sở dĩ phải đợi nhiều năm như vậy là vì nàng ta đã quên mất một số chuyện, sau khi nghĩ ra mới đến báo thù?”

“Đúng vậy, hơn nữa lúc trước nàng ta không nhớ rõ sự tình, nàng ta lại chỉ có chút ký ức ân ái cùng Triệu Nguyên Hỷ và việc Triệu Nguyên Hỷ phụ nàng Vì vậy, hai vị Trương Mỹ Nhân cùng mất trí nhớ, lại hợp thành có chung một loại ký ức!”

“Nga ...” Thiên Tôn hiểu được: “Năm đó ta gặp cũng có thể là Đào hoa nương thực sự, giống nhau là bởi vì cũng mất trí nhớ mà thôi, còn thực chất thì tính cách khác nhau đi?”

Tôn Vượng gật đầu: “Nữ nhân này a, lai lịch thực ra cũng không đơn giản.”

“Có lai lịch ra sao?” Thiên Tôn ôm cánh tay làm bà làm bầm: “Lúc ấy nhìn nàng ta cũng rất thuận mắt a, suốt này đều cười híp mắt, mặc dù có che mặt nhưng khi cười thì cả con mắt cũng đều nheo lại a.”

“Người hình như không chỉ biết nàng ta, còn biết cả Triệu Nguyên Hỷ, lại còn nghe qua hắc đánh đàn nữa sao?” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở Thiên Tôn.

Triển Chiêu liền thấy Ân Hầu theo bản năng mà nhìn Thiên Tôn một cái, ánh mắt hình như hơi phức tạp.

Thiên Tôn lại không hề thay đổi mà nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, sau đó ngẩng mặt lên sờ cằm: “Ân Không nhớ rõ lắm.”

Bạch Ngọc Đường hoài nghi mà nhìn hắc: “Người thực sự không nhớ rõ hay là giả bộ như vậy?”

“Thật không nhớ.” Thiên Tôn tiếp tục nhìn trời.

Tư thế này trước đây Triển Chiêu đã gặp qua, Bạch Ngọc Đường có nói qua rồi, mỗi khi Thiên Tôn gạt người, đều giống như một tiểu hài tử mà bất an.

Triển Chiêu khẽ cau mày, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái —— Thiên Tôn biết Hoàng tộc Triệu gia sao?

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu một cái —— Cách lắc đầu này, Triển Chiêu cũng hiểu được ngụ ý trong đó, không phải là Bạch Ngọc Đường nói hắc không biết mà là bảo Triển Chiêu đừng hỏi gì cả, cứ làm như không biết đi.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy, cách thức Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn ở chung hoàn toàn ngược với hắc và Ân Hầu, nếu như khi hắc ở cùng với Ân Hầu, luôn là Ân Hầu chiều theo ý hắc, thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại nhất mực chiều theo ý Thiên Tôn, chỉ cần là chuyện Thiên Tôn muốn làm, hắc nhất định sẽ dung túng cho Thiên Tôn làm, kể từ chuyện đưa đồng lớn đồng nhỏ tiền cho Thiên Tôn, để cho hắc mua về một đồng đồ giả chẳng có chút giá trị nào, vậy mà cho đến tận bây giờ cũng chưa bao giờ có đến một lần không vui. Ngay cả một số lần Thiên Tôn ăn vạ mà nói dối mấy lời đến độ Tiểu Tứ Tử cũng không thêm tin, thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại vô điều kiện mà tin tưởng.

Triển Chiêu theo bản năng nhìn Ân Hầu một cái, chỉ thấy Ân Hầu hơi thiêu mi, trên mặt còn có tán thưởng —— Tiểu tử này thật hiểu thuận.

Triển Chiêu híp mắt một cái —— Xem ra ấn tượng của Ân Hầu đối với Bạch Ngọc Đường quả nhiên không tệ.

“Đào hoa nương nương đến tột cùng có lai lịch thế nào?” Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ chuyển đề tài, tiếp tục hỏi Tôn Vượng.

“Chuyện cụ thể thế nào ta cũng không phải rõ ràng toàn bộ, có điều Dường như nàng ta là hậu nhân của Nam Đường.” Tôn Vượng một lời kinh người nói ra.

Mọi người gật đầu một cái, khó trách lại hận Triệu thị như vậy.....

“Ai, ta nói.” Tôn Vượng xán đến gần Ân Hầu nói: “Các người nói với Triệu Phổ a, không nên giết những cô nương của Mục Chiêu Quốc kia, họ đều là những người vô tội, bị Đào hoa nương nương dụng độc không chế mà thôi! Còn nữa a, có biện pháp nào giải độc hay không?”

Mọi người nhìn nhau một cái —— Thật ra thì Công Tôn đã nghĩ ra cách giải quyết rồi.

“Đối phương định lúc nào thì ra tay?” Triển Chiêu hỏi Tôn Vượng.

“Một lát Triệu Nguyên Tá dò xét Bằng Cát một chút, nếu như đúng theo tình hình, ta cảm thấy có thể là tối nay thì động thủ rồi!”

“A, thật gấp a” Thiên Tôn nhìn nhìn Tôn Vượng một cái: “Có phải là người nói cho hần biết, tối nay là giờ lành, sẽ được việc không?”

Tôn Vượng hắc hắc cười vui: “Đã nhiều năm như vậy mà Thiên Tôn vẫn còn rất khôn khéo a, có điều cũng không tính là ta lừa gạt hần, hôm nay đích xác chính là giờ lành!”

Mọi người trong lòng đều hiểu.

Cáo biệt Tôn Vượng, mọi người đều đi làm việc của mình.

Tôn Vượng phụng bồi Triệu Nguyên Tá đến Đế Cư ăn cơm, Bằng Cát cùng Bát Vương gia tiếp đón.

Trận này phải diễn thật tốt, Bằng thái sư cùng Bát Vương gia đều diễn rất chuẩn, Bằng Cát thì ngu ngu ngốc ngốc, Bát Vương gia thì lại lo lắng bồn chồn, đặc biệt là sau khi nghe Tôn Vượng đoán linh tinh.

Triệu Nguyên Tá cũng thật cẩn thận, nhưng vẫn không hề đề phòng cái ‘thùng cơm’ Bằng thái sư này, liền muốn từ miệng hần dò hỏi xem “quân chủ lực Hoàng thành ở đâu? Ở Đông thành quân doanh hay là Tây thành doanh?”

Thái sư vừa mới “ngu ngốc” nói một câu ‘Tây thành’ hần đã liền cau mày lại, sau đó âm thầm gạt đầu một cái, lại hỏi: “Đám người Trâu Lương của Triệu gia quân có mang nhân mã đến đây không?”

Thái sư lại đến một câu: “Ở cả trên Thiên Vương Miếu” Thái sư vừa nói vừa quan sát thần sắc Triệu Nguyên Tá, Thiên Vương Miếu chính là ở phía Đông Nam thành, lại thấy giữa hai hàng lông mày của Triệu Nguyên Tá lại vừa động một cái, hình như có chút khó nghĩ, dù sao thì cử động này cũng rất nhỏ.

Đang quan sát vẻ mặt hần, Bằng thái sư lại đột nhiên nói lại: “A không phải, là ở gần Thiết Phật tự mới đúng, phải không Vương gia?”

Bát Vương gia lúc này đang “lòng như lửa đốt” căn bản đều không để ý đến, vì vậy cứ thất thần mà gạt đầu một cái: “Àn.”

Quả nhiên, trên mặt Triệu Nguyên Tá lộ ra một tia mừng rỡ.

Bằng thái sư cười thầm —— quân Hoàng thành sức chiến đấu không bằng Triệu gia quân, xem ra Đào hoa nương nương cùng với người của Mục Chiêu Quốc đang mai phục ở phía Đông Khai Phong phủ. Nếu như dùng Túy Tâm Hoa đầu độc Triệu gia quân, để cho họ cùng quân Hoàng thành tự chém giết lẫn nhau, binh mã Đại Tổng căn bản đều mất đi năng lực phản kháng. Mà Đào hoa nương nương kia lại tự mình dẫn người xâm nhập Hoàng cung, nhất định sẽ thắng chắc Trước tiên các nàng hạ thủ hiệu quả với Triệu gia quân của Triệu Phổ trước đã. Xem ra, Thiết Phật tự ở phía Đông Nam rất thuận tiện đi, Đào hoa nương nương sau khi lấy được tin tức rồi sẽ đi trước để đánh lên.

Đương nhiên Bằng Cát cũng không có lo lắng, Nam Cung Kỷ mai phục bên ngoài nghe lén đã sớm hiểu được tình huống, âm thầm đến thông báo cho Triệu Phổ đang đợi đến nóng nảy ở Khai Phong phủ rồi.

Triệu Phổ vừa nghe được, liền lập tức gọi Trâu Lương đến phía Đông Nam bố trí, bày bày chờ đối phương, đến lúc đó một lưới liền bắt hết.

Triệu Nguyên Tá sau đó cũng vội vã cáo biệt Bằng thái sư cùng Bát Vương gia, muốn trở về báo tin.

Nhưng mà Bát Vương gia lại không có thả hần đi, cứ lôi kéo hần lại thao thao bất tuyệt mà nói chuyện xưa, đây miệng đều là Triệu Phổ khi còn nhỏ thế nào, Triệu Phổ khi lớn lên thế nào Bằng Cát ở bên cạnh vừa uống rượu cũng vừa thâm than thở —— Bát Vương gia hần là rất lâu rồi không có trêu đùa người khác đi, lần này diễn quả thật xuất quỷ nhập thần. Triệu Nguyên Tá thấy Bát Vương gia đã thương tâm đến độ nói năng cũng không còn rõ ràng, thậm chí còn có vẻ thần thần thao thao, cũng càng cảm thấy an tâm —— Xem ra, tám phần là Triệu Phổ đã lành ít dữ nhiều rồi.

.....
“Hắt xì...” Triệu Phổ hắt hơi một cái, Công Tôn vội vàng đem Tiểu Tứ Tử trên đùi hắt ôm đi, nhét vào trong miệng bé một viên kẹo, liếc mắt nhìn Triệu Phổ, ý là —— Không được lây bệnh thương hàn cho Tiểu Tứ Tử!

Triệu Phổ bấu môi một cái: “Thư ngọc, giải được làm thế nào rồi?”

“Xong rồi!” Công Tôn lấy ra một bọc được giao cho Âu Dương Thiếu Chinh, nói: “Chuẩn bị một thùng rượu lớn, đổ được này vào, ồi binh lính uống một chén, nhất định phải uống đó! Như vậy mới không bị trúng độc của Tuý Tâm Hoa. Đến lúc đó, nếu như ngửi thấy mùi vị kỳ quái, liền làm như bị trúng độc, cứ thế tén ào phụ cận rừng đào, phóng hoả đốt hoa đào!”

Nói xong, Công Tôn lại lấy ra mấy túi được phân đưa cho bọn Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ, bảo bọn họ rắc vào các giếng nước trong đại môn, ngõ hẻm và cả các con sông toàn Khai Phong phủ.

Tất cả mọi chuyện chuẩn bị xong xuôi rồi, chỉ còn chờ đến khi trời tối.

Nếu nói một ngày dài tựa một năm bất quá là cũng chỉ như thế này mà thôi, trước giờ khắc đánh giặc, chờ đợi chính là việc khiến người ta lo lắng nhất, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng cảm thấy được mọi người đang khẩn trương.

Dùng xong văn thiện, Tiểu Tứ Tử liền ôm Tiểu Bạch Đường chạy đến, chỉ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi ở trong sân, Thiên Tôn cùng Ân Hầu đang đánh cờ, Công Tôn thì xem sách Mấy người mặc dù ai cũng bận rộn khác nhau, thế nhưng đều thỉnh thoảng liếc nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ đang làm gì đây? Chỉ thấy hắn nằm trên một chiếc ghế dài có đệm mềm, đầu gối lên con mèo hoa lý béo nhất trong viện của Triển Chiêu, ngủ đến say sưa.

Âu Dương Thiếu Chinh vội vàng tra xét địa hình lần cuối để chuẩn bị cho tốt, Trâu Lương thì đã đến quân doanh, Tử Ảnh ngồi lau đao cho Triệu Phổ. Kể từ chuyện lần trước, mỗi ngày Tử Ảnh đều cẩn thận kiểm tra tình trạng của Tân Đình Hầu, tất cả sa bố làm tuế đao, da để lau đao, túi bọc đao đều phải được kiểm tra cẩn thận. Tử Ảnh còn đặc biệt nhờ Công Tôn dạy cách thử độc.

Giả Ảnh ngồi yên tĩnh toạ, không hề lên tiếng.

Tiểu Tứ Tử đến trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu đưa tay xách Tiểu Bạch Đường vừa “miao” một tiếng đặt lên trên bàn, nói với Thần Tinh Nhi muốn một đĩa thịt cá, cầm đôi đũa gấp đồ ăn cho nó ăn.

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi cũng đã chuẩn bị xong, vừa rồi hai nàng theo phân phó của Bạch Ngọc Đường, lên đưa rất nhiều dầu hoả đến quân doanh của Triệu Phổ, cũng cảm thấy được bốn phía khí tức đại loạn, loại khẩn trương này, có lẽ là điều thường thấy trong đêm trước đại chiến đi! Chỉ có điều Nhìn thấy Nguyên soái của Đại Tống triều rất mất hình tượng mà gối đầu lên thân mèo béo, hai người cũng có chút hết nói nổi.

Thần Tinh Nhi theo bản năng mà nhìn bầu trời hơi bắt đầu tối, ý là —— Không cần gấp gấp sao!

Nguyệt Nha Nhi đột nhiên nhỏ giọng hỏi Tử Ảnh: “Nguyên soái của các ngươi đã từng thử qua việc ngủ quên không đánh giặc chưa?”

Khoé miệng Tử Ảnh cũng giật giật: “Dĩ nhiên là rồi.”

Tất cả mọi người đều cau mày —— Cái này cũng được sao?

“Ngủ trước lúc đánh giặc đã là cái gì.” Giả Ảnh mở mắt ra nói: “Đánh tới một nửa rồi ngủ thiếp đi còn có nữa là.”

“Đánh một nửa rồi sao lại ngủ thiếp đi được?” Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều tò mò, hỏi: “Chẳng lẽ Triệu Phổ đã luyện được cảnh giới tối cao của —— Vô ngủ sao?”

“Vô ngủ cũng được gọi là Chu Công quyền.” Thiên Tôn sách sách hai tiếng: “Cái này không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao? Lại có thật?”

“Có được khả năng cao như vậy?” Ân Hầu cũng kinh ngạc: “Ta cũng không học được.”

Tử Ảnh không biết nói sao chỉ đành cười cười: “Chuyện là thế này, lúc hai bên giao chiến, sau khi Nguyên soái đi ra, Hắc Kiều liền thét vang một tiếng, chiến mã của đối phương bị dọa cho nằm sấp một nửa. Sau đó Vương gia liền đem Tâm Đình Hầu tỉnh đao, ôm tay hỏi đối phương, kẻ nào đến uy đao trước? Mấy Đại tướng quân đối diện đều lúng túng, bắt đầu ta đẩy người, người lại đẩy ta, cứ như vậy qua nửa canh giờ, Vương gia trên ngựa chờ lâu đến độ ngủ thiếp đi mất luôn chính là như vậy.”

Tiểu Tứ Tử nghe được đến vui vẻ, mọi người lại chỉ có thể lắc đầu.

“Vương gia, có động tĩnh rồi.”

Lúc này, Hắc Ảnh rơi xuống đầu tường, nói với Triệu Phổ.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, Triệu Phổ hé mi mắt nhìn hẩn một chút.

“Gần rừng đào Đông sơn đột nhiên có mã xa đi qua, dường như là vận chuyển rượu, nhưng mà lại dừng ở phụ cận Đông sơn cũng không đi tiếp.”

Triệu Phổ lại nhắm mắt lại xua tay, ý nói — Tếp tục thăm dò.

Hắc Ảnh lại biến mất.

Mọi người nhìn Tử Ảnh cùng Giả Ảnh — Cứ như vậy là xong?

Tử Ảnh xua tay — Từ trước đến giờ đã vậy rồi.

“Cửu Cửu” Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ đã tỉnh, chạy tới leo lên nằm trên bụng hẩn, nói: “Sắp đánh giấc mà người không lo lắng sao?”

Triệu Phổ mở mắt nhìn bé, đưa tay xoa cái cằm mềm nhũn của bé, nói: “Lo lắng cái gì, không phải chỉ là mấy bà mẹ già hay sao”

Lời còn chưa dứt, Công Tôn đã mang vẻ mặt chán ghét mà ôm Tiểu Tứ Tử đi Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiểu Tứ Tử không khéo cũng giống hẩn, mở miệng há mồm đều là nói mấy câu thơ tục.

“Vương gia.” Âu Dương hỏi: “Rượu cũng đã chuyển đến rồi, có lẽ bọn họ muốn chuẩn bị động thủ, sau khi dùng cơm tối xong, người ra đường đi dạo cũng khá nhiều, chợ đêm cũng rất náo nhiệt.”

“Đợi thêm một canh giờ nữa, cho bọn chúng chút mật ngọt ban đầu, nếu không thì chuột lớn cũng không rời hang, lại chỉ bắt được mấy con chuột nhắt.” Triệu Phổ phân phó, tiếp tục chờ.

Âu Dương cũng gật đầu, phân phó người đi làm việc.

Bao Chứng cùng Bàn Cát cũng đi vào viện, nhìn nhau một cái, hài lòng gật đầu — Vương gia của Đại Tổng triều ta quả nhiên không phải người thường, Tướng quân luôn thắng của quốc triều quả nhiên có phong độ của một vị Đại tướng!

Triển Chiêu thiêu mi với Bạch Ngọc Đường — Người cảm thấy là hẩn có phong độ ổn trọng của một Đại tướng hay là do phản ứng chậm lười suy nghĩ cho nên mới bình tĩnh?

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười — Đại khái là do hẩn mệch nhọc, tối qua chơi đùa một trận cho nên mới thiếu ngủ đi.

Thời gian cứ thế qua đi, trời càng lúc càng tối, ngoài đường phố Khai Phong phủ cũng ngày càng náo nhiệt hơn.

Triển Chiêu nhảy lên nóc nhà nhìn.

“Thời gian không sai biệt lắm đi.” Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt nhìn đỉnh đầu một chút, đầy sao lấp lánh khí trời hôm nay thật tốt.

“Nhìn bên kia!” Ân Hầu đột nhiên đưa tay chỉ về phía Đông sơn.

Chỉ thấy rừng hoa đào vốn chỉ sáng lấp lánh một chút nay đột nhiên đỏ rực.

Triển Chiêu leo lên chỗ cao nhất nhìn ra xa, đừng nói chứ Này cả ngàn cây đào đều nở hoả đỏ rực cũng khá đẹp.

“Nguyên soái.” Bạch Ảnh đột nhiên xuất hiện ở đầu tường, lúc này Triệu Phổ đã tỉnh ngủ hẳn, đang ăn mì.

“Hoa nở rồi.”

Triệu Phổ gật đầu một cái: “Ừ, đợi thêm nửa canh giờ nữa.”

Bạch Ảnh cũng không lên tiếng, loé cái biến mất.

Công Tôn liền hỏi: “Còn chờ?”

Triệu Phổ xua tay, cá lớn còn chưa có đi ra, cứ chờ đã.

Lại chờ thêm một chút, Hắc Ảnh lại chạy về: “Đối phương đã tưới xong rượu rồi, bây giờ một đám nữ nhân của Mục Chiếu Quốc đã bắt đầu xuất hiện, nhân số cũng không ít, có đến mấy trăm, toả ra các hướng đến rừng đào.”

Triệu Phổ nghe xong, gật đầu nói: “Đợi thêm.”

Triển Chiêu định cầm đồ ăn khuya cùng Bạch Ngọc Đường nhảy lên nóc nhà vừa ăn vừa chờ, lại nghe thấy Công Tôn tò mò hỏi Triệu Phổ: “Người rót cuộc là đang đợi cái gì? Đào hoa nương nương sao?”

Lại thêm một lát Toàn bộ thành Khai Phong bắt đầu tràn ngập một hương thơm kỳ lạ.

“Nơi này cũng ngửi được a!” Công Tôn sờ sờ lỗ mũi.

“Chúng ta không có ngất đi, chứng minh được của người hữu hiệu.” Triệu Phổ đưa tay kéo đầu Công Tôn xuống xoa xoa: “Có thể bắt đầu rồi!”

Công Tôn không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt cũng đỏ lên.

Tiểu Tứ Tử cười hì hì ngược mặt nhìn Công Tôn —— Cữu Cữu khen phụ thân nga!

Trương Long cùng Triệu Hổ chạy vào, nói với Công Tôn: “Tiên sinh, giải được người rắc xuống giếng hình như không có tác dụng a, mọi người chẳng khác nào khúc gỗ cả.”

“Đó chính là tác dụng.” Công Tôn nhìn Triệu Phổ: “Dựa theo ý của người, sau nửa canh giờ mới có tác dụng.”

Khoẻ miệng Triệu Phổ cũng nhếch lên: “Tốt.”

.....

Trên nóc nhà, Giả Ảnh quay đầu lại nói: “Vương gia, doanh trại đã sẵn sàng.”

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng: “Đã đến lúc rồi.”

“Xuất binh đốt rừng đào?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi.

“Đợi thêm chút nữa.”

“Còn chờ nữa?” Công Tôn nóng nảy.

Triệu Phổ ngược lại cảm thấy buồn cười, đưa tay chọc chọc quai hàm Công Tôn: “Hoắc, Thư sinh người tính khí còn nóng nảy vậy a, sao không học ta ổn trọng chút.”

“Nhân mã của Triệu Nguyên Tá đã đến phụ cận Hoàng cung.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên chỉ về phía Hoàng thành xa xa.

Triệu Phổ rót cuộc cũng cười: “Tối!” Nói xong, khoát tay chặn lại Âu Dương: “Người đi bắt giúp đám nữ nhân kia.”

Âu Dương sung sướng chạy ra bên ngoài: “Đây là chuyện thật tuyệt vời nha! Nhiều mỹ nhân như vậy a!”

.....

Triệu Phổ nói với Giả Ảnh: “Bảo Trâu Lương chuẩn bị động thủ.”

Giả Ảnh gật đầu xong liền đi.

Triển Chiêu đứng ở nóc nhà hỏi Triệu Phổ: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Các người muốn xem tuồng đoạt ngôi Hoàng đế hay là tuồng Âu Dương bắt mỹ nữ?” Triệu Phổ hỏi.

Mọi người không cần nghĩ ngợi liền nói: “Đoạt Hoàng vị thú vị hơn.”

“Vậy đi thôi.” Triệu Phổ cười một tiếng: “Chúng ta đi hù chết cái đám Triệu Nguyên Tá kia!”

70. Q.3 - Chương 70: Bắc Hành

Trong Hoàng cung cũng đã thấp đèn.

Triệu Trinh ngồi trong thư phòng, nâng cằm nhìn ánh đèn như có tâm sự.

Bàng phi bưng một bát canh tối, nhẹ nhàng đặt trên tay hắc.

Triệu Trinh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn nàng, cau mày nói: “Không phải đã bảo nàng cùng mấy người khác, cả Thái hậu tránh đi một chút rồi sao?”

Bàng phi không nói gì, ngồi xuống bên cạnh hắc, mở bát canh, bên trong là canh chim bồ câu, sau đó dùng đũa tỉ mỉ gỡ mấy chiếc xương ra.

Ngoài cửa, bốn con mèo chạy vào, hai con mèo lớn mang theo hai con mèo nhỏ.

Hai con mèo lớn một con trắng tuyết một con trắng gạo, hai con nhỏ đều có màu trắng gạo.

Trong đó con mèo lớn trắng gạo kia liền nhảy lên long án, đứng trước mắt Triệu Trinh, ‘mieo’ một tiếng rồi lấy đầu cọ cọ Triệu Trinh.

Triệu Trinh đỡ khोक đỡ cười, đưa tay sờ trán nó, Bàng phi múc một muỗng thịt chim bồ câu, đưa đến bên miệng Triệu Trinh, nói: “Chàng đem Tiểu Tam Tử cho Ân Hầu rồi, Đậu Phộng và Kẹo Bông tìm nó thật lâu khắp sân.”

Triệu Trinh há miệng, vừa định giải thích một câu, miếng thịt chim thứ hai đã được đưa vào miệng hắc.

“Nàng tránh đi một chút đi, lát nữa nhất định sẽ có binh hoang mã loạn đó ...” Triệu Trinh véo một chút thịt bồ câu dứt eo ăn.

“Thiếp mới không sợ.” Hai hàng lông mày của Bàng phi cũng nhướng lên, hiện ra mấy phần kiêu mị nhưng cũng rất anh khí: “Có chuyện gì mà thiếp chưa từng thấy qua a.”

Triệu Trinh cười, thường ngày Bàng phi thực sự khá lớn gan, từ nhỏ đã được Thái sư cưng đến tận trời, vừa kiêu mị, có chút kiêu ngạo nhưng cũng không quá dã, đó chính là đặc điểm đáng yêu nhất của nàng.”

“Hoàng Thượng ...”

Trần công công chạy vào, thấy Bàng phi cũng ở đây, liền ngăn người.

“Thế nào?” Triệu Trinh hỏi.

“Người tới!”

Triệu Trinh gật đầu, đem bốn con mèo lớn nhỏ cũng ôm lấy, nhét vào trong tay Bàng phi: “Vậy thì ít nhất nàng cũng tránh vào sau bình phong một chút.”

Bàng phi quệt miệng, có điều cũng đứng lên, đi đến nửa đường cũng không quên quay lại dặn dò một câu: “Chàng cũng không được để ỉnh chịu thiệt a.”

Triệu Trinh đỡ khोक đỡ cười, xua tay với nàng —— Nhanh tránh đi.

Vì vậy, Bàng phi ôm mèo ngồi sau bình phong, Triệu Trinh lại dúm cho nàng một bọc hạt dưa, Bàng phi vừa cắn vừa buồn bực, ai cho Hoàng Thượng hạt dưa chứ?

Trong Khai Phong phủ, Tiểu Tứ Tử trùm chần xem một cuốn nhà thư, mũi liền cảm thấy ngứa mà hắt xì một cái, bé xoa xoa lỗ mũi, lật Nhất Hiệt thư, lại còn vừa xem vừa cắn đầu cao.

.....

Thủ vệ cửa Hoàng cung lại vô cùng thưa thớt, hoàn toàn không phát hiện có mấy người lẻn vào trong Hoàng cung.

Triệu Trinh tiếp tục phê duyệt tấu chương, liền nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

Nam Cung Kỷ tới đứng thẳng bên cạnh Triệu Trinh, thấp giọng nói: “Người đã vào.”

“Có ai bị thương hay không?” Triệu Trinh nhàn nhạt hỏi.

“Không có, cũng có cao thủ, chỉ làm bộ kháng cự chút thôi.” Nam Cung Kỷ thấp giọng trả lời.

Triệu Trinh gật đầu một cái, ý bảo hắn đã biết.

Lúc này, lại nghe thấy bên ngoài có một loạt tiếng bước chân chạy nhanh đến.

Sau đó, một thanh âm truyền đến: “Hoàng Thượng!”

Triệu Trinh làm như không biết, mắt hướng nói: “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?!”

“Hoàng Thượng, đến giờ rồi!”

Giọng nói nghe vừa quen vừa lạ, lạ là bởi vì ít nghe thấy, quen bởi mới nghe thấy không bao lâu ... Là thanh âm của Triệu Nguyên Tá.

“Đến giờ gì?” Nam Cung Kỷ hỏi ngược lại.

Lúc này, chỉ thấy Triệu Nguyên Tá phất tay áo, cũng không chờ thông truyền, liền cứ thế bước nhanh vào: “Đã đến giờ thoái vị!”

“Lớn mật!” Nam Cung Kỷ chỉ: “Triệu Nguyên Tá, người điên rồi phải không?”

“Ta không điên, năm đó ta điên cũng đều do Triệu Nguyên Hỷ làm hại.” Vừa nói chuyện, Triệu Nguyên Tá lại vừa nhìn xem sắc mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh lúc này, chỉ là chậm rãi uống canh bồ câu, thịt chim bồ câu đã ăn xong rồi, mùi vị cũng không tệ lắm. Khẩu vị của Triệu Trinh, mấy vị phi tử còn quen thuộc hơn cả Ngự trù, hắn lại càng thích ăn món ăn do nương tử nấu, rất có cảm giác thoải mái như bình dân bách tính, cười nương tử về đương nhiên là muốn nàng ta làm cơm ỳnh ăn rồi.

Lúc này, cũng không biết tinh thần của Triệu Trinh đang lơ đãng bên ngoài hay trên trời nữa, chỉ thấy hắn ngốc lăng một hồi, sau đó hỏi Triệu Nguyên Tá: “Đã ăn cơm chưa?”

Triệu Nguyên Tá ngẩn người, ngược lại có chút nghi ngờ —— Triệu Trinh trầm ổn như vậy, chẳng lẽ là co mai phục? Không thể a mọi việc đã được chuẩn bị rất kỹ càng rồi, Triệu Phổ đã chết, đã không còn trở ngại gì nữa rồi.

Nghĩ tới đây, hắn liền quay đầu lại liếc mắt một cái, chỉ thấy nhân mã của mình đã tiến vào Hoàng cung, bao vây quanh Ngự thư phòng, bên ngoài cũng truyền đến thanh âm ồn ào.

Triệu Nguyên Tá trấn định lại tinh thần, quay đầu lại nhìn Triệu Trinh: “Triệu Trinh, nể tình ngươi là cháu của ta, nếu như ngươi chịu chủ động thoái vị, ta liền tha chết cho ngươi, thế nào? Ngươi làm chức Giang Lăng Mục của ta, ta ngồi trên ngai vị Hoàng đế của ngươi, ngôi vị này vốn chính là của ta, ta mới là”

“Để Trẫm cho ngươi xem một thứ trước.” Triệu Trinh vừa nói, vừa đến cạnh bàn cầm một quyển đồ giao cho Nam Cung.

Nam Cung cầm quyền đồ rung lên, mở ra.

Chỉ thấy trên bức họa đồ có vẽ một nam tử hết sức nho nhã tiêu sái, mặc một thân cẩm bào, trong tay cầm chiếc chén, đứng trong sân viện giữa hai hàng lông mày, tựa hồ có chút lo nghĩ.

Triệu Nguyên Tá cau mày, tựa hồ khó hiểu.

“Người này người không quen, có điều còn người này hẳn là người có biết.”

Triệu Trinh vừa nói lại vừa quơ quơ một mảnh giấy tam giác trong tay, đưa cho Nam Cung Kỷ, Nam Cung Kỷ liền che lên nửa khuôn mặt nam tử kia, vì vậy người trong bức hoạ trông như có mang theo một chiếc khăn che mặt.

Mà nhìn lại nam tử kia, một đôi mắt, mi mắt có chút cong lên, trong mắt là ưu sầu cùng uất ức, tựa hồ có tâm sự nào đó, mà đôi mắt này —— Rất dễ nhận ra.

Triệu Nguyên Tá liền ngăn người đôi mắt này, rất giống với đôi mắt của Đào hoa nương nương.

“Trương Mỹ Nhân năm đó tìm về một thể thân, dáng dấp có chút giống nàng ta, ngay cả sinh ra một khuê nữ, cũng có một đôi mắt đào hoa như vậy.” Triệu Trinh chậm rãi nói: “Có điều, chỉ là giống mà thôi, nhãn thần bên trong lại không giống Có biết tại sao đôi mắt này lại dễ nhận ra như vậy không?”

Triệu Nguyên Tá hơi há miệng.

“Bởi vì là trọng đồng.” Triệu Trinh vẫn không nhanh không chậm mà nói như cũ: “Trọng đồng rất hiếm, trọng đồng cũng không biết tại sao, con người lớn, ánh mắt cũng sáng hơn.”

Theo từng lời nói của Triệu Trinh, chỉ thấy sắc mặt Triệu Nguyên Tá lại tái nhợt đi mấy lần.

“Bức hoạ này được tìm thấy trong thư khố, Thư khố bên ngoài Hoàng cung của Trẫm có còn giữ rất nhiều vật phẩm của Tiền triều.” Triệu Trinh cười lạnh một tiếng: “Bức hoạ này là do hoạ sư nổi tiếng nhất Nam Đường, Đồng Nguyên vẽ ra, người được vẽ kia chính là một vị trọng đồng tử mà thể nhân đều biết, hẳn biết là ai rồi đi?”

Sắc mặt Triệu Nguyên Tá càng trắng bệch, nhìn Triệu Trinh.

“Chính là Hậu chủ Lý Dục.” Triệu Trinh nhìn sắc mặt Triệu Nguyên Tá: “Vị Đào hoa nương nương kia của người, chính là hậu duệ của Hoàng tộc Nam Đường, người lại có thể cùng một Hoàng tử hoàng tôn của Tiền triều cầu kết tạo phản sao? Người nói người so với heo có khác gì nhau a?”

Trên nóc nhà, đám người Triễn Chiêu đã nghe lén một hồi đều nhẩn cười — lời nói này của Triệu Trinh đoán chừng khiến cho Triệu Nguyên Tá hôm nay tức chết, tưởng vui giờ mới bắt đầu đây.

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến cho Triệu Nguyên Tá phải ngăn người một cái, sau đó lại suy nghĩ một chút, rồi rất nhanh trấn định lại: “Triệu Trinh, người cũng không cần phải trì hoãn thời gian làm gì, hôm nay toàn bộ Khai Phong đã nằm trong lòng bàn tay của ta, quân biên quan cũng cách chỗ này mười vạn tám ngàn dặm, Triệu Phổ thì tự thân cũng khó bảo toàn, sẽ không có ai đến cứu người, người nên ngoan ngoan giao ra Hoàng vị, ta cũng không muốn làm người bị thương, dù sao thì”

Triệu Trinh đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Ái phi, còn chim bồ câu nữa không?”

“Còn.”

Bàng phi ghé đầu ra, một tay ôm bốn con mèo nhỏ, một tay cầm túi hạt dưa, vừa hỏi: “Hoàng Thượng muốn ăn?”

“Ân.” Triệu Trinh gật đầu một cái: “Trẫm càng ăn càng đói, không biết chuyện gì xảy ra nữa.”

“Thiếp đi lấy thêm.” Bàng phi vừa nói vừa đem mấy con mèo nhét vào trong tay Nam Cung Kỷ, sau đó chạy ra ngoài.

Triệu Nguyên Tá quay đầu lại, ngoài cửa đóng đều là nhân mã của mình mà Nhưng Bàng phi vừa mới đi ra ngoài lại không có một ai ngăn cản.

Bàng phi lại còn lo có một người cản đường, liền giơ tay lên đẩy một cái, nói: “Ai nha, có phiền hay không a, nhiều người đứng chằng khác nào cây cột như vậy, đều là thùng cơm thì sớm đi ăn cơm đi a!”

Vừa nói nàng vừa đi đến Ngự trù phòng.

Lúc này Triệu Nguyên Tá mới phát hiện thủ hạ của mình có người không đúng.

“Người đâu!” Triệu Nguyên Tá kêu lên một tiếng, nhưng mà lại không có động tĩnh gì.

Hắn nhanh chóng đi ra ngoài, lúc này mới phát hiện tất cả người của mình đều bị điểm huyết, mà bọn họ bị điểm huyết lúc nào, căn bản không ai biết được.

Trên nóc nhà, Ân Hầu lắc đầu —— Triệu Nguyên Tá này lại cho rằng mang theo mấy trăm cái thùng cơm nhảy vào Hoàng cung là có thể làm được Hoàng đế sao? Lúc này để xem người chết thế nào.

“Ta.....” Triệu Nguyên Tá lúc này cảm thấy thất thố cùng kinh hoảng, cảm thấy có biến cố liền muốn chạy, thế nhưng trước mắt lại có một người rơi xuống, cản lại đường chạy của hắn.

Triệu Nguyên Tá vừa nhìn thấy người tới là Triệu Phổ, kinh hãi toát cả một tầng mồ hôi lạnh, ngã phịch xuống mặt đất: “Người”

“Sao vậy, Hoàng huynh Nguyên Tá.” Triệu Phổ đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn: “Còn chưa có tâm sự a, ở lại ăn cơm xong rồi hãy đi.”

Triệu Nguyên Tá há to miệng lúc này hắn cũng biết được đại nạn của mình đã đến trước mắt rồi.

Triệu Nguyên Tá vội vàng chạy vào thư phòng, bò lồm ngồm trên đất cầu xin Triệu Trinh tha mạng.

Lúc này, Bàng phi cũng tiến vào, bưng theo một nồi bồ câu ninh thật nóng, cho Triệu Trinh ăn.

Triệu Trinh đứng lên, nhận nồi canh, nói với Nam Cung Kỷ: “Chuẩn bị Long bào cho Hoàng thúc.”

Triệu Nguyên Tá sững sốt, ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, cảm thấy hắn hẳn là đang làm nhục mình.

Triệu Trinh cười cười, nâng lên bát canh nhìn Triệu Nguyên Tá: “Hoàng thúc không phải muốn làm Hoàng đế sao? Không bằng ngươi cứ thử làm một chút xem, xem có thú vị không?”

Trên nóc nhà, Ân Hầu cũng vui vẻ: “Tiểu Hoàng đế này thật thú vị.”

Thiên Tôn cũng gật đầu, lại chọc Ân Hầu: “Lát nữa chúng ta cũng đến ngồi thử Long ỷ một chút xem.”

“Một ngày làm Hoàng đế, tất cả mọi người đều đi thử một chút.” Ân Hầu cảm thấy đề nghị này cũng không tệ.

Triển Chiêu có chút vô lực mà nhìn hai lão đầu.

Lúc này, Triệu Nguyên Tá nhìn Triệu Trinh, chỉ cảm thấy hắn xa lạ vô cùng. Hắn cũng tự nhận mình đã gặp qua không ít người, có người mặt lạnh, có người nghiêm túc bá đạo, có người tươi cười yêu kiều, có người bề ngoài tiểu ý bên trong lại ẩn chứa đao nhọn Thế nhưng, chỉ có vị Hoàng chất nhi này của hắn, không cười cũng không giận, không lạnh cũng không nóng, nói chuyện càng không nhanh không chậm, không thể nhìn ra bất cứ tâm tình nào của hắn.

Triệu Trinh tới sau tấm bình phong, Nam Cung Kỷ lại gọi hai tiểu thái giám tới, đổi lại Long bào cho Triệu Nguyên Tá.

Lúc này, Triệu Nguyên Tá đều không thể hiểu được, cả người đều uể oải rã rời, hắn cũng không biết Triệu Trinh định làm gì.

Nam Cung Kỷ đến cạnh hắn, cúi đầu, ghé vào tai hắn nói một câu: “Vương gia, cứ hưởng thụ thật tốt a, có thể giữ được mệnh hay không, còn phải nhờ vào biểu hiện của ngài đó.” Nói xong, nhẹ nhàng vỗ vai hắn một cái: “Cẩn thận nói chuyện.”

Triệu Nguyên Tá co quắp ngồi bên cạnh bàn, Triệu Phổ cũng đi vào, cười gật đầu với hắn một cái: “Cẩn thận nói chuyện a.” Nói xong liền chạy đến phía sau.

Sau tấm bình phong, Triệu Trinh đang ngồi ăn chim bồ câu, Bàng phi ngồi bên cạnh lôi ra tranh thêu, Nam Cung Kỷ thì ôm kiếm đứng như cây cột một bên.

Triệu Phổ tìm cái ghế ngồi xuống, Đậu Phộng cùng Kẹo Bông nhảy lên đùi hắn, “micio” một tiếng.

Triệu Phổ buồn cười, đưa một đầu ngón tay ra chọc mèo.

Bàng phi đem hạt dưa đưa cho hắn.

Triệu Phổ dở khóc dở cười Bàng phi cùng Triệu Trinh quen nhau từ nhỏ, tuy là phu thê nhưng thật ra cũng là bạn thanh mai trúc mã, thấy đáng về hai người bọn họ ngồi thẳng hàng cần hạt dưa như vậy, Triệu Phổ không khỏi nhớ tới khoảng thời gian khi nhỏ cùng nhau chơi đùa

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ không khỏi lắc đầu, trên đời này vẫn có nhiều người muốn cướp cái ngôi vị Hoàng đế như ngồi ở nhà lao này, còn Triệu Trinh là không còn cách nào khác mới phải ngồi vào, nếu có biện pháp khác, hẳn sớm đã không làm rồi, mang theo ái nhân tự do tự tại tiêu dao khoái hoạt so với ngồi trong Hoàng cung như bị nhốt trong thiên牢 này, hạnh phúc biết bao nhiêu.

Chờ cho Triệu Nguyên Tá ngồi lên Long ỷ xong, nhìn ra bên ngoài, những tui tui ngoài cửa kia đã mất dạng, toàn bộ thư phòng cùng sân viện, chỉ còn lại một mình hắn.

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy là mấy cô nương bạch y chạy vào.

Người dẫn đầu, chính là Đào hoa nương nương đang che mặt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng những người khác trên nóc nhà, núp phía sau mái, nhìn thấy rõ ràng.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Thiên Tôn, ý như là muốn hỏi —— Là nàng ta sao?

Thiên Tôn nhún vai một cái —— Không nhớ rõ!

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, mọi người lại chu ý lắng nghe.

Đào hoa nương nương vừa vào đến cửa, thấy Triệu Nguyên Tá mặc Long bào ngồi sau thư án Không biết phải hình dung thế nào, trong óc ngược lại toát lên ý nghĩ “có mặc vào Long bào cũng không thành được Thái tử.”

“Triệu Trinh đâu?” Đào hoa nương nương tiến vào đại điện, phát hiện bốn phía đều không có người, có chút buồn bực.

Sắc mặt Triệu Nguyên Tá lúc này tái nhợt, tay cũng đầy mồ hôi lạnh Triệu Trinh đang ở phía sau hắn, mà không chỉ có Triệu Trinh, còn có cả Triệu Phổ! Triệu Phổ lại hoàn toàn không có bị thương cũng không có dấu hiệu trúng độc, chứng tỏ hắn không hề trúng kế! Kế hoạch của bọn họ đã thất bại, Triệu Phổ đã sớm chuẩn bị, đám người kia nhất định cũng đã bị Triệu gia quân diệt sạch rồi.

Nghĩ tới đây, Triệu Nguyên Tá liền sững mặt lên: “Người rút cuộc là ai?”

Đào hoa nương nương bị hắn hỏi như vậy cũng thấy buồn bực, nhìn hắn.

Triệu Nguyên Tá cầm lên bức hoạ Lý Dục trên bàn kia, ném xuống đất: “Người giải thích cái này thế nào?!”

Sau khi bức hoạ rơi xuống dưới đất, tự nhiên là sẽ mở ra.

Bức hoạ của Lý hậu chủ xuất hiện bên chân của Đào hoa nương nương, nàng cúi đầu, nhìn chằm chằm một chút, sau đó nhìn chuyên chú.

“Hừ!” Triệu Nguyên Tá vỗ bàn một cái, nói: “Ta đã sớm nhìn ra người có mưu ma chước quỷ muốn huỷ hoại Triệu thị ta, hợp tác với người chẳng qua là để lừa người mà thôi! Hôm nay sẽ là ngày chết của người, người còn có lời gì muốn nói không?!”

Sau tầm bình phong, Triệu Phổ nhìn Triệu Trinh một cái, Triệu Trinh đang bưng bát canh, bắt đắc dĩ lắc đầu —— Cái tên Triệu Nguyên Tá này, có giết cũng thật không có ý nghĩa! Dù sao cũng là Hoàng tộc, dù gì cũng phải có chút tôn nghiêm. Không phải chỉ là tạo phản thôi sao, Hoàng tử nào mà không muốn làm Hoàng đế chứ, phản rồi bị bắt cùng lắm thì chết nhưng vẫn còn có thể giữ được phong thái của Hoàng gia, cần phải có chút khí cốt chứ. Loại tiểu nhân phản phúc kiểu này, thật là quá ngu xuẩn, khó trách năm đó tất cả mọi người đều coi trọng Triệu Nguyên Hỷ. Đáng tiếc, một người thì quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến độ không cách nào có thể xưng đế, một người lại quá thông minh, kết quả là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— Triệu Nguyên Tá này mà cũng muốn đầu thắng Triệu Trinh sao? Không phải là cứ ăn nhiều muối chút là có thể lợi hại hơn, loại này so với Triệu Trinh quả là yếu lợi hại.

Ân Hầu đột nhiên hỏi Triển Chiêu: “Triệu Phổ cùng Triệu Trinh đánh cờ thế nào?”

Triển Chiêu sờ cằm: “Không có nghe thấy người nào nhắc qua.”

Lúc này, sau tấm bình phong, Triệu Trinh đã ăn xong bồ câu liền đem đến một chiếc bàn nhỏ, ngoắc ngoắc tay với Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười đi qua ngồi xếp bằng xuống, Bàn phi lấy từ ngăn kéo ra những con cờ đặt lên trên bàn, Triệu Trinh cầm cờ trắng, Triệu Phổ cầm cờ đen, hai người bắt đầu chơi cờ.

Bàn phi ngồi một bên bóc quýt cho hai người, giống hệt như lúc nhỏ, hai người này có thể chơi cờ đến một ngày liền, lúc thắng lúc thua, cứ như vậy mà trưởng thành, Triệu Phổ đến biên quan, Triệu Trinh suốt ngàn than vẫn không có ai cùng đánh cờ, trong cung một người cũng không thể bồi hấn.

Bên ngoài Đào hoa nương nương cảm thấy Triệu Nguyên Tá rất kỳ quái, có chút hoài nghi, lại thấy bên sau tấm bình phong hình như có tiếng động thì có chút cảnh giác. Điều nàng nghĩ tới lúc này là, Triệu Nguyên Tá có thể qua cầu rút ván muốn ám toán nàng.

Đưa tay cầm lấy cuốn trục dưới chân lên.

Đào hoa nương nương cười, đưa tay tháo xuống khăn che mặt: “Hôm nay khí số của Triệu thị đã hết, là Chuẩn Vương nói như vậy, thế nào, ngươi không phải cũng họ Triệu sao?”

Triệu Nguyên Tá há to miệng.

“Nếu như ngươi cũng họ Triệu, vậy thì chúng tao ngươi cũng phải chết!” Đào hoa nương nương vừa nói, vừa giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ.

Mấy bạch y nữ tử kia đều rút kiếm ra.

Triệu Nguyên Tá cuống quýt lên: “Ngươi! Ngươi cho rằng mình có thể trốn thoát sao?”

“Ta trốn làm cái gì?” Hai hàng lông mày của Đào hoa nương nương nhướng lên một chút, hai con mắt cũng trừng lớn, tướng mạo lúc này cũng không còn vài lụa che nữa, lại càng giống với bức họa kia mấy phần.

“Ngươi thật sự là hậu nhân của Nam Đường?” Triệu Nguyên Tá kinh hãi.

“Hoàng cung này, vốn dĩ nên là của Lý gia ta, Triệu gia các ngươi đoạt giang sơn của người khác, còn ngồi thật an ổn!” Đào hoa nương nương cười lạnh: “Ta muốn tất cả những người họ Triệu trong thiên hạ hôm nay, cùng với tên quân vương mất nước nhà ngươi cùng chết hết!”

Nói xong, nàng hạ lệnh: “Giết sạch người trong Hoàng cung!”

Triệu Nguyên Tá thấy bạch y nữ tử đang hướng đến mình, vội vàng leo lên Long án, bám lấy bình phong, kêu: “Hoàng ... Hoàng Thượng! Cứu mạng a, Cứu Vương gia!”

“Soạt” một tiếng, bình phong bị đẩy ra.

Sau tấm bình phong, Bàn phi ôm con mèo nhỏ ngồi trên ghế, chuyên tâm nhìn một bên, Triệu Phổ cùng Triệu Trinh còn đang đánh cờ, dường như còn đánh đến cao hứng, ai cũng không thèm nhìn ra ngoài một cái.

Nam Cung Kỷ ôm đao, vững vàng đứng sau tấm bình phong không xa, bên chân chính là tấm bình phong vừa mới rơi xuống cùng Triệu Nguyên Tá đang bò lổm ngổm.

Đào hoa nương nương sững sốt, sau đó chau mày, thầm nói một tiếng —— Hồng!

Đồng thời, liền nghe thấy bốn phía tiếng tù và thổi lên, còn có tên lính vung lên trời cao, toàn bộ trên bầu trời thành Khai Phong, tên lệnh nổ tung sáng ngời, nháy mắt đã sáng như ban ngày.

Có một bạch y nữ tử chạy vào, nói: “Công chúa, rừng đào Đông sơn đã bị đốt người của chúng ta trúng mai phục, dân chúng trong thành cũng đã được giải độc.”

Đào hoa nương nương lui về sau một bước, chỉ thấy Nam Cung Kỷ đột nhiên giơ tay, vung lên phía trước

Theo động tác của hắn, bốn phía đều có đại nội cao thủ tiến vào thư phòng, bắt đầu khống chế những bạch y nữ nhân kia.

Bạch y nữ nhân căn bản không cách nào có thể kháng cự được, liền chần cho Đào hoa nương nương rút lui

Chỉ tiếc, còn chưa ra đến Ngự hoa viên, đã bị Trâu Lương mai phục ở đó bắt giữ.

Triệu Phổ ăn mất một đám quân trắng lớn của Triệu Trinh, thấy hắn không phục còn cười nói: “Làm chính sự đi, ngày mai đánh thêm một ván nữa.”

Triệu Trinh bĩu môi: “Ngày mai nhất định phải giết cho người không còn manh giáp!” Nói xong liền đứng lên, lại sờ đầu Bàng phi một cái: “Nhanh về nghỉ đi.”

Bàng phi đứng lên, ôm con mèo nhỏ, mang theo tùy tùng trở về cung ngủ, lúc đi còn cố ý kiêu ngạo mà liếc Đào hoa nương nương kia một cái, ý kia là —— Nam nhân của ta là đệ nhất thiên hạ, cái nhìn này cũng khiến cho Triệu Trinh phải có chút ngượng ngùng.

Sau khi Trâu Lương bắt được tất cả người của Mục Chiếu Quốc xâm nhập Hoàng cung liền đi vào bẩm báo: “Mọi việc đều tiến hành thuận lợi theo kế hoạch. Hơn nữa, Công Tôn đã nghiên cứu kỹ lưỡng giải được, để cho Diêu Tổ Tổ mang theo một số nhân mã, đến Mục Chiếu Quốc cứu người.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà nhảy xuống, lần này mặc dù có hung hiểm, đối phương đã chuẩn bị cũng khá đầy đủ chu đáo, thế nhưng vẫn là thất bại trong gang tấc Các loại trùng hợp tự nhiên mới có thể tạo ra được cục diện tốt đẹp ngày hôm nay, không biết nên nói là Triệu Trinh được trời cao phù hộ hay nên nói vận mệnh Đại Tống còn rất thịnh vượng đây.

.....

Gần nửa tháng sau, thành Khai Phong cuối cùng cũng đã khôi phục yên bình như xưa.

Cuối cùng Triệu Trinh cũng không có giết Triệu Nguyên Tá, dù sao thì hắn cũng là vị Hoàng đế nhân từ, giết Hoàng thúc của mình cũng thật khó ăn nói, hơn nữa muốn giết hắn cũng phải mang tội danh của hắn chiếu cáo thiên hạ. Như vậy, dân chúng cũng liền biết, Triệu Nguyên Tá là một Hoàng tộc lại vì ngôi vị Hoàng đế mà không tiếc hi sinh dân chúng Tống triều, chuyện này nếu như phổ biến rộng rãi, Triệu thị hắn làm sao có thể đắc phục nhân tâm? Đạo lý này, mọi người tự nhiên hiểu rõ!

Triệu Trinh miễn chức quan của hắn và nhi tử, đem hai người cắt chức lưu đầy về Tây Bắc, để cho bọn họ không cách nào gây sóng gió được nữa, lại để cho họ tự mình tỉnh lại một chút.

Ngay cả Đào hoa nương nương, đại khái là trăm phương ngàn kế tính toán mà không thành, không cần đợi Triệu Trinh thẩm án, nàng đã tự vẫn trong ngục.

Triệu Trinh cũng rất bất đắc dĩ, đem nàng táng trong khu mộ của Hoàng tộc Nam Đường. Không lâu sau, Mục Chiếu quốc cũng biến mất, các cô nương mất tích cũng được tìm về, độc tố cũng được giải, coi như là đã hoàn toàn trở lại bình thường.

.....

Sáng sớm ngày hôm đó, Tiểu Tứ Tử dậy thật sớm, ngồi duỗi thẳng người, lại phát hiện Công Tôn còn chưa có tỉnh.

Mấy ngày nay Công Tôn còn bận xem bệnh, đã mất ngủ mấy đêm, đến hôm nay trời sáng rồi cuộc mới nằm xuống ngủ được.

Tiểu Tứ Tử rón rén vén chăn lên, mặc y phục tử tế, sau đó lại giúp Công Tôn đắp kín chăn, mang chiếc bồn nhỏ bé ra giếng rửa mặt.

Tiểu Tứ Tử vừa đi đến trong sân, liền thấy Thiên Tôn đang ở trong viện đánh Thái Cực Quyền.

“Tôn Tôn sớm a!” Tiểu Tứ Tử chạy đến.

“Sớm.” Thiên Tôn lại tiếp tục đẩy một chưởng lưu loát nước chảy mây trôi.

Tiểu Tứ Tử âm thầm mà sách sách hai tiếng, bưng chậu rửa mặt đến bên giếng nước.

Triển Chiêu đi tới, dường như cũng vừa mới tỉnh dậy, liền giúp Tiểu Tứ Tử múc nước, sau đó nhìn về phía phòng Ân Hầu, ngoại công hẳn còn chưa có dậy sao?

“Ngoại công người cùng Hồng di tới qua đã đi rồi.”

Thiên Tôn một câu nói ra, khiến cho Triển Chiêu cả kinh đến độ thùng nước cũng rơi luôn xuống giếng.

Hắn vội vàng chạy đến cửa nhìn, quả nhiên! Căn phòng trống không, được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Mặc dù từ trước đến giờ Triển Chiêu luôn đuổi Ân Hầu mau trở về Ma cung đi, thế nhưng hai người này sao lại đi mà không nó tiếng nào chứ Triển Chiêu không khỏi cảm thấy mất mát.

“Đi đâu vậy chứ?” Triển Chiêu bất mãn: “Cũng không nói tiếng nào.”

“Hình như có chuyện gấp gì đó.”

Bao Chứng đi từ ngoài viện vào, xem ra đã bãi triều: “Sáng nay lúc ta vào triều có gặp hai người họ, Ân Hầu nói người còn đang ngủ say nên không có đánh thức người. Hẳn còn có một số việc muốn làm cho nên cùng Hồng di của người đi trước, còn bảo người rảnh rỗi nhớ về thăm nhà.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt Chuyện gì mà gấp gáp như vậy? Chắc không phải là Ma cung xảy ra chuyện gì đấy chứ.

“Chúng ta cũng dọn dẹp một chút đi, buổi chiều cũng lên đường.” Bao đại nhân vừa nói vừa bắt đầu đi mà lắc đầu.

Tất cả mọi người kinh ngạc: “Lên đường, đến chỗ nào a?”

Không hỏi còn may, vừa hỏi liền khiến cho Bao Chứng tức giận đầy bụng: “Đều do cái tên mập mạp chết tiệt kia!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Bàng Thái sư sao? Chuyện thế nào?

Thì ra là, vừa rồi lúc mới vào tảo triều, có người khởi tấu ở phương Bắc bắt đầu có tuyết rơi, năm nay lạnh vô cùng, cần phải đưa chút lương thực cùng y phục đến giúp nạn thiên tai, để tránh cho tuyết rơi quá lạnh sẽ chết càng nhiều người hơn.

Triệu Trinh cảm thấy đây chính là đại sự, liền hỏi ai nguyện ý làm quan áp tải cứu tế thiên tai.

Triệu Phổ nói để hắn đi cho, dù sao thì hắn cũng đang nhàn rỗi, hơn nữa, nhân mã của đám người Trâu Lương vừa hay lại ở chỗ này, để cho nhân mã của bọn họ đi nhanh một chút, nếu chậm trễ có thể chết nhiều người hơn,

Triệu Trinh vốn định gật đầu, ai ngờ Bàng thái sư lại nói: “Một mình Cửu Vương gia đi quá nguy hiểm, hơn nữa hẳn là một Binh mã Đại nguyên soái, làm gì có chuyện để cho Đại nguyên soái đi áp tải lương thực cứu tế thiên tai? Phiên toái Tả tướng quân cũng coi như tạm được, nhưng mà quan áp tải thì nhất định phải là một văn quan, cũng thuận tiện trên đường đi điều tra một chút xem quan viên địa phương có tham nhũng hay không, lại còn phải giám sát việc cứu nạn thiên tai xem có công bằng hay không, chức trách quan trọng thế này nếu không phải là Bao đại nhân thì không ai đảm trách được.”

Mọi người nghe Thái sư nói một đống chuyện đều hiểu, Thái sư là muốn đuổi Bao đại nhân đến Phương Bắc giúp nạn thiên tai để mình được tiêu dao tự tại mấy ngày, không cần lúc nào cũng bị hắn nhìn chằm chằm.

Bao đại nhân cũng nào phải là đèn cạn dầu, nói với Triệu Trinh là Thái sư đi càng thích hợp hơn.

Vì vậy hai người trên Kim Loan điện làm rùm beng một trận.

Cuối cùng, Triệu Trinh ngoáy lỗ tai nói: “Dù sao thì gần đây Khai Phong phủ cũng không có chuyện gì, dứt khoát để hai người đi tuần cùng với Hoàng Thúc đi đi.”

Nói xong, Triệu Trinh bỏ lại hai người Bao Chứng và Bằng Cát mà vui vẻ trở về cung, hai ‘bà mẹ già’ lắng chuyện này không có ở đây, mình cũng được thoải mái mấy ngày, tránh cho ngày nào cũng phải nghe hai người gây gổ cãi nhau đến đau cả tai.

Bao đại nhân bắt đắc dĩ, cho người sửa sang lại một chút cuốn Long Đồ Án những mục có liên quan đến phương Bắc, xem có thể thuận tiện giải quyết vụ án nào hay không.

Có điều, ngược lại hẳn cũng cảm thấy nên đi đến phương Bắc một chuyến, tuyết tai hạ xuống, nếu không nhanh chóng đến cứu nạn ở phía Bắc này, đến lúc đó sợ rằng sẽ chết rất nhiều người.

“Đi phương Bắc a.” Thiên Tôn cũng cười híp mắt đi thu dọn đồ đạc.

Triển Chiêu tò mò: “Thiên Tôn, người cũng theo chúng con sao?”

Thiên Tôn gật đầu a gật đầu: “Ừ, tuyết rơi, ta thích!”

Mọi người lúc này mới nhớ ra — nội kinh của Thiên Tôn là lạnh vô cùng, băng thiên tuyết địa quả nhiên là thích hợp với hẳn.

Vì vậy Bao Chứng liền sai người chuẩn bị một số lượng lớn y phục mùa đông, mà lúc này ngoài cửa thành Khai Phong, khoảng mười vạn binh mã cũng bắt đầu tập hợp, tập trung thành một đoàn lớn. Dân chúng nghe thấy mọi người muốn đến phương Bắc giúp nạn thiên tai, cũng rối rít quyên góp lương thực cùng y phục, nhờ Triệu Phổ giúp một tay mang đi.

Triển Chiêu vừa dọn dẹp y phục vừa quay trước quay sau một vòng, hỏi Tiểu Tứ Tử: “Có nhìn thấy Bạch Ngọc Đường không?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái: “Vừa nãy thúc ấy ra ngoài một chuyến rồi, vừa nghe mọi người muốn đến phương Bắc, thúc ấy liền đi luôn.”

Triển Chiêu thử thăm dò hỏi: “Hắn có nói đi đâu không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

Triển Chiêu liền nghĩ — có thể là Bạch Ngọc Đường không thu xếp được thời gian a, cho nên không có đi cùng? Hẳn không đi cũng không sao, dù sao thì cũng không phải là người của Khai Phong phủ mà.

Triển Chiêu lại nhìn Thiên Tôn đang uống trà trong sân một chút — Không có lý nào lại bỏ Thiên Tôn đi một mình a? Bời Thiên Tôn đi cũng là một lý do a.....

Đang suy nghĩ lại thấy bên ngoài một trận ồn ào huyên náo.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử cũng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đi vào, sau lưng là Bạch Phúc mang theo mấy gã gia đình xách theo mấy bọc y phục.

“Là thứ gì a?” Công Tôn vừa mới rời giường đang gặm bánh bao tò mò hỏi.

“Phương Bắc lạnh vô cùng, các người hẳn là chưa từng đến đi?”

Đám người Công Tôn gật đầu, Bao Chứng cũng đi ra.

“Quá lạnh đối với người có nội lực còn đỡ, người không có nội lực không thể nào chịu đựng được đâu, những áo bông len mà người phương Nam thường xuyên mặc căn bản đều không cách nào dùng được.” Bạch Ngọc Đường nói, Bạch Phúc ở sau lưng liền mở bọc y phục ra: “Đại nhân, lần trước cả phủ chúng ta có đến phương Bắc một lần, có không ít y phục chống lạnh.”

Bao Chứng tiến tới vừa nhìn qua, khoé miệng cũng rút thẳng ——— Đây mỗi món y phục đều là áo da a, kia đều là áo choàng lông cừu a chỗ kia từng món lại là da hổ, da chồn, da gấu, lông chim điêu cùng các loại da các loại lông a, lại còn có cả thảm lông dê mềm mại nữa.

Bao đại nhân nhờ mặt đen nên người ta không thấy được mí mắt của ngài giật giật —— Thật là có tiền a!

Bạch Ngọc Đường đưa tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử: “Mã xa Khai Phong phủ thuê không có bền chắc, sơn đạo Phương Bắc khó đi, ta đổi mấy chiếc xe lớn ọi người.”

Khoẻ miệng của mọi người lúc này cùng giật giật —— Nói hàm súc chính là Khai Phong phủ của các người quá nghèo đi, mấy cái xe rách ấy mà cũng muốn đến phương Bắc sao?!

Bao đại nhân đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút đau ...

Bạch Ngọc Đường ôm Tiểu Tứ Tử đi ra ngoài, mọi người cũng tò mò đi ra ngoài, vừa mới ra đến cửa phủ đã liền há to miệng

Chỉ thấy ngoài cửa dừng mười mấy chiếc đại mã xa thật lớn, mã xe kia cũng thật lớn a! Lớn ngoại hạng cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là, mã xa này còn dùng cả lạc đà, ngựa lớn và cả một bầy đại khuyển kéo.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường: “Người chuẩn bị ở đâu ra lắm mã xa như vậy?”

Bạch Ngọc Đường xua tay một cái: “Đây chính là mã đội của Hãm Không Đảo, chúng ta thường phải đến phương Bắc giao hàng, đối với đối với trời lạnh những mã đình này biết xử lý thế nào, bọn nha dịch căn bản là không biết làm mấy việc này, đến lúc đó, bão tuyết phong thành, dù có nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.”

Bao Chứng càng khó nghĩ, Bạch Ngọc Đường cũng là có hảo ý giúp đỡ, vẫn là nên thu nhận hay không nên thu nhận đây?

Lúc này, vừa đúng lúc Triệu Phổ mang người trở lại, vừa nhìn thấy mã xa đã vui vẻ: “Thứ tốt a! Cứ vậy đi thôi, đến phương Bắc phải thứ này mới chịu nổi!”

Vừa nói, vừa sai đám gia đình tiểu nhị của Khai Phong phủ: “Khuân đồ lên xe, chuẩn bị lên đường.”

Bao Chứng cũng mừng rỡ đáp ứng, dù sao cũng là do Vương gia thu đồ, về phần nhân tình của Bạch Ngọc Đường sao Bao đại nhân cuối cùng nhìn Triển Chiêu một chút —— Không có tiền bồi thì lấy thịt bồi đi!

Triển Chiêu liền hắt xì ba tiếng, lỗ mũi thật ngứa, lỗ tai trái cũng thật nóng đi.

Vì vậy, trước cửa Khai Phong phủ liền vô cùng náo nhiệt, mọi người đều chuẩn bị lên đường đi xa.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh một chút, Bạch Ngọc Đường đang cho Tiểu Tứ Tử một bọc bột cao, là Thần Tinh Nhi bảo hẩn mang đến.

Triển Chiêu gãi gãi đầu hỏi: “Người cũng đi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Người không muốn ta đi sao?”

“Muốn.” Triển Chiêu không cần nghĩ ngợi liền mở miệng, sau lại cảm thấy không ổn, liền bổ sung một câu: “Thiên Tôn cũng muốn đi nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Ân.” Triển Chiêu cũng gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường: “Ban nãy Miêu Miêu tìm thức khắp nơi, còn tưởng là thức không đi nữa.”

Triển Chiêu liền dùng đầu ngón tay véo Tiểu Tứ Tử một cái, lại chọc chọc cái mông mập đầy thịt của bé.

Tiểu Tứ Tử vuốt cái mông nhìn Triển Chiêu —— Sự thật chính là vậy a.

Triển Chiêu lúng túng, thanh âm Bạch Ngọc Đường thật khó có dịp không hề lạnh như băng mà lại hết sức nhu hoà: “Dù sao thì ta cũng rảnh, đi cùng một đường cũng rất có ý tứ.”

“Phương diện nào có ý tứ?” Triển Chiêu ôm tay cười hỏi hẩn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng tặng cho hắn một nụ cười: “Phương diện nào cũng rất có ý tứ.”
“Như vậy a.” Triển Chiêu trong lòng cũng đã hiểu, những lời này của Bạch Ngọc Đường chứng tỏ là dù đi tuần đến đâu, vô luận là trạm nào, hắn cũng sẽ cùng đi sao? Tốt đến vậy!

Chạng vạng tối, đội ngũ đi tuần giúp nạn thiên tai hùng tráng dưới sự tự mình tiên chân của Triệu Trinh cuối cùng cũng lên đường rời khỏi Khai Phong phủ đến phương Bắc.

Trong mã xa, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vào ngực mình, tay lật xem Long Đồ Ấn.

Mã xa này quả thật khá lớn, Tiểu Tứ Tử cũng có thể lặn qua lặn lại từ đầu này sang đầu kia được.

Triển Chiêu cười ngựa, tiến đến gần cửa bên mã xa hỏi Công Tôn: “Tiên sinh, trạm thứ nhất là nơi nào a?”

Âu Dương Thiệu Chỉnh bên cạnh cầm tấm bản đồ da dê nói: “Trạm đầu tiên chính là Tuyết Thành.”

“Tuyết Thành sao?” Triển Chiêu lần đầu nghe thấy cái tên này.

“Thật ra được gọi là Tuyết Châu thành mới đúng, bởi vì thường xuyên có tuyết rơi trong trời giá rét, cho nên mới đặc biệt được gọi là Tuyết Thành.” Âu Dương quả nhiên không hổ là Địa lý thông.

Triệu Phổ cũng ở cửa sổ mã xa bên kia, hỏi Công Tôn đang gấp lật sách thoăn thoắt: “Ở đó có vụ án nào không?”

“Ta hình như mới thấy một cái.” Công Tôn tìm tìm một lúc, tìm ra được một phần, lấy ra nói: “Có một, một cuốn thật dày!”

“Vụ án gì a?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Ấn... liên quan đến Thiên Mẫu ăn thịt người.”

“Thiên Mẫu là cái gì?” Bạch Ngọc Đường lần đầu nghe thấy được.

“Thiên Mẫu sao?”

Bên cạnh, Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng trên lưng một con lạc đà, đặc biệt thần, đặc biệt phiêu dật mà đi qua mọi người.

“Tôn Tôn nghe nói qua Thiên Mẫu sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Thiên Mẫu là thiên yêu trong truyền thuyết.” Thiên Tôn nói: “Thừa lúc tuyết rơi mà hạ phàm ăn thịt người.”

Tiểu Tứ Tử phòng mặt — Doạ chết người a!

Công Tôn liếc nhìn cuốn trục một cái: “Đúng là doạ chết người, trong vòng một năm trước, Tuyết thành đã bị Thiên Mẫu ăn mất mấy chục người rồi.”

Triển Chiêu trợn to hai mắt: “Một năm tuyết rơi có mấy ngày? Thiên Mẫu này khẩu vị có vẻ quá tốt đi?”

“Tuyết Thành ...” Bạch Ngọc Đường tựa hồ là nghĩ đến điều gì đó, khẽ cau mày: “Bạch Quỷ sơn trang có phải ở Tuyết thành hay không?”

Triển Chiêu vừa nghe, cau mày nói: “Đúng vậy.”

“Bạch Quỷ sơn trang là cái gì?” Tiểu Tứ Tử tiếp tục phòng mặt —— Chỗ này tại sao lại vừa có yêu quái lại vừa có quỷ chứ, thật doạ người a!

“Bạch Quỷ sơn trang là một đại môn phái giang hồ.” Âu Dương mặc dù không phải là người giang hồ nhưng cũng đã nghe nói qua: “Trang chủ là Tiết Bạch Quỷ, nghe nói là một người tính tình cổ quái, rất dễ trở mặt, khó ở chung.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường tựa hồ có tâm sự, liền hỏi: “Người biết hắn?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Tiết Bạch Quỷ thì ta không quen, thế nhưng Nhị trang chủ của Bạch Quỷ sơn trang Tần Lê Thanh thì ta có biết.”

“Tần Lê Thanh sao?” Triễn Chiêu ngược lại nghe xong lại có vài phần hứng thú: “Chính là người tuy không nhìn thấy nhưng thính lực cực tốt, Manh Hiệp Tần Lê Thanh sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Danh tiếng của hần so với Bạch Quỷ sơn trang còn lớn hơn a, thì ra hần lại là Nhị trang chủ của Bạch Quỷ sơn trang.” Triễn Chiêu cảm thấy có chút bất ngờ.

“Tần Lê Thanh từng nói với ta một chuyện.” Bạch Ngọc Đường dùng một loại ngữ điệu không nhanh không chậm cũng không có chút độ ảm nói: “Hần nói Tiết Bạch Quỷ có gì đó không ổn lắm, Bạch Quỷ sơn trang sớm muộn gì cũng có thể xảy ra đại loạn.”

“Có ý gì a?” Triễn Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái: “Lúc hần nói chuyện rất nghiêm túc, không giống như nói đùa, cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm.”

Đang lúc nói chuyện, Công Tôn đột nhiên lại thò đầu ra, thuận tiện đem Tiểu Tứ Tử đang nhào ra trên thành cửa xe kéo lại mã xa: “Tần Lê Thanh đó, hần chính là người đến quan phủ báo án.”

“Cái gì?” Mọi người cảm thấy ngạc nhiên —— Người giang hồ mà lại chạy đi báo án? Điều kỳ quái nhất chính là, lại còn đi báo án Thiên Mẫu thực nhân?

“Ở đây có viết.” Công Tôn chỉ chỉ cuốn trục: “Một năm trước, người báo án chính là Tần Lê Thanh!”

*** Hoàn cuốn 3 ***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-do-an>